

Giới thiệu Cẩm Tình

Truyện Cẩm Tình của tác giả Từ Từ Tú Nhi là câu chuyện về những người muốn nắm bắt vận mệnh của chính mình trong tay.

“Đường Diệc Diễm, cảm ơn quà sinh nhật của anh, tôi – suốt – đời – khó – quên!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi, trong mắt hiện lên một chút đau đớn, hai tay đặt ở đầu vai tôi khẽ buông ra. Cuối cùng, hắn ôm chầm lấy tôi, áp chặt tôi vào lòng, níu non: “ Anh chỉ là quá yêu em, quá yêu em mất rồi, yêu đến nỗi ngay chính bản thân anh cũng thấy sợ, nhưng tại sao em lại không chịu hiểu... ”

Rồi mọi chuyện sẽ như thế nào sự đan xen giữa yêu và hận? Ai sẽ là người chiến thắng? Mời các bạn theo dõi tiếp tục diễn biến câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Tiếng ồm ồm của người đàn ông đang rít gào bên tai tôi. Hơi thở nóng bỏng phả trên mặt tôi.

Tôi cảm giác được một chút lạnh lẽo ở cổ, có cái gì đó chậm rãi chảy xuống mang theo cảm giác đau đớn, nhưng vẫn không bằng nỗi đau như có ngàn vạn vết dao cứa vào tim. Tôi chết lặng, từ từ nhắm hai mắt lại, không khóc nháo, không kêu gào, để mặc người đàn ông phía sau mình điên cuồng bóp chặt bả vai, một tay khác của hắn cầm dao kề sát cổ tôi. Máu dọc theo lưỡi dao lạnh lẽo chảy dài, rồi lại theo tay hắn từng giọt từng giọt rơi xuống...

Cho dù bây giờ hắn không giết tôi, thì không lâu nữa tôi cũng sẽ chết vì bị mất quá nhiều máu, hoặc là, hắn chỉ cần cử động một chút, trực tiếp cắt vào động mạch cổ của tôi, tôi sẽ chết càng nhanh hơn.

Để tôi được giải thoát, để linh hồn tôi có thể bình yên!

Tôi bất cần, lạnh lùng nhìn đám người đang kinh sợ ở trước mặt. Họ nhìn tôi bằng sự thương cảm, muốn tới gần, muốn khuyên can, rồi cả lo âu, kinh hãi. Những biểu tình đó lần lượt xuất hiện trên mặt họ.

Nhưng họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì người đàn ông đang kèm chặt bên người tôi là kẻ điên. Trong mắt hắn luôn ánh lên cái nhìn của người tâm thần, nói năng lộn xộn, một kẻ điên thực sự!

“Tuyệt đối đừng làm thế, anh bình tĩnh một chút, anh nhìn cho kỹ, cô ấy không phải là người anh muốn tìm sao, từ từ nào!” Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng cẩn thận dỗ dành, ý đồ muốn lừa gạt người đàn ông phía sau tôi. Hắn bỗng nhiên ngăn người, giống như đang tự hỏi, đầu nghiêng sang một bên, tay khẽ nhấc lên, lưỡi dao vô tình xẹt qua mặt tôi.

“A!” Tất cả đều kinh hãi kêu to. Cả đám người nín thở, sợ hãi trừng lớn mắt, tay cứng ngắc vươn ra giữa không trung, không dám nhúc nhích.

Thật... buồn cười!

Khoé miệng tôi từ từ kéo lên, ngực phập phồng một cách kịch liệt, cười không ra tiếng.

Mọi người khiếp sợ nhìn tôi, ánh mắt như đang muốn hỏi, tôi không phải là bị dọa cho choáng váng rồi đấy chứ?

Ngốc! Nếu tôi thật sự ngốc thì tốt biết bao. Hoặc là tôi bị điên giống như người đàn ông phía sau này. Như vậy, tôi sẽ không cần phải đau khổ đối diện với tất cả tội ác.

Nhưng không thể, tôi vô Diệc tính tảo, thấy rõ ràng mọi thứ.

Sau lưng, người đàn ông kia bắt đầu kéo tôi di chuyển lùi lại. Những tiếng kêu sợ hãi từ bốn phía nổi lên.

Tôi biết rõ tại sao. Phía sau chính là vực thẳm, là cái chết!

Tầng sáu, so với những toà nhà cao chót vót thì quả là thấp, nhưng cũng quá đủ để làm cho người ta ngã chết!

“Ha ha ha ha!” Người đàn ông bắt đầu cười ngậy dại, từng bước lui về phía sau.

“Ta muốn bay, ta muốn bay...”

“Đừng như vậy, anh nghe này!”

“Lại đây đi, lại đây!”

Ông ta dùng thêm sức, tôi đã bắt đầu cảm giác được từng trận gió đang thổi mạnh ở phía sau. Chúng tôi từng bước lùi về, bọn họ lại từng bước tới gần.

“Anh hãy nghe tôi nói, phía sau rất nguy hiểm, chúng ta xuống dưới lầu bay, xuống dưới lầu nhé!” Bác sĩ lại dang rộng hai tay làm tư thế trấn an, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Nhưng ông ta hình như đã quên người này là kẻ điên, sao có thể hiểu được lời khuyên của ông ta. Hơn nữa, tại mặt đất thì làm sao bay nổi, chỉ có ở chỗ cao, ở chỗ cao mới có thể giương cánh bay xa.

Người đàn ông vẫn tiếp tục lao đảo lùi ra sau. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi tử thần tuyên án!

“A!” Đó là tiếng kêu sợ hãi, vụn vụn. Người đàn ông ở phía sau đã nhanh chóng đặt tôi lên thành ban công. Chỉ cần tiến thêm một chút nữa, tôi cũng sẽ ngã xuống theo hần.

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, không dám tới gần. Bởi vì họ biết, một khi tới gần sẽ chỉ làm cho chúng tôi chết nhanh hơn.

Lúc này, Diệc với tiếng hét chói tai, tôi còn nghe được những tiếng bước chân dồn dập, bối rối, còn có cả tiếng thở dốc.

Trước cửa nhanh chóng xuất hiện một bóng người quen thuộc. Hần đứng ở đó nhìn tôi, không dám thở. Ánh mắt hần tròn to, chứa đầy sợ hãi và bối rối. Hần bước tới gần, cả người phát run.

Tôi cười chua xót, nhìn hần rồi dờ daim khép mắt lại.

“A, đến đây, đến đây đi!” Sự xuất hiện của hần làm cho người đàn ông phía sau tôi lập tức trở nên kích động, thân mình loạng choạng.

Sau đó là những tiếng hét chói tai. Hần lại càng gấp, vươn tay ra muốn nắm lấy cái gì đó nhưng lại bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của tôi.

“Không! Đừng!” Hần dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía tôi, tiến lại gần.

Vô dụng thôi! Tôi buồn bã cười, lạnh lùng liếc hần một cái. Nếu hần đã tới đây, vậy thì kết thúc mọi thứ đi. Kết thúc tất cả trước mặt hần!

“Không!”

Khi tôi xoay người thả mình nhảy xuống, phía sau bỗng vang lên tiếng kêu đau đớn tê liệt. Một đôi tay giật mạnh lấy tôi, tôi mở trừng mắt, hần vẫn sống chết bất lý, không chịu buông ra. Sau lưng hần, người đàn ông kia đang từ từ đưa con dao lên.

Ánh sáng chói mắt từ lưỡi dao chọt loé...

Ác ma yêu thương thiên sứ là lúc tất cả mọi tội ác bắt đầu...

oOo

Mười tám tuổi, vốn dĩ là cái tuổi vô ưu vô lo, tôi lại giống như con chim nhỏ bị bẻ gãy cánh, chịu sự giam cầm trong lồng sắt hoa lệ. Tôi chẳng thể nào vỗ đôi cánh không đầy đủ mà thoát ra khỏi chiếc lưới chính tay hần bện nên.

Bị giam cầm!

Không gian rộng lớn trong câu lạc bộ Caesar...

Những bài nhạc đình tai nhức óc, những thân mình đang điên cuồng vận vẹo, mùi nước hoa sang trọng hoà lẫn với vị rượu tràn ngập khắp không gian. Tôi nhũn mảy, cổ nén xuống sự nôn nao trong dạ dày. Tất cả mọi thứ ở đây đều làm cho người ta cảm thấy chán ghét, ghê tởm.

Cánh cửa hết mở ra lại khép vào. Một bóng người cao lớn đi lướt qua tôi, ngồi xuống, hai cánh tay hần dang ra, kéo tôi vào lòng. Mùi nước hoa xa lạ trên người hần làm tôi cảm thấy khó chịu. Tôi nhũn mảy, mắt cũng vừa kịp nhìn thấy cô nàng kiều diễm vừa mới bước vào Diệc hần, đang ngồi ở ghế đối diện.

Tôi thờ ơ, thuận thế theo hần ngã về phía sau sofa. Đệm ghế mềm mại bị lưng hần tựa vào hơi nh陷 lại.

Cô gái kia vẫn còn nhìn tôi. Cái kiểu nhìn như vậy của cô ta tôi đã được thấy rất nhiều lần. Lại một kẻ ngốc tự cho mình là đúng! Không phải mới lên giường với hần thôi sao? Vậy mà đã tưởng là giỏi mà khoe khoang? Tôi thực sự muốn đứng lên nói với cô ta, cô muốn thì cứ lấy đi, tôi không cần!

“Lão đại, anh không thấy được tên tiểu tử Triệu Khải Anh kia, khi nhìn thấy xe thể thao của anh từ phía sau vọt lên, cặp mắt của hần tức giận đến mức muốn nổ tung luôn!”

Tên con trai tóc dài hoa chân múa tay làm cho bộ ngực của người đang ôm ấp tôi khẽ phập phồng, tiếng cười trầm thấp tràn ra khỏi lồng ngực mang theo một chút tự mãn. Cánh tay hần duỗi ra, cầm lấy ly rượu Vodka trên bàn uống một hơi cạn sạch. Cổ họng hần khẽ lặn lộn, tôi nằm trên ngực hần,

mặt cũng giật giật theo, còn nghe được rõ tiếng nuốt rượu, và cả tiếng cười đang nặng nề phát ra từ trong lồng ngực của hắn.

“Đừng vậy đó Lão Đại! Anh vừa rồi oai phong ngậy người!” Một vài tên tóc tai đủ màu sắc khác cũng tham gia vào hàng ngũ tăng bốc hắn. Những người này tôi đều mới thấy lần đầu. Xem ra, gần đây hắn lại có trò gì đó mới mẻ.

Chỉ có điều mấy cái bài nhỉnh hót này tôi nghe đã chán ngấy, vậy mà hắn vẫn còn tỏ ra thích thú. Thật sự là nhàm chán!

Tôi hơi nhếch môi, tỏ vẻ mỉa mai. Cảm giác cổ họng hơi khô làm tôi muốn lấy ly nước trái cây trên bàn uống một chút, nhưng lại ngồi cách quá xa, tay không chạm được đến mặt bàn nên đành phải dịch chuyển thân mình.

Có vẻ như cảm giác được tôi đang mấp máy, hắn rút cuộc cũng ngừng cuộc nói chuyện, cúi đầu nhìn tôi. Tôi liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai với thần thái sáng lạn của hắn.

“Sao vậy?” Con người màu nâu hơi thu lại, màu hổ phách trong đồng tử của hắn sáng bóng.

Không thể phủ nhận, người con trai trước mắt tôi có một khuôn mặt đẹp, ngũ quan giống như đã được thượng đế sau khi tính toán chính xác, đem sắp đặt cẩn thận trên mặt hắn. Có thể nói là hoàn mỹ! Hơn nữa, đôi người thâm thúy âu yếm nhìn tôi, biểu tình say mê, ánh mắt mê loạn.

Nhưng tôi không có, một chút cũng không có! Chỉ có chán ghét, chỉ có hận!

Đường Diễm nhìn theo ánh mắt của tôi, nhẹ nhàng duỗi tay ra, đem ly nước trái cây trên bàn đưa cho tôi, thân mật hôn lên trán tôi một cái. Sau đó hắn ngừng đầu, tiếp tục câu chuyện đang dang dở, thích ý hưởng thụ những lời tăng bốc nghe mãi cũng không chán này.

Thật sự là chịu không nổi hương vị làm cho người ta hít thở không thông ở đây, tôi tìm cơ vào toilet.

Mở vòi sen, tôi nhẹ nhàng hứng từng dòng nước vỗ lên khắp mặt mình. Cảm giác lạnh lẽo làm dịu bớt đi vài phần khó chịu. Tôi ngừng đầu, lấy tay xoa xoa mặt gương mờ ảo, bên trong phản chiếu một khuôn mặt tái nhợt, không có chút cảm xúc, ánh mắt trống rỗng.

Đây vẫn là tôi sao? Vẫn là con bé vô ưu, vô lo trước kia sao? Mọi thứ trên người đã bị phai nhạt hết rồi ư?

“Cô nhất định là không thể tha mãi người đàn ông của cô!” Trong gương lại xuất hiện thêm một khuôn mặt kiêu diễm khác. So với vẻ tái nhợt của tôi, thần thái của cô ta có vẻ vô địch sáng lạn, tựa như đoá hoa nở rộ sau cơn mưa.

Tôi không nói gì, đóng van nước lại, lắc lắc tay. Khó khăn lắm mới có được phút giây yên tĩnh nhưng lại bị phá vỡ, thật là không hay ho gì!

“Cô không biết người đàn ông của cô nhiệt tình thế nào đâu, làm cho người ta quả thực không chống đỡ được!” Thấy tôi không nói, ả lại tựa như không thấy tôi khóc nhè thì sẽ không cam tâm, nên mới cố ý nâng cao giọng, ngón tay làm như vô tình xẹt qua bên hông, ra vẻ hờn dỗi.

Đáng tiếc, thật ngại quá! Tôi sẽ không khổ sở, còn thấy cảm kích cô nữa là. Tốt nhất là cô có thể giành lấy hắn, như vậy, không biết chừng tôi còn đập đầu tạ ơn cô. Tôi thật sự không nói đùa!

“Cô căm ghét sao?” Thấy mặt tôi không chút thay đổi, ả bắt đầu tỏ ra nôn nóng. Có lẽ ả đang nghĩ, tôi rốt cuộc có phải người yêu của Đường Diễm hay không. Biết bạn trai của mình Diễm người con gái khác làm loạn mà không hề tức giận.

“Ồ, vậy sao? Vậy thì cô cố gắng điều dưỡng cho tốt đi. Dù sao thì, phụ nữ có xương sống thất lũng để bị đau hắn sẽ không thích đâu!” Tôi nhếch miệng tỏ vẻ không sao cả, rút khăn tay ra xoa xoa, thuận tiện nói mấy câu, chợt thấy khuôn mặt yêu kiều của cô ta trầm xuống.

“Dù sao hắn cũng chỉ mới 18 tuổi thôi, đi ă!” Tôi tiện tay ném luôn chiếc khăn vào thùng rác, liếc qua khuôn mặt đang trở nên xanh mét của ả rồi tao nhã rời khỏi buồng vệ sinh.

Nếu như mấy người phụ nữ đó có thể tùy tiện làm cho tôi gục ngã, vậy thì trong suốt một năm này, tôi đã sớm thương tích đầy mình rồi. Tôi sẽ không khổ sở. Trái tim từ lâu đã tê liệt mất rồi.

Vì một người đàn ông mình không yêu, thật không đáng!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Tiếng ồm ồm của người đàn ông đang rít gào bên tai tôi. Hơi thở nóng bỏng phả trên mặt tôi.

Tôi cảm giác được một chút lạnh lẽo ở cổ, có cái gì đó chậm rãi chảy xuống mang theo cảm giác đau đớn, nhưng vẫn không bằng nỗi đau như có ngàn vạn vết dao cứa vào tim. Tôi chết lặng, từ từ nhắm hai mắt lại, không khóc nháo, không kêu gào, để mặc người đàn ông phía sau mình điên cuồng bóp chặt bả vai, một tay khác của hắn cầm dao kề sát cổ tôi. Máu dọc theo lưỡi dao lạnh lẽo chảy dài, rồi lại theo tay hắn từng giọt từng giọt rơi xuống...

Cho dù bây giờ hắn không giết tôi, thì không lâu nữa tôi cũng sẽ chết vì bị mất quá nhiều máu, hoặc là, hắn chỉ cần cử động một chút, trực tiếp cắt vào động mạch cổ của tôi, tôi sẽ chết càng nhanh hơn.

Để tôi được giải thoát, để linh hồn tôi có thể bình yên!

Tôi bất cần, lạnh lùng nhìn đám người đang kinh sợ ở trước mặt. Họ nhìn tôi bằng sự thương cảm, muốn tới gần, muốn khuyên can, rồi cả lo âu, kinh hãi. Những biểu tình đó lần lượt xuất hiện trên mặt họ.

Nhưng họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì người đàn ông đang kèm chặt bên người tôi là kẻ điên. Trong mắt hắn luôn ánh lên cái nhìn của người tâm thần, nói năng lộn xộn, một kẻ điên thực sự!

“Tuyệt đối đừng làm thế, anh bình tĩnh một chút, anh nhìn cho kĩ, cô ấy không phải là người anh muốn tìm sao, từ từ nào!” Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng cẩn thận dỗ dành, ý đồ muốn lừa gạt người đàn ông phía sau tôi. Hắn bỗng nhiên ngẩn người, giống như đang tự hỏi, đầu nghiêng sang một bên, tay khẽ nhấc lên, lưỡi dao vô tình xẹt qua mặt tôi.

“A!” Tất cả đều kinh hãi kêu to. Cả đám người nín thở, sợ hãi trừng lớn mắt, tay cứng ngắc vươn ra giữa không trung, không dám nhúc nhích.

Thật... buồn cười!

Khoé miệng tôi từ từ kéo lên, ngực phập phồng một cách kịch liệt, cười không ra tiếng.

Mọi người khiếp sợ nhìn tôi, ánh mắt như đang muốn hỏi, tôi không phải là bị dọa cho choáng váng rồi đấy chứ?

Ngốc! Nếu tôi thật sự ngốc thì tốt biết bao. Hoặc là tôi bị điên giống như người đàn ông phía sau này. Như vậy, tôi sẽ không cần phải đau khổ đối diện với tất cả tội ác.

Nhưng không thể, tôi vô Diệt tính táo, thấy rõ ràng mọi thứ.

Sau lưng, người đàn ông kia bắt đầu kéo tôi di chuyển lùi lại. Những tiếng kêu sợ hãi từ bốn phía nổi lên.

Tôi biết rõ tại sao. Phía sau chính là vực thẳm, là cái chết!

Tầng sáu, so với những toà nhà cao chót vót thì quả là thấp, nhưng cũng quá đủ để làm cho người ta ngã chết!

“Ha ha ha ha!” Người đàn ông bắt đầu cười ngậy đại, từng bước lui về phía sau.

“Ta muốn bay, ta muốn bay...”

“Đừng như vậy, anh nghe này!”

“Lại đây đi, lại đây!”

Ông ta dùng thêm sức, tôi đã bắt đầu cảm giác được từng trận gió đang thổi mạnh ở phía sau. Chúng tôi từng bước lùi về, bọn họ lại từng bước tới gần.

“Anh hãy nghe tôi nói, phía sau rất nguy hiểm, chúng ta xuống dưới lầu bay, xuống dưới lầu nhé!” Bác sĩ lại dang rộng hai tay làm tư thế trấn an, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Nhưng ông ta hình như đã quên người này là kẻ điên, sao có thể hiểu được lời khuyên của ông ta. Hơn nữa, tại mặt đất thì làm sao bay nổi, chỉ có ở chỗ cao, ở chỗ cao mới có thể giương cánh bay xa.

Người đàn ông vẫn tiếp tục lao đảo lùi ra sau. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi từ thần tuyên án!

“A!” Đó là tiếng kêu sợ hãi, vạn vọ. Người đàn ông ở phía sau đã nhanh chóng đặt tôi lên thành ban công. Chỉ cần tiến thêm một chút nữa, tôi cũng sẽ ngã xuống theo hắn.

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, không dám tới gần. Bởi vì họ biết, một khi tới gần sẽ chỉ làm cho chúng tôi chết nhanh hơn.

Lúc này, Diệt với tiếng hét chói tai, tôi còn nghe được những tiếng bước chân dồn dập, bối rối, còn có cả tiếng thở dốc.

Trước cửa nhanh chóng xuất hiện một bóng người quen thuộc. Hắn đứng ở đó nhìn tôi, không dám thở. Ánh mắt hắn tròn to, chứa đầy sợ hãi và bối rối. Hắn bước tới gần, cả người phát run.

Tôi cười chua xót, nhìn hắn rồi dờ dẩn khép mắt lại.

“A, đến đây, đến đây đi!” Sự xuất hiện của hắn làm cho người đàn ông phía sau tôi lập tức trở nên kích động, thân mình loạng choạng.

Sau đó là những tiếng hét chói tai. Hắn lại càng gấp, vờn tay ra muốn nắm lấy cái gì đó nhưng lại bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của tôi.

“Không! Đừng!” Hắn dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía tôi, tiến lại gần.

Vô dụng thôi! Tôi buồn bã cười, lạnh lùng liếc hắn một cái. Nếu hắn đã tới đây, vậy thì kết thúc mọi thứ đi. Kết thúc tất cả trước mặt hắn!

“Không!”

Khi tôi xoay người thả mình nhảy xuống, phía sau bỗng vang lên tiếng kêu đau đớn tê liệt. Một đôi tay giật mạnh lấy tôi, tôi mở trừng mắt, hắn vẫn sống chết bất lý, không chịu buông ra. Sau lưng hắn, người đàn ông kia đang từ từ đưa con dao lên.

Ánh sáng chói mắt từ lưỡi dao chọt loé...

Ác ma yêu thương thiên sứ là lúc tất cả mọi tội ác bắt đầu...

oOo

Mười tám tuổi, vốn dĩ là cái tuổi vô ưu vô lo, tôi lại giống như con chim nhỏ bị bẻ gãy cánh, chịu sự giam cầm trong lồng sắt hoa lệ. Tôi chẳng thể nào vỗ đôi cánh không đầy đủ mà thoát ra khỏi chiếc lưới chính tay hắn bện nên.

Bị giam cầm!

Không gian rộng lớn trong câu lạc bộ Caesar...

Những bài nhạc đỉnh tai nhức óc, những thân mình đang điên cuồng vận vẹo, mùi nước hoa sang trọng hoà lẫn với vị rượu tràn ngập khắp không gian. Tôi nhũn mảy, cổ nén xuống sự nôn nao trong dạ dày. Tất cả mọi thứ ở đây đều làm cho người ta cảm thấy chán ghét, ghê tởm.

Cánh cửa hết mở ra lại khép vào. Một bóng người cao lớn đi lướt qua tôi, ngồi xuống, hai cánh tay hắn dang ra, kéo tôi vào lòng. Mùi nước hoa xa lạ trên người hắn làm tôi cảm thấy khó chịu. Tôi nhũn mảy, mắt cũng vừa kịp nhìn thấy cô nàng kiều diễm vừa mới bước vào Diệc hân, đang ngồi ở ghế đối diện.

Tôi thờ ơ, thuận thế theo hắn ngã về phía sau sofa. Đệm ghế mềm mại bị lưng hắn tựa vào hơi nh陷 lại.

Cô gái kia vẫn còn nhìn tôi. Cái kiểu nhìn như vậy của cô ta tôi đã được thấy rất nhiều lần. Lại một kẻ ngốc tự cho mình là đúng! Không phải mới lên giường với hắn thôi sao? Vậy mà đã tưởng là giỏi mà khoe khoang? Tôi thực sự muốn đứng lên nói với cô ta, cô muốn thì cứ lấy đi, tôi không cần!

“Lão đại, anh không thấy được tên tiểu tử Triệu Khải Anh kia, khi nhìn thấy xe thể thao của anh từ phía sau vọt lên, cặp mắt của hắn tức giận đến mức muốn nổ tung luôn!”

Tên con trai tóc dài hoa chân múa tay làm cho bộ ngực của người đang ôm ấp tôi khẽ phập phồng, tiếng cười trầm thấp tràn ra khỏi lồng ngực mang theo một chút tự mãn. Cánh tay hắn duỗi ra, cầm lấy ly rượu Vodka trên bàn uống một hơi cạn sạch. Cổ họng hắn khẽ lặn, tôi nằm trên ngực hắn, mặt cũng giật giật theo, còn nghe được rõ tiếng nuốt rượu, và cả tiếng cười đang nặng nề phát ra từ trong lồng ngực của hắn.

“Đúng vậy đó Lão Đại! Anh vừa rồi oai phong ngậy người!” Một vài tên tóc tai đủ màu sắc khác cũng tham gia vào hàng ngũ tăng bốc hắn. Những người này tôi đều mới thấy lần đầu. Xem ra, gần đây hắn lại có trò gì đó mới mẻ.

Chỉ có điều mấy cái bài nhing hót này tôi nghe đã chán ngấy, vậy mà hắn vẫn còn tỏ ra thích thú. Thật sự là nhàm chán!

Tôi hơi nhếch môi, tỏ vẻ mỉa mai. Cảm giác cổ họng hơi khô làm tôi muốn lấy ly nước trái cây trên bàn uống một chút, nhưng lại ngồi cách quá xa, tay không chạm được đến mặt bàn nên đành phải dịch chuyển thân mình.

Có vẻ như cảm giác được tôi đang nhấp nháy, hắn rút cuộc cũng ngừng cuộc nói chuyện, cúi đầu nhìn tôi. Tôi liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai với thần thái sáng lạn của hắn.

“Sao vậy?” Con ngươi màu nâu hơi thu lại, màu hồ phách trong đồng tử của hắn sáng bóng.

Không thể phủ nhận, người con trai trước mắt tôi có một khuôn mặt đẹp, ngũ quan giống như đã được thượng đế sau khi tính toán chính xác, đem sắp đặt cẩn thận trên mặt hắn. Có thể nói là hoàn mỹ! Hơn nữa, đôi ngươi thâm thúy âu yếm nhìn tôi, biểu tình say mê, ánh mắt mê loạn.

Nhưng tôi không có, một chút cũng không có! Chỉ có chán ghét, chỉ có hận!

Đường Diệc Diễm nhìn theo ánh mắt của tôi, nhẹ nhàng duỗi tay ra, đem ly nước trái cây trên bàn đưa cho tôi, thân mật hôn lên trán tôi một cái. Sau đó hắn ngừng đầu, tiếp tục câu chuyện đang dang dở, thích ý hưởng thụ những lời tăng bốc nghe mãi cũng không chán này.

Thật sự là chịu không nổi hương vị làm cho người ta hít thở không thông ở đây, tôi tìm cớ vào toilet.

Mở vò sen, tôi nhẹ nhàng hứng từng dòng nước vỗ lên khắp mặt mình. Cảm giác lạnh lẽo làm dịu bớt đi vài phần khó chịu. Tôi ngẩng đầu, lấy tay xoa xoa mặt gương mờ ảo, bên trong phản chiếu một khuôn mặt tái nhợt, không có chút cảm xúc, ánh mắt trống rỗng.

Đây vẫn là tôi sao? Vẫn là con bé vô ưu, vô lo trước kia sao? Mọi thứ trên người đã bị phai bạt hết rồi ư?

“Cô nhất định là không thể tha mãi người đàn ông của cô!” Trong gương lại xuất hiện thêm một khuôn mặt kiêu diễm khác. So với vẻ tái nhợt của tôi, thần thái của cô ta có vẻ vô Diệc sáng lạn, tựa như đoá hoa nở rộ sau cơn mưa.

Tôi không nói gì, đóng van nước lại, lắc lắc tay. Khó khăn lắm mới có được phút giây yên tĩnh nhưng lại bị phá vỡ, thật là không hay ho gì!

“Cô không biết người đàn ông của cô nhiệt tình thế nào đâu, làm cho người ta quả thực không chống đỡ được!” Thấy tôi không nói, ả lại tựa như không thấy tôi khóc nhè thì sẽ không cam tâm, nên mới cố ý nâng cao giọng, ngón tay làm như vô tình xẹt qua bên hông, ra vẻ hờn dỗi.

Đáng tiếc, thật ngại quá! Tôi sẽ không khổ sở, còn thấy cảm kích cô nữa là. Tốt nhất là cô có thể giành lấy hân, như vậy, không biết chừng tôi còn đập đầu tạ ơn cô. Tôi thật sự không nói đùa!

“Cô căm tức sao?” Thấy mặt tôi không chút thay đổi, ả bắt đầu tỏ ra nôn nóng. Có lẽ ả đang nghĩ, tôi rốt cuộc có phải người yêu của Đường Diệc Diễm hay không. Biết bạn trai của mình Diệc người con gái khác làm loạn mà không hề tức giận.

“Ồ, vậy sao? Vậy thì cô cố gắng điều dưỡng cho tốt đi. Dù sao thì, phụ nữ có xương sống thất lưng dễ bị đau hân sẽ không thích đâu!” Tôi nhếch miệng tỏ vẻ không sao cả, rút khăn tay ra xoa xoa, thuận tiện nói mấy câu, chợt thấy khuôn mặt yêu kiều của cô ta trầm xuống.

“Dù sao hân cũng chỉ mới 18 tuổi thôi, di ả!” Tôi tiện tay ném luôn chiếc khăn vào thùng rác, liếc qua khuôn mặt đang trở nên xanh mét của ả rồi tao nhã rời khỏi buồng vệ sinh.

Nếu như mấy người phụ nữ đó có thể tùy tiện làm cho tôi gục ngã, vậy thì trong suốt một năm này, tôi đã sớm thương tích đầy mình rồi. Tôi sẽ không khổ sở. Trái tim từ lâu đã tê liệt mất rồi.

Vì một người đàn ông mình không yêu, thật không đáng!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3

Tôi chết lặng nằm ở trên giường. Chấn động mềm mại dưới thân cũng không thể giải trừ được sự tra tấn nóng rực trên người. Thân mình tôi bất động, run rẩy theo từng động tác của hân. Đôi mắt trống rỗng vô tình lướt qua mặt gương lạnh lẽo, nhìn thân thể của chính mình đang không ngừng đông cứng.

Cảm giác lạnh buốt từ trong tim tràn ra!

Không có thương tiếc, không có ôn nhu, chỉ có khát khao giải tỏa dục vọng.

Tôi không biết đây đã là lần thứ mấy. Linh hồn như thể đã bị hút ra, tựa như một xác chết nằm lặng ở nơi đó.

Hân hoàn toàn không để ý đến phản ứng của tôi, cũng chẳng thiết để ý, giống như một con dã thú điên cuồng chỉ muốn phát tiết dục vọng. Thứ hân muốn chính là thân thể!

Cuối cùng, Đường Diệc Diễm nặng nề đem thân mình đâm mạnh vào tôi, ôm chặt lấy tôi, run rẩy một chút. Hai tay hân vươn tới nắm lấy bàn tay tôi, đan chặt các ngón tay vào nhau.

Hân gầm nhẹ, thờ dốc.

Tôi lập tức cảm nhận được một dòng chất lỏng cực nóng vọt vào trong cơ thể.

Trái tim lại lạnh thêm một chút!

Đường Diệc Diễm còn không rời khỏi cơ thể tôi, hân ghé sát lên người tôi, thờ dốc. Một lát sau mới rút ra, sau đó xoay người tôi lại đối mặt với hân.

Hân nghiêng mình nằm cạnh tôi, vẫn kiêu ôm bá đạo như vậy.

“Sau này, đừng chọc giận anh nữa!” Hấn lau mồ hôi trên trán tôi, khẽ thở dài.

Tôi không nói gì, chỉ nằm im lặng.

Đường Diệc Diễm dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng tôi một cái, hấn tiếp tục ôm tôi, nhắm hai mắt lại.

Thật lâu sau, khi đã nghe được tiếng thở đều đặn của hấn, tôi mới giật giật thân mình, nghiêng người, đưa lưng về phía hấn. Lúc này, nước mắt mới nhẹ nhàng rơi xuống...

Hơi thở trầm ổn của hấn vẫn còn ở bên tai. Mùi hương hỗn loạn của hấn vẫn quanh quẩn khắp bốn phía. Tựa như hấn không kiêng nể gì, nắm trong tay cuộc sống bình thường của tôi.

Thế giới của tôi đều tràn ngập hương vị của hấn.

oOo

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại tôi không nhìn thấy hấn đâu, chỉ có một tờ giấy đặt ở đầu giường.

“Hôm nay anh giúp em xin nghỉ phép, ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Tôi liếc qua, rồi tiện tay vo lại, ném một cái, tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp giữa không trung, mẩu giấy đã yên vị nằm trong thùng rác.

Kỹ thuật của tôi đã luyện thành như vậy rồi sao?

Không ngờ mình còn có tâm trí để mà tự giễu.

Xuống giường, tôi gần như chỉ đi được vài bước rồi ngồi trên ghế sofa thở dốc. Bên dưới đau đớn, hai chân bủn rủn, làm cho cơ thể gầy yếu của tôi mệt mỏi không chịu nổi.

Còn học cái nổi gì, nhìn bộ dạng tôi bây giờ giống một học sinh sao?

Cầm lấy quyển sách giáo khoa tiếng anh không biết đã đặt trên bàn từ hôm nào, tôi giật mình, cảm giác như đã cách một khoá không học.

Tôi bước vào bếp, rót cho mình một ly nước chanh rồi quay trở lại sofa. Thực sự không có nổi một chút hứng thú với sách vở, đành phải quăng sang một bên.

Mở ti vi, lại vẫn là mấy cái tiết mục nhàm chán khiến tôi thấy buồn ngủ. Hay là lên mạng vậy! Tôi lại chậm rãi tiến đến phòng đọc sách.

Mở cửa bước vào, đây vốn là một gian phòng khách độc lập, Đường Diệc Diễm cố ý đem phòng khách này cùng với phòng đọc sách bên cạnh liên thông với nhau. Hấn nói căn hộ này chỉ cần một phòng ngủ là đủ rồi, cho nên những căn phòng khác, hấn toàn để trống, hoặc là tùy tiện bày biện linh tinh thứ gì đó cũng không muốn bài trí thêm một chiếc giường nữa.

Bật máy vi tính lên, tôi xem một chút tin tức. Vẫn là mấy tin muôn thưở, tự sát, đánh bom, tập kích, lạm phát... Thế giới này vốn dĩ chẳng có lấy một tin tốt lành.

Tôi nhếch môi, nhìn qua vài tin tức giải trí khác, thật sự là nhàm chán! Dù sao hôm nay cũng không phải đi học, có lẽ nên ra ngoài một chút!

Tôi tới phòng thay quần áo, một nơi có thể so sánh với những gian phòng xa hoa, đẹp đẽ được chiếu trên truyền hình. Tôi mở cánh tủ bằng gỗ lim được trạm khắc tinh xảo, trừ những bộ quần áo sang quý đủ màu sắc, còn có một chiếc gương lớn, loé ra ánh sáng.

Tôi khép mắt lại, không muốn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình trong đó. Nơi này thật làm cho người ta không thở nổi.

Nhưng Đường Diệc Diễm lại không như vậy. Hấn rất muốn đứng ở đây, đặc ý mà thường thức khuôn mặt của mình trong gương, hấn muốn phô bày tất cả mọi thứ trước gương, thậm chí là làm tình.

Vừa nghĩ đến điều đó, dạ dày tôi lại bắt đầu khó chịu. Tôi che miệng lại, tùy tiện cầm lấy một chiếc áo khoác và quần bò, thậm chí còn không buồn liếc qua những bộ quần áo hàng hiệu sang quý kia, vội vã bước ra khỏi phòng.

oOo

Trên đường lớn, mọi người đang tấp nập qua lại, tựa như mỗi người đều có công việc bận rộn của riêng mình. Cảnh tượng thật vội vàng!

Tôi nhìn lướt qua đám học sinh đang tùm năm tùm ba cười đùa ở đằng kia mà tim như thất lạc. Thế giới của tôi cũng từng như vậy, từng có những niềm hạnh phúc đơn giản như thế.

Đã có một người từng cuồng vọng nói với tôi, hấn muốn tước bỏ hết mọi thứ tôi có thể dựa vào, để buộc tôi phải tiến vào thế giới của hấn, một thế giới làm cho người ta không sao thở nổi.

Thoảng nhìn thấy một buồng điện thoại công cộng ở ven đường, tôi bỗng nhiên nghĩ, hình như đã lâu lắm rồi mình chưa gọi điện về nhà. Tôi mua một thẻ điện thoại ở gần đó rồi bước vào trong. May là tôi còn không quên phải gọi điện thoại công cộng như thế nào.

Tiếng chuông reo, chỉ một lát sau, mẹ tôi đã nhận điện thoại. Nước mắt của tôi lập tức rơi xuống, cho dù thế nào đi nữa tôi cũng phải cố nén lại.

“Con bé này, chơi chán rồi mới nghĩ đến chuyện gọi điện thoại về nhà sao? Đạo này thế nào? Tiền còn đủ tiêu không? Thời tiết bắt đầu thay đổi rồi đấy, đừng có vô tâm không để ý, phải biết mặc thêm quần áo, con gái lớn như vậy rồi...” Những lời căn nhắc không ngớt của mẹ sao nghe thân thương đến như vậy, tôi nhét ngón tay vào miệng, cố sức cắn, không cho tiếng nghẹn ngào thoát ra, không thể làm mẹ lo lắng.

“Sao thế? Duyệt Duyệt nhà chúng ta sao hôm nay lại nói ít như vậy?” Mẹ dường như phát hiện ra điểm bất thường của tôi.

“Không...” Tôi cố nặn ra một chút tươi cười. “Mẹ cứ nói không ngừng, thật sự là đã căn nhắc nhiều quá rồi. Mẹ, cứ như thế đã, bố mẹ giữ gìn sức khỏe, con sẽ gọi điện về nhà sau, tạm biệt mẹ!”

Tôi rút ngón tay trong miệng ra, một vết răng cắn sưng đỏ đập vào mắt.

“Ba, ba, ba...” Tôi gần như có thể nghe được âm thanh của những giọt nước mắt đang thi nhau rơi xuống tay.

“Hu hu hu...” Tôi ngồi phịch xuống, gục mặt lên đầu gối, dùng hết sức để khóc, không thể chịu đựng sự đè nén thêm được nữa, cũng sắp không thở nổi...

“Này bạn... bạn không sao chứ!” Tôi cảm giác được một đôi tay ấm áp đang nhẹ nhàng vỗ lên bả vai tôi. Nhưng tôi cũng chẳng buồn cử động, lại tiếp tục khóc. Tôi không quan tâm, ai có thể giúp tôi chứ, bất cứ ai cũng không thể giúp được.

Không biết là bao lâu, rốt cuộc, tôi cũng khóc đến mệt mỏi, giải toả hết tất cả buồn bực. Tôi đứng lên, nhìn buồng điện thoại rồi hít một hơi thật sâu.

Tôi xoay người, vừa vặn nhìn thấy một người con trai cao gầy đứng ngay sau lưng mình. Tôi ngẩn ra. Cậu ta muốn gọi điện thoại sao?

Tôi ngượng ngùng tránh qua một bên. “Xin lỗi!”

“Bạn à, bạn không sao chứ?” Là giọng nói lúc nãy, cậu ta chưa đi sao?

“Lau đi này!” Cậu ta lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng ngà đưa cho tôi, một mùi hương dịu mát nhẹ nhàng lan toả.

“Cảm... Cảm ơn” Vừa rồi khóc dữ dội như vậy, chắc là trên mặt có chút không sạch sẽ.

“Đừng khách sáo!” Cậu ta nhẹ nhàng giương khoe miệng lên, nụ cười tựa như ánh mặt trời.

Chỉ nhìn thấy nụ cười của cậu ta trong khoảnh khắc, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy sáng lạn, ấm áp đến vậy.

Bên tai dâng lên một trận nóng bỏng, tôi có chút không biết xử sự thế nào. Nắm chặt chiếc khăn tay cậu ta đưa, nhưng tôi không hề lau mặt.

Tiếng chuông di động chợt phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, nhắc tôi quay lại với thế giới mình đang sống. Nhìn số điện thoại hiển thị trên màn, sắc mặt tôi chợt biến đổi. Theo thói quen, tôi khẽ nhíu mày.

“Bạn không nghe à?” Cậu ta nhìn tôi, đôi mắt đen láy sáng bóng.

“Ừm...” Tôi khẽ gật đầu, bước sang một bên, quay người rồi mới ấn phím nghe.

“Sao lâu thế?” Giọng điệu trước sau vẫn bá đạo như vậy.

“Em để di động trong túi nên không nghe thấy!”

“Em đang ở bên ngoài sao?”

“Phải, em muốn đến hiệu sách mua mấy quyển tài liệu tham khảo.” Tôi tùy tiện tìm một lý do.

“Về sớm một chút, hôm nay anh muốn em gặp một người!”

“Được!” Tiếng “được” của tôi vừa thốt lên thì đầu dây bên kia cũng truyền đến tiếng ngắt điện thoại.

Cầm di động, tôi liếc về phía bóng người vẫn đang đứng bên đó. Cậu ấy còn chưa đi, đang đợi tôi sao?

Nhưng lý trí lại nói với tôi, không nên, không nên có chút liên hệ nào với người đó, cho dù trong lòng cũng có chút rung động. Tôi thở dài, nhân lúc cậu ấy còn chưa quay người lại, tôi nhét điện thoại vào trong túi, lặng lẽ rẽ vào một ngõ nhỏ gần đó.

Chúng tôi chỉ là vô tình chạm mặt, không thể nào cùng nhau một chỗ, cũng không được phép!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4

Trước khi trở lại Thanh Viên, tôi không quên đi hiệu sách, tùy tiện mua một quyển sách tham khảo.

Ẩn mặt mã khóa, tôi bước vào trong phòng. Ngoài Đường Diệc Diễm, trên sofa còn có một người nữa đang ngồi.

“Về rồi à? Qua đây, đây là cô Lý, từ giờ sẽ là gia sư tiếng Anh của em!”

Đôi chân thon dài của Đường Diệc Diễm bước về phía tôi, hần kéo tay tôi.

Người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa đại khái cũng đã ngoài 40 tuổi, vội đứng dậy. “Xin chào Diệp tiểu thư!”

Cô ấy đeo kính, bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ, có điểm giống chú Lý. Vừa nhìn đã biết là một con mọt sách.

“Chào cô giáo Lý!” Cho dù hoang mang, tôi cũng không ngu ngốc mà tỏ vẻ nghi ngờ. Dù sao hần cũng sẽ nói cho tôi biết, hần lại tự ý quyết định cái gì đây!

“Tôi có thể xem qua tài liệu trong tay cô không?” cô Lý khẽ đẩy gọng kính khá lớn trên mặt, rụt rè nhìn thoáng qua quyển sách tham khảo trong tay tôi.

Tôi gật đầu đưa cho cô ấy.

Cô ấy vội vàng cảm lấy. Bộ dáng này giống như người đang chết đuối tìm được phao, thật có chút buồn cười.

Cô Lý lật giờ quyển sách, xem xét cẩn thận, vẻ mặt đầy nghiêm nghị, như thể trước mắt không phải sách tham khảo bình thường, mà là một quyển sách liên quan đến mạng người, lông mày co chặt lại giống như có thể ép ra nước.

“Quyển sách này không thích hợp với Diệp tiểu thư!” Một lúc lâu sau, cô ấy rút cuộc cũng đưa ra kết luận.

Tôi lãnh đạm nhún vai, dù sao cũng là tùy tiện lấy mà thôi.

“Ngày mai cô hãy mua hết toàn bộ những sách mà cô cho là cần thiết là được rồi, tôi sẽ gọi người giúp cô!” Đường Diệc Diễm ngã người xuống ghế sofa. Cho dù người phụ nữ trước mắt lớn tuổi hơn hần, hần vẫn luôn dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện. Có lẽ trong mắt hần, tuổi tác không phải là yếu tố quyết định, tiền tài mới có thể.

Cô Lý hiển nhiên cũng biết như vậy, cung kính gật đầu, lại nâng gọng kính trên mũi lên, “Đường tiên sinh, Diệp tiểu thư, vậy tôi xin cáo từ trước!”

Cáo từ? Tôi khẽ nhếch miệng cười. Dừng từ cũng thực khéo.

“Ừm” Đường Diệc Diễm giống các bậc đế vương gật gật đầu, tựa như đại xá thiên hạ.

Tôi phát hiện bộ dạng cô Lý rất vội vã. Ngồi một mình cùng Đường Diệc Diễm có vẻ như làm cô ấy thấy khó khăn.

“Lại đây!” Cô Lý vừa đi khỏi, Đường Diệc Diễm liền hướng về phía tôi vẫy vẫy.

Tôi không phản kháng, thuận theo tiến vào trong lòng hần, cố gắng áp chế ánh mắt chán ghét.

Tay hần bắt đầu vói vào trong áo tôi, dễ dàng đẩy ra nội y, dùng sức xoa nắn nơi mềm mại của tôi. Hần vùi đầu lên cổ tôi, đầu lưỡi vờn quanh da thịt tôi. “Vừa lòng sao?” Tôi đương nhiên biết rõ hần muốn hỏi cái gì, tôi vừa lòng với sự sắp đặt của hần sao? Tôi thậm chí còn không biết hần đã sắp xếp tất cả.

Khẽ gật đầu, tôi cảm giác được một lực căng thẳng trên lưng. Tôi tách hai chân ra, vững vàng ngồi trên người Đường Diệc Diễm. Phía dưới, vật cứng rắn của hần đã sớm nổi lên.

“Anh định đi Anh du học, em cũng phải đi cùng!” Đường Diệc Diễm cởi bỏ quần áo trên người tôi, hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập.

“Anh đã nói là không được mặc mấy loại quần áo rẻ tiền chết tiệt này!” Cuối cùng, hần không động đến áo của tôi nữa, mà trực tiếp cởi quần của tôi một cách thô bạo. Chẳng qua hần chỉ muốn phát tiết mà thôi.

Tôi không phản kháng. Từ trước đến nay, tôi cũng đâu để tâm đến mấy bộ quần áo này. Cái tôi để ý chính là, tôi không muốn đi du học cùng với hân. Tôi đã nghĩ rằng, chẳng bao lâu nữa hân sẽ buông tha cho tôi.

Đi Anh? Hân còn muốn tiếp tục khống chế cuộc sống sau này của tôi sao?

“Tập trung một chút!” Giọng nói đầy vội vàng của Đường Diệc Diễm vang lên. Hân đã cởi xong quần của tôi, ngón tay thon dài bỏ qua lớp quần lót, tiến vào nơi thâm kín của tôi.

“Tại sao vẫn cứ khô như vậy?” Hân lại bắt đầu táo bạo đưa ngón tay vào sâu bên trong. Không phải vì muốn tôi được dễ chịu, mà là tôi khô như vậy sẽ làm hân ra vào không thoải mái.

Tôi cắn răng chịu đau, ôm sát cổ hân. Cuối cùng, cơ thể cũng có những phản ứng nguyên thủy, bên dưới bị kích thích, cơ thể cũng tự động điều chỉnh, tiết ra dịch trơn. Đường Diệc Diễm rút cuộc cũng vừa lòng mà rút ngón tay về. Hân kéo mạnh một cái, lại thêm một chiếc quần lót đáng thương hy sinh trong lúc hân đang bùng bùng hưng trí.

“Tiếng Anh của em hơi kém, cần phải học thêm... A!” Hân vừa nói chuyện, vừa nắm lấy thắt lưng của tôi, đem tôi nhẹ nhàng nâng lên rồi đặt xuống người hân. Tiếng cuối cùng hân phát ra khi nãy chính là lúc tôi bị hân xuyên qua. Hân nhẹ nhàng thở ra: “Úm... em vẫn luôn tuyệt vời như vậy!”

Hân không để ý đến cảm xúc của tôi, cố ý nâng eo tôi lên, từng chút, từng chút một... Bàn tay hân không ngừng tăng thêm lực, hân ngẩng đầu, những tiếng thở dài thoải mái theo cổ họng thoát ra.

Bên dưới cơ thể dần dần dâng lên từng trận nóng rực làm cho tôi chỉ có thể bắt lực ôm cổ hân, gát gao cắn chặt môi dưới, trong lòng không ngừng cầu nguyện sự tra tấn đáng sợ này nhanh chóng chấm dứt.

Đường Diệc Diễm nắm chặt lấy vòng eo của tôi, động tác bắt đầu trở nên kịch liệt. Hai bên tai tôi dần nóng lên, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập. Cảm giác không thể diễn tả này cùng với sự tê dại ở dưới thân làm cho tôi một lần nữa ôm chặt lấy cơ thể ngay trước mặt, ở trên vai hân khó chịu mà than nhẹ, thờ dốt, mang theo cả những thanh âm nồng đậm.

“A...um...” Bên dưới cơ thể co rút mạnh làm cho tôi không nhịn được khẽ kêu ra tiếng. Mà tiếng rên rỉ của tôi như thể là sự cổ vũ đối với hân. Đường Diệc Diễm nắm lấy eo tôi, mạnh mẽ đem tôi đặt xuống ghế sofa, hai tay chống ở hai bên đầu tôi, ra sức tiến lên, nặng nề, từng chút, từng chút một...

Hân ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt lại, trên mặt là biểu tình tôi chưa từng thấy bao giờ, thống khổ, hỗn loạn, phần khởi, vặn vẹo, run rẩy. Thậm chí khoe miệng hân còn hơi giương lên, phát ra âm thanh như tiếng dã thú gầm nhẹ. Tôi thờ dốt, không ngừng gát gao theo dõi bộ dạng của hân, thân mình lại bị hân va chạm ngày càng mãnh liệt. Cuối cùng, tôi thống khổ nhắm mắt lại. Đường Diệc Diễm nắm chặt lấy bả vai tôi.

“A!” Hân gầm nhẹ, suy sụp ngã xuống trước ngực tôi. Mồ hôi của hân dọc theo cơ thể tôi chảy xuống. Trên người tôi, tất cả đều là hương vị của hân, dạ dày lại bắt đầu khó chịu.

Một lúc lâu sau Đường Diệc Diễm mới rời khỏi người tôi. Phát tiết xong, hân đi vào phòng tắm, tẩy rửa sạch sẽ thân mình cao quý của hân.

Tôi lẳng lặng nằm trên ghế sofa. Giá trị sang quý gì đó chẳng qua cũng chỉ đến thế!

Tôi vô lực đưa cánh tay lên che mắt lại, bàn tay nhẹ nhàng chuyển tới ôm lấy da thịt trên vai, cay đắng.

Cuối cùng, âm thanh vòi hoa sen cũng ngừng lại, tôi nhanh chóng ngồi dậy lau nước mắt, mặc quần vào. Chính tẻ ngồi trên ghế sofa, ngênh đón hoàng đế bước ra.

“Em không tắm rửa một chút sao?” Cảm khăn lau tóc, Đường Diệc Diễm ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi tiếp nhận khăn từ hân, thay hân lau tóc.

“Đội lát nữa mới tắm” Đội lát nữa tôi sẽ tẩy rửa sạch sẽ hương vị của hân trên người mình.

“Mệt chết em rồi, Duyệt Duyệt của anh!” Đường Diệc Diễm quay đầu khẽ hôn lên trán tôi một cái, trong mắt hàm chứa ý cười.

Thân mình tôi vẫn có chút chấn động, không thích hân gọi tôi như vậy, vẫn không quen, không giống như cách mẹ gọi tôi ngọt ngào, mà chỉ có lạnh lẽo.

Hân cố ý gọi tên thân mật của tôi, còn nói ngoại trừ người nhà của tôi, không ai được gọi như vậy.

“Đêm nay đi xem anh đua xe!” Tiếng nói của hân từ phía trước nặng nề truyền lại.

“Được!” Tôi có thể cự tuyệt sao.

“Đúng rồi, anh có cái này cho em!” Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, đi vào phòng ngủ, rồi mang theo một chiếc hộp bước tới.

Tôi mở ra, là một chiếc đồng hồ đeo tay màu tím. Kim đồng hồ đều được làm bằng kim cương.

Giá trị xa xỉ đây, tôi mỉa mai nhìn. Có phải nên hưng phấn hét lên một tiếng, rồi ôm cổ hân khẽ hôn hay không?

Tôi không hề cử động, biểu tình trên mặt có chút không nói nên lời, không được tự nhiên. Tôi đã từng nghĩ, nếu như tôi cũng giống những cô gái bên cạnh hắn, có phải hắn sẽ nhanh chóng chán ghét tôi không? Nhưng tôi không làm được, không thể nào cố gắng làm nũng, lại càng khiến bản thân mình thêm đau khổ, cho nên tôi lựa chọn một phương pháp khác – chết lặng!

“Cám ơn!”

Đường Diệc Diễm lấy đồng hồ ra, “lạc” một tiếng, hắn tự động đeo cho tôi.

“Có cài mặt mã, không có mặt mã đảm bảo không lấy ra được!”

Hắn cười rạng rỡ, vừa nói đầu ngón tay vừa nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt ngoài một chút, tạo thành tiếng lách ca lách cách.

Nói vậy, nếu như có người muốn cướp chiếc đồng hồ này thì chỉ có cách chặt tay tôi xuống.

Tôi âm thầm đưa cột chính mình ở trong đầu, nhìn mặt đá trên đồng hồ toả ra ánh sáng màu tím. Mặt đá ở ngay chính giữa đồng hồ, nguyên một điểm màu tím nho nhỏ sáng bóng, từng vòng từng vòng xoay tròn khiến người ta mê muội, là màu tím của hoa oải hương.

“Em thích màu tím, anh đã cố ý bảo họ làm theo yêu cầu, vốn dĩ không có màu tím!” Hắn cười, lời kéo tay tôi. “Đi tắm đi, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn, rồi đến trường đưa!”

“Nhưng mà...” Tôi bối rối nhìn tay mình.

“Yên tâm, chóng thấm nước!” Hắn liếc mắt một cái tựa như đã hiểu thấu ý nghĩ của tôi, đứng dậy đi ra ngoài ban công, quay lưng về phía tôi.

“Ừm!” Thực ra tôi muốn hỏi hắn mặt mã. Tôi không muốn suốt ngày đeo trên người, cảm giác nó giống như sợi dây trói vô hình. Mỗi một khắc đều bị hắn nắm giữ trong lòng bàn tay. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác, đành bắt đầu đi đi tới phòng tắm. Lời nói của hắn đã sớm biểu đạt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5

Một tiếng sau, Đường Diệc Diễm mang tôi đi dùng cơm tại một nhà hàng sang trọng ở phía bắc thành phố.

Kẻ có tiền vẫn là không giống với người thường, cái gì cũng dùng thứ tốt nhất. Đường Diệc Diễm còn hơn cả thế. Ở một vài phương diện mà tôi biết, mỗi lần ăn cơm ở bên ngoài hắn đều phải dùng bát đĩa mới, ở quán bar cũng vậy, thứ gì cũng phải mua mới. Hắn muốn nhìn bọn họ đỡ tem, sau đó rửa sạch toàn bộ trước mặt hắn.

“Ăn nhiều một chút, mỗi lần ôm em chỉ thấy toàn xương!” Đường Diệc Diễm gấp một ít thức ăn vào trong bát của tôi. Tôi nắm chặt đĩa, rầu rĩ ăn, những người đang đứng trước mặt nhìn chúng tôi ăn cơm làm cho tôi thấy không quen, còn cả lời nói lộ liễu vừa rồi của hắn nữa, tôi liếc nhìn người phục vụ, khuôn mặt của cô ấy dường như đỏ lên.

“Đêm nay anh thi đấu với ai?” Tôi đã gắng sức để thích ứng với kiểu đua xe nguy hiểm đánh đổi cả mạng sống của bọn họ, cũng cố gắng bình tĩnh nhất có thể. Đường Diệc Diễm đã từng bắt tôi phải ngồi trên xe một lần, nhưng chỉ một lần đó thôi đã làm cho tôi nôn đến kiệt sức, sau đó là một tuần liền gặp ác mộng. Lần nào cũng mơ thấy cảnh tôi bị hắn chộp lấy, lôi lên đỉnh của toà nhà cao tầng rồi hung hăng đẩy xuống, máu chảy lênh láng.

Nhưng từ lần đó về sau, hắn cũng không ép buộc tôi nữa, thỉnh thoảng mới đưa tôi đến tham gia mấy cuộc thi đấu kiểu này, chỉ nói tôi đứng ở điểm xuất phát đợi hắn, đợi hắn một lần nữa đánh bại đối thủ.

Suốt thời gian qua, tôi đã một tháng không theo hắn tham gia kiểu thi đấu bán mạng này, không hiểu hưng trí của hắn đến từ đâu, tóm lại, tôi nghĩ người bình thường không thể đoán được ý nghĩ của hắn.

“Em không biết đâu!” Đưa một miếng thức ăn lên miệng, hắn lại gấp thêm một ít bỏ vào trong bát của tôi, nhưng tôi hầu như không động đến chúng, giờ cũng sắp chất thành một toà núi nhỏ rồi.

“Ừm!” tôi nhặt nhẻo cắn một miếng thịt. Thực ra, tôi một chút cũng không muốn đi, loại cảm giác mạnh này làm cho tôi thấy sợ hãi, tôi không rõ sự hưng phấn trên mặt những người đó từ đâu mà đến.

Đường Diệc Diễm từng nói với tôi, cảm giác đó tựa như ngồi ở trên mây, giống sự phấn khích khi chinh phục một chiếc xe thể thao, lại tựa như khoái cảm khi bao phủ trên người một phụ nữ.

Lúc ấy, tôi chỉ nhớ rõ mặt mình cũng sắp biến thành tôm hấp, đỏ ửng cả lên!

“Mau ăn đi!” Hấn lại gấp một miếng nữa bỏ vào bát tôi. Người phục vụ đứng bên cạnh cũng thường xuyên giúp chúng tôi chuyển đầy bàn thức ăn. Thực ra hấn cũng quá khoa trương, làm sao hai người có thể ăn được hết chỗ này.

So với số thức ăn đó, tôi vẫn thích ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ven đường ăn thịt nướng hơn. Những ngày tháng đó dường như đã là chuyện của đời trước.

oOo

Trận thi đấu này tất nhiên là bất hợp pháp, nhưng bọn họ không quan tâm, họ có tiền nên sẽ có người thay họ thu dọn tàn cục.

Vài chiếc xe thể thao xa xỉ đã đậu sẵn trên đường băng rộng lớn. Không chỉ vậy, tất cả số xe ấy đều được dùng tiền để cách tân. Bị cấm, trái pháp luật, càng như vậy, họ lại càng hưng phấn.

Phần lớn đám người này đều là con nhà quý tộc, có lẽ từ khi sinh ra đến giờ đều muốn gì được nấy một cách quá dễ dàng, nội tâm của họ trống rỗng, vì thế họ bắt đầu theo đuổi những thứ hư không, thậm chí là cả cái chết!

Dù sao tất cả đều có thể làm cho những dây thần kinh vốn đã bị tê liệt trở nên phấn khích, những người đó là thế, Đường Cũng Diễm cũng như vậy. Nhưng tôi thật sự không biết tại sao tôi đã lãnh đạm đến như vậy mà lại khiến cho hấn hưng phấn. Tôi không biết, cũng không muốn hỏi.

Đứng ở đường biên rộng lớn, nghe tiếng động cơ nổ vang, sự chán ghét vẫn cứ ập tới. Dạ dày giống như đã được trải qua huấn luyện, lại bắt đầu nôn nao.

Đường Diệc Diễm bị một đám con gái vây quanh ở trước xe thể thao của hấn. Bọn họ đang vật lộn để được cùng đi với hấn trong trận đua sinh tử này. Tôi có cảm giác, mỗi một lần đua xe Đường Diệc Diễm dường như đều xẹt qua trước mắt tử thần, không có chút e dè nào. Hấn hoàn toàn liều lĩnh đến điên cuồng, làm cho người ta ngẹt thở.

Hấn luôn luôn chiến thắng, trừ lần đó cùng với tôi, hấn dừng lại giữa chừng.

Cũng chính bởi lần đó, tôi đã trở thành vết nhơ duy nhất của hấn, cho nên hấn không cần tôi ngồi bên cạnh hấn nữa.

Sự tranh đấu của đám con gái kia dường như đã có kết quả, một kẻ vênh váo đắc ý tiến lên đứng bên cạnh Đường Diệc Diễm, kiêu ngạo dựa vào người hấn, tuyên cáo thắng lợi của mình. Những người khác đều buồn bã tránh qua một bên.

Tất cả đều là những đứa con gái ngu ngốc! Vì hấn mà đấu đến tôi chết cô sống.

Mà hấn lại thích thú hưởng thụ cảm giác bị tranh đoạt.

Ngu ngốc!

Hấn vốn dĩ là kẻ máu lạnh. Đây chẳng qua chỉ là trò chơi trong chốc lát của hấn mà thôi.

Ngay lúc mọi người nghĩ tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, một bóng người bỗng xuất hiện trên đường băng, lập tức tiến về phía xe thể thao của Đường Diệc Diễm, giữ chặt tay của cô gái kia, hai người tranh cãi kịch liệt.

Từ xa nhìn lại, tôi chợt nhận ra bóng người quen thuộc đó, hình bóng vốn đã được đóng chặt trong trí nhớ của tôi. Thời khắc người đó xuất hiện lại làm nó mờ ra.

Là người con trai có nụ cười ấm áp ấy.

Sao cậu ấy lại đến đây?

Đây vốn không phải là thế giới của cậu ấy, cậu ấy không nên đến nơi này.

Nhưng đây lại là thế giới của tôi sao?

Tiếng cãi cọ càng lúc càng lớn, người xúm lại xem cũng ngày một đông. Tôi chỉ nghe được tiếng cô gái kia quát lên với cậu ấy một tiếng: “Cút!”

Cũng chỉ một tiếng đó thôi mà thân mình cậu ấy đông cứng tại đó. Một chút cũng không nhúc nhích.

Chắc là rất đau đớn! Trái tim nhất định rất đau đớn!

Trận đấu vẫn được diễn ra!

Khi tên con trai đứng ở vị trí trung tâm cầm cờ vung lên, mấy chiếc xe thể thao sáng chói đồng loạt nổ động cơ, những âm thanh xé gió nổi lên, tiếng la hét vui mừng vang khắp bốn phía. Một nhóm người phấn khích đứng cố động ở bên đường, hét chói tai, tất cả đều điên cuồng.

Bao gồm cả tôi.

Trong lòng đã tự nhủ, không được tới gần người đó, không thể. Nhưng tôi vẫn đang tiến lại bên cậu ấy.

Cậu ấy suy sụp ngồi ở ven đường, cúi đầu, không còn đâu thần thái tươi vui của ngày hôm đó nữa, chỉ có tuyệt vọng.

Loại tuyệt vọng này, tôi rất quen thuộc. Loại tuyệt vọng làm cho người ta không thờ nổi.

“Cậu không sao chứ?” Hôm nay lại đến lượt tôi hỏi như vậy.

Cậu ấy ngẩng đầu lên, liếc nhìn tôi một cái, rồi lại kéo mi mắt xuống, thân nhiên nói: “Là bạn à?”

Một câu nói “là bạn à” của cậu ấy lại khiến cho trái tim tôi nhảy nhót một trận, cậu ấy còn nhớ rõ tôi!

“Cậu không sao đấy chứ?” Tôi ngồi xuống bên người cậu ấy, cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể lặp lại câu hỏi vô vị kia giống như một con ngốc!

“Cậu thấy tôi ổn lắm sao?” Đầu cậu ấy cúi thấp, miệng hừ hừ.

“Trước kia cô ấy không như vậy đâu, chúng tôi rất hạnh phúc bên nhau. Nhưng sau khi cô ấy quen mấy người đó lại trở nên thích hư vinh, ngày càng ham muốn nhiều vật chất. Bố mẹ tôi chỉ làm kinh doanh bình thường, tôi cũng đã cố gắng hết sức để có thể đáp ứng cô ấy, nhưng mà tại sao cô ấy vẫn cảm thấy không đủ...” Vừa dứt lời, cậu ấy liền úp mặt xuống hai bàn tay.

Thanh âm nghẹn ngào.

Trái tim của tôi không cảm nhận được. Đây chắc là tình yêu, chân thành yêu một người bất chấp tất cả.

“Thực ra... trái tim đã thay đổi, cho dù cậu dùng cách gì cũng không thể tìm lại được, cho dù cậu có trở nên giàu có như hân, cô ấy cũng vẫn không thoả mãn, lòng tham không đáy vốn không có điểm dừng!” Tôi ngửa đầu, nhìn bầu trời giăng đầy sao, khẽ thở dài.

Cậu ấy quay đầu lại nhìn tôi, có chút ngạc nhiên.

“Hôm đó, cậu cũng như vậy sao? Cho nên mới khóc?”

“Tôi...” Nếu tôi chỉ có như vậy, mọi việc thật đơn giản biết bao.

Tôi chưa xốt lắc đầu “Chuyện của tôi so với cậu tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều!” Phức tạp đến mức, tôi không biết nên giải thích như thế nào.

Cậu ấy gật gật đầu, làm như đã hiểu, lại tựa như chưa rõ.

“Cậu còn muốn tiếp tục chờ ở đây sao?”

“Chờ đi!” Cậu ấy ngửa đầu thờ dài, bất đắc dĩ.

“Cần gì phải vậy, cô ấy căn bản không xứng!” Vừa nói xong, tôi lập tức thấy hối hận, hận không thể cắn đứt lưỡi của mình. Nói như vậy có phải giống như có chút vui sướng khi người ta gặp họa.

“Đúng vậy, không đáng! Nhưng tôi muốn cho cả hai một cơ hội cuối cùng!” Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển động, biểu lộ một loại cảm xúc mà tôi không hiểu. Đó là cảm giác thế nào, tôi cũng không rõ.

Rất nhanh, tiếng nổ của động cơ lại vang lên, phía trước, những âm thanh gào thét điên cuồng ngày càng rõ.

Không ngoài dự đoán, tôi nhìn thấy chiếc xe màu đỏ của Đường Diệc Diễm đang dẫn đầu, trở lại vạch xuất phát đầu tiên.

Tất cả mọi người ùa lên như ong vỡ tổ bủa vây lấy họ, hoan hô, hét chói tai.

Cuối cùng, tiếng mở sâm panh “bành” một tiếng, rượu tràn ra khắp nơi.

Thật là có phong cách!

Người thua cuộc phần nọ dùng chân đá xe của mình, không cam lòng đi đến bên người Đường Diệc Diễm, lấy ra một xấp giấy màu đỏ đủ để làm cho người ta phát cuồng.

Tôi nhìn trong mắt mỗi người ở đây đều loé ra ánh sáng.

Lại muốn bắt đầu sao?

Đường Diệc Diễm tiếp nhận tập tiền kia, ánh mắt khinh khinh, vẻ tự đắc.

Cánh tay dài nhẹ nhàng vung lên, tiền bay đầy trời.

Những tiếng thét chói tai lập tức vang lên đầy kích thích. Tất cả mọi người đều cúi người xuống, miệng cười như điên. Luồn lách thân mình như những con sói bị đói, tranh nhau nhặt tiền, nét mặt vui mừng, vận vận... Tất cả đều là một đám người bình thường thì áo mũ chỉnh tề, che giấu bản chất.

Mà Đường Diệc Diễm lại tao nhã ngồi trên xe thể thao của hắn, vui thích nhìn tất cả.

Hắn lạnh lùng cười, có chút nặng nề, đôi người sáng bóng thoáng trầm lại.

Điên rồi! Tôi lạnh lùng nhìn về phía hắn đang đứng.

“Bây giờ cậu không qua đó được, ở chỗ này chờ tôi!” Tôi biết Đường Diệc Diễm sẽ đi xe đến nơi đó. Tôi quay lại nói với người đang đứng phía sau, cậu ấy đang ngăn người xem cảnh tượng trước mắt, ngây dại nhìn tiền bay tán loạn đầy trời và cả đám người đang điên cuồng cướp đoạt kia.

Tôi chạy đến trước đường băng, tên con trai tóc dài lần trước nhìn thấy tôi vội tỏ ra kinh hãi: “Chị dâu, vừa nãy Lão Đại bảo em lấy xe đón chị đến địa điểm chúc mừng!” Chắc vừa rồi hắn đang tìm tôi.

“Ừm!” Tôi khẽ gật đầu “Ồ chỗ nào, anh cho tôi địa chỉ được không? Tôi còn có chút việc!”

“Nhưng mà...”

“Mau lấy ra đi, nếu không anh ấy sẽ mất hứng!”

“Được rồi, chị dâu, chị nhất định phải đến nhanh đó!” Tóc Dài đưa cho tôi danh thiếp “Chính là quán bar này, mới mở, nghe nói là rất tuyệt!”

“Được...” Tôi liếc nhìn một cái.

Nói xong, tôi chạy lại chỗ cậu ấy đang chờ tôi, quả nhiên vẫn còn ngồi đó.

“Cậu có xe không?” Tôi nhún vai.

“Có!” Cậu ấy chặt vật đứng dậy, chỉ chỉ về chiếc xe cách đó không xa.

Trên mặt tôi xuất hiện vài vạch đen, cái này... cũng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6

Đón nhận từng cơn gió lướt qua mặt thật thoải mái!

Tôi ngồi ở sau xe máy của cậu ấy, phần kích dướng rộng hai cánh tay, không thể tưởng tượng được ngồi trên xe gắn máy so với ô tô thể thao còn thoải mái hơn.

“Tên cậu là gì?” Tiếng cậu ấy mơ hồ truyền lại từ đằng trước.

“Cái gì?” Bên tai tôi chỉ toàn âm thanh gào thét của gió, tôi nhích lại gần lưng cậu ấy.

“Tên, cậu tên gì?” Cậu ấy kêu lớn.

“Sương Phi – Diệp Sương Phi!” Tôi vui vẻ hét to.

“Còn cậu?”

“Cái gì?”

“Tôi hỏi tên cậu là gì?” Tôi cũng tăng thêm âm lượng

“Lý Thịnh Mân” Lý Thịnh Mân dừng xe lại, tắt máy.

Cậu ấy lo lắng nhìn tôi.

Tôi biết nơi này, Đường Diệc Diễm mỗi lần đưa xe xong đều tới chỗ này, tôi đã từng đến đây một lần. Đứng trên sườn núi phía trước, có thể liếc mắt một cái mà thu hết đô thị ồn ào náo nhiệt và hào nhoáng kia vào trong đáy mắt.

Đường Diệc Diễm thích loại cảm giác này, cảm giác nắm hết tất cả mọi thứ trong tay.

Tôi không thích, không thích không chế người khác, cũng không muốn bị người ta khống chế.

Tôi chỉ cần tự do!

Cùng Lý Thịnh Mân nhìn xuyên qua hàng cây, xa xa đã thấy chiếc xe thể thao phong cách kia đỗ ngay trên sườn núi, hần quả nhiên ở chỗ này.

Tiến lên vài bước, tôi nhìn thấy hai bóng người đang quấn lấy nhau, tôi dừng ngay lại, có chút khó xử, vội vàng ngăn Lý Thịnh Mân. “Chúng ta đợi lát nữa hãy đến!”

“Tại sao vậy?” Lý Thịnh Mân ngăn người nhìn tôi. Tôi cúi đầu, không biết nên giải thích như thế nào, tôi cũng không biết bọn họ lại... khẩn cấp như vậy!

Lý Thịnh Mân tựa như hiểu được điều gì, sắc mặt chợt trầm xuống, đẩy tôi ra, chậm rãi tiến lên. Quả nhiên, khi cậu ấy đã nhìn được rõ ràng cảnh tượng trước mắt, người lập tức cứng đờ giống như một bức tượng.

Phía trước, thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm đang tựa trên ghế xe thể thao, cô gái kia ngồi ở trên người hần, nửa thân trên trần trụi, càng không ngừng chuyển động thân mình, cúi đầu, miệng phát ra tiếng rên rỉ thích thú, khuôn mặt kiều diễm kia vì khoái cảm cực hạn mà vận vẹo không yên.

Váy cô ta bị hần xóc lên, cặp đùi thon dài lộ ra bên ngoài, toàn thân gần như đều bại lộ trong không khí, mà hần vẫn một bộ dạng chính tề. Đây là Đường Diệc Diễm, hần có kĩ xảo, hần rất giỏi làm cho người khác chặt vật, còn chính hần lại lạnh lùng chăm chú nhìn hết thảy.

Tôi xem, nhưng không có một tia đồ kỳ, không có một chút đau lòng, mà chỉ có ghê tởm!

Ngược lại, tôi chỉ lo lắng cho Lý Thịnh Mân, tôi thấy tay cậu ấy đang siết chặt lại, cậu ấy không phải muốn đánh Đường Diệc Diễm đấy chứ, cậu ấy căn bản không phải là đối thủ của Đường Diệc Diễm, hơn nữa trêu chọc hần sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lý Thịnh Mân đột nhiên nắm chặt tay tôi, tôi kỳ quái nhìn về phía cậu ấy. “Cậu...”

Cậu ấy cắn chặt răng nhìn tôi, thật lâu sau mới nói, “Đi thôi, chúng ta đi!”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, tiếng cô ta phản kích kêu rên cùng với tiếng gầm nhẹ của hần vẫn còn vọng lại bên tai.

Thật là một cặp đôi ăn ý...

Cầu nam nữ!!!

Tôi thâm mắng trong lòng.

Tôi ngồi trên xe của Lý Thịnh Mân xuống núi. Đường lượn quanh co, chỉ có âm thanh “đồ đồ” của xe, cậu ấy vẫn không nói gì, tôi tựa vào lưng cậu ấy, cảm giác được cậu ấy không ngừng đè nén thân mình, siết chặt tay lái, càng ngày càng gấp.

Hần là rất khó chịu, rất đau đớn!

Dưới núi có một siêu thị 24 giờ, chúng tôi ngồi trong khu thực phẩm.

Hôm nay khẩu vị của tôi có vẻ tốt.

Đã dùng bữa tối mà vẫn còn bụng ngồi đây ăn mấy món bị coi là rác rưởi trong mắt Đường Diệc Diễm, rồi còn uống... bia nữa.

“Ba” Lý Thịnh Mân bóp chặt chiếc lon rỗng trong tay, phát ra âm thanh chói tai. Tieten tay lại cầm lấy một lon khác, mở ra. “Tách” một tiếng, lại tiếp tục nâng đầu lên uống, bia cuộn cuộn theo cổ họng cậu ấy đi xuống.

Cậu ấy còn uống nữa chắc chắn sẽ say đến thảm hại.

Mượn rượu giải sầu lại càng sầu thêm!

Tôi chống cằm, bắt đầu đi nhìn cậu ấy. Lại không biết nên khuyên giải thế nào, bởi vì tôi cũng không có khả năng.

Nếu dễ dàng thế, có lẽ chính bản thân tôi cũng sẽ không buồn bực như vậy.

Tiếng di động bất chợt vang lên. Tôi giật bản mình. Nguy rồi, tôi dường như đã quên mất.

Cuống quýt lấy điện thoại ra, tay lại giống như cầm phải củ khoai lang nóng, thoáng liếc mắt nhìn Lý Thịnh Mân một cái, tôi xoay người.

“Đang ở đâu?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng.

“Em... em còn ở dưới chân núi. Không bắt được xe!” Hy vọng hắn có thể tin tưởng.

“Anh tới đón em!”

“Không... không cần... A... Xe đến rồi!” Nói xong tôi còn giả vờ vẩy vẩy tay. Giống như muốn làm cho hắn cảm giác được tay tôi đang chuyển động.

“Em... gọi được xe rồi! Em đến ngay đây!”

“...Được...”

Tôi cúp điện thoại, thả lỏng thân mình. Dù cách hắn xa như thế nào đi nữa thì khi nói dối, trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy run sợ.

Nhẹ thở ra, tôi xoay lưng lại, phát hiện trên bàn không còn một bóng người nào.

Trái tim lập tức rơi xuống.

“Ông chủ, người kia đâu?” Tôi khẩn trương chạy đến quầy tính tiền.

“Đi rồi!” Ông chủ cúi đầu tính toán sổ sách, một lát sau mới chậm rãi ngẩng khuôn mặt béo mập lên.

“Cái gì, ông không thấy cậu ấy uống rượu sao, vậy mà còn để cho cậu ấy đi?” Tôi cảm thấy người này quả thực thờ ơ lạnh lùng không nói nổi.

“Cô à, khách muốn đi, chúng tôi có cách nào chứ? Cô không phải cũng sắp đi sao? Một trăm ba mươi đồng, cảm ơn!” Ông ta chìa tay ra, hướng về phía tôi.

“Ông...” Tôi trừng trừng nhìn ông ta, thật muốn đánh cho khuôn mặt mập mạp kia một đấm.

Tôi kích động chạy ra cửa, may mà xe của cậu ấy vẫn còn khóa ở chỗ này.

Ít nhất cậu cũng không gây chuyện sau khi uống rượu.

Nhìn khắp xung quanh một lượt, cũng không tìm thấy bóng dáng cậu ấy đâu.

Di động lại vang lên.

“Còn bao lâu nữa?” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm rõ ràng có pha lẫn cả sự tức giận.

“Ngay bây giờ đây!”

“Mười phút!” Đường Diệc Diễm cúp máy, đưa ra thông điệp cuối cùng, tôi biết hắn không nói đùa.

Không thể tiếp tục trì hoãn được nữa, tôi vội vàng vẫy một chiếc taxi, đọc địa chỉ. Dọc đường đi còn không quên tìm xem có thấy bóng cậu ấy hay không.

Cậu ấy tựa như đã hoà lẫn vào đám đông. Rốt cuộc đã đi đâu rồi? Còn uống say như vậy nữa không?

Vừa thờ hồng học bước vào cửa quán bar, một đôi tay đã ôm chặt lấy thắt lưng của tôi, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên “Ài?”

“Em hi vọng là ai?” Trước mắt là khuôn mặt xanh mét của Đường Diệc Diễm, hắn nhìn tôi, đôi ngươi nguy hiểm híp lại.

“Em...”

“Chị đâu, chị đã tới!” Tóc Dài cười hi hi chạy đến bên cạnh tôi, “Vừa rồi lão đại còn...”

“Ai cho phép cậu gọi cô ấy là chị đâu?” Đường Diệc Diễm lạnh lùng cắt ngang lời nói của hắn, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn tôi, tóc dài xấu hổ ngậm miệng lại, khó xử nhìn tôi.

“Sau này gọi tôi là Diệp Sương Phi đi!” Tôi thay Tóc Dài giải vây.

“Em uống rượu?” Hình như người thấy được hương còn trong miệng tôi, Đường Diệc Diễm nhíu mày quan sát tôi. Tôi chợt dạ trốn tránh ánh nhìn chăm chú của hắn. “Đúng... Đúng vậy... vừa nãy khát nước quá mới uống một chút... Chính là anh, các anh mang bia đi đúng không?” Tôi đột ngột nhìn về phía Tóc Dài.

“Ồ... Phải rồi!” Tóc dài gãi gãi đầu, bọn họ mang đi nhiều rượu như vậy, ai mà biết được ai uống, ai không!

Đường Diệc Diễm có vẻ tin, cánh tay đặt bên hông tôi khẽ nói lỏng nhưng không có buông ra. “Đi thôi!”

Tôi đi theo hắn vào một gian phòng

Mùi hương gay gắt làm tôi nhũn mày.

Liếc qua một lượt tôi đã thấy ngay được cô gái kia.

Lại là ánh mắt như vậy, nghĩ là lên giường với Đường Diệc Diễm một lần... À không, phải là lên xe. Như vậy, cùng với đàn ông làm chuyện đó một lần đã tưởng là có thể không chế người đàn ông đó trong tay hay sao.

Thật sự là buồn cười, người này căn bản không có trái tim. Cô nắm được ở trong tay sao?

Đường Diệc Diễm kéo tôi ngồi vào bên trong, sau đó vẫn là tiết mục được lặp đi lặp lại như bao ngày khác, tất cả mọi người ở đây bắt đầu hướng về phía hắn tán dương màn biểu diễn tuyệt vời ngày hôm nay.

Thật sự là không thú vị! Tôi nhếch môi.

Khóc mắt lại thoáng nhìn thấy cô nàng kia đang hung hăng nhìn tôi chăm chăm, không kiêng nể gì!

Lần này tôi không chịu thỏa hiệp, tôi thẳng tắp đáp lại cái nhìn thị uy của cô ta.

Không hề chịu yếu thế, tôi trừng mắt.

Chưa bao giờ, trước kia tôi chưa từng cùng với một cô gái nào tranh đấu, nhưng mà cô ta không nên thương tổn một người con trai thiện lượng như vậy, không nên thương tổn Lý Thịnh Mân!

Có lẽ cô ta không nghĩ rằng tôi sẽ trừng mắt nhìn lại.

Trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng cô ta cũng nhanh chóng ngẩng đầu lên một cách hung tợn, khinh thường hừ lạnh.

Nếu đám con trai đang mài nhọn lúc này quay ra nhìn chúng tôi, nhất định sẽ phát hiện ra cảnh tượng đất rung núi chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7

Nhưng vào lúc này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Tất cả mọi người trong phòng đều lặng ngắt lại vì vị khách không mời mà đến này.

“Mày thật đúng là âm hồn không tiêu!” Tóc Dài phản ứng lại đầu tiên, giận dữ muốn đi lên túm lấy thân mình đang siêu vẹo của Lý Thịnh Mân. Không biết có phải do Lý Thịnh Mân đã uống rượu vào không, mà bộ dạng thư sinh, nhã nhặn như vậy lại có sức mạnh lớn tới mức đẩy ngã cả gã kia. Tóc Dài lao đảo lùi lại phía sau, khuôn mặt chợt tối đen lại. Hắn thờ hồn hèn, tức giận muốn xông lên lần nữa, lòng tôi chợt hoảng hốt, thân mình căng thẳng cứng đờ lại.

“Khoan đã!” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm vang lên trên đỉnh đầu tôi.

Hắn buông tôi ra, đứng lên, dáng vẻ nhàn nhã.

“Cậu cho là dây dưa có thể giải quyết được vấn đề sao? Cậu có thể hỏi xem cô ta có đồng ý quay lại với cậu không?” Đường Diệc Diễm thông dong đi đến trước mặt Lý Thịnh Mân.

Tôi cười nhạt, thì ra hắn cũng biết không thể miễn cưỡng cơ đấy, chỉ biết đối với người khác như vậy, còn với tôi lại không làm thế.

“Tôi không muốn!” À ta lạnh lùng đứng lên, “Tôi đã nói rồi, chúng ta đã kết thúc, anh thật đúng là lưu manh, muốn tôi chết phải không?” Nghĩ rằng có Đường Diệc Diễm làm chỗ dựa, à ta tỏ ra vô cùng kiêu ngạo, cũng quá mức tuyệt tình!

Tôi ngồi ở góc đó, nhìn thấy khuôn mặt của Lý Thịnh Mân trở nên xanh mét.

Từ đầu tới giờ, cậu ấy chưa hề nhìn tôi, cũng chẳng biết cậu ấy có phát hiện ra tôi không nữa.

“Ba!” Thanh âm cực kì quen thuộc với tôi, không ngờ rằng cậu ấy cũng có lúc đánh con gái.

“Tần Như Thực, đây là quà chia tay tôi tặng cô!” Nói xong, Lý Thịnh Mân liếc Đường Diệc Diễm một cái, sau đó chột nhìn về phía tôi, trong mắt chứa đầy kinh ngạc.

Tôi vội rút cổ lại, cúi đầu xuống.

“Diệc Diễm, hán ta đánh em!” Tần Như Thực bùm một bên mặt, hai mắt sung đỏ ngược nhìn Đường Diệc Diễm, khóc lóc kể lể.

Đường Diệc Diễm không chú ý đến cô ta, mà theo ánh mắt của Lý Thịnh Mân quay đầu lại, chậm rãi nhìn về phía tôi.

Sự băng lạnh trong mắt hán cũng đủ làm cho tôi sợ đến mức dựng tóc buốt xương.

Tôi khẩn trương nắm chặt tay lại, cắn môi dưới. Chân lại nhịn không được khẽ run lên.

Mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí.

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, từ từ tiến lại gần, ngồi xuống bên người tôi, cánh tay vươn tới ôm chầm lấy vòng eo của tôi.

Hơi thở của hán quanh quẩn bên tai tôi, môi khẽ cắn vành tai của tôi, tôi sờ người, một cảm giác khủng bố lan khắp toàn thân, tôi thậm chí không dám nhìn hán, chỉ biết cúi đầu.

Tay hán nắm lấy bàn tay đang run rẩy của tôi, niết chặt.

“Nói chuyện với nó cho từ từ đi!” Cầm lấy ly rượu trên mặt bàn, Đường Diệc Diễm nhìn tôi, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái.

Lập tức có vài người vây quanh Lý Thịnh Mân. Tóc Dài vừa đánh một quyền đã làm cho Lý Thịnh Mân ngã xuống đất. Cơ thể tôi chột căng thẳng, muốn đứng dậy nhưng bàn tay lại bị đè lại gắt gao. Đường Diệc Diễm không hề nhìn tôi, mà lạnh lùng chăm chú xem cảnh tượng trước mắt, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, “Không cần xúc động! Xúc động... sẽ kích thích... ma quỷ!”

Tôi ngẩn ra, khó chịu khép mắt lại, cảm giác được hán dùng sức nắm chặt tay tôi, tiếng mắng chửi của những người đó cùng với tiếng kêu rên của Lý Thịnh Mân liên tục truyền đến bên tai.

Ma quỷ, ma quỷ lãnh huyết!!!

oOo

“Nôn!” Tôi ghé vào bồn cầu khó nhọc nôn khan. Tay nặng nề đánh vào bàn đá cẩm thạch sáng bóng.

“Bành” một tiếng, vậy mà chiếc đồng hồ trên tay vẫn không có chút hư hao.

Dạ dày co rút điên đảo từng trận, đau đớn không chịu nổi!

Vừa rồi tôi nhìn thấy cảnh Lý Thịnh Mân bị đánh đến nổi thương tích đầy mình, máu tươi đỏ sẫm từ trong miệng cậu ấy tràn ra, mùi máu dày đặc bao trùm khắp không gian.

“Nôn!” Nghĩ đến đây, tôi lại vịn chặt bồn cầu, nôn một trận điên đảo, cho đến lúc ngay cả một chút sức lực cũng không còn, mềm nhũn trượt xuống đất.

Lúc này, một đôi tay luồn qua nách tôi, nhẹ nhàng ôm lấy.

Giây tiếp theo, tôi đã yên vị ngồi trên bàn ngọc lưu ly, đối diện với Đường Diệc Diễm.

“Không thoải mái sao?” Giọng điệu thân thiết nhưng tôi hoàn toàn không nhìn ra một chút lo lắng nào trên mặt hán.

Trên khuôn mặt hán chỉ có sự lạnh lùng như băng tuyết!

Thân mình tôi run lên, không nói gì.

“Ngay cả sức nói chuyện cũng không có?” Hán đặt cằm lên trán tôi, tay bắt đầu vói vào trong áo tôi.

Tôi vô lực nhắm mắt lại.

Hán lại vùi đầu xuống cổ tôi, lạnh lùng nói, “Hay là bởi vì... đau lòng?”

“A!” Vừa dứt lời, bàn tay hần trượt xuống ngực tôi, khẽ véo một cái, tôi lập tức đau đến chảy cả nước mắt.

“Không phải!” Tôi biết, bây giờ không nên chọc giận hần.

Hai mắt nhắm lại, tôi phe phẩy đầu, cắn chặt răng, cố không cho nước mắt rơi xuống.

Đường Diệc Diễm đứng dậy, nhìn tôi, “Không phải? Vậy thì tại sao hần lại nhìn chăm chăm em? Vừa rồi em còn khấn trương đấy thôi, hai người quen biết?” Tay hần giảm lực đi một chút, chuyển sang vuốt ve nhẹ nhàng, nhưng vẫn nguy hiểm như vậy.

“Em thấy cậu ta bị bạn gái đá, thấy tội nghiệp cậu ta... chỉ muốn đưa cậu ta đến gặp bạn gái nói chuyện thôi!” Tôi yếu ớt giải thích. “Diệc Diễm, em không lừa anh... thật sự...”

Đường Diệc Diễm phức tạp quan sát tôi một lượt, đột nhiên hần mạnh mẽ hôn lên môi tôi, trần trọc mút vào, tay lại một lần nữa vỗ về chơi đùa nơi mềm mại của tôi. Tôi cảm nhận được tiếng thờ đờn đập của hần, hần đem chân tôi đặt quanh hông, làm cho thân dưới của tôi chạm vào vật cứng rắn của hần, tiếp tục công thành đoạt đất.

Lúc này, tiếng nói sợ hãi của Tóc Dài ở ngoài cửa vang lên. “Lão... Lão đại!”

Đường Diệc Diễm buông tôi ra, chú ý đến áo của tôi, đem tôi dựa vào ngực hần, lên tiếng, “Vào đi!”

Tóc Dài đi vào, liếc nhìn hai người chúng tôi, lập tức bối rối cúi đầu xuống, khuôn mặt ngăm đen hiện lên một tia đỏ ửng, bất cứ ai nhìn tôi lúc này cũng có thể phát hiện ra khuôn mặt ửng hồng của tôi còn nhiễm một chút tình dục.

“Lão... đại, tên tiểu tử kia đánh chết cũng vẫn nói... nói hần không quen biết chị d... không quen biết Diệc...” Suy nghĩ một lúc lâu, cũng không biết nên xưng hô với tôi thế nào cho phải, Tóc Dài ngẩng đầu lên, chỉ tay vào tôi “Không biết cô ấy!”

Tôi hít mạnh một hơi, cảm giác được thân mình của người đang đứng trước mắt lập tức cứng đờ.

Đường Diệc Diễm quay đầu lại nhìn tôi, khoé miệng xẹt qua một tia cười lạnh, “Duyệt Duyệt, hần đối với em thật đúng là rất thâm – tình đấy!!!”

Tôi không có gì để nói, Lý Thịnh Mân cũng chỉ vì muốn bảo vệ tôi, chỉ là... Cậu ấy không hiểu, đôi khi nói dối có ý tốt cũng sẽ làm cho người khác gặp họa!!!

Tôi cúi đầu, nghe được tiếng Đường Diệc Diễm nặng nề nói với Tóc Dài: “Đi ra ngoài... Lôi nó đến trước cửa!”

Thân thể tôi cứng đờ, sợ hãi siết chặt lấy vạt áo.

Không rõ hần muốn làm gì...!

“Duyệt Duyệt...” Hần bắt đầu lẩm bẩm gọi tên tôi, giọng điệu vẫn lạnh lẽo!

Tôi ngẩng đầu, bắt lực nhìn hần, nhìn chăm chú vào điểm sáng đang ngưng tụ trong mắt hần, tay lại càng siết chặt hơn. Đường Diệc Diễm chậm rãi tiến tới gần tôi, ngón tay lạng lẽ mon trón hai bên má đang trở nên tái nhợt của tôi. “Duyệt Duyệt... Là do anh không thỏa mãn em sao? Tại sao em còn muốn nhìn những thằng khác!” Dứt lời, ngón tay của hần đột ngột tăng thêm lực, tay kia vịn bụng đùi của tôi ra.

Tôi run rẩy thân mình, khẽ lắc đầu.

Bên ngoài cửa cánh cửa kia, tôi nghe thấy tiếng giày dụa của Lý Thịnh Mân, còn cả tiếng Tóc Dài đang quát tháo.

“Duyệt Duyệt! Để cho hần ở ngoài đó nghe được tiếng kêu của em đi... tiếng kêu làm cho người ta mất hồn!” Khoé miệng của Đường Diệc Diễm lạnh lùng cong lên, tôi trừng lớn hai mắt.

Hần muốn...!

Quả nhiên, Đường Diệc Diễm bắt đầu tao nhã cời thất lưng. Từ từ, chậm rãi...

Không, tôi sợ hãi lắc đầu, không cần, không cần!

Đường Diệc Diễm đã cời bỏ xong dây lưng, một tay túm lấy tôi đang ngồi trên bàn ngọc lưu ly kéo xuống dưới, đem tôi dựa vào cửa toilet. Bên ngoài, chỉ cách có một lớp cửa là đám người kia và cả Lý Thịnh Mân.

Dưới thân, vật cứng rắn của Đường Diệc Diễm đã ngang nhiên đặt ở bụng tôi, tay luồn vào trong váy tôi, kéo quần lót của tôi xuống.

“Không...không...Diệc Diễm...” Tôi chống đẩy, hần muốn lấy phương thức không thể chịu nổi này đến tra tấn tôi sao? Không cần...không cần!!!

Đường Diệc Diễm dùng một tay giữ chặt lấy đôi tay đang giãy dụa của tôi, làm cho tôi kề sát vào cửa.

“Đồng” một tiếng.

Sau đó tay kia kéo khoá quần xuống.

Không cần, không cần, tôi run run khép hai chân lại, không cần như vậy!

Không cần làm nhục tôi như vậy!

“Mở ra...” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm bắt đầu lộ vẻ uy hiếp. Đôi ngươi âm trầm hung dữ nhìn tôi, “Là như thế này, hay là để cho bọn họ tận mắt nhìn thấy đây. Em tự mình chọn đi!”

Tôi cắn chặt môi, hấn làm được, Đường Diệc Diễm, anh không phải người!!!

Tôi khẽ tách đôi chân đang run rẩy ra, nước mắt cùng với sự khúat nhục đồng thời rơi xuống.

Đường Diệc Diễm hung hăng tiến vào cơ thể tôi, buông tay tôi ra, giữ chặt hai chân của tôi, quấn quanh vòng eo hấn.

Nặng nề mà va chạm, phía sau cánh cửa vang lên từng âm thanh xâm nhập, còn cả tiếng hấn gầm nhẹ.

Ngoài cửa, ngoài cửa đều có thể nghe được!

“Kêu...kêu ra cho tôi!!!” Đường Diệc Diễm vừa không ngừng va chạm cơ thể tôi, vừa rống giận quát, tay hấn nắm chặt mái tóc tôi, khuôn mặt vặn vẹo.

“Kêu ra!!!”

Tôi vội vàng cắn chặt răng, từ từ nhắm hai mắt lại, vô lực thừa nhận sự va chạm của hấn.

“Kêu ra cho tôi...” Đường Diệc Diễm thở hổn hển, nắm lấy cằm của tôi: “Làm cho tên tiểu tử kia nghe được, nghe được cô dâm đẳng đến thế nào, kêu!!!”

“A...” Dưới thân truyền đến sự xé rách đau đớn, làm cho tôi phải hét lên. Đau quá!!!

“Đứng, Duyệt Duyệt... Chính là như vậy!!!”

Đường Diệc Diễm, anh muốn đem tất cả tự tôn của tôi giẫm nát dưới chân mới cam tâm sao? Anh muốn làm cho cuộc sống của tôi nhục nhã mới vừa lòng sao?

Diệp Sương Phi, tại sao, tại sao mày lại có thể đáng thương như vậy!

oOo

Nếu không phải ngồi trong phòng học sáng sủa này, tôi có lẽ đã quên mình vẫn còn là học sinh.

“Tiểu Phi, tên tiểu tử Đường Diệc Diễm kia có phải lại bắt nạt cậu rồi phải không?” Đồng Hân ngồi xuống bên người tôi. Khăn trương đánh giá tôi từ trên xuống dưới tôi một lượt, còn thiếu điều bung quần áo của tôi ra nhìn xem có bị nội thương không.

“Không phải!” Nếu trừ bỏ trận làm tình điên cuồng kia, cuối cùng, Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi bước ra ngoài, tôi thấy Lý Thịnh Mân mặt mày xanh mét, nhìn tôi với ánh mắt đồng cảm. Tôi nhắm chặt mắt, không cần, không cần cậu ấy nhìn tôi như vậy. Đường Diệc Diễm tha cho Lý Thịnh Mân, cũng miễn cưỡng tin tưởng tôi, ra lệnh cho tôi, không được gặp lại cậu ấy nữa!

Lẽ ra hôm nay hấn định để tôi ở Thanh Viên nghỉ ngơi, nhưng mà tôi thực sự đã lâu không tới trường, hơn nữa cũng sắp thi vào đại học, tôi không thể có thái độ như vậy được. Tôi không muốn những lời đồn đại bay đầy trời giống như lúc trước!

“Vậy sao?” Đồng Hân chau mày, “Thấy cậu mấy hôm không đến lớp, tớ còn nghĩ là hấn tra tấn cậu đến nỗi không xuống giường được!”

Tôi cúi đầu, không trả lời, tùy ý xoay xoay bút.

“Đứng rồi, hôm nay chúng ta cùng đi dạo phố được không?” Thấy tôi không muốn tiếp tục chủ đề đó, Đồng Hân lập tức hiểu ra, vội vàng chuyển qua chuyện khác.

“Cũng không được, sau này, chiều nào học xong, tớ cũng phải học thêm!” Cô Lý cứ đứng tám giờ sẽ đến bỏ túi tiếng Anh cho tôi, chuẩn bị cho kì thi IELTS sắp tới. Tôi còn chưa nói cho Đường Diệc Diễm biết tôi không muốn đi Anh, mà cũng chẳng dám nói, nhưng lại vẫn phải tiếp tục lừa dối mọi người trong nhà, chung quy cũng sẽ có một ngày bị lộ thôi. Một loạt những vấn đề này cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, nhưng tôi biết, mặc kệ tôi nghĩ thế nào, suy nghĩ của Đường Diệc Diễm mới là điều quan trọng nhất. Hấn muốn làm thế nào thì tôi phải làm thế đó, tôi đã là con rối trong tay hấn, hấn chỉ cần nhón một ngón tay là đã có thể lấy được tính mạng của tôi.

“Lại là Đường Diệc Diễm!” Dùng ngón chân cũng có thể đoán được.

“Tiểu Phi, sắp thi đại học rồi, bố mẹ cậu nhất định sẽ đến trường, tới lúc đó, những lời đồn đại này... cậu định tính thế nào?” Cuối cùng vẫn phải quay lại chủ đề cũ. Bởi vì đó là sự thật tàn khốc.

Tôi thở dài. Lúc trước, khi tôi khuất phục Đường Diễm Diễm, tôi thật sự không nghĩ tới chuyện lại kéo dài như vậy. Những tưởng rằng nhiều nhất là một tháng, khi không còn thích thú với tôi nữa hẳn sẽ cảm thấy chán ghét, tôi chỉ cần coi như bị mất trí nhớ một tháng là được rồi. Vậy mà không ngờ, đã một năm trôi qua, chúng tôi vẫn cứ dây dưa, dây dưa đến mức chẳng có chừng mực gì!

“Đồng Hân, cậu nói xem, Đường Diễm Diễm rốt cuộc thích điểm gì ở tớ?” Tôi không xinh đẹp, cũng lắm cũng chỉ có thể coi là thanh tú. Tôi thực sự không nghĩ ra, bản thân mình có chỗ nào độc đáo hấp dẫn hẳn.

Hay bởi vì tôi là người đầu tiên cự tuyệt Đường Diễm Diễm, hẳn nói tôi giống như một con nhím, hẳn muốn đem từng cây gai trên người tôi nhổ sạch sẽ. Nhưng bây giờ, chẳng phải tôi đã khuất phục rồi sao, tại sao hẳn còn không chịu buông tha tôi?

“Tớ cũng không biết!” Dù sao cậu ấy cũng không phải là ác ma Đường Diễm Diễm. “Nhưng Tiểu Phi này, tớ cảm thấy trên người cậu có một loại mị lực đặc thù, làm cho người ta không nhịn được, muốn tiếp cận cậu!” Lúc trước cậu ấy cũng như vậy, chủ động cùng với Diệp Suong Phi tôi trở thành bạn tốt.

Mị lực đặc thù? Tôi tự giấu cười cười.

Chính bởi vì loại mị lực này mà tôi phải sống trong địa ngục sao?

Tôi nghĩ có một số việc, nhất định phải đối mặt!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8

Vừa mở cửa ra tôi đã nhìn thấy Đường Diễm Diễm đứng ở ban công, quay lưng về phía tôi, nói chuyện điện thoại.

“Biết rồi, con sẽ đi là được chứ gì!” Hắn chuyên tâm đối phó với người trong điện thoại, hình như không biết tôi đã trở về. Tôi nhíu mày, vốn định đi vào thay quần áo, nhưng lại nghe thấy Đường Diễm Diễm rít gào qua di động, “Con biết rồi, không phải là đi xem mặt hay sao?”

Xem mặt! Tôi nhanh chóng dừng bước. Trong lòng dâng lên một trận vui sướng, gia đình hẳn bắt hẳn đi xem mặt? Nói như vậy không phải là...

“Em vui vẻ như vậy sao?” Giọng nói lạnh lùng của hắn truyền đến trong lúc tôi vẫn còn đang mừng thầm.

Tôi ngẩng đầu, Đường Diễm Diễm không biết đã xoay người lại từ lúc nào, mặt không chút thay đổi nhìn tôi, hẳn là vừa rồi tôi không kim lòng được mà cong khóe miệng lên.

“Gi cơ?” Tôi giả ngu, rõ ràng cảm nhận được trong giọng nói của hắn có lửa giận.

“Không cần giả bộ, tôi biết là em đã nghe thấy!” Đôi chân thon dài của hắn bước lên, hắn ngồi vào ghế sofa, cầm lấy điều khiển trên bàn, bật TV.

“Ừ ừm!” Tôi đứng trước cửa phòng ngủ.

“Không sai, người nhà tôi muốn tôi đi xem mặt, nhưng em phải nhớ cho kỹ, tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi còn chưa chán ghét, em một ngày cũng không thể rời đi. Ngay cả sau khi tôi kết hôn vẫn là như vậy!” Đường Diễm Diễm nói đến đây, ngón tay dùng sức ấn mạnh điều khiển từ xa, màn hình TV nhanh chóng thay đổi, ánh sáng chói lòa làm cho mắt tôi không hé ra được.

Thân mình cứng đờ, tôi hít mạnh một hơi, khẽ xoay người, buồn bã đi vào phòng ngủ.

“Bành.” Tôi vừa đóng cửa được một giây, bỗng một tiếng va đập lớn từ phòng khách vang lên, cùng với đó là tiếng rơi vỡ của thủy tinh.

Trái tim của tôi khẽ run lên, cơ thể dán chặt vào cánh cửa, ngẩng đầu, nước mắt lặng lẽ rớt xuống hai má...

oOo

“Chuyện gì?” Đường Diễm Diễm đưa lưng về phía tôi, thân mình cao lớn đứng ngay trước bàn học.

Tiếng nói của hắn miễn cưỡng, lại lộ ra nguy hiểm!

“Thi vào đại học, em... bố mẹ em có lẽ sẽ đến đây, em không biết nên giải thích với họ thế nào, rồi cả những lời đồn đại không hay trong trường học

nữa... Nếu có thể, em nghĩ... hay là trước khi thi vào đại học, em nên ở trong kí túc xá!!” Sau khi dùng xong bữa tối, tôi cố lấy hết dũng khí để ngả bài với hắn.

“Còn điều kiện thì sao?” Đường Diệc Diễm nói áo sơ mi ra, rồi tao nhả còi cúc trên tay áo.

“Điều kiện?” Tôi hoang mang nhú mày.

“Anh đã nói rồi, nếu anh đồng ý với em, em nên trả giá như thế nào hả?” Đường Diệc Diễm đến gần tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới, kéo thân thể của tôi gần hắn “Chỉ khi bỏ ra mới có thể thu về!”

“Trả giá?” Tôi nghi hoặc.

“Duyệt Duyệt đáng yêu của anh, để anh gợi ý cho em một chút vậy!” Nhìn bộ dạng mơ hồ của tôi, Đường Diệc Diễm khẽ nhú mi, đôi ngời trầm xuống, tôi lập tức bị hắn kéo qua, áp chặt vào thân thể của hắn.

Trước mắt lại là tình cảnh quen thuộc.

Mặt của tôi phút chốc đỏ lên, nhanh chóng hiểu được ý tứ của hắn.

“Em đi rồi, buổi tối ai sẽ ở lại bên anh đây?” Ngón tay thon dài của Đường Diệc Diễm tuần tra tới lui trước ngực tôi, áo sơ mi của tôi dần trượt ra, nội y màu hồng nhạt như ẩn như hiện.

“Đồng ý thoả thuận sao?” Hắn từng bước lui lại, hai tay ôm ngực, ung dung nhìn tôi, đôi ngời màu nâu trong mắt lại càng thêm âm trầm.

oOo

“Đủ rồi... xin anh... dừng!” Tôi nằm trên giường, một môi chôn đầu trong chăn bông mềm mại, bởi vì không chịu nổi sự tiếp xúc nóng bỏng trên lưng. Tôi thậm chí bắt đầu hối hận vì đáp ứng điều kiện của hắn, kết quả lại hại mình một muốn chết.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm ở phía sau tôi thờ dốc, điên cuồng mà luật động thân mình. Hai tay của hắn đặt tại hai bên sườn của tôi, hơi thở nóng bỏng phả trên lưng, bên tai tôi, tôi cảm giác được từng giọt mồ hôi của hắn đang rớt trên người tôi, dọc theo sống lưng rơi xuống.

“A!!!” Một trận co rút mãnh liệt qua đi, Đường Diệc Diễm gầm nhẹ, thân mình cứng đờ, suy sụp ngã xuống lưng tôi.

Một lúc lâu sau, Đường Diệc Diễm vẫn không hề nhúc nhích, bộ dạng của hắn làm cho tôi có chút ngột ngạt. Thân mình bị đè nặng làm tôi khó chịu muốn dịch chuyển.

“Em... có yêu anh không?” Tiếng thì thầm ở sau lưng đột ngột vang lên.

Người tôi cứng đờ lại.

“Em yêu anh chứ?” Đường Diệc Diễm cầm lấy tay của tôi, tiếp tục ở phía sau lưng tôi hỏi.

Tôi cắn môi dưới, thật lâu không nói gì.

Không yêu!

Tôi biết chỉ cần tôi nói lời yêu, nhất định sẽ làm cho hắn mở cờ trong bụng.

Nhưng không, tôi không yêu hắn.

Ngay cả làm bộ một chút cũng không thể được!

Vì thế tôi im lặng!!!!

“Diệp Suong Phi!!!” Thân mình của tôi bị xoay lại, đôi mắt đỏ ngầu của Đường Diệc Diễm đang trừng trừng nhìn tôi.

Tôi nhìn hắn, không chút sợ hãi!

Là chính hắn muốn hỏi tôi.

“Em ngay cả làm bộ một chút cũng không muốn sao?” Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt khuỷu tay của tôi.

Tôi đau đến nhăn mặt nhú mày, cố chịu đựng đau đớn, “Biết rõ là giả vờ, có ý nghĩa gì chứ?”

“Em... “ Đường Diệc Diễm giãn dãn gờ tay lên.

Tôi theo bản năng nhắm mắt lại, chờ đợi sự tra tấn sắp giáng xuống.

Đã sớm quen với thói bạo lực của hắn.

Nhưng không, dự kiến sẽ bị đau đớn lại không thấy.

Tôi mở mắt ra.

Đường Diệc Diễm đã buông tay xuống, nhìn tôi.

Trong mắt hắn là ánh nhìn quý dị. Máu đỏ trong đôi ngươi ngày càng đậm.

Tôi trừng lớn mắt, không thể tin được những gì đang chứng kiến.

“Cô cút đi cho tôi! Từ ngày mai trở đi cút ra khỏi nơi này cho tôi!” Đường Diệc Diễm đứng thẳng lên. Che dấu sự bối rối, xoay người đi ra khỏi phòng.

Thật lâu sau, truyền đến tiếng sập cửa long trời lở đất.

Trong căn hộ rộng lớn, ngoại trừ tiếng thở của tôi, tất cả đều trở nên yên tĩnh!!!

Tôi... tự do sao?

Tôi ngơ ngác nằm trên giường.

Tôi tự do sao?

Nước mắt bắt đầu dâng lên trong hốc mắt, mọi vật bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tự do sao?

Rốt cuộc cũng được tự do?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9

Tôi dọn về kí túc xá là điều hết sức vui mừng đối với Đồng Hân, chúng tôi lại như hình với bóng giống lúc trước. Tôi bắt đầu khôi phục những ngày tháng vui vẻ trước kia, đi học, tới căn tin ăn cơm, cùng chúng bạn nô đùa âm ỉ, dạo phố, ăn lẩu!

Dường như tôi nghe thấy thanh âm của sự hồi sinh trong cơ thể mình.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy nếu như cô Lí không đột ngột xuất hiện.

“Cô... cô Lí” Lúc tôi cùng Đồng Hân trở về kí túc xá, vừa đi vừa cãi cọ ỏm tỏi, bỗng nhìn thấy cô Lí mặc một bộ quần áo màu đen, cẩn thận ngồi trước bàn học của tôi. Các bạn cùng phòng len lén nhìn về phía tôi, tôi nhếch môi, vẻ mặt bất đắc dĩ, xem ra cô ấy đã đến đây một lúc lâu.

“Diệp tiểu thư!” Cô Lí đẩy gọng kính lên, mở sách giáo khoa ra, “Chúng ta tiếp tục bài luyện tập động từ lần trước đi!”

“Ừm! Nhưng mà cô Lí, em...”

“Là Đường tiên sinh gọi điện thoại cho tôi, nên tôi nhất định phải làm tròn bổn phận của mình!” Ngụ ý chính là, mặc kệ tôi và Đường Diệc Diễm đã xảy ra chuyện gì, cô ấy chỉ phụ trách việc dạy học lấy tiền mà thôi.

Tôi bất đắc dĩ liếc nhìn Đồng Hân một cái.

Ngồi xuống bên cạnh cô Lí, tôi quay ra nói với các bạn cùng phòng, “Mọi người cũng tới nghe một chút đi, cô Lí dạy rất hay!”

“Chúng ta bắt đầu nhé!” Về căng thẳng trên mặt cô Lí khẽ giãn ra một chút, bắt đầu lưu loát giảng bài, cuối cùng, ngay cả Đồng Hân đang đứng một bên cũng tiến lại gần đây, tỏ ra hứng thú với bài giảng của cô ấy.

Bởi vì náo nhiệt hơn so với việc chỉ có một người nghe giảng, buổi học nhanh chóng kết thúc, các bạn cùng phòng vẫn còn nhiều thứ muốn hỏi.

“Tôi ngày mai sẽ lại đến đúng giờ! Cô Lí gấp sách lại, lộ ra vẻ tự hào hiếm thấy trên mặt.

“Được rồi, cô Lí, ngày mai cô nhất định phải tới nha!” Kết quả là Đồng Hân nhiệt tình đứng ở cửa vui vẻ tiễn cô Lí về.

Đồng Hân khoa trương vẫy vẫy tay, xoay người, thì thảo tự hỏi, “Thật không ngờ tên Đường Diệc Diễm kia tìm giáo viên lại tinh mắt như vậy!”

Mặt của tôi lập tức trầm xuống.

“Khụ khụ khụ...” Bạn cùng phòng hào tâm nhắc nhở cậu ấy.

“A... ha ha ha, tối nay hình như có chương trình trực tiếp, chúng ta lên mạng xem đi!” Nhìn khuôn mặt âm trầm của tôi, Đồng Hân hận không thể cắn đứt lưỡi của mình. “Tiểu Phi, chúng ta xem chương trình trực tiếp nhé!” Nói xong, lại hào hứng bật máy vi tính lên, nhấp nháy một hồi, vừa vặn thấy người chủ trì chương trình trên màn hình.

“Mau lại đây, qua đây!” Đồng Hân tỏ vẻ lấy lòng, kéo tôi ngồi vào vị trí trung tâm, các bạn cùng phòng cũng xúm lại xem.

Đây là một bữa tiệc từ thiện, nữ MC mặc bộ váy dài màu đỏ, khuôn mặt tràn đầy vẻ tươi cười, vô cùng quyến rũ.

“Như vậy, bây giờ chúng tôi xin mời người đại diện cho tập đoàn Đường thị lên sân khấu phát biểu!” Vừa dứt lời, những tràng vỗ tay đồng loạt vang lên.

Đường thị, tập đoàn của ông nội Đường Diệc Diễm!

Sắc mặt của tôi phút chốc chợt biến đổi, không còn chút tâm tình nào xem tiếp nữa.

Tôi xoay người đứng lên, trầm mặc đi đến ban công.

Tại sao rời khỏi hân rồi, xung quanh tôi lại luôn hiện diện những thứ liên quan đến hân!

Hôm nay việc cô Lí đến đây là hân đang muốn nhắc nhở tôi sao? Nhắc nhở tôi và hân còn chưa chấm dứt? Nhắc nhở tôi vẫn còn là vật sở hữu độc quyền của hân?

Tôi không cần, tôi không muốn!!!

Tôi tuyệt vọng ôm lấy cánh tay, vất vả lắm mới quay lại được thế giới của mình, tôi không muốn một lần nữa trở về nơi đó!!!

“Tiểu Phi!” Đồng Hân và các bạn cùng phòng theo tôi đến ban công, thân thiết nhìn tôi.

“Tớ không muốn trở về, không muốn!” Tôi bỏ nhào vào lòng Đồng Hân, thất thanh khóc rống lên, những người khác cũng ôm lấy tôi, một đám nữ sinh gắt gao ôm nhau khóc ô ô.

“Thật đúng là cảm động quá!” Tiếng nói mĩa mai đầy lạnh lùng vang lên.

Tôi ngẩng đầu, Đường Diệc Diễm đang đứng ngay trước cửa!!!

oOo

Ngồi trên xe của Đường Diệc Diễm, tôi sống chết bấu chặt vào thành ghế, vạch kim trên bảng tốc độ đang không ngừng xoay kia cũng tựa như trái tim tôi, không ngừng kéo lên, kéo lên nữa!!! Những hình ảnh đáng sợ trong lần theo hân đưa xe trước đây lại nhảy lên.

“Diệc Diễm...” Đến cuối cùng, tôi vẫn là sợ hãi đến mềm nhũn cả hai chân, đôi mắt ầng ậc nước đáng thương nhìn hân.

“Xin anh, dừng lại đi!!!” Mắt thấy xe lao vào đoạn đường cao tốc, vận tốc càng lúc càng nhanh, tôi nhắm chặt mắt lại, sợ hãi thét chói tai.

Một tiếng phanh xe sắc nhọn đột ngột vang lên giữa trời đêm!!!

Cuối cùng, Đường Diệc Diễm cũng dừng xe lại. Nhưng hân không hề cử động, thậm chí còn không thèm nhìn tôi.

Hai tay hân gắt gao siết chặt tay lái, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Không gian nhỏ hẹp chỉ có tiếng hân ồ ồ thở dốc. Không khí quý dị đến đáng sợ!!!

“Đường... Diệc Diễm?” Tôi sợ hãi khẽ chạm tay vào hân, ai biết đầu ngón tay còn chưa chạm đến cánh tay của hân, Đường Diệc Diễm đã quay người sang, dùng cặp mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn tôi, tôi sợ tới mức rụt người lại, lưng đập vào đệm ghế phía sau.

“Đau quá!” Tôi kêu lên.

“Đau?” Đường Diệc Diễm bất ngờ tiến lại gần, bóp chặt lấy cổ tôi, nét mặt hung dữ, “Em cũng biết đau sao? Diệp Suong Phi, em cho rằng em là ai, em

dựa vào cái gì mà có thể như vậy với tôi, dựa vào cái gì?” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm gần như gào rống, hấn giống như một con dã thú bị thương, hung hăng bóp cổ tôi, ngăn chặn thân thể của tôi.

“Diệc Diễm. . . buông tay ra!!!” Ánh mắt của hấn làm cho tôi thấy sợ hãi, hấn điên rồi!

“Buông tay?” Tôi cố gắng hô hấp, lần này có lẽ tôi thật sự sẽ chết, tử thần hình như đang vẫy tay với tôi. Mà tôi lại thấy sợ hãi, tôi không muốn chết, không muốn chết! Tôi chỉ vừa mới bắt đầu cuộc sống mà thôi!

Tôi gian nan vờn tay ra, run run vuốt khuôn mặt đang vằn vẹo của Đường Diệc Diễm “Em. . . em là Duyệt Duyệt! Diệc Diễm!”

Khi những ngón tay ấm áp của tôi chạm đến hai má lạnh lẽo của Đường Diệc Diễm, đôi mắt đang sung huyết của hấn khẽ giật giật.

Hấn nhìn tôi, vẻ thống khổ trong mắt chợt loé, đành suy sụp buông tay ra!

Tôi khẽ vuốt vùng cổ đang đau đớn, từng ngum từng ngum thở phì phò.

Đường Diệc Diễm trở lại vị trí lái xe, ngửa đầu lên, ngực phập phồng.

“Đường Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Tôi không thể chịu được nữa, hướng về phía hấn gào to, nước mắt từng dòng lăn xuống, hấn muốn như thế nào đây, muốn giết chết tôi mới cam tâm sao?

“Anh yêu em!” Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn về phía tôi, trong mắt hấn là nỗi bi thương tôi chưa từng thấy bao giờ, cao ngạo như hấn lần đầu tiên có biểu tình thất bại như vậy. Hấn nhìn thẳng vào tôi. Thâm tình?

“Anh yêu em, anh yêu em, chết tiết, em lại không yêu anh! Nhưng anh yêu em, liều mạng nhớ tới em, giống như một kẻ điên, nhưng em lại sống trong vui vẻ!” Đường Diệc Diễm lại tiếp tục kích động, nắm lấy bả vai tôi, làm như cầu xin, làm như hỏi, “Duyệt Duyệt, em có nhớ anh không?”

Tôi ngẩn ra, nhắm mắt lại, tôi đã có câu trả lời của mình.

Hấn muốn tôi nhớ hấn thế nào, thương hấn thế nào?

Ngay từ lúc đầu, hấn đã dùng mọi thủ đoạn ti bỉ tàn nhẫn để bức tôi đi vào khuôn khổ. Rồi lại dùng phương thức cường bạo cướp đi lần đầu tiên của tôi, làm cho tôi giống như một tù nhân, mạnh mẽ giam cầm tôi bên người hấn. Hấn bá đạo nắm trong tay tất cả mọi thứ của tôi, khiến cho thế giới của tôi chỉ còn lại sự đau khổ, khiến tôi mất đi linh hồn!!!

Một người đàn ông như vậy, muốn tôi phải yêu như thế nào đây?

Ngay từ lúc đầu, chúng tôi đã bước sai đường rồi!

Nếu như nói một năm này, hấn chậm rãi tích tụ tình yêu đối với tôi.

Như vậy, tôi chỉ có chồng chất thêm hận đối với hấn! Vô cùng căm hận!

“Diệp Sương Phi, em điên rồi!” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm vang lên bên tai tôi. “Tôi đã ăn nói khép nép như vậy khản cầu em, em cũng không cảm kích, em nghĩ rằng tôi lấy lòng em là không thể sao?”

Tôi chưa xót cười. Xem đi, người đàn ông này luôn lấy mình làm trung tâm, vĩnh viễn ích kỉ như vậy!

Hấn căn bản không hiểu tình yêu là gì, chỉ biết dùng sức mạnh chiếm đoạt!

Đường Diệc Diễm xoay người tôi lại, làm cho tôi đối mặt với hấn. Miệng hấn mang theo tiếng cười độc ác, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ một.

“Nếu em không yêu tôi, vậy thì hãy hận tôi đi! Tôi muốn em vĩnh viễn nhớ kĩ tôi!!!”

Điên rồi! Người đàn ông này điên thật rồi!

oOo

Tôi biết hấn nói được làm được. Vì thế tôi thoả hiệp, quay trở lại nơi làm cho tôi hít thở không thông kia. Hấn lại bắt đầu lặp lại những trò cũ, dùng tất cả mọi phương thức để bức bách tôi, bỏ mẹ tôi, người thân của tôi, bạn bè của tôi. . . Đi vòng vòng, chúng tôi lại trở lại điểm xuất phát, điều không thay đổi là nỗi hận của tôi. Tôi hận hấn, từ đầu tới cuối chưa hề giảm bớt, giống như Đường Diệc Diễm đã từng nói, tôi không yêu hấn, vậy thì hận hấn đi!

Hấn đã làm được, tôi hận hấn! Hận sâu sắc!

“Nón!!!” Tôi đẩy mạnh thân mình Đường Diệc Diễm đang dán trên người tôi ra, ghé vào mép giường nôn khan, tựa như muốn đem nội tạng nhỏ ra.

Đường Diệc Diễm ngồi ở đầu giường, sắc mặt xanh mét, nắm tay siết chặt vang lên tiếng khanh khách!!!

Chính là như vậy, hiện tại chỉ cần Đường Diệc Diễm cùng tôi quan hệ, dạy lại phát ra cảnh báo, mãnh liệt co rút qua đi chính là điên cuồng nôn khan, cho đến khi kiệt sức mới thôi!

“Uống thuốc!” Đường Diệc Diễm đỡ lấy lọ thuốc trên đầu giường, ném cho tôi một viên, tựa như ném xương cho con chó nhỏ.

Thuốc! Là thuốc mà bác sỹ tâm lý kê cho tôi.

Hắn vẫn là thông minh, biết mang tôi đi khám bác sỹ tâm lý!

“Uống thuốc xong, tiếp tục!!!” Như là sợ tôi bình thường còn chưa đủ hận hắn, Đường Diệc Diễm vẫn ngồi ở đó nhìn tôi cầm lấy viên thuốc màu trắng. Vừa nghe xong lời hắn nói, tay tôi run rẩy, đánh rơi xuống.

“Đông.” Cho dù viên thuốc rất nhỏ, tôi vẫn nghe được tiếng nó rơi xuống, tựa như trái tim của tôi!!!

Đường Diệc Diễm đi tới, ngồi xổm xuống, nhặt viên thuốc lên rồi đưa đến miệng của tôi. “Nuốt vào...”

Không có nước, vị đắng chát của thuốc khi tiếp xúc với đầu lưỡi bắt đầu lan tràn khắp trong miệng.

Tôi thống khổ nuốt vào, dạ dày lại run rẩy từng đợt.

“Đi lên!”

Tôi giống như một xác chết không hồn nằm chết lạng trên giường, không nhúc nhích, mặc hắn lướt động trên người tôi, tay siết chặt lấy nệm giường...

Xong việc, Đường Diệc Diễm chậm rãi đứng lên mặc quần áo vào, không buồn liếc mắt nhìn tôi dù chỉ một cái, đi thẳng ra khỏi phòng.

Yêu tôi sao?

Đây là người từng luôn miệng nói yêu tôi sao?

Tôi lẳng lặng nằm trên giường.

Nước mắt đã khô từ lâu, lưu chẳng được! Tựa như trái tim lãnh khốc!

Đường Diệc Diễm, đây là tình yêu của anh sao?

Đây là sự trả thù của anh đối với tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10

Một tháng sau, công tác chuẩn bị thi vào trường đại học cũng kết thúc. Mẹ tôi đến trường thăm tôi vài ngày, hỏi ý kiến của tôi, tôi vẫn nói giống như trong thư đã gửi về, tôi đến trường học vài ngày nữa rồi sẽ đi Anh quốc du học, hơn nữa học phí hoàn toàn miễn phí, mẹ tôi mừng rỡ như điên, lại nói: “Duyệt Duyệt của mẹ thật sự là giỏi quá!”

Càng là người đơn giản thì càng dễ tin vào những điều tốt đẹp từ trên trời rơi xuống như thế này.

Còn về những lời đồn đại? Giống như Đường Diệc Diễm đã nói, không ai dám!! Những người lúc bình thường luôn chỉ trích, khe khẽ nói nhỏ, sau khi nhận được cảnh báo đầy “thiện ý” của Đường Diệc Diễm, khi nhìn thấy chúng tôi đều tìm đường vòng mà đi.

Mẹ tôi vừa yên ổn ở với tôi được vài ngày đã nhanh chóng đòi về nhà, nói là sợ ba sẽ không biết cẩn thận chiếu cố cho mình, chỉ cần mẹ rời ba đi, ba gần như mỗi ngày đều ăn mì gói để sống.

Tôi cảm thấy thực may mắn vì lần này người đến thăm không phải là ba, bởi vì ba là giáo viên, sẽ không dễ bị lừa như mẹ. Nhưng tình cảm sâu sắc của ba mẹ làm cho tôi thấy ghen tị. Tôi nhớ mẹ tôi thường hay bĩu môi gườm gườm ba tôi, lúc đầu tôi còn tưởng họ cãi nhau, kết quả, vừa mới đảo mắt, mẹ đã cười cười nhìn ba, đây có lẽ chính là tình yêu, hi vọng ai đó đều là do người mình yêu mà ra cả.

Đáng tiếc, tôi ngay cả cảm giác như vậy cũng không có, chỉ có chết lạng!!

Hôm qua, lúc sắp rời đi, mẹ vẫn lo lắng hỏi tôi một câu: “Duyệt Duyệt con không sao chứ?”

Không có việc gì? Tình cảnh hiện tại của tôi có thể mô tả được sao?

Tôi chưa xót lắc đầu, muốn mẹ được yên tâm.

Dù sao, sự hy sinh của tôi, sự nhẫn nhịn của tôi, sự khuất phục của tôi đều là vì không muốn người nhà phải chịu thương tổn.

Sau đó, tôi lập tức nhận được điện thoại, trở lại Thanh viên tiếp tục làm phận tù nhân của tôi.

Đêm dài sâu thẳm bao phủ xuống, giống như chiếc lưới bao la vô tận.

Bóng đêm dày đặc cũng che phủ trong trái tim tôi!

Cuộn mình ở trên giường, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được thân mình chợt nhẹ bẫng, mùi hương quen thuộc khẽ quấn quanh, Đường Diễm Diễm bế tôi lên. Tôi không mở mắt, cũng lười mở mắt, hân muốn thế nào thì cứ để như thế. Tôi nghe được tiếng cửa ban công bị đẩy ra.

Ban công, hân muốn làm gì?

Tôi đột ngột mở mắt, nhìn thấy đôi người màu hổ phách của Đường Diễm Diễm khẽ loé lên, giống như những vì sao trên trời đang toả sáng. Giây tiếp theo, tôi phát hiện ra tình cảnh của mình!!!

Thân mình cao lớn của Đường Diễm Diễm đang kề sát lan can ban công, cơ thể tôi bị hân nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, bên dưới là bóng tối mênh mông. Cùng đứng trong ban công, cảm giác lại có chút khác biệt, dưới chân, những trận gió mạnh mẽ ủa vào. Mặt của tôi sợ tới mức trắng bệch, gần như muốn thét chói tai. Hình ảnh trong những cơn ác mộng lại hiện ra.

Máu tràn lênh láng, toàn là máu tươi!!!

“Đường Diễm Diễm...” Tiếng nói của tôi vang lên, tay gắt gao ôm chặt cổ hân.

“Kích thích không?”

“Anh muốn... làm gì?” Hân sắp đem tôi bức điên rồi, cho dù chết tôi cũng không muốn dùng cách này. Thân thể của tôi lạnh run, nhìn con người của hân dần trở nên thâm trầm.

“Sợ hãi à? Không phải là ở bên cạnh anh, em thấy sống không bằng chết còn gì? Anh cho em có cơ hội cảm nhận được mùi vị của cái chết!” Đôi người âm trầm chợt loé, Đường Diễm Diễm khẽ buông lỏng tay, thân thể của tôi lập tức trượt xuống dưới.

“A...” Tôi sợ tới mức thét chói tai, túm chặt cổ hân.

Hân không thêm để ý, khoe miệng lạnh lùng nhếch lên, tay lại buông lỏng thêm chút nữa.

“Đường Diễm Diễm!” Tôi sợ hãi kêu lên. Khuôn mặt của hân rất nghiêm túc, tôi thậm chí hoài nghi hân thật sự sẽ thả tay ra.

“Chơi vui không Duyệt Duyệt?” Tôi khuất nhục nhìn hân, nước mắt lại bắt đầu trào ra.

“Nhớ kỹ, cảm giác trong lòng em lúc này chính là cảm giác của anh, là cảm giác mà em mang lại anh!!!” Đường Diễm Diễm chợt cười một tiếng, vẻ mặt vẻ lo lắng trùng trùng nhìn tôi, trong mắt hân có đau khổ. “Nếu có thể, anh thật sự muốn buông tay!!!”

Giây tiếp theo, tôi đã vững vàng ở trong lòng hân, thân mình lập tức mềm nhũn. Về mặt tôi kinh hoàng thê lương, không tài nào khống chế được sự run rẩy đang lan truyền khắp cơ thể.

“Xem kìa, Duyệt Duyệt của anh sợ hãi rồi!” Nhìn thân mình đang run run của tôi, trên mặt Đường Diễm Diễm lại khôi phục tia cười ác liệt, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đôi môi lạnh lẽo của tôi, khẽ ma sát, sau đó chạm rầy hân lên.

Tôi chết lặng, để mặc hân hôn, một nụ hôn lạnh lẽo!!!

Đường Diễm Diễm, anh muốn đem tôi bức điên mới cam tâm sao?

oOo

Từ đó về sau, ban ngày tôi rất hiếm khi nhìn thấy Đường Diễm Diễm, hân gần như nửa đêm mới trở về. Hân nằm xuống bên người tôi, không còn ôm tôi ngủ nữa. Chúng tôi tựa như hai người xa lạ, cùng nằm trên chiếc giường rộng lớn nhưng không muốn tiếp xúc với cơ thể của đối phương, thậm chí là hơi thở!

Có đôi khi hân vẫn nhìn không được, mỗi lần đều từ phía sau đâm vào, thậm chí không muốn nhìn thấy khuôn mặt của tôi. Tôi chết lặng, mà hân chỉ đơn giản là phát tiết dục vọng trên người. Nhưng như vậy, tôi lại không hề ối ra, chỉ cần không nhìn thấy mặt hân, tôi để mặc hân phát tiết trên người mình. Không sao cả!

Cứ như vậy, tôi chậm rãi nghênh đón kì thi tuyển sinh đại học.

18 tuổi, tôi chỉ mới 18 tuổi, lại cảm thấy bản thân mình thật già. Trái tim đã mệt mỏi đến mức không thiết nhảy lên. Tôi làm bài thi thử tốt hơn dự kiến, đặc biệt là sau khi cô Lí giúp tôi học bổ túc, tiếng Anh của tôi quả thực đã tiến bộ không ít. Hơn nữa, con đường phải đi đã sớm được an bài xong xuôi, không có chờ mong, ngược lại, chẳng có gánh nặng.

“Hạnh phúc quá! Cuối cùng cũng đã xong!” Đồng Hân như trút được gánh nặng, đuổi người ra. Lý tưởng của cậu ấy là thi vào đại học, tiếp theo chính là hạnh phúc theo kế hoạch của mình đã vạch ra mà đi. Tùy ý!

“Cậu phải mời com đấy!” Tôi đứng bên cạnh cậu ấy, thừa cơ xáo trá một chút.

“Ô kìa, cậu không phải càng nên mời sao? Sắp đi du học còn gì?” Đồng Hân nhếch miệng nói, phút chốc nhìn thấy mặt tôi biến sắc, lập tức ý thức được chính mình lại ngu ngốc nói sai, bối rối ngậm miệng lại.

“Xin... xin lỗi... Tiểu Phi... Tớ!” Cậu ấy nhìn mặt tôi đang trở nên âm trầm, nước mắt cũng sắp chảy ra.

“Ha ha ha lừa gạt cậu thôi, dù sao cậu cũng phải mời com!” Tôi bỗng nhiên nở nụ cười, trái ngược với vẻ lo lắng vừa rồi.

Đồng Hân ngăn người, dường như hiểu ra đang bị tôi trêu chọc, toan nắm tay thành quyền làm bộ sẽ đánh tôi, tôi nhanh chóng trốn tránh. Trên đường vang lên tiếng cười đùa huyên náo của chúng tôi.

Không được mấy lần, cũng chẳng có bao nhiêu lâu được cùng với bạn bè ở chung như vậy, tôi cần gì phải vì một câu nói lỡ miệng của cậu ấy mà rầu rĩ không vui, trái tim vốn dĩ đã không trọn vẹn, không chịu nổi, còn có cái gì đáng để ý đây!

oOo

“Đó là...” Đồng Hân đang cắn hamburger bỗng nhiên ngừng lại, trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi tôi nhìn rõ chiếc danh xe màu đen kia, tôi biết Đồng Hân đang kinh ngạc điều gì.

Đó là chiếc xe Đường Diệc Diễm mới mua gần đây. Quà nhiên cách chỗ đậu xe không xa, Đường Diệc Diễm đang vô cùng thân thiết ôm một cô gái bước vào nhà hàng sang trọng phía đối diện.

Hình như lại đổi người? Tôi nhún vai không quan tâm, hút một ngụm cô ca mát lạnh trong cốc.

Oa! Ngon quá!

“Tiểu Phi...” Đồng Hân quay đầu lại, trong mắt có khiếp sợ, còn cả lo lắng.

Lo lắng, lo lắng tôi sẽ ghen, lo lắng tôi sẽ khóc sao?

Tôi cũng không phải đồ ngốc, sao phải vì người mình không yêu mà khổ sở!

Chỉ là Đồng Hân vẫn thường ngây thơ nghĩ rằng, tôi là bạn gái duy nhất của Đường Diệc Diễm!

Tôi đã chứng kiến cảnh đó không chỉ một lần!

“Cậu không ăn sao? Không ăn để tớ!” Nhìn thấy Đồng Hân còn ngờ ngác ở nơi nào, tôi làm bộ muốn cướp thức ăn trong tay cậu ấy.

“Áy... đừng thế, cậu đã ăn nhiều như vậy rồi còn gì nữa!” Đồng Hân sững sờ nắm chặt hamburger trong tay.

“Đương nhiên, cậu mời ăn, tớ nhất định phải ăn cho no!”

“Thật sự là một cô gái ác độc!”

“Đúng vậy!”

“Tiểu Phi, ăn xong chúng ta lại đi dạo phố đi!”

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11

Lúc tôi kéo thân mình một mồi trở lại Thanh Viên đã là tám giờ tối. Lâu rồi không được chơi đùa vui vẻ như vậy, khoé miệng tôi vẫn còn mang theo ý cười thoả mãn.

Mở cửa bước vào căn phòng tối đen, tay còn chưa chạm đến công tắc đèn trên tường, một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trong bóng tối. “Em rốt cuộc cũng trở lại rồi sao?”

Tôi sợ tới mức vội lấy tay ôm ngực, bật đèn lên.

Ánh sáng chiếu thẳng vào khuôn mặt lạnh như băng không có chút biểu tình nào của Đường Diệc Diễm.

Tôi hoang mang nhìn hắn, sao hôm nay hắn lại về sớm như vậy, không biết thiếu gia lại muốn trở bệnh thần kinh gì đây, tâm trạng vui vẻ phút chốc lại bị phá tan.

Đến gần hắn, tôi nhanh chóng tìm được đáp án.

Trên bàn trà trước mặt Đường Diệc Diễm có một tờ giấy trắng, tựa như sợ tôi không nhìn thấy, mặt trên còn đề thêm một chiếc cốc thủy tinh. Hắn đã biết?

“Em thật sự rất lợi hại đấy!” Khoé miệng Đường Diệc Diễm khẽ nhếch lên, ngay cả cơ mặt cũng lười chuyển động.

Tôi hít một hơi, “Em...”

“Ngày mai về nhà mang hộ tịch đến đây, còn cả mấy loại giấy tờ cần thiết khác cũng mang tới!” Không đợi tôi giải thích, Đường Diệc Diễm đã lạnh lùng ngắt lời tôi.

“Nhưng mà em...” IELTS không phải là không qua sao? Tôi khẽ liếc nhìn tờ giấy trắng trên bàn trà. Tôi cố ý, gần như chỉ nộp giấy trắng.

Đường Diệc Diễm hừ hừ đứng lên, vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn tôi: “Em không biết sao? Còn có một cách khác, chính là để em đến đó học tiếng rồi thi lại, nếu thi lại vẫn không được thì học lại. Duyệt Duyệt...” Hắn chậm rãi tới gần tôi, bàn tay lạnh lẽo xoa xoa hai má tôi.

“Chúng ta có thời gian cả đời để tra tấn lẫn nhau, tôi không quan tâm!” Nói xong, Đường Diệc Diễm vừa lòng nhìn khuôn mặt đang trở nên trắng bệch của tôi. Hắn đi lướt qua, cầm lấy áo khoác trên ghế sofa, bước ra khỏi cửa.

Tôi vô lực ngồi phịch xuống ghế, chua xót nở nụ cười.

Ngây thơ thật, ngay cả cách như vậy mà cũng nghĩ ra. Tôi biết là vô dụng, nhưng mà, tôi chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn, cho dù chỉ là một chút!!!

Sự phản kháng vẫn luôn nằm sâu trong tâm thức tôi, kìm nén không được!

Có lẽ chỉ có như vậy, tôi mới có thể nói với chính mình rằng, tôi vẫn còn sống, vẫn còn thở!

oOo

Ngày hôm sau, tôi trở về nhà. Mẹ đã làm sẵn cho tôi một bàn đầy ắp thức ăn ngon. Ba có lẽ đã sớm theo lời kẻ của mẹ mà biết được tin tôi sắp đi du học. Về mặt vốn nghiêm nghị cũng dịu đi không ít. Nhưng có vài chi tiết ba thường xuyên hỏi làm cho tôi có chút không chống đỡ được, vẫn phải trốn tránh ánh mắt truy hỏi của ba. Những điều này đều là Đường Diệc Diễm sắp xếp, tôi căn bản không biết rõ, cũng chẳng muốn biết!

Ăn cơm xong, tôi vào bếp giúp mẹ rửa bát. Bây giờ mới nhận ra lúc trước tôi thật lười, ăn xong xong là vỗ vỗ cái bụng no nê về phòng, thì ra rửa bát cũng không dễ dàng gì, dầu rửa chén, rồi xả nước.

“Duyệt Duyệt, con không cần giúp mẹ đâu, ra phòng khách xem tivi với ba đi! Thực ra ông ấy rất nhớ con, mỗi lần con gọi điện thoại về, ông ấy đều hỏi đông hỏi tây. Rồi cả lần trước lên thăm con trở về nữa, mẹ bị ông ấy hỏi đến phát phiền rồi!”

Mẹ liên tục cản nhắc. Tôi đứng bên cạnh giúp mẹ rửa bát, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào. Tại sao trước kia lại không nhận ra, chỉ cần yên lặng đứng bên cạnh mẹ cũng đã là một niềm hạnh phúc.

Tôi không kìm chế được, nước mắt lại bắt đầu dâng lên. Mẹ nghe được tiếng thút thít của tôi, vội quay đầu lại.

“Đưa con ngón nghề này, phải rời khỏi mẹ nên luyến tiếc sao?” Tay của mẹ không ngừng xoa xoa trên mặt tôi, thật ấm áp.

“Mẹ...” Tôi dựa vào bả vai của mẹ, gát gao ôm thật chặt. Mẹ, con thật sự khó chịu, cũng sắp không thở nổi rồi!

“Duyệt Duyệt...” Tôi nghe được giọng nghẹn ngào của mẹ.

“Duyệt Duyệt, mẹ cũng không nỡ xa con, nhưng con phải cố gắng nắm lấy cơ hội này, ở bên kia học hành cho tốt. Sau này, mẹ sẽ không bao giờ để con phải rời xa mẹ nữa... lập gia đình rồi, mẹ cũng sẽ đi theo con!” Mẹ nhẹ nhàng vỗ về hai má của tôi. Tôi nín khóc mỉm cười, dựa vào thân mình gầy gầy của mẹ làm nũng, mãi không chịu buông ra!

“Mau đi xem ba con một chút đi!” Mẹ khẽ nháy mắt với tôi, “Ba con vẫn hướng về phía chúng ta nhìn đấy, cổ cũng sắp dài ra rồi...” Mẹ mỉm cười, trong mắt đều là ngọt ngào, “Ba rất lo lắng cho con!”

Trái tim chợt co thắt lại, tôi mấp máy miệng, gật gật đầu.

Ba nhìn thấy tôi từ phòng bếp đi ra, vội vàng chuyển kênh, làm bộ như đang xem ti vi.

“Ba!” Tôi từ phía sau ôm cổ ba làm nũng.

“Lớn như vậy rồi, không có lớn nhỏ gì cả!” Tiếng ba nặng nề vang lên, tôi lại nghe thấy trong đó hàm chứa sự yêu chiều.

Tôi bật cười.

Ba nhẹ nhàng kéo tay tôi, để tôi ngồi xuống bên người. Biểu tình nghiêm túc của ba khiến tôi có chút bối rối.

“Duyệt Duyệt, đi du học con thực sự thấy vui về sao?”

Trái tim tôi lại trầm xuống, tôi dờ dẫm nhìn ba, không biết ba đang nghĩ cái gì.

“Đương... Đương nhiên là vui về rồi, đến Anh quốc mà ba!” Tôi khẽ cười, có chút cứng ngắc nói.

“Thật sự...”

“Thật sự ! Ba, sao ba lại trở nên hay lo nghĩ như vậy, mẹ nói ba sắp trở thành một bà lão rồi!” Tôi ôm lấy cánh tay của ba, khẽ đung đưa, “Còn nữa, ba phải thường xuyên cười đi, con phát hiện lúc ba cười rộ lên thật sự là vô cùng đẹp trai nha!”

“Diệp Surong Phi!”

“Ha ha ha, ba, mặt ba đỏ lên rồi kia!”

Đủ, như vậy là đủ rồi! Cứ như vậy đi, chỉ cần ba mẹ được hạnh phúc tôi mới thấy yên tâm, chỉ cần ba mẹ được vui về tôi mới có can đảm!

Mới có can đảm để sống!

oOo

Ngồi xe trở lại cũng phải mất đến hai tiếng đồng hồ, có lẽ tôi cũng chỉ có hai tiếng đồng hồ này để ở một mình.

Kiểm tra vé xong, tôi lẳng lặng ngồi trên xe, một mình dựa vào cửa sổ thở dài.

Bên ngoài, bầu trời xanh thăm thẳm, nhưng trong mắt tôi lại giống như một cái lưới bao la vô tận. Màu xanh tươi mát đều bị chặn ở bên ngoài, nhìn thấy được nhưng chẳng thể chạm vào.

“Tiểu thư, xin hỏi cô không được khỏe sao?” Một người đàn ông nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, thân thiết nhìn tôi.

Tôi ngẩng người. Chắc là do biểu tình của tôi làm cho anh ta cảm thấy tôi không khỏe.

Lúc bị ốm, tôi còn chưa từng như vậy. Chỉ từ khi tên ác ma kia xuất hiện trong cuộc đời tôi...

Tôi lắc đầu, lễ phép cười: “Tôi không sao, cảm ơn!”

Anh ta cũng ôn hoà cười: “Tôi còn tưởng... Tiểu thư, cô cũng là người của thành phố A sao? Tôi tới đây để kinh doanh... Thành phố này đúng là rất được...” Người này đúng là vô cùng nhiệt tình, sau khi ngồi cạnh tôi bèn không ngừng lái nhai.

Tôi không ngăn cản. Có người bên cạnh nói chuyện cũng tốt!

Di động bất chợt vang lên.

Tôi nhíu mày, lại là hắn, cho dù cách một khoảng rất xa, hắn vẫn dễ dàng khống chế cuộc sống của tôi.

“Xuống xe!” Tiếng nói không có một chút độ ấm vang lên. Tôi giật mình cả kinh, vội ngừng đầu, nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đen đậu ngay ở lối ra

của nhà ga. Chiếc xe cao cấp như vậy đậu ở chỗ này khiến cho mọi người đều xôn xao, dừng chân xem xét.

Sao hấn lại tới đây?

“Xuống xe!” Di động lại truyền đến giọng nói của hấn, hỗn loạn không có chút kiên nhẫn!

Tôi vội lấy lại tinh thần, kích động nhắc túi hành lý lên, người đàn ông ban nãy nhìn tôi với vẻ quái dị.

“Thực xin lỗi, phiền anh một chút!” Tôi ý bảo anh ta tránh qua một bên, vội vàng chạy xuống xe.

Tôi không muốn bị người quen nhìn thấy. Tại sao hấn lại đến? Chẳng lẽ còn sợ thế giới của tôi chưa đủ loạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12

Vừa lên xe, Đường Diệc Diễm đã làm một bộ mặt hầm hè không tốt, tôi không biết đại thiếu gia hấn lại có vấn đề gì, tóm lại tôi cũng không muốn quan tâm. Tôi lẳng lặng ngồi yên, cũng không nói gì!

“Hấn là ai vậy? Em về quê là để thân mật với người khác đấy à?” Đường Diệc Diễm siết chặt tay lái, nhấn mạnh chân ga. Xe chạy như bay trên đường.

“Đường Diệc Diễm, bây giờ là ban ngày, cẩn thận bị đưa tới đồn cảnh sát!” Tôi kinh hãi quay đầu.

“Tôi không quan tâm!” Hấn lại tiếp tục tăng tốc.

Tôi dường như đã quên, hấn là ai cơ chứ, hấn biết sợ cái gì nào?

Là tôi ngu ngốc, là do tôi đã quá kinh hãi!

Hấn ta có quá nhiều tiền, có thể giải quyết được tất cả mọi tai họa!

Tôi hừ lạnh, không thèm nhắc lại, gất gao nắm lấy đệm ghế. Hấn muốn điên thì cứ để mặc cho hấn nổi điên là xong.

“Hấn ta là ai?” Đường Diệc Diễm thấy tôi im lặng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ài? Tôi ngẩn người. Bất chợt nghĩ đến người con trai nói chuyện với tôi lúc này.

Thân mật? Tôi không thể không bội phục trí tưởng tượng của hấn, có thể đem mọi chuyện bẽ cong như vậy.

“Anh ta chỉ là một du khách, hỏi em ở nơi này có chỗ nào đẹp để tham quan!” Tôi không muốn mang lại phiền phức cho người khác nên bắt đầu giải thích. Hấn sẽ làm tôi, nếu tôi nói ra những lời khiêu khích chọc giận hấn. Cho dù chỉ là một người đang bình ổn sinh sống, hấn cũng có thể xoay chuyển mọi thứ, làm cho họ tự nảy về sau vĩnh viễn không thể bình an, giống như tôi!

“Em thật là có mị lực, một người xa lạ cũng có thể tán gẫu vui vẻ như vậy?” Đường Diệc Diễm châm chọc cười, liếc tôi một cái, xem ra cũng không còn nghi ngờ nữa.

Tôi chỉ biết cúi đầu. Mị lực? Mị lực của tôi cũng không tồi, chẳng phải đã khiến cho hấn “thần hồn điên đảo” sao?

Chỉ là tôi nghĩ, không cần phải ngu ngốc đôi co với hấn!

Tốc độ xe của Đường Diệc Diễm bắt đầu giảm một chút, đầu ngón tay cũng hơi buông lỏng vô lăng ra.

“Sao anh lại tới đây?” Sự yên tĩnh trong xe quả thực làm cho tôi không thờ nổi. Tôi không thể không tìm một đề tài gì đó, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại phát hiện chính mình ngu ngốc cỡ nào. Sao lại đi hỏi vấn đề này!

“Thích thì tới!” Quả nhiên, hấn nhẹ nhàng băng quơ. Có lẽ trong mắt hấn hiện lên một chút mất tự nhiên vào lúc này, nhưng tôi lại vô tình không biết.

“Anh không phải sợ em bỏ trốn đấy chứ!” Tôi ngượng ngùng nói, nhìn cảnh vật đang chạy như bay bên ngoài cửa sổ. Có thể sao? Nếu không có ba mẹ, có lẽ tôi thật sự sẽ trốn!

Bàn tay đang nắm vô lăng của Đường Diệc Diễm khẽ run lên một chút, xe bỗng quơ quơ.

Tôi quay đầu, hoang mang nhìn về phía hắn. Hắn sẽ không thật sự là...

“Anh đói bụng rồi!” Đường Diệc Diễm che dấu sự bối rối trong mắt, khẽ nói.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bây giờ đang trên đường cao tốc, không có khách sạn hạng nhất, hơn nữa những tiệm ăn ven đường này hắn vẫn luôn khinh thường.

“Trong túi có một ít đồ đặc sản mẹ em mua, anh... muốn ăn không?” Vẫn là hỏi một chút đi, miễn cho thiếu gia vì đói bụng mà nóng nảy, lại giận chó đánh mèo tôi đây.

Hắn không lên tiếng, khẽ gật đầu, nhưng tôi lại cảm thấy vẻ mặt của hắn rất không được tự nhiên.

Mở túi hành lý ra tôi mới phát hiện, mẹ đã chuẩn bị cho tôi đầy một túi lớn. Tôi kéo khoá, bên trong là muôn màu đồ ăn vặt nối tiếp nhau. Tôi dờ khóc dờ cười!

“Anh muốn ăn gì?” Tôi cúi đầu, tìm kiếm trong đồng đồ ăn.

“Gì cũng được!”

“Đậu phụ khô này rất ngon!” Đây là đặc sản của quê tôi, là món tôi thích nhất, cay cay, rất ngon! Trước đây, chỉ cần thi được 100 điểm, mẹ sẽ mua cho tôi rất nhiều!

Cũng chính là trước đây, chỉ một túi đồ ăn vặt cũng có thể khiến cho tôi vui sướng suốt nửa ngày. Khi đã lớn, những thứ muốn có ngày càng nhiều, vinh viễn chẳng thể thỏa mãn được dục vọng.

“Em thích? Vậy thì mang nhiều một chút sang Anh quốc!” Liếc nhìn tôi một cái, Đường Diệc Diễm làm như vô tình nói. Tay đang nắm đồ ăn vặt của tôi chột cứng đờ. Trong lòng có một chỗ thật sâu hăm đi xuống.

Anh quốc, đúng vậy, tôi phải rời bỏ người nhà, rời bỏ đất nước của mình, tiếp tục dây dưa với ác ma này ở nước ngoài.

Ở một đất nước không có người thân, chỉ có tôi cùng với hắn!

Tôi cắn môi, sự cay đắng trong lòng lại một lần nữa tràn ra.

Bàn tay vươn ra giữa không trung, nhưng lại quên đưa đồ ăn cho Đường Diệc Diễm!

Xe đột ngột tấp vào lề đường rồi dừng lại.

Tôi lấy lại tinh thần, ngậy dại nhìn hắn, nước mắt chột loé.

Không thể buông tha cho tôi được sao!

Giờ khắc này, nhìn khuôn mặt âm trầm của Đường Diệc Diễm, tôi thật sự muốn nói như vậy, muốn cầu xin hắn.

Đường Diệc Diễm một tay kéo thân mình đang run rẩy của tôi, đè lại. Trong mắt hắn lóe lên lửa giận.

“Đừng...” Tôi đẩy hắn ra. Không cần, không cần gần tôi thêm nữa.

“Không phải do em!” Hình như hắn cực kì tức giận, dùng sức siết chặt tay tôi. Tôi ngồi trên người hắn, thân mình co lại.

“Người khác... sẽ nhìn thấy!” Hắn muốn làm khó tôi như vậy sao?

“Không đâu!” Đúng vậy, ai lại dùng xe ngay trên đường cao tốc giống hắn chứ.

Hắn bắt đầu thở gấp, tay di chuyển xuống dưới thân tôi, cởi quần lót của tôi, hôm nay tôi mặc váy, thật tiện lợi cho tên ác ma này.

Khuất nhục! Ghê tởm!

Giây phút hắn mạnh mẽ tiến vào cơ thể tôi, khi hắn ở trên người tôi phát tiết dục vọng, trong đầu, trong lòng tôi chỉ có cảm giác như vậy.

Bên ngoài, những dòng xe chạy qua như bay, bên trong xe lại tràn đầy cánh xuân!

Hắn đói bụng. Sau khi tôi đã thỏa mãn hắn, chỉ có thể dựa vào lưng ghế nặng nề mà ngủ, đồ ăn vặt cũng đã sớm bị vứt xuống sau xe.

Ngủ, sẽ không cần phải đối mặt với hắn, ngược lại rất tốt!

oOo

Sau khi trở về, Đường Diệc Diễm lại càng bận rộn, hần vội vàng chuẩn bị mọi thứ cho việc xuất ngoại. Còn tôi, ngày qua ngày chỉ biết ngẩn người, giống như một cái xác không hồn.

Thình thoảng, tôi sẽ ngồi một chỗ dùng các ngón tay để nhấm tính, tính cái ngày mà tôi phải đi đến Anh quốc, đến nơi chỉ có ác ma.

Tôi càng trở nên trầm mặc, phiền muộn chất chứa trong lòng chẳng thể tiêu tán!

Ngoài miệng tôi chưa bao giờ nói ra ý nguyện của mình, mà cũng chẳng dám nói.

Nhưng cơ thể của tôi vẫn không tự chủ được mà kháng cự!

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc thân thể dây dưa, tôi và Đường Diệc Diễm ngay cả nói cũng không nhiều hơn một câu, tôi lần lượt phải tăng thêm lượng thuốc để không chế sự bài xích của cơ thể.

Hần xem nhẹ, hoàn toàn không quan tâm đến ý nghĩ của tôi, đó là thói quen của hắn, chỉ biết lấy mình làm trung tâm!

Ngoài thời điểm hưng phấn muốn tôi ra, hắn cũng lười nói chuyện với tôi. Tôi cảm thấy bản thân càng ngày càng làm hết phận sự của một “công cụ để phát tiết”, không có sự trao đổi nào. Chỉ là một kỹ nữ cao cấp!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13

Cảm giác được có người ngồi xuống bên người tôi, mùi rượu nồng nặc bắt đầu quanh quẩn khắp không gian, tôi từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn không nhìn được khe nhủi mày, tay nắm chặt lại.

Một đôi tay lạnh lẽo lướt dọc theo hai má tôi xuống phía dưới. Tiếp theo, tôi nghe được tiếng cời quần áo sột soạt. So với đồng hồ báo thức còn đúng giờ hơn, dạ dày lại bắt đầu co rút đau đớn khiến tôi không thể nào nhắm mắt vờ ngủ được nữa.

Một khối cơ thể nóng bỏng đè ép lên người tôi, tôi nghĩ, chắc chỉ có lúc này hắn mới có chút độ ấm. Tay hắn lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lẽo, trái tim lại càng băng lạnh, có lẽ chỉ có khối cơ thể này, chỉ có khối cơ thể trong con dục vọng này là nóng bỏng.

Đường Diệc Diễm bắt đầu ngăn chặn thân mình tôi, tay hắn chậm rãi di chuyển xuống phía dưới thăm dò. Cơ thể tôi đã bắt đầu không khống chế được mà khẽ run rẩy.

“Mở to mắt, anh biết là em đã tỉnh!”

Tôi mở mắt ra, Đường Diệc Diễm đang nhìn tôi chăm chăm, ánh sáng trong đôi mắt hắn khẽ chuyển động, bàn tay đặt trên vai tôi bắt đầu trở nên gấp gáp.

Khi tôi nhìn đến đôi ngươi màu nâu đen kia, dịch vị dạ dày bắt chợt cuộn trào lên.

“Không được nôn!” Đường Diệc Diễm đè nặng lên cơ thể tôi, không cho phép tôi đứng dậy.

Tôi vội lấy tay che miệng lại, chất lỏng ghê tởm đã theo đầu ngón tay chảy xuống.

“Không được nôn! Không được nôn!” Cảm xúc của Đường Diệc Diễm bắt đầu biến động, đôi mắt trở nên đỏ ngầu đến đáng sợ.

“Khôn kiếp! Chết tiết!” Đường Diệc Diễm kéo mạnh tay tôi đi đến phòng tắm, từng dòng nước ấm áp đánh vào cơ thể gầy yếu của tôi.

Tôi đỡ đầu, mặc kệ Đường Diệc Diễm ở trên người tôi lảng nhục, hắn hung hăng đem tôi áp xuống, nước lập tức xả xuống người tôi, ướt đầm lưng áo.

Không có màn dạo đầu, hắn trực tiếp đâm vào cơ thể tôi, bắt đầu gấp gáp mà cuồng bạo chuyển động, mỗi một lần đều dùng đến toàn bộ sức lực, mãnh liệt và chạm.

Nước không ngừng xả mạnh lên người tôi, thân mình tôi bởi vì động tác quá mức kịch liệt của hắn mà không ngừng chóp lên, nhưng lại không hề ối ra?

Bởi vì tôi đã không còn linh hồn, linh hồn của tôi đã cuộn lại ở một góc nào đó mà chính tôi cũng không nhìn thấy, gất gao thu lại, ở nơi nào khóc, ở nơi nào bị thương, chỉ lưu lại cơ thể vốn đã chết lạng này, một khối cơ thể trống rỗng.

“Tôi muốn huỷ diệt em, huỷ diệt em!” Động tác của Đường Diệc Diễm càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng, hấn siết chặt khuỷu tay của tôi, tựa như muốn bóp nát nó. Hấn không ngừng chuyển động, hai mắt bùng lửa trừng trừng nhìn tôi. Đột nhiên, hấn bất động, đầu nặng nề mà ngã xuống cổ tôi, nước nở lập đi lập lại: “Huỷ diệt em, huỷ diệt em...”

Một dòng nước ấm áp tràn xuống cổ tôi, hấn cúi đầu khóc, hoà lẫn với tiếng nước chảy.

“Huỷ diệt em...”

Thực sự, chúng tôi đều là những kẻ ngốc, hai kẻ ngốc đi tra tấn lẫn nhau.

Cuộc tranh đấu này không có người thắng, chỉ có hai linh hồn bị tàn phá đến không chịu nổi.

“Đề tôi đi, hãy đề tôi đi! Cầu xin anh!” Tôi gào thét, nước mắt phút chốc trào ra khỏi hốc mắt: “Đề tôi đi đi, xin anh! Cầu xin anh!”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống khuôn mặt tôi.

Đường Diệc Diễm ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Tại sao? Tại sao? Sao em lại không yêu tôi? Tại sao?”

Tôi cắn chặt môi dưới. Nước mắt của hấn nóng bỏng tựa như muốn thiêu cháy hai má của tôi. Nhưng tôi không cảm động, cũng chẳng thấy tan nát cõi lòng, tôi không yêu hấn, tôi vẫn không thể yêu hấn!

“Em thật tàn nhẫn, Diệp Suong Phi, em nói đi, em muốn tra tấn tôi như thế nào nữa? Trên người tôi còn có chỗ nào để em có thể thương tổn nữa?” Hấn nắm lấy người tôi, rít gào, đau khổ hết lên giống như một con sư tử bị thương.

“Đề tôi đi, tôi van anh, hãy đề tôi đi!!!” Tôi đau đớn kêu lên, tôi chỉ muốn rời khỏi hấn, chỉ cần rời khỏi hấn! Tôi không cần hấn như vậy, không muốn!

Hấn mở to mắt trừng tôi, tay đặt trên vai tôi bóp mạnh.

Tôi đau đến nhăn mày: “Đề tôi đi! Đề tôi đi, xin anh!”

Cuối cùng hấn cũng buông lỏng tay, rời khỏi cơ thể tôi, suy sụp đứng dậy.

Tôi nghe được tiếng nói lạnh lùng của hấn từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

“Diệp Suong Phi, em được tự do!”

Tôi nâng đầu lên, không dám tin nhìn hấn.

Đường Diệc Diễm ngồi xổm xuống trước mặt tôi, hấn kéo cổ tay tôi, nhấn nhả trên mặt chiếc đồng hồ màu tím kia vài cái.

“Lạc”. Tựa như giây phút hấn đeo vào tay tôi trước đây, dây đồng hồ tách ra, rớt khỏi cổ tay tôi.

Đường Diệc Diễm vịn tay vào tường đứng lên, hấn nhìn tôi, giọng khàn khàn, “Tự do, tôi trả tự do cho em!”

oOo

Hai năm sau.

Thế giới của tôi bình yên suốt hai năm. Có đôi khi, tôi vẫn nhịn không được mà tự hỏi chính mình, thật sự đã kết thúc sao? Tự do rồi sao?

Tôi nghĩ đáp án khẳng định là đúng. Lúc đầu tôi còn hoang mang, sau đó lại bắt đầu thấy mừng.

Tôi đã được tự do, Đường Diệc Diễm đã thật sự buông tay!

Vì thế, tôi trở lại với thế giới của mình, học tại một trường đại học trong thành phố này. Vì nơi đây đã không có bóng dáng của hấn, hấn đi Anh quốc!

Vào cuối tuần, tôi sẽ ngồi xe trở về nhà, vui vẻ sống cùng ba mẹ, bình thản và hạnh phúc!

Thích ý đi dạo trong khuôn viên trường, hơi thở của mùa xuân đã gần kề, tôi sinh ra vào mùa xuân, là mùa muôn hoa đua nở, có lẽ tôi không nên tên là Suong Phi, mà phải là Hoa Phi mới đúng!

Xa xa, tôi nhìn thấy một cặp tình nhân đang tản bộ, trêu đùa nhau. Đây là cuộc sống đại học. Cuộc sống không chỉ có việc học buồn tẻ mà còn cả tình yêu, không cần phải che giấu, có thể quang minh chính đại công khai với tất cả mọi người tình yêu của mình.

Tôi cười cười, nghĩ, cũng giống như ngôn ngữ của loài hoa tôi yêu thích nhất – hoa oải hương.

Chờ đợi tình yêu...

Tôi đang chờ đợi tình yêu, một tình yêu thực sự chỉ thuộc về mình!!!

“Trần Việt Phong! Anh đứng lại đó cho em!” Sau lưng truyền đến tiếng quát tháo lạnh lẽo của nữ sinh. Không phải gọi tên tôi, tôi theo bản năng quay người lại, giống như tất cả mọi người ở đây.

Tôi kinh ngạc nhìn đôi nam nữ đang giằng co ngay trước mặt.

Nam đẹp trai, nữ xinh xắn.

Đây vốn là một cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc lại bị hai người kia phá vỡ. Nữ sinh nghiêng răng nghiêng lợi túm lấy góc áo của nam sinh. Tôi tới gần lại phát hiện nước mắt đang ầm ứot nơi khoé mắt của cô ấy. Hận càng nhiều lại yêu càng sâu!

“Cô có thôi đi không? Chúng ta đã chơi xong rồi!” Nam sinh lạnh lùng gỡ tay nữ sinh ra. Khoé miệng của nữ sinh bắt đầu trở nên run rẩy.

“Em yêu anh như thế, tại sao anh lại có thể đối xử với em như vậy? Tại sao?” Nữ sinh đau khổ rít gào, bộ dạng của cô ấy làm cho tôi thấy thân mình chột căng thẳng. Có một người đã từng nói với tôi như vậy, nhưng mà, tôi không đồng tình với cô nữ sinh kia, ngược lại, cảm thấy nam sinh đó thừa nhận tình yêu của cô ấy mới thật vất vả!

Tôi chưa sót cười cười, muốn rời khỏi đây, không định ở chỗ này xem kịch. Tôi không hy vọng người khác hứng thú với chuyện cũ của tôi, tôi cũng sẽ không đi hỏi chuyện riêng tư của người khác, tôi chỉ cần cuộc sống yên bình.

“Thật ngại quá! Tôi đã có người yêu rồi!” Vận mệnh tựa như không muốn buông tha tôi. Lúc tôi đang định xoay người rời đi, một đôi tay giữ chặt lấy tôi. Giây tiếp theo, tôi đã bị vây trong một vòng ôm ấm áp, đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của cô nữ sinh kia.

“Đây là người yêu của tôi, lần này là thật!” Đinh đầu truyền đến giọng nói của nam sinh đó, không hề có chút lạnh lùng nào như vừa rồi.

Một đôi người màu nâu cúi xuống nhìn tôi, tôi nhú mày, tôi không thích ánh mắt như vậy, nó làm cho tôi nghĩ đến một người!

“Trần Việt Phong! Anh tìm cái loại mặt hàng như vậy đến chọc tức em sao?” Nữ sinh xấu hổ nắm chặt tay lại, phần hận nhìn tôi dựa vào lòng Trần Việt Phong, hận không thể đem tôi nuốt chửng vào bụng. Bộ dạng âm ngoan đó khiến lòng tôi khẽ run lên, lông mày nhăn lại. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi nhất thời lại quên phản bác.

“Cô dọa đến bảo bối của tôi rồi đấy!” Nam sinh tựa như sợ nữ sinh kia chưa đủ hận tôi, sau khi nói xong những lời khiêu khích lại ôm chặt lấy tôi.

“Tôi nói này, anh cũng nên có chừng mực chút đi! Cô ấy sẽ không vì chuyện anh đã có tôi mà dễ dàng buông tha đâu. Trong mắt của cô ấy, tôi vốn dĩ không thể trở thành mối uy hiếp!” Tôi không nghĩ tăng thêm khó khăn cho anh ta, chỉ muốn bình tĩnh giải quyết trận phân tranh này. Tôi không thích phiền phức, chỉ muốn bình yên, giống như một người đứng ở ngoài ánh sáng, lẳng lặng nhìn thế giới này, không tham dự.

Anh ta tiện tay đem tôi trở thành tấm lá chắn, tôi đã ở trong lòng anh ta mà tham gia trận này là chuyện không thể chối cãi, nếu vậy, yên lặng để có thể toàn thân trở ra là điều duy nhất mà tôi có thể làm được.

Bởi vậy tôi ngẩng đầu nói những lời kia, cố gắng khống chế âm lượng chỉ để cho một mình anh ta nghe được.

Nam sinh trước mặt hừ hừ, trong mắt có sự kinh ngạc đối với tôi, chắc không nghĩ tôi sẽ nói như vậy. Một lát sau, anh ta nhấp nháy mi mắt, cúi đầu, môi đặt ở bên tai tôi thổi khí, giọng nói đầy trêu ghẹo: “Vậy thì chưa chắc đâu, bảo bối à!”

Thân mình tôi khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn anh ta. Anh ta cong lên khoé miệng, nhìn tôi một cách đầy chăm chú!

Động tác của chúng tôi đầy ái muội làm cho mọi người thấy mơ màng, bao gồm cả nữ sinh sắp khống chế không được muốn tiến lên kia, “Trần Việt Phong! Anh buông cô ta ra cho em!”

Trần Việt Phong ngẩng đầu, hai tay đặt ở bả vai của tôi tăng thêm lực, “Chỉ sợ cả đời này cũng không thể buông!”

Tôi lập tức cứng đờ người, nhìn về phía anh ta, sợ hãi tìm kiếm một tia điên cuồng đã từng thấy.

Thật may mắn là không có, nhưng tôi lại đoán không ra tâm tư của người này, ánh sáng vừa loé trong mắt anh ta rồi cuộc tượng trưng cho điều gì?

Anh ta nhàn nhạt nhìn tôi, một tia sáng lại hiện lên nơi đáy mắt. Giây tiếp theo, tôi nghe được tiếng hít thở nặng nề, còn cả tiếng rít gào của nữ sinh kia. Trước mắt tôi, tia sáng chói lóa ấy chậm rãi biến mất, thay thế bằng khuôn mặt đang cúi xuống, môi tôi nhanh chóng bị đè ép lên, rất nóng bỏng!

“Trần Việt Phong!”

Thừa lúc tôi còn đang ngây đại, Trần Việt Phong vội tăng thêm lực hôn, tay áp chặt gáy của tôi, không cho tôi né ra, thậm chí đầu lưỡi ầm ứot đã bắt đầu cường ngạnh khiêu khai khoé miệng của tôi, tiến quân thần tốc.

“Ngô!” Tôi ra sức kháng cự nhưng vẫn không thể tránh né, chỉ nghe thấy tiếng kinh hô từ bốn phía, tiếng hít thở trầm trọng, còn cả tiếng cười.

Không, tôi không cần, tôi không muốn trở lại làm đối tượng bị người khác chỉ trích. Tôi chỉ muốn được bình yên, giống như thời gian hai năm qua, nhưng tôi cảm nhận được, những ngày tháng đó lại bắt đầu chậm rãi rời xa tôi. Không, tôi không cần!

Vì vậy...

“À!” Trần Việt Phong bất đắc dĩ nhìn tôi, che thân dưới vạt bị thương của mình, sắc mặt trở nên xanh mét, cuối cùng vẫn là quá đau mà ngồi xồm xuồng.

Tôi phần hận nắm chặt tay lại, sau đó nhân lúc mọi người còn đang trợn mắt há hốc mồm, tôi vội vàng bỏ chạy, chạy ra khỏi thế giới hỗn loạn này! Tôi chạy một mạch như điên, vốn dĩ phải mất mười phút, nhưng tôi chỉ cần vài phút đã trở về kí túc xá. Tôi dựa vào cửa, thở hồng hộc.

“Tiểu Phi, sao cậu lại chạy thế kia? Tổ gọi mà cậu cũng không trả lời!” Bạn cùng phòng Đồng Hân bỗng nhiên từ phía sau tiến đến, làm tôi sợ nhảy dựng lên.

Đồng Hân hoang mang nhìn tôi: “Tiểu Phi, cậu sợ cái gì? Vừa rồi còn giống như bị quái thú đuổi ở đằng sau!”

“À! Không có gì... ờ... Chính là muốn luyện tập chạy bộ một chút, sắp thi thể dục rồi mà!” Nói xong, lòng tôi vẫn còn thấp thỏm không yên.

“Ồ! Vậy cậu nhất định là đạt tiêu chuẩn rồi, chạy nhanh thế cơ mà!” Đồng Hân làm như bưng bình đại ngộ gật gật đầu, đi vào trong ký túc xá: “À này, Tiểu Phi, bưu phẩm của cậu đang ở phòng thường trực, thầy Cao nhắc tớ nói cho cậu!”

“Được rồi, lát tớ qua!” Là ai gửi bưu phẩm cho tôi đây.

Đang nghĩ ngợi, trong phòng chợt truyền đến tiếng kêu sợ hãi của bạn cùng phòng Tiểu Thanh: “A, xong đời, xong đời rồi!” Tay còn đang lướt nhanh trên bàn phím, gần đây cậu ấy đang mê mẩn trò chơi chiến đấu trực tuyến này, mỗi ngày đều chơi không biết mệt!

Tôi bỗng nhiên nghĩ, Tiểu Thanh cũng được coi như nữ quái nỏi tiếng trong khoa, thậm chí trong toàn trường, có lẽ...

“Tiểu Thanh, cậu có biết Trần Việt Phong không?” Ít nhất, tôi muốn xác định anh ta không phải một nhân vật khó lường gì đó, tôi có kinh nghiệm, chỉ cần dính vào mấy người đó là cả đời đều không được bình an.

“Giết, giết, giết...” Tiểu Thanh dường như không nghe thấy, ngón tay liên tục gõ bàn phím.

“Tiểu Thanh!”

“Cái gì!!!”

“Tớ hỏi là cậu có biết Trần Việt Phong không?” Tôi cẩn thận hỏi, sợ cậu ấy nói ra đáp án mà tôi không muốn nghe.

“Không biết!” Tiểu Thanh ngay cả đầu cũng không nâng, tiếp tục vui đùa khổ chiến.

Tôi nhẹ nhàng thở ra. Ngay cả Tiểu Thanh cũng không biết, hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Có lẽ vừa rồi tôi có hơi quá đáng, nhưng là tại hắn vô lý trước. Cùng lắm thì lần sau nếu có bất hạnh gặp lại, tôi nói lời xin lỗi là được. Nhưng mà tốt nhất là không nên có một ngày như vậy.

Tàng đá trong lòng đã được tháo bỏ, tôi thấy thoải mái không ít, vẫn là đến phòng thường trực trước vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14

Thì ra là Đồng Hân, tôi đỡ túi bưu phẩm, mở ra, là màu tím... một chiếc váy ngủ gợi cảm? Còn cả một tấm thiệp kèm theo.

“Gửi nữ thần gợi cảm: Tiểu bảo bối, mặc quần áo xong, hãy để cho chúng ta gặp lại nhau trong mộng đi! Ha ha ha ha.”

Phía dưới còn có một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

Tôi bất đắc dĩ cười cười, cũng chỉ có Đồng Hân làm vậy!

Nhấc chiếc váy gần như trong suốt kia lên, bên trong lại rơi ra một bức ảnh. Đó là ảnh chụp Đồng Hân cười tươi như hoa kéo một nam sinh thanh tú cùng chụp, họ cười đến ngọt ngào, trong mắt mang theo ánh sáng trong suốt.

Đồng Hân cũng đã yêu rồi, cô nàng thô lỗ trước kia đã trở thành một người con gái hạnh phúc. Còn tôi... tôi như vậy, có tư cách mong đợi tình yêu của riêng mình sao?

Dù đã cố gắng thử quên đi, nhưng tất cả mọi chuyện đã qua dường như đã được tạc khắc lại, khắc sâu vào trong lòng, cho dù lừa mình dối người như thế nào cũng vẫn không tiêu tán được. Thử kết bạn ư, ai mà biết được, một ngày nào đó miệng vết thương này lại đột nhiên vỡ ra, vết thương dữ tợn sẽ hoàn toàn bại lộ!

“Không ngờ em cứ như vậy mà mở quà!” Giọng nói trêu trọc vang lên trên đỉnh đầu, tiếp theo, một bàn tay vươn ra nhanh chóng đoạt lấy chiếc hộp trong tay tôi, ngón tay tôi nhẹ nhàng run lên, chiếc váy mỏng manh nhanh chóng bại lộ trong không khí.

Mặt tôi bỗng chốc đỏ lên, tay luống cuống muốn giật lại váy. Lúc này mới nhìn rõ người trước mắt là Trần Việt Phong.

Miệng anh ta bất giác nhếch lên, theo thói quen khẽ nhíu mày, đôi ngươi màu nâu kia nhìn tôi chăm chăm!

“Anh thật sự là không biết lễ phép!” Trần Việt Phong giơ hộp quà lên cao, cánh tay tôi dù có dài thế nào cũng không với tới được.

“Anh thật chẳng ra làm sao cả!”

“Cứ cho là vậy đi!” Trần Việt Phong lui về phía sau vài bước, nhìn tôi. “Một cước kia của em cũng thật là độc ác, có nghĩ đến việc chịu trách nhiệm với tôi không đây?”

“Anh thật đúng là...” Vô sỉ! Tôi thầm mắng anh ta trong lòng, nhưng không nói ra, tôi biết ánh mắt đang không ngừng lưu chuyển kia tượng trưng cho điều gì, tôi không nên đi kích thích hứng thú của bất cứ kẻ nào, tôi không muốn lại bị biến thành món đồ chơi để cho người khác chinh phục!

“Sao không nói gì?” Trần Việt Phong thấy tôi bỗng nhiên trầm mặc, nhíu mày, đầu đưa tới gần hơn. “Như vậy thì đùa chẳng vui chút nào!”

Đùa, lại là chơi đùa! Thân mình tôi cứng đờ, lao đảo lui về phía sau, hoảng sợ nhìn anh ta, cặp mắt nâu kia chợt lóe, lóe ra ánh sáng màu hổ phách, vậy mà tôi lại nhìn thấy khuôn mặt Trần Cảnh Phong khẽ xoay tròn, từ từ, chậm rãi, biến thành khuôn mặt mà tôi vĩnh viễn không thể nào quên được!

“Đừng!” Tôi hét to một tiếng, theo bản năng bỏ chạy, căn bản là quên mất phía sau không có đường, chỉ có một ngọn núi giả rất cao. Tôi vội vàng lui thân mình về phía sau, ngã xuống nền nhà phủ đầy đá vụn!

Tôi sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, chờ đợi sự đau đớn sắp giáng xuống.

“Đáng chết!” Tôi bỗng nghe được một tiếng gầm nhẹ, một đôi cánh tay vươn tới ôm lấy thân mình đang rũ xuống của tôi, cùng nhau ngã nhào, đúng lúc cái gáy của tôi đang gần chạm đến những mảnh đá vụn.

“A...” Tiếng kêu rên vang lên bên tai tôi, kèm theo đó là âm thanh của sự va chạm xương cốt.

Tôi mở mắt ra, là khuôn mặt đau đến vặn vẹo của Trần Việt Phong, phía dưới, bàn tay anh ta đang đặt trên mặt đá, đã bị trầy xước đến tróc cả da, máu đỏ thẫm.

Tôi kinh hãi nhìn anh ta, nhất thời quên cả phản ứng.

“Tiểu thư, em cũng thật nặng quá!” Một lúc lâu sau, Trần Việt Phong mới thản thiết kêu lên một tiếng. Tôi bây giờ mới phát hiện người mình đang bị anh ta chặt chẽ ôm vào trong ngực. Mà anh ta lại nhận hết tất cả sự va chạm vừa rồi.

Tôi bối rối đứng dậy, động tác hơi mạnh làm cho cả người Trần Việt Phong đều đau đớn, vội cắn chặt răng, vẻ mặt khốn khổ!

“Xin lỗi, anh không sao chứ?” Tôi áy náy nhíu mày nhìn anh ta, khẽ nuốt nước miếng.

“Em nói xem, tiểu thư, ai có mắt đều biết tôi không ổn, rất không ổn!” Trần Việt Phong ngồi dậy, hướng về phía tôi quát: “Còn không mau đưa tôi đến phòng y tế, em muốn xem tôi chảy máu chứ gì?” Dứt lời còn giơ bàn tay dính đầy máu lên!

Tôi bủi môi, cảm thấy bộ dạng như rỗng như hồ kia không hề nghiêm trọng như những gì anh ta nói. Ít nhất còn có sức mà mắng chửi người khác, người đầu mà hung dữ!

oOo

“Ai ui! Đau quá! Cô nhẹ tay một chút, bà thím!”

Tôi đứng ở một bên nhìn Trần Việt Phong rít gào khi cô giáo y tế băng bó vết thương cho hắn.

Tay của cô ấy thực sự dùng lực rất mạnh, mỗi một lần băng dường như đều là hung hăng dùng sức, một chút đều không có nương tay!

Tôi đứng nhìn mà trong lòng run sợ!

“Em không phải rất lợi hại sao? Sao lại phải đến phòng y tế thế này? Để tôi giúp em được toại nguyện, cẩn thận mà băng bó cho em! Còn nữa, nếu tiếp tục gọi tôi là bà thím, tôi sẽ đánh cho em tàn phế đấy!”

Xem ra, cô giáo cũng không phải là người hiền lành, ngón tay thon dài có ý kéo mạnh, Trần Việt Phong lập tức đau đến nhe răng trợn mắt!

“A, thím là người phụ nữ độc ác!”

“Xú tiểu tử, em còn dám nói như vậy à!”

Tôi ngơ ngác đứng ở một bên nhìn hai người cãi nhau, họ... quen biết sao?

Cô giáo y tế có một đôi mắt dài nhỏ, hơi xếch, lúc nói chuyện hơi hơi giương lên, cho dù là mặc áo blouse trắng của bác sĩ, loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy vóc dáng cô có chút kiêu ngạo, không biết tại sao tôi lại cảm thấy cô đứng ở chỗ này không phù hợp lắm.

Cô giơ tay nhắc chân đều giống một người phụ nữ vô cùng quyến rũ, có lẽ nên như trên TV, mặc quần áo sang trọng, uống rượu vang đỏ sang quý trong nhà hàng sa hoa, hấp dẫn tất cả ánh mắt của đàn ông mới đúng! Chứ không phải ở trong này cùng tên tiểu tử hung dữ kia tranh cãi!

“Lần này không phải bởi vì đánh nhau!” Trần Việt Phong bắt mẫn lắm bầm một tiếng, liếc tôi một cái: “Bởi vì cái người ngu ngốc kia không chú ý nhìn đường!”

Cô giáo theo tầm mắt của anh ta nhìn về phía tôi. Tôi chỉ biết xấu hổ cười cười, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Việt Phong, khề cấn môi, nhin xuống không phản bác anh ta!

“Vậy thì cũng nhất định là do em bắt nạt người ta rồi!” Cô giáo không khách khí lại thưởng cho hấn một cái cốc đầu.

“A, sao cô có thể bắt công như vậy! Đau quá!” Trần Việt Phong ôm đầu, bắt mẫn nhìn cô, so với vẻ kiêu ngạo vừa rồi, ở trước mặt cô giáo hấn lại giống một đứa trẻ bốc đồng!

Thật vất vả để hai người vừa cãi nhau vừa kết thúc việc băng bó, cô giáo nhẹ nhàng đóng tủ thuốc lại, quay đầu, khoe miệng khề cong lên, thế nhưng nụ cười kia rất giống với Trần Việt Phong.

“Cô bé đáng yêu, cháu của cô tính tình chắc là rất khó chịu!”

Thì ra họ thật sự quen biết, tôi ngẩn người!

“Thím à, thím dong dài quá rồi đấy!” Trần Việt Phong bắt mẫn kêu to, nhưng tôi lại nhìn thấy khuôn mặt hấn trở nên hồng hồng.

Hấn không phải là thẹn thùng đấy chứ?

“Cháu mà còn gọi dì là thím nữa là dì sẽ đánh đấy!” Lại là một cái cốc đầu!

“Trời ơi, sao dì lại bạo lực như thế!”

Tôi ngây dại đứng ở một bên, hai người này không đến một phút đồng hồ lại cãi nhau. Tôi nhìn không được mà cười cười. Dì cháu nhà này thật đúng là thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15

“Không ngờ cô giáo lại là dì của anh!” Trên đường trở về kí túc xá, tôi liếc nhìn Trần Việt Phong. Ai mà ngờ được anh ta lại có một người dì xinh đẹp như vậy.

“Tôi cũng không thể tưởng tượng được, em lại có ma lực lớn đến thế!” Trần Việt Phong kinh thường hừ hừ, vẻ mặt buồn cười nhìn tôi.

“Hà?” Tôi kinh ngạc nhìn anh ta.

“Không phải sao? Chúng ta mới gặp nhau có hai lần, em đã khiến cho tôi mình đầy thương tích, vậy mà còn không có ma lực sao?” Trần Việt Phong đùa cợt nhìn tôi.

Tôi cắn chặt môi dưới, hấn không thể giống như dì của anh ta, cốc cho một cái vào đầu. Nhưng nhìn tay của anh ta bị băng bó như vậy, trong lòng tôi cũng thấy có chút áy náy, đành nhin xuống không phát tiết ra. Thực ra anh ta cũng có thể làm ngo, mặc kệ tôi đầu roi máu chảy.

Tôi hạ thấp mi mắt.

“Áy náy phải không? Áy náy thì bồi thường cho tôi là được rồi!” Giọng nói đầy ẩn ý của Trần Việt Phong chợt vang lên trên đỉnh đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đang tràn đầy vẻ tính kè kia, khẽ hỏi: “Bồi thường?”

“Ừ, mai là cuối tuần, chúng ta hẹn hò đi!” Trần Việt Phong cười đến rạn rở.

Trên đầu, một vòng ánh sáng xuất hiện khiến cho tôi cảm thấy thật chói mắt, vội lấy tay che khuất ánh nắng chói chang ấy.

oOo

“Diệp Surong Phi...Diệp Surong Phi!”

“Phòng 6502...Diệp Surong Phi!”

“Khoa Tiếng Anh năm thứ 2, ban 3, Diệp Surong Phi...”

Sáng sớm ngày cuối tuần, tiếng hô to đã bắt đầu vang lên.

“Woa, là Trần Việt Phong kia! đẹp trai quá! Việt Phong, nhìn bên này, nhìn bên này!” Nữ sinh từ các phòng ngủ cũng ủa ra góp vui.

“Trần Việt Phong! Trần Việt Phong!”

“Diệp Surong Phi mau xuống đi, đừng làm cho Việt Phong của chúng tôi đợi lâu nữa, thật đáng thương!” Lại một giọng nói khác bay tới.

“Nè, tôi nói cậu nha Diệp Surong Phi, cậu cho cậu là ai, còn làm bộ làm tịch nữa!” Thậm chí còn cả những lời cảnh báo đầy bất bình, giọng điệu ghen tị.

Tôi dờ khóc dờ cười ngồi trên giường, nhủ chặt mày, tay không chịu nổi vội bịt tai lại, tên đáng ghét này!

Ngày hôm qua tôi đã cự tuyệt hẳn, hẳn lại cầm lấy tay tôi, nói với tôi với về đây chắc chắn rằng, ngày mai tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn đứng trước mặt hẳn. Mà bây giờ hẳn lại dùng thủ đoạn độc ác như vậy! hẳn muốn tất cả mọi người hiểu lầm sao?

Tôi cảm giác được những tháng ngày yên ổn của mình đã bắt đầu xa rời.

“Tiểu Phi!” Tiểu Thanh đứng một bên lo lắng nhìn tôi. Hôm qua khi tôi trở về, cậu ấy bèn ngạc nhiên hỏi tôi rằng người mà tôi nói lúc trước không phải là Trần Việt Phong đấy chứ. Ông trời của tôi, lúc cậu ấy đang chơi game thậm chí còn không rõ là tôi đang hỏi cái gì đã trực tiếp trả lời, thật đúng là không có trách nhiệm, bây giờ mới ngộ ra mà xác nhận lại với tôi.

Sau đó, khi tôi còn đang mờ mịt gật đầu, Tiểu Thanh bỗng hét to một tiếng, tiếp theo, nước miếng lập tức văng tung toé về phía tôi, biểu diễn bản tình nữ quái trời cho.

Thì ra, Trần Việt Phong không phải là đại nhân vật gì, mà là đại đại đại...nhân vật! Lúc nói những lời này, tròng mắt của Tiểu Thanh tựa như muốn rớt xuống đất, thật là khoa trương quá thể!

Cậu ấy nói Trần Việt Phong tuy rằng không phải con nhà danh gia giàu có gì, thậm chí còn mồ côi cha, nhưng từ nhỏ đến lớn được mẹ nuôi dưỡng, anh ta ngoài bộ dạng lịch lãm đẹp trai làm cho người ta chảy cả nước miếng, còn là một nhân tài toàn năng, chỉ số thông minh kinh người, vốn dĩ có thể vào được nhiều trường đại học tốt hơn nhiều, nhưng không biết hiệu trưởng làm thế nào mà giữ được anh ta ở lại. Nói xong, Tiểu Thanh còn thuận miệng thêm vào một câu: “Tớ nghĩ hành động vĩ đại nhất mà hiệu trưởng của chúng ta làm được chính là có thể khiến cho Trần Việt Phong vào học!” Nói như thể hiệu trưởng là người vô năng.

Tôi lắc đầu, tiếp tục nghe Tiểu Thanh truyền tin tức. Cậu ấy còn nói, anh ta là thiên tài rực rỡ nhất trong số các sinh viên xuất sắc, nghe nói số nữ sinh theo đuổi anh ta có thể tạo thành cả một phòng tuyến, nhưng anh ta quá phong lưu, chẳng có cô gái nào có thể chiếm giữ trái tim anh ta.

Dứt lời, cậu ấy chợt cả kinh nhắc nhở tôi, sau này ra ngoài nhất định phải cẩn thận, tôi đã trở thành mục tiêu công kích của rất nhiều nữ sinh!

Nghiêm trọng đến thế sao?

Nhưng mà hôm nay, tôi cuối cùng cũng được kiểm chứng. Đùng Hân nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đồng thời cũng nhốt luôn tất cả những ánh mắt oán hận kia ở bên ngoài. Cậu ấy nhìn tôi, bắt đầu đi lắc đầu.

“Tiểu Phi, anh ấy mà còn tiếp tục gọi nữa, tớ nghĩ toàn bộ nữ sinh đang “chiếm ngưỡng” tại ký túc xá này sẽ phá cửa mà vào mất!” Giọng điệu của Tiểu Thanh giống như đang đùa cợt.

“Tiểu Phi, hay là cậu...”

Đùng Hân còn chưa nói hết câu, tôi bèn “tạch” một tiếng bật dậy.

Một phút sau, đúng như lời Trần Việt Phong đã nói, tôi đứng trước mặt anh ta, nhưng là trong con giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16

“Còn nhanh hơn cả sự mong đợi của anh đây!” Trần Việt Phong không chút để ý, cọt nhả nhìn tôi. Tôi thở hổn hển, thầm nghĩ cào rách khuôn mặt thoát nhìn tưởng như vô hại kia, đồ ti bì!

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Chẳng lẽ bảo anh ta không nên phá hoại cuộc sống yên bình của tôi sao?

“Anh nói rồi, anh chỉ muốn hẹn hò với em thôi!” Vậy mà người này vẫn còn có thể làm ra vẻ mặt vô tội.

“Tôi cũng đã nói, tôi không muốn!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh ta, còn nói là chỉ số thông minh cao, anh ta nghe không hiểu tiếng Trung Quốc sao? Không nhận thấy sự cự tuyệt của người khác?

“Ồ, vậy thì anh cũng chỉ có thể chậm rãi đứng ở chỗ này chờ em, hy vọng em thay đổi ý kiến!”

Trần Việt Phong có ý tỏ ra thất vọng, bĩu môi, hấp dẫn ánh mắt của những người qua đường, anh ta quả thực nghĩ rằng mình diễn xuất hay lắm sao?

Tôi quay đầu, trên cửa sổ ký túc xá là một đám người, có người xem náo nhiệt, có người không cam tâm, lại có kẻ đối địch... Còn tiếp tục cùng anh ta ở một chỗ theo kiểu này, không biết ngày mai những lời đồn đại không hay sẽ truyền thành thế nào. Giống như những ngày tháng đáng sợ trước kia, đi đến đâu cũng bị mọi người chỉ trỏ.

Tôi không muốn!

Nghĩ đến đây, tôi nhú mi, cắn răng xoay người đi thẳng về phía cổng.

“Này, Diệp Surong Phi, em muốn chạy trốn sao?” Phía sau truyền đến tiếng nói của Trần Việt Phong, nghe có chút vội vàng!

“Chẳng lẽ anh muốn ở chỗ này hẹn hò à?” Tôi không thèm quay đầu lại, rầu rĩ nói, tiếp tục bước nhanh hơn, ai quản anh ta có nghe thấy hay không, vô lại!

Đáp lại lời nói của tôi, anh ta cũng nhanh chóng đuổi theo, mùi thuốc lập tức truyền đến mũi, là bàn tay bị thương của anh ta đang vô cùng tự nhiên đặt trên bả vai tôi.

Tôi liếc anh ta một cái, không chút khách khí chụp lấy bàn tay kia, hung hăng hất xuống!

“A, đau quá! Cô bé này!” Anh ta kêu to, nhe răng trợn mắt!

Đáng đời! Tôi thương cho anh ta một cái nhìn xem thường! Trong lòng cũng giải toả được hết tức giận!

oOo

Nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên tôi hẹn hò cùng với nam sinh, nếu như lần này cũng được tính!

Đi trên ngã tư đường rộn ràng nhộn nháo, Trần Việt Phong vài lần cọt nhả nắm lấy tay tôi đều bị tôi hung hăng hất ra, tôi trừng mắt, anh ta lập tức cười đến sáng lạn, theo sau tôi một tác cũng không rời. Cứ một lúc anh ta lại mua chút đồ ăn vặt bên đường để lấy lòng tôi, giống như bao cặp tình nhân thật sự đang dạo phố khác.

Lúc đầu tôi không cần, nhưng sau đó bụng thật sự bị đói đến nổi kêu vang. Từ buổi sáng bị quấy rầy đến giờ, một chút tôi cũng chưa ăn, suốt một đường thở phì phì bước đi. Đã tiêu hao không ít thể lực, không lý do gì lại bắt dạ dày chịu khổ, cuối cùng tôi đành nhận lấy đồ ăn trong tay anh ta, tốt nhất là ăn cho anh ta phá sản luôn, nhìn xem còn dám kiêu ngạo hay không!

Tôi hung hăng cắn một ngụm thịt dê nướng trong tay, tưởng tượng nó là khuôn mặt đang cười hi hi kia!

Xú gia hòa!

Nhưng rõ ràng, sức tôi không thể bì với anh ta, xuống đường dành cho người đi bộ, tôi đã muốn không chống đỡ nổi, mắt cá chân cũng bắt đầu đau

nhức. Một mõi quá! Thật không rõ về mặt hưng phấn dị thường của những cô nữ sinh kia lấy tinh lực từ đâu mà nhiều thế!

Tôi đau đến nhú mi, muốn xoa bóp hai chân đang nhức nhối.

“Chúng ta đi xem phim đi!” Người kia nhìn tôi một lúc, đưa ra lời đề nghị rất đúng lúc, tôi gật đầu lia lịa. Thật tốt quá, rốt cuộc cũng có thể nghỉ một chút

Trần Việt Phong nhìn tôi, nở nụ cười, kéo tay tôi đi về phía rạp chiếu phim. Lần này tôi không phản kháng, chỉ muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi!

Sau lưng là ghế dựa mềm mại. Trong rạp chiếu phim, thanh âm “bình bình bang bang” cũng không dậy nổi chút hưng trí của tôi. Tôi càng không ngừng ngáp dài, bốn phía hoàn toàn tối đen làm cho tôi cảm thấy buồn ngủ.

Mí mắt nặng trĩu không ngừng tranh đấu.

Ngủ một lát là tốt rồi. Chỉ một lát...

“Bành!” Tiếng vang thật lớn khiến tôi đang mơ màng trong giấc ngủ chợt giật mình tỉnh dậy, lập tức mở mắt, hóa ra là tiếng ô tô nổ mạnh trong phim. Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, đầu gật gù, ừ? Sao lại mềm như vậy, còn thoải mái nữa chứ!

Tôi giương mắt, thấy mình đang ngủ trên vai Trần Việt Phong, mà tay của tôi, tay của tôi đang đặt trên cánh tay anh ta. Tôi giống như bị điện giật, luống cuống đứng dậy, tạo ra một khoảng cách giữa tôi và anh ta. Tôi vụng trộm liếc anh ta một cái, anh ta vẫn nhìn chăm chăm màn hình, hình như không có vẻ gì là chú ý tới tôi.

Tôi âm thầm buồn bực trong lòng, nhớ rõ là không hề tới gần anh ta, chẳng lẽ trong lúc ngủ lại dịch sát đến? Thật đúng là mất mặt! Tôi thậm chí cảm giác được khoe miệng dính dính, nước miếng! Tôi vội lau đi, may mắn là không có người nhìn thấy.

Thật vất vả mới đến lúc bộ phim kết thúc, tôi đứng lên đầu tiên, chật vật đi ra ngoài, mặc kệ đám đông đang chen chúc chặn đường ra của tôi. Mấy nam sinh cao lớn này căn bản là không có nửa điểm lễ phép, vội vã xông thẳng về phía trước, cho dù có chút phong độ cũng chỉ biểu lộ trước mặt bạn gái mà thôi. Tôi gian nan nép mình trong đám đông, bị những người ở đằng sau xô đẩy đến mấy lần, suýt nữa ngã sấp xuống.

Tôi chịu không nổi nhú nhú mày, vô lực ngăn cản lực đè ép lớn như vậy.

A, đau quá, lại có người húc vào bả vai, tôi bất đắc dĩ kêu nhỏ, đám đông chật chội như vậy ngay cả một ngón tay cũng không nhấc nổi.

Lúc này, một đôi cánh tay ở phía sau nhẹ nhàng choàng qua vai tôi, lưng lập tức ngã vào một vòng ôm ấm áp. Tôi ngẩng đầu, Trần Việt Phong ở phía sau người đang dùng thân mình giúp tôi chống đỡ đám đông đang chen lấn. Hai tay bảo hộ bên người tôi, anh ta lần lượt bị đẩy mạnh, dù mặt nhăn mày nhú vẫn tiếp tục chống đỡ cho tôi.

Một dòng nước ấm áp chợt lan tỏa trong mắt tôi, lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự che chở của một người, cẩn thận che chở tôi trong vòng tay! Ngọt ngào quá!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17

Ra khỏi rạp chiếu phim, Trần Việt Phong lập tức la hét kêu đói bụng, bấy giờ tôi mới nhớ ra vừa rồi anh ta gần như không ăn chút gì, chỉ giúp tôi cảm đủ thứ đồ ăn vật.

“Muốn ăn gì? Tôi mời anh!” Tôi hơi mất tự nhiên liếc nhìn anh ta, thì thầm nói, coi như tôi cảm tạ anh, sau này chúng ta không còn thiếu nợ nhau nữa.

Trần Việt Phong nhìn tôi, ánh mắt đánh giá tôi một hồi rồi lập tức hừ hừ, “Em đang nghĩ, lần này mời khách thì từ nay về sau chúng ta sẽ không ai nợ ai chứ gì?” Người này dường như luôn dễ dàng nắm bắt được suy nghĩ của tôi. Tôi nhú mi nhìn anh ta.

“Như vậy, nếu anh lựa chọn không đồng ý, chẳng phải em sẽ nợ anh cả đời sao? Cả đời này chúng ta có thể dây dưa cùng một chỗ?” Ánh mắt của anh ta làm cho trái tim của tôi cuồng loạn nhảy lên, quên cả phản bác.

“Tiểu Diệp, em rốt cuộc đang sợ hãi điều gì? Em sợ sẽ yêu anh sao?” Trần Việt Phong xoay bả vai của tôi lại, nhìn thẳng tôi: “Tại sao lại muốn thu mình lại? Chấp nhận anh khó khăn đến thế sao?”

“Bỏ ra!” Ánh mắt ấy làm cho tôi cảm thấy trong lòng cuống lên, bối rối đẩy anh ta ra. “Ai... ai sẽ yêu anh cơ chứ! Trần Việt Phong, anh đừng có tự cho mình là đúng! Còn nữa, cái gì mà Tiểu Diệp, ai cho phép anh gọi tôi như vậy?” Không cần tin tưởng, đừng tin, Diệp Sương Phi, người này là hoa hoa công tử, những lời như vậy căn bản chính là những câu nói láo rất bình thường, mảy may chẳng qua chỉ là một đối tượng mà anh ta đang muốn chinh phục thôi, anh ta sẽ chỉ làm cho mày bị tổn thương, giống như Đường Diệc Diễm, làm cho mày chỉ thờ thôi đã thấy đau đớn!

Nét mặt của tôi đột nhiên biến đổi, tựa như người đang đứng trước mắt là quái vật, tôi hung hăng đẩy mạnh thân mình đang tiến đến gần kia: “Tại sao lại là tôi, tại sao lại chọn tôi? Tôi cũng đâu có trêu chọc gì anh? Tôi không đủ can đảm để đối mặt với sự đùa bỡn của người khác, tôi chơi không nổi đâu!”

“Tiểu Diệp!” Trong mắt Trần Việt Phong hiện lên một tia khổ sở: “Mặc kệ em có tin hay không, nhưng anh thật lòng, lần này thực sự rất thật lòng!”

Ánh mắt như vậy làm cho tôi cảm thấy đau lòng, làm cho người ta cảm thấy quá mức đau lòng!

Không được, Diệp Suong Phi! Không được mềm lòng, không cần phải hy vọng xa vời, anh ta chỉ là nhất thời hứng thú. Nếu... nếu anh ta biết về quá khứ của mày, nhất định sẽ không có thái độ như bây giờ, rồi cũng sẽ giống như bao người khác, khinh bỉ mày, kì thị mày!

Tôi cúi đầu, cắn chặt môi dưới, dường như phải dùng đến toàn bộ sức lực, khó khăn nói: “Đủ rồi, Trần Việt Phong, anh đừng tự mình đa tình, tôi chán ghét anh, cực kì chán ghét!”

Chính là như vậy, Diệp Suong Phi, phải nhấn tâm một chút, để không bị tổn thương, mày phải làm như vậy!

Nhưng tại sao khi nhìn thấy đôi mắt chứa đầy sự đau khổ đó, trái tim tôi lại đau đơn như thế này?

oOo

“Tiểu Phi, lại là Trần Việt Phong!” Tiểu Thanh lặng lẽ nói nhỏ vào tai tôi.

Tôi ngẩng đầu, xa xa đã nhìn thấy anh ta đứng dưới bóng cây trước phòng giáo viên.

Tầm mắt tôi dừng lại giữa không trung, chất đầy rối rắm. Tôi nhủ mi. Anh ta lại nhìn tôi và cười, nụ cười chua xót!

Tôi âm thầm cúi đầu, sau khi chia tay ở rạp chiếu phim hôm đó, vốn tưởng rằng anh ta sẽ bỏ cuộc, không ngờ anh ta lại mỗi ngày đứng ở đó chờ tôi tan học. Tuy rằng mỗi lần tôi đều xem như không nhìn thấy gì, mỗi ngày anh ta vẫn đều đặn đến, cho dù chỉ là đứng từ xa nhìn tôi một cái, hại tôi mỗi lần ra ngoài đều bị người người chỉ trỏ. Loại cảm giác giống hết lúc trước khiến tôi thấy sợ hãi!

“Tiểu Phi, cậu nhìn Trần Việt Phong kia, thật là tiều tụy quá! Nói không chừng lần này anh ấy thật lòng thì sao!” Tiểu Thanh đồng cảm nhìn anh ta một cái, không rõ tôi tại sao lại nhấn tâm như vậy!

Tôi thờ dãi: “Chúng ta đi thôi!” Dứt lời, tôi cũng không nhìn tới Trần Việt Phong, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Đi thôi, Diệp Suong Phi, rời khỏi chỗ này, không cần mềm lòng! Đây không phải người mày có thể dây dưa!

“A!” Phía sau vang lên tiếng la của Tiểu Thanh.

Tôi còn chưa kịp quay đầu, thân mình đã chột nhẹ bằng, bị người ta mạnh mẽ khiêng lên!

“Trần Việt Phong! Anh đang làm cái gì thế này? Buông ra!” Tôi sợ tới mức hét toáng lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía chúng tôi, tiếng kêu thét nổi lên khắp bốn phía.

“Trần Việt Phong! Buông ra!” Tôi giãy dụa, lại bị anh ta nhanh chóng giữ lấy.

Anh ta làm như không hề nghe thấy, tiếp tục khiêng tôi bước thẳng về phía trước.

Anh ta muốn làm gì? Muốn làm cái gì đây?

Một cảm giác sợ hãi quen thuộc dâng lên trong lòng tôi!

“Trần Việt Phong! Anh muốn làm gì?” Rốt cuộc, Trần Việt Phong cũng buông tôi xuống. Tôi đứng cạnh cột cờ trên sân thể dục, trước mặt là một đôi mắt nhiễm tơ máu, mệt mỏi, ưu thương!

“Tiểu Diệp!”

“Trần Việt Phong, anh không cần phải tiếp tục đau khổ dây dưa như vậy! Anh thật sự làm cho người ta chán ghét!” Tôi hướng về phía anh ta rít gào những lời dối lòng. Không thể mềm lòng! Không thể!

Trần Việt Phong chua xót cười: “Anh cũng biết, nhưng mà tại sao lại là em, tại sao? Anh rất hận không thể hung hăng đánh cho mình một bạt tai, nhưng mà, anh vẫn không có cách nào thanh tỉnh được. Trong mắt không biết tại sao chỉ có em, chỉ có một mình em! Diệp Suong Phi, em có hiểu không?” Trần Việt Phong kích động bắt lấy cổ tay tôi, bắt đắc dĩ nhìn tôi. “Em thật đúng là có ma lực, có thể làm cho anh bị đui mù!”

Tôi sững sờ đứng tại đó, bởi vì sự khổ sở trong đôi mắt kia, nước mắt đã sớm dâng lên trong hốc mắt. Cho dù có cố nén như thế nào nó vẫn cứ rơi xuống dưới, từng giọt, từng giọt...

Tôi phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tôi không xứng, tôi như vậy, không xứng có được tình yêu của anh, nếu anh biết quá khứ của tôi, nếu anh

biết những điều kinh khủng trước kia, anh... còn có thể thâm tình nhìn tôi hay không?

Tôi lều lều lắc đầu. “Không... không...” Lí trí nói cho tôi biết, không thể rơi xuống, như vậy sẽ là vận kiếp bất phục! Nhưng mà...

“Tiểu Diệp!” Trần Việt Phong ôm chặt lấy tôi. “Tiểu Diệp!”

“Mệt mỏi lắm, anh mà biết những chuyện trước kia của tôi... anh nhất định sẽ mệt mỏi, tôi không phải như anh tưởng tượng. Không phải đâu!” Tôi tựa vào cổ anh, nức nở.

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong nhẹ nhàng buông tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Hãy tin tưởng anh, bỏ qua trước đây, chúng ta không có trước đây, chỉ có tương lai!”

Nhưng tôi không dám, không dám nhìn thẳng vào anh!

“Tiểu Diệp, em hãy nhìn đi!” Trần Việt Phong buông tay tôi ra, bước lên đài.

“Mọi người, Tôi là Trần Việt Phong, sinh viên năm thứ nhất khoa chính trị và luật pháp!” Anh hướng về khoảng trống rộng lớn ở phía trước hô to, những người tò mò đều xúm lại xem.

“Trần Việt Phong kia, Trần Việt Phong!” Các nữ sinh bắt đầu ồn ào.

“Hôm nay tôi đứng ở chỗ này chính là muốn mọi người chứng kiến một chút, bởi vì tôi phẩm hạnh bất lương nên đã khiến cho bạn gái không có lòng tin. Bây giờ tôi muốn cam đoan với cô ấy!”

Trần Việt Phong nói xong, cúi đầu, thâm tình nhìn tôi đang đứng dưới đài, nói: “Tôi xin cam đoan, Trần Việt Phong sẽ yêu thương Diệp Suong Phi trọn đời trọn kiếp!”

Trái tim tôi mạnh mẽ run lên. Bốn phía lập tức vang lên vô số tiếng trầm trồ khen ngợi cùng với tiếng vỗ tay.

“Tiểu Diệp!” Trần Việt Phong nắm lấy tay tôi đưa tới trước ngực: “Trái tim này sẽ giao cho em quản, em muốn chứ?”

“Oa... Lãng mạn quá!”

“Diệp Suong Phi, nhận đi, cậu thật là hạnh phúc nha!” Có người dường như sắp hôn mê.

“Nhận đi, nhận đi!” Không biết khi nào thì Tiểu Thanh cùng các bạn học khác đã đứng ở phía sau chúng tôi.

Phía trước, Trần Việt Phong vẫn chăm chú nhìn tôi.

Gió thổi bay những sợi tóc trên trán anh, ánh sáng tràn ngập trong đôi mắt ấy, khoé miệng anh nhẹ nhàng cong lên, cười đến ấm áp.

Tôi nín khóc, mỉm cười, vươn tay chạm đến bàn tay anh, nắm lấy.

Trần Việt Phong nhẹ nhàng kéo tôi lại gần. Giữa những tràng vỗ tay hoan hô, tôi hạnh phúc ngã vào lòng anh.

Dựa vào lồng ngực ấm áp này, lần đầu tiên tôi nở nụ cười ngọt ngào đến vậy, nụ cười xuất phát từ trái tim!

Hạnh phúc... là như thế này sao?

Tôi nghĩ, tôi rốt cuộc cũng đã chờ đợi được tình yêu của mình!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18

Tôi thích thú xem xét mấy món đồ bày trên quầy hàng, một đôi tay vô cùng thân thiết đặt trên đầu vai của tôi, giọng nói trầm ấm mang theo cả sự cung chiêu vang lên bên tai tôi: “Tiểu Diệp, nhìn gì vậy?”

Tôi vui vẻ quay đầu, mỉm cười hạnh phúc.

“Việt Phong, cái này hay không?” Tôi giờ chiếc chuông gió xinh xắn lên, tay khẽ chuyển động, tiếng chuông “đing đing đang đang” du dương.

“Ừ, đẹp đấy!” Trần Việt Phong gật gù, ngả đầu lên vai tôi, cùng tôi đùa nghịch những món đồ muôn hình vạn trạng trên quầy hàng.

“A, cái này thật đáng yêu quá, Việt Phong, anh xem!”

“Ừ, được đấy!”

“Ha ha ha, độc đáo nha!”

Đây là cách mà tôi và Trần Việt Phong ở chung một chỗ. Ngọt ngào, ấm áp!

Đương nhiên cũng có lúc...

“Anh nói này, em còn ăn nhiều như vậy sẽ biến thành một con heo nhỏ mập mập đấy! Anh sẽ không còn yêu em nữa đâu!” Trần Việt Phong bắt mắt nhìn miệng tôi đang đầy ắp chả cá viên, không kiêng nể gì lại cắn thêm một ngụm.

“A!” giây tiếp theo, anh vuốt cái gáy vừa bị cắn đau, vẻ mặt bất mãn nhìn tôi: “Ô kìa, em đi theo đi anh học mấy chiêu này đấy à?”

Bởi vì hẹn hò với Trần Việt Phong, tôi và cô giáo cũng bắt đầu qua lại. Cô giáo thường dạy tôi vài cách để trị anh, đương nhiên, tôi cũng học rất nhanh!

Tôi nghịch ngợm lè lưỡi, thừa dịp anh không chú ý, đoạt lại chả cá viên của mình: “Em mới không sợ đâu!”

Anh làm khó dễ được em sao?

Dứt lời, tôi đưa chả cá vào miệng cắn, nhưng còn chưa kịp nuốt xuống, Trần Việt Phong bỗng xoay người tôi vào lòng anh, đôi môi ấm áp đặt lên môi tôi. Khi tôi vẫn còn đang ngây dại, đầu lưỡi linh hoạt của anh đã nhẹ nhàng cuốn lấy, chả cá lập tức ngoan ngoãn lăn vào trong miệng anh!

“Trần Việt Phong!” Mặt tôi đỏ bừng, ảo não nhìn cây que trụ lủi trước mắt, còn cả vẻ mặt đang đắc ý kia nữa. Vì cảm xúc còn đọng lại trên cánh môi mềm mại vừa rồi mà khẽ run rẩy!

“Tiểu Diệp, sau này chúng ta dùng cách này để ăn đi! Ngọt quá!”

Dường như thấy tôi còn chưa đủ thẹn thùng, Trần Việt Phong híp mắt lại, dáng vẻ như đang tính kế, liếm liếm khóe miệng, làm cho người ta mơ màng!

Tôi lại bị anh chinh , khuôn mặt đỏ bừng như táo chín!

Xú tiểu từ!...

“Diệp Suong Phi!” Người đang đứng trước mặt khiến tôi như bị điện giật, vội buông tay Trần Việt Phong ra. Bạn học, là bạn học trung học của tôi!

Nụ cười của tôi đông cứng trên mặt, tôi thậm chí còn không dám nhìn ánh mắt nghi hoặc của Trần Việt Phong.

Đối phương dường như cũng nhận ra sự khó xử của tôi, nhìn người đứng bên cạnh tôi là Trần Việt Phong, trong mắt chợt hiện lên vẻ kinh ngạc rồi đến á khẩu, sau đó, cô ấy xấu hổ ân cần thăm hỏi tôi một tiếng rồi thức thời rời đi. Tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cảm giác được bàn tay Trần Việt Phong phóng tới đầu vai tôi, nắm thật chặt.

“Bạn học sao?” Tôi nghe không ra cảm xúc trong giọng nói của Trần Việt Phong, trên mặt anh cũng không có biểu tình gì.

“Ừm, bạn học... trung học!” Tôi đáp ứng, ánh mắt bối rối không sao che dấu được sự chột dạ.

“Ừ!” Trần Việt Phong lôi kéo tay của tôi, khoé miệng nhẹ nhàng giương lên, chúng tôi tiếp tục đi trên đường, anh vẫn cười nói, nhưng trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy rầu rĩ, cảm giác kia tựa như bị người ta nặng nề đánh cho một bạt tai. Vẫn là không thể, không thể làm như không có chuyện gì xảy ra, quá khứ hiện diện chân thực quá, có một số người, một số việc đều như muốn nhắc nhở tôi về cái quá khứ u ám kia.

Có lẽ, nếu như... tôi chủ động nói với Việt Phong.

Tôi do dự liếc nhìn Trần Việt Phong một cái, anh nhủ mảy: “Có chuyện gì à?”

“Không... Không có!” Không được, không được, nếu Việt Phong không thể chấp nhận, nếu trong lòng anh thấy khúc mắc thì sao, tôi không thể mất anh được! Sau khi anh mang đến hạnh phúc cho tôi, tôi dường như bắt đầu trở nên tham lam!

Ngay khi trong lòng tôi đang đấu tranh dữ dội, ông trời lại lần nữa đùa giỡn với tôi.

Phía trước bỗng có một người đột ngột xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi giương mắt, Lí Thịnh Mân kinh ngạc đứng ở cách đó không xa nhìn tôi, ánh mắt chậm rãi chuyển qua vị trí tôi và Trần Việt Phong đang tay trong tay. Tôi thực sự khiếp sợ.

Trời ơi, tôi khóc thét trong lòng.

Hôm nay là ngày gì vậy, ông trời muốn tôi chết sớm sao? Tại sao thành phố lớn như vậy, hai năm đều không có người quen xuất hiện, hôm nay lại lần lượt gặp lại?

oOo

“Cậu khỏe không?” Lúc Lí Thịnh Mân nói những lời này, tôi bất đắc dĩ muốn cười, dường như mỗi lần gặp nhau chúng tôi đều nói câu này.

Ngồi trong quán cà phê, tôi như thế nào cũng không an nhàn được, tay co quắp khuấy cà phê trong cốc, miệng nhấp vài ngụm.

“Đường Diệc...”

“Thịnh Mân, mọi việc đều đã trôi qua!” Tôi ngắt ngay lời của Lí Thịnh Mân, đúng là có chút bức thiết, còn cả bối rối. Cho dù chỉ là nhắc đến con ác mộng kia, tôi cũng vẫn cảm thấy sợ hãi! Trong lòng lại càng thêm bàng hoàng. “Tôi không muốn nhắc lại, làm ơn!” Tay của tôi nhịn không được mà run lên. Tôi khẩn cầu nhìn cậu ấy.

Lí Thịnh Mân khẽ gật đầu, nhấp một ngụm cà phê.

“Hai năm qua, cậu ổn chứ?” Tôi muốn xóa bỏ bầu không khí gượng gạo này.

Lí Thịnh Mân có chút chua xót gật đầu: “Cũng tạm được, học đại học bên ngoài, cuộc sống không tệ, tất cả đều bình thường, rất nhàn nhả!”

“Ừm, vậy là tốt rồi, rồi cậu cũng sẽ tìm được người đáng để cậu quý trọng!” Tôi ám chỉ.

Lí Thịnh Mân ngẩng đầu nhìn tôi, ưu thương trong mắt lại tăng thêm, cậu ấy thở dài: “Có lẽ, tôi đã bỏ lỡ!”

Thân mình tôi khẽ run lên. Ánh mắt của cậu ấy, sự thở dài của cậu ấy, tôi hiểu được, hiểu được tất cả. Nhưng, Lí Thịnh Mân, sự tồn tại của cậu chỉ biết một lần nữa nhắc nhở quá khứ của tôi, sự tồn tại của cậu chính là một loại tra tấn đối với tôi, cho nên, dù tôi từng có chút tình cảm tốt đối với cậu, với nụ ảm áp cười kia. Nhưng...

“Còn cậu? Anh ta chính là người đáng để cậu quý trọng sao?”

Tôi khẽ gật đầu, mỉm cười: “Phải, anh ấy xứng đáng!” Tôi trả lời đầy tự tin, có lẽ là nụ cười của tôi đã làm cho khoé miệng Lí Thịnh Mân vận vẹo run rẩy một chút.

“Tôi hiểu, nụ cười của cậu đã nói lên tất cả! Tôi thực lòng chúc phúc cho cậu!” Cậu ấy vươn tay về phía tôi, chân thành nhìn tôi, trong mắt vẫn có chút mất mát làm cho người ta thấy đau lòng!

“Cảm ơn!” Tôi cố ý xem nhẹ vẻ mặt đó, vươn tay ra bắt lấy bàn tay kia: “Cảm ơn cậu, Thịnh Mân!”

Cảm ơn cậu đã hiểu cho tôi!

“Cuối cùng cũng đi rồi sao!” Vừa cùng Lí Thịnh Mân tạm biệt xong, Trần Việt Phong lập tức xuất hiện ở phía sau tôi, vẻ mặt khó chịu.

“Sao thế, chẳng phải anh đã nói phải đi có việc rồi mới trở về đón em sao?” Tôi xoay người, để mặc anh kéo tôi vào lòng.

“Không, anh ở phía đối diện nhìn hai người!” Trần Việt Phong phiền táo gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, giọng nói có sự ghen tuông nồng đậm: “Vừa nhìn anh chàng kia đã biết là anh ta có nhiều chuyện muốn thổ lộ với em rồi, anh tránh mặt, để anh ta nói một lần cho xong, tránh lần sau lại đến tìm em!”

Tôi bĩu môi, buồn cười lôi kéo tay anh, nói với anh và cũng là cam đoan với chính mình: “Đều trôi qua rồi, chúng ta chỉ có tương lai, không phải sao?”

“Đương nhiên!” Trần Việt Phong hé miệng cười, kéo tay tôi bước về phía trước. “Nhưng mà Tiểu Diệc, nếu tương lai em trở thành một bé heo mập mập thật, lúc ngủ còn chảy nước miếng giống lần trước, anh nhất định phải xem xét lại thôi!”

Nói xong, Trần Việt Phong còn cố ý nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của tôi, nhanh chóng hôn lên mặt tôi một cái, thừa dịp tôi còn chưa kịp phản ứng, lập tức đi nhanh về phía trước, nhưng tuyệt nhiên không hề buông tay.

Chảy nước miếng?

Hóa ra anh đã thấy!

“Trần Việt Phong!” Tôi tức giận đến nghiêng chặt răng, nhéo tai anh một cái, chiều này cũng là cô giáo dạy tôi. “Xú gia hóa, anh dám cười em!”

“A, đau quá, em thật đúng là lợi hại, sai rồi, sai rồi, anh nhận sai là được rồi, Tiểu Diệc của anh!”

Đủ, cứ như vậy là đủ rồi, thật hạnh phúc!

Quên đi mọi chuyện đã qua, chỉ có tương lai, chỉ có hai người chúng tôi!

Nhưng tôi lại quên rằng, sự xuất hiện của họ thực ra là để nhắc nhở tôi, cảnh cáo tôi, có một số chuyện không thể thay đổi. Vận mệnh vào lúc ngời tự cho là đã thoát khỏi nó, nó sẽ hung hăng tặng cho người một nhát dao, cho người biết nó tàn nhẫn, nó lạnh khốc đến thế nào.

Mà tình yêu, lại tựa như một loài yêu quái, tùy ý xuyên qua, tùy ý nhiễu loạn vận mệnh của người khác. Khi người kháng cự nó, nó sẽ dụ hoặc người một cách quyến rũ, đến lúc người cúi đầu xưng thần, nó lại tuyệt tình bỏ người mà đi.

Tôi nghe được, gần đây tôi thường xuyên nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ. Rõ ràng là âm thanh của khóa cửa.

Tôi cảm giác được một cánh cổng ngạo mạn đang từ từ mở ra, rất chậm rãi...

Đó chính là cánh cổng địa ngục!

oOo

Gần đây hình như Việt Phong bề bộn nhiều việc, hai, ba ngày nay không thấy bóng dáng đâu. Gọi điện cũng chỉ toàn là để lại lời nhắn trong hộp thư thoại. Tâm trạng tôi vốn dĩ đã bất an, nay lại càng thêm hoang mang.

Hơn nữa, Tiểu Thanh lại nói với tôi, những nam sinh xuất sắc đều như vậy cả, như là cố ý ám chỉ điều gì đó.

Mấy ngày nay tôi đều lo lắng không yên.

Tan học theo đám đông đi ra, tôi vẫn theo thói quen nhìn xung quanh một chút, Việt Phong luôn thích đứng ở chỗ này chờ tôi tan học, cười vui vẻ nhìn tôi từ trên lầu đi xuống.

Nhưng đã vài ngày anh chưa tới. Lần cuối cùng nhắn tin, anh cũng không gọi lại cho tôi.

Chẳng lẽ thật sự giống như Tiểu Thanh nói, anh ấy nhanh như vậy đã bắt đầu thấy chán ghét. Nỗi băn khoăn lúc trước lại nhảy ra tra tấn tôi.

Diệp Sương Phi, may thật là hồ đồ, rõ ràng biết bình thường bản thân không quên được anh ta mà còn ngu ngốc rơi vào, không thể tự thoát ra được!

“Ây... không biết là ai chọc Tiểu Diệp của anh khóc nhè này?” Giọng nói quen thuộc bỗng vang lên ở phía sau. Tôi vui mừng quay đầu, quên cả lau nước mắt nơi khóe mắt.

Quả nhiên là Trần Việt Phong, anh đứng ở sau lưng tôi, trên mặt là nụ cười ấm áp.

“Chính là anh...” Tôi tức giận hét to, nước nở một chút nhưng nước mắt đã ngừng rơi, không biết là nên khóc hay nên cười.

Trong ánh mắt anh, tôi có thể thấy được sự quyến luyến, anh vẫn chăm chú nhìn tôi, may mắn, may mắn không phải là anh chán ghét tôi!

“Anh không có tin tức gì đã biến mất vài ngày... Em còn tưởng là...”

“Tưởng là anh có người mới?” Trần Việt Phong nói tiếp lời tôi, tiến lại gần, ôm tôi. Tôi giãy dụa, anh lại ôm càng chặt, trong mắt có đau lòng. “Đồ ngốc, sao anh có thể bỏ được em chứ, anh chỉ là có chút việc thôi!”

“Việc gì, không thể cho em biết sao?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh lại trốn tránh cái nhìn chăm chú của tôi, trong lòng tôi càng cảm thấy quý dẽ!

“Tóm lại, tuyệt đối không phải những việc mà em đang suy nghĩ đâu!” Trần Việt Phong điểm nhẹ lên chóp mũi của tôi, vờn hai ngón tay làm bộ như đang thề.

Tôi quan sát anh, nhìn rất lâu, nhìn sự chân thành trong mắt anh, ánh sáng kiên định trong đó nhẹ nhàng loé lên.

“Mấy tên công tử phong lưu như anh sẽ không bao giờ nói thật!” Xác định anh không nói dối, tôi lại bắt đầu nói những lời dối lòng. Ai bảo anh hại tôi lo lắng mất mấy ngày!

“Oan uổng quá...” Việt Phong cố ý làm vẻ mặt đau khổ, khoa trương kêu lên: “Anh còn oan uổng hơn cả Đậu Nga!”

“Không cần lôi người khác vào!” Tôi lườm anh một cái, cảm thấy Đậu Nga thật đáng thương, cứ nhắc đến oan là bị người ta lôi ra! Làm “danh nhân” thật đúng là khổ!

Nhìn thấy ý cười trong mắt tôi, Việt Phong cũng khẽ nhếch khóe miệng lên, bắt đầu đùa giỡn.

Tôi trừng mắt, bước nhanh lên phía trước, khóe miệng lại nhin không được mà cười ngọt ngào.

“Tiểu Diệp, đợi anh với!”

“Anh nói này, có phải là vì không nhìn thấy anh nên em khóc nhè đúng không?”

“...”

“Có phải bỗng nhiên em thấy rất nhớ anh hay không, em đã mê muội anh mất rồi!”

“...”

“Này, đừng đi nhanh như vậy mà!”

“...”

“Được rồi, được rồi, anh nhận sai rồi còn không được sao?”

“...”

“Tiểu Diệp, anh sắp khóc rồi!”

“Tiểu Diệp...”

Người này thật sự là rất phiền, cứ lải nhải mãi không thôi. Tôi đi ở phía trước, anh lại từng bước theo bên người, lấy lòng tôi, đùa với tôi.

Gió nhẹ nhàng thổi trên người chúng tôi, tôi vẫn chưa chịu cho anh một sắc mặt hoà nhã.

Tiếp tục xoay người, khoe miệng tôi khẽ nhếch lên. Thực ra trong lòng đang rất hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19

Thực ra, tôi nên hiểu được, những hành vi kì quái gần đây của Trần Việt Phong chính là dấu hiệu của sự tình bất đầu biến đổi.

Anh ấy cũng đưa xe?

Buổi tối cuối tuần, khi Trần Việt Phong đỗ chiếc xe thể thao trông vô cùng phong cách chờ tôi ngay trước cổng trường, tôi sợ ngây người, ngay cả cử động cũng quên.

Động cơ xe nổ vang thứ âm thanh quái dị, bén nhọn, chói tai!

Đó là một chiếc xe thể thao đã được chỉnh sửa mà tôi rất quen thuộc.

“Tiểu Diệp, lên xe đi!” Các bạn học khác liên tiếp quay đầu nhìn tôi với ánh mắt cực kì hâm mộ, như muốn nhắc nhở tôi đang hạnh phúc đến thế nào, nhưng mà đây không phải là hạnh phúc, không phải!

Việt Phong mở cửa xe cho tôi. Tôi do dự đứng một bên, không đủ can đảm để bước lên.

“Sao vậy, Tiểu Diệp?”

“Sao anh lại...” Tôi nhú mị, bỗng nhiên nhận thấy Trần Việt Phong đang đứng trước mặt mình thật xa lạ. Hai tháng bên nhau, tôi tưởng rằng mình rất hiểu anh ấy, thực tế lại không phải. Bây giờ Trần Việt Phong chân chính mới thực sự xuất hiện, tôi trở tay không kịp! Chỉ có rồi bởi!

“Tiểu Diệp, lên xe rồi nói sau!” Trần Việt Phong nhìn những người tò mò đang đứng xung quanh. “Em phải biết rằng, loại xe này sẽ bị người khác chú ý!”

Tôi biết, tôi rất rõ ràng!

Cuối cùng, vì không muốn phiền toái tôi đành bước lên xe của Trần Việt Phong.

Anh thuận thực phát động xe, động tác nhuần nhuyễn làm cho tôi đột ngột nghĩ đến một người, dạ dày... lại bắt đầu những cơn co rút quen thuộc!

Không cần, tôi liệu chết tím chặt lấy đệm ghế. Một luồng khí làm cho người ta hít thở không thông dần lan tràn.

“Tiểu Diệp?” Thấy mặt mày tôi xanh mét, Trần Việt Phong quan tâm nhìn tôi, dừng xe lại!

“Chiếc xe này...” Tôi không trả lời mà nhìn quanh bên trong xe một hồi. Đây là một chiếc xe thể thao trị giá đến cả trăm vạn, Việt Phong không có khả năng...

“Là của người khác, một người muốn anh giúp!” Trần Việt Phong nhẹ nhàng băng quơ nói xong, hừ lạnh một tiếng, ngón tay thon dài bắt đầu nhịp nhịp lên tay lái, lại tựa như đang va chạm vào trái tim tôi. Động tác như vậy khiến đầu của tôi... đau quá!

“Giúp? Giúp cái gì?” Dù trong lòng đã lờ mờ đoán được, nhưng tôi vẫn không thể nào tin nổi.

“Đưa xe. Đưa xe giúp người ta!”

Quả nhiên là như vậy, thân mình tôi khẽ run lên, mồ hôi trộm chảy. Ngay cả ánh mắt của Trần Việt Phong lúc này cũng giống hần, giống sự cuồng vọng, bất cần của hần, giống cả... ánh sáng màu hổ phách trong đôi mắt!

“Tiểu Diệp, anh muốn em ngồi bên cạnh anh, nhìn thấy anh chiến thắng!” Về mặt Trần Việt Phong đầy hưng phấn, anh cúi người muốn hôn lên môi tôi.

“Không!” Tôi hoảng sợ đẩy anh ra. Không phải ánh nhìn của Trần Việt Phong, không phải, người này không phải Trần Việt Phong! Không phải anh!

Trần Việt Phong sững sờ, không nghĩ rằng tôi sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, đôi ngươi mị mị, hoang mang nhìn tôi. “Tiểu Diệp?”

“Em... Em bị say xe, em không thể!” Tôi cố gắng bình ổn sự sợ hãi trong lòng. Tôi tự nói với mình, không cần hoảng hốt, Diệp Suong Phi, bình tĩnh mà nói cho rõ ràng, bình tĩnh!

“Vậy sao?” Trong mắt Trần Việt Phong hiện lên sự thất vọng, ngồi lại vị trí lái xe. “Chúng ta đi ăn cái gì trước rồi nói sau!”

Tôi mờ mịt gật đầu.

Xe thể thao lại bắt đầu chuyển bánh trên mặt đường. Những chuyện từ từ xảy đến tôi còn có thể khống chế được. Nhưng những việc đã sớm không thể kiểm soát nổi, tôi còn muốn chặt chẽ nắm trong tay sao?

oOo

Thật là châm chọc, không thể tưởng tượng được, hai năm sau, tôi lại đứng ở chỗ này, đứng trong lãnh địa của ác ma!

“Tiểu Diệp, đưa xe ở nơi này là tuyệt vời nhất! Em hãy đứng ở đây đợi anh, đợi xem anh giành chiến thắng!” Về mặt Trần Việt Phong đầy hứng khởi, anh nắm lấy tay tôi. Xung quanh có rất nhiều người cũng đang tỏ ra đang phấn khích, túm năm tụm ba thành từng nhóm nhỏ, kêu gào, hoan hô, thảo luận về từng chiếc xe sẽ thi đấu!

Tất cả mọi thứ giống hệt như cảnh tượng trước đây!

Điều khác biệt duy nhất chính là người đang đứng trước mặt tôi, người tôi yêu, Trần Việt Phong!

“Việt Phong!” Tôi cau mày, rất muốn nói với anh rằng tôi không muốn anh đi đua xe, tôi không muốn anh cảm thụ thứ khoái cảm làm cho người ta không thờ nổi kia, tôi không muốn!

Nhưng mà, nhưng mà tôi không có can đảm nói ra, tôi không dám đề cập đến, tôi sợ sẽ động vào miệng vết thương đã hằn sâu trong tim.

Vết thương đã khép lại rồi ư? Vậy thì tại sao tôi lại nghe được tiếng nứt vỡ của mạch máu?

“Tiểu Diệp, em yên tâm! Anh sẽ không sao, anh cũng không nỡ để em làm quả phụ đâu!” Thấy tôi lo lắng, Trần Việt Phong vội an ủi, nhẹ nhàng vỗ về hai má của tôi.

Tôi chưa xót lắc đầu, lại ôm anh càng chặt. Tôi không muốn, không muốn, Việt Phong, anh đừng đi được không?

“Tiểu Diệp, tặng anh một nụ hôn đi, cầu may cho anh!” Trần Việt Phong nhìn tôi, khoe miệng hơi kéo lên, anh mân mê môi của mình, đáng vẻ giống như một đứa trẻ đang làm nũng.

Lông mày tôi khẽ giãn ra một chút. Tôi nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, nhưng lại thấy có chút lạnh lẽo!

Trần Việt Phong dường như vẫn chưa thỏa mãn, tay anh vươn ra sau gáy tôi, tăng thêm lực ma sát của hai đôi môi, trần trọc mút vào, đầu lưỡi xoẹt qua khoang miệng tôi, buộc lưỡi của tôi và anh dây dưa.

Thật lâu sau, anh mới buông ra, tôi thở hổn hển, khuôn mặt mẩn đỏ bừng nhìn anh.

“Tiểu Diệp, anh vĩnh viễn cũng không thể buông em ra!” Trong mắt anh là cảm xúc gì đó mà tôi không thể nào nhìn rõ, chỉ loé lên trong nháy mắt, làm cho tôi không hiểu được. Ngay sau đó, anh gắt gao ôm lấy tôi, mạnh bạo, chặt chẽ hơn mọi lần, tựa như muốn đem tôi dung nhập vào cơ thể anh.

“Em... em không thờ được... Việt Phong!” Tôi khó nhọc vịn vào trong lòng anh.

Trần Việt Phong thờ dài, không muốn buông tôi ra. “Ồ chỗ này chờ anh!”

Tôi khẽ gật đầu. Lúc Việt Phong rời đi còn phức tạp nhìn tôi một cái. Cái nhìn ấy bao hàm rất nhiều điều mà tôi không rõ, làm cho trái tim của tôi lại càng trở nên rối rắm.

Việt Phong, rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?

Tại sao em lại không cảm nhận được trái tim của anh, tại sao anh lại nhìn em như vậy?

Việt Phong ngồi lên xe, tiếp theo lại có hai chiếc xe thể thao khác tiến đến, một chiếc màu bạc, một chiếc màu đỏ sẫm.

Tôi khần trương đứng một bên nhìn người cầm cờ đứng cạnh đường băng, tiếng gào rú của động cơ xe bắt đầu trở nên cao vút, méo mó.

Tôi giao nắm hai tay thật chặt. Tiếng động cơ nổ sắp vang đến tận mây xanh.

Lá cờ vung lên, cùng với đó là âm thanh bén nhọn khi lớp xe xệt qua mặt đường. Ba chiếc xe thể thao như mũi tên rời cung, xông thẳng ra ngoài!

Những tiếng gào thét xung quanh tôi còn lớn hơn nữa, tay tôi ngày càng gấp gáp túm chặt lấy rào chắn. Việt Phong!

May mà màn tra tấn này cũng không lâu lắm. Rất nhanh, từ phía dưới núi truyền đến tiếng động cơ xe nổ vang. Mỗi người đều gần như ngừng thở, nhìn ngó xem chiếc xe nào sẽ xuất hiện đầu tiên.

Càng ngày càng gần!

Việt Phong, là xe thể thao màu đen của Trần Việt Phong! Tôi đứng ở chỗ cao nhảy nhót.

Giữa muôn vàn tiếng vỗ tay hoan hô, xe của Trần Việt Phong dẫn đầu phá tan đường băng. Tất cả mọi người đều chạy lên, vây quanh người chiến thắng, tôi căn bản là chẳng thể tiếp cận, đành bất đắc dĩ đứng ở một góc xa, thoáng nhìn thấy một người đàn ông tiến đến chỗ hai chiếc xe thể thao còn lại, hai người kia cũng bước xuống xe đứng cùng nhau.

Trò chơi này, kẻ thất bại không thể tham dự, ba người bọn họ đứng đó, nói gì đó với nhau một lúc, sau đó có người đưa ra một xấp tiền mặt. Tôi nhúu mày, lại là một hồi giao dịch dơ bẩn. Khó thuốc lá còn tràn ngập quanh người bọn họ!

Thua, dù sao cũng thấy buồn phiền, điều này làm cho tôi nhớ lại ngày trước, những kẻ bại dưới tay Đường Diệc Diễm cũng uể oải, ảo não như vậy...

Tôi thờ dài ngẩng đầu, đám đông vừa rồi đã bắt đầu tản đi, tôi lại không tìm thấy Trần Việt Phong.

Khần trương nhìn xung quanh, tôi muốn tìm Trần Việt Phong, muốn anh ấy dẫn tôi rời khỏi nơi đòi mạng này, nơi tôi cực kì chán ghét!

“Chị dâu... Diệp Strong Phi...?” Tiếng nói sợ hãi không xác định rõ cùng những thanh âm hỗn loạn khác vang lên ngay đằng sau, tiếng nói mơ hồ lại làm cho tôi chết lặng tại đó.

Tôi xoay người, nhìn không được mà hít mạnh một ngụm khí, thân mình bắt đầu loạng choạng. Nhìn gương mặt đang nghi hoặc kia bỗng trở nên kinh hãi, tôi hoảng sợ ôm ngực. Là Tóc Dài! Là đàn em của Đường Diệc Diễm!

Không!

“Thật là chị sao, chị dâu... À không, Diệp tiểu thư, Lão đại bây giờ...”

“Không!” Tôi xoay người, cuống quýt chạy, căn bản không để ý đến những tiếng la phía sau. Không, sao lại là hắn, sao có thể!

Điều đó không phải nói rằng...

Tôi không dám nghĩ, đầu bắt đầu đau đốn, đau đến mức muốn nổ tung. Tôi ôm đầu chạy, bên tai đều là những tiếng kêu gào khủng bố. Không... không!

Rốt cuộc, tôi ngã nhào xuống. Cơ thể nặng nề đập vào rào chắn. Tôi đau đến nhúu mày. Đau quá! Nước mắt bắt lăn dài!

“Em vẫn cứ không cẩn thận như vậy, đi đường toàn ngã sấp xuống!” Một thân mình vững vàng xuất hiện sau người tôi, tiếng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu. Trong đầu “oành” một tiếng nổ tung, tôi không dám cử động, không dám đứng dậy, lại càng không dám ngẩng đầu!

Một đôi tay từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy tôi, đôi chân đang mềm nhũn của tôi căn bản là không làm gì được, thân mình hoàn toàn dựa vào trong lòng hắn, lưng dán trên lồng ngực kiên cố của hắn. Hắn ôm tôi, xung quanh đều là mùi thuốc lá sang trọng, còn cả hương vị quen thuộc kia nữa!

Tôi nghe được tiếng thờ dốc nặng nề của chính mình, để mặc hắn ôm, không dám phản kháng!

Thân mình đã sớm không chế không được mà phát run, liều mạng tránh né!

Lực đạo ở trên lưng chợt tăng thêm, một đôi môi lạnh lẽo bắt đầu tuần tra tới lui trên cổ tôi, tôi nức nở, ngực không ngừng phập phồng cao thấp, trở mắt nhìn những sợi tóc màu nâu của hắn hé ra trước mặt.

Hắn thở dài: “Làm sao bây giờ? Anh vẫn không có cách nào buông em ra, Duyệt Duyệt của anh!”

Lời nói của Đường Diệc Diễm tựa như bản án tử hình tuyên phán cho tôi, tôi đông cứng tại đó. Tay hắn bắt đầu luồn vào trong áo tôi, vỗ về chơi đùa, hắn ni non: “Mỗi một tác đều khiến anh nhớ đến phát điên, làm anh đau đớn không thở nổi!”

Hắn xoay người tôi lại, buộc tôi phải nhìn thẳng hai mắt của hắn, đôi mắt màu nâu quen thuộc kia, còn có cả sự điên cuồng trong đó nữa!

“Anh đã tự nói với bản thân mình, không được hỏi thăm tin tức của em! Chỉ cần em không xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ buông tha cho em. Nhưng mà bây giờ, em lại đến đây, lại nhớ tới bên người anh!”

“Không...” Tôi cố gắng tìm lại dũng khí của mình, nghẹn ngào lắc đầu, không phải như thế, không phải, tôi không cần, không muốn trở lại như trước! Ánh mắt của Đường Diệc Diễm đã nói cho tôi biết, hắn muốn nhốt tôi, hắn muốn giam cầm tôi!

Không được! Tôi không muốn trở lại địa ngục, không muốn tiếp tục cuộc sống sống không bằng chết đó.

“Đường Diệc Diễm, anh đã nói... nói anh buông tha cho tôi!” Tôi thống khổ kêu lên, cầu xin hắn: “Anh đã nói rồi mà!”

Trong mắt Đường Diệc Diễm hiện lên một tia đau đớn, hắn ôm cổ tôi: “Nhưng mà anh không có cách nào, anh không khống chế được, anh không làm được! Duyệt Duyệt, trở về bên anh, anh muốn em!”

Không! Tôi gãy dựa, liều mạng kháng cự: “Không! Tại sao anh lại nói mà không giữ lời, tôi không muốn!”

Tại sao... hạnh phúc của tôi lại ngắn ngủi như vậy?

“Tôi nghĩ, anh vẫn là nên bỏ đôi tay đang đặt trên người bạn gái tôi xuống đi!” Ngay lúc chúng tôi đang giằng co, một giọng nói trầm thấp chợt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20

Việt Phong!

Hai mắt tôi đắm lệ nhìn Trần Việt Phong đang đứng trước mặt. Anh ấy đã nhìn thấy, thấy tôi và Đường Diệc Diễm dây dưa.

Mà anh lại lạnh lùng đứng đó, không có biểu tình gì.

Tôi xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh!

“Bạn gái?” Đường Diệc Diễm hừ lạnh, nắm chặt bả vai của tôi, khiến tôi không thể động đậy!

“Duyệt Duyệt, thế này là sao?” Hắn tao nhã quay đầu, khuôn mặt đột nhiên trở nên âm trầm, đầu ngón tay chậm rãi xẹt qua hai má đang tái nhợt của tôi, đôi mắt sắc lạnh, cảm giác đau đớn từ trên mặt tôi truyền đến. Đầu ngón tay của Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng rơi trên da thịt tôi, hắn không hề cào xước mặt của tôi, nhưng lại làm cho tôi cảm giác được đau đớn, và cả... sự phẫn nộ của hắn!

“Em nhanh như vậy đã quên tôi rồi ư? Quên từng đêm tôi đã dày vò em như thế nào sao?” Hắn bắt đầu tăng thêm lực đạo, tôi cố nén lại dòng nước mắt sắp tràn ra khỏi mí, nấp mấy khóe miệng!

“Tao bảo mày buông tay ra cơ mà! Thằng khốn!” Tiếng Trần Việt Phong rít gào truyền đến bên tai tôi. Giây tiếp theo, tôi đã bị Đường Diệc Diễm đẩy ra, hai người con trai cùng xông vào đánh nhau, bốn phía vang lên tiếng la hét âm ỉ!

Tôi kinh hách đứng một bên, không, sao lại biến thành như vậy! Sao có thể!

“Việt Phong! Dừng tay, dừng tay Đường Diệc Diễm!” Tôi bất lực đứng ở một bên hét to, ai cũng không thể tham gia trận đấu điên cuồng của hai người đó, họ tựa như hai con sư tử cuồng dã, không chút lưu tình nào cắn xé đối phương. Thế sống chết cũng không buông!

“Dừng tay, mau dừng tay!” Bọn họ sán sán tương đương như nhau, căn bản chính là tàn phá lẫn nhau. Thấy không ai dám tiến lên, tôi cắn răng một cái, từ từ nhắm hai mắt lại, lao thẳng về phía hai người, vung văng ôm lấy Trần Việt Phong, trên mặt lập tức bị người ta nặng nề đánh cho một quyền, nỗi đau

đón trong tim bắt đầu lan tràn khắp cơ thể. Trước mắt bắt đầu mơ hồ, tất cả mọi thứ đều chao đảo, dần dần, tôi không còn nghe được những tiếng rít gào, nhồn nháo, quất to kia nữa... Một giây trước khi bóng tối đánh úp lại, tôi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của Trần Việt Phong, anh nhúu chặt mày, liên tục hét gọi tên tôi, liên tục... Tôi muốn vươn tay chạm đến đôi lông mày đang rối loạn kia. Nhưng chỉ có thể vô lực buông xuống, để mặc bóng tối vây quanh mình!...

Việt Phong!

Việt Phong!

Em không muốn anh bị tổn thương, em không muốn!

Tỉnh lại, mùi thuốc sát trùng của bệnh viện xộc thẳng vào mũi khiến tôi khó chịu khê nhúu mày, cảm giác đau đớn ở hai bên má cũng truyền đến. Nhất định là vô cùng thâm rồi, Đường Diệc Diễm xuống tay chưa bao giờ lưu tình, đặc biệt là đối với kẻ thù của hắn!

“Em tỉnh rồi sao?” Một giọng nói mỗi vang lên, tôi ngẩng đầu, là Trần Việt Phong với đôi mắt tràn ngập tơ máu.

“Việt Phong! Hắn...” Tên ác ma kia không làm khó dễ anh ấy chứ?

“Hắn đi rồi!” Trần Việt Phong lạnh lùng nói, đỡ tôi ngồi dậy, sẵn sàng đem gối đặt ở phía sau tôi, nhẹ nhàng vuốt hai má của tôi, đáy mắt hiện lên sự đau lòng. “Còn đau không?”

“Sao em lại ngốc như vậy! Một quyền kia không cẩn thận sẽ lấy mạng em!”

Tôi mệt mỏi lắc đầu, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh hốc mắt: “Việt Phong, thực ra em...” Tôi từng có một đoạn quá khứ không thể chấp nhận nổi, tôi không dám nói cho anh biết!

“Được rồi, em không cần nói gì cả!” Trần Việt Phong ngắt lời tôi, anh dịu dàng xoa trán tôi: “Tiểu Diệp, em quên rồi sao? Chúng ta đã nói, không đề cập tới quá khứ nữa, chỉ có tương lai mà thôi!”

“Việt Phong!” Tôi yếu ớt bỏ nhào vào lòng anh, nước mắt ướt đầm khoé mắt. Việt Phong! Tôi gất gao ôm chặt lấy anh, tôi thật sự rất sợ, sợ mất đi anh, sợ vô cùng!

Hắn đã xuất hiện, hắn sẽ không chịu dừng tay, chúng tôi thật sự còn có tương lai sao?

Việt Phong! Em đã không nào thể rời khỏi anh mất rồi!

Ngoài cửa sổ, mùa xuân đã thực sự tới, nhưng còn tôi thì sao? Thế giới của tôi lại chợt tiến nhập trời đông giá rét, tôi phải đối mặt thế nào đây?

Toà nhà cao chót vót của tập đoàn Đường Triền đứng sừng sững ngay giữa thành phố nhộn nhịp này, nó giống như một pho tượng đứng hiên ngang trong tòa thành cực kì sang quý, mắt lạnh nhìn mọi người vì quyền lợi, vì tiền tài mà tranh đấu, nó thoả thích khoe ra sự hùng vĩ đồ sộ của mình trong cái thế giới chỉ biết tranh giành vật chất này!

Mà bá chủ thành phố, tập đoàn Đường thị, hôm nay lại dùng các tờ báo hàng đầu để thông báo với cả thế giới, sắp tới sẽ đem sản nghiệp của Đường thị giao cho cháu trai của tổng tài đương nhiệm mới về nước tiếp quản, Đường Diệc Diễm năm ấy mới 20 tuổi!

Không thể nghi ngờ việc này đã làm dâng lên một trận sóng to gió lớn, sự nghi hoặc từ khắp mọi nơi đều đánh úp lại. Người đó là cháu trai độc nhất của tập đoàn Đường thị, tuy chỉ cần dùng hai năm đã hoàn thành chương trình học thạc sĩ ở Anh quốc, khiến người ta không thể xem nhẹ, nhưng dù sao, hắn cũng chỉ mới 20 tuổi, tuổi trẻ như thế, hắn thật sự có năng lực gánh vác sản nghiệp khổng lồ này của Đường thị sao? Tuy nhiên, sự chú ý từ các giới lại nhân tiện làm cho cổ phiếu của Đường thị liên tục tăng giá, kẻ chiến thắng thực sự lại ở phía sau lưng cười đến thân nhiên!

“Oa, có làm hay không, mới 20 tuổi, trời ạ, vẻ ngoài của anh ta thật đúng là đẹp trai nha. Không có thiên lý gì cả, thời nay những người tài chẳng lẽ đều vừa đẹp vừa thông minh sao?” Tiểu Thanh cảm tờ báo, ánh mắt thoát ra bên ngoài cửa sổ, ở trong ký túc xá kêu la. Mấy ngày nay, toàn bộ thành phố gần như đều thảo luận về hoàng thái tử thần bí của Đường thị. Cậu ấy thân là nữ hoàng bát quái, đương nhiên cũng không thể buông tha.

Cậu ấy còn hy sinh thời gian chơi game quý báu để lên mạng tìm kiếm, nhập vào ba chữ “Đường Diệc Diễm”, thông tin liên tiếp hiện ra khiến cậu ấy hoa cả mắt.

“Té xỉu mất thôi! Anh ta thực sự có quá nhiều thứ rồi!”

Còn tôi ngồi chết lặng ở đầu giường, làm như không thấy sự hưng phấn của Tiểu Thanh, vết bầm tím trên mặt đã mờ đi, nhưng miệng vết thương trong lòng lại nứt ra, lại đổ máu!

Hôm qua, tôi nhận được điện thoại của mẹ, nói là ba bỗng nhiên bị trường học cho dừng công tác, ở trong nhà chờ xử phạt. Ba mỗi ngày đều buồn bực không vui, cuối cùng, mẹ đành bất lực gọi điện kể cho tôi, bảo tôi nếu có rảnh thì trở về khuyên ba một chút, tôi đồng ý. Sau khi cúp điện thoại, trong lòng vẫn không thể nào bình tĩnh nổi.

Hai ngày tôi nằm viện, Đường Diệc Diễm chỉ sai người đưa tới hoa tươi và trái cây, hắn không hề xuất hiện.

Tôi biết, đó là tóỉ hậu thư hấn gửi cho tôi. Hấn nói được thì làm được, hấn sẽ không tha cho tôi, giống như ba năm trước, hấn sẽ không từ thủ đoạn chỉ vì muốn tôi khuất phục.

Hấn thực sự rất thông minh, chỉ số thông minh hơn người, hơn nữa thứ mà ông trời cho hấn đâu chỉ dừng lại trên phương diện học tập, còn cả cái cách mà hấn đối xử với kẻ địch, với thân nhân của kẻ ngỗ nghịch lại hấn, không một chút lưu tình!

Hấn là thợ săn khát máu, một khi đã tìm được mục tiêu để ngắm thì sẽ tuyệt đối không buông tay! Nếu nói hai năm trước hấn buông tha tôi là ngoài ý muốn, thì hai năm sau, tôi chính là chạy trời không khỏi nắng.

Nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống, từ bao giờ tôi lại thích khóc như vậy? Trái tim lại bắt đầu đau nỗi đau quen thuộc.

Tôi chỉ có thể khuất phục thôi sao? Tôi chỉ có thể chết lặng đứng ở bên người hấn thôi sao?

Không, không thể được! Tôi ôm ngực, nơi này... không hề là một, mà là hai trái tim, còn cả trái tim của Trần Việt Phong, còn cả tình yêu của anh ấy dành cho tôi...

Không được! Tôi không thể dễ dàng khuất phục như vậy, tôi phải phản kháng!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21

Hiện tại, muốn tìm Đường Diệc Diễm quả thực rất dễ dàng. Tôi đứng ở đại sảnh của Đường Triền, hít một hơi thật sâu. Gần đây, tôi luôn cố ý trốn tránh Việt Phong. Tôi không thể mạo hiểm, nhất là khi còn chưa xác định được Đường Diệc Diễm muốn dùng thủ đoạn nào để đối phó với anh ấy, tôi tuyệt đối không thể để anh ấy bị liên lụy. Cho nên tôi phải đến tìm hấn, đây là kết quả mà Đường Diệc Diễm muốn, cũng là việc mà trước sau gì tôi cũng phải đối mặt! Không thể lùi bước!

Đại sảnh của Đường Triền cũng tựa như toàn bộ tập đoàn Đường thị, đồ sộ, cao quý, huy hoàng. Tôi mặc một bộ quần áo hết sức bình thường đứng ở đó, so với những người có dáng vẻ chín chu, lịch sự kia thì quả thực không thể nào sánh bằng. Mấy nữ thư kí còn không thèm cho tôi một sắc mặt dễ chịu, khi nghe người tôi muốn tìm là tổng tài tương lai của họ, vẻ giễu cợt trên mặt lại càng không che giấu nổi. Nhưng sự kiên trì của tôi cuối cùng cũng làm cho họ bán tín bán nghi, đành gọi điện thoại thông báo lên tầng trên.

Lát sau, một cô thư kí trở lại, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên, thái độ cũng dịu đi không ít, trong mắt khó nén nổi vẻ kinh ngạc, còn cả không cam lòng!

Không cam lòng một người có khuôn mặt bình thường như tôi lại được hoàng thái tử triệu kiến sao?

Hai năm trước, đủ mọi loại phụ nữ vây quanh Đường Diệc Diễm đã cho tôi gặp quá nhiều kiểu nhìn như vậy. Họ đổ kị, đầu như muốn nổ tung, cũng không hiểu tại sao tôi lại có thể đứng ở bên Đường Diệc Diễm lâu đến thế. Thực sự, tôi còn thấy hoang mang khó hiểu hơn cả họ. Bởi vậy, hôm nay cô ấy dùng ánh mắt đó để nhìn tôi, tôi đã sớm hình thành thói quen, lại càng không cảm thấy đây là cơ hội gì đó để khoe khoang! Dù Đường Diệc Diễm có nói yêu tôi bao nhiêu lần chăng nữa, tôi cũng không yêu hấn, từ đầu tới cuối, tuyệt không hề yêu!

Vì thế, tôi bỏ qua những ánh mắt hâm mộ kia, tiến vào thang máy chuyên dụng cho tổng tài, đi tới tầng cao nhất, cũng là nơi ngọn nguồn khiến cho tất cả mọi người tranh giành nhau, nơi đang cất chứa trái tim của ác ma.

Nhìn những con số màu đỏ không ngừng bé trên tường, đối với người khác là thiên đường, với tôi mà nói, nó lại như một tấm bùa đòi mạng. Mỗi một tầng đi lên lại tàn khốc nhắc nhở tôi, tôi đang từng bước cách xa mặt đất, tiến gần đến địa ngục!

Hơi thở của ác ma lại bắt đầu vờn quanh bốn phía!

Chỉ thiếu chút nữa, tôi thực sự đã cho rằng mình thoát khỏi hấn, đã cho rằng mình sắp có được hạnh phúc.

Nhưng cũng chính tại thời điểm đó, tôi lại ngã trở lại địa ngục!

“Đỉnh!” Thời khắc tuyên án tử hình rốt cuộc đã đến.

Ngay lúc tôi còn đang sững sờ, thang máy đã chạm đến điểm dừng. Cửa mở ra trong nháy mắt, đối mặt với tầng lầu hắc ám, không chịu nổi vội rùng mình một cái. Dừng khí trong người đã vơi mất một nửa, vừa nghĩ đến việc phải đối mặt với Đường Diệc Diễm, tôi lại nảy sinh ý định bỏ chạy.

Không được!

Diệp Surong Phi, mày nhất định phải bình tĩnh, không được sợ hãi!

Tôi không ngừng tăng thêm đường khí trong lòng, cuối cùng cũng bước từng bước tới. Cửa thang máy ở phía sau lập tức khép lại.

Tôi biết, bây giờ đã không còn đường lui!

Đây là một gian phòng liên thông với thang máy, tuy rằng nó đang chìm một mảnh tối đen, nhưng nhờ ánh sáng rất nhỏ phản chiếu qua tấm kính thủy tinh kia làm cho tôi cảm giác được không gian không lờ lờ đâu, một văn phòng lớn đến kinh người.

Càng trông trải, càng tối đen, tôi lại càng sợ hãi.

Tôi nín thở, cẩn thận bước từng bước về phía trước.

Rốt cuộc tôi cũng loáng thoáng nhìn thấy bàn làm việc và một bóng người đang ngồi trên ghế da. Ánh sáng yếu ớt toả ra trong bóng đêm, ngay sau đó, mùi thuốc lá cũng theo không khí truyền đến mũi của tôi.

Là Đường Diệc Diễm, cảm giác của tôi sẽ không sai, chỉ có hần mới có khả năng làm cho người ta dễ dàng cảm thấy bị áp bách như vậy, cảm giác không thờ nổi.

Người thấy mùi thuốc lá, tôi nhú mi. Hần vốn không hút thuốc cơ mà, hần từng nói, hần là mẫu người lí trí, không muốn tự sát!

Thân mình đang tựa trên ghế da kia bởi vì phát hiện tôi đã đến mà khẽ giật giật. Tuy rằng tôi nhìn không rõ, nhưng lại cảm nhận được ánh mắt cực nóng phóng đến trên người mình, Đường Diệc Diễm đang hung hăng nhìn chăm chăm tôi. . .

“Thích không?” Tiếng nói quỵ dật đến từ địa ngục lạnh lùng vang lên trong không gian càng làm cho người ta dựng tóc gáy. Khi tôi nghe thấy giọng nói ấy, cơ thể theo bản năng bắt đầu phát run, não bộ liên tục phát ra cảnh báo.

Tôi nắm chặt tay lại, dùng sức cào cấu da thịt mình, dùng sự đau đớn để làm giảm bớt nỗi sợ hãi!

“Thích loại cảm giác sống trong bóng tối này không? Duyệt Duyệt, hoan nghênh em đến với thế giới suốt hai năm qua của anh!” Tay của Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng chuyển động, quét sáng một que diêm. Đầu ngón tay khẽ búng, ngọn lửa nhỏ bé xẹt qua không trung tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, sau đó rơi xuống, ánh sáng yếu dần, cuối cùng cũng hoàn toàn tắt lịm.

“Hai năm, thế giới của anh chỉ toàn màu đen, chỉ có hai bàn tay trắng, mà thế giới của em, lại trải qua nhiều màu sắc như vậy, ông trời thật đúng là không công bằng phải không!” Hần chậm rãi nói, giọng như nỉ non, lại tựa như cảm thán.

“Đường Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn thế nào đây?” Tôi không muốn cùng hần dây dưa thêm nữa, hần đang cố ý, hần chỉ muốn hưởng thụ sự sợ hãi của tôi. Loại cảm giác này gần như làm cho tôi phát điên.

“Ba!” Đường Diệc Diễm không trả lời tôi mà xoay mở đèn bàn, ánh sáng chiếu thẳng vào khuôn mặt hần, nhưng lại không thể chiếu sáng hết cả căn phòng tối đen này.

Thế cũng đủ làm cho tôi thấy rõ hần, hần mặc một bộ vest sang trọng ngồi dựa vào ghế da. Đôi ngươi màu nâu cẩn thận tỉ mỉ nhìn tôi chăm chăm, không có chút biểu tình gì, giống một cái xác chết không còn hơi thở, mi mắt thậm chí còn không chớp lấy một lần. Chỉ có tiếng hít thở trầm thấp đang vọng lại trong không gian tĩnh mịch là mãnh liệt nhắc nhở tôi, hần vẫn đang tồn tại.

Tôi hít một hơi, lao đảo lui lại phía sau vài bước.

Bức tường quyết tâm dường như đã bắt đầu sụp đổ dần.

“Duyệt Duyệt, trở về bên anh!” Rốt cuộc, hần cũng mở miệng, trong mắt hiện lên một chút cảm xúc.

“Không... trừ khi tôi chết!” Đúng, trừ khi tôi chết, tôi không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy, tôi có quyền quyết định cuộc đời mình, tôi không muốn chịu sự tra tấn của ác ma thêm nữa!

“Chết?” Đường Diệc Diễm mĩa mai hừ lạnh: “Em bỏ được sao? Em bỏ được thế giới có Trần Việt Phong mà rời đi sao?”

“Anh...” Không ngoài suy nghĩ của tôi, hần nhất định đã sớm phái người đi điều tra Trần Việt Phong. Nhưng hần đã nói đúng, tôi luyến tiếc, luyến tiếc rời bỏ Trần Việt Phong! Tôi bắt đầu lo lắng, sợ hãi Trần Việt Phong sẽ bị tổn thương. Cứ dựa theo tính cách trước đây của hần, tôi thậm chí không hề nghi ngờ hần sẽ giết Trần Việt Phong!

Thấy tôi chần chờ, Đường Diệc Diễm bỗng nheo mắt lại, màu đỏ quen thuộc bắt đầu lan tràn trong đôi mắt hần. Hơi thở của hần đang bình thường bởi vì sự dao động của cảm xúc mà bỗng trở nên không ổn. Hần vẫn không thay đổi, tuy bề ngoài tỏ ra không sao cả, nhưng tôi có thể nắm bắt được cảm xúc của hần. Tựa như lúc này, khi hần thấy tôi vừa nghe đến ba chữ “Trần Việt Phong” mà lộ ra sự lo lắng, hần lại bắt đầu không khống chế được cảm xúc của mình.

Còn tôi, không biết có nên vì sự thần thông quảng đại của mình mà tự tán dương hay không!

“Em không cần cha mẹ của em nữa sao?” Đường Diệc Diễm bắt đầu nâng cao giọng.

“Tôi nghĩ, so với sự nghiệp của bản thân, hạnh phúc của con gái ở trong mắt cha mẹ mới là điều quan trọng nhất!” Hấn lại muốn dùng người thân của tôi để bức bách tôi sao? Đáng tiếc, tôi sẽ không thoả hiệp, tôi dùng cảm giác đầu nhìn hấn. Lần đầu tiên, tôi không có chút sợ hãi nào như lúc này.

Câu trả lời của tôi làm cho Đường Diệc Diễm phải đưa tay lên nói lòng cả vạt trên cổ áo, giống như bị thít đến không thể hô hấp được. Sau đó hấn lại cởi bỏ thêm vài chiếc cúc áo, mới một khắc trước đây, hấn còn áo mũ chỉnh tề, cẩn thận chìn chu, mà bây giờ lại càng táo bạo, thậm chí cả bối rối!

Hấn nhất định không nghĩ rằng tôi sẽ trả lời như vậy, chắc chắn hấn nghĩ tôi sẽ giống như hai năm trước đây, dễ dàng bị hấn nắm chặt trong tay.

“Duyệt Duyệt, em thật sự không giống lúc trước. Trước đây, em còn không dám phản kháng anh như vậy, bây giờ, em lại vì một Trần Việt Phong mà ngay cả cha mẹ cũng không cần!” Lời cuối cùng, Đường Diệc Diễm gần như là gào rống, hấn hất mạnh mọi thứ trên bàn làm việc xuống đất. Sau những tiếng vang lớn, căn phòng lại khôi phục một mảnh tối đen. Trong không khí chỉ còn tiếng thở dốc ồ ồ của hấn.

Hấn hoàn toàn bị chọc giận, tôi thấy thân mình cao lớn của hấn từ từ đứng dậy trong bóng đêm. Tuy rằng xung quanh vẫn tối đen, nhưng tôi cảm giác được cơ thể hấn tạo ra một bóng ma thật lớn phủ trên người tôi.

Hấn chậm rãi tới gần tôi, thân mình tôi lại bắt đầu phát run, siết chặt tay lại, cắn nhanh môi dưới. Đừng sợ, không phải sợ, nhưng mà dùng phương pháp như vậy để kìm nén sợ hãi thì sẽ không có việc gì thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22

Hấn tiến về phía tôi, càng ngày càng gần hơn, tôi nhìn khuôn mặt âm trầm của hấn mà thân mình đông cứng tại đó, tôi thậm chí không dám cử động, cho đến khi hơi thở nóng bỏng của hấn phả trên mặt tôi, muốn né ra cũng không còn kịp. Đường Diệc Diễm nắm chặt đầu vai của tôi, tôi dễ dàng bị vây trong lòng hấn, hấn siết lấy cằm của tôi, bức tôi đối mặt với ánh mắt phản nộ của hấn.

“Tôi có thể bóp chết hấn giống như bóp chết một con kiến!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi một tiếng gần như là từ trong hàm răng rít ra.

Thân thể của tôi run lên, trừng mắt nhìn hấn: “Nếu vậy, tôi sẽ hận anh cả đời!”

Khuôn mặt của Đường Diệc Diễm biến sắc, tăng thêm lực: “Tôi không quan tâm, không quan tâm em hận tôi nhiều thêm một chút nữa!” Nói xong, hấn như mưa rền gió dữ hôn lên mặt tôi, cổ, ngực. Hấn tựa như một ngọn lửa đang cháy hừng hực, thiêu đốt tôi.

“Buông ra, dừng lại!” Tôi ra sức kháng cự, trốn tránh sự tiếp xúc của hấn.

Đường Diệc Diễm giật chiếc cà vạt đang đeo lỏng lẻo trên cổ áo, lôi kéo một chút rồi đem hai bàn tay đang giãy dụa của tôi trôi ở phía sau, ngực của tôi bị buộc phải nâng lên, dán vào thân thể nóng bỏng của hấn.

“Dừng lại, cắt ngay, cắt ngay!” Tôi gào thét lớn tiếng, không chịu thoả hiệp, lại bị hấn càng dùng sức kiềm chế, một khi hấn đã muốn làm sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thẹn quá hoá giận, tôi hung hăng cắn một ngụm ở gần sát đầu vai của Đường Diệc Diễm. Răng nanh hăm sâu trong da thịt hấn.

Hấn trở tay không kịp, đau đớn thét lên một tiếng, đẩy tôi ra. Về mặt tức giận, hấn trừng mắt nhìn tôi. “Diệp Surong Phi...”

Giây tiếp theo, tôi bị đánh một bạt tai rất mạnh, lao đảo ngã trên mặt đất.

Tôi chống đỡ thân mình, nhìn về phía hấn trong đêm tối: “Đường Diệc Diễm, cho dù anh giết chết tôi, tôi cũng không cho phép cơ thể dơ bẩn của anh chạm vào tôi!”

“Dơ bẩn?” Giọng nói của Đường Diệc Diễm cao vút, ở góc độ của tôi không thể nào thấy rõ hấn, cho đến lúc hấn ngồi xổm xuống trước mặt tôi, tôi mới nhìn rõ sự âm lãnh trên khuôn mặt hấn. Đôi mắt của hấn loé sáng trong bóng đêm làm cho người ta sợ hãi, tựa như muốn đem tôi ăn tươi nuốt sống.

Đường Diệc Diễm cứ nhìn tôi như vậy một lúc lâu, lâu đến nỗi tôi rốt cuộc không chống đỡ được thân thể đau đớn của mình, hấn mới nắm lấy chiếc cằm đang buông xuống của tôi, đôi ngươi nhú lại: “Diệp Surong Phi, em càng phản kháng, tôi lại càng hưng phấn, ba năm trước đây tôi có thể khiến cho em phải phục tùng tôi, thì bây giờ, tôi cũng có bản lĩnh làm cho em phải quý gối trước mặt tôi, cầu xin tôi yêu em! Em vĩnh viễn là đồ chơi của tôi!” Nói xong, hấn hung hăng buông cằm tôi ra.

Trong nháy mắt, hân đứng lên, trái tim của tôi chợt thấy lạnh, hình như nó đã hoàn toàn băng giá. Trong mắt của Đường Diệc Diễm, vốn dĩ có một tia thương tiếc đối với tôi, nhưng đã bị tôi tự tay hủy diệt. Tuy rằng tôi không hối hận, nhưng liệu tôi thật sự có thể thừa nhận loại hậu quả đáng sợ này không?

Đường Diệc Diễm sẽ liều mạng trả thù!

Tôi dờ dẫm bước ra khỏi đại sảnh của Đường Triền. Tôi lại an toàn trở ra? Hân không hề làm khó tôi, tôi cũng chẳng lấy gì làm kỳ quái. Đường Diệc Diễm thích từ từ đối phó với địch thủ của hân, hân không vội, hân sẽ làm cho người đứng ngồi không yên mà vượt qua những tháng ngày lo lắng hãi hùng, sau đó hân mới bắt đầu không chút lưu tình nào đẩy người đến bước đường cùng.

Tôi biết, vẫn biết rất rõ! Nhưng lại vô lực ngăn cản.

Tôi thần thờ trở về trường học, xa xa đã nhìn thấy Trần Việt Phong đứng dưới ký túc xá, anh cau mày đứng đó, nhìn thoáng qua cũng thấy anh mệt mỏi và lo âu!

Từ lúc nào khóe miệng luôn luôn tươi cười của anh đã không còn thấy nữa, từ lúc nào anh trở nên ưu thương như vậy? Đều vì tôi, tất cả đều do tôi, tôi đã ích kỷ tước đoạt niềm vui của anh!

Tôi che miệng, vội xoay người. Trở về đi, tôi không thể gặp anh, không thể làm liên lụy tới anh!

“Tiểu Diệp!” Phía sau vang lên tiếng gọi của anh, tôi lại bước đi càng nhanh hơn. Việt Phong, quên em đi, chúng ta không có phúc phận, không có may mắn, chúng ta đã không có nữa rồi!

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong đuổi theo, cầm lấy tay tôi.

“Tại sao em trốn tránh anh?” Anh dùng sức nắm thật chặt bàn tay tôi, sợ tôi lại chạy đi.

“Việt Phong...” Tôi cắn môi dưới, đầu lòng nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh.

“Việt Phong, chúng ta... không thể tiếp tục ở bên nhau, em chỉ vì muốn tốt cho anh thôi!” Tôi không nghĩ, tôi cũng không muốn nghĩ!

“Tiểu Diệp, em muốn lùi bước sao? Cái gì mà tốt với anh, lúc anh không thể tự thoát ra được, em lại đẩy anh ra, đây là tốt với anh sao?” Đôi mắt anh hồng hồng, vẻ kích động trên khuôn mặt của Trần Việt Phong lúc này tôi chưa từng thấy bao giờ. Anh ôm chặt lấy tôi, thăm thẳm bên tai tôi: “Đừng rời bỏ anh! Anh không cho phép, anh đã không thể buông tay, đã không có cách nào rồi, Tiểu Diệp!”

Trần Việt Phong, anh cứ như vậy, em phải buông anh ra như thế nào đây, anh bảo em làm sao có thể buông tay anh ra được đây!

Tôi không muốn nghĩ, cho dù biết rõ phía trước là vách núi đen nguy hiểm, tôi cũng không muốn, không bao giờ muốn buông tay anh ra!

Tôi lại bắt đầu cùng Trần Việt Phong gấp gáp, đi dạo phố, hẹn hò. Tôi biết đây là điên cuồng, là sai lầm, nhưng tôi không khống chế được, giống như những người yêu nhau, tôi nắm chặt tất cả thời gian, chỉ muốn cùng anh ở một chỗ, thừa nhận sự tra tấn ngọt ngào này.

Lời cảnh cáo, uy hiếp cuối cùng của Đường Diệc Diễm, tôi vẫn nhớ rõ.

Nhưng tôi vẫn nắm lấy tay Trần Việt Phong, tựa như người sắp chết đuối, trước khi đầu bị chìm ngập, liều mạng hưởng thụ tia sáng mặt trời cuối cùng trong cuộc đời!

Giữa tình thế đang chao đảo không yên, tôi nghe thấy sinh nhật 21 tuổi của mình.

Nắm tay nhau, tôi và Việt Phong chậm rãi bước trên bờ biển, thích ý hưởng thụ cảm giác gió biển lướt qua mặt, nơi này cũng có biết bao đôi tình nhân khác đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Chúng tôi là một trong số đó.

Hạnh phúc tựa vào lòng Trần Việt Phong mà ngắm nhìn bầu trời đầy sao, chỉ cần có thể cùng anh dựa sát vào nhau như vậy, so với bất cứ món quà nào cũng thấy quý giá nhất! Chỉ là không biết những ngày tháng như vậy còn có bao lâu? Ý cười phút chốc ngưng ở trên mặt, tôi âm thầm hạ mí mắt. Càng là hạnh phúc, tôi lại càng sợ hãi mất đi.

Hạnh phúc gần trong gang tấc mà sao thấy nó hư ảo quá, xa xôi quá. Cho dù gắt gao nắm được trong tay rồi, cũng hiểu được nó sẽ tùy thời rời xa mình!

“Tiểu Diệp, em nhìn nơi đó kia!” Chúng tôi dừng lại, ngón tay của Việt Phong hướng về một tòa núi đá trong biển.

“Em biết không? Thành phố này có một truyền thuyết!” Trần Việt Phong nhìn tôi, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, khóe miệng khẽ cười: “Truyền thuyết kể rằng, nơi này vốn không có nước biển chảy qua. Có một tiên nữ trên trời yêu một người con trai chốn nhân gian, nàng mạo hiểm việc sẽ bị xử phạt để hạ phàm kết duyên cùng chàng trai đó. Hai người hạnh phúc chung sống vài năm, nhưng Ngọc Đế đã biết, tiên nữ bị bắt về trời. Lúc đó, nàng nói với chàng trai, nàng nhất định sẽ trở lại. Vì thế, chàng trai mỗi năm đều ở chỗ này chờ đợi, nhưng cho đến tận khi chết, tiên nữ vẫn không quay lại. Còn chàng trai thì hóa thành núi đá trong biển, cố chấp ở chỗ này đợi, đợi đến cả ngàn năm! Thực ra tiên nữ ở trên trời cũng thấy được trượng phu của mình, nhưng nàng lại bị giam trong kết giới, lực bất tòng tâm, mỗi ngày nàng đều khóc, kỳ lạ là, nước mắt của nàng lại có thể phá tan kết giới, hóa thành mưa rơi

xuống nơi chàng trai hóa đá, vòn quanh nó, bọn họ đã gặp lại nhau bằng cách đó. Vì thế, nơi này mới có biển!”

Nói xong, Trần Việt Phong thâm tình nhìn tôi: “Tiểu Diệp, hứa với anh, nếu... nếu sau này chúng ta lỡ lạc mất nhau, hãy tới nơi này để chờ đợi nhau, được không?”

Tôi hoang mang nhìn anh, không rõ vì sao anh lại nói như vậy, nhưng tôi vẫn gật đầu, ngả lên vai anh, cảm nhận sự ấm áp của anh. “Việt Phong, em nhất định sẽ không phụ lòng anh!” Nhất định sẽ không! Em muốn được chờ đợi bên cạnh anh suốt cả cuộc đời!

Tay của Việt Phong nhẹ nhàng xoa lưng tôi, tôi nghe được tiếng anh thở dài: “Tiểu Diệp, anh yêu em! Rất rất yêu em!”

“Em cũng vậy, rất rất yêu anh!” Tôi nghẹn ngào, ngượng ngùng hôn lên môi anh, nhẹ nhàng mà đung chạm, tôi nghe được tiếng cười nặng nề của Việt Phong theo khóe miệng tràn ra, giây tiếp theo, anh lại giành lấy quyền chủ động, tay đỡ lấy đầu tôi, lại một lần nữa hôn thật sâu sắc, tham luyến thu lấy sự ngọt lành của đôi phương.

Dần dần, nụ hôn này trở nên không thể khống chế, trở nên điên cuồng, Trần Việt Phong ôm sát cơ thể của tôi, tôi cảm giác được bàn tay nóng bỏng của anh ở phía sau lưng tôi tuần tra tới lui, vội vàng ma sát, lưỡi anh tiến vào trong miệng của tôi, đùa giỡn tôi, tôi đành bất lực để mặc anh ôm, thờ gấp!

Cuối cùng, anh khó khăn buông tôi, mặt trở nên đỏ bừng, tự giễu: “Còn tiếp tục hôn nữa, sợ là chúng ta sẽ làm cho bọn họ được một màn thưởng thức miễn phí!”

Mặt tôi phút chốc đỏ lên, vội đầu vào ngực anh, gắt gao ôm anh thật chặt.

Anh cũng ôm tôi, cảm đặt trên đỉnh đầu của tôi, tôi cảm thấy trái tim anh đang cuồng loạn nhảy lên, từng chút từng chút phối hợp với trái tim của tôi...

“Tiểu Diệp, nhắm mắt lại!” Anh cúi đầu.

Tôi nghe lời, nhắm mắt lại. Việt Phong nhẹ nhàng hôn lên môi tôi một chút, sau đó, tôi cảm giác được một chút lạnh lạnh rất nhẹ. Mờ mắt ra, một sợi dây chuyền bạch kim toả sáng lấp lánh trong đêm.

“Tiểu Diệp của anh, sinh nhật vui vẻ!” Bàn tay to rộng của Việt Phong vỗ về đầu tôi.

Tôi nâng dây chuyền lên, nó được thiết kế theo phong cách rất đơn giản và thanh lịch, tôi rất thích, hơn nữa còn có một mặt dây nhỏ hình lục giác trong suốt, bên trong là ánh sáng màu tím của hoa oải hương.

Hoa oải hương, một đóa hoa oải hương lung linh tinh xảo!

“Tiểu Diệp, không lâu nữa anh nhất định sẽ đưa em đi Hokkaido ngắm hoa oải hương!” Trên mặt Việt Phong hiện lên một chút biểu tình kỳ quái, nhưng tôi lại không để ý, bởi vì tôi chỉ chú ý đến lời hứa hẹn của anh dành cho tôi. Cùng người mình yêu thương nhất đi ngắm hoa oải hương là ước nguyện của tôi, ước nguyện vẫn luôn che giấu trong lòng!

“Việt Phong...” Tôi nhìn mặt dây chuyền, thì thào. Cảm ơn anh, cảm ơn anh, em thật sự rất hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23

Đầu đau dữ dội, tôi từ từ mở to mắt, ánh sáng đột ngột chiếu thẳng vào đôi ngươi khiến tôi phải vội nheo mắt lại, lấy tay che trước mặt.

Một lát sau, khi đồng tử rút cuộc cũng thích ứng với ánh sáng tôi mới chậm rãi nhìn mọi thứ xung quanh.

Nhưng đầu của tôi lại nổ oành một tiếng!

Thanh Viên, nơi này là Thanh Viên! Đường Diệc Diễm!

Tôi sợ tới mức trừng trừng mở to hai mắt, vội đứng phắt dậy, nhưng lại phát hiện mình đang ở trên giường, tôi cuống quýt xem kỹ lại quần áo, may mắn là vẫn còn mặc đầy đủ trên người.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, xóc chân trên người sang một bên, bước xuống giường.

Đứng trong phòng ngủ, tôi nhìn khắp xung quanh một lượt, chỗ này vẫn giống hệt hai năm trước đây, không có một chút biến đổi nào, cảm giác quen

thuộc tựa như tôi chưa từng rời khỏi, mỗi một thứ trước sau đều làm cho tôi chán ghét!

Tôi xoa bóp thái dương đang nặng trĩu, trí nhớ bắt đầu sống lại, vừa rồi tôi còn cùng với Việt Phong chơi trên biển, sau đó, Việt Phong tặng cho tôi một sợi dây chuyền, tôi vội vàng sờ xuống cổ, cảm giác tiếp xúc lạnh lẽo, may mà không bị mất.

Tiếp đó, Việt Phong đi mua nước trái cây cho tôi, rồi... Hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ là có một mùi gay nồng đột nhiên xộc lên mũi, tình lại tôi đã ở trong này. Đường Diệc Diễm, nhất định là hắn! Hắn đã muốn hành động rồi sao?

Muốn bắt đầu rồi ư? Hạnh phúc đã đến hồi kết thúc chăng?

Nhìn cánh cửa phòng đang khép hờ kia, tôi biết, ác ma đã ở sẵn bên ngoài chờ tôi!

Tôi nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ rồi khẽ buông ra, lấy lại dũng khí, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài, rất nhiều những món ăn phong phú đủ màu sắc đã được bày biện trên chiếc bàn gỗ lim, còn có thêm vài món quà được xếp ở góc bàn, một bó hoa oải hương đặt ngay vị trí trung tâm.

Đường Diệc Diễm đang ngồi trên ghế sofa nhìn tôi, giọng điệu mềm nhẹ: “Em tỉnh rồi à?”

Hắn mặc một chiếc áo len màu lam, quần bò đen ôm lấy đôi chân thon dài của hắn. Nhìn như vậy, hắn lại có một ít hơi thở của tuổi thanh xuân, không hề âm u mà rạng rỡ như tia sáng mặt trời. Tôi còn nhớ rõ, hắn không thích quần áo theo tông màu ấm áp, trước kia hắn chỉ toàn mặc màu lạnh.

Tôi nhú mi, không biết hắn muốn làm gì!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm đứng lên, tiến gần về phía tôi. Hắn cười, không phải nụ cười giả tạo bên ngoài giống lúc trước, mà là ý cười hiện cả trong đáy mắt.

Tôi thực sự bị giật mình, nhưng không để lộ ra ngoài, cố gắng áp chế những cảm xúc đang dao động trong lòng. Dù sao đi nữa, hôm nay tâm tình của hắn có vẻ tốt, nếu vậy, có lẽ tôi sẽ thử nói chuyện với hắn xem sao. Không biết chừng... nhưng tôi thật sự không xác định được, Đường Diệc Diễm trước kia tuyệt đối sẽ không như vậy!

Vẫn dĩ tôi định hỏi hắn tại sao tôi lại ở đây, nhưng dùng ngón chân để nghĩ cũng biết, nhất định là hắn sai bọn đàn em đi làm. Dù gì cũng đã bị ném vào đây rồi, cần gì phải hỏi điều thừa!

Cho nên tôi chỉ yên lặng, phòng bị theo dõi hắn!

“Duyệt Duyệt, hôm nay là sinh nhật em, thích không?” Đường Diệc Diễm tỏ ra lịch lãm kéo ghế cho tôi, tôi ngồi xuống, hắn cũng an vị ngồi bên cạnh, cầm lấy bó hoa trên bàn: “Em thích nhất là hoa oải hương!”

Tôi lặng lẽ nhận lấy, nhìn thấy khoé miệng của hắn nhẹ nhàng cong lên, hình như rất hài lòng với sự đáp lại của tôi.

Tôi nghĩ, tốt hơn là không nên trêu tức hắn. Mặc kệ vì sao hôm nay hắn lại tỏ thái độ khác thường như vậy, thức thời mới là tuần kiệt, có lẽ, hắn chỉ muốn chúc mừng sinh nhật tôi. Dù sao thì, so với mỗi lần hắn vui buồn thất thường, loại tra tấn này cũng không làm cho người ta cảm thấy quá khó khăn khi chịu đựng!

“Đây đều là những món em thích ăn, anh đã sai người đến cửa hàng mua rồi đem tới, vẫn còn nóng, em ăn đi!” Dứt lời, Đường Diệc Diễm nhắc chiếc lồng bàn trong suốt lên, đưa đĩa cho tôi, vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ.

Tôi co quắp đón lấy đôi đĩa, mày nhíu chặt lại. Không đúng, cảm giác không đúng!

“Sao vậy, có chỗ nào khó chịu à?” Đường Diệc Diễm đặt tay lên trán tôi, tôi theo bản năng né ra một chút, cảm giác sợ hãi mơ hồ trong lòng làm cho tôi hoảng sợ nhìn hắn. Tôi gần như phủ nhận toàn bộ luận điệu lúc vừa rồi, hắn như vậy lại càng đáng sợ hơn, hắn đem tất cả ý đồ, tâm tư cất giấu ở trong lòng, tôi đoán không được, sờ cũng chẳng xong!

“Em... Em cảm ơn những món ăn anh đã chuẩn bị cho em, ngày mai... em còn phải lên lớp, em... về trước được không?” Vừa dứt lời, tôi lại hận không thể cắn đứt lưỡi của mình, sao lại ngu ngốc thế cơ chứ, lấy cái cớ đó để nói ư!

“Duyệt Duyệt, bây giờ mới có tám giờ!” Đường Diệc Diễm kéo tay áo để lộ ra chiếc đồng hồ, khẽ nắm lấy rồi nhẹ nhàng nói. Góc độ hắn xem giờ vừa vặn làm cho tôi nhận ra chiếc đồng hồ đó là món quà hắn tặng tôi lúc trước, đồng hồ mặt mã. Mặt đá kim cương, đây là điều tôi hình dung về nó.

Thân thể của tôi cứng đờ, hắn có ý gì?

“Mới... tám giờ sao, nhưng mà, em đã no lắm rồi, ăn không nổi nữa!” Tôi buông đĩa, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, trong đầu lại một lần nữa vang lên lời cảnh báo, rồi đi, phải rời khỏi đây!

Đối diện với sự im lặng một lúc lâu, tôi vẫn không ngẩng đầu lên, cũng không dám ngẩng, cho nên tôi không biết biểu tình trên mặt Đường Diệc Diễm lúc này như thế nào. Tôi chỉ cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt lại bắt đầu ngưng tụ.

“Là để ở cùng với Trần Việt Phong chứ gì?” Giọng điệu lại bắt đầu không có chút độ ấm.

Tôi không nói gì.

Tay hắn lập tức vươn tới gần, đầu tiên là dịu dàng vuốt tóc tôi, cảm giác giống như hắn đang vuốt ve con chó nhỏ. Sau đó, tay hắn lướt xuống hai má tôi, hơi thở phả vào khuôn mặt đang từ từ buông xuống của tôi, “Tại sao... em cứ học không ngoan thế hả, Duyệt Duyệt!”

Tôi vội ngẩng đầu nhìn hắn. Không nên, tôi không nên ngẩng đầu! Tôi thề là tôi chưa bao giờ thấy biểu tình như vậy của Đường Diệc Diễm, ánh mắt đó, ánh mắt đang trừng trừng nhìn tôi lúc này đây đang dần trở nên âm trầm, trên mặt có chút mất tự nhiên, run rẩy rồi chậm rãi biến thành âm u, vẩn vèo, khiến cho người ta phải dựng tóc gáy.

Tôi rút cuộc không thể chịu nổi, quả quyết nói: “Đường Diệc Diễm, đừng tiếp tục trêu đùa tôi nữa, anh muốn trả thù tôi như thế nào cũng được, tôi không sợ!” Tuy ngữ điệu kiên định, nhưng ánh mắt lại không giấu nổi một tia chột dạ khẽ loé lên.

Đường Diệc Diễm chợt động đậy khoé miệng, hiển nhiên, hắn đã dễ dàng nhìn thấu sự sợ hãi trong lòng tôi.

“Giỏi lắm, Duyệt Duyệt! Em thực sự là vô cùng dũng cảm, em có biết không? Anh rất phấn khích đấy!” Môi của hắn làm như vô tình lướt qua, khẽ cắn nhẹ vành tai tôi một cái, tôi lại giống như bị điện xẹt qua sống lưng, một trận lạnh toát lan toả khắp người.

Trong mắt Đường Diệc Diễm lại loé lên sự âm hàn quen thuộc. “Hôm nay là sinh nhật của em, anh nhất định sẽ tặng em một món quà suốt đời khó quên!”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24

Lời nói của Đường Diệc Diễm làm cho tôi tuyệt vọng nhắm lại mắt, ngồi yên không nhúc nhích.

Hắn đứng lên, đi đến chỗ ti vi, bật lên.

Màn hình hiện lên một hình ảnh quen thuộc làm cho trái tim tôi tưởng như ngừng đập.

Việt Phong!

Trên màn hình, Trần Việt Phong bị trói ngồi trên một chiếc ghế, hai mắt của anh ấy bị bịt kín bằng một miếng vải màu đen, anh đang ra sức giãy dụa, quát to! Quần áo trên người đã bị rách, loáng thoáng thấy được những vết thương ghê người. Khuôn miệng nhuộm đầy máu tươi của anh làm cho người ta sợ hãi không phát ra tiếng.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi phấn hận hướng về phía hắn rít gào, thân mình kịch liệt run rẩy. Hắn thật ti vi!

“Thích món quà này không?” Miệng hắn bất giác cong lên cười, cảm lấy di động trên mặt bàn: “Duyệt Duyệt, em lựa chọn đi, chỉ một câu nói của em thôi cũng có thể thay đổi cả cuộc đời hắn đấy!”

“Được lắm! Đường Diệc Diễm, nếu anh ấy có gì bất trắc, tôi sẽ lập tức nhảy từ chỗ này xuống!” Tôi sẽ không khuất phục, sẽ không! Tôi trừng mắt nhìn hắn, siết chặt tay lại.

Đôi mắt của Đường Diệc Diễm bỗng chốc nhíu lại, trong đó hiện lên một chút kinh ngạc, bàn tay đang nắm điện thoại run lên. “Diệp Surong Phi, hắn đã khiến cho em trở nên liều lĩnh như vậy sao?”

“Đáng!” Tôi không có gì chần chờ, kiên định trả lời hắn!

“Được, hay, hay! Diệp Surong Phi, em đã lựa chọn!” Đường Diệc Diễm lắc đầu, buồn bã cười, hắn gần như từng tiếng một: “Vậy thì dùng mạng của em làm tiền đặt cược đi!”

Đường Diệc Diễm ngồi trên ghế sofa, cầm một bình thuốc màu trắng lên, lắc lắc, bên trong truyền đến những tiếng va chạm rất nhỏ.

Đường Diệc Diễm mở chiếc bình ra, đổ hết mấy viên thuốc bên trong vào trong một cốc nước, màu trắng của thuốc hòa lẫn với nước, phát ra những tiếng “xì xèo” nhỏ nhỏ, thể rắn bắt đầu hòa tan cùng thể lỏng, từng vòng từng vòng nhộn nhạo lan ra.

Tôi nhìn hắn, cắn môi dưới.

“Đây là thuốc ngủ, với liều lượng như vậy có lẽ em sẽ bình yên vô sự, cũng có lẽ...” Hân cố ý tạm dừng một chút, sau đó cong lên khoe miệng: “Sẽ lấy mạng của em! Chỉ cần em dám uống hết nó, anh sẽ tha cho tên tiểu tử kia!”

Tôi lặng người đi một lát, cắn chặt răng: “Nói phải giữ lời!” Nói xong, tôi không chút do dự cầm lấy chiếc cốc thủy tinh trên bàn, nhưng tay lại bị Đường Diễm mạnh mẽ bắt lấy!

Về mặt của Đường Diễm tràn đầy phần hận: “Diệp Surong Phi, anh hỏi lại em một lần nữa, em thật sự muốn chọn cách này cũng không chịu thỏa hiệp phải không? Em có thể vì hân mà chấp nhận cái chết, cũng không nguyên ý trở về bên anh sao?” Cuối cùng, những đốt ngón tay của Đường Diễm bị siết chặt đến nổi trắng bệch ra, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt hân trừng trừng nhìn tôi như đang chất chứa bao nhiêu oán hận!

“Đường Diễm, anh hiểu được tình yêu là gì sao?” Không nhìn hân, đôi mắt trống rỗng của tôi hướng về phía trước, không có tiêu cự, chỉ cảm giác được Đường Diễm khẽ giật mình.

“Đường Diễm, tình yêu không phải giữ lấy mà là thành toàn, không phải bức bách mà là chúc phúc. Từ đầu tới cuối, anh đều dùng hết mọi loại thủ đoạn để bức tôi, anh thật sự yêu tôi sao?” Tôi lạnh lùng nhìn hân, nhìn về mặt của hân từ âm ngoan trở nên chật vật.

“Im miệng!” Trong mắt Đường Diễm hiện lên một tia bối rối. “Thành toàn, tôi hai năm trước thành toàn đôi lấy chính là em lao vào vòng ôm ấp của thằng con trai khác! Tôi, Đường Diễm không chiếm được thứ gì đó, người khác cũng đừng mơ có được, tôi tình nguyện hủy hoại em!”

Tôi buồn bã hừ lạnh một tiếng, đây là tình yêu của Đường Diễm, tình yêu màu đen! Tình yêu ích kỷ!

Đẩy bàn tay đang túm lấy tôi của hân ra, tôi cầm lấy cốc thủy tinh, ngửa đầu uống cạn, hương vị chua xót lướt qua lưỡi rồi nhào xuống cổ họng.

Tôi lau quệt khoe miệng còn đang dính nước. “Tôi đã uống, anh nói thì phải giữ lời, thả anh ấy ra!”

Đường Diễm phức tạp nhìn tôi một cái, loại ánh mắt này khiến tôi nghĩ đến ánh mắt trong cái đêm hai năm trước hân chấp nhận thả tôi tự do. Giờ đây tất cả lại trở về điểm xuất phát, chúng tôi vẫn dây dưa không rõ như lúc trước. Tiếp theo, chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi phán quyết của vận mệnh đối với tôi, chết hoặc là sống!

Tôi không sợ hãi, có lẽ chết với tôi mà nói cũng là một loại giải thoát!

“Em trở về sẽ gặp được hân!” Đường Diễm nhắm mắt lại, lạnh lùng mở miệng, bàn tay đang đặt trên đùi lại một lần nữa siết chặt.

Không một chút do dự, tôi xoay người rời đi, hân cũng không hề ngăn cản.

Nhưng tôi còn chưa bắt đầu bước đi, trong cơ thể bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khác thường, thân mình tôi bắt đầu nghiêng ngả, mọi thứ trước mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, cảm giác cực nóng bắt đầu lan tràn khắp cả người. Tôi nhủ mi, không thể bước nổi nữa, đành phải dựa vào khung cửa, khó khăn muốn di chuyển về phía cửa. Gần như đã chạm đến, nhưng tôi lại không có cách nào bắt lấy, tựa như hạnh phúc của tôi, cuộc đời của tôi. Dần dần, ý thức của tôi cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, trong cơ thể tràn ngập cảm giác khô nóng, từng trận run rẩy không ngừng kéo lên. Tôi đã chết sao? Đây là cảm giác của cái chết ư?

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được một đôi tay từ phía sau ôm lấy tôi, sự tiếp xúc nóng bỏng của hân lại ít nhiều làm dịu đi sự khó chịu trong tôi, đặc biệt là bàn tay của hân vừa đặt trên thân thể tôi một khắc, tôi lập tức không khống chế được mà nắm chặt lấy, đầu bắt đầu phát ra chi lệnh tiếp nhận cơ thể hân, dường như chỉ có như vậy, loại cảm giác đau đớn dày vò như bị kiến cắn này mới biến mất.

Tôi theo bản năng dựa vào cơ thể nóng bỏng ở trước mặt, bên tai truyền đến tiếng nỉ non mơ hồ, giống như đang thờ dài.

Dần dần, trong không khí vang lên một giọng nói.

“Duyệt Duyệt, sao anh có thể để em chết được, sao có thể!”

Giây cuối cùng, tôi chỉ biết có người bế tôi lên, còn tôi lại gất gao kẻ sát vào người hân!

Trong lúc ý thức mơ hồ, tôi mơ mơ màng màng thấy mình đang ôm lấy một khối cơ thể nóng bỏng, liên tục rên rỉ, vụn vụn, loại cảm giác như được giải thoát này làm tôi thoải mái thờ dài.

Cho đến khi bóng ma cực nóng trên người dần dần tan biến, tôi vẫn không có cách nào tỉnh táo mở to mắt, tôi không biết mình đang làm cái gì, ở nơi nào. Tôi chỉ có thể theo bản năng tìm cách được thoải mái, bởi vậy, khi cảm giác đó một lần nữa đánh úp lại trên người, tôi bắt đầu sờ soạng, sờ soạng để có thể an ủi, làm cho tôi dễ chịu một chút! Dần dần, cảm giác đó đạt đến cao trào, khoái cảm!

Tỉnh lại, toàn thân tôi trần trụi, nằm trên chiếc giường rộng lớn. Trong không khí tràn ngập hương vị hoan ái, dâm loạn thối nát.

Cơ thể của tôi giống như bị xé rách, trên người dày đặc dấu vết to nhỏ của hân, nước mắt không tiếng động rót khỏi khoe mắt, rơi xuống tấm đệm.

Đó không phải thuốc ngủ, không phải!

Tôi bị lừa, thân mình đau đớn, trái tim lại càng đau!

Đường Diệc Diễm dùng cách này thật sự là tàn nhẫn vũ nhục tôi, so với giết tôi còn khó chịu hơn. Thân mình đã sớm không thuần khiết, mà giờ đây, ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng tôi cũng không có!

Tôi chết lặng đứng lên, trên sàn nhà toàn là quần áo bị xé rách, căn bản không thể mặc được nữa. Tôi liếc nhìn phòng thay quần áo, mở ra, quả nhiên, bên trong vẫn còn quần áo của tôi, thậm chí còn một ít là mua thêm, mọi thứ đều không vui đi, trong tủ vẫn đầy ắp.

Tôi nhìn qua, cảm thấy một bộ quần áo trước kia của tôi mặc vào.

Ngoài cửa, nghênh đón tôi sẽ là cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25

Tôi vừa mở cửa, tiếng rên rỉ của phụ nữ lập tức truyền đến bên tai, tôi sợ tới mức vội vàng dừng chân lại. Đường Diệc Diễm lại vô si đến mức... biểu diễn ngay trước mặt tôi sao?

Tôi chậm rãi quay đầu, hình ảnh vốn được hình dung trong não lại không xuất hiện, chỉ có Đường Diệc Diễm đang ngồi trên ghế sofa, hai tay dang rộng, lưng dựa vào đệm ghế, tay phải còn cầm một vật gì đó màu đen - là điều khiển từ xa!

Tôi ngao mạn tới gần, tiếng rên rỉ khó nghe kia lại càng lúc càng lớn, tôi rốt cuộc cũng biết, tiếng động đó là từ trong tivi phát ra. Mà Đường Diệc Diễm lúc này cũng đã ngừng đầu nhìn tôi, hần nhìn tôi từ trên xuống dưới, âm lãnh cười cười rồi quay đầu đi. Tôi theo tầm mắt của hần nhìn về phía trước...

Tôi trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm tivi. Trên màn ảnh chỉ có một cô gái toàn thân trần trụi cười trên thân thể một người đàn ông, đầu ngửa lên, cơ thể cuồng loạn vận vẹo, trên khuôn mặt khó nén được khoái ý, khe nhếch đôi môi đỏ mọng, thân mình không ngừng chớp lên, thờ gấp, rên rỉ, đang đưa đẩy phóng đảng...

Mà người đó... lại chính là tôi!

Không! Không!

Tôi vội lấy tay che miệng không cho mình hét ra tiếng, liều mạng phe phẩy đầu, lui về phía sau.

Tôi không thể tin nổi tất cả những thứ mình đang nhìn thấy. Không, đây không phải là tôi, không thể nào!!!

“Phản kích không? Anh yêu chết đi được bộ dạng em ở trên người anh thờ gấp, lúc đó mới là thành thực nhất!” Đường Diệc Diễm không biết đã đi đến bên người tôi từ lúc nào, hần ôm tôi, đầu lưỡi ướt át ghé tòm liếm quanh vành tai của tôi!

“Đồ vô si...” Tôi đẩy mạnh hần ra, kích động rít gào, hai tay không ngừng đánh lên người hần: “Đường Diệc Diễm, đồ biến thái, đồ hạ lưu!”

“Diệp Suong Phi!” Đường Diệc Diễm dùng sức bắt lấy tay tôi: “Con đường này là do em tự mình chọn!”

“Anh điên rồi! Điên rồi! Anh muốn thế nào? Muốn đùa chết tôi sao?” Tôi đau đớn gào thét.

“Diệp Suong Phi, anh nói lại một lần nữa, trở về bên anh, bằng không, anh sẽ cho cả thế giới biết em đang đến thế nào!”

“Không...” Tôi hét lên, liều mạng che tai lại. Không! Tôi không muốn nghe! Ác ma, ác ma!

“Cho dù chết em cũng không thoát khỏi tôi được đâu! Tốt nhất là em đừng có chọc giận tôi! Dù sao thì cơ thể của em, tôi vẫn còn muốn hưởng thụ...” Đường Diệc Diễm tuyệt tình gỡ cánh tay của tôi ra. Tiếng rên rỉ từ trong tivi truyền đến cũng sắp đem tôi bức điên rồi, nó nhắc nhở tôi tôi qua tôi đã vô si đến cỡ nào khi nằm trên người Đường Diệc Diễm thờ gấp, nằm bên người ác ma...

Không phải, không phải! Đây không phải là tôi, không phải tôi! Tôi điên cuồng lao tới trước tivi, tay bắt đầu dùng sức kéo giật đầu máy!

Tôi không có, tôi không có! Nữ nhân kia không phải là tôi, không phải tôi! Cuối cùng, tôi từ chỗ đang ra sức đập phá lại biến thành vô lực ngồi bệt xuống, nức nở.

Tại sao? Tại sao?

“Đứng lên!” Đường Diệc Diễm kéo thân thể của tôi qua, tôi quơ quơ, hai mắt sưng đỏ trừng hấn.

“Ngày mai dọn đến đây, đừng ngỗ nghịch anh, bằng không...”

“Bằng không?” Tôi ngắt lời hấn, học theo giọng điệu của hấn. Đường Diệc Diễm nhú mày nhìn tôi. “Bằng không sẽ thế nào? Làm cho tôi thân bại danh liệt à?” Tôi còn có tôn nghiêm sao?

“Vậy sao? Ha ha ha ha ha...” Cười, tôi nở nụ cười, đầu tiên là chậm rãi cười mỉa, sau đó bắt đầu điên cuồng cười to, nước mắt cũng rơi xuống. “Ha ha ha ha...”

“Diệp Sương Phi...” Bộ dạng thất thường của tôi hình như đã dọa Đường Diệc Diễm nhảy dựng, hấn nắm chặt đầu vai của tôi, tôi vẫn tiếp tục cười, cười điên loạn, cười đến tan tành nát phổi. “Ha ha ha ha ha...”

“Dừng lại! Em dừng lại cho anh...” Đường Diệc Diễm rút gào bên tai tôi, tay giữ chặt lấy cơ thể đang khủng hoảng của tôi. Tôi vẫn không ngừng lại, càng thêm dùng sức để cười, khoe miệng Đường Diệc Diễm bắt đầu run rẩy, trong mắt có cả sự kinh hoàng. “Diệp Sương Phi, em dừng lại ngay cho anh...”

“Anh đang sợ hãi sao?” Tôi đột ngột dừng lại khiến hấn trở tay không kịp, kỳ quái nhìn tôi chăm chăm. “Đường Diệc Diễm, anh đang sợ hãi đấy à? Sự đã bức tôi đến phát điên rồi?”

Đường Diệc Diễm khẽ run lên, tôi quả nhiên đã nói đúng suy nghĩ của hấn.

Tôi nhếch môi hừ lạnh, chậm rãi nói: “Sẽ không... ít nhất không phải bây giờ... Tôi sẽ không điên, tôi muốn tro mắt nhìn anh thống khổ, nhìn anh tuyệt vọng!”

“Đường Diệc Diễm, cảm ơn quà sinh nhật của anh! Tôi suốt - đời - khó - quên!”

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, trong mắt hiện lên một chút đau đớn, hai tay đặt ở đầu vai tôi khẽ buông ra. Cuối cùng, hấn ôm chầm lấy tôi, áp chặt tôi vào lòng, níu nơn: “Anh chỉ là quá yêu em, quá yêu em mất rồi, yêu đến nỗi ngay chính bản thân anh cũng thấy sợ. Nhưng mà tại sao, em lại không chịu hiểu...”

oOo

Hai ngày sau.

“Chúng ta chia tay đi!” Tôi dờ dẩn đứng trước mặt Trần Việt Phong, lạnh lùng nói. Những vết bầm tím trên mặt anh còn chưa tan hết, khoe miệng Trần Việt Phong khẽ run rẩy một chút, lảng lảng nhìn tôi, siết chặt tay lại: “Tiểu Diệp...”

“Việt Phong, đây là cách tốt nhất! Đối với cả anh và em đều tốt!” Tôi cố nén nỗi đau trong lòng, nói những lời trái với lương tâm. Đã xong, tất cả đều xong rồi, có giấy dựa cũng vô dụng. Ngay từ đầu tôi đã biết, nhưng lại ngu xuẩn trốn tránh. Bây giờ tôi rốt cuộc cũng bị trừng phạt, tôi có thể chết, nhưng không thể mất đi một chút tôn nghiêm cuối cùng, không thể làm cho bố mẹ tôi thấy hổ thẹn. Tôi đâu không lại lòng tự tôn của mình.

Đường Diệc Diễm không bao giờ nói đùa, nếu tôi phản kháng, hấn thật sự sẽ làm giống như lời hấn nói, để cho cả thế giới, để cho Trần Việt Phong nhìn thấy cảnh tôi và hấn...

Không, tôi không thể chấp nhận nổi, vì thế tôi đã thỏa hiệp. Tôi đã thua, tôi lại phải trở về bên người ác ma, tất cả đều là một vòng tuần hoàn ác tính, không ngừng lặp lại, không ngừng tra tấn tôi!

Trần Việt Phong chăm chú nhìn tôi thật lâu, không nói một lời nào, sự bi thương trong mắt anh đang không ngừng lưu chuyển khiến tôi đau đớn.

Trần Việt Phong, tạm biệt! Cảm ơn hạnh phúc anh đã từng mang lại cho em! Những tháng ngày vui vẻ đó, cả đời này em cũng không thể nào quên được, bởi vì đó là lý do duy nhất khiến em có thể tiếp tục cuộc sống sau này.

Tôi xoay người, không khóc, trái tim dường như đã khô héo những vẫn cảm thấy đau, đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

Anh kéo tôi lại, hung hăng bắt lấy tay tôi.

Trần Việt Phong vẫn không nói gì, chỉ cố ý giữ chặt tay tôi, tôi lại dùng sức tránh né, rút tay ra, xoay người, kiên quyết bước về phía trước.

“Tiểu Diệp, nhớ kĩ lời anh nói, sẽ không lâu nữa đâu!” Tiếng nói của anh từ phía sau vang lên, tôi ngừng lại một chút, cắn chặt môi dưới rồi tiếp tục bước tới, chậm rãi tiến đến bên người ác ma...

Đường Diệc Diễm tựa lên cửa xe, hải lòng nhìn thấy tôi đang bước về phía hấn, hai tay khoanh trước ngực. Lúc tôi tới gần, hấn còn cố ý ôm chặt tôi, dùng đôi môi lạnh lẽo của hấn hôn tôi, tôi cũng không phản kháng. Chỉ là, tôi không có dũng khí quay đầu nhìn Trần Việt Phong!

Đường Diệc Diễm kéo tôi ngồi vào trong xe, cầm lấy di động, nhẹ nhàng nhấn vài phím rồi đưa tới bên tai tôi.

“Mẹ...” Đầu dây bên kia là giọng nói thân thuộc với tôi.

“Duyệt Duyệt, cuối cùng con cũng gọi điện thoại về rồi! Bố mẹ gọi đến ký túc xá của con, họ nói con đang giúp thầy giáo nghiên cứu luận án gì đó, hầu hết phải ở bên ngoài, vất vả lắm không con?”

Hắn đã dự mưu ổn thỏa cả rồi, từng chi tiết đều được tính toán kỹ lưỡng! Tôi vừa nói chuyện vừa liếc nhìn Đường Diệc Diễm.

“Vâng... à, mẹ, không vất vả đâu! Bố mẹ thế nào, có khỏe không?” Tôi mấp máy miệng, trái tim lại đau đốn từng cơn.

“Ừ, ổn cả! Chuyện của ba con cũng được giải quyết rồi! Không có việc gì đâu, Duyệt Duyệt...” Giọng của mẹ nghe chừng rất vui vẻ: “Duyệt Duyệt, kết thúc mọi việc, con nhớ về thăm ba mẹ đây, mẹ rất nhớ con...”

“Dạ...dạ...” Tôi nặng nề mà gật đầu, chưa xót nhắm mắt lại, ngay lúc mẹ phát hiện ra cảm xúc của tôi, tôi vội vàng cúp máy.

“Giữ chiếc điện thoại này đi, bên trong có lưu số của anh!” Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái, khoé miệng cong lên, sau đó bắt đầu khởi động xe. Xe lướt đi trên mặt đường, tôi vẫn còn thấy được một bóng người cô đơn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, chỉ đứng yên lặng.

Việt Phong... tôi nắm chặt dây chuyền đang đeo trên cổ, trong lòng không ngừng gọi tên anh, Việt Phong...

Việt Phong... em yêu anh!

Rất yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26

Tôi dọn về Thanh Viên. Hai năm sau, tôi lại trở về nơi này.

Điều không thay đổi là, tôi sẽ không tha thứ cho hắn, Đường Diệc Diễm.

Hắn muốn tra tấn tôi, làm cho tôi thống khổ phải không? Đã vậy, khiến cho cả hai chúng ta cùng nhau rơi xuống địa ngục để lửa cháy thiêu đốt đi, thiêu đốt hai linh hồn tàn phá lẫn nhau đến không chịu nổi!

Tôi hận hắn! Không hề thua kém một chút cái mà hắn gọi là yêu!

Tôi sẽ trả thù, giống như hắn đã từng dùng tất cả mọi phương thức bức bách tôi, tôi phải trả thù hắn, khiến cho hắn đau khổ giống như tôi bây giờ!

Tôi chết lặng vịn vào thân mình, tay của Đường Diệc Diễm đặt trên eo tôi lại tăng thêm lực đạo, đầu của hắn ngửa ra sau, trên mặt là một loại khoái cảm vượn vượn, hắn thở gấp, rên rỉ, tay lại dùng thêm sức khiến cho thân mình tôi chộp lên.

Mà tôi, cười ở trên người hắn, mặt không chút thay đổi nhìn hắn. Từng chút từng chút một...

Tay của tôi chậm rãi phủ trên bộ ngực nóng bỏng của hắn, mềm nhẹ, theo lực đạo của mình, thân mình Đường Diệc Diễm lập tức rung rung, phát ra một tiếng ngâm nga than nhẹ: “Tiếp tục đi, Duyệt Duyệt...”

“Đúng, chính là như vậy...”

“Duyệt Duyệt...”

“Duyệt Duyệt, dừng lại, tạm dừng đã...”

“Đúng, sâu một chút...”

Khuôn mặt hắn hơi run rẩy, muốn dừng lại trận tra tấn điên cuồng này, tay đặt trên lưng tôi lại lần nữa thúc giục tôi chuyển động nhanh hơn.

Từ đầu tới cuối, tôi đều lạnh lùng nhìn, nhìn hắn điên cuồng, nhìn hắn mâu thuẫn.

Tôi ác ý vịn vào thân mình, nhưng lại không dám xia gì đến hắn, linh hồn đã muốn rời khỏi khối cơ thể dơ bẩn này, chỉ lạnh lùng đứng một bên mà nhìn.

Tay của tôi bắt đầu chậm rãi xoa xoa khuôn mặt Đường Diệc Diễm, miệng của hắn ngâm lấy ngón tay tôi, khẽ cắn. Hắn khó nhịn, bắt đầu vượn vượn, phối hợp cùng với thân mình của tôi mà chộp lên, nhắm mắt lại. Hắn gầm nhẹ...

Tay của tôi trượt xuống, trong cơ thể dần dâng lên một cỗ triều nhiệt, khuôn mặt của Đường Diệc Diễm ở trước mắt không còn rõ ràng nữa, một gương

mặt khác vốn được chôn sâu trong lòng bỗng nhiên xuất hiện, sinh động đến như vậy, đó là nụ cười quen thuộc, nụ cười ấm áp!

Việt Phong...

Tôi hò hét trong lòng, buông tay ra, dựng thẳng người dậy, tôi ngẩng đầu, dùng sức chớp lên, khép hai mắt lại.

Việt Phong, Việt Phong...

“A...” Tôi bắt đầu cảm nhận được khoái cảm, ở trên thân một người đàn ông mình căm ghét mà nghĩ đến Trần Việt Phong, tôi rên rỉ, thờ dốc...

Tôi càng dùng sức chớp lên, dưới thân lần lượt vang lên tiếng gầm nhẹ đầy hưng phấn của hắn.

Cho đến khi... một giọt lệ nóng bỏng theo má của tôi rơi xuống.

Tôi buồn bã cười, hóa ra, chỉ cần trong cơ thể có nước thì vẫn sẽ khóc được!

Giây tiếp theo...

Tôi nhanh chóng bị Đường Diễm Diễm đặt dưới thân, tay hắn bỗng chốc hung hăng bóp cổ tôi.

Trước mắt, Đường Diễm Diễm nhìn tôi bằng vẻ mặt âm ngoan, một lần nữa tăng thêm lực đạo, kích tình đã từ trên mặt hắn rút đi, chỉ còn lại... khổ sở!

“Chết tiệt, em vừa mới suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến ai...?” Hắn táo bạo rống giận, dùng đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn tôi.

Tôi khẽ cười, trào phúng nhún mày: “Anh... không phải cũng biết sao?”

Biết tôi ở trên người hắn nghĩ đến người con trai khác, biết tôi chỉ có như vậy mới có khoái cảm!

“Diệp Suong Phi, em đang ép anh giết hắn sao?”

“...Không sao, anh muốn làm như thế nào thì làm, tôi không quan tâm, những đau khổ hôm nay anh gây ra cho tôi, tôi muốn anh phải trả lại gấp đôi! Tôi hận anh, hận anh...”

“Diệp Suong Phi, em thật sự không giống trước đây, ha ha ha, em chán ghét anh đến thế sao? Dù chỉ một chút cũng tuyệt đối không muốn đón nhận anh? Anh yêu em đến vậy...” Trong mắt Đường Diễm Diễm là những dòng nước mắt bi thống, hắn buông tôi ra, lẳng lẳng nhìn tôi, nhìn tôi thù hận trừng trừng.

“Không yêu! Tôi không yêu anh, tôi tuyệt đối không yêu anh, tôi đối với anh chỉ có hận...” Tôi tuyệt tình nhìn về phía hắn rít gào. Đúng vậy, hãy thống khổ một chút đi, biểu tình hãy thống khổ thêm chút nữa đi, chính là như vậy, anh càng thống khổ, tôi càng vui vẻ, càng thỏa mãn.

Tôi muốn hắn cũng phải giống như tôi, cả đời chỉ sống trong địa ngục!

Yêu và hận hóa ra chính là một con dao hai lưỡi, mỗi một lần đều không ngần ngại đâm người ta một nhát!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27

Đường Diễm Diễm ôm tôi, lạnh lùng nhìn đám nhân viên đang rửa sạch bát đĩa trước mặt hắn. Hắn thân nhiên, còn bọn họ lại chật vật, điều đó khiến cho khoe miệng của hắn thoải mái cong lên.

Hắn vẫn không thay đổi, vẫn thích hưởng thụ sự chật vật của người khác, mắt lạnh nhìn người ta quần bách.

Còn tôi lại dờ dẩn dựa vào hắn, có lẽ cùng ác ma ở chung quá lâu nên cũng bắt đầu thay đổi, ý chí trở nên sắt đá, trở nên lãnh huyết!

Thậm chí, tôi còn chết lặng đứng ở bên người hắn trong cuộc sống hàng ngày, cùng hắn trên giường, cho nên, đối với thế giới hư ảo này, tôi sao có thể không lãnh huyết đây!

Lúc này, di động của Đường Diễm Diễm chợt vang lên tiếng chuông. Hắn mở ra, lòng mày chợt nhíu lại khi vừa nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, trong mắt lại có chút bối rối.

Tôi rất ngạc nhiên, không biết là ai có thể khiến cho hần làm ra vẻ mặt đó. Dù sao trên thế giới này, người có thể khiến cho cảm xúc của Đường Diệc Diễm dao động chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hần vẫn tiếp điện thoại, tuy vẻ mặt khá miễn cưỡng nhưng giọng điệu lại ôn hoà đến khác thường. Thật đúng là kì lạ!

“Ồ..ừm, tiểu thư, những thứ này...” Lúc Đường Diệc Diễm đang nghe điện thoại, quản lý của nhà hàng e dè nhìn tôi, tay chỉ vào bộ bát đĩa sáng choang có thể dùng thay cho gương kia. Đây là kết quả của việc Đường Diệc Diễm ác liệt yêu cầu nhân viên nhà hàng rửa sạch sẽ đến mấy lần.

Khách hàng là Thượng Đế! Mà khách hàng có nhiều tiền lại chính là Thượng Thượng Đế - Đường Diệc Diễm!

Người quản lý mập mạp đó khi đứng trước mặt Đường Diệc Diễm bao giờ cũng khúm núm, hần nói gì cũng nghe, cho dù là yêu cầu vô lí đến đâu cũng phải phụng theo “thánh chỉ” của hần mà làm. Đây là quyền lợi của tài phú!

“Vây là được rồi!” Tôi khẽ gật đầu, không muốn làm bọn họ khó xử thêm. Quản lý như trút được gánh nặng, vội thở hắt ra, lại làm như sợ tôi sẽ đổi ý, cuống quýt sai người mang bát đĩa ra ngoài. Bộ dạng của hần khiến tôi thật muốn phì cười!

Đường Diệc Diễm nhận điện thoại xong bèn nói là có việc gấp, thần sắc khác thường, vội vàng rời đi, để lại tôi một mình ngồi trước bàn thức ăn khiến cho người ta hoa cả mắt, còn cả những nhân viên với bộ dạng khép nép kia nữa.

Tôi thờ dài, thức ăn trước mặt không khiến cho tôi có một chút cảm giác thèm ăn nào. Những món ăn cao cấp này thực sự rất đẹp mắt, gia vị cũng dùng loại tốt nhất, nguyên liệu được lựa chọn cẩn thận, nhưng lại thiếu một thứ quan trọng nhất, đó là thứ gia vị mang tên tình người! Cho nên mới làm cho người ta không nuốt nổi, còn không bị được với thức ăn bày bán bên đường, không bằng chả cá viên, thịt dê nướng của Trần Việt Phong...

Cảm giác chua xót ở sống mũi lập tức lan truyền đến hốc mắt, tôi bối rối gấp một con tôm chiên đưa lên miệng, nhìn về phía nhân viên phục vụ gương cười: “Nóng quá, kì lạ thật, hình như chảy cả nước mắt rồi, ha ha...” Dứt lời, tôi cắn chặt răng, cúi đầu.

“Tiểu...thư...” Nữ phục vụ vội vàng rót cho tôi một chén trà, khẩn trương nhìn tôi, cô ấy nhất định là đang mơ hồ không rõ, chắc cũng chỉ có tôi là vị khách duy nhất ăn tôm chiên mà bị bỏng.

Nhưng tôi thật sự... không kìm được nước mắt. Thật sự...

“Tôi... đi toilet một chút!” Ánh mắt tò mò của cô ấy làm tôi thấy xấu hổ vô cùng, co quắp đứng dậy, lướt qua mặt các nhân viên phục vụ, gần như là chạy trốn ra ngoài.

Đóng cửa lại trong nháy mắt, tôi nhẹ nhàng thở ra, ngửa đầu dựa vào cửa, đem toàn bộ những ánh mắt kinh ngạc kia nhốt ở bên trong.

Chỉ cần trái tim thấy đau đớn, nước mắt vẫn sẽ chảy xuống. Trên hành lang bắt đầu xuất hiện thêm nhiều người, tôi vội vàng lau nước mắt, không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng mình lúc này, không muốn sự yếu ớt của mình bại lộ trước mặt người lạ. Tôi đứng thẳng thân mình, vẫn là đi gót rửa một chút đi, nếu bị tên ác ma kia thấy được, không biết sẽ long trời lở đất đến thế nào đây!

Tôi thờ dài, đang định tiến về phía toilet, một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau lưng dùng sức kéo tôi lại, tôi lập tức lao vào trong lòng một khối thân thể, tiếp theo, môi đã bị người ta hung hăng hôn!

Tôi sợ tới mức tim gần như bắn ra ngoài, còn chưa kịp giẫy dụa, bên tai lập tức vang lên một tiếng nỉ non: “Tiểu Diệp!”

Thân thể của tôi nhuyễn xuống một chút. Việt Phong!

Trước mắt là khuôn mặt tiêu tụy của Trần Việt Phong, đôi mắt anh đã sưng đỏ lên.

Tôi đau lòng nhìn anh “Việt Phong...”

“Tiểu Diệp...Tiểu Diệp...Tiểu Diệp!” Trần Việt Phong ôm chặt tôi, không ngừng nỉ non gọi tên tôi. Mỗi một thanh âm đều làm cho trái tim của tôi run rẩy kịch liệt, tôi thống khổ nhắm mắt lại, đáp lại cái ôm của anh. Chỉ một lát, chỉ một lát thôi, hãy để tôi không cần bận khoăn bất cứ điều gì, chỉ cần âu yếm người mình yêu mà thôi! Việt Phong...

“Tiểu Diệp, em ổn không?” Việt Phong buông tôi ra một chút, xem xét tôi, chua xót mở miệng.

“...” Tôi nhắm mắt lại, không muốn sự đau đớn trong mắt bị anh nhìn thấy, sao có thể ổn chứ, cuộc sống chết lạng thì ổn thế nào được đây!

“Tiểu Diệp, sẽ không lâu nữa đâu, anh nhất định sẽ mang em rời xa nơi này!” Việt Phong nắm lấy tay tôi, lực càng tăng thêm. Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại nhiều lần nói như vậy, anh ấy không phải là đối thủ của Đường Diệc Diễm, mà hần cũng sẽ không buông tha cho tôi.

“Việt Phong...vô dụng, vô dụng thôi...”

“Tiểu Diệp, tin tưởng anh, tin anh được không?” Việt Phong kích động buộc tôi phải nhìn thẳng vào mắt anh, tiếp theo, anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, giống như tôi là bảo vật trân quý nhất của anh, khiến anh phải che chở thật cẩn thận trong tay. Khi đôi tay của anh bắt đầu vuốt ve tôi, cảm giác thoải mái đột nhiên lan tràn khắp cơ thể, tôi không thể kìm lòng, lại tiến tới gần thân mình của anh, thừa nhận sự âu yếm của anh. Trong không

gian nhỏ hẹp, tất cả đều là tiếng thở dốc dồn dập của chúng tôi, hai thân thể đang khát vọng gắt gao dây dưa cùng một chỗ, dường như muốn thiêu đốt.

“Việt Phong...!” Tôi khẽ vận vẹo trong lòng anh, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, tôi không muốn, cả đời cũng không muốn rời xa vòng tay ấm áp này!

Việt Phong bắt đầu hôn dọc xuống cần cổ tôi, bàn tay bức thiết vói vào bên trong áo, xoa nắn nơi mềm mại của tôi. Tôi ở trong lòng anh bắt lực thở hỗn hển, não bộ lần lượt phát ra cảnh cáo, nhưng thân mình lại không tự chủ được, càng tiến sát vào trong vòng ôm ấp đầy khát vọng.

“Tiểu Diệp!” Tôi hiểu được tia sáng loé lên trong mắt Việt Phong biểu thị cho cái gì.

Tôi tự nói với chính mình, một lần, một lần làm cho người mình yêu thực sự có được mình đi!

Việt Phong kéo váy của tôi lên, tiến thêm một bước, kéo tôi vào một góc nhỏ hẹp. Nếu bây giờ có người đến toilet, đi qua chỗ bồn rửa tay là có thể dễ dàng nhìn thấy thân mình của hai chúng tôi đang dây dưa. Tôi không bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình lại điên cuồng tới như vậy. Mà loại cảm giác liều lĩnh này cũng chỉ khi cùng Việt Phong ở một chỗ mới có thể có được.

“Việt Phong...” Giọng tôi khàn khàn giống như cổ vũ anh tiến thêm một bước, Việt Phong cởi bỏ dây lưng của mình, đúng lúc này, trên hành lang bỗng nhiên vang lên những tiếng bước chân vững vàng, trầm trọng.

Tôi lập tức đông cứng trong lòng Việt Phong, kích tình bỗng chốc ở trên mặt rút hết đi, khuôn mặt ửng đỏ trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Đường Diệc Diễm!

Tôi sẽ không nghe lầm, là Đường Diệc Diễm, cho dù chỉ là thanh âm lúc hần đi bộ tôi cũng có thể nghe ra, hướng chỉ trong không khí lại bắt đầu tràn ngập loại hương vị làm cho người ta hít thở không thông này!

Tôi nắm chặt áo Việt Phong, cắn môi dưới, hướng về phía anh lắc đầu.

Bước chân lại chậm rãi đi tới, từng bước một đến gần, rồi lại dần dần đi xa.

“Hắn đã trở lại!” Không thể tiếp tục trì hoãn, nếu bị hần phát hiện bộ dạng lúc này của chúng tôi, hần sẽ giết Trần Việt Phong!

“Anh đi mau, đi nhanh đi!” Tôi vội vàng đẩy anh ra, bối rối sửa sang lại quần áo, tay bởi vì nỗi sợ hãi trong lòng mà không ngừng run run, mấy lần đều không đóng nổi cúc áo trước ngực.

Mặt tôi lại đỏ lên, tôi cắn chặt môi dưới.

Việt Phong bắt đầu dĩ thử dài, vẻ mặt thất bại nắm lấy tay tôi, đóng lại từng chiếc cúc áo một, sau đó anh giúp tôi kéo váy lên.

Lúc này, tiếng di động trên người tôi bỗng reo vang.

Tôi vội vàng nhấn phím nghe, sợ ở phòng bên kia hần nghe được tiếng chuông.

“Đang ở đâu?” giọng nói của Đường Diệc Diễm hình như rất không tốt.

“Em... ở... trên hành lang...” Tôi cố gắng bình ổn việc thở dốc, yếu ớt nhìn thoáng qua khuôn mặt bình tĩnh của Việt Phong.

“Nhanh trở lại đi, đồ ăn sắp nguội cả rồi!” Dứt lời, hần lập tức cúp máy.

Tôi nhẹ nhàng thở ra. “Việt Phong...”

“Em sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn thuộc về anh...” Trần Việt Phong nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định, hung hăng hôn lên môi tôi một chút.

“Tiểu Diệp, anh biết em cũng lưu luyến anh, cho nên chỉ cần em chịu tin tưởng, chúng ta nhất định có thể cùng nhau ở một chỗ, được không?” Việt Phong nhìn xuống chiếc vòng cổ tôi đang đeo, nhẹ nhàng nắm trong tay, khẽ ma sát!

Tôi nên tin tưởng anh ấy sao? Tôi còn có thể ôm hy vọng sao?

Tôi nhìn Việt Phong, một lần nữa muốn xem kĩ điều gì đó trong mắt anh, nhưng tôi vẫn không rõ, ánh sáng trong mắt anh rốt cuộc biểu thị cho cái gì, rốt cuộc là cất giấu điều gì.

Cuối cùng, tôi vẫn gạt đầu.

“Việt Phong... chúng ta nhất định sẽ ở cùng nhau!”

Nhất định!

oOo

Tôi trở lại phòng, Đường Diệc Diễm đã ngồi ở đó, mặt không chút thay đổi!

Tôi nơm nớp lo sợ ngồi xuống, co quắp nhìn quần áo của mình, sợ vừa rồi đây đưa lưu lại dấu vết gì đó.

“Ăn đi!” Đường Diệc Diễm gấp cho tôi một ít thức ăn, thần nhiên nói.

Tôi ăn nhưng không nói gì, tay vẫn hơi hơi phát run.

“Em... môi sao lại hồng thế kia?” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tay đang cầm đũa của tôi chợt run lên, miếng thịt lập tức rơi xuống bàn.

Tôi theo thói quen lại cắn môi dưới.

Đường Diệc Diễm vươn bàn tay tới, ngón cái khẽ lướt qua môi tôi, nhẹ nhàng ma sát, trong mắt lại tràn đầy nhu tình, giọng điệu hết sức dịu dàng: “Đừng cắn môi, không thấy đau sao?”

Trái tim của tôi chợt chấn động, vì sự đau lòng đang hiện lên trong đôi mắt hắn!

Hắn bị làm sao vậy, sao lại có biểu tình ôn nhu như thế?

Còn tôi cũng làm sao đây? Sao đột nhiên trong lòng cảm thấy...

Tôi nhẹ nhàng ngăn trở tay hắn, vuốt môi: “Vừa rồi anh đi gặp ai vậy?”

Thân mình Đường Diệc Diễm cứng đờ, trong mắt hiện lên một chút bối rối. “Không có gì, là chuyện bình thường thôi.” Nói xong, hắn lại tiếp tục ăn, cũng không nhìn tôi.

Tôi nhếch miệng. Hắn không muốn nói, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng, chỉ là muốn tìm đề tài gì đó mà thôi.

Hôm nay Đường Diệc Diễm thực sự là kỳ quái, bình thường hắn đều mang khí thế bức người, vậy mà hôm nay lại có chút hoảng hốt. Có lẽ bởi vậy nên hắn mới không phát hiện ra sự khác thường của tôi.

Tôi âm thầm cảm thấy may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28

Tôi chưa từng nghĩ rằng bản thân mình lại lâm vào tình cảnh như vậy, một mặt bị Đường Diệc Diễm độc chiếm, một mặt lại dễ tình cảm dụ hoặc, lần lượt ở sau lưng Đường Diệc Diễm hẹn hò, gặp gỡ Việt Phong.

Thế mà tôi lại cảm thấy kiểu lén lút này kích thích dị thường, không không chế được cảm xúc, muốn ngừng mà không xong!

Có đôi khi nhìn chính mình trong gương, tôi lại thấy hoang mang, khuôn mặt vẫn không thay đổi, nhưng không che dấu được biểu hiện thẹn thùng của một cô gái, chỉ có lúc tắm rửa xong mới lộ ra.

Gần đây, Đường Diệc Diễm thường nhìn tôi chăm chăm với vẻ đầy yêu thương, ánh mắt không chút kiêng nể gì của hắn khiến tôi lo lắng sợ hãi.

Tôi biết có một số việc không thể che giấu được lâu, nhưng tôi vẫn từ từ chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra.

Tôi nghĩ, tôi cũng giống như Đường Diệc Diễm, vì yêu mà điên cuồng liều lĩnh, thề sống chết không rời!

Chỉ là, loại mâu thuẫn tâm lý này làm cho tôi bất an, sợ hãi, ngày đó chắc chắn sẽ đến, vấn đề là thời gian dài hay ngắn mà thôi. Nếu bị Đường Diệc Diễm phát hiện, chúng tôi sẽ không thể bình an giống như lời Việt Phong đã nói, hậu quả... Tôi không dám tưởng tượng...

“Hôm nay em chuẩn bị một chút, buổi tối đến tham dự một bữa tiệc với anh.” Sáng sớm, Đường Diệc Diễm ngồi ở đầu giường đóng cúc tay áo, thần nhiên nói, giọng điệu tuy mềm nhẹ nhưng vẫn không để cho người khác cự tuyệt.

Tôi im lặng ngồi trên giường. Tiệc ư? Hắn chưa bao giờ mang tôi đến những nơi như thế, trước kia cũng chỉ tiếp xúc với bạn bè hoặc đám lâu la của hắn, chơi bời, đua xe. Ngoài chú Lý ra, tôi chưa từng gặp người nhà của hắn, nói gì đến chuyện đi vào cái thế giới chỉ biết đến tiền tài kia.

Thế mà bây giờ hắn lại muốn tôi tham gia bữa tiệc này, hắn có ý gì, muốn cho toàn thế giới đều biết sao? Trường hợp này không thể không có phóng viên

Không, tôi bắt đầu sợ hãi, tôi chỉ cần giống như trước kia, chỉ cần đứng phía sau hần là đủ lắm rồi. Tôi không muốn lộ diện trước mắt mọi người, nếu vậy, cả đời này tôi thật sự sẽ không có cách nào thoát khỏi hần.

“Buổi tối sẽ có người đến giúp em trang điểm...” Thấy tôi chần chừ, Đường Diệc Diễm tiếp tục nói, hần đứng lên, thông dong khoác bộ âu phục lên người, dường như không chút nào cảm nhận được sắc mặt tôi đã trở nên xanh mét.

“Em...”

“Đừng cố ý chọc giận anh, hậu quả em sẽ không thể gánh chịu nổi đâu!” Giọng nói lạnh lùng của hần ngăn cản lời từ chối của tôi, hóa ra hần biết, hần cũng thấy được sự cự tuyệt của tôi nhưng vẫn một mực khư khư cố chấp, đây mới chính là Đường Diệc Diễm!

Tôi cúi đầu, còn có thể nói cái gì đây?

“Hôm nay em ở nhà đợi họ đến, em theo bọn họ đi mua sắm, chuyên viên trang điểm buổi tối mới đến.” Cài xong chiếc cúc áo cuối cùng, Đường Diệc Diễm đã chỉnh tề đứng trước mặt tôi, thần thái phiêu dật, so với bộ dạng nhếch nhác trên giường cùng vẻ mặt uể oải không phấn chấn của tôi thì đúng là quá đối lập. Thật châm chọc!

Một thân âu phục xa xỉ hoàn mỹ càng tăng thêm cho Đường Diệc Diễm khí chất may mắn, một người con trai anh tuấn xuất sắc như vậy, năm ấy mới có 21 tuổi, gần như đứng ở trên đỉnh thế giới, khiến người ta phải đổ kị, đổ kị ông trời quá bất công, cái gì cũng đều dành cho hần không một chút keo kiệt.

Nhưng hần không phải đứa con được Thượng Đế sủng ái, hần là ác ma. Một ác ma tàn nhẫn!

“Nghỉ ngơi thêm chút nữa đi! Tối hôm qua em mệt muốn chết rồi!” Đường Diệc Diễm cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một chút. Quả thực gần đây dục vọng của Đường Diệc Diễm dường như đặc biệt tràn đầy, hần luôn không ngừng muốn tôi, buổi sáng ngoài một môi nằm ở trên giường, tôi ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy!

Nghe thấy tiếng đóng cửa tôi mới cho phép những dây thần kinh đang buộc chặt của mình giãn lỏng, tôi vô lực tựa vào mép giường, thở dài. Sự rầu rĩ vẫn đè nén trong ngực. Những ngày bị nhốt như thế này rốt cuộc còn kéo dài bao lâu nữa, còn phải chịu đựng cuộc sống như vậy thêm bao lâu?

Một lúc sau, chuông cửa bỗng vang lên.

Cửa vừa mở, một đám người theo nhau bước vào, trong tay cầm rất nhiều thứ.

“Diệp tiểu thư, là Đường tiên sinh gọi chúng tôi đến, tôi là Trương Tuyết Ngưng!” Người phụ nữ đi đầu thân mật cười với tôi.

Tôi vươn tay, khoé mắt xinh đẹp kia hơi nhếch lên, nụ cười sáng lạn nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy chói mắt.

“Xin... chào!” Tôi liếc mắt nhìn những người đứng sau, Đường Diệc Diễm có phải đã quá khoa trương rồi không, hần muốn tôi đi tham dự lễ trao giải sao?

“Được rồi, mọi người bắt đầu chuẩn bị đi, công việc như đã phân công!” Trương Tuyết Ngưng khẽ vỗ tay, những người khác lập tức tất bật vào việc. Toàn bộ phòng khách không ngừng vang lên những tiếng “bình bình bang bang”, nghe thì sôi động, nhưng thật ra vẫn là bầu không khí trầm lắng.

Trương Tuyết Ngưng thông dong giao nhiệm vụ cho mỗi người, tất cả đều tiến hành đầu vào đấy. Ai cũng nói người con gái xinh đẹp chỉ là bình hoa, ít nhất cô gái trước mặt tôi đây cũng đủ giỏi giang để người ta phải bội phục, trên người cô ấy còn toả ra hơi thở làm cho người khác không thể bỏ qua.

“Diệp tiểu thư, bây giờ chúng ta sẽ đi chọn quần áo cho phù hợp một chút!” Dứt lời, Trương Tuyết Ngưng đi đến bên người tôi, nét mặt tươi cười như hoa, dường như cô ấy đặc biệt thích cười, đối với ai cũng thông dong cười như vậy, giống như gió mùa xuân.

“Được...” Lúc cô ấy nhìn tôi, tôi lại có chút co quắp, xấu hổ gật gật đầu.

Lái xe đã ở dưới lầu chờ chúng tôi. Xe trực tiếp đi tới khu mua sắm sầm uất của thành phố, nơi có các cửa hàng quần áo với những thương hiệu lớn trên thế giới.

Nhân viên cửa hàng đối đãi với chúng tôi vô cùng khách khí, đại khái chắc cũng biết Trương Tuyết Ngưng, nếu không, nhìn bộ dạng tôi như vậy, bọn họ còn có thể cúi đầu khom lưng với tôi sao. Thế giới này là thế, vật chất và dục vọng. Tiền chính là tấm vé thông hành vạn năng, đi đến đâu cũng có thể thích ý hưởng thụ những ánh mắt cực kỳ hâm mộ của người khác, khiến cho lòng hư vinh của bản thân bành trướng đến cao điểm.

Nếu Đường Diệc Diễm không được sinh ra trong môi trường như vậy, hần sao có thể muốn làm gì thì làm, sao có thể giam cầm tôi như vậy!

Đó là sức mạnh của đồng tiền, là nguồn gốc của tất cả tội ác.

Rõ ràng cảm thấy đau, thấy ghét, nhưng lại không thể không vì nó mà khom lưng.

Bởi vì người ta phải sinh tồn, phải sinh tồn trong cái thế giới này!

“Lấy cái này đi!” Sau khi thử đến n bộ đồ, Trương Tuyết Ngưng nhìn tôi trong chiếc váy hồ lụa màu trắng hài lòng gật đầu.

Tôi thầm thở dài. Cuối cùng đã xong, tôi không thích thử quần áo trước mặt nhiều người như vậy, có lẽ những người này cảm thấy vinh quang, tự hào, với tôi mà nói, nó chính là một loại tra tấn, cho nên tôi vĩnh viễn cũng không thể hòa nhập với cuộc sống trong xã hội thượng lưu này, ngay cả khi tôi đứng ở vị trí trung tâm.

Thanh toán xong, người bán hàng nhanh chóng mang quần áo đi đến chỗ đậu xe, đứng sau chúng tôi, cung kính giao cho Trương Tuyết ngưng: “Quý khách đi thoải mái!”

Thái độ phục vụ rất tốt, nhưng tôi cảm thấy, chỉ có vài bước chân thô, cần gì phải đưa tiễn đến như vậy, thật đúng là rắc rối!

Nhưng xem ra Trương Tuyết ngưng đã quá quen với thái độ kiêu này, cho nên chỉ thông dong gật đầu, tập mãi thành thói quen, để người bán hàng thuận tiện mở cửa xe, trước hết mời tôi ngồi xuống, rồi tự mình tiến vào trong.

Tôi nghĩ, cô gái như vậy mới thích hợp với thể giới của Đường Diệc Diễm!

“Cô... là người Đường gia sao?” Trên xe, tôi không nhận được sự tò mò đối với cô ấy.

Trương Tuyết Ngưng khẽ lắc đầu: “Tôi là thư kí của Đường tiên sinh!”

“Ừm!” Bây giờ thư kí còn phải quản cả chuyện của tình nhân của ông chủ nữa sao? Vậy quả thật là quá mệt!

Lúc này, điện thoại của tôi vang lên, là Trần Việt Phong. Vì không muốn cho Đường Diệc Diễm phát hiện, tôi đổi tên anh thành “Trần Duyệt”, vừa nhìn đã biết là tên của con gái.

Tôi khẽ gật đầu với Trương Tuyết Ngưng, hơi nghiêng người, nhận điện thoại.

“Bên cạnh em có người à?”

“Ừ!”

“Hôm nay thế nào? Anh rất nhớ em!” Giọng nói của Việt Phong nghe như đang rất vui.

“Ừm, em cũng vậy!” Khóe miệng tôi cong lên, nhận không được khẽ cười ra tiếng, sự ngọt ngào tràn khắp lồng ngực.

“Tiểu Diệp, nói em yêu anh đi!”

“Sao cơ?” Không thể nào, Trương Tuyết Ngưng đang ở ngay đây, tôi bối rối liếc nhìn cô ấy một cái, cô ấy lại nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như không hề chú ý tới tôi.

“Nói đi, anh đang nghe.” Tiếng cười nặng nề của Việt Phong truyền đến. “Tiểu Diệp...”

“Ồ... ừm... em... yêu anh...” Tôi ôm điện thoại, mơ mơ hồ hồ nói thật nhanh, mặt lập tức đỏ bừng. Ở đầu dây bên kia, Việt Phong lập tức cười phá lên.

“Anh cũng yêu em, rất muốn ôm em vào lòng, cho đến vĩnh viễn!”

“Việt...”

“Tiểu Diệp...”

Em cũng vậy, hận không thể bay ngay đến bên anh, nhưng... em lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể đứng ở chỗ xa nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29

Những bữa tiệc trong xã hội thượng lưu, tôi ít nhiều cũng đã được thấy trên ti vi. Sa hoa, xa xỉ, toàn nhân vật có tiếng tăm, những quý bà với đủ kiểu quần áo, trang sức lấp lánh, và cũng chẳng thiếu những quý ông phong lưu phóng khoáng...

Nhưng được tận mắt chứng kiến lại là một loại cảm giác khác, hưng phấn, khẩn trương, bối rối, bất an...

Tôi sống chết nắm chặt tay lại, lòng bàn tay không ngừng chảy mồ hôi, trong đầu là một mảnh đục ngầu, bộ lễ phục mềm mại như tơ trên người cũng không thể giảm bớt sự mờ mịt trong lòng tôi.

Đường Diệc Diễm mặc một bộ âu phục được thiết kế khá kiểu cách đứng bên cạnh tôi. Bốn phía xung quanh chúng tôi đều là một đám người nín hót, cúi đầu khom lưng, tất cả chỉ bởi vì đứng cạnh tôi là một người đàn ông tài phú đầy mình. Ánh sáng từ máy ảnh đang không ngừng loé ra, đây là một bữa tiệc cho phép giới truyền thông tiến vào phòng vẫn sau phần khai mạc.

Đến đây tôi mới biết được, công ti con của Đường thị muốn mở một khách sạn năm sao cao cấp tại thành phố này, hôm nay chính là vì muốn tuyên bố với giới truyền thông, mà Đường Diệc Diễm lại chọn đúng ngày này mang tôi xuất hiện.

Tôi khó chịu lảng tránh những ánh đèn nhấp nháy phát ra từ máy ảnh, cố ý thu người lại, nhưng thân mình lại bị Đường Diệc Diễm gắt gao ôm vào trong lòng. Nhìn những ánh mắt kinh ngạc kia, tôi cũng vô lực đi thanh minh. Hẳn cuồng vọng tuyên bố quyền sở hữu đối với tôi, ác ý muốn cho mỗi một người ở đây đều phải dùng ánh mắt như vậy để nhìn tôi, thậm chí là tò mò sao tôi có thể may mắn đứng bên người hắn.

“Đường tiên sinh, bạn gái của ngài thật đúng là xinh đẹp!” Một người đàn ông liếc nhìn tôi, lên tiếng.

Quả thực sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, nhìn chính mình trong gương, tôi cũng phải lạng đi vài giây, cảm giác duy nhất chính là câu nói ‘người đẹp vì lụa’ thực sự rất chí lý.

Không biết khi nào thì mái tóc đen dài đến thắt lưng đã được uốn thành từng lọn sóng nhỏ mềm mại thả ở sau người, một dòng tóc đen trút xuống hoà lẫn với bộ lễ phục trắng thuần khiết, trang điểm tinh tế, không quá xinh đẹp nhưng lại vẽ ra tính cách lãnh đạm của tôi.

Tôi nghĩ những thứ đắt tiền cũng chưa hẳn là không tốt, ít nhất lần này chuyên viên trang điểm đã làm lộ ra toàn bộ mị lực ẩn chứa trong tôi.

Nhưng ngay cả khi như vậy, bản chất vẫn không thể thay đổi, tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là thanh tú, xinh đẹp. Xinh đẹp, từ này dùng để hình dung những phụ nữ cao quý, tao nhã, không phải dành cho tôi. Cho nên thay vì nói là ca ngợi, nên dùng từ mỉa mai có lẽ sẽ chính xác hơn.

Nhưng người đàn ông này lại thốt ra câu nói kia, đương nhiên đều là vì nhân vật đang đứng cạnh tôi đây.

Tôi cúi đầu hừ hừ.

Đường Diệc Diễm lại tỏ ra rất hưởng thụ, nhấp một ngụm rượu, cổ họng khẽ dao động một chút, hắn cúi đầu nhìn tôi, hôn lên trán tôi một cái: “Cô ấy là bảo bối của tôi...”

Thân mình tôi cứng đờ, ngay lập tức nhìn thấy nét mặt của người đàn ông kia khẽ run rẩy một chút, biểu tình cực độ mất tự nhiên, những người đứng xung quanh cũng như vậy.

Bọn chắc đang nghi ngờ mất thẩm mỹ của vị thiên tài này, cả một bó lớn mỹ nữ mà còn không cần, lại đi tuyên tôi - loại rau xanh tiểu chúc này.

“Đúng vậy... Ha ha ha.. Tiểu thư thật sự là hạnh phúc!” Anh ta nhanh chóng che giấu sự thất thố của mình, nặn ra khuôn mặt tươi cười.

“Tại sao?” Tôi bỗng nhiên có ý tưởng trêu đùa anh ta, bèn tựa vào lòng Đường Diệc Diễm, nhìn anh ta. Anh ta ngẩn người, hẳn là không nghĩ rằng tôi bỗng nhiên nói như vậy, chỉ biết dại ra nhìn tôi.

“Tại sao lại nói tôi rất hạnh phúc mà không nói rằng anh ấy quá may mắn?” Tôi hỏi, vừa lòng nhìn khuôn mặt anh ta lộ ra sự bối rối, xấu hổ đứng đó. Khuôn mặt đối trá kia trong nháy mắt biến hoá thành n loại biểu tình, thật sự là thú vị!

Tôi nghĩ, có lẽ là ở cùng Đường Diệc Diễm quá lâu, cho nên tôi cũng học được kiểu mắt lạnh nhìn bộ dạng người khác quẩn bách. Bộ dáng lúc này của người đàn ông kia lại làm cho tâm tình của tôi cảm thấy tốt?

Bên người lập tức truyền đến tiếng cười nặng nề của Đường Diệc Diễm, hắn đã lâu chưa cười như vậy, bộ ngực phập phồng cao thấp. Tay vòng lên ôm lấy bả vai của tôi, phần da thịt đang bại lộ trong không khí bị hắn cố ý vỗ về đầy dịu dàng.

“Lí tổng, anh thật sự đã nói sai rồi, bảo bối của tôi nói rất đúng, là tôi may mắn!”

“Ha ha ha, đúng đúng... đúng vậy!” Mặt anh ta bỗng chốc đỏ bừng lên, không ngừng đổ mồ hôi, tay co quắp dán chặt hai bên người, bất cứ ai cũng có thể nhận ra sự chật vật của anh ta. Những người vừa nãy còn đang nhìn tôi, biểu tình lập tức trở nên càng thêm kỳ lạ.

Ta không thèm nhắc lại, bọn họ lại chuyển qua đề tài khác, tôi cũng chẳng có hứng thú, nhàm chán nhìn qua nơi khác. Xa xa bỗng thấy Trương Tuyết Ngưng mặc một bộ lễ phục màu đỏ tươi đứng một bên, chú ý thấy tôi, cô ấy còn thân mật hướng về phía tôi nhắc ly rượu lên, tôi cũng lịch sự gật đầu lại.

Không hiểu sao, tôi có cảm giác rất quái lạ đối với Trương Tuyết Ngưng, tổng cảm thấy trong lòng có chút hoảng hốt không yên, có chỗ nào đó không ổn! Tóm lại là lạ.

Lúc này, MC bắt đầu triệu tập phóng viên đứng một chỗ, Đường Diệc Diễm có vẻ như là người chủ trì yến hội lần này, hắn nói nhỏ bên tai tôi một câu: “Chờ anh!” Sau đó bèn bước lên đài, những người ở bên ngoài nhìn những động tác vô cùng thân thiết đó như thể là tình nhân quấn quýt bên nhau.

Những ánh mắt vừa đổ kị lại vừa hâm mộ xung quanh khiến tôi chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có tôi hiểu, cũng chỉ có tôi thấy, đằng sau khuôn mặt hoàn mỹ kia là bộ mặt dữ tợn, là linh hồn của ác ma!

Chẳng biết trên đài đang nói gì, cũng không liên quan đến chuyện của tôi. Tôi lén lút lui vào một góc sáng sủa, đứng từ xa nhìn đám người đang xúm lại kia, bọn họ đều rướn cổ chú ý lên đài, nghe, nói, nghị luận. Nhưng tôi hoàn toàn không đếm xỉa gì đến.

Lại qua một lúc lâu sau, khi tôi nhàm chán ngáp mấy cái, trong đại sảnh lại vang lên một giai điệu làm tôi tò mò ngẩng đầu.

Tôi nghe được giọng nói của người nào đó: “Bây giờ, xin mời Đường Diệc Diễm tiên sinh bắt đầu điệu nhảy đầu tiên của đêm nay!”

Tiếp theo, tôi lập tức nhìn thấy Đường Diệc Diễm, hần chậm rãi đi tới, mỉm cười, mọi người đều tránh đường cho hắn, sau đó hắn kéo tay một cô gái.

Trương Tuyết Ngưng!

Bọn họ đứng chung một chỗ thật quá xứng đôi! Tuấn nam mỹ nữ, đồng dạng khí chất cao nhã như nhau.

Có người hiểu chuyện đã muốn quay đầu sang bên này nhìn tôi, về mặt đồng tình.

Dường như muốn nói, mới một giây trước đó còn lời thề son sắt nói ai kia là bảo bối của hắn, mà bây giờ lại nắm tay cô gái khác khiêu vũ. Thời gian tôi được sủng ái thật quá ngắn ngủi, ngắn ngủi đến kinh ngạc.

Tôi thờ ơ nhún nhún vai, vừa rồi tôi còn sợ hắn chọn tôi nữa kia.

Tôi cũng không muốn cùng hắn ôm nhau khiêu vũ trước bao nhiêu đôi mắt tròn trĩnh!

Vô tình liếc nhìn màn biểu diễn tuyệt vời đó một cái, tôi lại thông thả bước đến đại sảnh bên kia. Nơi này có một tấm kính thủy tinh rất lớn, đại sảnh ở tầng cao nhất, từ đây nhìn xuống, toàn bộ thành thị huyền ảo, toàn bộ thế gian phồn hoa đều có thể thu hết vào trong đáy mắt! Cảm giác như mình là chúa tể của thế giới này?

Thì ra, đứng ở chỗ cao lại có cảm giác như vậy, không phải là điên cuồng sao? Gần đây, tôi thường xuyên có cảm giác này, tôi dường như không giống với trước kia, bắt đầu trở nên mạnh mẽ, liêu lĩnh, trong lòng có điều gì đó đang bành trướng, hơn nữa, tất cả những điều này đều là bởi vì Đường Diệc Diễm. Là do hắn vô thức từng bước một thay đổi tôi. Tôi không thích sự thay đổi này, nhưng lại ngăn cản không được...

Rốt cuộc, tôi đang suy nghĩ điều gì, chính bản thân mình cũng không hiểu được!

“Công chúa cao quý, có thể cùng tại hạ nhảy một bản sao?” Phía sau vang lên tiếng nói ngượng ngùng, có ý đề nghị âm điệu, khiến người ta nổi gai ốc.

Không biết có phải tên nào đó giống như Đường Diệc Diễm, làm ra vẻ có cả bố lớn đàn bà xinh đẹp mà không thèm, lại muốn đến trêu chọc tôi?

Tôi nhú mi, xoay người lại, tò mò muốn biết thần thánh phương nào, nhưng lại nhìn thấy Trần Việt Phong với một thân âu phục màu xám bạc, lịch lãm đứng trước mặt tôi, mỉm cười.

“Việt... Việt Phong!” Tôi tưởng như mình đang mơ, ngây ngốc đứng đó.

“Công chúa của tôi, tôi có vinh hạnh này sao?” Việt Phong vừa cười vừa bước đến bên tôi, tao nhã vươn tay ra trước mặt tôi.

Tôi vẫn còn đang rung động chưa phục hồi lại tinh thần, nhìn cánh tay đang vươn ra của anh, những tiếng vỗ tay nhắc nhở bỗng truyền đến bên tai. Xa xa, màn khiêu vũ điêu luyện của Đường Diệc Diễm và Trương Tuyết Ngưng khiến cho cả đại sảnh ủng hộ. Không ít người đã theo sự dẫn dắt của họ mà tiến vào sân nhảy!

“Việt Phong, sao anh lại ở chỗ này?” Chẳng lẽ anh không nhìn thấy tên ác ma kia sao? Anh muốn làm gì?

Tôi kích động kéo anh qua một bên, trốn ở sau cột đá, lo lắng nhìn anh: “Việt Phong?”

“Anh nhớ em, Tiểu Diệp” Anh ôm tôi.

“Cùng anh nhảy một bản đi! Hãy tin tưởng anh!”

Tin tưởng? Lại là tin tưởng.

Tôi hoang mang nhìn anh, thật sự không rõ anh ấy rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Đến đây đi! Công chúa...” Ý cười trong đáy mắt Việt Phong càng thêm sâu sắc, tay anh lại đưa tôi trước mặt tôi, cảm giác ấm áp vờn quanh người tôi.

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại chậm rãi vươn tay ra, mắt thẳng tắp nhìn anh. Rốt cuộc là em hoa mắt rồi sao, vương tử của em, anh tới đây đón em sao?

Việt Phong thuần thục mà dẫn dắt tôi xoay tròn, tôi chậm rãi khiêu vũ cùng anh, tiếng nhạc du dương quanh quẩn bên tai, toàn bộ thế giới dường như chỉ

còn lại tôi và Việt Phong, tất cả những tranh cãi âm ỉ, tất cả sự phản tranh đều không còn, chỉ có hai trái tim đồng điệu.

Tôi dựa vào đầu vai Việt Phong, si mê khép mắt lại, cảm nhận tiếng tim đập cuồng loạn của anh vì tôi mà cuồng nhiệt nhảy lên.

Việt Phong, Việt Phong...

Bốn phía bỗng nhiên vang lên những tiếng kêu sợ hãi đánh gãy cảm xúc của tôi, thân mình Việt Phong cứng đờ, tôi theo ánh mắt của anh nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Tôi hít mạnh một hơi, trước mặt là Đường Diệc Diễm với vẻ mặt lo lắng đang đứng ở nơi đó, bàn tay siết chặt lại, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

Sẽ không, hấn sẽ không dám đâu, đây là nơi công cộng...

Ngay khi tôi vẫn còn ôm tâm lý cầu may, những tiếng thét chói tai đã nổi lên khắp bốn phía, tôi bị đẩy ra, Đường Diệc Diễm đánh mạnh một quyền lại đây. Mới một giây trước hai người còn đang áo mũ chỉnh tề mà giờ đã xoay qua đánh nhau chỉ trong nháy mắt.

Những tiếng kêu la hoảng hốt, ánh đèn từ máy ảnh không ngừng chớp lên, tiếng gầm gừ tràn ngập toàn bộ đại sảnh, hiện trường trở nên hỗn loạn.

Đột ngột xảy ra biến hóa làm cho tôi trở tay không kịp, chỉ biết sững sờ đứng đó.

“Diệc Diễm, dừng tay...” Rốt cuộc cũng có người dám đi ra kéo Đường Diệc Diễm lại, tách hai người bọn họ ra.

“Dừng tay...”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30

Tôi không rõ sự hỗn loạn đã chấm dứt như thế nào, lúc phản ứng của tôi quay trở lại, tôi đã bị Đường Diệc Diễm hung hăng đè ngã ở trên giường.

“Cô thèm khát như vậy sao?” Đường Diệc Diễm phát hỏa, kéo cổ áo, hướng về phía tôi rít gào!

Tôi lấy tay chống đỡ thân mình đang run run, sợ hãi lui về phía sau, tôi biết hấn định làm gì tôi, hấn lại muốn đối xử tàn nhẫn với tôi một lần nữa.

“Tôi nói rồi, đừng chọc giận tôi, tại sao cô vẫn không chịu nghe lời!” Đường Diệc Diễm làm cho tôi không thể trốn tránh, hấn đè nặng lên người tôi, hung tợn nắm chặt cổ tay của tôi, dùng cùi vạt trời vào cột gỗ trên đầu giường.

“Không...” Khi hấn bắt đầu tàn bạo tháo bỏ đai lưng, tôi nhịn không được mà la lên, giọng run run: “Đừng, đừng làm vậy với tôi...” Đường Diệc Diễm thân thể làm tổn thương tôi!

Đường Diệc Diễm hung hăng cho tôi một bạt tai, đánh cho tôi văng đầu hoa mắt. “Không còn cơ hội nữa rồi, tôi đã cho cô cơ hội, tôi muốn cho cả thế giới đều biết cô là người phụ nữ của tôi, người phụ nữ của Đường Diệc Diễm này. Vậy mà cô lại ở trước mặt tôi ngang nhiên tán tỉnh tên tiểu tử kia, cô xem tôi là cái gì... tiện nhân!”

“Ba...” Lại là một bạt tai, Đường Diệc Diễm xé bỏ lễ phục trên người tôi, giọng nói bén nhọn vang lên trong căn phòng mờ ảo.

“Nói, tên tiểu tử kia đã chạm vào cô chưa?” Đường Diệc Diễm ngấn hai chân của tôi, không có đạo đầu, lập tức tiến vào cơ thể tôi, tôi đau đến mức thét chói tai. Hấn ác ý va chạm, siết chặt cầm của tôi “Nói...”

Tôi cắn môi dưới nhịn đau, không chịu khuất phục, Đường Diệc Diễm càng thêm dùng sức va chạm, không có cảm tình gì, chỉ có bạo lực. Nước mắt khuất nhục của tôi theo hai má chảy xuống, khoe miệng cũng tràn ra tơ máu.

“Nói đi, nói...” Hấn tiếp tục tăng thêm lực, vặn vẹo, nghiền mặt, rít gào bên tai tôi, hơi thở hỗn loạn.

“Không... Không có...” Sự đau đớn kịch liệt khiến tôi cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, vặn vẹo cuộn mình một chỗ, tay bị trời chặt không giãy dụa được, tôi thét chói tai, khóc la: “Không có... Không hề... Anh ấy chưa từng động đến tôi. Xin anh đừng như vậy...”

Đường Diệc Diễm ngừng lại, tách ra khỏi khuôn mặt của tôi. “Em không lên giường với hấn sao?”

Tôi lắc đầu, đau đớn đến phát khóc. Thân thể dơ bẩn của tôi chỉ dành cho ác ma. Không xứng... Thật không xứng!

Xác nhận tôi không nói dối, biểu tình trên mặt Đường Diệc Diễm cũng dịu đi không ít, hấn rời khỏi cơ thể tôi, cời trói hai tay cho tôi, để tôi tựa vào người hấn.

“Duyệt Duyệt, em cả đời chỉ có thể là của anh, cả đời...”

oOo

Ngày hôm sau, cũng ồn ào như lúc Đường Diệc Diễm tuyên bố sắp trở thành tổng tài trẻ nhất của Đường thị, hấn lại là tiêu đề của các tờ báo giải trí lớn.

Chuyện tình yêu của hào môn, chuyện tình của hoàng thái tử!

Tổng tài tương lai của Đường thị tranh giành tình nhân, ra tay quá nặng!

Gây sốc! Hào môn ân oán tình thù!

Quá nhiều! Nhưng Đường Diệc Diễm dường như không quan tâm, hấn ở Thanh Viên đóng cửa không ra ngoài. Di động không ngừng vang lên, sau đó hấn tắt máy, tức giận đập đổ tất cả các phương tiện thông tin trong phòng, bao gồm cả máy tính.

Nhưng so với hấn, tôi và Việt Phong lại ít bị đề cập đến, chỉ bị cho là tranh giành tình nhân bình thường, tất cả thông tin đều tập trung vào Đường Diệc Diễm.

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy trên mặt hấn có biểu tình lo âu như vậy. Sau đó, hấn lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, không may mắn nói một lời nào.

Con người cô đơn trong bóng tối!

Tôi chỉ biết bối rối đứng một bên.

“Lại đây...” Đường Diệc Diễm hướng về phía tôi nói với vẻ mặt mệt mỏi.

Tôi chần chừ một chút rồi cũng bước tới. Tôi nghĩ, có lẽ vì tôi sợ hấn phát hỏa.

Tôi còn chưa tới gần, Đường Diệc Diễm đã duỗi tay ra, kéo tôi vào trong lòng, gắt gao ôm tôi. Hấn dựa vào người tôi, lại một lần nữa dùng thêm lực. Tôi cảm giác được hấn ngả lên cân cổ tôi, đầu khẽ giật. Sau đó hấn cúi người xuống, gối đầu lên đùi tôi. Hấn của lúc này giống hệt một đứa trẻ cuộn mình trên người tôi, tay cố chấp ôm thắt lưng tôi, vùi đầu trong thân thể tôi.

“Em có biết gia tộc của anh không?” Tiếng hấn nặng nề vang lên trong bóng đêm, đầy trống rỗng.

Tôi không nói gì, cũng không có phản kháng, lần đầu tiên tôi cảm giác được sự bi thương của Đường Diệc Diễm. Trước kia tôi chưa bao giờ quan tâm đến hấn, tôi hận hấn, chỉ một lòng muốn rời khỏi hấn, tôi không để ý tới hấn, thậm chí không muốn nhìn thấy hấn.

Nhưng hôm nay, không biết tại sao tôi lại cảm giác được trái tim hấn, một trái tim bị thương. Đường Diệc Diễm không phải yếu đuối, hấn cường đại như vậy, không thể nào có biểu tình bi thương. Tôi nhắc nhở bản thân không được để bề ngoài của ác ma lừa gạt, hấn vẫn là Đường Diệc Diễm trước kia, vẫn là người vừa nói yêu người, nhưng không lưu tình chút nào tra tấn người - Đường Diệc Diễm!

Thân thể của tôi bởi vì ý nghĩ đó mà trở nên cứng đờ.

“Đó là một gia tộc ngoài mặt thì hòa thuận, bên trong lại tàn khốc, ngay từ khi sinh ra đã phải tranh đấu. Nhưng tại sao, tại sao ông ta lại muốn ép anh hết lần này đến lần khác...” Vừa dứt lời, Đường Diệc Diễm lại bắt đầu kích động, hấn nâng người lên, nhìn tôi, sau đó hung hăng hôn tôi.

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác được hai má ướt át, nước mắt nóng bỏng theo hai má hấn rơi xuống trên mặt của tôi, chui vào căn cổ, giống như lửa!

“Duyệt Duyệt, rời khỏi em, anh sẽ chết...”

oOo

Rất nhanh sau đó, tôi biết được người mà Đường Diệc Diễm nhắc đến là ai, Đường Triết Lý, tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Đường thị, ông của Đường Diệc Diễm!

Tôi nghĩ, rất nhiều người chỉ có bề ngoài là ra vẻ tiền tài chồng chất, bao gồm cả uy nghiêm, nhưng Đường Triết Lý bề ngoài thoạt nhìn tuyệt không cứng nhắc, giống như một người ông hiền lành. Nhưng chú Lý nói cho tôi biết, ông ta là ông của Đường Diệc Diễm, là tổng tài của Đường thị, khuôn mặt kia tất nhiên không thể nào hòa ái.

Tôi mở cửa ra, ông ta tiến vào từng bước một, tiếng bước chân trầm ổn nhưng tại sao lại nghe chói tai đến vậy.

Đối với kẻ có tiền, thời gian đều là quý giá. Ông ta vừa đến đã lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói cho tôi biết ông ta muốn tôi rời khỏi Đường Diệc Diễm, tôi không xứng cùng cháu của ông ta ở cùng một chỗ!

Tôi chưa xót cười. Nếu cháu ông nguyện ý buông tay, tôi cầu còn không được!

“Cô đừng tưởng rằng cháu của ta phải lòng cô là cô có thể nhận được bất cứ thứ tốt đẹp gì từ nó, Đường gia không cần cái loại ngu ngốc này, ta đã quyết định hủy bỏ tư cách thừa kế của nó, cho nên, từ nay về sau, nó chỉ là kẻ sống phổng túng bên ngoài, không người nào còn cần nó nữa đâu!” Cây gậy của ông ta nặng nề nện trên sàn nhà.

Không hổ là sàn nhà cao cấp, ông ta dùng sức như vậy, thế mà không có chút sứt mẻ!

Tôi đưa cọt đứng ở góc xa, ông ta muốn nghĩ thế nào thì cứ để thế đi, dù sao tôi cũng biết rằng mình có giải thích thế nào, ông ta vẫn sẽ khur khur cổ chấp cho rằng ý nghĩ của mình mới là chính xác nhất.

Tôi cũng không quên ông ta là ông của Đường Diệc Diễm.

Đều ngông cuồng như nhau!

“Cô ra giá đi!” Thấy tôi không nói lời nào, ông ta bèn đưa ra cho tôi đề nghị này.

Tiền, lại là tiền, quả thực ông ta cũng chỉ có tiền, đáng thương cho vẻ ngoài kia, ông ta cái gì cũng không có.

Tôi nói rồi, tôi đã thay đổi, không còn là Diệp Surong Phi trước kia chỉ biết uỷ mị tránh ở góc tường khóc lóc!

“Nếu đã như vậy, tôi muốn toàn bộ tập đoàn Đường thị!” Tôi lạnh lùng nhìn ông ta, nhìn khuôn mặt của ông ta trở nên xanh mét.

“Diệp.. tiểu thư!” Chú Lý đứng một bên nhin không được ngăn cản tôi.

“Đồng ý không? Lấy toàn bộ tập đoàn Đường thị trao đổi tự do của cháu ông!” Ông ta đương nhiên sẽ không đồng ý, tôi chính là cố ý, tôi muốn ông ta khó xử, ông ta không phải muốn một cái giá sao? Tôi nói, chỉ sợ ông ta không chấp nhận nổi.

“Cô...” Ông ta tức giận gơ cây gậy lên, có lẽ ông ta thật sự muốn đánh tôi, không cần hoài nghi, đáp án là bởi vì ông ta là ông của Đường Diệc Diễm.

“Cô có biết rằng, tôi có thể dễ dàng hủy hoại cô!” Ông ta dường như không nhận được nữa, có lẽ không nghĩ rằng tôi lại khó giải quyết như vậy, miệng ông ta bất giác run rẩy.

Giống nhau, ngay cả cách uy hiếp người khác cũng giống nhau, xem ra Đường Diệc Diễm đi theo ông ta thật đúng là đã học được hữu mô hữu dạng!

“Đường tiên sinh, đến hỏi chính cháu của ông đi, chỉ cần hắn nói một câu, tôi sẽ không lấy gì cả mà rời khỏi nơi này...” Tôi cũng chẳng muốn cùng hắn dây dưa.

Chỉ cần cháu của ông không dây dưa, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt các người.

Tôi dùng cảm nghênh đón ánh mắt phẫn hận của ông ta. Bộ dạng của ông ta trở nên càng ngày càng vụn vụn, lửa giận hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31

Sau khi nghe xong câu nói cuối cùng của tôi, ông ta tức giận bỏ đi. Chú Lý trước khi rời khỏi còn lo lắng liếc tôi một cái.

Tôi tất nhiên không hề đem những lời uy hiếp đó để vào mắt, Đường Diệc Diễm đã sớm cho tôi được chứng kiến sự lợi hại của gia đình hắn, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, tôi thật không nghĩ ra được chiêu mới mẻ nào nữa.

Di động bỗng nhiên vang lên, là Việt Phong!

“Sao em lại tắt máy vậy?” Giọng nói đầy vẻ vội vàng của Việt Phong vang lên ở đầu dây bên kia.

“Máy em hết pin!” Thực ra là do Đường Diệc Diễm tắt cả nguồn điện thoại của tôi, chỉ có lúc hắn đi rồi, tôi mới dám khởi động máy.

“Hắn... có làm khó em không?”

“...Không, Việt Phong, anh thế nào, ổn chứ? Có người đến làm phiền anh sao?”

“Không đâu, em yên tâm.. Tiểu Diệp, tất cả sắp kết thúc rồi, rất nhanh thôi...” Ngữ khí của Việt Phong khiến tôi cảm thấy bất an.

Rốt cuộc, Việt Phong đã gạt tôi chuyện gì?

“Việt Phong...” Tôi rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại phát hiện chính bản thân mình bỗng nhiên rất sợ hãi, sợ hãi biết chuyện, sợ hãi biết ẩn tình gì đó của Việt Phong. Cho nên tôi trốn tránh tìm ra chân tướng!

Lúc này, dạ dày lại bắt đầu chao đảo.

“Nôn...” Cảm giác dạ dày co thắt đau đớn lúc trước dường như đã trở lại, tôi vội vàng lấy tay che miệng.

“Tiểu Diệp, em sao vậy?”

“Không... Không.. Việt Phong, em sẽ gọi điện thoại cho anh sau!” Vừa dứt lời, tôi vội vàng đập máy, chạy nhanh tới toilet, ghé vào bồn. Sau khi nôn được một ít, dạ dày mới bắt đầu dịu đi tí chút, nhưng thân thể đã mềm nhũn.

Tôi dựa vào vách tường ngồi xuống, thở phì phò.

Mệt mỏi quá, thân thể mệt mỏi, trái tim cũng héo tàn!

Nhìn tôi đầy miệng thức ăn, Đường Diệc Diễm ngồi ở phía đối diện dường như có chút kinh ngạc nhìn tôi: “Hình như dạo này em rất thèm ăn?” Nói xong, hắn còn thuận tay gấp cho tôi một miếng thịt.

Tôi vui vẻ nhận, đưa vào miệng.

Gần đây tôi ăn khá nhiều, dù sao cũng phải ăn no thì mới có sức chiến đấu chứ. Suốt mấy ngày không thấy Đường Diệc Diễm, hôm nay hắn trở về lại đột nhiên nói, hắn muốn ở nhà ăn cơm, còn muốn tôi tự tay nấu.

Tôi tuy rằng không phải sinh ra đã là con nhà đại gia như hắn, nhưng từ nhỏ đến lớn đều được mẹ bảo bọc, bởi vậy tôi cũng xem như là mười ngón tay còn chưa phải chạm vào nước. Nhưng may mắn là tôi cũng biết nấu một vài món tủ.

Cho nên, sau một lúc hì hụi chuẩn bị, trên bàn cũng đầy ắp các món đậu, đậu phụ luộc, đậu phụ hấp, canh đậu phụ, đậu phụ rán...

Đường Diệc Diễm bất đắc dĩ nhìn tôi, cầm lấy điện thoại gọi đồ ăn bên ngoài.

Tôi nghĩ hắn sẽ không cảm kích, kết quả lại là tôi ăn đồ ăn ngoài, còn hắn ngon lành chén đầy một bàn đậu phụ?

Ngẫm lại, đây vẫn là lần đầu tiên tôi xuống bếp.

“Ngày mai em về thăm nhà một chuyến đi, học kỳ cũng đã kết thúc rồi, không còn môn gì nữa đúng không?” Đường Diệc Diễm gấp một miếng đậu phụ rán, sau đó liếc nhìn tôi một cái, tùy ý nói.

Hả? Hắn vừa mới nói là cho phép tôi về nhà sao? Tay tôi đang đặt bên miệng cũng quên cả buông xuống, cứ ngơ ngác nhìn hắn.

“Nhìn anh như thế, là bỗng nhiên nhận ra anh rất đẹp trai sao?” Tôi lần đầu tiên phát hiện, hoá ra hắn cũng biết nói đùa, đừng mở mắt, tôi không muốn bị hắn nhìn thấu sự kinh hoàng trong mắt tôi.

“Anh nói là cho em về nhà một chuyến?” Tôi còn chưa xác định rõ ràng, nhìn hắn đầy mong chờ.

“Ừ, một tháng, nhiều nhất là một tháng!” Cuối cùng, hắn cam đoan nói.

Tôi bỗng chốc tròn to mắt, không thể nào, hắn thật sự cho tôi về nhà!

“Mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh...” Nhìn biểu tình hưng phấn của tôi, hình như hắn rất khó chịu, mắt tự nhiên bổ sung thêm một câu.

“Được!” Tôi rành rọt nói, chỉ cần có thể trở về, chuyện này có xá gì đâu?

“Anh... có chuyện gì à?” Tôi có nên nói cho hắn biết việc ông nội hắn đã tới đây không?

“Em đang quan tâm đến anh đấy à?” Đường Diệc Diễm buông đũa, nhìn tôi một cách rất chăm chú.

“Chỉ là tò mò thôi!” Tôi cố ý lạnh lùng nhắm mắt lại, trong lòng cũng thấy kỳ quái tại sao lại đi hỏi hắn như vậy. Đưa một miếng thịt vào miệng, nhưng tôi lại cảm thấy quá nhạt nhẽo!

Tiếp theo chính là im lặng, chúng tôi đều ăn cơm của mình, cũng không tiếp tục nói chuyện nữa. Chỉ là, Đường Diệc Diễm ngẫu nhiên toát ra một tia lo âu lại khiến cho lòng tôi phiền loạn. Gần đây làm sao vậy, cứ cảm thấy như có chuyện gì đó sắp xảy ra, trong lòng cứ bất an! Đường Diệc Diễm nói muốn đưa tôi trở về, tôi cự tuyệt thế nào cũng không được. Ngày hôm sau, đang lúc chuẩn bị xuất phát, hắn bỗng nhiên nhận được điện thoại, dặn tôi ở lại Thanh Viên, nói là ngày mai sẽ đưa tôi về, còn nhắc đi nhắc lại là tôi không được tùy tiện ra ngoài.

Tôi vẫn cảm thấy thần sắc của hắn rất quái dị. Hắn vừa mới đi được một lát thì tôi nhận được điện thoại của Việt Phong, anh ấy nói muốn gặp tôi. Nghĩ đến lời cảnh cáo của Đường Diệc Diễm, tôi do dự một lúc, nhưng rồi vẫn quyết định đi tới chỗ hẹn.

“Việt Phong...” Việt Phong đã chờ tôi ở quảng trường công viên.

“Tiểu Diệp!” Tôi vừa tới gần, Việt Phong bèn gắt gao ôm chặt tôi, vô cùng thân thiết hôn lên trán, lên môi tôi.

“Việt Phong!” Tôi có chút thẹn thùng đẩy anh ra, nơi này còn có bao nhiêu người.

“Sợ cái gì...” Việt Phong buồn cười, lại đặt lên môi tôi một nụ hôn, kéo tôi ngồi xuống ghế đá.

“Việt Phong, gần đây anh đang bận gì sao?” Tôi bất an nhìn anh, nói ra sự nghi ngờ trong lòng. Ngày đó anh bỗng nhiên xuất hiện ở yến hội, tôi đã cảm thấy toàn bộ thế giới dường như bất ngờ rồi loạn.

“Tiểu Diệp, em chỉ cần tin tưởng chúng ta nhất định có thể cùng nhau ở một chỗ thì tốt rồi!” Việt Phong biến đổi thần sắc, ánh mắt rời đi, trốn tránh cái nhìn chăm chú của tôi. Tôi nhú mày.

Hình như anh muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, tôi còn có thể tin tưởng anh sao?

“Tiểu Diệp...” Việt Phong dịu dàng xoa môi tôi, ánh mắt khẽ lóe lên: “Thực sự... vì em, anh có thể không cần bất cứ thứ gì, anh chỉ muốn cùng em một chỗ, bất luận thế nào, em cũng phải tin tưởng anh là thật lòng yêu em, được không?”

Dứt lời, ngón tay của anh nhẹ nhàng sát qua khóe miệng tôi, nhẹ nhàng hôn tôi, trần trọc.

Tôi nhắm mắt lại. Không cần phải nghĩ nữa, tôi yêu Việt Phong, tôi nên tin tưởng anh ấy, cho dù trong lòng có hoang mang thế nào đi nữa, tôi cũng nên tin tưởng anh ấy.

“Tiểu Diệp, chúng ta từ từ suy nghĩ, sau này chúng ta sẽ để nơi nào định cư được không?” Việt Phong chuyển đề tài, thoải mái ôm ấp, vỗ về tôi: “Còn nữa, sau này chúng ta có con, sẽ đặt tên cho đứa bé là Trần Ái Diệp được không?”

“Anh...” tôi rất ngạc nhiên, sao anh ấy bỗng nhiên lại nghĩ xa xôi như vậy. Nhưng tôi vẫn bấu môi cô động: “Ái Diệp, tên xấu quá, về sau đứa nhỏ nhất định sẽ oán chúng ta, nói chúng ta không có trách nhiệm, đặt tên lung tung!” Tôi chu miệng, ở trong lòng anh cười đến ngọt ngào.

“Vậy thì đặt tên là gì đây?”

“Em đang nghĩ mà... Hay là...”

Gió nhẹ nhàng thổi trên người chúng tôi. Hai người gắt gao dựa sát vào nhau, khát khao tương lai, một tương lai của riêng chúng tôi! Việt Phong, nếu như tất cả đều trở thành sự thật giống như những gì đã nói thì thật tốt biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32

Cùng Việt Phong ở quảng trường chơi suốt một buổi chiều, tôi vui vẻ trở lại Thanh Viên, nghĩ đến ngày mai sẽ được gặp lại ba mẹ, tôi quả thực cảm thấy hôm nay là ngày may mắn của tôi. Tất cả mọi việc đều thuận lợi, tâm trạng buồn bực suốt mấy ngày qua cũng tốt lên không ít!

Tôi cười cười, ấn mật mã khóa mở cửa, mùi rượu xộc thẳng vào mũi khiến tôi khó chịu nhíu mày, hương vị ghê tởm đó khiến dạ dày tôi lại bắt đầu thấy buồn nôn.

Tôi che miệng nôn khan. Vừa mới bước vào phòng, thân mình đã bị một người kéo qua, khuỷu tay chợt thấy đau.

“Đường... Diệc Diễm!” Trước mặt tôi là Đường Diệc Diễm người đầy mùi rượu, hung tợn nhìn tôi, lại một lần nữa siết chặt cổ tay của tôi.

“Đau quá...” Khớp xương truyền đến cảm giác đau làm tôi liều mạng giãy dụa, hắn lại phát bệnh thần kinh gì nữa đây, hắn hi vọng vô thường thật đúng là làm cho người ta cảm thấy khó lòng phòng bị!

“Đau? Buổi chiều cô đi đâu?” Đường Diệc Diễm không để ý tới sự giãy dụa của tôi, cố ý nắm chặt tôi, đem tôi vây ở trong lòng hắn, mùi rượu gay gắt xộc thẳng lên mặt tôi, khó chịu đến mức tôi muốn nôn mửa.

“Cô nhìn thấy tôi là muốn ới sao?” Đường Diệc Diễm nói bằng giọng mỉa mai, hắn nhìn tôi, lừa gạt trong mắt cuộn cuộn ngưng tụ.

“Em chỉ là người thấy mùi rượu...” Tôi không muốn chọc giận hắn, tôi thật sự là không có sức lực cùng hắn tranh cãi điều gì hết, hơn nữa, tôi cũng không muốn khiến hắn bội ước, hủy bỏ hành trình ngày mai của tôi.

“Nói, buổi chiều đi đâu?” Nhưng hắn vẫn không chịu bỏ qua.

“Em...” Tôi chợt dạ cắn môi dưới, hắn hỏi như vậy có phải đã biết gì đó rồi không, suy đoán trong lòng khiến cho mặt tôi trắng bệch ra.

“Sợ sao?” Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên, hắn hất tay tôi ra, bước về phía bàn, cầm một tập giấy lên, dùng sức ném vào mặt tôi, rống giận: “Đồ đê tiện...”

Một loạt ảnh chụp bay tán loạn, nhân vật chính là tôi và Việt Phong, ôm, hôn môi, dựa sát vào nhau, chính là buổi chiều hôm nay, nhất cử nhất động của chúng tôi đều bị chụp lại.

“Anh phải người theo dõi tôi?” Thật ti bi, hắn xem tôi là cái gì, là con chó nhỏ sao?

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm!” Đường Diệc Diễm túm lấy tay tôi rít gào, tôi cũng không phủ nhận.

“Cô thích hắn đến vậy cơ à? Vì hắn mà hết lần này đến lần khác phản bội tôi, lừa dối tôi, tôi lại... tôi thậm chí còn...” Còn chưa nói hết, Đường Diệc Diễm đã nghẹn không ra một chữ, phẫn hận nhìn tôi, hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi luôn.

“Đúng, người tôi thích chính là Trần Việt Phong, tôi yêu anh ấy!” Tôi một chút cũng không chịu nhượng bộ, hắn lại dám phái người theo dõi tôi, nếu không tin tưởng tôi, vậy thì mấy ngày trước thổ lộ hết tâm tình với tôi như vậy làm gì, còn đối xử với tôi dịu dàng đến khó hiểu là bởi vì sao?

Nếu như nói, lúc trước tôi có một chút mềm lòng, thì bây giờ bởi vì hành vi này của hắn, tôi lại nhớ tới lúc đầu, lại thù hận như trước.

“Tôi yêu anh ấy, tôi chính là yêu anh ấy, yêu hơn cả bản thân mình...”

“Ba...” Hai mắt Đường Diệc Diễm bốc hỏa, hắn hung hăng cho tôi một cái tát. Tôi ôm mặt cười nhạt, đã sớm dự liệu, đã sớm không biết đau.

“Diệp Suong Phi, tất cả đều là cô tự chuốc lấy, đều là cô gieo gió gặt bão!” Hắn dùng sức đẩy tôi ra, đi nhanh ra ngoài cửa. “Bành” một tiếng đóng cửa lại.

Tôi suy sụp ngã xuống, khóc không ra nước mắt, hóa ra tưởng rằng có thay đổi cũng chỉ là bắt đầu chuyển biến xấu mà thôi.

Tôi cuộn mình nằm trên ghế sofa suốt một đêm, Đường Diệc Diễm không trở về, tôi biết có lẽ hôm nay mình đi không được. Tôi đã tự huỷ diệt cơ hội của mình rồi.

Nằm trong sofa, tôi nhắm mắt mở mắt, trên màn hình xuất hiện cảnh đại sảnh tập đoàn Đường Triễn, một đám phóng viên đang vây quanh chặn đường Đường Triết Lý.

“Đường tổng, xin hỏi, chuyện Đường Diệc Diễm tiên sinh tối hôm qua ở quán bar đánh nhau ngài có ý kiến gì không?”

“Đường tổng, Đường Diệc Diễm mãi không chịu xuất hiện là vì trốn tránh sao?”

“Người bị thương nói sẽ kiện Đường thị, ngài có nắm chắc phần thắng không?”

...Sau đó, tôi cũng không biết nói gì nữa, trong đầu chỉ không ngừng hiện ra hình ảnh quán bar, đánh nhau, còn cả khuôn mặt xanh mét của ông ta.

Sao lại thế này, Đường Diệc Diễm đêm qua không có trở về, lại đi quán bar, còn gây ra họa? Kiện cáo? Hắn đánh bị thương người ta sao?

Những nghi vấn lớn khiến đầu tôi chóng váng, tắt TV, tôi đi đến ban công muốn hít thở không khí, di động vào lúc này lại vang lên. Một dãy số xa lạ, tôi nghi hoặc bắt máy.

“Cô thu dọn một chút, trở về nhà đi!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Đường Diệc Diễm. Tại sao hắn không dùng di động của mình?

“Tôi...”

“Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô sau!” Đầu kia vội vàng ngắt máy.

Tôi buông di động, trong lòng lại càng phiền muộn.

Tôi thở dài, trở lại phòng sắp vài bộ quần áo, mặc kệ thế nào, có thể về nhà là không còn gì bằng rồi.

Sau khi tôi rời khỏi Thanh Viên, lại không biết rằng, tôi vừa mới đi được một lát, phóng viên đã chen chúc kéo tới, bao vây ở cửa căn hộ. Đến nhà ga, tôi gọi điện thoại cho Việt Phong, di động lại chuyển tới hộp thư thoại. Tuy thấy có chút mất mát, tôi vẫn nói sẽ gọi lại cho anh sau, rồi tôi lên xe về nhà. Tôi nghĩ, đây là chuyện duy nhất tôi có thể để cho người ta một chút an ủi.

Về tới nhà, nhìn khuôn mặt hân hoan tươi cười của mẹ, tôi thấy có chút hổ thẹn, đã lâu rồi tôi không trở về. Mẹ tự nhiên lại làm một bàn đồ ăn ngon, sau

đó cả nhà vui vẻ ngồi quây quần bên nhau, rất hạnh phúc!

Buổi tối, Việt Phong gọi điện thoại tới nói chuyện phiếm vài câu rồi cúp máy, nói là có việc gấp. Anh ấy rốt cuộc đang bận việc gì?

Tôi ở nhà vui vẻ ngây người suốt nửa tháng, bởi vì cuối kỳ còn có kì thi nên tôi không thể không trở lại trường học. Trong khoảng thời gian này, Việt Phong thường xuyên gọi điện thoại cho tôi còn Đường Diệc Diễm một lần cũng không có. Bởi vậy, khi trở lại thành phố này, tôi không về Thanh Viên mà đi tới trường học.

Tiểu Thanh kể cho tôi biết một tin tức chấn động, gần đây Đường thị gặp nhiều phiền toái, chuyện kiện tụng quán bar vô cùng nghiêm trọng, người nhà người bị thương kiện Đường thị lên tòa án trên, người bên ngoài đồn Đường Diệc Diễm cũng bị điều đi Anh quốc...

Cho nên hẳn mới không gọi điện thoại cho tôi, không tới tìm tôi sao?

Việt Phong rốt cuộc cũng đến tìm tôi với vẻ rạng rỡ. Anh nói muốn dẫn tôi tới một nơi, thế là ngày nghỉ chúng tôi cùng đi du lịch! Chúng tôi cố ý không đề cập tới chuyện của Đường Diệc Diễm, vui vẻ nói chuyện với nhau, thảo luận đủ thứ.

Nhưng sự bất an trong lòng chỉ có tăng chứ không hề giảm!

Lại qua vài ngày, kì thi đã bắt đầu tới, đến khi kết thúc, tôi bắt đầu chậm rãi ý thức được, hình như mình lại bắt đầu khôi phục cuộc sống trước kia, cuộc sống không có Đường Diệc Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33

Tôi nghĩ trực giác của phụ nữ thường rất đúng. Sự lo lắng từ trước tới nay của tôi cuối cùng vẫn biến thành sự thật.

Lẽ ra tôi không nên đột nhiên hưng phấn như vậy. Nếu tôi không đến nơi đó, có lẽ cả đời này cũng không phải đối mặt với sự thật làm cho người ta tan nát cõi lòng như vậy. Tôi thà là cả đời chẳng hay biết gì, cũng không muốn đối mặt với sự thật tàn nhẫn đó!

Cuối cùng, vận mệnh lại một lần nữa cho tôi được chứng kiến nó hi vọng vô thường đến thế nào.

Học kỳ kết thúc, cả phòng chúng tôi ở bên ngoài liên hoan, cơm rượu no nê xong lại tiếp tục đi dạo. Tôi nhìn thấy một bộ quần áo khá đẹp, bỗng nhiên lại nhớ tới cô giáo. Cô xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ vô cùng thích hợp với kiểu quần áo này, tôi cũng đã lâu không gặp cô. Vì thế, tôi mua ngay bộ quần áo đó, gói lại cẩn thận, cũng không gọi điện thoại cho cô mà trực tiếp đi tới phòng y tế của trường, muốn dành cho cô một sự bất ngờ!

Xách túi quần áo, tôi nhẹ nhàng bước tới phòng y tế, nhưng lại phát hiện hai bóng người qua cách cửa đang khép hờ.

Việt Phong? Không phải anh ấy nói hôm nay phải giúp bạn chuyện gì đó hay sao? Tại sao lại ở trong này cùng cô giáo, hơn nữa trong lúc đối thoại họ lại lộ ra những biểu tình mà cho tới bây giờ tôi còn chưa từng thấy. Bình thường cả hai đều cãi nhau âm ỉ, thế mà lúc này đây, vẻ nghiêm túc của họ không hiểu sao lại khiến cho lòng tôi rối bời, có cái gì đó khiến tôi không dám đối mặt với mọi chuyện, tôi đột nhiên sợ hãi muốn vứt ra rồi đi.

Nhưng còn chưa kịp xoay người, tôi chợt nghe thấy...

“Việt Phong, cháu điên rồi à? Sao cháu có thể làm như vậy, bây giờ mọi việc đều vì cháu mà hỏng hết cả. Cháu có vui không? Cháu có nghĩ đến mẹ cháu không?” Giọng cô giáo đầy lo âu.

“Mẹ cháu? Cháu chính là bởi vì mẹ cháu! Đã nhiều năm như vậy rồi, di có thấy mẹ cháu từng được vui vẻ bao giờ không? Di ngẫm lại xem, nhìn mẹ cháu mỗi khi tránh ở một góc khuất khóc thầm, tất cả đều là bởi vì người đàn ông kia, bởi vì gia tộc độc ác kia!” Việt Phong gần như rít gào, rống giận.

“Nhưng Tiểu Phi thì sao, còn Tiểu Phi thì sao?”

Cô giáo vừa dứt lời, trong phòng lại tĩnh lặng đến dị thường.

Không, sẽ không... Tôi phe phẩy đầu, không muốn chứng thực sự suy đoán trong lòng mình.

“Tiểu Phi thì sao đây, Tiểu Phi là vô tội, tại sao cháu, tại sao lại lợi dụng nó để đả kích Đường Diệc Diễm, cháu thậm chí còn từ bỏ cả cơ hội đi du học để tới ngôi trường này tiếp cận nó. Từ đầu tới cuối, cháu chỉ biến nó thành một quân cờ dùng để đối phó với Đường Diệc Diễm, đối phó với người anh cùng cha khác mẹ của cháu...”

Không...

“Ba...” Bình hoa đặt trên hành lang bị tôi đụng vào, đột ngột vang lên tiếng động, vọng lại trong không gian tĩnh mịch này.

Nát, tất cả đều vỡ nát!

Tôi mờ mịt nhìn chăm chăm hai khuôn mặt đang thất kinh trước mắt, tất cả đều đã xong, kết thúc rồi!

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong thử tiến đến gần tôi, trên mặt có kinh ngạc, có khủng hoảng, có áy náy...

Áy náy? Có sao? Anh tàn nhẫn kéo tôi vào cuộc chiến tranh của bọn họ mà còn có thể áy náy sao?

Tôi bỗng nhiên rất muốn cười bởi vì sự ngu xuẩn của chính mình, tôi nên oán trách ư? Cuối cùng, người mà tôi tin tưởng nhất cũng lừa dối tôi.

“Tiểu Diệp, em nghe anh giải thích đã...”

“Giải thích cái gì? Giải thích anh đã lợi dụng tôi như thế nào à?” Tôi nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta, không, tôi không muốn nghe. Tôi không thích nghe...

“Đúng vậy, ngay từ đầu anh chỉ muốn lợi dụng em, anh muốn đả kích Đường Diệc Diễm, anh muốn trả thù hấn, anh hận người đàn ông kia, càng hận con của ông ta hơn. Là bọn họ hại anh và mẹ anh, là người đàn ông vô trách nhiệm đó đã khiến mẹ anh đêm nào cũng phải rơi lệ, còn Đường Diệc Diễm, nhược điểm duy nhất của Đường Diệc Diễm cũng chỉ có em, cho nên anh đã tính kế với hấn, hãm hại hấn...”

“Đủ rồi...” Tôi nghe không nổi nữa, âm mưu, tất cả chỉ là âm mưu. Ngay từ đầu, từ đầu tới cuối... tôi chỉ là quân cờ, chỉ là quân cờ bị người ta đùa bỡn!

“Tiểu Diệp... nhưng là anh tính toán hết thảy, lại tính không nổi anh sẽ yêu em, anh thật sự yêu em...” Trần Việt Phong bắt lấy bả vai của tôi, đau đớn nhìn tôi, hai mắt trở nên đỏ ngầu: “Anh thật sự yêu em...”

“Yêu...” Tôi buồn cười nhìn anh ta, đây là yêu sao? Ném tôi cho một người đàn ông khác, đây là yêu sao?

“Anh biết không? Đường Diệc Diễm từng nói, nếu... nếu tôi không xuất hiện trước mặt hấn, hấn sẽ buông tha cho tôi. Nhưng chính màn đua xe có tính toán kia lại ném tôi về phía hấn, ném tôi về phía ác ma, là anh, chính anh đã tự tay đẩy tôi xuống địa ngục, anh còn nói yêu tôi, còn dám nói yêu tôi sao...” Tôi hướng về phía anh ta rống to, hét chói tai, chống đỡ: “Anh cắt đi, cắt đi...”

“Tiểu Diệp...” Trần Việt Phong gắt gao ôm lấy thân mình đang run rẩy của tôi không buông!

“Cút ngay...” Tôi giẫy dụa. “Đừng đụng vào tôi, các người đều khiến tôi ghê tởm...”

“Tiểu Phi...” Cô giáo nhìn hai chúng tôi đang giằng co trên hành lang, cũng bắt đầu có người vây xem. “Việt Phong, hai đứa từ từ nói chuyện đã, đừng kích động...”

“Tôi và anh không có gì để nói hết, Trần Việt Phong, từ nay về sau chúng ta nhất đao lưỡng đoạn!” Tôi giẫy khỏi anh ta, xoay người chạy đi, nước mắt bắt đầu lăn dài.

“Tiểu Diệp...!”

Chấm dứt đi! Chấm dứt con ác mộng này đi...!

Nếu thật sự chỉ là một con ác mộng thì hãy để nó chấm dứt hoàn toàn đi! Tôi cuộn mình trên giường ký túc xá, không nói một lời, không ăn không uống tựa như người đã chết, không còn hơi thở!

Ký túc xá cũng chẳng có ai, mọi người đều về nhà, còn tôi...

Tất cả mộng mơ, tất cả sự chờ đợi đều đã kết thúc, tôi còn lại gì, tôi có được thứ gì sao?

Di động không ngừng vang lên, tôi không nhận.

Cửa ký túc xá bị gõ vang khắp, tôi không mở.

Tôi không muốn lại bị thương tổn, cũng không muốn nghe lời nói dối.

Bọn họ thật đúng là anh em, một ác ma thực sự và một ác ma đội lốt thiên sứ!

Còn tôi chỉ là quân cờ để tranh đấu, chỉ là một thứ công cụ của người ta.

Từ đầu tới cuối, tôi cái gì cũng không phải!

Nước mắt có phải đã cạn rồi không? Tại sao trong lòng giống như bị xé rách, mà nước mắt lại không hề rơi?

Trần Việt Phong, anh thật độc ác!

Tôi từng nghĩ rằng anh là lý do duy nhất để tôi tồn tại. Bây giờ, anh lại khiến tôi ngay cả thờ cũng thấy đau.

Anh xem tôi là cái gì?

Tôi là nhuộc điểm duy nhất của Đường Diệc Diễm ư, tôi sao?

Nếu anh dùng tình làm tổn thương Đường Diệc Diễm, vậy thì anh cũng đã dùng chính thứ đó để thương tổn tôi, thương tổn linh hồn vốn đã không chịu đựng nổi của tôi, anh so với Đường Diệc Diễm còn độc ác hơn, còn đáng sợ hơn!

Tôi sẽ không tha thứ cho anh, cả đời này!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34

Không biết trời đã sáng như thế nào, tôi bỗng nhiên như có sức lực, tôi muốn về nhà.

Tôi nhớ mẹ, nhớ ba!

Tôi cố hết sức từ trên giường đứng lên, đỡ dần mặc quần áo, đi giày, rửa mặt...

Tiếng chuông di động bèn nhon chọt vang lên, tôi không thể bỏ qua, đã tập mãi thành thói quen. Nhưng hôm nay tôi lại cảm thấy nó vô cùng chói tai, nó vang lên hết lần này đến lần khác, tựa như sẽ không cam tâm nếu không có người nghe máy.

Cuối cùng, nó im lặng.

Tiếng chuông, tin nhắn, âm thanh, màn hình, thực sự làm tôi đau mắt.

Tôi do dự buông bàn chải đánh răng xuống, yên lặng nhìn di động trên bàn.

Cuối cùng, tôi vẫn đi tới trước bàn, cầm lên, ấn nút nghe.

“Tiểu Phi, là cô đây, Việt Phong bị tai nạn xe!”

Tôi thở dốc, nghe thấy cả thanh âm hô hấp dồn dập của chính mình!

Tôi chạy đến cửa bệnh viện thì dừng lại, chậm rãi di chuyển từng bước một...

Xa xa, tôi nhìn thấy hai bóng người đang đỡ lấy nhau.

Họ khóc cái gì, bị thương cái gì?

Tôi lại gần, cô giáo nhìn tôi bằng vẻ mặt bi thương, cô không nói gì, nước mắt từ hốc mắt rơi xuống.

Sao lại khóc, tại sao?

Vì không vui ư? Vì bị ảm ức ư?

Tại sao phải khóc?

Tôi mờ mịt nhìn họ, không ngừng lắc đầu. Có thứ gì đang tụ lại trong mắt vậy?

Lúc này, đèn phòng phẫu thuật chọt tắt, hô hấp của tôi cũng tưởng như ngừng lại, nhìn bác sĩ mặc đồ trắng bước ra, bắt đầu đi lắc đầu.

Người phụ nữ trước mặt lập tức khóc thét, kêu gào đến khàn cả giọng!

Sao vậy, sao thế, sao người phụ nữ đó lại thương tâm như vậy, tại sao?

Tôi đứng đó, trong đầu vẫn chỉ có một mảnh mờ mịt, đôi mắt trống rỗng, người phụ nữ này thật đúng là kỳ quái, khóc cái gì, đã làm sao mà khóc nào!

Có cái gì bị đẩy ra, bị phủ lên bởi một lớp vải màu trắng, người phụ nữ đó vẫn khóc, kéo tấm vải lên, mọi người đều đỡ người bà ấy lên, an ủi, cuối cùng bà ấy ngất đi, được người khác đưa vào trong phòng.

Tại sao Việt Phong còn chưa ra, anh ấy không biết là tôi đang đợi anh ấy sao?

Tôi vội ngừng đầu, đứng lặng trước cửa phòng phẫu thuật, tôi muốn chờ Việt Phong đi ra, chờ anh ấy đứng trước mặt tôi.

“Tiểu Phi...” Cô giáo đi tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của tôi, trong mắt hiện lên một tia máu.

Tại sao lại nhìn tôi đáng thương như vậy, tôi không hề đau lòng, tôi đang đợi Việt Phong!

“Tiểu Phi...” Cô giáo che miệng lại, nước mắt trào ra, nghẹn ngào: “Tiểu Phi...”

Xe được đẩy lại đây, máu tươi đỏ sẫm bắt đầu chậm rãi thẩm thấu qua lớp vải. Máu đỏ! Nhiều máu quá!

Xe lướt qua tôi, tôi vội bắt tay, nhìn y tá đẩy xe: “Cô... có thấy Việt Phong không vậy? Trần Việt Phong! Thấy không?”

Y tá nhìn tôi, tiếng nói nghe ở cổ họng.

Sao rồi? Ngay cả cô ấy cũng nhìn tôi như vậy, tôi đáng thương đến thế sao?

Tôi mờ mắt nhìn ánh mắt bi thương của họ, không thêm để ý nữa, tôi muốn đợi để nói với Việt Phong.

“Cô à...”

Làm gì đây?

Tôi hoang mang nhìn về phía cô ấy, ánh mắt y tá dừng ở dưới lớp vải trắng trên xe đẩy.

Tôi chậm rãi vươn tay ra, run run xúc lên...

Nước mắt... Sao lại thế này, tại sao? Rõ ràng không sao mà, sao nước mắt lại rơi, rơi nhiều quá, nhiều đến nỗi tôi không thấy rõ nữa, kì lạ quá...

“Tiểu Phi...” Cô giáo đi tới, đau khổ ôm tôi khóc. “Tiểu Phi, Việt Phong đã đi rồi...”

Đi rồi? Tôi quay đầu, mờ mắt nhìn cô, thì thầm: “Đi rồi?” Cái gì mà đã đi rồi, hôm qua, hôm qua anh còn không ngừng gọi điện thoại cho tôi, muốn giải thích với tôi, còn cả hôm nay nữa, sáng nay anh vẫn gọi, vẫn còn ở mà, sao cô lại nói anh đi rồi?

Cô định đùa gì đây, tôi buồn bã cười cười, lui về phía sau, lắc đầu không tin.

“Tiểu Phi...”

“Cô giáo, chúng ta cùng ở đây chờ Việt Phong được không?”

“Tiểu Phi...” Cô giáo gắt gao ôm lấy tôi, khóc không thành tiếng!

“Cô giáo, cô đừng khóc, cô khóc cái gì chứ?” Tôi lau nước mắt của cô. “Cô xem, cô khóc làm em cũng khóc, nếu Việt Phong nhìn thấy lại cười chúng ta cho mà xem...”

“Tiểu Phi, em phải đối mặt với sự thật, Việt Phong đã mất!”

“Không...” Tôi hét to, đầu đau nhức liệt, tôi điên cuồng ôm tai, không, tôi không muốn nghe, tất cả đều là những lời nói dối, Việt Phong không chết, anh đang đợi tôi, đợi tôi tha thứ cho anh.

Tôi quay đầu, nhìn gương mặt quen thuộc kia đang tái nhợt, không còn một chút hơi thở, tôi nhẹ nhàng lấy tay chà lau hai má bị dơ của anh, khẽ thì thầm: “Tĩnh dậy đi Việt Phong, đừng ngủ, em tha thứ cho anh rồi, anh không cần phải giả bộ ngủ nữa!”

“Việt Phong, sao anh cứ ngủ mãi thế? Em giận rồi đấy, lần này em thật sự sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa!”

“Việt Phong, Việt Phong!”

“Tiểu Phi...” Cô giáo ôm lấy tôi.

Tôi nói: “Cô giáo, sao Việt Phong không tỉnh dậy, em đã tha thứ cho anh ấy rồi mà, em không tức giận nữa...”

“Việt Phong đã biết, nó sẽ được an ủi!”

“Thật không?”

“Ừ!”

“Tiểu thư...” Ý tá ý khuyên chúng tôi hãy nén bi thương rồi đẩy xe đi qua người chúng tôi.

“Cô muốn làm gì?” Tôi vội bắt lấy cổ tay của cô ấy, trùng mắt.

“Tiểu Phi...” Cô giáo gắt gao giữ chặt lấy tôi, tôi giãy dụa, bỏ nhào tới trước xe. “Trần Việt Phong tỉnh lại, đừng đùa nữa, anh đừng dọa em, đừng dọa em!”

“Việt Phong...”

“Trần Việt Phong, tỉnh lại, anh tỉnh lại cho em, sao anh có thể vô trách nhiệm như vậy, sao anh có thể, sao có thể... Việt Phong... Việt Phong... A... A!”
Tôi bỗng nhiên gào lên, điên cuồng hét to: “A... A...”

Việt Phong chưa chết, anh vẫn chưa chết, gạt tôi, các người gạt tôi!

“Tiểu Phi...” Cô giáo giữ chặt tôi đang lay động thì thể Trần Việt Phong, bị thiết ôm lấy.

“Dừng lại, Tiểu Phi, đừng kêu nữa, em hãy để Việt Phong... an tâm đi thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35

“Tiểu Diệp, hứa với anh, nếu... nếu như sau này chúng ta lạc mất nhau, thì sẽ tới nơi này chờ đợi nhau, được không?”

“Việt Phong, em nhất định sẽ không để lạc mất anh!”

“Tiểu Diệp, anh yêu em! Rất yêu em!”

“Em cũng vậy, rất rất yêu anh!”

Việt Phong, vậy mà em vẫn để lạc mất anh, em tìm không thấy, trên thế giới này, em rốt cuộc đã không thể tìm thấy anh nữa rồi!

Nước biển vẫn cứ cuộn cuộn dâng lên, ngay cả núi đá kia vẫn sừng sững đứng giữa biển khơi, từng con sóng vờn quanh không một chút thay đổi, tiên nữ vẫn dùng phương thức như vậy để được gần gũi người mình yêu. Còn chúng ta thì sao? Việt Phong, em phải làm thế nào mới gặp được anh đây?

Nước biển lạnh lẽo buốt giá đến tận xương, tất cả mọi thứ tôi đều không cảm thụ được, cảm giác dường như đã không còn.

Nắm chặt DV trong tay, tôi ngồi xuống bên bờ biển, đối mặt với núi đá, trên DV còn lưu lại một vết máu chưa kịp lau, tôi nhẹ nhàng vuốt ve, Việt Phong, chắc là rất đau, thân thể nhất định rất đau phải không!

Cô giáo nói, đây là vật cuối cùng mà Việt Phong bảo hộ ở trong ngực, lúc cô giao cho tôi, hai mắt còn đỏ hồng.

Việt Phong, anh muốn nói gì đó với em đúng không?

Tôi bật lên, bên trong là khuôn mặt thân thuộc của anh, hồng hào, tinh thần phấn chấn, anh vẫn đang thờ, vẫn đang nhìn em!

“Tiểu Diệp, em còn nhớ không? Có một lần ở trên đường em muốn anh làm một việc, anh nói là em cổ hủ quá, nhưng thực ra, trong lòng anh đã muốn hát cho em nghe rồi, thật đấy!” Trên màn hình là Việt Phong với nụ cười chưa xót, anh cân chỉnh lại ống kính một chút.

Tiếng nhạc du dương vang lên, Việt Phong cũng chậm rãi ngân nga...

“Loại cảm giác này chưa từng có bao giờ,

Mỗi ngày đều suy nghĩ trái phải,

Mỗi một lần thờ trái tim đều bị chiếm cứ, nhưng lại chẳng thể ghét bỏ.

Là em đã làm cho anh đắm chìm trong sự mê muội ngọt ngào nhưng vẫn phải giữ khoảng cách.

Còn em lại tiêu sái vui đùa với trò chơi tình yêu.

Mỗi ngày trôi qua anh dần mất đi dũng khí,

Cố tình quên rồi lại vẫn cứ nhớ, chờ đợi lòng em có chút tình cảm với anh.

Bởi vì có yêu mới biết tình yêu sâu đậm đến thế nào, trong lòng đều là cảm động...!”

“Việt Phong, là bài hát “trong lòng có chú ý” của Trình Tiểu Đông, nghe hay quá! Anh cũng hát cho em nghe đi!”

“Anh không hát đâu, bài hát cổ hủ như vậy, mất mặt chết đi được!”

“Không được, anh nhất định phải hát, mau hát đi!”

“Không được, không cần, anh mặc kệ...”

“Được lắm, Trần Việt Phong, anh không yêu em đúng không!”

“... Nhưng mà đừng như vậy!”

...

Việt Phong, Việt Phong... tôi nghẹn ngào che miệng lại, móng tay đâm sâu vào trong da thịt, không cho tiếng nức nở thoát ra. Trên màn hình, mắt Việt Phong đã đỏ lên, anh vẫn chậm rãi hát theo nhạc, chậm rãi hát... Nghẹn ngào!

“Anh thật sự, thật sự không giống như người khác có thể thực sự khiến lòng em chú ý đến anh. Bởi vì có em, thế giới trở nên thật khác biệt. Người ta có thể cười anh quá ngu ngốc hoặc yêu quá sâu đậm, chỉ vì anh tin tưởng chính mình, trong lòng có thể vĩnh viễn chú ý tới em!”

Đau quá, thật sự đau quá! Không thể thờ nổi, trái tim cũng không có cách nào nhảy lên nữa! Việt Phong, Việt Phong... Tôi gắt gao cuộn thân mình lại, Việt Phong, em đau lắm, còn sống thật đau đớn quá... thế giới không có anh thật sự khổ sở vô cùng...!

Không cần chờ nữa, cơ thể đã không thể hô hấp, máu cũng chẳng cần lưu động trong thân thể này nữa, nếu vậy hãy cháy ra đi.

Máu đỏ sẫm theo cổ tay tôi chảy xuống, cảm giác đau đớn cũng không cảm nhận được, tôi nhìn nước biển, một hình bóng đang dần trở nên rõ ràng, dần dần...

Việt Phong, anh đã đến rồi sao? Anh tới đón em phải không?

Anh tới đón em rồi đi thế giới tàn nhẫn này phải không anh?

Việt Phong, đưa em đi đi... hãy đưa em đi!

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá! Tôi chỉ muốn bình yên mà ngủ, vĩnh viễn không cần tỉnh lại nữa, cứ ngủ mãi như vậy!

Thế nhưng... là ai, là ai đang rít gào bên tai tôi, giọng nam trầm thấp, cầu xin... là ai? Ồn quá, tôi chỉ muốn yên tĩnh...

Tĩnh lại, ánh sáng chói mắt khiến tôi phải nhú mi. Thật là chói mắt quá!

“Tĩnh, tĩnh, cô ấy tỉnh rồi...” Có người ở bên tai tôi hô to.

Người trong mộng là cô ấy sao?Ồn ào quá!

Cửa bị đẩy thật mạnh, tôi mở mắt, vừa vận nhìn thấy một bóng người cao lớn vọt vào trong.

Đường Diệc Diễm...

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm ngồi xuống bên người tôi, hai mắt đỏ ngầu, vội vàng nắm chặt tay tôi, vui sướng nhìn tôi.

Tôi âm thầm cúi đầu, thì ra tôi vẫn còn sống... vẫn còn có mặt trên thế giới tàn nhẫn này, thế giới không có Việt Phong.

Tôi nhắm mắt lại, nhưng nước mắt đã lăn dài...

Tại sao? Tại sao không để tôi được bình yên. Tôi thật sự mệt mỏi quá!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm nhìn ra sự thống khổ trong mắt tôi, hấn nghẹn ngào, nắm chặt đầu vai của tôi. “Em... mang thai rồi, không chỉ có

mình em đâu!”

Tôi vội ngẩng đầu, theo dõi hắn.

“Đã ba tháng rồi, đứa nhỏ rất suy yếu, lần này em mất máu quá nhiều, suýt chút nữa đứa nhỏ đã không giữ được!” Đường Diệc Diễm siết chặt tay lại, nhìn tôi.

Bây giờ tôi mới thấy rõ khuôn mặt hắn, mỗi một, nhọt nhọt, chật vật.

Người này vẫn là Đường Diệc Diễm hăng hái trước kia sao?

Đứa nhỏ? Trong bụng tôi có đứa nhỏ?

Khẽ vuốt bụng, tôi không biết tại sao trong lòng mình lại thấy rung động, đứa nhỏ...

“Anh nói cho em biết, đứa nhỏ là của anh, anh không cho phép em không cần nó...” Về ngây dại của tôi đối lấy tiếng gầm nhẹ của hắn. Hai mắt hắn đỏ hồng, lại tiếp tục nắm chặt đầu vai của tôi, tôi đau đến nhủu mày.

“Đường tiên sinh, cô ấy vừa mới tỉnh!” Y tá đang đứng một bên vội nhắc nhở hắn, lực trên đầu vai dần thả lỏng, nhưng Đường Diệc Diễm vẫn gắt gao ôm chặt tôi.

“Em nhất định rất đói bụng, nhanh đi chuẩn bị chút gì đó ăn nhẹ đi!” Đường Diệc Diễm ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người lại bắt đầu bận bịu.

“Tôi không muốn ăn!” Thực sự không muốn ăn, một chút cũng không muốn!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36

Đường Diệc Diễm không chút để ý tới khẩu vị của tôi như thế nào, cứ một mực đút cháo cho tôi. Hắn từ từ múc, đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi, rồi mới đưa đến miệng của tôi. Tôi hé miệng, nuốt xuống, nhủu mi.

Hắn lại từ từ đút, cứ lặp lại như vậy, đến khi tôi ăn hết chén cháo hắn mới chịu dừng lại.

Ngồi bên người tôi, Đường Diệc Diễm nắm cổ tay của tôi, mềm nhẹ mon tron miệng vết thương đã đóng vảy, trên da thịt lưu lại một vết sẹo dữ tợn. Bác sĩ nói vết dao này quá sâu, không thể khôi phục, chắc chắn sẽ để lại sẹo.

Một vết sẹo vĩnh viễn nhắc nhở tôi Việt Phong đã mất.

“Không được khóc, không được vì hắn rơi một giọt nước mắt!” Đường Diệc Diễm lau nước mắt cho tôi, giọng trầm thấp, chua xót nói.

Tôi cắn môi: “Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?”

“Vậy còn em?” Đường Diệc Diễm phản hận nhìn tôi. “Em một dao hung hăng tự sát như vậy, em không tàn nhẫn sao?” Sự đau đớn trong mắt hắn làm tôi không đành lòng nói tiếp, đành nhìn xuống, nghiêng đầu.

“Anh có biết... Việt Phong là người thân của anh không?” Tôi cúi đầu, thì thào.

“Người thân?” Đường Diệc Diễm nhượng mày, giọng điệu lãnh đạm: “Nếu định em nói hắn cũng là con của ba anh, thì gần đây anh mới biết.”

Tôi ngẩng đầu, sao hắn có thể lạnh lùng như vậy, dù sao họ cũng cùng huyết thống. Có lẽ, Việt Phong đã hãm hại hắn, nhưng người đã đi rồi, tất cả ân oán thù hận cũng nên xóa bỏ.

Đường Diệc Diễm khẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. “Duyệt Duyệt, nếu em cũng ở trong nhà anh, em sẽ hiểu. Trong mắt người Đường gia chỉ có đồng minh và kẻ thù, không có người thân...”

“Còn tôi?” Tôi nâng mắt. “Còn tôi? Tôi là đồng minh hay là kẻ thù?”

Đường Diệc Diễm chưa xót cười nhẹ, bắt đầu dĩ lặc đầu: “Em biết rõ trong lòng anh, em là ngoại lệ, cần gì phải hỏi anh!”

Trái tim tôi khẽ run lên.

Hắn dường như đã thay đổi, có lẽ, tôi chưa từng để ý tới hắn, cho nên mới không phát hiện hắn cũng có một vài ưu điểm.

Ưu điểm?

Tôi vì suy nghĩ này của mình mà cảm thấy kinh ngạc trong lòng, tôi lại dùng từ như vậy để hình dung hắn, hình dung về kẻ đã từng là ác ma trong mắt tôi?

“Sao vậy, không thoải mái sao? Hay là đùa nhỏ?” Đường Diệc Diễm thấy tôi nhíu mi không nói bèn chuyển chủ đề, sự trù mến trong mắt làm cho người ta đau lòng.

Tôi bình thần lắc đầu: “Chỉ là một mối thôi...”

Đường Diệc Diễm nhíu chặt mày, khẽ buông tôi ra, đỡ tôi nằm xuống thật cẩn thận.

“Mang thai không nên suy nghĩ linh tinh, chịu khó chăm sóc cơ thể!” Đường Diệc Diễm dặn dò tôi.

“Anh cảm thấy đứa nhỏ này nên được sinh ra sao?” Tôi vẫn là miệng nhin không được mà mở miệng hỏi, tôi biết sẽ chọc giận hắn, nhưng bất luận đứa nhỏ này được sinh ra trong tình huống nào, gia tộc Đường Diệc Diễm cũng sẽ không chịu thừa nhận, ông hắn sẽ vì danh dự của gia tộc. Nếu vậy, thay vì để nó sinh ra trong đau khổ, có lẽ tàn nhẫn phủ quyết quyền lợi sinh tồn của nó cũng là một loại giải thoát.

Quả nhiên, mặt Đường Diệc Diễm biến sắc, hắn nói: “Sao rồi, lúc này vẫn còn muốn bảo vệ ‘em trai’ đáng thương của tôi sao? Không muốn con của tôi? Tôi nói cho em biết, em từ đầu tới cuối đều là của tôi, là của Đường Diệc Diễm này, anh muốn như thế nào sẽ như thế đó!”

Tôi nhắm mắt lại, không muốn giải thích, kinh nghiệm nói cho tôi biết như vậy sẽ chỉ làm cho Đường Diệc Diễm càng thêm xuyên tạc ý tứ của tôi.

Nhưng sự trầm mặc của tôi lại làm hắn càng thêm táo bạo, đáng vẻ dịu dàng vừa rồi của hắn đã nhanh chóng biến mất, hắn túm lấy khuỷu tay bị thương của tôi, ác ý chạm vào miệng vết thương vừa mới phục hồi.

Tôi cắn răng chịu đau, nhìn miệng vết thương bị hắn đè xuống đang bắt đầu tràn ra máu, đau lòng!

“Diệp Suong Phi, em vì hắn tự sát tôi đã không tính sổ với em, em lại được một tác muốn thêm một bước, em tưởng em là ai, tôi căn bản chỉ lo lắng cho đứa nhỏ, em muốn chết cũng phải sống, sau khi sinh đứa nhỏ xong, tùy em!” Dứt lời, hắn tuyệt tình hất tay tôi ra, lạnh lùng nhìn vết máu trên miệng vết thương.

Hóa ra là vậy, hắn đối với tôi tốt như vậy là vì đứa nhỏ, vì trong bụng tôi có đứa nhỏ của hắn, tôi cay đắng lắc đầu, nếu không sẽ như thế nào, thật đúng là tưởng mình là ai rồi? Liên tục phản bội mà còn muốn có được sự thương xót sao? Buồn cười...

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ bảo vệ tốt cho con của anh...”

Đường Diệc Diễm yên lặng nhìn tôi rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh, cửa phòng bị sập mạnh lại.

Hắn đi rồi, tôi mới để cho nước mắt của mình rơi xuống. Đường Diệc Diễm trước kia luôn coi tôi như món đồ chơi để phát tiết, còn bây giờ lại biến thành công cụ sinh sản sao? Mấy ngày sau đó, Đường Diệc Diễm đều không đến, nhưng phòng bệnh của tôi không thiếu người ra kẻ vào. Lúc là hộ lý, khi lại bác sĩ, sau đó là chuyên viên dinh dưỡng, chuyên viên mát xa, thầy châm cứu, còn cả hộ sinh... mỗi một người đều đảo qua đảo lại trước mắt tôi, khiến tôi mệt đến nỗi ngay cả mí mắt cũng chống đỡ không nổi.

Xem ra, Đường Diệc Diễm quả thực rất quan tâm đứa con bảo bối của hắn!

Tôi tự giễu nghĩ, trong ngực lại dâng lên một trận hốt hoảng. Tôi ôm ngực, bàn tay khẽ chạm tới càn cổ lạnh lẽo.

Việt Phong... tôi vuốt sợi dây chuyền, tâm tình trong nháy mắt ngã xuống đáy cốc. Việt Phong, anh ở thế giới bên kia có khỏe không? Nhìn cây lá bên ngoài cửa sổ, bất tri bất giác, mùa xuân đã đi xa, mùa hè nóng bức cũng sắp trôi qua, tiếp theo chính là mùa thu tiêu điều! Cái gì cũng sẽ có mùa thu của nó.

“Thủ đoạn của cô càng ngày càng cao đấy!” Một giọng nói lạnh lùng chọt vang lên trong phòng bệnh. Tôi giật mình, không cần ngẩng đầu cũng biết người tới là thần thánh phương nào, kẻ tự tay bồi dưỡng ra ác ma, tôi nên xưng hô với ông ta thế nào đây nhỉ? Ma vương? Diêm La?

“Cám ơn khách lệ của ông! Tiếc là tình trạng tôi bây giờ không thể đứng dậy nghênh đón rồi!”

Đường Triết Lý vì sự đùa cợt trên mặt tôi mà xa xắm mặt mày, dùng sức chống mạnh chiếc ghế.

Có lẽ việc tôi chọc giận ông ta hết lần này đến lần khác đã khiến cho phần người còn sót lại của ông ta cũng biến mất, nhìn về mặt kia, tôi sẽ không hoài nghi ông ta muốn ăn luôn cả xương cốt của tôi, uống máu tôi.

Ông ta đối với tôi căm thù đến tận xương tủy, tôi cũng đối với ông ta không có chút hảo cảm.

Cũng như nhau cả thôi!

“Lập tức bỏ đứa nhỏ đi, xoá sạch thứ đồ nghiệt chủng này!” Không cần hoài nghi ông ta thần thông quảng đại thế nào mà biết được tin tôi mang thai, ông ta luôn có cách riêng. Hơn nữa lần nào cũng đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng khi ông ta mắng đứa nhỏ trong bụng tôi là nghiệt chủng, tôi nghĩ là tôi đã nhìn ông ta với ánh mắt căm hờn. Nghiệt chủng? Ông ta có tư cách gì mà nhục nhã đứa nhỏ như vậy, dám nhục nhã con tôi!

“Đường tổng, nếu hôm nay ông tới là để nhục nhã tôi, vậy thì mong ông thông cảm, tôi không có khiếu ham mê mắng mỏ người khác!” Nghiệt chủng, ông ta chớ quên, đứa nhỏ này chảy một nửa huyết thống của Đường gia. Tuy rằng tôi cũng chẳng ham hố gì, nhưng đây là chuyện không thể không bị cuốn vào.

“Được lắm... Diệp tiểu thư quả nhiên rất có bản lĩnh. Ta muốn nhìn xem, ai còn có thể giúp cô!” Đường Triết Lý nói xong, nặng nề đập cây gậy trên mặt đất. Cửa phòng bệnh lập tức có mấy tên đàn ông cao lớn vào, vây quanh tôi.

“Các người muốn làm gì?” Chẳng lẽ thật sự không có luật pháp sao? Nơi này là bệnh viện, ông ta sao có thể muốn làm gì thì làm!

Có lẽ tôi đã quá coi thường năng lực của ông ta, Đường Triết Lý nháy mắt mấy người đàn ông kia, họ lập tức không chút kiêng nể nào mà dựng tôi từ trên giường dậy.

“Bỏ ra... buông ra...” Ông ta muốn làm gì? Tôi sợ hãi gào to, mọi người quanh phòng bệnh đều nhô đầu ra nhưng sau đó lại sợ hãi rút trở về.

Cứu tôi, cứu tôi, ai đó tới cứu tôi...

“Đường tổng...” Bác sĩ khó xử nhìn Đường Triết Lý.

“Bác sĩ Lý...” Tôi hướng ánh mắt cầu xin về phía ông ấy. Hãy cứu tôi!

“Lập tức đi chuẩn bị, lấy đứa nhỏ trong bụng ra!” Sắc mặt Đường Triết Lý không chút thay đổi, cũng không thèm liếc tôi một cái, chán ghét mở miệng.

“Nhưng còn... Đường thiếu gia...”

“Nhớ rõ cho ta, ai mới là chủ nhân thực sự!”

“Vâng... Vâng... Đường tổng!” Sự thoả hiệp của bác sĩ khiến tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, ông ta thật sự nói được thì làm được, quá độc ác!

Không, tôi không muốn!

Tôi cắn chặt môi, tim run lên, nhân lúc họ không để ý, nặng nề đạp lên chân một tên, rồi lại đá thêm một cước. Gã lập tức đau đến mức phải buông ra.

Chính là lúc này! Tôi liều lĩnh chạy về phía cửa phòng.

Không, không được, tôi muốn đứa nhỏ này, giờ khắc đó, tôi rút cuộc cũng hiểu ra rằng tôi muốn đứa bé, tôi muốn nó!

Tôi muốn bảo vệ đứa nhỏ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 37

“A...” Tôi còn chưa kịp chạy đến cửa bệnh viện thì khuỷu tay đã bị hai tên vệ sĩ cao lớn tóm chặt lấy, cảm giác đau đớn truyền đến. “Cứu mạng! Cứu mạng...!” Tôi nhìn những người đang vây xung quanh bàn tán ở đại sảnh của bệnh viện, liên tục cầu cứu, nhưng khi họ nhìn thấy những tên vệ sĩ lạnh lùng như sát thủ này, không một ai dám bước ra cứu tôi.

“Lôi nó về đây cho ta!” Giọng nói đầy phẫn nộ của Đường Triết Lý vang lên giữa đại sảnh bệnh viện.

“Không...”

“Ông...”

Tôi kích động quay đầu. “Diệp Diễm...” Tựa như đã tìm thấy cứu tinh, tôi rơi nước mắt: “Cứu em...” Tôi không muốn bỏ đứa bé...

Đường Diễm vội chạy về phía tôi, mấy người đàn ông kia sợ tới mức cuống quýt buông tôi ra.

“Ông...” Đường Diệc Diễm gắt gao ôm chặt tôi vào lòng. Tôi run run dựa vào hắn.

“Đường Diệc Diễm, cháu có biết mình đang làm cái gì không? Cháu hãy suy nghĩ kĩ cho ta, cháu thật sự nên vì con đàn bà này mà đối nghịch với ta sao?” Ông ấy nhìn cảnh chúng tôi gắt gao ôm nhau, mặt tức giận đến đỏ bừng, lại một lần nữa siết chặt cây gậy trong tay.

“Ông...” Đường Diệc Diễm ôm tôi, tăng thêm lực, miệng hắn bắt đầu run rẩy, nhìn Đường Triết Lý, ánh mắt tràn ngập sự kính sợ. Tôi nghĩ Đường Diệc Diễm thực sự sợ ông ta. Ít nhất, loại sợ hãi này của hắn tôi chưa từng thấy bao giờ.

“Đường Diệc Diễm, bây giờ cháu lập tức buông cô ta ra, sự hổ nháo của cháu ta có thể cho qua! Mau tách hai đứa nó ra cho ta!” Đường lão gia vừa ra lệnh một tiếng, đám vệ sĩ lúc trước còn có chút e dè đối với Đường Diệc Diễm, thì bây giờ lá gan cũng nổi lên, bọn họ đi tới, muốn tách chúng tôi ra.

“Không, đừng, tôi không muốn bỏ đứa nhỏ...” Tôi sống chết ôm chặt Đường Diệc Diễm, quyết không buông tay: “Diệc Diễm, Diệc Diễm, cứu em, cứu con của chúng ta...” Tôi thương tâm khẩn cầu hắn, thân mình Đường Diệc Diễm cứng đờ.

“Cút ngay cho tôi...” Đường Diệc Diễm quát mấy người đàn ông kia, hung ác trừng mắt nhìn bọn họ, gắt gao nắm chặt tay tôi.

“Đường Diệc Diễm, ta có thể một tay bồi dưỡng cháu, cũng có thể tự tay hủy diệt cháu...” Ông ta tức giận đến xanh mặt, hung tợn trừng mắt với chúng tôi. “Cháu nhìn cho rõ, con đàn bà này, con đàn bà này chính là người mới buổi sáng cháu đặt lời thề son sắt, nói cho ta biết cháu muốn kết hôn với cô ta, buổi chiều lại bị thủ hạ của ta chụp được ảnh đang cùng người đàn ông khác hẹn hò, cháu nhìn rõ ràng cho ta...”

Thân thể của tôi run lên, kết hôn với tôi? Ảnh chụp? Thì ra là ông ta, là ông ta phái người theo dõi tôi!

Tì bì...

“Không nhìn được, cháu không nhìn thấy... Ông! Trong mắt cháu chỉ có cô ấy, những thứ khác... cháu cái gì cũng không nhìn được, thực sự không thể nhìn được...” Đường Diệc Diễm bắt đầu lung lay thân mình, nhẹ nhàng buông tôi ra, hắn bi thiết nhìn chăm chú vào Đường Triết Lý.

“Đông...” Hắn quỳ gối trước mặt Đường Triết Lý, thân mình cao lớn cũng gập xuống, ở đại sảnh, trước mắt bao nhiêu người.

Hắn quỳ xuống trước mặt Đường Triết Lý... vì tôi!

“Ông, cháu cầu xin ông, cháu van ông...”

“Đường Diệc Diễm, cháu điên rồi! Cháu càng như vậy, ta càng muốn cô ta phải chết, cô ta sẽ chỉ biết hủy hoại cháu!” Đường Triết Lý bất khả tư nghị nhìn hắn, tay đang nắm cây gậy cũng bắt đầu run run.

“Ông!” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng. “Nếu... nếu như cô ấy chết, cháu mới thật sự bị hủy hoại...”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nước mắt của hắn. Trước kia, tôi từng cảm giác được nước mắt hắn rơi trên người tôi nhưng chưa từng thấy tận mắt. Bây giờ, chính vào thời khắc này, tôi tinh tường nhìn thấy nước mắt chậm rãi rơi xuống từ khóe mắt của hắn, tựa như lửa, tựa như ngọn lửa đang thiêu cháy trái tim tôi, đau đớn, rồi rầm... nước mắt của tôi cũng từ từ rơi xuống.

Đường Diệc Diễm, không đáng, tôi không đáng!

Đường Triết Lý xanh mét mặt, thân mình kịch liệt run rẩy, chặt vật, không dám tin, bi thống... không ngừng trình diễn trên mặt ông ta.

Một lúc lâu sau, ông ta mới nặng nề cất tiếng nói:

“Cút đi, mang theo con đàn bà này vĩnh viễn cút khỏi tầm mắt của ta, Đường Diệc Diễm, ngươi không còn là người của Đường gia nữa...!”

Đường Triết Lý tức giận bỏ đi, Đường Diệc Diễm vẫn còn quỳ gối ở đó, đầu cúi xuống, thân mình càng ngày càng gập lại, bàn tay hắn siết chặt đến mức khớp xương trở nên trắng bệch, miệng tràn ra tiếng nức nở giống như dã thú bị thương. Thật lâu sau...

Tôi cắn chặt môi, ngo ngắc đứng đó nhìn hắn, trong lòng đau đớn không sao diễn tả nổi. Cuối cùng, tôi chậm rãi đi về phía hắn, ngồi xổm xuống, gắt gao ôm lấy thân mình đang cuộn lại của hắn, đầu tựa vào tấm lưng rộng lớn của hắn, nước mắt cũng thấm ướt vai hắn.

Đường Diệc Diễm, anh là đồ ngốc, ngốc quá...!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38

“À...” Tôi còn chưa kịp chạy đến cửa bệnh viện thì khuỷu tay đã bị hai tên vệ sĩ cao lớn tóm chặt lấy, cảm giác đau đớn truyền đến. “Cứu mạng! Cứu mạng...!” Tôi nhìn những người đang vây xung quanh bàn tán ở đại sảnh của bệnh viện, liên tục cầu cứu, nhưng khi họ nhìn thấy những tên vệ sĩ lạnh lùng như sắt thủ này, không một ai dám bước ra cứu tôi.

“Lôi nó về đây cho ta!” Giọng nói đầy phẫn nộ của Đường Triết Lý vang lên giữa đại sảnh bệnh viện.

“Không...”

“Ông...”

Tôi kích động quay đầu. “Diệp Diễm...” Tựa như đã tìm thấy cứu tinh, tôi rơi nước mắt: “Cứu em...” Tôi không muốn bỏ đứa bé...

Đường Diệp Diễm vội chạy về phía tôi, mấy người đàn ông kia sợ tới mức cuống quýt buông tôi ra.

“Ông...” Đường Diệp Diễm gắt gao ôm chặt tôi vào lòng. Tôi run run dựa vào hắn.

“Đường Diệp Diễm, cháu có biết mình đang làm cái gì không? Cháu hãy suy nghĩ kĩ cho ta, cháu thật sự nên vì con đàn bà này mà đối nghịch với ta sao?” Ông ấy nhìn cảnh chúng tôi gắt gao ôm nhau, mặt tức giận đến đỏ bừng, lại một lần nữa siết chặt cây gậy trong tay.

“Ông...” Đường Diệp Diễm ôm tôi, tăng thêm lực, miệng hắn bắt đầu run rẩy, nhìn Đường Triết Lý, ánh mắt tràn ngập sự kính sợ. Tôi nghĩ Đường Diệp Diễm thực sự sợ ông ta. Ít nhất, loại sợ hãi này của hắn tôi chưa từng thấy bao giờ.

“Đường Diệp Diễm, bây giờ cháu lập tức buông cô ta ra, sự hồ nháo của cháu ta có thể cho qua! Mau tách hai đứa nó ra cho ta!” Đường lão gia vừa ra lệnh một tiếng, đám vệ sĩ lúc trước còn có chút e dè đối với Đường Diệp Diễm, thì bây giờ lá gan cũng nổi lên, bọn họ đi tới, muốn tách chúng tôi ra.

“Không, đừng, tôi không muốn bỏ đứa nhỏ...” Tôi sống chết ôm chặt Đường Diệp Diễm, quyết không buông tay: “Diệp Diễm, Diệp Diễm, cứu em, cứu con của chúng ta...” Tôi thương tâm khẩn cầu hắn, thân mình Đường Diệp Diễm cứng đờ.

“Cút ngay cho tôi...” Đường Diệp Diễm quát mấy người đàn ông kia, hung ác trừng mắt nhìn bọn họ, gắt gao nắm chặt tay tôi.

“Đường Diệp Diễm, ta có thể một tay bồi dưỡng cháu, cũng có thể tự tay hủy diệt cháu...” Ông ta tức giận đến xanh mặt, hung tợn trừng mắt với chúng tôi. “Cháu nhìn cho rõ, con đàn bà này, con đàn bà này chính là người mới buổi sáng cháu đặt lời thề son sắt, nói cho ta biết cháu muốn kết hôn với cô ta, buổi chiều lại bị thủ hạ của ta chụp được ảnh đang cùng người đàn ông khác hẹn hò, cháu nhìn rõ ràng cho ta...”

Thân thể của tôi run lên, kết hôn với tôi? Ảnh chụp? Thì ra là ông ta, là ông ta phái người theo dõi tôi!

Tì bì...

“Không nhìn được, cháu không nhìn thấy... Ông! Trong mắt cháu chỉ có cô ấy, những thứ khác... cháu cái gì cũng không nhìn được, thực sự không thể nhìn được...” Đường Diệp Diễm bắt đầu lung lay thân mình, nhẹ nhàng buông tôi ra, hắn bị thiết nhìn chăm chú vào Đường Triết Lý.

“Đông...” Hắn quỳ gối trước mặt Đường Triết Lý, thân mình cao lớn cũng gấp xuống, ở đại sảnh, trước mắt bao nhiêu người.

Hắn quỳ xuống trước mặt Đường Triết Lý... vì tôi!

“Ông, cháu cầu xin ông, cháu van ông...”

“Đường Diệp Diễm, cháu điên rồi! Cháu càng như vậy, ta càng muốn cô ta phải chết, cô ta sẽ chỉ biết hủy hoại cháu!” Đường Triết Lý bất khả tư nghị nhìn hắn, tay đang nắm cây gậy cũng bắt đầu run run.

“Ông!” Đường Diệp Diễm ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng. “Nếu... nếu như cô ấy chết, cháu mới thật sự bị hủy hoại...”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nước mắt của hắn. Trước kia, tôi từng cảm giác được nước mắt hắn rơi trên người tôi nhưng chưa từng thấy tận mắt. Bây giờ, chính vào thời khắc này, tôi tình tường nhìn thấy nước mắt chậm rãi rơi xuống từ khóe mắt của hắn, tựa như lửa, tựa như ngọn lửa đang thiêu cháy trái tim tôi, đau đớn, rồi rã... nước mắt của tôi cũng từ từ rơi xuống.

Đường Diệp Diễm, không đáng, tôi không đáng!

Đường Triết Lý xanh mét mặt, thân mình kịch liệt run rẩy, chặt vật, không dám tin, bị thổng... không ngừng trình diễn trên mặt ông ta.

Một lúc lâu sau, ông ta mới nặng nề cất tiếng nói:

“Cút đi, mang theo con đàn bà này vĩnh viễn cút khỏi tầm mắt của ta, Đường Diệp Diễm, ngươi không còn là người của Đường gia nữa...!”

Đường Triết Lý tức giận bỏ đi, Đường Diệp Diễm vẫn còn quỳ gối ở đó, đầu buông xuống, thân mình càng ngày càng gấp lại, bàn tay hắn siết chặt đến

mức khớp xương trở nên trắng bệch, miệng tràn ra tiếng nước nở giống như đã thú bị thương. Thật lâu sau...

Tôi cắn chặt môi, ngơ ngác đứng đó nhìn hắn, trong lòng đau đớn không sao diễn tả nổi. Cuối cùng, tôi chậm rãi đi về phía hắn, ngồi xổm xuống, găt gao ôm lấy thân mình đang cuộn lại của hắn, đầu tựa vào tấm lưng rộng lớn của hắn, nước mắt cũng thấm ướt vai hắn.

Đường Diệc Diễm, anh là đồ ngốc, ngốc quá...!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39

Tôi trở về phòng, bắt đầu thông dong chuẩn bị nấu cơm, giống như bao ngày khác, cảm giác khó chịu vừa rồi ở bụng cũng đã giảm bớt một chút, đại khái là đưa nhỏ chắc cũng thấy khó chịu!

Khó chịu...

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống bồn rửa chén, chậm rãi dung hoà với dòng nước đang xối xả chảy ra từ vòi, mỗi một giọt đều làm thành một đóa bọt nước nho nhỏ, trong suốt.

Trên bàn đã dọn sẵn cơm, đợi lát nữa khi Diệc Diễm trở về là có thể xào rau rồi.

Tôi đi ra khỏi phòng, dọc theo đường mòn tiến về phía bờ biển cách đó không xa, gió thanh mát mang theo hương vị của nước biển, từng đợt mon tron hai má của tôi, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng có thể thoả thích tản bộ ở nơi này.

Đây từng là nơi hạnh phúc nhất mỗi khi nhớ lại. Nhưng giờ đây, nó lại trở thành nơi đau khổ nhất. Có phải thứ gì cũng đều có hai mặt hay không? Vui vẻ đến cực hạn chính là lúc đau đớn tới vô biên...

Chúng tôi vẫn quá ngây thơ, ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần găt gao nắm tay đối phương là sẽ không thể nào tách ra nữa...

Ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần làm bộ như cái gì cũng không biết thì sẽ hạnh phúc...

Bất tri bất giác, tôi đã thông thả đi tới bên kia, những khi chúng tôi đi tản bộ cũng chưa từng đi đến xa như vậy. Tôi nhìn nhìn đồng hồ, ánh sáng màu tím phản chiếu lên đôi mắt tôi, bây giờ tôi đã có thể gỡ nó xuống bất cứ lúc nào, mặt mã chính là ngày đầu tiên tôi và Đường Diệc Diễm gặp nhau, và tôi cũng mới biết được cách đây không lâu. Trước kia tôi đã nghĩ rất nhiều, cũng chưa bao giờ nghĩ đến ngày này, bởi vì ngày đó từng là thời điểm đau khổ nhất trong lòng tôi.

Một bóng người lén lén lút lút cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, ánh mặt trời chiếu thẳng vào vết sẹo dử tợn kia khiến tôi lạng người tại đó. Là hắn, đúng là hắn...

Tôi lập tức trốn phía sau một ngôi nhà gỗ, nhìn người đó rón rén đi qua chỗ ẩn nấp của tôi, tập tễnh bước về phía trước.

Tôi như ngừng thở, ngồi xổm xuống, thân mình hơi loạn choạng, bụng sao lại bắt đầu...

Tôi ôm bụng, đau đến nhúu mi.

Nhất định là có bí mật gì đó, người đàn ông này nhất định là có vấn đề!

Con à, nhẫn nại một chút!

Tôi nhìn thấy người đàn ông đó đi vào một gian phòng cũ nát, cửa “két” một tiếng khép lại. Tôi cảnh giác nhìn bốn phía, cẩn thận bước tới gần. Vừa ngồi xổm xuống bên cửa sổ, một giọng nói quen thuộc lập tức truyền từ bên trong ra.

Một giọng nói... ôn hòa, hé ra khuôn mặt thiện lương.

Tôi che miệng lại, nâng đầu lên, nhìn thấy Đường Ti Lễ cầm một xấp tiền mặt giao cho người đàn ông đáng khinh kia.

Bọn họ...

“Mày ngu à? Mày không biết con đàn bà kia đang ở chỗ này sao?”

“Tôi biết, nhưng mà... Ngài không hiểu đâu, mỗi ngày tôi đều mơ thấy ác mộng, anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi, sẽ không bỏ qua đâu! Ông chủ, hôm đó tôi đi bái tế anh ta, không ngờ lại gặp phải cô gái kia, thế là... tôi bỗng có suy nghĩ, nếu... tôi ở gần cô gái đó, nếu anh ta lại đến quấy rầy tôi, tôi cũng sẽ

ra tay luôn với cô gái mà anh ta thích...” Trong mắt người đàn ông đó loé lên một chút tổ chất thần kinh, gã hung hăng, dõ dặt nói, vết sẹo kia bởi vì hấn vận vẹo cơ mặt mà càng thêm dữ tợn.

“Mày điên rồi à? Nó đã chết rồi, không thể làm gì được mày hết...” khuôn mặt của Đường Ti Lễ đã không còn vẻ ôn hòa, bởi vì gã đàn ông kia đang hồ ngôn loạn ngữ mà đôi mắt hấn trở nên thâm trầm, nắm chặt tay thành quyền.

“Không phải đâu, ông chủ, anh ta vẫn còn sống, anh ta vẫn luôn quanh quẩn bên người tôi, anh ta muốn giết chết tôi, giống như chúng ta đã giết chết anh ta...”

“Câm mồm!” Đường Ti Lễ rống to, nhìn khắp bốn phía xung quanh. Tôi vội nấp thân mình, gắt gao cắn môi, không cho tiếng nước nở thoát ra, trong đầu liên tục vang lên câu nói: “giống như chúng ta đã giết chết anh ta, giết chết anh ta...”

Không, sẽ không...

Việt Phong...!

“Là do hấn gieo gió thì gặt bão, là do hấn ngu xuẩn! Chúng ta đã lên kế hoạch ổn thỏa nhiều năm như vậy rồi, chỉ cần một cú kích thích cuối cùng, Đường Diệc Diễm sẽ không thể đứng dậy được. Nhưng hấn lại ngu xuẩn chỉ vì con đàn bà kia mà từ bỏ tất cả. Là hấn tự tìm con đường chết! Tao phải diệt cỏ diệt tận gốc, hấn đã biết quá nhiều, nhiều lắm... Những kẻ gây trở ngại cho tao đều phải chết!” Tiếng nói dứt quãng của Đường Ti Lễ truyền ra, giống như ni non, lại giống như nguyên rủa.

“Là hấn gieo gió gặt bão, là hấn tự tìm đường chết!”

“Vì con đàn bà kia, vì con đàn bà kia!”

“Duyệt Duyệt, nếu em cũng sống trong gia tộc của anh, em sẽ hiểu tất cả, trong mắt của người Đường gia chỉ có đồng minh và kẻ thù, không có người thân...”

“Cô như vậy không phải là yêu nó, mà là muốn hại chết con trai tôi. Bố tôi sẽ không tha thứ cho kẻ phản bội! Nếu... nếu như Diệc Diễm không còn chịu sự khống chế của ông ấy nữa, vậy thì ông ấy sẽ hoàn toàn hủy diệt Diệc Diễm, ông ấy có thể làm được... ông ấy rất đáng sợ...”

“Tất cả mọi việc đều do cô tạo thành, là cô khiến cho Diệc Diễm trở nên hèn mọn như vậy!”

“Anh tính toán hết thảy nhưng lại tính không nổi anh sẽ yêu em, anh thật sự yêu em!”

“Tiểu Diệp, anh thật sự yêu em, rất yêu, rất yêu em!”

“Tiểu Diệp...”

Không, không phải...

Không phải là ngoài ý muốn, tất cả đều không phải là ngoài ý muốn!

Tôi bị tai lại, liều mạng chạy... chạy... rồi lao đảo té ngã.

Đều do tôi, tất cả đều bởi vì tôi, Việt Phong cũng vì tôi, Diệc Diễm cũng vậy, tất cả đều là bởi vì tôi.

“A...” Tôi đau đớn ngửa mặt lên trời hét thật to. “Tại sao... tại sao, tại sao? Việt Phong...!”

Bụng... Bụng bắt đầu run rẩy mãnh liệt. Đau quá! Đau quá! Tôi ôm bụng, cuộn mình trên bờ cát, bên dưới... có một dòng chất lỏng ấm áp bắt đầu chảy ra... chậm rãi... lẳng lẳng... cảm giác đau đớn như xé rách... máu nhiễm đỏ dưới thân...

Không...

Cứu tôi, ai tới cứu tôi! Hãy cứu con tôi...

Có người đưa tôi đến bệnh viện, mơ mơ màng màng... tôi được bế lên cang, màu trắng của áo choàng tung bay, tôi sống chết bắt lấy bàn tay bên người, cầu xin: “Xin ngài, xin ngài... hãy cứu con tôi, van cầu ngài... tôi không thể mất đi đứa nhỏ...”

Hoảng hốt, một mảnh hoảng hốt, hắc ám qua đi, một dòng ánh sáng mạnh mẽ ra trước mắt tôi. Tôi nghe thấy tiếng dụng cụ y tế không ngừng vang lên bên tai. Ánh đèn trong phòng giải phẫu vẫn đang chiếu thẳng lên mặt. Tôi vẫn không ngừng ni non: “Cứu con tôi...”

Tôi không thể mất đi đứa nhỏ, không thể... có cái gì đó lạnh lẽo theo thân thể tôi chảy ra.

Đau đến mức không còn cảm giác...

Ánh sáng cực nóng đột ngột tắt trong nháy mắt...

Tôi nghe thấy, nghe thấy tiếng khóc...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40

Rốt cuộc, có ai đó cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi, gất gao bao bọc, sự ấm áp theo đầu ngón tay truyền đến, tiếp tục lan tràn, nhưng như thế nào cũng không truyền tới được trái tim lạnh lẽo của tôi.

Tôi dờ dẩn mở mắt, Đường Diệc Diễm đang nhìn tôi, vẻ mặt bi thương, hai mắt phủ kín tơ máu.

Hắn nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng đưa tới bên môi. “Không sao, chúng ta còn trẻ, sau này...” Hắn đau đớn nuốt xuống sự ghen ngào, tay phải một lần nữa mon trón trán tôi.

Tôi giật giật khoé mắt, lông mi buông xuống. Tôi không muốn mở mắt, nhìn chiếc lá nhẹ nhàng rụng xuống bên ngoài cửa sổ, phút chốc lại bị gió cuốn đi, bay lượn giữa không trung, cho dù có cố sức để bay lên như thế nào, cuối cùng vẫn phải cô đơn hạ xuống, gãy dựa nhưng rốt cuộc cũng không thể cất mình bay lên.

“Tôi có ý...” Tôi lạnh lùng nói, nhẹ nhàng thờ dài rồi im lặng, tựa như một cơ thể đã đánh mất linh hồn, hờ hững cất lời.

Đường Diệc Diễm đang nắm tay tôi chợt cứng đờ, nhú mi nhìn tôi.

“Tôi chịu không nổi, chịu không nổi phải mang trong mình đứa con của anh, chịu không nổi yêu Trần Việt Phong lại phải chịu dày vò mang thai nó...” Tay hắn càng ngày càng gấp gáp, tôi nghe được tiếng hít thở trầm trọng của hắn.

“Em nói cái gì...” Hắn cố sức ngăn chặn sự tức giận của mình, gất gao nhìn tôi chăm chăm, muốn tìm thấy trong mắt tôi một tia gì đó loé ra, cho dù chỉ là một chút nói dối.

Nhưng không, tôi không có, ánh mắt tôi đầy chắc chắn nhìn lại hắn, vẻ mặt kiên quyết.

“Tôi nói, tôi chịu không nổi sự tra tấn khi yêu người khác mà lại cùng anh ở một chỗ!”

Sự đau xót hiện lên trong đáy mắt Đường Diệc Diễm, hắn buồn cười hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn tôi, khẽ lắc đầu: “Diệp Surong Phi, em có biết đau không? Trái tim của em có biết đau hay không?”

“Tôi yêu em, ngay cả tôn nghiêm cũng không có. Trái tim của em vốn không có cảm giác sao? Vì cái gì lại muốn thương tổn tôi như vậy, cơ thể này đã muốn vỡ nát, trong mắt em vẫn không có tôi. Muốn thế nào, muốn tôi phải đau khổ như thế nào em mới có thể vừa lòng...” Hắn chỉ vào ngực, oán giận gào thét, tiếng rít gào vang lên trong không khí mang theo tuyệt vọng, mang theo bi thương, đau đớn...

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó thờ hất ra.

“Tôi sẽ không đau! Bởi vì không yêu, cho nên không thấy đau!”

Sắc mặt Đường Diệc Diễm chợt biến đổi, trở nên xanh mét, hắn lao đảo lui ra phía sau vài bước. Hắn cười, cười đến bi thương.

“Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng em đã muốn bắt đầu chấp nhận tôi, rõ ràng tôi đã nhìn thấy ý cười trong mắt em, nụ cười phát ra từ nội tâm khi em nhìn tôi, ha ha ha, tôi còn tự mình đa tình... Em thật tàn nhẫn, nó cũng là một sinh mệnh, là con của chúng ta...”

“Nó chính là một sinh mệnh nhất định sẽ gặp bất hạnh!”

“Nhất định sẽ bất hạnh?” Đường Diệc Diễm nguy hiểm nheo mắt lại. “Sai rồi, tôi sai rồi, bây giờ tôi mới biết được, Diệp Surong Phi, hoá ra... em không có trái tim...”

Thân mình tôi cứng đờ, vội túm chặt chân, không nói gì.

Đường Diệc Diễm bi thương nhắm mắt lại, cổ họng khê lẫn lộn, hắn mở mắt, sự băng hàn trong mắt hắn làm cho tim người ta đập nhanh.

Rốt cuộc, hắn cũng chậm rãi nói, nói ra đáp án mà tôi muốn.

“Chúc mừng em, Diệp Surong Phi, em rốt cuộc đã có thể hoàn toàn thoát khỏi tôi...” Dứt lời, Đường Diệc Diễm hung hăng nhìn tôi một cái. Cái nhìn đó, trong vô số những đêm sau này, mỗi khi nhớ lại, trái tim tôi đều run lên, cái nhìn đó, có nhiều lắm nhiều lắm bi thương, tuyệt vọng, còn có quyết tuyệt!

Cửa bị đóng lại thật mạnh trong nháy mắt, bức tường kiên cường trong lòng cũng theo tiếng vang kia mà bắt đầu đổ sụp.

Tôi chậm rãi vùi đầu vào gối, gất gao túm chặt, hai vai run run, đè nén tiếng nức nở.

Tôi thành công, tôi rút cuộc đã thành công...

Đến cuối cùng tôi vẫn tàn nhẫn thương tổn người yêu mình, rút cuộc vẫn khiến linh hồn ấy đau thương đến vạn kiếp bất phục!

Đừng khóc, Diệp Surong Phi, không phải mày luôn chờ đợi điều đó sao? Không phải mày luôn mong muốn kết cục như vậy sao?

Tôi không muốn, không muốn Đường Diệc Diễm tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không muốn hấn vì tôi mà đối địch với cả thế giới. Tôi nợ hấn quá nhiều! Tôi sợ, sợ là... dùng cả đời này cũng không trả hết!

Hãy rời đi, trở lại thế giới của anh, đó mới là điều tốt nhất! Tất cả hãy coi như một giấc mộng.

Tình mộng rồi, tất cả mọi khổ sở sẽ không còn nữa.

Nhưng tại sao... trái tim của tôi lại đau như vậy, trái tim tôi đau đớn quá!

Đường Diệc Diễm, anh nói sai rồi! Có, em có trái tim, em đau quá! Đau quá!

Trong mắt em đã sớm nhìn đến anh, bất tri bất giác em đã yêu mất rồi!

Diệc Diễm...!

Gió hiu quạnh phất trên mặt tôi đầy lạnh lẽo... như vậy cũng tốt, ít nhất, tôi rút cuộc cũng không cảm thụ được sự rét lạnh, trái tim đã chết, không thấy, cũng sẽ không có gợn sóng!

Một thân quần áo đen tuyền, tôi lẳng lặng đứng bên chậu than lửa, ánh lửa làm khuôn mặt tôi đỏ bừng, khuôn mặt không chút biểu cảm, như ẩn như hiện.

Tôi lẳng lặng nhìn ông lão tay nổi đầy gân xanh đem tiền giấy thả vào chậu lửa. Những đồ mã đủ mọi màu sắc vừa tiếp xúc với lửa đã nhẹ nhàng nhún lại, lập tức hóa thành một đúm tro.

Da thịt ông lão giống như vỏ cây, ông nhẹ nhàng lật mở xấp tiền giấy, sau đó thả vào đồng lửa, không có chút biểu tình gì. Có phải làm việc ở nghĩa địa lâu quá, nên người ta cũng trở nên chết lạng như vậy hay không?

Tôi rút tấm danh thiếp trong túi ra, vàng óng ánh được mạ trên đó phát ra thứ ánh sáng quý dị trong bóng đêm mờ ảo.

Đường Ti Lễ!

Tôi nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, ngón tay búng nhẹ, tấm danh thiếp nhẹ nhàng tung bay rồi chậm rãi rơi xuống chậu lửa. “Ba ba” hai tiếng, mới vừa rồi còn nhấp nháy kim quang mà trong chốc lát đã hóa thành một đám tro bụi, một mùi quái dị tràn ngập trong không khí.

Tôi cười nhạt. Thì ra, thứ sang quý gì đó khi bốc cháy lên lại gay mùi như vậy. Ghê tởm!

Đường Ti Lễ, một người tôi đã từng nghĩ rằng hấn không nên là người Đường gia. Còn bây giờ, tôi không thể không tán thưởng hấn.

Ngươi không hổ là người Đường gia, tàn nhẫn, thủ đoạn!

Chờ xem, cứ từ từ chờ xem, chờ ta đến cứu vớt linh hồn dơ bẩn của ngươi đi!

Hãy chờ...

“Tiểu thư, đặt tên là gì đây?” Ông lão đốt tiền giấy xong bèn đứng dậy, đi đến bên bàn, nhắc bút lông lên, nhẹ nhàng quét quét mực. Cuối cùng, ông ấy ngẩng đầu nhìn tôi.

Có người nói, nên lập bài vị cho đứa nhỏ, như vậy, linh hồn đang phân tán của đứa bé mới có thể trở lại địa phủ, đi vào vòng luân hồi. Kiếp sau đâu thai mới có thể được hạnh phúc.

“...Úc Phong đi! Đường Úc Phong...”

Đừng khóc, Diệp Surong Phi, từ nay về sau mày không có nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1

Ba năm, có thể đã có rất nhiều thứ thay đổi, bao gồm một con người và cả linh hồn của người đó.

Thứ vẫn không thay đổi là thành phố này, thành phố tội ác, vẫn phồn hoa và phù du như trước. Người ta sinh sống, giãy dụa trong cái thành phố xa hoa đầy truy lạc này, phủ phục dưới tất cả mọi vật chất hư ảo, không thể tự thoát ra được.

Không thay đổi còn có một người đang say ngủ, một linh hồn vĩnh viễn không thể yên nghỉ, chờ người đến giải thoát.

Tôi gỡ kính mắt xuống, để lộ ra khuôn mặt không chút cảm xúc, thần thái được che dấu dưới bộ trang phục màu trầm. Tôi buông bỏ hoa, nhìn chăm chú khuôn mặt có nụ cười sáng lạn trước mắt.

Việt Phong, em đã trở về!

Kẻ mang tội đã tiêu dao lâu lắm rồi, bây giờ là thời điểm dành cho sự trừng phạt.

Ba năm, đủ dài. Mỗi một điểm áy náy, em đều tự khiến trách mình qua từng đêm, em nhất định bắt hắn phải trả lại!

“Tiểu... Phi!” Một giọng nữ mang theo sự kinh ngạc vang lên bên tai tôi. Tiếp theo, một đôi tay kích động bắt lấy hai vai của tôi. “Tiểu Phi, thật là em?”

“Cô giáo!” Tôi nhẹ nhàng gạt đầu, không có một chút biểu tình. Đây là thói quen trong suốt ba năm qua của tôi, thói quen thờ ơ, thói quen bị người ta mắng là máu lạnh!

“Tiểu Phi... Cô hỏi thăm khắp nơi mới biết được cả gia đình em đều đi Mỹ.” Trên mặt cô giáo là sự kích động khôn xiết.

“Em cũng đến thăm Việt Phong sao?” Cô giáo quay đầu, ánh mắt chợt ảm đạm. “Nhiều năm như vậy rồi, thật khổ cho em phải nhớ rõ!”

Đương nhiên phải nhớ rõ! Ba năm qua, tôi không có lúc nào là không nhớ rõ, nhớ rõ Việt Phong vì tôi mà chết, nhớ rõ Việt Phong bị chết không minh bạch. Nhớ rõ...

“Cô giáo, Việt Phong ở trên thiên đường nhất định sẽ tốt!” Nhất định như vậy!

“Ừm, Tiểu Phi...” Ánh mắt của cô giáo bắt đầu trở nên hồng hồng, giọng nghẹn ngào, cô cúi đầu, và ở phía sau cô bỗng xuất hiện người mà cả đời này tôi cũng không nghĩ tới.

Hắn đến sám hối sao?

Không! Sẽ không! Hắn là Đường Ti Lễ, một ác ma làm ra về đạo mạo.

Hắn vẫn cười đến ôn hòa như trước, bây giờ xem ra nó đã như một biểu tình cố định được khắc trên khuôn mặt hắn.

“Diệp... tiểu thư!” Nhìn thấy tôi, hình như hắn rất giật mình, sau đó lập tức làm ra vẻ vô cùng kinh hãi. Tất cả thoát nhìn đều là thông thuận, tự nhiên, che giấu sự giả dối đến hoàn hảo.

“Đường tiên sinh, đã lâu không thấy!” Tôi yên lặng nhìn hắn, cười cười, nụ cười thiện ý.

Đối trá là thứ giúp tôi đạt được những thành quả thuận buồm xuôi gió suốt ba năm.

Nếu muốn đối phó với ác ma, nhất định phải biến thành ma quỷ!

Thiên sứ vĩnh viễn chỉ là vật hi sinh cho ác ma. Vì thế, tôi cũng đem linh hồn bán cho quỷ dữ.

“Hai người quen nhau sao?” Cô giáo giật mình nhìn chúng tôi lễ phép bắt tay nhau, ánh mắt đang nhìn Đường Ti Lễ có nhu tình mà tôi chưa bao giờ thấy. Hắn rút tay về, ôn nhu nhìn cô. “Ừ, quen chứ!”

Trong nháy mắt, tôi đã hiểu được tất cả... sự thẹn thùng của một cô gái...

Đường Ti Lễ, người thật sự là lợi hại, giết chết thân nhân của người ta, người còn có thể thần nhiên tán tỉnh di của Việt Phong. Ta nên bội phục sự không biết sợ của người, hay là sự âm hiểm của người đây! Xem ra, suốt ba năm qua lương tâm của người cũng chẳng có chút tự trách nào, một chút cũng không có!

Nếu vậy, hãy để ta tới nhắc nhở nó thức tỉnh đi!

Điện thoại của tôi reo lên.

“Cô giáo, đây là số điện thoại của em, bây giờ em có việc gấp, nếu rảnh cô hẹn em ra ngoài nói chuyện sau được không?” Nhất định còn có thể gặp lại, Đường Tỉ Lễ!

“Ồ, vậy sao? Được rồi, Tiểu Phi... Hãy cố chăm sóc tốt cho bản thân mình!”

“Dạ, cảm ơn cô!” Em sẽ sống tốt, rất rất tốt, bởi vì tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện còn chưa bị trừng phạt!

“Đường tiên sinh, vậy...sau này gặp lại!”

“Được, Diệp tiểu thư... Nếu có rảnh thì hẹn với Diệp Diễm đi!”

Quả nhiên, khi tôi nghe xong câu nói của hắn, thân mình chợt cứng đờ. Tôi quay đầu, thấy hắn cười đến thân nhiên, tựa như chỉ là vô tình nói ra.

Tôi đột nhiên cười: “Đương nhiên, bạn bè thì nên tụ họp!”

oOo

Ban đêm, đô thị lại thay một tấm áo khoác bằng ánh sáng như ngọc. Một chiếc xe thể thao màu đen chạy như bay trên đường lớn, mạo hiểm xẹt qua rất nhiều chiếc xe khác. Dọc theo đường đi, tiếng phanh xe bén nhọn đột ngột vang lên giữa trời đêm, kéo theo đó là một loạt tiếng mắng nhiếc của mọi người. Nhưng chiếc xe thể thao kia vẫn không có chiều hướng ngừng lại mà càng tỏ ra hăng hái, trên xe căn bản chính là một kẻ không cần mạng sống!

Tôi theo gương chiếu hậu nhìn chiếc xe thể thao đang phóng tới ngày càng gần kia, lạnh lùng nói: “Tới rồi sao?” Sau đó thông dong khởi động xe, nắm chặt tay lái, nhìn mũi xe đang tới gần.

Khỏe miệng khẽ cong lên, tôi đẩy mạnh chân ga, lốp xe ma sát với mặt đường tạo nên tiếng rít vang đến tận trời. tôi xoay mạnh vô lăng, dưới lớp xe toát ra một làn khói trắng, xe lao thẳng ra mặt đường, ngang ngạnh, đơn độc mà phóng đi, chiếm giữ vị trí trung tâm ngay giữa đường lớn. Lúc này, xe thể thao màu đen kia cách tôi còn chưa đến mười thước. Nó nhanh chóng vọt lên, không hề giảm bớt tốc độ, trên xe truyền đến tiếng phụ nữ thét chói tai...

Đối phó với kẻ điên thì so với hắn phải càng điên cuồng hơn.

Tôi không tắt máy, thân xe bắt đầu xoay trên đường cái, chuyển hướng theo chiếc xe thể thao kia. Tôi lập tức phóng nhanh đuổi theo nó, nếu cả hai đều không thỏa hiệp, như vậy thì sẽ lưỡng bại câu thương!

Thỏa hiệp, tôi tuyệt đối sẽ không!

Cuối cùng, trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, xe thể thao màu đen rốt cục cũng xoay tay lái, hai chiếc xe mạo hiểm xẹt qua nhau.

Vừa lòng nhìn chiếc xe thể thao kia quặt vào hướng bồn hoa trung tâm, tôi cười cười, tắt máy, mở cửa xe, tao nhã dựa vào thân xe, ung dung nhìn hai bóng người chui từ trong xe thể thao ra.

“Diệp Sương Phi, chị đúng là đồ điên!” Chật vật đi về phía tôi, chàng trai cao lớn có gương mặt đẹp ấn tượng, môi hồng răng trắng, dáng vẻ giống như mỹ nam đang thịnh hành đương thời, đáng tiếc, cũng chỉ là tên không nói lý, còn thường xuyên mắng người khác là máu lạnh!

“Lão già muốn cậu trở về trong hôm nay!”

“Trở về làm gì? Lão già sắp toi rồi à? Trở về để chia tài sản chác?” Không chút để ý sẽ quấy nhiễu tới tôi, Giang Minh vững vàng đứng bên cạnh, thuần thục rút ra một điều thuốc, thân nhiên nhả khói.

Tôi nhú mi, chán ghét mùi này. “Hôm qua bác sỹ riêng của gia đình vừa khen thân thể lão già nhà cậu vẫn còn tốt! Tôi nghĩ cậu sẽ không thể được như ý nguyện trong một thời gian rồi. Dù sao, cậu còn chưa đủ mười tám tuổi, căn cứ theo luật thừa kế, tất cả tiền bạc của cậu đều sẽ được giao cho người giám hộ tiếp quản!” Cậu ta dám nói ra, tôi đương nhiên dám trả lời, vẫn là nghiêm túc một chút.

Không hề tỏ ra ngạc nhiên, Giang Minh nặng nề cười cười. “Đừng quên nha cưng, chỉ còn một tháng nữa là tôi đã đủ mười tám tuổi, đến lúc đó tôi chính là người thừa kế duy nhất của ngàn triệu tài sản, có hứng thú nịnh bợ tôi một chút không?” Cậu ta quay đầu, nhú mày, trên mặt lộ ra một chút tươi cười sáng lạn, đáng yêu làm cho người ta nhìn không được muốn xé bỏ gương mặt tương như vô tà kia.

Tôi lạnh lùng liếc cậu ta một cái. “Nếu nhất định phải thế, tôi nghĩ nên trực tiếp nịnh bợ lão già của cậu, hiệu quả đảm bảo sẽ tốt hơn!” Nói xong, tôi mở cửa xe, khởi động. “Theo tôi đi đi!”

Giang Minh dang hai tay ra, mắt hứng nhìn nhún vai, ngồi vào bên người tôi, ra vẻ bi thương: “Cô nàng máu lạnh này, uống công tôi hết lần này đến lần khác thuyết phục chị, chị không có trái tim sao?”

Tôi siết chặt tay lái, không nói câu gì, trong đầu hiện lên hình ảnh quen thuộc.

Mắt thoáng nhìn đến bóng người đang tiến gần về phía chúng tôi, tôi hảo tâm nhắc nhở Giang Minh: “Ồ! Bạn gái cậu có vẻ như đang rất tức giận?” Tôi trào phúng hừ hừ, lại đổi người mới? Hôm trước vẫn là cô gái tóc vàng mắt xanh.

Giang Minh vòng hai tay dựa vào lưng ghế, thản nhiên nói với vẻ tự đắc: “Thứ nhất, trừ chị ra, không có cô gái nào tỏ ra tức giận với tôi, bọn họ đều là một bộ dáng ngoan hiền. Thứ hai, bạn gái chính là cô ta tự xưng hồ, một chút trò chơi kích thích đã sợ tới mức hết chổi tai, thật không thú vị!”

Một chút kích thích? Tôi nghĩ nếu không phải gan dạ sáng suốt hơn người, đối mặt với tình cảnh như vậy, chỉ sợ là rất khó ngồi yên mà trong lòng không hoảng loạn.

“Cho nên mới nói...” Giang Minh bỗng nhiên nhích người tới, nhìn tôi, khóe miệng cong lên cười: “Cũng chỉ có động vật máu lạnh như chị mới thích hợp với tôi, tôi cũng không ghét bỏ chị già nha, cho nên chị cũng đừng tự ti!” Cuối cùng, cậu ta làm bộ sẽ vòng tay qua ôm tôi.

Lúc này, cô gái kia cũng đã chạy tới, gõ gõ cửa kính xe, còn tăng thêm lực, hung tợn trừng mắt nhìn tôi. Cùng lúc đó, Giang Minh vừa vịn đặt tay lên vai tôi, khuôn mặt mềm mại đáng yêu trong nháy mắt bỗng dấy lên liệt hỏa.

“Mặc kệ cô ta đi!” Giang Minh ấn nút mở cửa kính xe, hướng về phía cô gái cúi chào rồi lại nhìn tôi. “Tôi đã nói rồi, cô ta không phải là bạn gái của tôi, không cần để ý tới!”

Thật đúng là tuyệt tình!

Bên ngoài, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái chợt biến đổi, ầm ức nhìn Giang Minh, không quên thuận tiện nhìn chằm chằm tôi, sau đó cô đơn lui lại.

“Không tệ, cũng là một cô nàng chơi đẹp!” Không nghĩ rằng cô gái đó lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy, Giang Minh như thể gặp chuyện lạ gật gật đầu, nhưng giọng điệu lại có một chút nuối tiếc.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng...

“Ba” một tiếng nổ, cửa sổ phía sau xe bị một khối đá hung hăng đập đến, kính thủy tinh vỡ thành từng mảnh nhỏ, phân tán khắp xung quanh. Chúng tôi nhanh nhẹn tránh được, ngẩng đầu, trước mắt là khuôn mặt tức giận đỏ bừng bừng của cô gái kia, môi đỏ mọng chu lên, phẫn hận nhìn bên trong xe một đôi “cầu nam nữ”, tay phải còn có một khối đá lớn, thật đúng là nghi ngờ, thân mình cô ta gầy yếu như vậy, sao có thể ra tay mạnh đến thế!

“Đây là sự ngoan hiền mà cậu nói?” Tôi lầm bầm một tiếng, nhanh chóng đạp chân ga, xoay vô lăng, rời đi ngay lúc cô gái kia cầm đá ném về phía chúng tôi.

Phía sau lập tức vang lên tiếng chửi rủa đầy trời, trên mặt kính chiếu hậu, cô gái còi gầy đập về phía xe chúng tôi, lớn tiếng nguyên rủa, khóc kêu!

“Lòng của phụ nữ thật đúng là như kim dưới đáy biển!” Trên mặt kẻ đầu sỏ gây nên chuyện có một chút chật vật, nhưng một lát sau lại làm bộ như bưng bình đại ngộ, vô tâm không quản!

“Một ngày nào đó, cậu sẽ vì cây kim nào đó mà thương tích đầy mình!” Ông trời mau phái một cô gái xuống chinh cậu ta đi, kẻ cuồng vọng này!

“Duyệt Duyệt, vẫn là chị tốt nhất!” Hần cười hi hi tới gần tôi, thân mình cao lớn làm ra vẻ buồn cười, dựa trên vai tôi. Tôi xoay mạnh vô lăng, xe nhanh chóng quay ngược trở lại, thân mình Giang Minh bị hất ra, nặng nề đánh vào cửa xe.

“Đau... Chị đúng là động vật máu lạnh!” Hần vuốt vuốt phía sau lưng, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Tôi không có hứng thú với kẻ biến thái!” Tôi cũng không thèm nhìn xem cậu ta thế nào.

Xú tiểu tử!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2

Một lát sau về tới Giang Trạch, xú tiểu tử đã bị “mời” vào thư phòng của lão gia, tôi mừng rỡ thanh nhàn, trở lại phòng, bật máy tính lên, tiếp tục xem tư liệu.

Cửa bị đẩy mạnh ra, không cần ngừng đầu cũng biết là ai. “Lại làm phiền, còn chưa được năm phút đâu?”

Giường cạnh bàn bị lõm sâu xuống, Giang Minh nằm trên giường, khó giấu được vẻ mặt uể oải, thì thào tự nói: “Tôi nói chị này, chờ tôi trưởng thành, chị gả cho tôi là được rồi, nói không chừng lão già kia sẽ phá lệ ca ngợi tôi một lần, dù sao ông ta cũng coi trọng chị như vậy!”

“Pháp luật Trung Quốc chưa đủ 18 tuổi là không thể kết hôn!” Tay nhấp chuột, tôi thờ ơ nói, ánh mắt cũng chưa hề dời khỏi màn hình, những câu như vậy của hắn tôi đã nghe quá nhiều. Hắn chỉ thích hồ ngôn loạn ngữ.

“Đó là nói nếu đủ tuổi, chị đồng ý gả cho tôi không?” Giang Minh đang nằm ngửa bồng ngồi dậy, thần thái sáng láng nhìn tôi, trong mắt tràn đầy niềm vui sướng.

“Ừ... kiếp sau!”

“...” Giang Minh lại nằm trở về giường, một lát sau: “Vây cũng tốt, kiếp sau tôi sẽ lấy chị!” Dứt lời, đôi chân thon dài của hắn nhàn nhã vắt lên nhau.

“Giang Minh...” Tôi tạm ngừng, thờ dài, nhủ mảy. “Cậu không quên ước định lúc trước của chúng ta chứ?” Lúc đầu đã nói là hỗ trợ nhau, cả hai chúng tôi đều đồng ý!

“...Đương nhiên là nhớ!” Giọng nói của hắn nặng nề vang lên trong không khí.

“Chỉ là, không muốn chị phải sống vất vả như vậy!”

Vất vả? Tôi thật sự quá vất vả sao? Tôi đã không còn là Diệp Surong Phi trước kia, tôi có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình, tôi sống thật sự vất vả ư?

Có thể...!

Tập đoàn Giang Nguyên, bá chủ ngành điện tử của thành phố này, đang hợp tác cùng tập đoàn Đường thị xây dựng các công viên và khu nghỉ mát quốc gia ven biển cao cấp nhất.

Tin tức này giống như một quả bom nổ mạnh trong thành phố, hai đại tập đoàn hàng đầu liên thủ, mang đến hiệu quả và lợi ích kinh tế, khiến thị trường chứng khoán sôi sục suốt một thời gian dài.

Bất đắc dĩ nhìn hai bóng người trước mắt, mắt tôi sắp trắng dã, động tác thật đúng là nhanh, tôi đi về phía bọn họ, kiên định, thông dong căn môi: “Thật ngại quá, đã quấy rầy hai vị rồi!”

“Làm trò gì đây?” Cô gái trong lòng Giang Minh đan trong tình trạng quần áo không chỉnh, sợ hãi, xấu hổ kéo áo lên, phần hân nhìn tôi.

Nhưng cô ta cũng chẳng phản ứng quá vài phút, lại tiếp tục cuộc vui với ai kia ở góc hành lang, bộ dáng không chút ngạc nhiên. Tôi không thể chịu đựng nổi nữa, đành mếu máo đứng đó không nhúc nhích.

“Ryan, anh xem đồ quý liệu lĩnh này!” Cô gái mềm mại dựa vào lòng Giang Minh, ngón tay thon dài mon trón trên ngực hắn, hờn dỗi nói! Ngón tay đỏ tươi kia tạo cảm giác như “tay ma”!

Còn Giang Minh lại vô cùng đắc ý nhìn tôi, bỏ qua vẻ mặt đau lòng của người tình, không đếm xỉa đến.

Tôi rất muốn nói với cô gái này rằng, nên đâm móng vuốt đó vào khuôn ngực bại hoại này, rồi moi tìm hắn ra, nhìn xem rốt cuộc là màu gì. Chứ không phải ngu xuẩn đối địch với tôi.

“Giang Minh, có chừng mực chút đi!” Dù sao hôm nay cũng là ngày hai tập đoàn lớn tuyên bố hợp tác, hắn cũng không thể không kiêng nể gì như thế chứ! Thật sự muốn làm lão gia tức chết sao?

Thấy được sự cảnh cáo trong mắt tôi, Giang Minh cười cười, đẩy cô gái kia ra, ra về ầm ức. “Làm sao bây giờ, hình như vợ tôi thật sự tức giận rồi!” Dứt lời, hắn nhào về phía tôi làm nũng, lấy lòng, thân mình cao lớn ngoan ngoãn đi đến trước mặt tôi. Tôi cũng lười giải thích.

Cô gái mới vừa rồi còn mang nét mặt nắm chắc thắng lợi, giờ lại lập tức trở nên tái nhợt, bất khả tư nghị nhìn chúng tôi, tay run lên. “Vợ... anh?”

Cô ta đánh giá tôi khắp trên dưới một lượt, tức giận đến bốc khói. “Hừ!” Xoay người, khinh thường rời đi, tất cả động tác đều tiến hành liền mạch lưu loát!

“Cậu không thể khống chế một chút nội tiết của cậu sao?” Tôi hất bàn tay hắn đang đặt trên đầu vai tôi ra. Sao lại giống loài chó tùy thời động dục như vậy, ở nơi nào cũng không thể thiếu phụ nữ!

“Biết làm sao bây giờ, chị không để ý tới tôi, tôi lại đang trong thời kỳ trưởng thành, tinh lực tràn đầy!” Giang Minh bày ra vẻ mặt buồn rầu, buông tay ra, còn bày đặt lí luận như vậy.

Tên vô liêm sỉ này, thời kỳ trưởng thành của hắn không phải từ hai năm trước vẫn diễn ra liên tục cho tới bây giờ sao?

“Thời kỳ trưởng thành? Vậy phiền cô gái bé nhỏ kia khắc chế một chút thú tính của cậu được không? Tôi già rồi, thật sự không có nhiều tinh lực để thu thập cục diện rồi rắm cho cậu lần nữa đâu!” Tôi không thể nhịn được.

“Vây được rồi, nếu bảo bố đã nói như vậy, tôi cũng đành chịu ừm khuất một chút vậy! Trong mắt Giang Minh lóe ra chút ánh sáng, khoe miệng xuất hiện nét cười quý dị, hắn bỗng nhiên giống như bạch tuộc, đè lên người tôi, vô lại ôm cổ tôi, tôi có chống đỡ thế nào cũng không được.

Tiểu tử này sao đột nhiên lại làm tôi mặc kệ như vậy?

Mà ngay khi thể xác và tinh thần tôi còn chưa kịp ứng phó với kẻ tên đáng giận này, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói lạnh lẽo khiến tôi tăng nhiệt độ.

“Diệp Diễm, anh đang nhìn gì vậy?”

Thân thể tôi cứng đờ, tay vốn đang chống đẩy lại quên cả buông. Từ trong lòng Giang Minh ngẩng đầu lên, xuyên thẳng vào một đôi mắt sâu như hồ, ánh sáng màu hổ phách băng hàn.

Mặt Đường Diễm Diễm không chút thay đổi, hần đứng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn chúng tôi, bên cạnh là Trương Tuyết Ngưng.

Cô ấy nhìn theo tầm mắt của Đường Diễm Diễm, hơi đại ra, nhưng rồi lại nhanh chóng khôi phục, hướng về phía tôi gật đầu chào hỏi.

Tôi nuốt nước miếng, cảm giác đôi tay Giang Minh đang ôm tôi bỗng siết chặt, tôi trừng hần, hần bấu môi làm như vô tội, ý cười càng thêm sâu sắc!

“Diệp tiểu thư, đã lâu không gặp!” Trương Tuyết Ngưng tao nhã cùng Đường Diễm Diễm đi về phía chúng tôi, anh cũng không cự tuyệt, để mặc Trương Tuyết Ngưng dựa vào vô cùng thân thiết.

Tôi đã quên, một năm trước họ đã đính hôn, xem ra, tình cảm rất tốt!

“Phải, đã lâu không gặp... Đường tiên sinh, anh khỏe không?” Liếc nhìn Đường Diễm Diễm một cái, tôi nắm chặt tay sau lưng, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi.

Đừng lo lắng, cứ coi như gặp gỡ bạn bè bình thường thôi!

Mà cũng chỉ có thể là bạn bè bình thường!

Ba năm, dường như anh đã đánh bại tất cả kẻ địch bên ngoài. Đôi mắt sâu thăm âm u, ngoài vẻ lạnh lùng, tôi không thể tìm ra một chút sắc thái tình cảm nào khác, ngay cả khi nhìn tôi cũng vẫn mang dáng vẻ bình thản không chút gợn sóng.

Hận tôi, chắc anh hận tôi đến thấu xương mất rồi! Hoàn toàn hết hy vọng!

“Ừm, đã lâu không gặp!” Khẽ nhếch miệng, ánh mắt Đường Diễm Diễm không muốn dừng trên người tôi dù chỉ một lát, nhanh chóng dời đi. “Xem ra, Diệp tiểu thư cũng sống rất thư thái!” Anh liếc Giang Minh một cái, giọng đầy ám chỉ.

“Đúng vậy!” Trước mắt, Trương Tuyết Ngưng đắc ý cười. Tôi trả lời hần.

“Ày da... sao tôi lại nghĩ thấy trong không khí có mùi là lạ, có cái gì bốc cháy sao?” Giang Minh ôm tôi, nháy mắt mấy cái, dường như còn e thiên hạ chưa đủ loạn!

Sắc mặt Trương Tuyết Ngưng bỗng thay đổi, Đường Diễm Diễm vẫn thờ ơ như trước, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn tôi chằm chằm!

Xú tiểu tử này hôm nay là cố ý, tôi âm thầm dùng sức nhéo một cái vào lưng hần, ngay sau đó hần lập tức hét lớn một tiếng, mặt đau đớn vặn vẹo, cứng ngắc quay đầu, gượng cười một chút. “Anh nói... Bảo bối, lão gia chờ không kịp rồi, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, cũng không đợi tôi có đồng ý hay không, hần hướng về phía Đường Diễm Diễm cười cười, nhanh chóng kéo tôi vào trong phòng tiệc.

Phía sau truyền đến giọng ngượng ngùng của Trương Tuyết Ngưng: “Thật đúng là một đôi thú vị!”

“Không liên quan đến tôi!” Giọng đáp trả lạnh lùng đến trống rỗng.

Tôi hơi khựng lại một chút, trong lòng có chút thấy vọng đang tròng xuống! Ngồi ở một góc trong đại sảnh, khóe mắt tôi vẫn vụng trộm liếc về phía bóng dáng quen thuộc phía xa kia. Trên đài, người phát ngôn đang liên tục trả lời phóng viên.

Đường Diễm Diễm lẳng lặng ngồi chỗ kia, thỉnh thoảng lại cùng Trương Tuyết Ngưng thì thầm gì đó. Anh đã thật sự thay đổi, trở nên trầm mặc, trở nên kín đáo, là trưởng thành ư? Không bao giờ xúc động giống như trước đây nữa, cũng không bao giờ si mê một người như vậy nữa!

“Diệp Suong Phi, hóa ra em là người không có trái tim!”

Có lẽ anh cũng đã giấu kín trái tim mình đi!

Cũng có lẽ, anh sẽ một lần nữa yêu thương ai đó.

Anh và Trương Tuyết Ngưng vốn rất xứng đôi, trai tài gái sắc!

Tôi âm thầm hạ mi mắt, trong lòng buồn phiền làm tôi không muốn đứng ở nơi này thêm một giây nào nữa, đang chuẩn bị đứng dậy, một đôi tay bỗng ấn đầu vai của tôi xuống, giọng điệu mỉa mai: “Động vật máu lạnh, ánh mắt của chị sắp phun ra lửa rồi đấy, thế này không giống chị chút nào!”

Giang Minh thân nhiên ngồi xuống cạnh tôi, nặng nề thở hắt ra.

Hắn xoay người, khoe miệng khê nhếch lên, lại là vẻ mặt cười không đứng đắn.

Tôi trừng mắt nhìn hắn cười hi hi, quay đầu đi, không muốn hắn quan tâm, mà chủ yếu là bởi vì hắn quả thật đã nói trúng tâm sự của tôi. Tôi đố kị, đố kị muốn phát cuồng, đố kị Trương Tuyết Ngưng tựa vào người Diệc Diễm, đố kị khi cô ấy nhìn anh và cười, đố kị cô ấy có thể thân nhiên ngồi bên cạnh Diệc Diễm, đố kị...

Bàn tay tôi nắm lại thành quyền.

“Sao rồi, đến bên tôi chữa thương đi!” Giang Minh chạm vào đầu vai tôi, hắn nhủ mày, ngón tay chỉ vào ngực của mình. “Nơi này luôn luôn rộng mở cho chị, Duyệt Duyệt tiểu thư!”

Tôi ném cho hắn một cái nhìn xem thường, dùng tay cản thân mình đang tới gần của hắn. Hắn dừng lại, phớt tay nhìn tôi một cái, ánh mắt như vậy tôi chưa từng có thấy bao giờ. Một lát sau, hắn lui người ra, tỏ vẻ không sao cả nhún vai. “Để dàng tức giận như vậy sẽ không kiểm soát được đâu!”

Hóa ra, hắn đã nhìn ra lừa gạt trong mắt tôi.

“Không phải mỗi người đều có nghĩa vụ bị cậu đùa bỡn ở trong tay!” Lấy bốn cột người khác làm vui, khoét sâu thêm nỗi đau của người khác.

Giang Minh nặng nề cười, trong mắt có một tia chua xót, sau đó hắn ngửa người, không phản bác lại tôi.

Mà lúc hắn dựa vào người tôi lại vừa lúc làm cho Đường Diệc Diễm nhìn thấy, không biết từ khi nào anh đã nhìn về nơi này, nhìn tôi chằm chằm!

Trong lòng bỗng có chút bối rối, tôi nhắm mắt lại, cúi đầu, né tránh ánh mắt cực nóng của anh.

Anh của hiện tại so với ba năm trước đây, càng làm tôi cảm thấy áp lực. Anh đã học được cách che giấu, khoá toàn bộ cảm xúc ở phía sau, khiến người ta không thể nắm lấy, cũng làm cho người ta sợ hãi.

“Tại sao chị không nghĩ rằng tôi là thật lòng?” Giọng nói không có độ ấm của Giang Minh bỗng vang lên trên đỉnh đầu, thân mình cao gầy của hắn ghé sát lại đây, che khuất ánh mắt của Đường Diệc Diễm.

Trước mắt là Giang Minh với vẻ nghiêm túc khiến tôi phải nhủ mày.

Tôi ngẩng đầu. “Giang Minh, gần đây cậu rất cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?” Tại sao, tôi càng ngày càng không thể hiểu hắn, ba năm trước đây, hắn trôi dạt khắp nơi, tên còn đồ lường cuống từ khi nào đã thay đổi rồi, trở nên bí hiểm, trở nên bất cần đời. Đôi khi, trong mắt hắn lại lộ ra tia sáng dị thường làm cho tôi cảm thấy bất an. Hắn rất cuộc suy nghĩ cái gì, thật thật giả giả trong lời nói này rất cuộc lại ẩn hàm điều gì?

“Có sao? Tôi vẫn vậy mà!” Khoe miệng giật nhẹ, Giang Minh lại khôi phục vẻ thờ ơ vốn có, hai tay kê sau đầu. “Chị suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, già quá đi!”

Tôi âm thầm thở dài, không muốn truy vấn, cũng không có ý định làm như vậy. Tôi luôn dự cảm được, nhưng không muốn biết nguyên nhân, thà rằng trốn tránh! Bốn mươi phút tuyên bố sao lại lâu đến vậy, một bên là Giang Minh cố tình gây sự, một bên là ánh mắt thiêu đốt của Đường Diệc Diễm nhìn tôi chằm chằm, tôi thật sự cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng rom.

Bởi vậy, khi màn khai mạc chấm dứt, tôi gần như trốn ra khỏi đại sảnh bữa tiệc. Ngoài cửa, các xe sang trọng tập hợp lại, trong đám người hỗn loạn, tôi nhìn thấy kẻ giả nhân giả nghĩa kia. Hắn ôn hòa bắt tay mọi người, cười nói.

Là người như thế nào mới có thể không có một chút áy náy, tàn nhẫn hủy diệt một sinh mệnh, sau đó còn có thể thân nhiên sống như vậy.

Tôi phản hận cắn chặt môi dưới. Bên cạnh, có người nào đó gắt gao nắm lấy bàn tay đang run rẩy của tôi.

Giang Minh!

Hắn đứng bên người tôi, cùng ánh mắt của tôi nhìn về phía Đường Ti Lễ.

“Nhanh thôi, tất cả việc báo thù tội ác sắp kết thúc!”

Tôi quay đầu nhìn hắn, gió khê thổi khiến vài sợi tóc của hắn bay nhẹ, nét cười kiên nghị trên khuôn mặt kia khiến trái tim người ta đập nhanh. Ánh mắt chắc chắn giống như đêm hôm đó, cái đêm chúng tôi gắt gao cầm lấy tay nhau ước định đồng tâm hiệp lực!

Bây giờ là lúc tôi thực hiện nguyện vọng của mình!

“Giang Minh, tôi đang nghĩ, nếu ba năm trước đây tôi không nắm lấy tay cậu, cả hai chúng ta sẽ thế nào nhỉ?”

Khoe miệng hắn khê động. “Duyệt Duyệt, không giống như trước, nếu lựa chọn con đường này, vốn không có đường lui, càng không có nếu!”

Mười tám tuổi, hắn mới mười tám tuổi, vậy mà đã khiến người ta sợ hãi như thế. Năm đó, lựa chọn của tôi là chính xác sao? Người đồng minh này bắt đầu làm tôi cảm thấy... sợ hãi!

Một tiểu tử mới mười tám tuổi, giống hệt Đường Diễm năm đó, vô hình áp bách tinh thần của người khác!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3

Nếu một người ngay cả bóng dáng cũng làm cho người ta cảm thấy cô đơn, vậy thì linh hồn của người đó sẽ còn tịch mịch đến thế nào đây?

Tôi nhấp một ngụm rượu trái cây, nhìn bóng người đang đứng ở góc quầy bar, một người đàn ông mặc âu phục tối màu, dáng vẻ rất quen thuộc.

Trước khi tôi vào quán bar này, anh ta đã ở đây. Tuy rằng mặc trang phục tối màu, nhưng anh ta lại như một điểm sáng, hấp dẫn ánh mắt của mỗi một người nơi đây. Diện mạo của anh ta chắc là cũng không tồi, nếu không, sao tôi chỉ ngồi ở chỗ này có vài phút ngắn ngủi mà đã có mấy người phụ nữ đến tiếp cận anh ta, mặc dù sau đó tất cả đều mất hứng bỏ đi!

Mà tôi cũng phải chú ý tới người đó có lẽ là vì bóng dáng của anh ta khiến tôi nghĩ đến một người, một người được chôn giấu tận sâu đáy lòng, bóng dáng của người đó cũng giống như vậy, gầy yếu, cao lớn, cô đơn!

Người đàn ông kia lại uống thêm một ly rượu, tôi nhận thấy vẻ khó xử trên khuôn mặt của nhân viên pha chế, người uống rượu đến không thiết cả mạng sống như vậy, chắc cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Tôi lắc đầu, một cô gái cao gầy đã đến tiếp cận người đàn ông đó. Tôi cười cười, nha đầu kia cũng phải đi khiêu chiến một chút sao? Tôi sẽ không nghi ngờ, cô bé đó vốn kiêu ngạo lại xuất sắc như vậy, đương nhiên sẽ muốn tìm đến những mục tiêu khó khăn để thử thách.

Vậy mà tôi lại nhìn thấy cảnh nha đầu đó ngượng ngập quay đi, vẻ ảo não hiện rõ trên gương mặt tươi trẻ.

“Anh ta nhất định là người đồng tính luyến ái!” Qua Nhan cầm lấy ly rượu trên bàn, ngửa đầu uống cạn.

Sau đó lại nặng nề ngồi xuống bên cạnh tôi, hàng mi cong cong nhẹ nhàng chớp, đôi chân thon dài được vây bởi chiếc váy thanh nhã, tuy chỉ mới mười sáu tuổi, con bé cũng đủ để khiến cho bao người đàn ông bình thường phải sôi sục máu trong người. Có lẽ anh chàng kia thật sự là đồng tính luyến ái.

“Anh Minh không đến đây sao?” Qua Nhan nhìn tôi, làn môi bởi vì không thấy được người muốn gặp mà bất mãn cong lên.

“Cậu ta là “đại nhân”, em cũng không phải không biết!” Đúng là khiến cho lão gia của hắn tức chết.

“Em đã lâu không gặp anh ấy. Thật là! Gọi điện thoại cũng chỉ nói vài câu đã cúp máy rồi!” Mỗi khi nhắc tới Giang Minh, trong mắt Qua Nhan vĩnh viễn đều là thần thái bay lên, cô bé này vẫn ý lại Giang Minh giống ba năm trước đây, là yêu, là thói quen, ai cũng nói không rõ được!

“Qua Nhan, tại sao không sang học ở trường bên Mi?” Giang Minh đã sớm giúp con bé liên hệ với trường học bên đó, bố mẹ tôi ở bên kia cũng có thể chăm sóc cho con bé.

“Không thích, em không muốn rời xa anh Minh!” Lý do rất đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra.

“Nhưng mà em vẫn còn nhỏ, nếu...”

“Trường học ở Trung Quốc cũng tốt mà, em còn chưa nói là không đi học nha, em chỉ là...” Qua Nhan liếc nhìn tôi, mím môi. “Anh Minh trở nên rất khác, em cảm giác được nếu em rời đi, em và anh ấy càng không thể ở cùng một chỗ!” Trong mắt Qua Nhan hiện lên một tia khổ sở!

Thì ra nha đầu này thật sự là...

Nhưng Giang Minh không thích hợp với con bé, Giang Minh đã thực sự thay đổi, bắt đầu trở nên không thể nắm trong tay, trở nên...

“Chị Duyệt Duyệt, chị giúp em được không? Giúp em nói với anh Minh để em học trung học ở đây, em nhất định sẽ cố gắng học tốt!”

Tôi khẽ thờ dài, nếu không đáp ứng, nha đầu này cũng sẽ không chịu thỏa hiệp, cô bé này chính là quật cường như vậy. Bề ngoài tưởng chừng rất vô tư, nhưng trong lòng lại gắt gao nhận định một người!

“Chị Duyệt Duyệt!”

“Được rồi, chị sẽ giúp em nói!”

“Cám ơn chị Duyệt Duyệt!” Qua Nhan nhảy nhót ôm lấy tôi, dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi, vẫn là một cô bé, bề ngoài thành thực như thế nào thì nội tâm vẫn là đơn thuần.

“Nhưng em phải hứa với chị, sau này không được tới quán bar, mỗi lần đều hẹn gặp ở những chỗ như thế này, em còn chưa trưởng thành đâu!”

“Ai bảo anh Minh thích nơi này cơ chứ... Nhưng mà, tuân lệnh!” Qua Nhan khẽ cười, hướng về phía tôi hành lễ.

Tôi buồn cười điểm nhẹ lên chóp mũi ôn bé. “Tiểu nha đầu...”

Qua Nhan ở bên ngoài chờ tôi, tôi đi vào trong toilet.

“Cô... Cô à!” Một giọng nói sợ hãi vang lên phía sau tôi, tôi nghi hoặc quay đầu lại.

Nhân viên quán bar đang nhìn tôi chăm chăm, lộ ra vẻ sợ hãi.

“Chuyện gì?” Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, không thích người khác nhìn thẳng mình như vậy.

“Cô à, cô có thể đi theo tôi một lát được không? Đại khái là, cô quen biết với vị tiên sinh này đúng không!” Anh ta dẫn tôi tới quầy bar, người đàn ông vừa nãy đã say đến thâm hại, gục xuống bàn bất tỉnh nhân sự, trên người tất cả đều là mùi rượu gay nồng.

“Người này...”

“Là như vậy, chúng tôi gọi thế nào cũng vô dụng, nhưng... cô xem đi!” Anh ta cầm lấy di động đang đặt trên bàn của người đàn ông kia đưa cho tôi. “Tôi nghĩ đây chắc là cô phải không, cho nên...”

Hình nền di động đúng là ảnh chụp của tôi, ảnh tôi ngọt ngào cười, đầu hơi cúi, trong mắt long lánh tia sáng kỳ dị, tóc buộc thành đuôi ngựa ở sau người.

Đây là... Đây là ảnh chụp thời trung học của tôi.

Trái tim tôi khẽ run lên, chậm rãi đi đến trước quầy bar, dưới ngọn đèn mờ ảo, tôi thấy rõ khuôn mặt vì say rượu mà trở nên vụn vỡ kia.

Diệp Diễm, Đường Diệp Diễm!

oOo

“Chị Duyệt Duyệt!” Qua Nhan đứng ở góc xa ngạc nhiên nhìn tôi và nhân viên quán bar đang cố hết sức đỡ Đường Diệp Diễm đi ra.

“Anh ta... Chị đã thu phục anh ta đấy à?” Không thể nào, Qua Nhan nhìn tôi với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Mau tới giúp chị!” Tôi vội giải thích. Trước hết cứ đỡ Đường Diệp Diễm ngồi vào trong xe rồi nói sau, anh đã say đến không biết gì, không chịu nhúc nhích, nặng gần chết.

“Ồ, ờ...” Qua Nhan vội vàng mở cửa xe.

Mất rất nhiều sức lực chúng tôi mới đẩy anh vào trong xe được. Qua Nhan quay đầu nhìn về phía Đường Diệp Diễm. “Chị Duyệt Duyệt, bây giờ phải làm sao? Không phải là chị đánh anh ta đến hôn mê rồi mạnh mẽ quăng vào đây đấy chứ?”

Tôi trợn mắt, thực bội phục trí tưởng tượng của cô bé này.

Tôi khởi động xe, thuận thực lướt đi trên đường cái, còn Qua Nhan lại giống như một chiếc loa nhỏ, suốt dọc đường cứ nói không ngừng.

“Khách sạn? Chị Duyệt Duyệt, chị... thật đúng là thoáng nha!” Qua Nhan cúi đầu, theo cửa kính xe nhìn về phía khách sạn cao cấp phía trước. Đây là khách sạn gần quán bar nhất, tôi nghĩ trực tiếp đưa anh trở về là không thể, nên đành để anh ở khách sạn tỉnh rượu vậy.

“Em về Giang Trạch trước đi, chị sẽ trở lại sau!” Tôi đưa cho Qua Nhan một ít tiền mặt.

“Không vấn đề gì, chị muốn chơi bao lâu cũng được!” Vẻ mặt Qua Nhan đầy ái muội.

Tôi khốn quẫn nhắm mắt lại. “Không được rình mò ở bên ngoài, nếu không, chuyện chị hứa với em sẽ lập tức hủy bỏ!”

“Biết rồi!” Qua Nhan mếu máo liếc nhìn Đường Diệp Diễm đang nằm ở phía sau. “Chị Duyệt Duyệt, anh ta thật sự đẹp trai nha, chị thật có phúc!”

“Qua nhan...”

“Được, được, em đi!”

Tiểu quý!

Nhân viên khách sạn cũng phải mất khá nhiều công sức mới đưa được thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm yên ổn nằm trên giường. Tôi mở cửa phòng tắm, đem khăn mặt đã được vò qua nước nóng đắp lên trán anh. Anh hơi khó chịu nhíu mi lại, lẩm bẩm vài tiếng, nhưng vẫn không tỉnh.

Tôi đau lòng nhìn hai má đỏ bừng của anh, nhẹ nhàng xoa xoa, sao lại uống nhiều như vậy chứ, đồ ngốc!

Tôi nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng giúp anh cởi áo khoác, cà vạt, sơ mi, dùng khăn nóng giúp anh lau thân thể nóng bỏng, lại thoáng nhìn thấy trên người anh có một vài vết sẹo rất sâu.

Mỗi một vết sẹo đều được phân bố rõ ràng ở sau lưng, đây hẳn là những vết thương mà năm đó anh phải chịu khi đi đua xe, vết thương ở vai phải kia cũng là tôi tự mình băng bó cho anh. Bây giờ, tất cả đều lần lượt xuất hiện trước mặt tôi, làm cho trái tim tôi đập cuồng loạn. Ba năm, vẫn còn rõ ràng như vậy, những ngày tháng đó thể thâm đến cỡ nào, mà tất cả, anh đều âm thầm chịu đựng không hề nói cho tôi biết.

Đường Diệc Diễm, anh đúng là đồ ngốc! Rất ngốc, vô cùng ngốc!

Trước mắt bắt đầu mơ hồ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên người anh, theo thân mình anh rớt xuống. Tôi đã nghĩ rằng sẽ không khóc, nghĩ rằng ba năm đã muốn chết lặng, đã quên tất cả, nhưng khi nhìn thấy anh một khắc, trái tim của tôi lập tức đập rất nhanh, ngay cả thở cũng không xong!

Diệc Diễm! Tôi thống khổ nằm úp sấp bên người anh, ôm lấy thân mình nóng bỏng kia, cắn chặt môi, nghẹn ngào khóc. Diệc Diễm.... Xin lỗi, em xin lỗi vì đã làm tổn thương anh như vậy, em xin lỗi!

Suốt cả đêm, Đường Diệc Diễm ới rất nhiều, mơ mơ màng màng, căn bản cũng không rõ bên người mình là ai, anh vẫn cố gắng chống đỡ từ trong tiềm thức, dường như rất không thích người khác tới gần.

Tôi mệt mỏi chăm sóc cho anh đến tận lúc bình minh, khi anh dần dần trầm ổn ngủ say tôi mới nhẹ nhàng rời đi. Cuối cùng, tôi nhẹ nhàng in lại nụ hôn của mình.

Diệc Diễm, đừng tiếp tục vì em mà thương tâm, em không đáng, cũng không tiếp nhận nổi!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4

Thời gian gần đây, Giang Minh rất bận rộn, bởi vì lão gia đem dự án công viên giao cho hắn toàn quyền quản lý, người ngoài còn nghi ngờ đồn đại thanh danh mấy năm nay của hắn chẳng ra làm sao, một con người sống phóng túng!

“Hôm đó chị cả đêm không về là vì hắn sao?” Đứng ở chỗ cao nhất của công viên ven biển, Giang Minh chỉ ngón tay về phía đám người đang đi từ đằng xa về hướng này. Trong đó, Đường Diệc Diễm một thân âu phục sang quý chín chu đi ở chính giữa.

Tôi quay đầu nhìn phía hắn, nhíu mi.

“Người đàn ông mà Qua Nhan nói, chắc là hắn ta rồi!” Giọng điệu của Giang Minh bình thản làm tôi đoán không ra nội tâm của hắn thế nào, khuôn mặt không chút biểu tình, ánh mắt bắn một đường thẳng tắp về phía trước, hai tay đút vào trong túi quần.

Dáng vẻ của hắn khiến tôi không khỏi kinh ngạc. Biểu tình như vậy...

“Chuyện này không liên quan đến cậu!” Tôi lạnh lùng quay đầu đi, ngăn nỗi bất an trong lòng lại.

“Tôi chỉ là nhắc nhở chị, chớ quên mục đích trở về của chị!” Giọng điệu của Giang Minh đã nặng thêm vài phần, thân mình không hề động đậy, vẫn duy trì bộ dáng như cũ.

“Không cần cậu nhắc nhở, tôi nhớ rõ hơn bất cứ ai!”

“Vậy sao?” Giang Minh hừ hừ, rốt cuộc thì thân mình cũng giật giật, hắn nhìn tôi, khóe miệng cong lên.

“Nếu đã như vậy, chúng ta bắt đầu đi, Duyệt Duyệt!”

“Chủ đề công viên lần này lấy phiêu lưu kì diệu làm chủ đề. Trước hết, công viên vốn được xây dựng ở ven biển, chúng tôi quyết định bắt đầu thiết kế từ khu vực dưới cùng...” Kiến trúc sư thông dong dùng máy chiếu giảng giải ý tưởng của mình, bên dưới là những người phụ trách chủ yếu của tập đoàn Đường thị và tập đoàn Giang Nguyên, được chia làm hai bên, ngồi đối diện trên bàn hội nghị dài.

Giang Minh bắt đầu xoay bút. Tôi ngồi cạnh hắn, gỡ lại nội dung của cuộc họp trên máy tính một cách thành thạo. Giang Minh chống cằm nhìn tôi, không chút để ý tới những ánh mắt khác thường này, bao gồm cả Đường Diệc Diễm đang ngồi ở phía đối diện chúng tôi.

Trương Tuyết Ngưng hình như vẫn là thư kí của anh. Khi làm việc thì giỏi giang, lúc bình thường lại quấy rầy, người con gái như vậy quả là hiếm có, hai người đó kết hợp lại nhất định sẽ tạo nên nghiệp lớn.

“Áy kìa! Chị sai rồi!” Một giọng nói làm như không chút để ý vang lên ngay bên tai tôi. Giang Minh nghiêng người, đầu kê tới gần tôi, môi dùng bên tai tôi, hất dùng chiếc bút trong tay chỉ vào màn hình máy tính, ngay phía trên biểu tượng thùng rác!

Mặt tôi bỗng chốc đỏ bừng, hoảng loạn nhấn backspace, đưa vào một lần nữa, tay tiếp tục gõ bàn phím nhưng lại run nhè nhẹ, tôi cảm giác được cái nhìn chăm chú của Đường Diệc Diễm từ phía đối diện.

Mặt anh không chút thay đổi, nhưng lại không chút kiêng kị mà nhìn tôi chăm chăm.

Giang Minh lạnh lùng nhìn bàn tay run run đang nhanh chóng sửa các lỗi sai của tôi.

Tình trạng như vậy gần như khiến tôi nghẹt thở. Một lần nữa phải đối mặt với Đường Diệc Diễm đã làm tôi đủ bối rối rồi, tên tiểu tử này lại còn cố ý gây thêm phiền phức, trái tim tôi thật sự không chịu nổi.

Tôi cố gắng tập trung tinh thần, tự nói với mình phải tập trung toàn bộ vào máy tính, nhưng mắt lại không khống chế được mà liếc về phía Đường Diệc Diễm.

Trái tim tôi nhảy múa điên cuồng, nhìn bộ âu phục bao lấy thân hình mình, đầu tôi lại hiện lên hình ảnh hôm đó trong khách sạn, tôi đã giúp anh chà lau cơ thể.

Tôi khẽ nuốt nước miếng, tay đặt trên bàn phím đã thất bại mà ngừng lại.

Diệp Sương Phi, trận chiến còn chưa bắt đầu mà mày đã rối loạn rồi sao?

Không thể bỏ cuộc được, mày quên ư? Quên mối thù của Việt Phong rồi sao?

Tôi nắm chặt chiếc dây chuyền, sắc mặt trầm xuống.

Việt Phong!

Hít sâu một hơi, tôi mở bàn tay đang nắm chặt ra, trái tim bối rối cố sức bình tĩnh buông lỏng, lại bắt đầu thông dong gõ bàn phím.

Giang Minh ngồi bên cạnh cũng đã nhích người ra một chút, tiếp tục quay bút, chiếc bút nhỏ dài đang không ngừng chuyển động trên tay hắn.

Hai giờ sau, hội nghị chấm dứt. Đường Diệc Diễm lễ phép bắt tay với Giang Minh: “Hợp tác vui vẻ!”

“Sau này mong được chỉ giáo nhiều hơn!” Giang Minh cười. “Đêm nay chúng tôi có bữa tiệc, Đường tiên sinh có hứng thú tham gia không?”

Thân thể tôi chấn động, hoang mang nhìn về phía Giang Minh, bữa tiệc nào cơ chứ?

“Được!” Tôi nghe thấy câu trả lời nặng nề phát ra trên đỉnh đầu, tôi vội ngẩng lên, Đường Diệc Diễm không nhìn tôi, chỉ có khóe miệng là nhẹ nhàng nhếch lên.

Quả nhiên, tôi biết ngay là Giang Minh sẽ không lựa chọn nơi tốt đẹp gì. Tiếng nhạc trong đình tai nhức óc, tất cả mọi người ở đây, ban ngày đều mang dáng vẻ nghiêm túc, còn đêm xuống lại điên cuồng mà vận vẹo thân mình, tìm kiếm sự an ủi trong chốc lát.

Tôi thấy Giang Minh mời Đường Diệc Diễm uống một ly, hai người đàn ông chênh nhau sáu tuổi, nhưng thoát nhìn đều mạnh mẽ ngang nhau. Giống nhau ở chỗ tuổi còn trẻ đã đứng trên đỉnh, và khác biệt là, Đường Diệc Diễm còn có thân phận chống đỡ, Giang Minh lại phải dựa vào chính mình, cả hai đều dốc sức phấn đấu để đối lấy tất cả mọi thứ của ngày hôm nay, hy sinh quá nhiều.

“Tôi ra ngoài một lát!” Tôi không thích không khí ngột ngạt trong căn phòng này.

“Duyệt Duyệt, tôi đi cùng chị!” Giang Minh buông chén rượu, đứng lên. Tôi thấy thân mình Đường Diệc Diễm chợt cứng đờ, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt.

Tôi nhìn Giang Minh, hắn cố ý sao? Cố ý gọi tôi là Duyệt Duyệt ở trước mặt anh?

Trước đây, ngoài người nhà của tôi thì chỉ có hắn mới được gọi như vậy!

Tôi thờ dãi, không từ chối, nhìn Giang Minh theo tôi đi ra khỏi phòng, tôi cũng muốn nói chuyện với hắn một chút!

“Giang Minh, cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Vừa ra khỏi phòng, tôi nhìn hắn đầy phần nộ.

“Cậu không nhầm đối tượng đấy chứ?” Đường Tỉ Lễ mới là mục tiêu của chúng tôi, hắn rõ ràng biết tôi và Đường Diệc Diễm đã quen nhau từ trước, vậy mà còn liên tục làm anh khó xử.

“Tôi không nhầm, mà là chị đã nhầm!” Giọng nói của Giang Minh nặng nề vang lên bên tai tôi. “Chị dám nói chị không hề dao động không?”

Tôi phức tạp liếc hắt một cái rồi cúi đầu.

“Tôi chỉ muốn chị xác định lại quyết tâm của chị, nếu sau này vì hấn mà chị tình nguyện từ bỏ tất cả kế hoạch, vậy thì chúng ta còn bắt đầu làm gì?” Giang Minh không còn giữ nét cười nữa, trên mặt hấn là thái độ nghiêm túc đến khác thường.

“Anh ấy là anh ấy, Đường Ti Lễ là Đường Ti Lễ!” Người Đường gia căn bản là không đoàn kết.

“Nhưng họ đều là người Đường thị, đối phó với Đường Ti Lễ, tất nhiên phải đánh vào chỗ xung yếu của tập đoàn Đường thị, chị dám nói, đến lúc đó còn không liên quan đến chuyện của Đường Diệc Diễm sao?”

Tôi không nói gì, yên lặng nhìn về phía hấn, Giang Minh nói đúng. Đến cuối cùng, tôi không thể không trở thành kẻ địch của Đường thị, nếu vậy, Đường Diệc Diễm phải làm sao đây!

“Duyệt Duyệt, chị mở to mắt được không?” Giang Minh bỗng nhiên nắm chặt bả vai của tôi, tôi ngẩng đầu, thấy được sự chua xót trong mắt hấn “Mở to mắt, trên đời này không phải chỉ có một mình Đường Diệc Diễm là đàn ông!”

Ánh mắt của hấn làm tôi bối rối, vội đẩy hấn ra. “Giang Minh, đừng đùa nữa, bao nhiêu lần rồi, cậu không thấy mệt sao? Nhầm chán quá đấy!”

Tôi thật sự chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của hấn, sự nhiệt tình trong mắt hấn làm cho lòng tôi lo sợ. Không, không phải như tôi nghĩ đâu, hấn chính là kẻ bất cần đời, chỉ là thẳng thắn táo bạo như ba năm trước, ánh mắt thâm tình như vậy không nên xuất hiện trong đôi mắt hấn, lại càng không phải là lúc nên đối với tôi như vậy!

Giang Minh buông tay ra, trong đáy mắt hiện lên một tia đau xót.

“Cứ suy nghĩ lại đi, nếu chị thật sự không thể đối diện với trái tim của chị, làm sao chúng ta có thể tiếp tục được. Vừa mới bắt đầu đã yếu như vậy, nhất định sẽ thất bại. Có lẽ, Trần Việt Phong cũng không muốn chị thay anh ta báo thù, không muốn chị biến thành như bây giờ?”

Lời nói của Giang Minh giống một chậu nước lạnh, hắt thẳng lên người tôi, khiến thân thể tôi đau đớn. Tôi gất gao cắn môi: “Không, ngày nào kẻ hại anh ấy còn chưa bị trừng phạt, anh ấy một ngày cũng sẽ không ngu yên!”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5

“Nếu vậy, trước hết chị hãy khẳng định lại lòng mình đi đã!” Giang Minh liếc nhìn tôi một cái, xoay người châm một điếu thuốc, tránh qua một bên.

“Ba...” Tôi nghe được tiếng trượt của bật lửa vang lên giữa hành lang.

Có cái gì đó đang nặng nề và chạm vào trái tim tôi. Tôi lấy nước vỗ đều lên khắp mặt, nhìn mình trong gương, nặng nề mà thờ dốc. Bọt nước theo hai bên má tôi chảy xuống, trang sức lấp lánh phản chiếu, mờ hồ làm cho tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt mình. Có lẽ, tôi vẫn còn có trái tim.

Ba năm qua, thù hận khiến tôi trở nên lạnh lùng, tôi ép bản thân mình phải trở nên mạnh mẽ, không lúc nào là không nghĩ đến việc đẩy Đường Ti Lễ vào chỗ chết. Nhưng linh hồn bởi vì thù hận mà biến thành vụn vụn thì làm sao có nổi một chút bình yên đây?

Vất vả quá!

Thật ra Giang Minh đã nói đúng, tôi thật sự thấy quá vất vả, mệt mỏi muốn chết! Tôi vẫn luôn bắt mình phải nhớ kỹ mối thù của Việt Phong, bắt mình quên đi tình yêu dành cho Diệc Diễm.

Mà tất cả sự nguy trang này, vào khoảnh khắc nhìn thấy Đường Diệc Diễm đã lập tức sụp đổ. Là tôi, là tôi đã nhất quyết khiến cho Đường Diệc Diễm trở nên lạnh lùng, bi ai như vậy!

Việt Phong, em đã sai sao? Thật sự sai ư? Hoá ra cảm giác bị thù hận bủa vây lại khó chịu như vậy, trong lòng phải hận một người lại áp lực đến thế!

Việt Phong, trước kia anh cũng như vậy sao?

Tôi nâng mi mắt lên, yên lặng nhìn chính mình, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Không được, tôi không thể dao động!

Chỉ cần một ngày còn chưa đập đổ Đường Ti Lễ, linh hồn áy náy của tôi vẫn không thể bình tĩnh lại, Việt Phong cũng sẽ không ngủ yên! Tôi tin nhất định là vậy, nhất định!

Hít mạnh một hơi, tôi rút khăn tay ra, bắt đầu thong dong chà xát những giọt nước còn đọng trên mặt, sau đó thuần thục trang điểm lại, lông mi, son môi, má hồng...

Trở lại phòng, Giang Minh đang hăng say chơi đùa, vừa nhìn thấy tôi bước vào, hắn lập tức cười đến sáng lạn: “Duyệt Duyệt, còn thiếu mình chị thôi đấy, lại đây!”

Tôi liếc nhìn Đường Diệc Diễm, anh đang cúi đầu, loạng choạng quơ quơ ly rượu trong tay, tiếng thủy tinh gõ lên vách tường sôi vang.

Ngồi xuống cạnh Giang Minh, tôi dùng ánh mắt cảnh cáo nhắc cậu ta không cần hồ nháo. Cậu ta khẽ nhún vai tỏ vẻ vô tội, hướng về phía mọi người vỗ tay: “Mọi người, chúng ta chơi trò ‘nói thật và đại mạo hiểm’ đi!”

Cái gì? Tôi bất khả tư nghị quay đầu trừng cậu ta, ngoài cười nhưng trong không cười uy hiếp: “Cậu... đừng... quá đáng!” Xú tiểu tử!

Cậu ta vẫn nhếch môi cười với tôi.

“Giang quản lý, rất hay, tôi tham gia!”

“Tôi cũng vậy!”

“Mọi người đều đến chơi đi!”

Tôi bất đắc dĩ chống trán, những người đó ồn ào hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự kháng nghị của tôi.

Vì thế, một vỏ chai rượu nhanh chóng được đặt lên giữa bàn. Mọi người lập tức xúm quanh.

Giang Minh cười, nói: “Hắc hắc, luật chơi mọi người đều biết cả rồi, đầu chai chỉ vào ai thì người đó được lựa chọn, tương ứng, người được đậy chai hướng tới sẽ ra yêu cầu. Nếu đối phương hoàn thành nhiệm vụ, thì người kia sẽ nhận trừng phạt. Tất nhiên, nếu đối phương cố ý không thỏa hiệp, vậy thì đành phiền họ uống hết chỗ này!” Dứt lời, Giang Minh chỉ vào 12 cốc bia đã được đặt sẵn một bên. “Một lần uống hết đó nha!”

“Ày da, Giang quản lý, anh thật chơi hiểm nga!”

“Ừ, người ta sợ rồi đó!”

“Làm sao bây giờ, vấn đề gì cũng có thể hỏi sao?”

Trong phòng lập tức ồn ào, không biết khi nào thì Giang Minh đã ngồi xuống vị trí đối diện với tôi, ngay cạnh Đường Diệc Diễm, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Tôi nhếch môi, khuôn mặt không có chút hoà nhã.

“Thùng thùng đồng...” Chai rượu bắt đầu chuyển động mỗi lúc một nhanh trên mặt bàn gỗ trơn nhẵn, mỗi người dường như đều ngừng thở, trơ mắt nhìn chai rượu xoay chậm dần, rồi dừng ở...

“A, làm sao bây giờ!” Đầu chai chỉ thẳng vào Tiểu Trương- trợ lý của chúng tôi, một cô gái hay thẹn thùng. Chiếc kính to bản được đặt ngay ngắn trên sống mũi, che đi hơn một nửa khuôn mặt. Mà đầu còn lại hướng vào đồng nghiệp Tiểu Lí. Cậu ta đã xoa xoa tay: “Tiểu Trương, xin lỗi nha, cô chọn cái gì đây?”

“Đại... Đại mạo hiểm!”

“Được, nếu vậy thì mời cô đi đến quầy bar bên ngoài, tiến về chỗ có vị khách nam tính nhất đang ngồi ở đó, mang số điện thoại của anh ta về đây, nhớ là phải chuẩn nha!”

“A, Tiểu Lí, anh thật nham hiểm!”

“Đúng vậy, chơi ác quá đi!”

Các cô gái đều bẽn lẽn kẻ yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Trương đã biến thành đỏ bừng.

“Đâu có, như vậy mới kích thích chứ!”

“Đúng rồi, đổi lại là các cô, các cô còn không phải cũng như vậy!”

Nam nữ lập tức chia làm hai phái, khẩu chiến lẫn nhau.

“Tôi... Tôi đi!” Tiểu Trương ngượng ngùng đẩy gọng kính lên, đứng dậy!

Một lúc lâu sau cô ấy mới trở lại, khuôn mặt lại càng đỏ hơn, đưa ra một tờ giấy. “Anh ta đưa cho tôi này!”

“Yeah!” Các cô gái đã nhao nhao đưa bìa đến. “Tiểu Lí, phạt rượu!”

Tiểu Lí bữu môi, sáng khoái ngửa đầu uống cạn.

Lượt tiếp theo lại bắt đầu!

“Chọn cái gì đây?”

“Nói thật!”

“Được, một tuần cậu có mấy lần cao trào hả?”

...

Không khí càng ngày càng náo nhiệt, sự câu nệ lúc mới đầu đã không còn sót lại chút gì. Mọi người cũng dần trở nên không kiêng nể ai.

Trương Tuyết Ngưng bị buộc phải uống rượu giao môi cùng một đồng nghiệp nam. Đường Diệc Diễm nói thế nào cũng là quản lí, cho nên đến phiên hần, mọi người cũng chỉ lấy lệ, yêu cầu hần nhảy một bài với một đồng nghiệp nữ.

Lại thêm mấy lượt chơi nữa trôi qua, thần may mắn có vẻ như vẫn mỉm cười với tôi. Nhìn trong mắt Giang Minh chợt loé ra một tia giảo hoạt, tôi chỉ có thể cầu nguyện trò chơi ma quái này mau chóng chấm dứt!

“Tap!” Ngay khi đầu chai thẳng tắp hướng tới trước mặt tôi, tôi biết là lời cầu nguyện của mình đã trở nên vô dụng. Giang Minh hướng về phía tôi, nhẹ nhàng nhắc ly rượu trong tay lên, kính tôi, sau đó ngửa đầu uống cạn, hần nuốt xuống, đá lông nheo trên tức tôi, gian kế hiện rõ mồn một trên khuôn mặt: “Diệp tiểu thư, chọn cái gì đây?”

“Đại mạo hiểm!” So với việc bị làm khó bởi mấy câu hỏi của cậu ta, tôi nghĩ vẫn nên lựa chọn làm mấy việc kia, uống chén rượu giao môi, khiêu vũ đại khái một chút, tôi không muốn để cậu ta thể hiện trình độ võ mồm cực nhanh!

Nhưng khoe miệng Giang Minh lại cong lên, làm tôi cảm giác như mình bị đi guốc trong bụng!

“Nếu Diệp Suong Phi tiểu đã có đảm lượng như thế, vậy thì hãy lựa chọn... hôn tôi hoặc là Đường quản lí, lười hôn nha!”

Quả nhiên!

Lời nói của Giang Minh tựa như một trái bom phát nổ, trong phòng bỗng chốc yên tĩnh lại, tất cả mọi ánh mắt đều nhắm tới tôi.

Xú tiểu tử! Tôi phần hận trừng mắt nhìn cậu ta, siết chặt tay lại. Đường Diệc Diễm lại thần nhiên tựa lưng vào sô pha, nhắc ly rượu lên nhấp một ngụm, ung dung nhìn tôi.

Một bên là Trương Tuyết Ngưng với sắc mặt xanh mét.

“Nghĩ xong rồi chứ? Diệp tiểu thư!” Giang Minh hai tay ôm ngực, biểu tình tựa như mồi lửa mong chờ!

“Thật sự là rất khó chọn, đều...”

Bắt đầu có những tiếng nói nhỏ sợ hãi. Tôi đứng phắt dậy, quyết định lựa chọn.

“Bành” Mười hai cốc bia nặng nề đặt trên mặt bàn, tôi lu loát nhấc lên một cốc, ngửa đầu, từ từ uống...

Bốn phía vang lên những tiếng than khiếp sợ, tôi từng cốc từng cốc một uống cạn, nhìn Giang Minh trong mắt có kinh ngạc, còn cả ánh mắt phức tạp của Đường Diệc Diễm. Tôi khép mắt lại, càng dùng sức để uống!

Giang Minh, cậu muốn làm khó tôi phải không? Không có cửa đâu!

Mọi thứ trước mắt bắt đầu nghiêng ngả, ý thức cũng dần mơ hồ. Dòng bia đang nuốt xuống dường như dần chuyển động ngược lại, khoe miệng cũng đã tràn ra một ít.

“Ba” Tôi lại buông xuống một chiếc cốc rỗng nữa, lau quệt khoe miệng, nhú mi, đang định tiếp tục cầm lấy một cốc bia khác thì tay lập tức bị đè lại. Trước mắt, Giang Minh dùng vẻ mặt chặt vật nhìn tôi, hần thở dài, yên lặng tiếp nhận cốc bia trong tay tôi, ngửa đầu uống cạn.

Mọi người đều tròn mắt nhìn hần thay tôi uống hết số bia còn lại. Ai cũng không nói được tiếng nào.

“Tôi... đi trước!” Cảm giác khó chịu trong dạ dày làm tôi thấy không khỏe, loạng choạng chen qua đám người, đi ra ngoài. Tôi mất thăng bằng lao đảo bước về phía trước, bỗng có người tay mát lạnh đỡ lấy thân mình đang trượt xuống của tôi, ôm vào trong ngực.

Diệp Diễm, tôi nhìn đôi mắt màu nâu thẫm kia, ánh sáng trong đó khẽ lóe ra, lưu chuyển, vòng tay đang ôm tôi của anh bỗng buộc chặt thêm một chút, hơi thở nặng nề phất trên cổ tôi. Diệp Diễm, Diệp Diễm... nỗi chua xót trong lòng từng chút một lan tràn, tôi si ngốc cười, muốn nâng tay lên ôm anh, nhưng thân mình lại bị một lực khác kéo lại. Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Giang Minh: “Đường quán lý, tôi sẽ đưa thư kí của tôi về, không nhọc anh lo lắng!”

Bàn tay đang đặt trên lưng tôi nhanh chóng siết lại, sau đó suy sụp buông ra. Tôi bị Giang Minh mạnh mẽ ôm vào trong lòng, hấn đỡ lấy tôi, nghiêng ngả lao đảo bước ra quán bar.

Gió đêm hỗn loạn mon tron hai má tôi, dạ dày lại cuộn lên, tôi đẩy Giang Minh ra, vịn vào tường nôn khan.

Nước mắt tràn ra khỏi khoé mắt.

Có người nào đó ở phía sau nhẹ nhàng vỗ lưng cho tôi, hấn thở dài: “Tội gì đâu, tội gì phải như vậy, Duyệt Duyệt!”

Buông tay, Đường Diệp Diễm cuối cùng vẫn buông tay tôi ra, vì không thương cho nên không cần!

Tôi thống khổ dựa vào tường, né tránh ánh mắt của Giang Minh, nghiêng đầu, khóc rống!

Diệp Diễm, anh vẫn là buông em ra!

Buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6

Từ hôm đó, Giang Minh không còn có ý sắp xếp chuyện gì nữa, hấn cũng không tiếp tục làm khó tôi, ngoài công việc, tôi và Đường Diệp Diễm không tiếp xúc riêng lần nào.

Cuối cùng, kế hoạch nhiều năm qua cũng bắt đầu tiến hành. Đường Ti Lễ, tôi muốn ông ném thử cảm giác đau đớn!

“Đây là thông tin tôi đã điều tra riêng về hấn, là công ty kinh doanh của hấn!” Giang Minh đưa cho tôi một tập tư liệu, quay chiếc bút sáng choang.

Tôi nhú mi, nhận lấy tư liệu. “Đại diện pháp lý của Ánh Sáng là ai?” Tên của cô giáo!

“Không sai, đó là một người phụ nữ xinh đẹp” Hấn khẽ gật đầu. Nhìn một loạt những tấm ảnh của cô giáo, khuôn mặt tôi trở nên xanh mét. Đường Ti Lễ, ông ta rốt cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?

“Sao thế?”

“Đây là di của Việt Phong.”

“Chắc chắc...” Giang Minh hơi ngần ra, sau đó cảm thán lắc đầu, chiếc bút trên ngón tay xoay tròn nhanh hơn. “Đường Ti Lễ quả nhiên là lão hồ ly, không biết định giờ trò gì đây?” Giang Minh nhếch môi, không thể tưởng tượng.

“Có lẽ hấn thực sự tín nhiệm cô giáo!” Tôi băng quơ, trong đầu nhớ tới ngày ấy ở trước mộ, tôi đã thấy ánh mắt của hai người đó giằng co khi nhìn nhau.

“Tín nhiệm? Tín nhiệm di của kẻ mà mình hại chết?” Giang Minh khinh thường hứ hừ.

“Cô giáo không biết!” Đường Ti Lễ có thể hành động trái với lương tâm, nhưng cô giáo tuyệt đối sẽ không.

“Nếu vậy, chúng ta trực tiếp nói cho người phụ nữ kia là được rồi, người phụ nữ mình thích lại hận mình, như vậy...”

“Không được...” Tôi cắt ngang đề nghị của Giang Minh, nếu vậy cô giáo sẽ chịu không nổi, tôi hiểu rõ nỗi đau này, hiểu rõ sự đau khổ khi bị lừa gạt!

“Tôi nói rồi, Đường Ti Lễ là Đường Ti Lễ, tôi không muốn liên lụy đến những người khác!”

Đôi người Giang Minh khẽ trầm xuống, hần ngừng quay bút, hai tay đặt trước bàn. “Nhưng Duyệt Duyệt, ngày chị quyết định trả thù, tất cả những người có liên quan sẽ không thể tránh khỏi, đặc biệt là người phụ nữ này!”

Cơ thể của tôi chợt cứng đờ. Giang Minh nói đúng, cô giáo nhất định sẽ bị liên lụy, nhưng nếu để cô biết người đàn ông mà cô yêu thương chính là thủ phạm đã gây ra cái chết của đứa cháu yêu quý, cô...

Đúng lúc này, di động lại vang lên, tôi lấy ra, kinh ngạc liếc Giang Minh một cái. Thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Trên màn hình hiển thị tên của cô giáo.

oOo

Trong quán cà phê ấm áp, cô giáo ăn mặc trang nhã, trên mặt vẫn là nét dịu dàng đáng yêu, ngay cả đôi mắt cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Hạnh phúc? Hạnh phúc là nỗi đau cuối cùng!

Tôi ngồi đối diện với cô, bắt đầu khuấy cà phê trong cốc, nhìn cô.

“Tiểu Phi, cô gọi em ra như vậy không quá rầy em đấy chứ!” Cô giáo khần trương nắm tay lại. “Có người nói cho cô biết, bây giờ em đang làm việc cho tập đoàn Giang Nguyên, một tập đoàn lớn, cô chúc mừng em!”

Có người?

Tôi thản nhiên cười: “Người cô nói là Đường Ti Lễ tiên sinh sao?”

“Là... anh ấy!” Vừa nhắc tới ông ta, mặt cô giáo bỗng hiện lên một chút ngượng ngùng, đỏ ửng cả lên. Cô khẽ gật đầu.

Cô giáo, nếu cô biết sự thật rồi, cô còn có thể cười đến thoải mái như bây giờ sao?

Tôi chưa xốt nhếch miệng, buông cốc cà phê trong tay xuống. “Cô giáo, cô có biết ông ta là người Đường gia không, hơn nữa...”

“Cô biết anh ấy đã có vợ.” Cô giáo nhanh chóng ngắt lời tôi, cúi đầu. “Trước đây cô cũng từng nói với mình rằng, trăm ngàn lần không thể giống như chị gái, yêu thương một người đã có vợ. Cô không muốn con của mình lớn lên trong hoàn cảnh giống như Việt Phong...” Mặt cô giáo bỗng đỏ bừng, cô cầm lấy cốc cà phê uống một ngụm lớn, cười khổ. “Nhưng đến khi thực sự yêu một người rồi, sẽ không còn tính toán nhiều như vậy được nữa, rõ ràng biết tất cả, nhưng vẫn giống thiếu thân lao đầu vào lửa!”

Yêu? Cô giáo yêu Đường Ti Lễ? Yêu người đàn ông độc ác đó sao?

“Trong thời gian Việt Phong mất, cô đành để chị cô qua Canada, nhờ người thân chăm sóc. Còn cô một mình cô độc, thực sự rất khó chịu. Nhờ có anh ấy luôn quan tâm chăm sóc cô... Cô chỉ muốn được cùng anh ấy ở chung một chỗ, tuyệt đối sẽ không phá hủy gia đình của anh ấy, cũng sẽ không có con!”

Cô giáo, cô thật sự quá ngốc nghếch! Đã như vậy rồi, làm sao tôi còn có can đảm nói cho cô biết đây? Đây đều là cam chịu, cam chịu một tình cảm không có kết quả. Cô đã chìm đắm quá sâu, để cô biết tất cả sẽ chỉ khiến cô phát điên, không thu hoạch được gì. Có lẽ, đôi khi không biết cũng là một loại hạnh phúc, nếu tôi cũng không biết nguyên nhân cái chết của Việt Phong, có phải bây giờ vẫn đang an tâm sống với Đường Diệc Diễm không?

“Tiểu Phi, thật ra lần này cô hẹn em, ngoài ôn lại chuyện cũ, còn muốn giao vật này cho em!” Nói xong, cô giáo lấy từ trong túi xách ra một quyển sổ màu lam đậm. “Ba năm trước, lúc sắp xếp lại những di vật của Việt Phong, cô đã muốn đưa nó cho em, nhưng sau đó bị mất liên lạc với em, cô nghĩ rằng em cần nó, đây là nhật ký của Việt Phong!”

Tôi ngăn người, trái tim co rút đau đớn, vội đón lấy.

“Cảm ơn em, Tiểu Phi, cảm ơn em vẫn còn nhớ Việt Phong, vẫn hoài niệm nó... Nhưng người đã không còn nữa, em hãy sống một cuộc sống tốt đẹp, tìm người con trai đáng để em quý trọng!”

Người đã không còn? Tôi siết chặt quyển nhật ký, không, Việt Phong còn chưa được ngủ yên, tôi cả đời cũng không thể an tâm. Chỉ cần một ngày chưa trả thù được Đường Ti Lễ, cảm giác tội lỗi vẫn tiếp tục đeo bám cuộc sống của tôi!

Tôi ngẩng đầu, cười với cô giáo.

Cô ơi, đến lúc đó, hy vọng cô có thể kiên cường!

Tôi mệt mỏi trở lại Giang Trạch, thực ra, có những lúc sự mệt mỏi của thân thể đâu bằng sự mệt mỏi của con tim. Cảm giác đó như trống rỗng, không có sự nuôi dưỡng của cuộc sống, mờ mịt, chết lặng!

Trở về phòng, tôi lặng lẽ ngồi xuống, vuốt ve bìa cuốn sổ đã cũ, cảm giác được cả vết rạn của da.

Tôi mở ra, những nét chữ mạnh mẽ nhưng lại tiết lộ nội tâm cô đơn... Tôi không nhớ ai đã từng nói rằng, khi một người buồn hay cô đơn, tất cả sẽ được

thể hiện trên những con số, điện thoại, quần áo, giày dép... và cả chữ.

Việt Phong, hẳn là rất cô đơn! Tuy bề ngoài nhìn anh rạng rỡ, hoạt bát là thế, nhưng anh có một trái tim quá cô đơn, dường như anh không muốn mọi người biết thân phận con riêng của anh, biết về mảng tối của cuộc đời anh!

Ngày 18 tháng 2 năm XX

Hôm nay, tôi rút cuộc đã nhìn thấy hấn, “anh trai” của tôi! Tôi nên xưng hô với hấn như vậy sao? Chúng tôi cùng chung một nửa dòng máu, nhưng lại cách biệt một trời một vực. Hấn có thể quang minh chính đại cùng ba đứng chung một chỗ, còn cả người phụ nữ kia nữa, họ mới thực sự là một gia đình. Còn tôi, chỉ có thể cùng mẹ tránh trong góc tối, không thể bước ra ngoài ánh sáng. Chỉ một cái liếc mắt thôi, nhưng tôi biết, tôi đố kị với hấn, đố kị hấn đã đoạt lấy hạnh phúc của tôi, tôi hận hấn!

Ngày 23 tháng 8 năm XX

Tại sao, tại sao mẹ vẫn còn muốn tin tưởng người đàn ông kia, ông ta đã khiến mẹ phải đau khổ như vậy, khiến mẹ phải rơi nước mắt hơn nửa đời người, ông ta còn có thể luôn miệng nói yêu mẹ sao? Thực sự yêu một người, sẽ không bao giờ để người đó rơi một giọt nước mắt. Ông ta hết lần này đến lần khác nói phải rời khỏi gia tộc vô tình kia, nhưng lại chẳng bao giờ thực hiện được lời hứa của mình, ông ta chỉ nói cho có lệ, chỉ là lừa gạt. Nhưng tại sao, mẹ rõ ràng đã biết mà vẫn còn muốn tin tưởng!

Ngày 23 tháng 6 năm XX

Gã hỏi tôi, muốn trả thù không? Tôi không rõ tại sao gã lại tới tìm tôi, lúc gã nhìn tôi, tôi đã nghĩ, một người đàn ông ôn hòa như vậy, sao lại có một trái tim độc ác đến thế vậy, luôn bày mưu hãm hại người khác. Lúc gã nhìn tôi cười, da đầu tôi bỗng run lên. Nhìn gã, và nghĩ tới việc tôi qua mẹ lại vùng trộm khóc ở trong phòng, mẹ vẫn không chịu cho tôi biết, nhưng sao tôi có thể không nhìn ra, mẹ đang cố gắng che giấu nỗi đau. Tất cả đều là vì người đàn ông kia, còn cả con của ông ta nữa, vì thế tôi đã nhận lời. Tôi muốn trả thù!

Ngày 23 tháng 11 năm XX

Hôm nay, tôi nhìn thấy một cô gái. Gã nói cho tôi biết, cô ấy là bạn gái của Đường Diệc Diễm. Tôi nghi ngờ, nếu một người thật lòng muốn ở bên cạnh người con trai mình thích, sẽ có biểu tình như vậy sao?

Đau khổ, tôi thấy được sự đau khổ trong đôi mắt cô gái đó. Tôi đứng trong góc tường, lúc không có hấn, cô ấy cô đơn đứng đó một mình, bụm mặt khóc rống, thân mình run rẩy, giây phút ấy, tôi thật sự muốn chạy lại ôm cô ấy, an ủi cô ấy.

Cô ấy khiến tôi có cảm giác đau lòng.

Ngày 11 tháng 1 năm XX

Tôi gặp lại cô ấy. Cô ấy không còn giống như hai năm trước, và trong lòng tôi vẫn tồn tại một bóng dáng mơ hồ. Gã nói với tôi, thời cơ đã đến, không lâu nữa, Đường Diệc Diễm sẽ từ Anh quốc trở về, và kế hoạch của chúng tôi có thể bắt đầu. Đầu tiên là xuống tay với cô gái này. Cô ấy thật sự là nhược điểm duy nhất của hấn sao?

...

Ngày 11 tháng 2 năm XX

Mỗi lần cùng Tiểu Diệp ở một chỗ đều có cảm giác ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc này thật mãn nguyện quá. Tôi thật sự muốn gát gao ôm cô ấy, cả đời không buông ra. Tôi thậm chí đã bắt đầu hỏi hấn, tại sao lại kéo cô ấy vào. Tôi càng thêm sợ hãi, sợ cô ấy biết sự thật rồi sẽ rời xa tôi. Gần đây, sự mâu thuẫn này khiến tôi muốn ngộp thở, tôi thật sự muốn nói với gã đó rằng, tôi không muốn tiếp tục, tôi chỉ muốn cùng Tiểu Diệp ở chung một chỗ, thù hận gì gì đó, tôi không quan tâm nữa.

Ngày 20 tháng 2 năm XX

Ngày mai chính là sinh nhật của Tiểu Diệp, tôi biết cô ấy thích hoa oải hương, nên đã đi đến tiệm kim hoàn làm một cái vòng cổ thật đẹp. Tôi rất muốn nhanh chóng được nhìn thấy cô ấy đeo nó. Tiểu Diệp, anh yêu em, em biết không? Anh thật sự đã yêu em đến nỗi không thể tự thoát ra được. Sau khi tất cả chấm dứt, chúng ta sẽ rời đi, rời xa mọi sự hỗn loạn!

Ngày 26 tháng 3 năm XX

Nhìn bộ dáng thống khổ của Tiểu Diệp, trái tim tôi đau nhói. Tôi sai rồi, tôi không nên lợi dụng cô ấy, không nên thương tổn cô ấy, để rồi cũng làm đau chính mình. Tôi muốn lật đổ Đường Diệc Diễm, tôi muốn đoạt lại Tiểu Diệp từ trong tay hấn, cô ấy là của tôi!

...

Trang sau, chữ của Việt Phong trở nên ngày càng ngây ngáy, đến cả ngày tháng cũng không ghi lại, tôi chỉ hiểu được một ít.

“Cô ấy nói là tôi tự tay đẩy cô ấy xuống địa ngục. Trái tim của tôi co rút đau đớn, tưởng như nghẹt thở, Tiểu Diệp, anh xin lỗi! Anh đã sớm hỏi hấn rồi, rất nhiều lần anh đã muốn nói sự thật cho em biết, nhưng anh lại sợ em sẽ rời xa anh. Vì thế anh cứ do dự hết lần này đến lần khác, còn ông trời lại tàn

nhấn phán án tử hình cho anh ngay lúc anh quyết định nói tất cả. Em hận tôi, ánh mắt của em giống như một dao cắt nát trái tim tôi. Xin lỗi, Tiểu Diệp, đây là sự trừng phạt của ông trời đối với anh sao? Anh đã lợi dụng em, nhưng anh lại yêu em! Khiến mỗi giây mỗi phút anh đều đau khổ. Tiểu Diệp, anh phải làm sao thì em mới chịu tha thứ cho anh?

...

Việt Phong... Tôi đau đớn gấp cuốn nhật kí lại, cắn chặt môi, nước mắt theo khe hở giữa các ngón tay rơi xuống. Việt Phong! Việt Phong! Đau quá, bị áy náy và thù hận chèn ép đau tới cỡ nào! Nếu lúc đó tôi chịu nghe anh giải thích, nếu ngày đó anh không tới tìm tôi... Đều là tôi... đều do tôi, tôi cũng là hung thủ hại chết anh! Tôi phải đối mặt như thế nào đây? Việt phong, anh yêu tôi như vậy, yêu đến mức trả giá bằng cả tính mạng, còn tôi lại ích kỷ đẩy anh xuống địa ngục, đều do tôi mà ra!

Việt Phong... xin lỗi, em xin lỗi, chỉ vì yêu em...

Tôi ôm lấy khuôn mặt của mình, cơ thể run rẩy dữ dội, ngực như bị bóp nghẹt, khiến tôi không ngừng thổn thức. “Việt Phong... Tại sao...”

Một đôi tay từ phía sau mềm nhẹ ôm lấy tôi, ôm lấy thân mình đang run run của tôi. Tôi đau đớn khóc to, ngón tay gấu gao bám vào cổ áo của Giang Minh. “Tại sao, tại sao lại tra tấn tôi như vậy, tôi không thờ nổi! Đau quá!”

“Duyệt Duyệt... Đó không phải là lỗi của chị, anh ấy chết không phải do lỗi của chị!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7

Cho tới tận lúc này, thay vì nói là báo thù cho Việt Phong, không bằng nói là để cứu vớt linh hồn vẫn luôn cảm thấy áy náy của tôi. Tôi thường xuyên nghĩ rằng, nếu không có tôi, Việt Phong có lẽ đã sống rất tốt. Nếu không phải bởi vì yêu tôi, anh ấy sẽ không trở mặt với Đường Tỉ Lễ. Đều, đều do tôi...

Giang Minh nói đúng, tôi vẫn luôn cảm thấy cái chết của Việt Phong là do lỗi của mình, tôi vẫn luôn để cho sự áy náy tra tấn bản thân mình. Sống thực sự rất vất vả!

Dự án công viên đang bước vào giai đoạn quan trọng, Giang Minh và Đường Diệc Diễm đã mở rộng văn phòng vốn có ở công viên ven biển, hợp thành một địa điểm làm việc tạm thời.

Hôm nay, Giang Minh bỗng nhiên nhiệt huyết dâng trào, sống chết lôi kéo tôi và vài đồng nghiệp nữa, nói là muốn đi liên hoan. Tôi nghĩ chắc là do ghen lâu quá, gần đây, bởi vì làm việc mà quả thực cậu ta đã vất vả nhiều, trên mặt lão gia cũng hiện lên vẻ tươi cười hiếm thấy!

Qua Nhan cũng đến đây, Giang Minh đã đồng ý để con bé ở trong nước học trung học. Trước mặt Qua Nhan, Giang Minh thu hồi tất cả vẻ bất cần đời, thật sự giống như một người anh trai, vẫn một bộ dáng che chở cho con bé như lần đầu tiên gặp gỡ vào ba năm trước. Cho dù bản thân chịu bao nhiêu vết thương, vẫn quật cường bảo vệ cô em gái bé nhỏ trong lòng!

Nhưng ánh mắt Giang Minh nhìn Qua Nhan cũng chỉ là cái nhìn của một người anh trai. Qua Nhan không hiểu được, dù có cố gắng làm tốt tất cả mọi việc để lấy lòng Giang Minh, thì cũng chỉ bị tổn thương sâu thêm mà thôi!

“Anh Minh, dạo này ti vi toàn đưa tin về anh nha, tuyệt quá!” Trong mắt Qua Nhan tràn đầy sự sùng bái, vừa mới đến đã quần quýt Giang Minh không rời.

Giang Minh chỉ uống rượu, cười cười, trong mắt cũng bắt gặp tràn đầy vẻ đắc ý.

Nha đầu này, miệng luôn ngọt như vậy!

Qua Nhan làm mỗi người ở đây đều phải cười hi hi, không khí cũng vì thế mà trở nên sôi động hơn.

“Nguy rồi, tôi để quên đồ án bề bơi ở công ty mất rồi, ngày mai còn phải đưa lên các cơ quan khác xét duyệt nữa!” Tiểu Trương bỗng nhiên hét to một tiếng, che miệng lại.

“Vậy còn không mau đi lấy, quý liệu linh!” Tiểu Lí bĩu môi. “Tôi thấy cô ấy à, là bị tình yêu mê hoặc mất rồi, vứt đồ bừa bãi!” Thì ra lần đó Tiểu Lí vô tình tác hợp lại giúp Tiểu Trương thật sự cùng người đàn ông tặng danh thiếp cho cô ấy hẹn hò với nhau. Tiểu Lí thường nói, nếu hai người kết hôn, cậu ấy chính là người mai mối, nên nhất định phải lấy một bao lì xì đỏ thắm!

“Vậy... Tôi...” Tiểu Trương đẩy nhẹ kính mắt, khuôn mặt thanh tú vì những lời Tiểu Lí nói mà bỗng chốc đỏ lên.

“Hay là để tôi đi lấy cho!” Tôi không thích bầu không khí trong quán bar, ra ngoài hít thở một chút cũng tốt!

“Diệp tiểu thư...”

“Không sao, tôi cũng có xe, rất nhanh sẽ trở lại thôi!”

“Muốn tôi đi cùng chị không?” Giang Minh ngẩng đầu nói, Qua Nhan lập tức căng thẳng kéo tay hắn, lo lắng nhìn tôi.

Nhìn dáng vẻ khẩn trương của nha đầu kia, tôi buồn cười lắc đầu. “Tôi cũng không phải trẻ con, một lát sẽ trở lại ngay!”

Hơn mười phút sau, xe di chuyển trên đường vòng qua công viên ở ven biển, đang trong giai đoạn thi công nên công trường luôn bật đèn sáng trưng. Vì muốn bắt kịp tiến độ mà mọi nhân viên đều tăng ca để có thể hoàn thành công việc sớm, bây giờ đã hơn tám giờ mà vẫn còn ngồi gõ bàn phím!

Tôi tiến vào trong thang máy, hít một hơi thật sâu, nhấn nút lên tầng năm, chờ đợi.

Cửa mở, tôi trực tiếp đi vào phòng làm việc, tìm kiếm một lát, cuối cùng cũng tìm thấy tập tư liệu kia. Nhưng tôi cũng không muốn lập tức rời đi ngay mà đứng ở sát cửa sổ, nhìn đèn đuốc lờ lờ phía dưới, còn cả những cột trụ chơi đứng lẳng lẳng trong bóng đêm. Nhiều năm trước cũng đã từng là một cảnh tượng đầy phồn vinh, đây là sự thật, những thứ gì của trước kia, khi thời gian qua đi cũng sẽ tiêu vong. Tình yêu cũng giống như vậy, mọi mộng mơ cũng sẽ dần tan biến theo thời gian!

Diệp Diễm, anh cũng như vậy sao?

Khẽ thở dài, tôi xoay người bước ra khỏi phòng, không muốn bản thân mình lại lao vào những ưu sầu không cần thiết.

Bỗng nhiên thoáng nhìn thấy tia sáng mỏng manh phát ra từ văn phòng phía đối diện. Còn có người chưa về?

Tôi tò mò tới gần, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đang khép hờ ra.

Đường Diệp Diễm đang cuộn mình trên ghế sofa ngủ, đắp trên mình một chiếc áo khoác!

Diệp Diễm!

Sao anh lại ngủ ở đây, quá mệt mỏi sao? Đã trễ thế này, anh còn chưa ăn cơm ư?

Tôi cắn răng, tự nói với mình phải nhanh chóng rời đi, nhưng chân lại không tự chủ được mà nhẹ nhàng đi vào từng bước, sợ đánh thức anh.

Diệp Diễm, ngay cả khi ngủ, lông mày của anh vẫn nhíu lại, tay trái đặt lên đỉnh đầu, dường như ngủ thật sự không được an ổn.

Tôi tới gần, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, thở dài, cẩn thận nhìn hai bên má gầy yếu của anh, có vẻ như anh đã gầy đi không ít, là do không ăn cơm từ lâu sao?

Tôi yên lặng kéo chiếc áo khoác đã chảy xuống đến tận thắt lưng cho anh. Sẽ bị cảm lạnh!

Tôi do dự vươn tay, muốn mon trón hàng lông mày đang nhíu chặt kia, nhưng vẫn ngập ngừng ở giữa không trung. Diệp Sương Phi, mày đang làm cái gì thế, mày còn chưa muốn chấm dứt sao?

Mặt bỗng chốc trắng bệch, tôi khép mắt lại, suy sụp buông tay xuống, yên lặng đứng dậy.

Một đôi tay lại mạnh mẽ bắt lấy cổ tay tôi, thân mình bị xoay chuyển, tôi lập tức rơi vào một vòng ôm ấm áp. Trước mặt, Đường Diệp Diễm đang mở to mắt, đôi ngươi lờ lờ, sắc bén nhìn tôi.

Diệp Diễm, anh đã tỉnh?

“Tại sao, sao lại về đây?” Giọng nói của anh vang lên bên tai tôi, trong mắt hiện lên một chút chua xót. Đường Diệp Diễm gắt gao nhìn tôi chăm chăm, anh vòng tay ôm lấy lưng tôi, chặt chẽ bắt lấy!

Tôi nhíu mày, nhìn lại anh.

“Tại sao em còn muốn trở về, không phải em chán ghét lắm sao? Không phải em thấy khó chịu sao? Em nói tình yêu là thành toàn, tôi đã thành toàn em không cần phải đau khổ sống cùng tôi nữa, nhưng tại sao em còn muốn đến trêu chọc tôi?”

Tôi lắc đầu, không phải như thế, không phải! Diệp Diễm, em yêu anh!

Tôi chỉ biết lắc đầu, đau khổ lắc đầu, không nói được gì, liều mạng cắn chặt môi dưới!

Diệp Diễm!

Trong mắt Đường Diễm Diễm đều là chua xót, làm cho người ta đau đớn không thở nổi. “Diệp Sương Phi, tại sao còn muốn đến trên chộc tôi, em bỗng nhiên cảm thấy tra tấn tôi thú vị lắm phải không? Hay là, em chê tôi bị thương còn chưa đủ nặng?”

Không phải, không phải... Diễm Diễm, không phải, em cũng rất khó chịu, rất đau khổ!

Không phải!

Tôi ngứa đầu, nhắm mắt lại.

Không phải như thế, không phải... Em chỉ là không muốn anh bị tổn thương!

Sức lực của em rất nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi ngay cả chính bản thân mình cũng không bảo hộ được!

...

“Diệp Sương Phi, sao chị không trực tiếp nói cho Đường Diễm Diễm chuyện của Trần Việt Phong, một mình phải chịu đựng sẽ rất đau khổ!”

“Nói cho anh ấy, sau đó để anh ấy báo thù thay cho người yêu cũ của tôi sao? Để anh ấy trả thù cậu ruột của mình?” Tôi buồn cười hừ lạnh, nhìn thoáng qua khuôn mặt che kín vết thương của Giang Minh. Mười lăm tuổi, cậu ta còn quá nhỏ, cũng quá ngây thơ! Ngây thơ nghĩ rằng quyền lực có thể giải quyết mọi thứ!

“Như vậy, chị có thể ở cùng với anh ta, ít nhất vẫn được ở bên cạnh nhau, chị không cần phải quá vất vả như bây giờ, cũng không khiến tôi phải đi khiêu chiến với người đàn bà kia. Bà ta còn là người mà lão già nhà tôi tuyển chọn kĩ càng!” Giang Minh tính trẻ con chưa thoát, bất mãn nói.

“Cậu không hiểu được đâu, tôi ở bên cạnh sẽ chỉ làm anh ấy trở nên yếu đuối, anh ấy không thể phản kháng ông nội của mình, cho nên sẽ chỉ giúp cho Đường Ti Lễ càng dễ dàng đẩy anh ấy vào chỗ chết. Chỉ có trở lại Đường gia, anh ấy mới có khả năng sinh tồn...”

“... Phụ nữ quá khôn khéo thật sự vất vả!” Giọng nói của Giang Minh vang lên sau lưng tôi. Tôi kinh ngạc xoay người, lúc này, trên khuôn mặt cậu ta xuất hiện vẻ chuyên chú tôi chưa từng thấy bao giờ, mới một giây trước vẫn còn như trẻ con mà bây giờ lại... Tôi theo dõi cậu ta, Giang Minh chậm rãi chuyển động khóe miệng. “Giống như mẹ của tôi, quá khôn khéo nên mới phải vất vả, bởi vì bà ấy làm gì cũng phải tính kế, cuối cùng lại bại bởi dục vọng, dục vọng vô tận!”

Thân mình tôi khẽ run lên, đây... là điều mà một đứa trẻ 15 tuổi nói ra sao?

Giang Minh, rốt cuộc trong nội tâm cậu cất giấu cái gì? Không muốn người khác biết, giống như tôi!

Che giấu chính mình!

...

“Nói đi chứ, chết tiệt, tôi đang nói chuyện với em!” Đường Diễm Diễm kêu gào làm tôi thoát khỏi những suy nghĩ miên man mà trở về với thực tại. Tôi quay đầu, không muốn nhìn thấy khuôn mặt bị thương của anh. Trái tim co rút, nước mắt cũng lặng lẽ rơi xuống, Diễm Diễm, em phải nói với anh thế nào đây, nói thế nào cho anh hiểu nỗi khổ trong lòng em đây!

“Xin lỗi, tôi đã khiến anh đau khổ, sau này... Tôi sẽ không quấy rầy anh nữa!” Tôi nghẹn ngào cúi đầu, đẩy anh ra.

“Chết tiệt!” Đường Diễm Diễm mạnh mẽ ôm lấy thân mình đang muốn rời đi của tôi, liều mạng ní non. “Tại sao, tại sao vẫn còn muốn như vậy!” Anh gắt gao ôm tôi, sức lực như muốn khám tiến cơ thể tôi.

“Anh... buông không được, vẫn là buông không được!” Đường Diễm Diễm xoay người tôi lại, chăm chú nhìn, khuôn mặt hơi run rẩy, kích động nắm chặt bà vai tôi.

Tay anh mon tron hai má tôi, đầu ngón tay lướt qua cánh môi, nhẹ nhàng ma sát. Ánh sáng trong mắt anh chợt lóe ra, lông mi khẽ chớp. Thật lâu sau, anh cúi đầu, thật cẩn thận chạm vào đôi môi đang run rẩy của tôi, ma sát một lần rồi lại một lần...

Diễm Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8

Nụ hôn của Đường Diệc Diễm trở nên bức thiết, bên tai tôi đều là tiếng thở dốc dồn dập của anh, anh điên cuồng hôn tôi, mặt, môi, cổ, ngực.

Bàn tay nóng bỏng lần lượt mon trón lưng tôi, sau đó chui vào trong, âu yếm.

Anh nhắm mắt lại, liều lĩnh cùng tôi dây dưa, tôi thở dốc, vô lực ngồi phịch trong lòng hắn, thừa nhận sự vô về chơi đùa của anh. Trong đầu không ngừng phát ra cảnh cáo, nhưng thân mình lại không tự chủ được mà tiếp nhận cơ thể nóng bỏng kia.

Chúng tôi giống như hai ngọn lửa nóng cháy, thiêu đốt lẫn nhau, gắt gao dây dưa, liều chết triền miên.

“Duyệt Duyệt...” Giọng anh khàn khàn khẽ gọi bên tai tôi, anh khẽ cắn vành tai của tôi, trong mắt tràn đầy nhu tình, tôi nhìn anh một cách thâm tình..

Mãi đến khi... tôi nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên khuỷu tay anh, thân mình mới cứng đờ, théo phẫn xạ đầy Đường Diệc Diễm đang thở dốc trên người tôi ra!

Anh trở tay không kịp, lão đảo lui về phía sau vài bước, đôi mắt bỗng chốc nhắm lại, bi thương nhìn tôi. Tôi vội nhắm mắt, tay gắt gao chạm vào vết sẹo trên cổ tay, Diệp Sương Phi, mày đang làm cái gì đây, sao mày có thể...

Tôi cắn răng, không nói gì.

Thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm vẫn đứng yên ở phía trước, không nhúc nhích.

Trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta không thở nổi, chỉ có tiếng thở dốc của chúng tôi.

“Theo anh đi...” Đường Diệc Diễm dùng lực bắt lấy tôi, kéo tôi đi ra ngoài.

“Đường Diệc Diễm, anh muốn làm gì?” Ánh mắt của anh làm tôi sợ hãi, bước chân quá dài, tay lại dùng thêm sức. Tôi giãy dụa không ra, đành phải bắt đầu đi theo anh đi tới sảnh lớn.

“Đường Diệc Diễm, anh buông ra!” Khi anh kéo tôi đến thành bể bơi, tôi rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi mà hét lên, anh muốn làm gì, làm gì đây?

“Là em đến trêu chọc tôi!” Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt là sự thô bạo quen thuộc. Anh khần trương cầm lấy tay tôi, chạm vào khuôn ngực nóng bỏng của anh.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi vận vẹo, nhưng lại bị anh dùng tay kim lại, trước mắt là Đường Diệc Diễm quen thuộc, Đường Diệc Diễm của ba năm trước đây, không còn lạnh như băng nữa, chỉ có phần nộ.

“Nhìn đi, nhìn khỏi cơ thể nóng bỏng này trở nên lạnh lẽo!” Dứt lời, anh quý dị cười, khi tôi nhận thấy có chút không thích hợp, anh đã đẩy tôi ra, “Bánh” một tiếng nhảy xuống bể bơi!

“Diệc Diễm...”

Đường Diệc Diễm nhảy xuống bể bơi, rồi dần chìm xuống đáy, biến mất ngay trước mắt tôi.

Tôi chết lặng nhìn chằm chằm mặt nước, nước hồ bơi gợn sóng từng vòng, sau đó chậm rãi trở về trạng thái tĩnh. Đường Diệc Diễm vẫn chưa trôi lên, đêm tối làm tôi không nhìn rõ đáy hồ, cũng không tìm thấy bóng dáng anh đâu.

Qua một lúc lâu sau, tôi bắt đầu sợ hãi, nhìn mặt hồ, giọng trở nên run run: “Diệc Diễm... Đường Diệc Diễm!”

Tất cả đều là tĩnh mịch, ngoài thanh âm trống trải của tôi đang vang vọng.

“Đường... Đường Diệc Diễm!” Tôi lo lắng đứng bên bể bơi, hoảng loạn kiếm tìm “Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Đầu lại bắt đầu đau, không ngừng hồi tưởng lại ánh mắt bi thương của Đường Diệc Diễm, anh bi thương, anh bắt đầu đau khổ, anh rỗng giận, anh tính toán.

Không, sẽ không, anh sẽ không ngốc như vậy, không đâu!

“Diệc Diễm, Diệc Diễm...” Tôi la lên, nhưng chỉ có những tiếng vọng nặng nề đáp lại lời tôi!

Không...

Tôi cắn răng, nhanh chóng nhắm mắt lại, nhảy xuống trong hồ.

Cảm giác lạnh như băng đánh vào hai chân, tôi trôi lên trên mặt hồ, tay vội vã rẽ nước, kêu gọi.

Lâu như vậy rồi, đã quá lâu, không!

Sự sợ hãi làm mắt tôi đỏ lên, giọng run rẩy. Không, tôi không muốn!

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Không được, tôi không thể mất anh, không thể!

“Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm!” Thanh âm của tôi mang theo cả tiếng khóc nức nở, thể lương vang lên trong không gian tĩnh mịch. “Không, Diệc Diễm, anh trả lời em đi, mau trả lời em, em sai rồi, em sai rồi...” Tôi không nên lừa mình dối người, tôi không nên thương tổn anh, không nên.

“Diệc Diễm... Anh... trả lời em đi... Anh đừng làm em sợ, đừng dọa em!” Nỗi sợ hãi không ngừng vờn quanh tôi, cơn khủng hoảng sẽ mất anh cắn nuốt tôi. Loại cảm giác đau thấu tim gan này tôi không thể chịu đựng thêm một lần nào nữa.

“Đường Diệc Diễm... Diệc Diễm!”

“A...” Thân mình bỗng nhiên bị người nào đó ôm lấy, Đường Diệc Diễm đột nhiên từ trong nước trời lên trước mặt tôi, làm tôi sợ tới mức vô thức kêu lên. Tôi nhìn anh, bức tường trong tim cuối cùng cũng đổ sụp, nước mắt từng dòng lẫn xuống.

“Anh điên rồi, anh điên rồi phải không?” Tôi khóc, tay đánh liên tiếp đánh lên bả vai đang ướt đầm của anh.

“Sao em lại khóc dễ dàng như vậy!” Anh gắt gao ôm tôi, biết rõ mà còn cố hỏi. Giọng anh chua xót. “Không phải là em không cần anh hay sao? Sóng cùng anh không phải rất khó chịu ư? Tại sao lại khóc?”

“Đồ tồi...” Tôi hét lên, nhưng lại gắt gao ôm đầu vai anh. Không có việc gì, may mà anh không sao!

Diệc Diễm...

“Tôi là đồ tồi, lúc đó em không phải sao?” Tay anh mơn trớn mái tóc rối ướt của tôi, nước hồ và nước mắt thấm ướt khuôn mặt tôi, Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng giúp tôi lau đi, khăn khăn thì thảo:

“Rõ ràng anh đã nhìn thấy sự đau đớn trong mắt em, tại sao vẫn không thừa nhận?” Anh vuốt tóc tôi, trong mắt tràn đầy sự chua xót. “Duyệt Duyệt, yêu anh khó đến vậy sao?”

Tôi lắc đầu, siết chặt hai tay. Không khó, không khó, em yêu anh, Diệc Diễm, em yêu anh! Nhưng.

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm ôm tôi, khẽ thở dài bên cổ tôi, anh nhẹ nhàng gọi tên tôi, chua xót đến mức trái tim của tôi giống như bị kim đâm.

Diệc Diễm, em không thể lại làm liên lụy đến anh. Em nợ anh quá nhiều!

“À?” Đúng lúc này, đèn pin bỗng chiếu thẳng lên người chúng tôi, kèm theo một giọng nam sợ hãi, cùng với tiếng bước chân sột rột.

“Đường... Đường quản lý?” Có người chậm rãi tới gần, sau khi nhìn rõ Đường Diệc Diễm với khuôn mặt lo lắng, thân mình sợ tới mức run lên, ngã ra ở đó, quên cả cử động.

Đường Diệc Diễm bỗng ôm chặt tôi trong lòng, ngăn trở dòng ánh sáng đang chiếu lên, che khuất thân mình ướt đầm của tôi, gào nhẹ: “Còn không chuyển hướng đèn pin qua chỗ khác...”

“À... à...” Người đàn ông đó quá sợ hãi, tay chân luống cuống, không sao ăn nổi nút tắt.

Không thể trách anh ta, anh ta chỉ làm tròn phận sự trông giữ nơi này, ai mà đoán được quá nửa đêm lại có người dây dưa trong này, mà nhân vật chính còn là ông chủ của công ty!

“Cút...” Đường Diệc Diễm không chút khách khí gào lên, dọa người đàn ông kia đến choáng váng. Anh ta hoảng sợ, nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài!

“Buông... Buông ra!” Nước hồ lạnh lẽo và sự hỗn loạn vừa rồi khiến tôi từ thanh tỉnh lại từ chỗ ý loạn tình mê, chống đỡ anh, nhưng lại bị gắt gao cố định trong ngực, không thể động đậy.

“Thế nào, lại muốn trốn hả?” Giọng Đường Diệc Diễm có chút thất bại, còn cả bất đắc dĩ. “Vừa rồi là ai ôm anh khóc, bây giờ lại muốn trốn tránh sao?” Anh tăng thêm lực. Tôi cố gắng lui thân mình về, tránh để ngực kề sát với khuôn ngực nóng bỏng của anh.

Tôi không thể hô hấp, cũng chẳng dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng như lửa của anh.

“Đổi thành... Đổi thành bất cứ ai, tôi cũng... sẽ làm vậy!” Không nên, không nên, Diệp Sương Phi, vừa rồi mày đã sai, không thể tiếp tục sai nữa!

“Em còn muốn nói dối à?” Đôi ngươi màu nâu nheo lại, Đường Diệc Diễm kéo mạnh cổ tay tôi, hơi thở nóng bỏng phả trên mặt tôi. “Diệp Sương Phi, em rốt cuộc muốn che giấu cái gì với anh? Em nghĩ anh là kẻ ngốc sao?”

Tôi nhắm mắt lại, nhưng cảm lại bị anh kéo qua, đôi ngươi âm trầm của Đường Diệc Diễm bắt lấy ánh mắt của tôi, gắt gao nhìn chằm chằm.

Anh đã phát hiện gì rồi sao? Đã biết bao nhiêu?

Tôi ngẩng đại nhìn anh, Đường Diệc Diễm nhìn tôi rất lâu, cuối cùng đành thở dài. “Trước tiên đi lên đã!” Có lẽ anh cảm giác được cơ thể tôi đang dần lạnh lẽo.

Anh ôm tôi, bước ra khỏi bể bơi, tôi muốn giẫy khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng tay anh lại ôm lấy tôi không chịu buông, khiến tôi không thể rời khỏi vòng ôm của anh!

Về tới văn phòng, Đường Diệc Diễm thả tay cởi quần áo ẩm ướt trên người, tôi khốn quẫn nghiêng đầu, đứng một bên. Quần áo trên người dính sát vào cơ thể, nước dọc theo đó từng giọt rơi xuống, ướt đầm sàn nhà!

Ngoài cửa sổ, gió đêm đánh úp lại. Một trận lạnh buốt thấm vào người, tôi lạnh đến phát run, cánh tay ôm chặt lấy thân mình.

Một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau vươn tới, ôm lấy thân thể của tôi, những ngón tay thon dài bắt đầu cởi cúc áo của tôi ra.

“Làm... gì vậy!” Tôi ngẩng đầu, Đường Diệc Diễm đã thay một bộ quần áo khô, nhíu mi nhìn tôi. Tay anh vẫn tiếp tục động tác. Tôi vội lùi lại, túm lấy vạt áo, cắn chặt môi, bối rối theo dõi anh.

“Em định mặc quần áo ướt mà đứng như vậy à?” Anh trào phúng nhíu mi, nhìn tôi, sau đó lại đẩy tay tôi ra, cố chấp tiếp tục động tác vừa rồi!

Đầu ngón tay nóng bỏng của anh chạm vào da thịt tôi.

“Tôi... Tôi tự mình... tự làm!” Bên tai nóng lên, tôi cảm lấy quần áo của mình, bối rối lách người, trốn tránh ánh mắt thiêu đốt của anh. Trong lòng kinh hãi giống hệt một chú nai con, hô hấp dồn dập!

“Không ngờ rằng, bây giờ mới được nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của em!” Giọng nói nặng nề truyền từ phía sau đến, mang theo chút trêu chọc.

Đúng vậy, thân thể đã đây chưa vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đỏ mặt ở trước mặt anh.

Tôi vụng trộm xoa hai má nóng bừng của mình, không có gương nên tôi không thấy được.

Thật sự rất đỏ sao?

Một chiếc khăn được đắp nhẹ lên đầu vai của tôi, cảm giác ấm áp lập tức vây quanh, mang theo mùi hương của anh.

Ấm áp!

“Mau thay quần áo ra, trong phòng có máy hong khô!” Đường Diệc Diễm lại đưa cho tôi một chiếc áo sơ mi to và dài. Là của anh.

Tôi nhận lấy, sau đó đưa lưng về phía anh, không thể trông thấy vẻ mặt lúc này của anh. Sau đó tôi nhanh chóng thay ra, mồ hôi đầm đìa, cuối cùng cũng mặc xong áo sơ mi.

Tôi xoay người, đem quần áo của mình đưa cho anh.

Khi Đường Diệc Diễm cầm lấy quần áo của tôi, trong mắt bỗng lộ ra ý cười, khóe miệng cong lên. Là cười nhạo sự chật vật vừa rồi của tôi sao?

Ta nghĩ rằng ngay cả khi tôi lịch sự hỏi anh, liệu anh có thể tránh đi không, chỉ e anh vẫn sẽ thờ ơ.

Anh là ai chứ, Đường Diệc Diễm

Ác ma!

Cho dù bề ngoài có thay đổi, tính cách có biến hóa, nhưng bản chất của anh, nội tâm của anh vẫn không có chút thay đổi.

Làm theo ý mình, không hơn không kém.

Nhưng trái ngược là, tôi cũng đã yêu ác ma này! Đường Diệc Diễm mang quần áo của tôi vào bên trong. Trong đó truyền ra thanh âm nhẹ nhàng của máy hong khô.

Tôi co người lại trong chiếc áo quá rộng này. Áo sơ mi dài bó sát vào người, tôi mặc lên trông rất buồn cười.

Tôi bọc chặt mình trong chiếc khăn, thân dưới có chút ửng hồng, vội vàng tiến đến sofa.

Lúc này, Đường Diệc Diễm đã đi ra, tảo nhả người vào vị trí đối diện với tôi, hai chân điềm nhiên vắt lên nhau, thân mình dựa vào lưng ghế, nhìn tôi!

Tôi nuốt nước miếng, quấn chặt khăn, trên quần áo, trên khăn, khắp không gian đều tràn ngập mùi hương của anh, nó tản khắp xung quanh, thâm nhập cả vào tim phổi

Ánh mắt của anh khiến tôi có cảm giác như mình đang trần trụi đứng trước mặt anh.

Đường Diệc Diễm vẫn nhìn tôi chăm chăm, không kiêng nể gì!

“Anh nghĩ, em hẳn là có nhiều chuyện cần giải thích cho anh một chút!” Đi một vòng, anh vẫn cố nhắc lại.

Tôi cúi đầu, nhìn chăm chăm đệm ghế. “Giải thích cái gì, ba năm trước không phải đã nói rõ ràng rồi sao?” Tôi tìm lại quyết tâm của mình. Không thể dao động! Nếu không, ba năm ân nhân của tôi, kế hoạch của tôi sẽ bị uống phí. Ước nguyện đầu tiên không phải là vì muốn bảo vệ anh, không cho anh can thiệp hay sao? Bây giờ, điều tôi làm có thể đẩy anh xuống vực sâu.

“Đường Diệc Diễm, tôi hy vọng anh hãy hiểu rõ, đừng tưởng rằng vừa rồi tôi hoảng sợ đã cảm thấy gì đó. Chúng ta hiện tại, ba năm trước đây, và cả trước đó đều giống nhau. Chỉ có yêu và hận!” Tôi trối chặt trái tim, lại một lần nữa ác ngôn với anh, muốn chọc giận anh.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 9

Đường Diệc Diễm không hề tỏ ra tức giận như tôi dự đoán mà giao nắm hai tay lại, nhẹ nhàng đặt bên môi, thân mình hơi xoay chuyển một chút, hừ lạnh. “Yêu? Hận? Tiếp theo, không phải em muốn nói với tôi rằng em đối với tôi chỉ có hận?”

Vốn dĩ tôi định cố ý kích thích anh, chọc giận anh, cũng giống như bao lần trước đó, thù hận tra tấn nhau rồi tan rã trong đau đớn!

Nhưng lần này lại không, Đường Diệc Diễm bình tĩnh đến dị thường, đôi mắt nhắm lại, không chút gợn sóng.

Không khí lập tức ngưng kết khiến người ta hít thở không thông!

“Linh...” Lúc này, tiếng chuông điện thoại bèn nhon đột ngột vang lên trong không gian yên tĩnh, phá vỡ sự căng co giữa hai người chúng tôi!

Đường Diệc Diễm mất kiên nhẫn đứng dậy, đi đến bên bàn làm việc, ánh sáng từ điện thoại loé ra phản chiếu lên gương mặt anh. Khi anh nhìn thấy số điện thoại hiển thị, lông mày bất giác nhíu lại!

Có thể làm cho anh biểu hiện ra loại vẻ mặt này, trừ Đường Triết Lý ra, tôi không nghĩ được nhân vật nào khác.

Đường Triết Lý thật thần kỳ! Dường như luôn biết cách xuất hiện ở thời điểm “thích hợp”, vô cùng thỏa đáng phá vỡ thời khắc ngọt ngào, khắc khổ, và cả căng co của người khác!

Đường Diệc Diễm hé miệng, đứng đó một lúc lâu cũng không chịu tiếp điện thoại, mà đầu dây bên kia lại tựa như chắc chắn anh có mặt ở trong này, cố chấp gọi. Tiếng chuông bèn nhon một lần nữa vang khắp cả phòng, cho đến khi Đường Diệc Diễm chịu không nổi phải nhắc máy.

Tôi đứng một bên, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, ít nhất tôi không cần phải tiếp tục đối mặt với khí thế bức người của anh. Tôi cũng không cho rằng lão nhân kia gọi điện thoại tới chỉ là để ân cần thăm hỏi đứa cháu ngoan ngoan!

Quả nhiên, không lâu sau, sắc mặt Đường Diệc Diễm lập tức trầm xuống, càng ngày càng khó coi, xem ra lão nhân kia lại làm anh khó xử. Tại sao ba năm trôi qua mà tính tình bá đạo của ông ta một chút cũng không thay đổi, không phải người ta thường nói, tuổi càng lớn thì càng vô tranh sao?

Xem ra, đối với Đường Triết Lý, không thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn!

Tôi khẽ thở dài, thừa lúc Đường Diệc Diễm đang nghe điện thoại mà vụng trộm len vào phòng trong, quần áo cũng đã hong khô, hẳn là có thể mặc rồi!

Lúc đổi quần áo trong phòng, tôi mơ hồ nghe được tiếng Đường Diệc Diễm trả lời điện thoại ở bên ngoài, giọng lạnh như băng, không có một chút cảm xúc!

Anh đã từng vì tôi mà quyết liệt với lão nhân kia, anh bị ông ta trách cứ sao?

Ra khỏi phòng, Đường Diệc Diễm cũng đã kết thúc cuộc nói chuyện, ngồi trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi. Nhìn thấy tôi đã mặc xong quần áo đi ra, anh chỉ khẽ liếc tôi một cái, không nói gì thêm nữa.

Lão nhân kia là thần thông quảng đại biết được tôi ở trong này, hay là có chuyện gì đó liên quan đến anh? Tôi nghi hoặc nhìn anh một cái, yên lặng cảm lấy tâm tư.

“Tôi... phải đi!”

Đường Diệc Diễm ngẩng đầu, phức tạp nhìn tôi. Một lúc lâu sau, anh thở dài, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại!

Anh đồng ý?

Tôi do dự nhìn anh một chút rồi lặng lẽ bước ra khỏi văn phòng.

“Duyệt Duyệt...” Phía sau vang lên giọng nói trầm thấp của anh. “Cho dù... Cho dù em không nói, anh vẫn có cách biết được!”

Bước chân của tôi chợt khựng lại, nhưng tôi không quay đầu, một lát sau, tôi tiếp tục bước từng bước ra ngoài, tay siết chặt tập tài liệu.

Nhẹ nhàng đóng cửa văn phòng lại, thân mình tôi lập tức xụi lơ, tựa vào cửa, ngửa đầu!

Đường Diệc Diễm, anh sẽ không muốn biết chân tướng!

Vốn dĩ là một hồi khúc mắc giữa yêu và hận, lại nảy sinh thêm bao nhiêu ân oán tình thù! Mà tôi lại hãm sâu trong đó, không thể tự thoát ra được.

Hung hăng đẩy anh ra là điều duy nhất em có thể làm vì anh lúc này. Bởi vì, em dần dần cảm giác được, tất cả mọi thứ em tưởng rằng đã nắm giữ được trong tay hình như đã bắt đầu thoát ly khỏi quỹ đạo.

Ba năm qua, em đã hình thành thói quen đội mặt nạ để sống!

oOo

Tôi chậm rãi lái xe qua ngã tư đường. Bên ngoài là màn đêm mờ ảo, ánh sáng như ngọc, lỏng lẻo, phồn hoa, nhưng đằng sau lại ẩn chứa bao nhiêu âm mưu bẩn thỉu, ngươi lừa ta gạt.

Mỗi người đều có rất nhiều mặt, tốt đẹp, giả dối. Ai có thể phân định rõ ràng đâu là người tốt, đâu là kẻ xấu? Tôi nghĩ là không có giới hạn phân chia.

Đường Ti Lễ giết Việt Phong, tôi cho rằng hắn tàn nhẫn. Thế nhưng tôi lại đi tìm hắn trả thù, vậy thì ở trong mắt những người khác, tôi là cái gì đây?

Tôi đã bắt đầu để lạc mất bản thân mình trong thù hận. Đau khổ giãy dụa để rồi lại bị chiếc dây thừng của vận mệnh quấn chặt đến không thở nổi.

Tôi phiến tảo nhìn phía ngoài xe, mở ra toàn bộ kính thủy tinh, tại sao vẫn không cảm nhận được không khí. Khóe mắt lại lơ đãng nhìn đến một đầu tóc đen đang cầm một chai rượu, còn cả đôi giày đỏ tươi dưới chân kia!

Tay của tôi vội vàng kéo vô lăng, xe mạo hiểm lướt qua chiếc xe đi ngược chiều. Tiếng chửi rủa, tiếng phanh xe bén nhọn...

Không thể nào!

Trong lòng chợt thấy kinh hoàng, bất chấp những tiếng mắng chửi, tôi dừng xe ngay ven đường, tay run run đẩy cửa xe, không, sao có thể!

Tôi chạy vội xuống xe, gấp gấp vượt qua ngã tư đường, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng người quen thuộc kia.

Vừa rồi, vừa rồi tôi thật sự đã nhìn thấy, thấy...

Không sai, không!

Tất cả mọi thứ của bà ấy, tôi rất quen thuộc, trí nhớ đã khắc sâu, nhưng sao có thể chứ!

Tôi đứng ở đầu đường, thờ đốc, càng không ngừng nhìn khắp xung quanh. Mọi người đi ngang qua đều kỳ quái nhìn tôi, nhìn bộ dạng tái nhợt của tôi, giống như người điên cuồng mất nhìn khắp bốn phía!

“A...” Bỗng nhiên có người ở phía sau bắt lấy bả vai của tôi, thần kinh buộc căng thẳng làm cho tôi sợ tới mức hét toáng, vội xoay người. Trước mắt là... Giang Minh!

Hắn nhìn tôi với vẻ mặt hoang mang. “Duyệt Duyệt! Chị...”

“Giang Minh...” Tôi mở to mắt, kinh động bất lấy đầu vai hắn. “Vừa rồi, vừa rồi, tôi nhìn thấy...” Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, tôi lại nuốt xuống, gât gao trừng mắt nhìn Giang Minh.

Không, tôi nhất định là hoa mắt, nhất định là... nhất định là làm việc quá độ, nhất định là như vậy!

“Chị làm sao vậy? Không khỏe sao?” Giang Minh nhíu chặt mày, thân thiết đỡ lấy thân mình lao đảo của tôi.

Tôi cúi đầu, khẽ lẩm bẩm. “Không, không thể nào!”

Sao có thể! Tôi nhất định là hoa mắt!

Tôi sao có thể nhìn thấy bà ấy chứ!

Một người đã chết từ ba năm trước!

Mẹ của Giang Minh. Tôi chính mắt nhìn thấy bà ấy đã chết!

“Duyệt Duyệt...”

“Tôi...” Nâng mắt lên, tôi bất lực lắc đầu, là tôi quá hoảng loạn mới có thể sinh ra ảo giác.

“Giang Minh, tôi mệt mỏi quá! Đưa tôi trở về đi!” Tôi không muốn lái xe, mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm đồ trên giường, không bao giờ nhúc nhích nữa!

Giang Minh khẽ gật đầu, thấy sắc mặt tôi không được tốt, hẳn cũng không tiếp tục truy vấn tôi, lập tức mở cửa xe.

Tôi ngồi vào trong. “Đúng rồi, tập tài liệu kia ở trong xe của tôi.”

“Không sao, đợi lát nữa trở về gọi chú Vương lại đây lấy là được rồi!” Giang Minh ngồi vào vị trí lái xe, khởi động máy. “Điện thoại của chị gọi mãi không ai nghe, tôi đang định về Giang Trạch tìm chị... Chị đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi tựa người bên cửa xe, nhẹ nhàng lắc đầu, thì thào. “Không sao cả, chỉ là quá mệt mỏi thôi!”

Thân thể mệt mỏi, trái tim lại càng mệt!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10

Trở lại Giang Trạch, tôi đem chìa khóa xe giao cho chú Vương, đưa cho chú cả địa chỉ quán bar.

Giang Minh theo sau tôi lên lầu! Tôi yên lặng đi tới, bước từng bước đầy khó nhọc.

“Duyệt Duyệt...” Giang Minh từ phía sau bắt lấy tay tôi, tôi dừng chân, không xoay người, nhắm mắt lại. “Giang Minh, có chuyện gì ngày mai nói sau được không? Tôi thật sự rất mệt!”

Áp lực trong không khí nhanh chóng làm tôi hít thở không thông!

Thân mình cao lớn của Giang Minh kéo tôi lại, tay ôm từ phía sau ôm lấy tôi. “Nếu vất vả, thực ra... có thể đến bên tôi...” Dứt lời, hắn gắt gao ôm tôi, thân mình cúi xuống, vùi đầu vào cổ tôi.

“Chỉ tôi mới có thể bảo vệ chị, giúp chị!”

Thân thể của tôi run lên, đẩy hắn ra, bất khả tự nghị theo dõi hắn. “Giang Minh, cậu có biết mình đang nói gì không?” Hắn lại muốn đùa giỡn cái gì nữa đây. Lòng tôi rối loạn như ma, không muốn mở mắt, đành xem nhẹ chân tình trong mắt của hắn!

“Tôi không đùa...” Giang Minh dễ dàng nhìn thấy suy nghĩ của tôi. “Một lần, một lần tôi cũng chưa hề đùa...”

“Giang Minh...” Tôi nhủ ni, thân mình lui lại vài bước. “Chúng ta... không thể được đâu!” Trong lòng tôi đã sớm có một người, rồi cuộc vẫn không thể dung nạp ai khác. Tôi không rõ tại sao Giang Minh đột nhiên lại như vậy, nhưng tôi hiểu rõ, trong lòng tôi, hắn chỉ như một người em trai, một đồng minh, thậm chí còn là một... quân cờ!

Ba năm trước đã là một quân cờ!

Khi tôi biết hắn là con trai độc nhất của tổng tài tập đoàn Giang Nguyên, từ đơn thuần giúp đỡ đã biến thành lợi dụng.

Hắn là công cụ để tôi trả thù Đường Triết Lý!

“Ba năm, cho đến tận bây giờ trong mắt chị cũng không có tôi!” Trong mắt Giang Minh hiện lên một tia đau đớn, hắn khẽ nói, tay siết chặt, đặt bên người!

Hắn bây giờ khiến tôi cảm thấy xa lạ quá, khiến tôi sợ hãi mà không thể giải thích nổi, gần đây, cảm giác kì quái đối với Giang Minh lại nảy lên trong lòng.

Từ bao giờ hắn đã hoàn toàn rời khỏi bàn tay tôi. Có lẽ, lúc trước tôi đã quá ngây thơ, ngây thơ nghĩ rằng lợi dụng hắn, còn có thể toàn thân trở ra?

“Giang Minh... hôm nay... tôi coi như không nghe thấy gì hết... Chúng ta vẫn là quan hệ như trước kia...” Tôi lạnh lùng nói, yếu đuối đến mức làm như làm cái gì cũng chưa xảy ra. “Chúng ta... ngoài quan hệ hiện tại, sẽ không.. có gì thay đổi!”

Cuối cùng, tôi thấy thân mình Giang Minh cứng đờ, chưa xót cười. “Quả nhiên, quả nhiên, chị vẫn không thể quên được Đường Diệc Diễm!”

“Chuyện này không liên quan tới Đường Diệc Diễm!” Tôi khẩn trương ngắt lời hắn, cắn môi, không muốn hắn nhìn ra sự bối rối trong mắt tôi. Đường Diệc Diễm, không thể bị liên lụy vào.

“Cái này là vì báo thù cho Trần Việt Phong sao? Đau khổ đến như vậy, tất cả đều vì báo thù cho Trần Việt Phong sao?”

Tôi nhắm mắt trốn tránh, tôi cũng chỉ có thể trốn tránh. “Giang Minh, đủ rồi, đừng nói nữa, tôi không muốn chúng ta trở nên xa cách!” Không cần vạch trần vết sẹo của tôi một lần nữa!

“Chúng ta... đã từng gần gũi sao?” Giang Minh trào phúng hừ lạnh, trong lời nói lộ ra sự bất đắc dĩ.

“Giang Minh, cậu còn trẻ, sau này cậu sẽ...”

“Đừng nói nữa!” Giang Minh ngắt lời tôi, nắm chặt tay thành quyền. “Coi như hôm nay tôi đã thất thố, hôm nay... quên hết đi!” Dứt lời, hắn cô đơn xoay người, lặng lẽ đi về phòng!

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, sau đó mở ra.

Mọi chuyện đã bị tôi làm cho ngày càng phức tạp, hơn nữa bây giờ còn thêm Giang Minh. Thực ra, tôi vẫn loáng thoáng cảm nhận được, hắn chưa bao giờ chịu dùng kính ngữ gọi tôi, sau khi nghe bố mẹ gọi tôi là Duyệt Duyệt, hắn bèn cố ý gọi như vậy. Tôi cảm nhận được, nhưng lại cố ý xem nhẹ, hoặc là, tôi đã lợi dụng điểm này của hắn, là tôi ích kỷ, cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm đến Giang Minh, giống như trước kia chưa từng quan tâm đến Đường Diệc Diễm.

Tôi vì cố chấp báo thù mà tàn nhẫn thương tổn mỗi người bên người.

Tôi rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Mọi chuyện còn phải hỗn loạn như thế nào nữa?

oOo

“Đây là JACKY, công ty thương mại phía đối tác của Đường Ti Lễ, một kẻ... thú vị!” Giang Minh đưa cho tôi một tấm ảnh chụp, khoe miệng cong lên.

Tôi hồ nghi tiếp nhận, nhìn vào bức ảnh, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hóa ra... JACKY là một kẻ đồng tính. Những bức ảnh chụp khó coi kia làm tôi muốn nôn mửa!

“Hắn cũng đủ tiếng xấu!” Giang Minh rút trong hộp ra một chiếc bút bi, đầu ngón tay khẽ nâng, sau đó xoay tròn. “Tất nhiên, nếu hắn đồng ý nhượng lại cổ phần công ty, sau đó chúng ta sẽ bàn vấn đề khác.”

Tôi khẽ gạt đầu, bỏ bức ảnh chụp này sang một bên, lạnh lùng nói. “Vậy cậu nhất định đã đến tìm người đàn ông kia thương lượng!” Người đàn ông kia lúc đó biểu tình nhất định rất thú vị, thật đúng là ứng với câu “cận mực giả hắc, gần châu giả xích”(*câu này cũng có nghĩa gần tương tự với “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” hay “gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen”*), bề ngoài thoạt nhìn có vẻ nhã nhặn, ra vẻ đạo mạo, sau lưng lại biến thái như vậy!

“Ừ! Gã rất kích động!” Giang Minh thờ ơ nhún mồm, bút trong tay lại xoay nhanh hơn. “Nhưng khi tôi nói sẽ thay gã giải quyết những bức ảnh này, gã đã đồng ý!”

Tôi cười cười, cũng chỉ có hắn mới có thể đem chuyện tình ác liệt như vậy nói một cách nhẹ nhàng băng quơ thế kia.

“Hài lòng lắm phải không?” Giang Minh buông bút, nhìn tôi, môi khẽ nhếch lên, vẻ mặt như muốn tranh công. Ai mà biết được, cùng với nụ cười vô thường vô phạt kia là một trái tim khó đoán.

Chúng tôi, thật sự có thể làm như tối hôm qua cái gì cũng chưa xảy ra sao? Tôi thật sự có thể làm như cái gì cũng không biết sao?

Tôi khẽ gạt đầu, đúng là nhờ công của hắn, chúng tôi đã lấy được một nửa số cổ phần của công ty Đường Ti Lễ, việc lật đổ hắn cũng dễ dàng hơn phân nửa, thật là nặng nề!

“Vậy... Bữa tiệc sinh nhật hãy thưởng cho tôi, làm bạn nhảy của tôi đi!” Giang Minh khẽ chuyển thân mình, dựa sát vào người tôi, ý cười trên mặt càng thêm sâu sắc.

Tôi ngẩn người, đúng rồi, một tuần nữa là tới sinh nhật mười tám tuổi của Giang Minh!

“Không phải chị đã quên rồi đấy chứ!” Giang Minh nhìn về mặt ngây dại của tôi, bèn nhìn tôi đầy bi thương. “Chị quên thật sao?”

Tôi lắc đầu, áy náy đỏ mặt. “Được rồi! Tôi đồng ý với cậu!” Coi như bồi thường đi!

“Thật sao!” Giang Minh nhảy nhót vỗ tay, giống như một đứa trẻ, vui sướng đến hoa chân múa tay.

Tôi khẽ lắc đầu. Đôi khi, hần khôn khéo làm cho người ta phải sợ hãi, có lúc lại giống như một kẻ ngốc, dễ dàng thỏa mãn. Thật đúng là khiến người ta dở khóc dở cười!

Tôi nghĩ trên thế giới này, mỗi người đều có hai mặt!

Chỉ là thói quen nhìn biểu tình trên mặt của người khác mà thôi. Giang Minh mâu thuẫn, tôi cũng vậy!

“Cộc cộc...” Lúc này bỗng có tiếng đập cửa vang lên, sau đó cửa mở toang, hé ra khuôn mặt đang cười hì hì của Qua Nhan.

“Anh Minh, chị Duyệt Duyệt, hai người đang vui cái gì vậy!” Con bé hào hứng bước vào, làm nũng cọ cọ bên người tôi.

“Trẻ con biết cái gì!” Giang Minh nhếch môi, bộ dáng lão luyện. Trước mặt Qua Nhan, hần lập tức trở thành một người anh trai mầu mịch, hần có thể tỏ ra bất cần đời với tất cả mọi người, duy chỉ có Qua Nhan là hần luôn cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí nghiêm khắc, tuy chỉ lớn hơn Qua Nhan ba tuổi, nhưng hai người đã sống nương tựa lẫn nhau từ khi còn nhỏ, tình cảm còn sâu sắc hơn cả người nhà.

Giang Minh yêu quý Qua Nhan giống như yêu quý em gái ruột. Ai dám bắt nạt Qua Nhan chắc chắn sẽ nhận được bài học vô cùng thâm thúy. Tôi nghĩ, Qua Nhan là người duy nhất trên đời này làm cho Giang Minh nhớ mong, nhưng loại cảm tình này không phải là tình yêu.

Qua Nhan lại cho rằng đó là tình yêu, bởi vậy mới có thể không thể tự thoát ra được!

Tôi nghĩ có lẽ Giang Minh cũng giống tôi, rõ ràng cũng nhận ra một chút, nhưng lại lựa chọn cách giả bộ như không biết.

Chúng tôi đều cho rằng thời gian có thể thay đổi tất cả!

“Anh Minh không phải cũng là trẻ con đấy thôi!” Qua Nhan bĩu môi than thở.

“Đại tiểu thư, sao hôm nay lại đến công ty?”

“Anh Minh, đi dạo phố cùng em được không? Một tháng rồi em chưa đi dạo phố đấy!” Qua Nhan đi đến bên người Giang Minh, nũng nịu lay cánh tay hần. “Anh Minh!”

Giang Minh bắt đầu đi lắc đầu, yêu chiều món trăn mái tóc dài của Qua Nhan, thỏa hiệp. “Duyệt duyệt, chị có đi cùng không?”

Tôi sững sờ, nhìn Qua Nhan liếc mắt nháy mắt với tôi, buồn cười lắc đầu, nha đầu này căn bản chỉ nghĩ đến anh Minh thôi!

“Không được rồi, còn phải trở về sửa lại một ít tư liệu!”

“Chị Duyệt Duyệt bận rồi, tiếc quá, vậy lần sau nha!” Qua Nhan đi sau Giang Minh, hướng về phía tôi làm động tác OK.

Tiểu nha đầu!

“Vậy cũng được!” Giang Minh lấy áo khoác trên ghế. Qua Nhan lập tức kéo cánh tay hần, về mặt vui sướng. “Chúng ta đi thôi!”

“Đi vui về!” Tôi vẫy tay, nhìn cả hai đi ra khỏi văn phòng.

“Đi đâu đây?”

“Đi công viên trò chơi nha!”

“Lại nữa, em vẫn là trẻ con đấy à? Suốt ngày đi mấy chỗ đó!”

“Anh Minh không phải nói em là trẻ con sao? Còn nữa, anh làm gì mà như ông già thế!”

“Xú nha đầu!”

... Một đường đều là tiếng tranh cãi ầm ĩ của Qua Nhan và hần.

Nếu Giang Minh có thể yêu Qua Nhan, có lẽ hần sẽ hạnh phúc hơn!

So với... yêu tôi!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Chương11

Theo đám đông tan tành bước ra khỏi đại sảnh công ty, một chiếc xe thể thao màu bạc đã sẵn sàng đi tới bên người tôi, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống.
Đường Diệc Diễm!

Tôi siết chặt tập công văn trong tay, dừng lại.

“Lên xe!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi, giọng điệu tựa như không cho phép cự tuyệt.

“Thực xin lỗi, tôi còn có việc!” Tôi xoay người, dồn dập bước về phía trước.

Bước đi hỗn độn, trong lòng cũng cảm thấy bối rối.

Không thể tiếp tục dây dưa nữa, càng không thể lún sâu!

Tôi nín thở, đi rất nhanh. Phía sau bỗng truyền đến tiếng mở cửa xe. Anh đuổi theo?

Tôi căng thẳng, bước đi càng nhanh hơn, giày cao gót nện xuống mặt đất những nhịp không có quy tắc, dưới chân đột nhiên lao đảo, mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn!

“A...” Thân mình lập tức ngã xuống đất.

“Sao em vẫn như vậy!” Đường Diệc Diễm vươn tay đứng lúc đỡ lấy thân mình đang nghiêng ngã của tôi, vững vàng ôm vào lòng.

“Đi đường suốt ngày bị ngã!” Trong mắt anh tràn đầy sự yêu chiều, nhẹ nhàng đưa tay vuốt những sợi tóc đang bay hỗn loạn trên trán tôi.

“Tôi...” Mắt cá chân đau đớn khiến tôi nhíu mày, theo thói quen lại định cắn môi.

“Em thật sự một chút cũng không thay đổi!” Đường Diệc Diễm thờ dài, ngón tay xẹt qua vành tai của tôi, chạm đến hai cánh môi, nhẹ nhàng ma sát.
“Không phải đã nói là đừng cắn môi như vậy rồi sao? Sẽ đau!”

Thân mình tôi run lên, theo dõi đôi mắt tràn đầy nhu tình của anh, sự thâm tình trong đó dường như khiến cho người ta phải chìm sâu vào. Tôi khốn quẫn nhắm chặt mắt.

“Đường tiên sinh...” Tôi đẩy anh ra một chút, làm ra vẻ trấn tĩnh. “Mong anh tự tr...”

Lời của tôi còn chưa nói xong, Đường Diệc Diễm đã cúi người xuống, chặn ngang đem tôi ôm lấy!

Ngay trước đám đông!

“Đường Diệc Diễm...” Tôi sợ tới mức thét chói tai. “Thả tôi xuống!”

Anh đang làm cái gì thế này! Chẳng lẽ không thấy được những ánh mắt kinh ngạc của mấy người đó hay sao? Những biểu tình đầy kinh hách, những tiếng hít thở nặng nề...

Đường Diệc Diễm không chút để ý tới tiếng hét của tôi, đè lại thân mình đang gãy dựa của tôi, thẳng một đường ôm tôi đi về phía xe!

Đặt tôi ngồi vào trong, anh cũng xoay người lên xe, liếc nhìn tôi một cái rồi nói: “Ngay từ đầu em chịu nghe lời anh thì đã không xảy ra chuyện gì rồi không?”

Cái gì? Ý của anh là do tôi tự tìm sao!

Tôi đỏ mặt, nhìn xuyên qua cửa kính xe, cảm nhận rõ những ánh mắt đầy tò mò, những tiếng nói nhỏ khe khẽ...

Tôi trừng anh, lại phát hiện trong mắt anh tràn đầy ý cười.

“Còn không lái xe!” Tôi lườm anh một cái, chẳng lẽ anh muốn để họ hiểu lầm hay sao?

Đường Diệc Diễm từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, khoe miệng cong lên, chuyển động vô lăng, xe chậm rãi chạy.

Tôi âm thầm thở ra!

“Chân còn đau không?”

“Vẫn... Ồn!” Tay của tôi lên lút chạm đến mắt cá chân, xoa bóp vùng bị đau.

Tôi nhú mi, hình như thật sự bị trật khớp. Tôi cố nén từng cơn co rút đau đớn, không ngờ lại bị Đường Diệc Diễm phát hiện!

Lúc này, bên tai vang lên một tiếng thở dài khe khẽ đầy bất đắc dĩ!

Tiếp theo, xe bỗng dừng lại ở ven đường!

“Anh...” Tôi nghi hoặc nhìn Đường Diệc Diễm.

Anh lại muốn làm gì!

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, không nói gì.

Giây tiếp theo, anh cúi người xuống, vươn tay ra, mà mục tiêu... lại đúng ngay mắt cá chân của tôi!

“Đường Diệc Diễm, anh làm gì!” Anh nhẹ nhàng nâng gót chân tôi lên, đặt trên đùi. Hai tai tôi phút chốc nóng bừng, mắt cá chân bị tay anh cầm nắm cũng trở nên nóng bỏng!

“Bỏ ra!” Tôi xấu hổ không chịu nổi, vội vàng nói lớn tiếng, giãy dụa. Anh đang làm cái gì vậy! Tư thế này thực quá mất mặt! Tôi chặt vật lấy tay chống đẩy anh, vẫn đang ở trên đường cái, sao anh có thể làm như vậy!

Đường Diệc Diễm vẫn cầm lấy mắt cá chân của tôi, cúi đầu, tay nhẹ nhàng mon trón khắp vùng bị sưng đỏ. “Đừng nhúc nhích!”

“Nhưng mà...” Anh cúi nửa người, tôi phải xoay thân mình, chân cũng đặt trên đùi anh, tư thế như vậy muốn tôi yên lặng thế nào được!

Lúc này, những người đi ngang qua bãi cỏ ở đằng xa cũng nhìn về phía chúng tôi, ánh mắt như trâu tặc.

Tôi còn thiếu nước tìm một cái thùng để chui vào. Vậy mà anh còn bảo tôi đừng nhúc nhích!

Nhưng mắt cá chân bỗng nhiên truyền đến cảm giác thoải mái làm những dây thần kinh đang buộc chặt của tôi lập tức dịu xuống. Trước mắt, bàn tay ấm áp của Đường Diệc Diễm đang chạm vào chỗ sưng đau của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn.

Anh chuyên tâm mát xa, như là đang che chở bảo vệ trân quý nhất!

Cảm giác đau đớn dường như đã biến mất, chỉ còn lại sự cảm động!

Cao cao tại thượng như anh vậy mà...

Lông mày tôi đang nhíu chặt lại cũng bắt đầu giãn ra, mặt lại càng đỏ. Tôi ngẩn người theo dõi anh. . .

Mi mắt buông xuống, lông mày đen rậm, cái mũi cao thẳng, cánh môi hé mở...

Tất cả đều quen thuộc đến như vậy... ở trong trí nhớ, trong từng giấc mơ của tôi vẫn chưa bao giờ rút đi.

Diệc Diễm!

Hốc mắt phút chốc nóng lên, tôi nghẹn ngào khép mắt lại.

Đường Diệc Diễm, đừng... đừng dịu dàng với em như vậy!

Em sẽ chỉ làm liên lụy đến anh!

Người ta một khi sợ hãi mất đi thứ gì đó sẽ trở nên yếu đuối!!!

Nếu em đứng bên cạnh anh, em sẽ vĩnh viễn trở thành mối uy hiếp của anh, vĩnh viễn đều là mục tiêu công kích cho địch thủ của anh.

Anh sinh tồn trong môi trường nhất định phải tranh đấu, còn em sẽ trở thành vết thương trí mạng của anh!

Em không muốn! Không muốn anh lại vì em mà chịu thương tổn, không muốn anh vì em mà trở nên hèn mọn!

Không có em, anh mới có thể không có chút cố kỵ nào, sẽ không bị người khác quản chế!

“Còn đau không?” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu, thân thiết nhìn tôi, trong mắt tất cả đều là đau lòng!

Trái tim tôi khẽ run lên, vội vàng rút chân về, co quắp giấu dưới váy. “Tốt... Tốt hơn nhiều rồi!”

“Nếu đau quá, anh đưa em đi bệnh viện nhé?” Đường Diệc Diễm vẫn còn lo lắng, nhìn chăm chăm mắt cá chân của tôi, vết sưng đỏ đã muốn chậm rãi tiêu tán!

Chân thật sự không thấy đau!

Tôi lắc đầu, xấu hổ cười. “Thật sự đỡ hơn nhiều rồi, không ngờ rằng anh còn cũng biết làm như vậy!”

Trong mắt Đường Diệc Diễm bỗng hiện lên một tia chua xót, khẽ nhếch môi tự giễu. “Anh còn có rất nhiều việc mà em không ngờ tới!”

Tôi yếu đuối cúi đầu, trốn tránh ánh mắt cực nóng của anh.

Đường Diệc Diễm, anh thật ngốc, nhiều năm như vậy rồi vẫn còn cố chấp đi yêu một người chỉ biết thương tổn anh!

Em không xứng!

“Đi ăn cơm đi! Anh đói rồi!” Thấy tôi im lặng, Đường Diệc Diễm thu hồi tầm mắt, phát động xe.

Tôi không thể cự tuyệt, chỉ biết cô đơn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài vẫn là đô thị phồn hoa mà lạnh lùng giống trước đây!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12

Đây là một nhà hàng mới khai trương, khung cảnh tao nhã, phục vụ hạng nhất, tôi nghĩ người thường mà vào nơi này sợ là không thanh toán nổi hóa đơn. Đường Diệc Diễm vẫn không thay đổi, cái gì cũng phải tốt nhất!

Bồi bàn dường như đã quá quen với Đường Diệc Diễm, tôi nghĩ anh ta cũng biết sở thích đặc biệt này của Đường Diệc Diễm.

Anh ta dẫn chúng tôi đến chiếc bàn ở gần cửa sổ. Tôi ngồi xuống, cảnh rất đẹp, bên ngoài cảm giác như toàn bộ thành phố đang phủ phục dưới chân chúng tôi. Hẳn là nhà hàng ưa thích của anh, anh luôn thích đứng ở chỗ cao.

Hóa ra, trái tim anh một chút cũng không thay đổi, giống như tôi, tuy bề ngoài che giấu nhưng không thể thay đổi được bản chất bên trong.

Quả nhiên không lâu sau, bồi bàn đem tới một bộ bát đĩa mới tinh, Đường Diệc Diễm khẽ gật đầu, tôi nhìn thấy anh ta bí mật thở dài, có lẽ hôm nay được chấp nhận quá dễ dàng!

Sau đó, anh ta cung kính đưa thực đơn cho chúng tôi.

Đường Diệc Diễm đứng lên, nói nhỏ bên tai tôi: “Em quyết định nhé, anh ra ngoài một lát!” Dứt lời, anh xoay người rời đi.

Tôi khẽ gật đầu, tôi làm chủ? Diễm này dường như có chút thay đổi!

Tôi ngo ngác nhìn chăm chú bóng anh rời đi.

“Tiểu thư!”

Tiếng gọi của bồi bàn làm tôi thức tỉnh, xấu hổ khẽ háng giọng, tùy ý gọi món, rồi trả thực lại cho anh ta. Anh ta nhẹ nhàng cúi người xuống, lúc nhận thực đơn còn kỳ quái liếc tôi một cái, lễ phép gật đầu với tôi, sau đó hơi bối rối rời đi.

Tôi nhếch môi, không quá để ý.

Có lẽ là do tò mò, tò mò về Đường Diệc Diễm, lại càng chú ý đến người phụ nữ đi cùng anh hơn!

“Cô thật đúng là âm hồn không tan!” Không lâu sau, tôi rút cuộc cũng hiểu được tại sao người bồi bàn lại có ánh mắt như vậy.

Tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên chống lại hai đôi mắt, một đôi mắt phần hận và một đôi mắt u oán.

Mẹ của Đường Diệc Diễm, còn cả Trương Tuyết Ngưng đều đang ảm đạm nhìn tôi.

“Cô quên ước định giữa hai chúng ta rồi hả?” Đường mẩu ngay khi thế bức người bước nhanh đến trước mặt tôi. Hiện nhiên, gặp lại tôi, bà ta thậm chí còn không giữ được một chút thân thiện như ba năm trước, bởi vì bà ta nhất định đang cho rằng tôi lại đến hủy diệt con trai bà ta.

Biểu tình trên mặt khuôn mặt kia giống như coi tôi là vi khuẩn, sợ là tránh còn không kịp, vô cùng chán ghét.

Trương Tuyết Ngưng dịu dàng trấn an cảm xúc của bà ta, trên mặt trước sau vẫn không hề xuất hiện quá nhiều cảm xúc, vẫn là khéo như vậy, cho dù hôm nay là theo mẹ chống tương lai đến khởi binh vẫn tội!

Thế nào, định ở trước mặt tôi trình diễn tiết mục “mẹ chồng nàng dâu” sao?

Tôi cười nhạt, lại càng không muốn thỏa hiệp. Hiện tại, bất luận kẻ nào cũng không thể dễ dàng nhìn thấy tôi của quá khứ, quá khứ yếu đuối, nhẫn nhục chịu đựng!

Tôi thong dong nhìn bọn họ, bình thản mở miệng dẫn bồi bàn: “Mang cho hai vị đây hai ly nước đá đi!” Tôi nghĩ có người cần phải hạ nhiệt một chút. “À đúng rồi, có vẻ như chúng tôi cần thêm hai xuất nữa. Không ngồi sao? Bác gái!”

Khuôn mặt giả bộ bình tĩnh của bà ta hơi hơi run rẩy, trong mắt bỗng hiện lên một tia khiếp sợ, nhưng lạ nhanh chóng biến thành phần nộ, hung hăng trừng mắt nhìn tôi. Có lẽ không nghĩ rằng tôi sẽ phản kích, và còn thân nhiên đến như vậy.

“Mẹ, trước hết cứ ngồi xuống đi!” Trương Tuyết Ngưng vẫn phản ứng trước, nháy mắt ra hiệu cho bồi bàn, anh ta lập tức đem hai cái ghế đến!

Bà ta xấu hổ và giận dữ ngồi xuống.

Mẹ? Gọi thật đúng là thân thiết, tôi nhớ rõ cô ấy mới đính hôn với Đường Diệc Diễm thôi, khẩn cấp như vậy sao?

Trương Tuyết Ngưng thấy tôi thờ ơ nhếch miệng, ben nhúu mày đầy cảnh cáo!

“Diệp Sương Phi, cô không chịu buông tha cho con tôi phải không? Tôi không biết cô có năng gì mà lọt được vào tập đoàn Giang Nguyên, nhưng cô đừng quá tự cao!” Bà ta thậm chí không kịp chờ bồi bàn mang nước đá tới, đã trực tiếp cầm ly nước trên bàn lên, uống một ngụm lớn, trừng tôi, bộ dáng như thể sắp bị tôi bức điên!

Bức! Là chính bà ta đang bức tôi, bức tôi phải đấu với bà ta!

“Bác gái, nếu bác muốn nói chuyện kinh doanh, thì có thể đến trong thời gian cháu làm việc ở văn phòng, nếu bác đơn thuần đối với cháu chỉ là sự tò mò, vậy thật xin lỗi, đó là chuyện riêng tư cá nhân, cháu có quyền không trả lời!” Tôi đáp lại một cách mỉa mai, cũng không thắc mắc tại sao Đường Diệc Diễm còn chưa quay lại, tôi nghĩ họ muốn đến làm loạn, nhất định là đã chuẩn bị ổn thỏa!

Lời nói của tôi làm cho bà ta biến sắc xanh mét, ngay cả những mỹ phẩm tốt nhất cũng không thể che được nét đen tối trên khuôn mặt vào lúc này!

“Diệp Sương Phi, cô...” Bà ta tức giận đến phát run.

“Diệp tiểu thư, cô nói như vậy rất vô lý!” Trương Tuyết Ngưng xen vào rất đúng lúc, khẩu khí bình tĩnh, nhưng lại khiêu khích nhìn tôi.

Thế nào, đang ngồi yên một chỗ, giờ cũng định tự mình gia nhập “cuộc chiến” sao?

“Mẹ chỉ là quan tâm đến Diệc Diễm mà thôi, nếu giữa chúng ta có hiểu lầm gì, mọi người có thể...” Biểu tình dối trá, quả thực rất hợp sinh tồn ở Đường gia!

“Không có...” Tôi lạnh lùng ngắt lí do thoái thác của cô ấy, chán ghét nhíu mày, biểu tình của cô ấy làm tôi nghĩ đến một con người vô cùng độc địa, dối trá vô sỉ!

“Không có hiểu lầm gì hết. Đúng như cô nghĩ, tôi và Đường Diệc Diễm vẫn như cũ, tôi chính là đánh từ phía sau, tôi muốn... hẳn bị hủy hoại!”

Đây không phải là điều bọn họ muốn sao?

Tôi vừa dứt lời, đáng vẻ đoan trang của Trương Tuyết Ngưng rốt cuộc cũng bắt đầu sụp đổ, bàn tay nắm chặt lấy cạnh bàn!

Tôi hừ lạnh, không nhận được nữa rồi phải không? Không ngờ tôi sẽ nói như vậy?

Tôi của hiện tại, cũng là do các người một tay tạo nên!

“Cô thật vô sỉ!” Bà ta rút cuộc cũng không thể nào ngồi yên được, vội đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi gợn tay phải lên, hung hăng vung về phía mặt tôi!

Tôi tay mát lạnh lẹ bắt lấy, siết chặt!

“Xứ nha đầu, cô dám...” Bà ta trừng lớn mắt, bất khả tư nghị nhìn tôi, khóe miệng run rẩy, quát to: “Đồ đệ tiện này!”

Tôi túm chặt tay bà ta. Đại gia tộc gì gì bất quá cũng chỉ đến thế, giống như bao kẻ bại hoại khác thôi, cuối cùng vẫn động thủ!

Lúc này, chúng tôi đã hoàn toàn thu hút ánh mắt của mọi người trong nhà hàng, những người thuộc tầng lớp thượng lưu, ăn mặc bảnh bao!

Tôi không quan tâm, tôi bé nhỏ không đáng kể. Người nên lo lắng hẳn là vị Đường phu nhân cao quý này!

“Cô nghĩ rằng tôi và cô còn có thể giống như ba năm trước, giảng đạo lý cho kẻ hạ lưu như cô sao? Cô không xứng! Cho dù cô có chỗ dựa là tập đoàn Giang Nguyên, tôi vẫn có thể loại bỏ cô!” Bà ta hung tợn phản kích, hận không thể giết chết tôi!

“Vậy thì thật là ảm ức cho phu nhân rồi!” Hạ lưu? Hóa ra ba năm trước bà ta đã coi tôi như vậy, thật đúng là uất ức cho bà ta, phải thương lượng với kẻ hạ lưu như tôi đây!

Quả nhiên là giống nhau, người Đường gia trên dưới đều thích đe dọa người khác!

Buồn cười!

“Hóa ra mọi người đều biết nhau!” Giọng nói lạnh lẽo đầy treu tức vang lên phía sau chúng tôi, không có độ ấm, không hề mất bình tĩnh.

Thân mình chúng tôi đồng thời cứng đờ, quay đầu, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng thẳng trước mặt, vẻ mặt nghiêm nghị, khóe miệng chậm rãi kéo lên. “Nếu vậy, tôi sẽ không cần phải giới thiệu!”

Sau lưng anh còn có một người đàn ông, khúm núm nhìn Đường mẫu, thất bại cúi đầu. Xem ra nhiệm vụ của ông ta đã thất bại, không thể giữ chân Đường Diệc Diễm để họ có đủ thời gian đối phó với tôi?

Đường mẫu nắm chặt tay, e dè lui lại vài bước, trong mắt có một chút khủng hoảng. “Diệc... Diệc Diễm, mẹ chỉ là...”

“Ngồi đi!” Đường Diệc Diễm chậm rãi lắc đầu, ngăn cản lời giải thích của bà ta, đi đến bên người tôi. “Nếu đã đến đây, vậy cùng nhau ăn cơm đi!”

Nói xong, anh thân nhiên ngồi xuống, ngoắc tay với bồi bàn. “Mang đồ ăn đi!”

Cái gì?

Tất cả chúng tôi đều kinh ngạc nhìn anh, anh biết mình đang làm cái gì không? Biết hiện tại là tình trạng gì sao?

Anh muốn chúng tôi cùng nhau dùng cơm?

Muốn giới thiệu thế nào chứ?

“Đây là mẹ anh, đây vị hôn thê của anh, còn đây là người yêu của con!”

Thật nực cười! Cũng chỉ có hán mới làm ra được!

“Ngồi đi!” Thấy tôi ngây dại ra, Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng kéo tôi ngồi xuống, đầu ngón tay cố ý xẹt qua đầu vai của tôi, nhìn tôi cười, làm cho người ta phải dựng tóc gáy.

Phía đối diện, Trương Tuyết Ngưng có chút không nhịn được, Đường mẫu lại xấu hổ giận dữ không chịu nổi.

Nhưng họ vẫn ngồi xuống, quay lại nhìn Đường Diệc Diễm và tôi!

Một giây trước chúng tôi còn căng thẳng, mà bây giờ lại thân thiện cùng nhau dùng cơm?

Tôi nghĩ những người đang tò mò xung quanh cũng bị choáng váng! Nhưng không ai dám nhiều lời, đại danh Đường thị như sấm bên tai.

Trong bữa ăn, Đường mẫu liên tục gọi bồi bàn mang hết ly nước này đến ly nước khác lên, trước sau vẫn hung hăng trừng mắt nhìn tôi, biểu tình không cam lòng. Trương Tuyết Ngưng yên lặng ngồi cạnh bà ta, tay tao nhã cắt bớt thịt, nhưng vẫn có một chút run rẩy.

Đường Diệc Diễm ngồi cạnh tôi, bắt đầu lắc lắc rượu vang đỏ trong ly, chất lỏng sẫm màu bên trong khe vòng vòng, va vào thành ly, hương vị êm dịu lan tỏa trong không khí.

Anh như vậy khiến người ta cảm thấy quá áp bách, làm cho người ta hít thở không thông!

Giống hệt Đường Diệc Diễm của năm đó, chỉ cần liếc mắt một cái cũng khiến người khác cảm thấy ngạt thở!

“Sao thế, không hợp khẩu vị à?” Đường Diệc Diễm buông chén rượu, nhìn tôi hầu như không động đến dao nĩa, ánh mắt chột lóe ra.

Tôi run rẩy nắm dao nữa, nhắm nhĩ một chút thức ăn, không nói gì.

Đường Diệc Diễm cầm lấy dao nữa trong tay tôi, cẩn thận cắt tảng thịt bò trong đĩa của tôi thành từng miếng nhỏ, sau đó mỉm cười. “Ăn nhiều một chút, em gầy anh sẽ đau lòng!”

“Hay là, em không muốn ăn?”

Thân mình tôi chấn động, trừng lớn mắt nhìn anh. Anh cố ý!

Trương Tuyết Ngưng đang nắm dao nữa khẽ run lên, đĩa va xuống mặt bàn, phát ra thanh âm thanh thúy.

“Ba!” Có người không nhìn được nữa. Đường mẫu nặng nề hạ ly nước xuống. “Diệc Diễm, con đàn bà này...”

“Mẹ...” Đường Diệc Diễm chậm rãi buông dao nữa, tao nhã cầm khăn ăn lau miệng, sau đó nhẹ nhàng đặt bên cạnh.

Cực kì nhẹ nhàng, nhưng lại khiến thân mình Đường mẫu cứng lại.

“Mẹ, không phải ông vẫn thường nói, lúc dùng cơm tốt nhất không nên thảo luận bất cứ chuyện gì hay sao?” Nói xong, anh ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn về phía người mẹ của mình.

Đường mẫu bỗng trợn to mắt, khoe miệng rúm ró, run run cầm lấy ly nước vừa hạ xuống, nước nhẹ nhàng tràn ra vài giọt, Đường mẫu ngẩng đầu uống cạn, không nhiều lời nữa.

Còn Trương Tuyết Ngưng lập tức cúi đầu thấp hơn.

Tôi khiếp sợ nhìn, đây mới là Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm chân chính, ngay cả mẹ anh cũng phải sợ chính anh!

Cho tới bây giờ, vì Đường Diệc Diễm quá quyến luyến tôi, ngoài tình yêu điên cuồng kia, anh chưa từng bày ra bộ mặt như vậy bao giờ, mà hôm nay, tôi rốt cuộc cũng hiểu được bộ dáng thực sự của anh!

Ngoài tôi ra, đối với mỗi một người chọc giận mình, anh đều không chút lưu tình, bao gồm cả mẹ anh!

Một hồi dùng bữa đầy áp lực, ngoài Đường Diệc Diễm, tôi nghĩ mỗi người ở đây đều căng thẳng thần kinh, không dám manh động!

Sợ... chọc giận ác ma này!

Người Đường gia quả thực quá đáng sợ!

Con rể ngoại tình, cậu hãm hại cháu, mẹ sợ con, còn cả Đường Triết Lý tâm ngoan thủ lạt. Tôi nghĩ, nếu nói có điều gì đó có kị, có lẽ cũng chỉ có Đường Triết Lý là còn có thể kiềm chế Đường Diệc Diễm một chút!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13

Ra khỏi nhà hàng, bỗng nhiên cảm thấy không khí bên ngoài thật đúng là tươi mát, tôi bèn hít một hơi thật sâu, nhìn Đường Diệc Diễm đứng ở bên cạnh, còn cả hai người kia cũng đang bước tới.

Xe đã được đưa lại đây, nhân viên nhà hàng cung kính đem chìa khóa giao cho Đường Diệc Diễm.

“Lên xe đi!” Đường Diệc Diễm liếc nhìn tôi rồi nói. Tôi không lên tiếng, biết rõ nếu cự tuyệt sẽ có kết cục như thế nào, đành phải ngoan ngoãn ngồi vào trong.

Anh nhất định sẽ tìm tôi tính sổ, việc chúng tôi khắc khẩu làm tôi nhận ra một điều, anh sẽ không từ bỏ ý đồ. Tôi ngồi trong xe mà bất an không yên, nhìn ra bên ngoài. Đường Diệc Diễm không biết đang nói gì mà hai người đó lại thuận theo tránh qua một bên, mặc dù vẻ mặt rõ ràng là không cam lòng!

Đường Diệc Diễm lập tức ngồi vào xe, khởi động máy.

Tôi ở một bên e dè nhìn anh.

Trong xe im lặng đến đáng sợ!

Xe chậm rãi tiến về phía trước, cảnh vật ven đường càng ngày càng quen thuộc làm tim tôi bắt đầu đập nhanh, đây là...

Tôi trừng lớn mắt.

Đây là... Đây là đường tới Thanh Viên!

Phía trước, tôi đã nhìn thấy hai chữ “Thanh Viên” thiếp vàng đứng ngay ngắn ở nơi đó, lóe ra ánh sáng chói mắt!

“Đường Diệc Diễm, anh dẫn tôi vào trong đó?” Tôi sợ hãi nhìn về phía anh. Anh muốn làm gì, đưa tôi về Thanh Viên để làm gì?

“Về nhà!”

Tôi khiếp sợ nhìn anh. Có ý gì?

Xe vừa vào đến bãi đỗ xe, còn chưa kịp dừng hẳn lại, tôi đã khẩn cấp đẩy cửa xe ra. Không được, tôi không muốn trở lại nơi này, nơi đã từng giam cầm tôi. Đây không phải nhà, không phải!

Đường Diệc Diễm có ý gì đây?

Tôi sợ hãi, liều lĩnh chạy, không cần!

Tôi nặng nề thở. Kỳ quái là, Đường Diệc Diễm cũng không đuổi theo, anh vẫn ở phía sau, khóa xe, sau đó mới chậm rãi đi tới. Tầng hầm yên tĩnh, tôi nghe được từng tiếng bước chân của anh. Anh vẫn nhìn, nhìn tôi khủng hoảng chạy về phía trước.

“Leng keng...” Tiếng chuông di động bên nhón vang lên trong không gian.

Tôi không định nghe, nhưng nó vẫn cố chấp vang lên không ngừng.

Tôi sợ hãi lấy ra.

Đường Diệc Diễm!

Tên của anh vụt sáng trên màn hình, như một ký hiệu đòi mạng!

Tôi cầm lấy, đưa tới bên tai, run run nhấn phím nghe.

“Dừng lại!” Đầu bên kia là giọng nói lạnh lùng cùng với tiếng bước chân đang càng ngày càng gần của anh.

Tôi run rẩy, ngừng thở, bắt đầu bước chậm lại.

“Duyệt Duyệt, nếu em không dừng lại, em nhất định sẽ... hối hận!”

Thân mình tôi nặng nề run lên. Rốt cuộc, tôi cũng đứng lại.

Tôi biết anh không hề nói giỡn!

Phía sau, tiếng bước chân vững vàng càng ngày càng gần, càng ngày càng trầm!

Một đôi tay từ phía sau vươn tới gắt gao ôm lấy tôi. Hơi thở cực nóng của anh xuy phát trên cổ tôi, tiếng nói lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi qua thân thể của tôi.
“Duyệt Duyệt, chúng ta chỉ về nhà mà thôi, em sợ cái gì nào!”

Thân mình tôi cứng đờ, cảm giác được hơi thở của Đường Diệc Diễm càng ngày càng nặng nề, cánh tay đặt trên lưng tôi cũng dần trở nên căng thẳng.

“Đi lên...” Giọng anh khàn khàn, hỗn loạn áp lực dục vọng, thân mình nóng bỏng!

Miệng anh hàm chứa vành tai tôi, khẽ liếm, cắn nhẹ, một cổ run rẩy lan tràn khắp cơ thể khiến tôi vô lực kháng cự!

oOo

Ánh sáng đồng loạt được mở ra nhắc nhở thế giới mà tôi đang tồn tại, nơi từng tràn ngập những con ác mộng, nơi này một chút cũng không chuyển biến, có lẽ chỉ có con người mới thay đổi!

Đường Diệc Diễm vừa bước qua cửa đã khẩn cấp ôm chặt lấy tôi, thở dốc, bàn tay tiến vào trong áo tôi, ần ần than nhẹ...

“Dừng... Diệc Diễm!” Tôi giẫy dụa, bàn tay vô lực cầm lấy tay anh, lại bị anh nắm thật chặt, mang theo tay của tôi, cùng nhau tuần tra tới lui trên cơ thể

tôi. Tôi cảm nhận được từng phần da thịt trên người mình được ngón tay của cả hai lướt qua lập tức trở nên nóng bỏng. Hơi thở của tôi đã bắt đầu không ổn định, đôi môi của Đường Diễm Diễm giống như ngọn lửa cháy rừng rực, lan tràn khắp căn cổ tôi. Thân mình tôi dần dần thả lỏng, khát vọng có được trong chốc lát.

Khối thân thể này, khuôn mặt này... đều khát cầu như vậy!

“Diệc Diễm!” Không nên, chúng tôi không nên tiếp tục dây dưa, nhưng hình như tôi đã chìm xuống, tựa như rơi vào đầm lầy, càng giẫy dụa lại chìm càng sâu!

Đường Diễm Diễm hôn tôi, đầu lưỡi khiêu khích, mút vào, bàn tay không ngừng xoa nắn nơi mềm mại của tôi. Tay kia dọc theo bụng tôi trượt xuống dưới, vói vào trong váy của tôi, khẽ vỗ về tiểu huyết, gây xích mích!

“Ấn...” Tôi bất lực ôm cổ anh, vùi đầu vào hõm vai của anh, than nhẹ!

Đường Diễm Diễm vừa ôm tôi vừa vội vàng mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, thân mình anh cũng ngay lập tức đè ép lên, cởi bỏ áo ngoài của tôi, dự hống một chút kháng cự cuối cùng của tôi.

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...” Anh trầm thấp thở dài bên tai tôi, tay vỗ về khắp cơ thể tôi.

Đầu óc tôi càng không ngừng hò hét: “Diệp Surong Phi, dừng lại, dừng lại ngay lập tức!”

Nhưng vẫn không được, hai tay không khống chế nổi bỗng vươn tới ôm lấy khối thân thể trước mặt... cho đến khi cảm giác được một vật ấm áp nhồi vào...

“Ừm...” Chúng tôi đồng thời rên rỉ, càng làm cho khoảnh khắc này trở nên tuyệt vời.

“Duyệt Duyệt...” Đường Diễm Diễm cố nhịn, tay vuốt ve khuôn mặt tôi, khẽ hôn tôi đầy nhu tình.

“Diệc Diễm...” Tôi mở đôi mắt đầy đam mê, ánh mắt trong suốt nhìn anh, vỗ về hai bên má cũng đang trở nên nóng bỏng của anh, khó nhịn mấp máy thân thể, muốn càng nhiều!

“Trời...” Khuôn mặt Đường Diễm Diễm mất tự nhiên run rẩy, thân thể bắt đầu không chế không được mà khẽ đong đưa, càng lúc lại càng nhanh. Anh nhìn thấy tôi nhíu mày, muốn thả chậm tốc độ, nhưng như thế nào cũng không khống chế không nổi, chỉ có thể gắt gao ôm tôi, lật động, rên rỉ!

Tôi thoải mái thở gấp, cố gắng theo kịp anh, ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại. Giờ phút này đây, trong lòng rốt cuộc không thể áp lực, không thể nguy trang thêm nữa.

Em yêu anh, yêu anh, Diệc Diễm!

Nước mắt... theo thân mình đang không ngừng chớp lên của tôi mà rơi xuống, chạm đến bàn tay anh. Anh lại bắt đầu chuyển động nhanh hơn, mang theo liều chết cùng điên cuồng, run rẩy!

“Duyệt Duyệt...” Thân mình Đường Diễm Diễm mạnh cứng đờ trong thời khắc cao trào, hung hăng đâm vào, dong tiền cơ thể tôi.

“A... anh yêu em...!” Mười ngón tay anh cùng bàn tay tôi giao nắm thật chặt. “Rất yêu...”

oOo

Đường Diễm Diễm nhẹ nhàng vỗ về cái lưng ấm áp mở hơi của tôi, chống đầu, nghiêng nửa người, tay kia vẫn ôm tôi không buông ra, chăm chú nhìn tôi.

Tôi cúi đầu, xấu hổ đỏ mặt vì sự điên cuồng vừa rồi của chính mình.

“Sao không nói cho anh biết?” Tiếng nói thì thảo vang lên trên đỉnh đầu tôi. Đường Diễm Diễm xoa xoa khuôn mặt của tôi.

“Sao không nói bà ấy từng đến tìm em?”

Tôi khẽ nâng đầu lên. Ánh mắt anh lộ ra một chút ánh sáng, vẫn nhìn tôi chăm chăm!

“Có gì đáng nói đâu... Em cũng... không quan tâm!” Tôi ra vẻ trấn tĩnh, cảm giác được bàn tay Đường Diễm Diễm đang vuốt lưng tôi chợt dừng lại.

“Duyệt Duyệt... bộ dáng khẩu thị tâm phi của em thật sự rất... đáng giận!” Đường Diễm Diễm mạnh mẽ đẩy tay lại, thân thể của tôi lập tức dán chặt vào ngực anh, hô hấp dần trở nên gian nan!

“Đừng tưởng rằng anh không dám làm gì em, sau khi biết em lấy công việc bẽ bộn để che giấu, em nghĩ là anh còn có thể làm bộ như không biết sao?” Trong mắt Đường Diễm Diễm có sự mâu thuẫn, anh nhìn tôi, nắm chặt tay lại!

“Đây là chuyện của em...” Trong không khí ngưng kết hơi thở làm cho người ta không thể hô hấp, cả hai chúng tôi đều quật cường đối diện, ai cũng

không chịu nhượng bộ!

Đường Diễm nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu, thấy rõ sự kiên quyết trong ánh mắt tôi, anh suy sụp thờ dài. Thân mình lật lại áp lên người tôi. “Duyệt Duyệt, em chính là không nghe lời như vậy!”

Tôi lập tức cảm giác được xúc cảm cứng rắn bên dưới. Lửa nóng dưới thân của anh bởi vì tôi vận vẹo thân thể mà bắt đầu sống dậy.

“Đường Diễm...” Tôi xoay thân mình, xấu hổ chống đẩy người anh. Anh như thế nào mới một hồi lại..

“Duyệt Duyệt... miệng em không thành thật, ít nhất thân thể của em là thành thật!” Trên khuôn mặt Đường Diễm tràn đầy vẻ trêu tức, ngả ngón vòng trụ thân thể của tôi, nhẹ nhàng đâm vào!

“Ừm...” Tôi nhin không được khe rên rỉ, nhưng ngay giây tiếp theo, anh lại ác liệt rời khỏi, chỉ chơi đùa ở bên ngoài!

Cảm giác thân thể hư không làm cho tôi gần như phát điên. Tôi cắn môi, xấu hổ giận dữ nhìn anh. Trong mắt anh lại tràn đầy ý cười!

Đáng giận!

“Duyệt Duyệt... anh thích bộ dáng lúc này của em, như vậy mới đáng yêu!” Đường Diễm hung hăng hôn lên môi tôi, thân mình đã muốn nhin không được lại vọt vào cơ thể của tôi!

“Em... Ừm...” Phản kháng của tôi bắt đầu trở nên yếu ớt, hai tay đang chống đẩy cũng dần dần bắt lấy đầu vai của anh, theo anh cùng luật động!

Không gian yên tĩnh vừa rồi lại tràn ngập những thanh âm yêu kiều của phụ nữ cùng tiếng thờ dốc của đàn ông.

Một đêm này chỉ sợ là không thể yên tĩnh nổi!

oOo

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã bắt đầu chậm rãi chiếu sáng.

Mệt, cảm giác xương cốt như bị chia rẽ!

Tôi vô lực ghé vào thân mình anh, cả người đau nhức, ngay cả tay cũng không muốn động dù chỉ một chút. Đây là kết cục của miệt mài quá độ!

Tôi cúi đầu, buồn ngủ. Có một bàn tay vẫn không tha ở trên người tôi vỗ về chơi đùa. Tôi hí hửng, theo bản năng cầu xin tha thứ. “Từ bỏ... Xin anh đừng...”

Tôi nghe được tiếng cười nặng nề truyền đến bên tai, ngực phập phồng!

Tiếng cười như vậy đã lâu không được nghe!

“Leng keng...” Chuông di động vang lên giai điệu quen thuộc.

Tôi bừng tỉnh, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt cực nóng của Đường Diễm. Tầm mắt anh theo cổ của tôi lướt xuống phía dưới. Tôi vội cúi đầu, anh lại nhìn chăm chăm thân mình đang lồ lộ của tôi.

Mặt tôi phút chốc đỏ lên, bối rối kéo chăn che cơ thể lại, bắt đầu kích động tìm điện thoại!

Đường Diễm vươn tay ra, nhanh chóng cầm lấy di động đặt trên đầu giường của tôi, đưa tới trước mắt, lông mày hơi nhíu lại!

Anh nghiêng ngả nhìn tôi, nói bằng giọng châm chọc: “Xem ra hần thật sự rất gấp!”

Tôi nhìn anh, liếc qua màn hình di động anh đang nắm chặt trong tay, là Giang Minh!

“Trả... trả lại cho em!” Bộ dáng tôi lắp bắp tựa như bị chồng bắt quả tang đi ngoại tình, khôn quần vươn tay ra.

Đường Diễm lại nâng cao tay lên, dường như không muốn đưa cho tôi. Tôi tức giận nhíu mi, thân mình hướng về phía trước, một lòng muốn lấy lại di động, nó vẫn không ngừng vang, chẳng lẽ Giang Minh có việc gấp tìm tôi?

Tôi hết sức chuyên chú, một chút cũng không phát giác đôi ngời màu nâu sẫm trong mắt Đường Diễm đang trở nên thâm trầm. Tôi giơ cao hai tay lên, đầu ngón tay rút cuộc cũng chạm tới di động, lấy lại được!

Trong lòng đang mừng thầm, lại bất chợt cảm giác được một chút ướt át ngay trước ngực, tôi cúi đầu.

Đường Diễm đang chôn đầu trước ngực tôi, dùng răng cắn cắn làm cho nụ hoa trở nên thẳng đứng, đầu lưỡi khẽ liếm quanh, từng vòng từng vòng gây xích mích!

Cảm giác thoải mái lan tràn khắp cơ thể, hai bên tai trở nên nóng bỏng. Tôi cả kinh, tay vừa muốn buông lại bị Đường Diệc Diễm bắt lấy, không thể động đậy. Anh vẫn bảo trì động tác vừa rồi, tiếp tục gây xích mích trước ngực tôi!

“Àn...” Tôi nén xuống, không cho tiếng rên rỉ thoát ra. Dưới sự dụ hoặc của anh, tôi như thế nào lại biến thành sắc nữ, một lần nữa cùng anh dây dưa!

Tôi đỏ mặt, không dám nhìn bộ dạng của chính mình ở trên người anh thờ gấp.

Đường Diệc Diễm ôm tôi, làm cho tôi ngồi trên người anh, sau đó khẽ đâm vào!

“A...” Anh khoa trương ngẩng đầu lên, hai tay khó nhịn nắm lấy vòng eo của tôi, chớp lên.

“Duyệt duyệt... nghe lời, ngoan, mau động!” Anh từ từ nhắm hai mắt, thờ hồn hên thúc giục. Tôi ôm anh, cao thấp luật động, đắm chìm trong những tiết tấu làm cho người ta không thờ nổi, từng chút một hạ người xuống!

“Chính là như vậy... đúng, sâu một chút, sâu thêm chút nữa!” Anh khẽ nhếch miệng, ngửa đầu, tiếng thờ dốc ngày càng dồn dập, khuôn mặt anh tràn đầy vẻ mừng rỡ điên cuồng.

Sự cổ vũ của anh khiến tôi dùng sức đóng đưa, nâng mông lên rồi hạ xuống, thật sâu!

Không gian tràn đầy tiếng va chạm của thân thể, điên loạn mê ly!

“Ba...” Tôi nghe được tiếng thứ gì đó bị ném vỡ!

Tôi giật mình mở mắt ra, thân mình cứng đờ. Không biết di động đã bị Đường Diệc Diễm nắm trong tay từ lúc nào, phím nghe đã được ấn, tiếng vỡ vừa rồi chính là từ bên trong truyền ra!

Tôi trừng lớn mắt, run run thân mình, bất khả tư nghị nhìn về phía anh. Trong lòng run sợ nhìn khoé miệng Đường Diệc Diễm từ từ cong lên!

Anh đắc ý cười!

Giang Minh đã nghe được!

Mà anh là cố ý!

Đường Diệc Diễm cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14

“Đường Diệc Diễm, anh thật bỉ ổi!” Tôi phẫn hận hét lên với anh. Sao anh có thể, sao có thể ác độc hãm hại tôi như vậy! Tôi đẩy anh ra, muốn đứng dậy, nhưng lại bị anh dùng lực đè lại, nắm chặt lấy tay tôi!

“Anh còn chưa thỏa mãn!” Giọng anh khàn khàn. Di động ‘Bành’ một tiếng bị ném về phía vách tường, va chạm rất lớn, sau đó phân tán trên mặt đất. Đường Diệc Diễm kéo thân thể của tôi qua, ghì chặt xuống giường. Tôi ra sức giãy dụa, sao anh có thể làm như cái gì cũng chưa xảy ra được chứ? Tôi còn có thể xem như không có gì mà lên giường với anh hay sao?

“Không cần, bỏ ra!” Tôi không chịu thuận theo, dùng sức vặn vẹo thân thể, đừng đụng vào tôi!

“Anh chỉ nhắc nhở hần, em là của anh!” Thân mình Đường Diệc Diễm đè lên người tôi, tay sờ soạng xuống phía dưới, nhanh chóng chạm đến đùi của tôi, thâm nhập từ đằng sau, gặm nhẹ.

“Tôi không phải của ai! Không phải!” Tôi liều mạng kêu gào, tay lại bị Đường Diệc Diễm ghì chặt hai bên sườn, thân mình bất lực chớp lên theo sự va chạm của anh. “Không...”

“Đừng... Đủ rồi...” Tôi suy sụp vùi đầu xuống nệm, nức nở khóc. Tại sao, tại sao anh luôn như vậy, tình yêu của anh nặng đến nỗi làm cho tôi cảm thấy quá ngột ngạt, tại sao yêu tôi lại không ngừng thương tổn tôi?

“Duyệt Duyệt...” Tiếng khóc của tôi khiến Đường Diệc Diễm phải ngừng lại. Anh rời khỏi thân thể tôi, mềm nhẹ ôm chăm lấy tôi, đau lòng lau nước mắt giúp tôi. “Trở về bên anh đi, không cần biết em có nguyện vọng gì, anh sẽ giúp em thực hiện!”

Tôi nhìn anh.

Trong mắt Đường Diệc Diễm tất cả đều là kiên quyết, thề không bỏ qua!

Anh điên cuồng làm tôi thấy sợ hãi.

Tôi yêu anh, nhưng tình yêu của anh lại khiến tôi sợ hãi!

Một lúc lâu sau, tôi mới tuyệt tình mở miệng: “Nguyên vọng duy nhất của tôi chính là rời khỏi anh!”

Quả nhiên, màu đỏ trong mắt anh dần khuếch tán, ánh mắt âm trầm, lạnh lẽo.

Anh nheo mắt lại, túm lấy tay tôi. “Diệp Suông Phi, anh không ngại dùng thủ đoạn để em trở về bên anh đâu!”

Lại bắt đầu!

Vận mệnh lại bắt đầu trên cột.

Anh nhất định phải như vậy sao, nhất định phải giam cầm tôi ư!

Chỉ là lần này, trái tim quá đau đớn!

Bởi vì tôi đã yêu anh, đã trót yêu ác ma này mất rồi!

Đường Diệc Diễm

Bởi vì yêu anh, em mới phải rời xa anh, em không muốn anh bị tổn thương!

Còn anh, bởi vì yêu em mà giam cầm em, lại một lần nữa làm em bị thương!

Rốt cuộc, ai trong chúng ta đã làm sai ?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15

Trở lại Giang Trạch đã là buổi chiều. Đường Diệc Diễm vẫn có chút cố kỵ, nếu là ba năm trước đây, anh sẽ không hề băn khoăn bất cứ điều gì mà giam tôi lại, để tôi một tác cũng không thể rời đi. Nhưng... bây giờ sau lưng tôi còn có tập đoàn Giang Nguyên.

Anh nói để tôi “cẩn thận” suy nghĩ, sau đó đưa tôi trở về Giang Trạch.

Vừa bước vào đại sảnh, có một người đã sẵn sàng chờ tôi!

Giang Minh nhân nhả ngồi trên sofa, tay vòng qua lưng ghế, lúc tôi tiến vào cậu ta lập tức ngẩng đầu, nhìn tôi cười.

Tôi xấu hổ trốn tránh ánh mắt của cậu ta, chỉ cần nghĩ đến việc cậu ta đã nghe được... tôi đã thấy xấu hổ vô cùng!

“Duyệt Duyệt, ăn cơm chưa?” Giang Minh đi tới, kéo tôi vẫn còn đang ngẩn người ngồi xuống ghế sofa, trên mặt không có vẻ gì là khác thường, tôi vốn tưởng rằng...

“Ừm... Ăn rồi!” Đường Diệc Diễm đã gọi đồ ăn bên ngoài, nhìn tôi ăn xong mới đưa tôi trở về.

“Vậy thì chúng ta đi thôi!” Nói xong cậu ta đứng lên, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn.

“Đi? Đi đâu?” Cậu ta kéo tay tôi, tôi hoang mang đi theo, không nhớ hôm nay có lịch trình gì.

“Chị không quên mấy hôm nữa là đến sinh nhật tôi đấy chứ! Chị là bạn nhảy của tôi, không phải là nên tỉ mỉ chuẩn bị một chút sao?” Khoé miệng Giang Minh giương lên, tay đưa ra, khẽ làm tư thế “xin mời”.

“Công chúa, lên xe đi!”

Tôi bất đắc dĩ cười cười, bộ dáng khô hời của cậu ta làm cho sự rối ren trong lòng tôi giảm bớt không ít.

Đúng là tôi đã từng đồng ý như vậy, cho nên đành phải ngoan ngoãn lên xe. Mặc dù thân thể mỗi một vô cùng, tôi vẫn cố phần chấn tinh thần đi theo Giang Minh tới cửa hàng quần áo. Cậu ta dường như không vừa lòng, chọn hết bộ này tới bộ khác, thực sự rất nghiêm túc.

Tôi chỉ biết thờ dài, ngáp liên tục, thật sự là tới hôm qua... Vừa nghĩ đến sự điên cuồng của chính mình, mặt tôi lập tức nhin không được trở nên nóng bỏng.

“Lấy cái này đi!” Giang Minh rút cuộc cũng chọn được một bộ, cười khanh khách đưa cho tôi, ép tôi mặc thử lên người.

Tôi lấy lại tinh thần, nặn ra một nụ cười, nhận lấy, đi vào phòng thay đồ.

Giang Minh thực sự rất có mắt nhìn, bộ váy dạ hội màu lam này rất hợp với tôi. Tôi nhìn chính mình trong gương mà có chút giật mình, nhưng... Tôi trừng lớn mắt, ghé sát vào mặt gương, thân mình tôi bây giờ... đầu vai lộ ra, ngực hơi trễ xuống... nơi nơi...nơi nơi đều là những điểm đỏ... dấu hôn!

Đường Diệc Diễm lưu lại dấu hôn trên người tôi!

Tôi cả kinh, những dấu vết làm cho người ta đỏ mặt này lan tràn khắp cả người tôi đến tận cổ, không biết vừa rồi những người đó có nhìn thấy không nữa?

Như thế này... Tôi làm sao dám đi ra ngoài đây?

Tôi đau khổ nhắm mắt lại. Đường Diệc Diễm, anh đúng là ác ma, còn muốn làm ra bao nhiêu chuyện kinh người nữa! Còn tôi lại hăm sâu trong đó, không thể tự kiểm chế! Càng kháng cự lại càng dây dưa thêm!

“Sao vậy?” Nhân viên cửa hàng thấy tôi mặc lại bộ quần áo lúc đầu bước ra, vẻ mặt hoang mang. “Diệp tiểu thư không thích sao?”

“Không...” Tôi bối rối lắc đầu, nhìn Giang Minh. “Lấy cái này đi, hôm nay tôi không mặc, chờ tới sinh nhật của cậu cho cậu kinh ngạc một chút!” Nói xong, lòng tôi có chút hoang mang, hy vọng mấy lời này có thể qua cửa.

“Được rồi, tôi chờ mong sự kinh ngạc của chị!” Câu nói của Giang Minh làm cho tôi thờ phào nhẹ nhõm, vì sự lừa dối của mình đã thành công mà mừng thầm!

Nhưng cảm giác vẫn thấy là lạ!

oOo

Mấy ngày nay tôi đều trốn tránh Đường Diệc Diễm, cho dù gặp nhau ở văn phòng, tôi vẫn có thể né được, nếu không cũng lôi kéo cả đồng nghiệp đi cùng. Biết là cách thức trốn tránh như vậy rất ngốc nghếch, nhưng tôi có thể làm gì khác đây? Thật sự không rõ nữa, sự tình đã sớm không còn nằm trong tính toán của tôi.

Điều duy nhất có thể làm cho tôi vui mừng, chính là việc đã kích Đường Ti Lễ diễn ra rất thuận lợi. Các doanh nghiệp cố tình khát nợ, nguồn vốn quay vòng của công ty hẳn đang lâm vào cục diện bế tắc. Kế tiếp, chỉ cần người nào đó xuất hiện đúng lúc để cho vay, đẩy hẳn vào đường cùng!

Đường Ti Lễ, tôi sẽ chờ ông từng bước một tiến vào địa ngục!

Khóe miệng tôi lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Chỉ cần báo thù được cho Việt Phong, áy náy trong lòng tôi cũng sẽ giảm bớt, Việt Phong cũng có thể ngủ yên, chỉ cần báo thù!

“Chị Duyệt Duyệt...” Đinh đầu bỗng vang lên giọng nói uể oải của Qua Nhan, tôi ngẩng đầu.

“Qua... Nhan!” Trước mặt là đôi mắt sưng đỏ của Qua Nhan, bộ dạng giống như sắp sửa khóc, nang tiên vẫn luôn tươi sáng hiếm khi có biểu tình như vậy, trừ phi...

“Sao thế?” Tôi đứng lên, đi đến trước mặt Qua Nhan. “Nha đầu ngốc...” Nhất định là vì Giang Minh!

“Anh Minh nói... nói là vũ hội trong sinh nhật không muốn em làm bạn nhảy của anh ấy!” Qua Nhan vừa dứt lời, nước mắt lập tức trượt xuống dưới, vẫn đáng vẻ đầm đìa đáng yêu!

Tôi sao lại quên, Qua Nhan đối với Giang Minh...

Tôi không nên nhận lời, tôi vô tình làm Qua Nhan bị tổn thương, tôi yêu thương con bé không hề thua kém Giang Minh, con bé là bảo bối mà chúng tôi tận tâm che chở. Ở cái thành phố phù du này, khi tất cả mọi người đều hăm sâu trong đó, ít nhất tôi cũng muốn Qua Nhan không bị ảnh hưởng!

“Chị Duyệt Duyệt, là ai, ai là bạn nhảy của anh Minh? Em còn tưởng em sẽ là...” Qua Nhan cẩn thận, nghẹn ngào ôm chặt tôi. “Em thật sự rất thích anh Minh, em rút cuộc có chỗ nào không tốt?”

Thân thể của tôi cứng đờ, tay chậm rãi vuốt mát tóc đen nhánh của Qua Nhan. Không phải, không phải em không tốt, mà là tình yêu vốn không có đạo

lý, không có quy tắc!

“Qua Nhan...” Tôi thở dài, thật ra tôi cũng giống con bé thôi, không thể tự thoát ra khỏi đầm lầy tình yêu.

“Chị Duyệt Duyệt, chị nói xem, anh Minh thật sự không có khả năng thích em sao? Em có thể sửa!” Qua Nhan u oán ngẩng đầu, biểu tình bi thương làm cho người ta đau lòng.

Tôi nhú mày. “Qua Nhan...” Tình yêu là không thể miễn cưỡng, cho dù em có thay đổi như thế nào, cậu ta vẫn sẽ không coi trọng, ngoài sự tổn thương, em cái gì cũng sẽ không nhận được!

“Qua Nhan, em thử hẹn hò với nam sinh khác, có lẽ...”

“Không...” Qua Nhan bỗng đẩy tôi ra, trừng lớn mắt, lắc đầu. “Chị Duyệt Duyệt, ngay cả chị cũng không hiểu được em sao? Mọi người đều cho rằng em là trẻ con phải không? Em không biết cái gì gọi là tình yêu? Em biết! Cả đời này, em sẽ chỉ thích anh Minh!”

Sự điên cuồng trong mắt Qua Nhan lúc này làm tôi nghĩ đến một người, mặc kệ là yêu hay không yêu, chỉ cần chạm đến hai chữ “tình yêu”, ai có thể toàn thân trở ra!

“Được rồi, chị đi nói với Giang Minh!” Tôi thỏa hiệp, ai bảo chúng tôi yêu thương con bé kia chứ, rõ ràng biết là sai nhưng vẫn cứ đáp ứng. Chị là... làm như vậy, chị sẽ không hại em chứ, Qua Nhan!

“Cám ơn chị, chị Duyệt Duyệt!” Qua Nhan nín khóc mỉm cười, lau nước mắt, ôm tôi.

Qua Nhan coi tôi như người thân mà dựa vào. Tôi không muốn thương tổn con bé.

oOo

“Qua Nhan đến chỗ chị khóc nháo phải không!” Thấy tôi bước vào văn phòng, Giang Minh ngay cả đầu cũng không nâng, thản nhiên nói.

“Con bé chỉ muốn làm bạn gái của cậu trong vũ hội, cậu coi như...”

“Duyệt Duyệt... Tình yêu không phải đồng tình!” Giang Minh rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi, hai tay giao nắm, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ. “Qua Nhan, tôi so với bất cứ ai đều yêu thương hơn, nhưng đó không phải tình yêu!” Giang Minh suy sụp buông cây bút trong tay xuống.

“Nếu biết rõ không đúng mà còn muốn chìm sâu, như vậy sẽ chỉ có thương tích đầy mình!” Cậu ta nói rất thoải mái, giảng giải rất sáng tỏ, nhưng chính bản thân mình thì sao? Chính bản thân mình thật sự có thể làm được sao? Tựa như mỗi người đều nói với chính mình, muốn như thế nào, làm như thế nào, nhưng đến cuối cùng có mấy người thật sự làm được đây?

Giang Minh như vậy, Qua Nhan, Đường Diệc Diễm như vậy, cả chính tôi cũng như vậy!

Đều đang giãy dụa, đều đang bàng hoàng, nhưng không cách nào thoát khỏi!

“Ngày kia, chị nhất định phải làm theo ước định!” Giang Minh nhìn tôi. “Làm bạn nhảy của tôi!”

Tôi chân chờ hạ mi mắt, co quắp nắm chặt tay lại. “Tôi đã nhận lời với cậu thì sẽ không đổi ý!” Xem ra tôi vẫn ở thế yếu, vô lực phản công.

Nhưng, như vậy tôi biết đối mặt với Qua Nhan thế nào đây?

Tôi lảng lảng trở về văn phòng, trước mặt là Qua Nhan với vẻ đầy mong chờ nhìn tôi, sự tha thiết của con bé làm cho tôi xấu hổ.

“Qua Nhan, thật ra, chị đã nhận lời làm bạn nhảy của Giang Minh, cho nên...” Tôi khẽ liếc con bé một cái. Khuôn mặt của Qua Nhan trong nháy mắt chột ngẩn ra, khóe miệng khẽ run rẩy, chậm rãi ngăn lại sự chua xót. Lòng tôi cảm thấy rất đau, khẽ nhú mày. “Qua Nhan...”

“Chị Duyệt Duyệt, không sao, chỉ cần là chị, em sẽ không giận!” Trong mắt Qua Nhan lóe ra một chút nước, nhưng lại cố nén không cho nó rơi xuống, gật gật đầu.

“Qua Nhan...” Tôi không biết nói gì để chống đỡ.

“Chị Duyệt Duyệt, người đàn ông hôm đó, chính là ‘người đó’ sao?”

Tôi không rõ vì sao Qua Nhan lại hỏi như vậy, tôi chân chờ gật đầu, là “người đó”... Chính là nhiều đêm trước đây, tôi từng nói cho Qua Nhan, trong lòng vẫn có “người đó”, vẫn yêu “người đó”, trái tim đều tràn đầy hình ảnh của “người đó”!

Qua Nhan nhìn thấy tôi gật đầu, khóe miệng lại tràn ra, trên mặt đã khôi phục một tia thần thái. “Em biết rồi, chị Duyệt Duyệt, hôm đó em sẽ cùng anh Minh nhảy điệu thứ hai!”

Tôi gật đầu, trong lòng cũng thả lỏng một chút. Chỉ cần Qua Nhan không thăm oán tôi là tốt rồi!

Chỉ có điều... cô bé này lại suy nghĩ cái gì đây? Tại sao lại hỏi tôi như vậy?

Mọi chuyện hình như càng ngày càng phức tạp, giống như những sợi tơ, từng vòng hỗn loạn quấn quanh người tôi.

Tôi hoà vào dòng người trên đường, mang theo túi công văn, chen qua đám đông chật chội, tựa như bao người bình thường khác, đi đến trạm xe, sau đó ngồi đợi.

Giống một người bình thường giữa cả biển người mênh mông!

Tôi vẫn dờ dẩn bước đi, toàn thế giới dường như chỉ có tôi là nhân nhấ nhất. Mỗi người đều tỏ ra vội vàng, không ngừng từ phía sau tôi chen qua, bức thiết đi rất nhanh. Có lẽ người thương yêu ở nhà đã làm xong đồ ăn, có lẽ đứa nhỏ đang nhắc tới ba, hoặc là cha mẹ già yếu đang mong con mình trở về.

Bọn họ đều có gia đình, một gia đình.

Còn tôi thì sao? Tôi có sao? Trong “nhà” của tôi có ai đang đợi tôi?

Vì không muốn cha mẹ phải chịu thương tổn, ba năm trước, tôi đã cầu xin họ xuất ngoại, rời xa thành phố hỗn loạn này.

Bỗng nhiên, bỗng nhiên rất nhớ họ, rất nhớ đồ ăn mẹ làm, rất nhớ những lời nhắc nhở của ba. Rất nhớ! Rất nhớ gia đình ấm áp ấy!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16

Có gì đó ảm áp theo khoeo mắt tuôn trào, từng giọt từng giọt rơi xuống tay.

Một bàn tay bỗng vươn tới, bao lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi, đỡ lấy thân mình đang run rẩy của tôi.

Bên người, Đường Diệc Diễm mặc một bộ trang phục giản dị, không giống bộ dáng âu phục chín chu thường ngày, nhưng ngay cả khi chỉ vì một chiếc áo len bình thường, anh vẫn thu hút sự chú ý, hơn nữa hai mắt tôi lại đang đắm lệt, người qua đường đều nhìn về phía chúng tôi, khẽ thì thầm.

“Sao anh lại?” Tôi ngây ngốc nhìn anh, nước mắt ngân ngấn, quên cả rút tay ra khỏi bàn tay ảm áp của anh.

“Đi thôi!” Đường Diệc Diễm kéo tôi qua đường cái, nếu không phải anh, chỉ sợ bây giờ tôi đã khônh kìm chế được mà thất thanh khóc rống lên ngay tại đây. Tôi bối rối lau quệt nước mắt, xấu hổ đến đỏ cả đồ mặt, sớm đã hình thành thói quen giải toả mọi áp lực khó chịu trong lòng ở nơi không có người quen, không ngờ lại bị anh bắt gặp.

“Anh không lái xe à?”

“Không!” Đường Diệc Diễm không nhìn tôi, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, nhưng tay không hề buông lỏng, anh vẫn nắm tay tôi, cảm giác ảm áp theo đầu ngón tay truyền đến tận trong tim.

Anh cùng tôi chen qua dòng người đông đúc này, giống như một đôi tình nhân!

Tôi nghĩ anh không thường xuyên đi dạo phố, cho nên anh căn bản không biết nên đi với tốc độ như thế nào, đôi chân thon dài của anh bước quá nhanh, tôi không theo kịp, chỉ có thể dòn dập chạy để đuổi kịp anh, có lẽ anh cũng cảm nhận được, cố ý đi chậm lại, nhưng lại chậm đến mức khiến người ta phát điên!

Thật buồn cười!

Chúng tôi cứ như vậy sẽ muộn mất, tôi nhìn không được, nói: “Tôi muốn trở về, anh định đi đâu đây?”

“Ăn cơm.” Lúc anh nói với tôi, tôi cũng không buông tay ra, ngậm đồng ý.

Nhưng tôi cũng không muốn tham gia cùng anh, nên cố ý giả ngu, lạnh lùng rút tay về, đứng lại. “Nếu vậy tiền đến đây là được rồi, tôi tự gọi xe về nhà!”

Đường Diệc Diễm dừng chân, bất khả tư nghị nhìn tôi, hừ lạnh. “Anh nghĩ em hoàn toàn hiểu được ý của anh!” Anh nhìn tôi.

“Ý của tôi cũng rất rõ ràng!” Tôi nhắm mắt, cúi đầu.

Đường Diệc Diễm lại bắt đầu tiếp tục đi, nhưng lần này lực kéo tay tôi lại tăng thêm. Đường Diệc Diễm không để ý đến sự giẫy dụa của tôi, ngăn một chiếc taxi trên đường lại, dùng sức đẩy tôi vào trong xe, tôi bị đau, hung hăng nhìn anh một cái. Anh ác liệ nhún nhún vai, theo tôi ngồi vào.

Tôi tức giận muốn bước xuống, lại bị anh nhanh tay ôm chặt đầu vai, bộ dáng hiện giờ của chúng tôi nhìn thế nào cũng giống một đôi tình nhân đang giận dỗi.

Lái xe kỳ quái liếc chúng tôi. “Hai người muốn...”

“Khu Phụ Duyên!”

“Thẩm Hối Viên!”

Tôi nói là vị trí Giang Trạch, còn Đường Diệc Diễm lại là một nhà hàng cao cấp.

Ánh mắt lái xe lại càng mù mờ, một lúc lâu sau, anh ta quét về chúng tôi một lượt, xác minh lại, rồi chuyển vô lăng, hướng về phía Thẩm Hối Viên.

Ngay cả lái xe cũng “trừ bạo giúp kẻ yếu”? Đây là cái đạo lý gì, tôi chán nản!

Xe nhanh chóng dừng trước cửa lớn được trang hoàng xa hoa của Thẩm Hối Viên, khi tiếp nhận tiền trong tay Đường Diệc Diễm, lái xe rất lương tâm cho tôi một chút ánh mắt đồng tình, sau đó vội vàng rời khỏi.

Đường Diệc Diễm sau khi mở ví da, lại bá đạo giữ chặt tay của tôi.

“Tôi tự mình đi được!” Tôi quần bách nói to, cũng không phải trẻ con, tại sao cứ phải nắm lấy tay tôi.

Đường Diệc Diễm không nói gì, vẫn không chịu buông ra, xem như là trả lời.

Tôi theo anh vào trong, suốt một đường, những người phục vụ trong nhà hàng đều cung kính hành lễ với chúng tôi. Đây là một nhà hàng Trung Quốc, có đầy đủ các món ăn.

Vẫn là vị trí cạnh cửa sổ, có vẻ như Đường Diệc Diễm đặc biệt thích ngồi ở nơi này.

“Lần này anh chắc là sẽ không có ai xen vào chứ?” Tôi ngồi xuống, chăm chọc anh. Chỉ là muốn giải một chút buồn bực trong lòng, bởi vì chỉ cần cùng anh một chỗ, tôi luôn bị anh ép tới gất gao, rất mệt mỏi!

“Nghe nói món cay Tứ Xuyên ở chỗ này rất ngon!” Anh thân nhiên nói, đem thực đơn bồi bàn mang tới đưa cho tôi, không hề phân bác.

Tôi lặng lẽ nhận lấy, mở ra, tùy tiện gọi vài món rồi trả thực đơn lại cho bồi bàn, căn bản cũng không thực sự muốn ăn lắm.

“Thêm món đậu cay!” Đường Diệc Diễm thêm một câu cuối cùng, hình như anh đặc biệt thích ăn đậu hủ! Trước kia còn chưa ăn đủ sao? Những ngày mà tôi chỉ biết làm đậu hủ!

“Em lo lắng lắm à?” Làm như vô tình, Đường Diệc Diễm cầm lấy cốc nước trên bàn uống một chút, ngón tay mất tự nhiên nắm lấy chân chén, cổ họng khóe lẫn lộn.

“Chưa bao giờ!” Tôi trực tiếp trả lời, biết là rõ anh hỏi cái gì, nhưng tôi vẫn trốn tránh.

Dường như cũng đoán được tôi sẽ nói như vậy, Đường Diệc Diễm không có phản ứng, chỉ có bàn tay đang nắm cốc nước khẽ dao động một chút, đôi mắt nhìn chăm chăm nước trong cốc, nhú mi. “Vậy đừng lo lắng!”

Tôi nhú mi nhìn anh, có ý gì?

“Làm theo cách của anh là được rồi!” Anh thì thào, buông ly nước xuống, bồi bàn vừa lúc đem thức ăn chúng tôi gọi lên, tôi không kịp hỏi anh có ý gì.

Đồ ăn dọn xong, Đường Diệc Diễm bèn chăm chú ăn, nhưng chỉ ăn đậu hủ, chậm rãi nuốt từng miếng một, giống như hoàn toàn quên chúng tôi vừa mới đàm luận điều gì.

Tôi hồ nghi đánh giá anh, thấy anh làm như vô tình bàn luận chủ đề này. Vậy cũng tốt, tôi cầu còn không được!

Trong cuộc họp, Giang Minh gọi điện thoại hỏi tôi đang ở đâu, tôi áp dụng viện một lý do, sau đó chợt dạ liếc Đường Diệc Diễm một cái, anh vẫn thờ ơ tiếp tục ăn.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, cúp điện thoại, tâm tình không yên khiến tôi không còn muốn ăn nữa, như đứng đông lừa, như ngồi đông than chờ Đường Diệc Diễm.

“No rồi à?”

Tôi gật đầu, vội vàng buông đũa xuống.

“Vậy đi thôi!” Anh cũng ngừng lại.

Tôi lại gạt đầu, lần này đứng lên một cách nhanh chóng.

Quản lý nhà hàng thấy chúng tôi sắp đi, vội đi ra đưa tiễn, lúc Đường Diệc Diễm xoay người nháy mắt, tôi thấy ông ta lộ ra biểu tình như vừa trút được gánh nặng, ai kêu những người khách thuộc những gia tộc lớn trong thành phố này cường đại như vậy!

Nếu muốn sinh tồn, không thể đắc tội với nhân vật lớn.

Điều này, tôi hơi đồng tình liếc ông ta một cái, giống như khi ánh mắt vừa rời của người lái xe nhìn tôi.

“Đã ăn cơm xong, tôi có thể đi rồi chứ!” Ra khỏi nhà hàng, nhìn vào ánh đèn neon trên ngã tư đường, tôi liếc anh một cái, thần nhiên nói, sau đó đưa tay ngăn một chiếc xe taxi lại.

Vừa định mở cửa xe, Đường Diệc Diễm lập tức kéo tôi lại, tôi né tránh, nhưng lại bị anh mạnh mẽ bắt lấy, đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn.

“Đường Diệc Diễm!”

“Em lại giả bộ ngốc nghếch cái gì nữa đây?” Đường Diệc Diễm túm lấy tay tôi, dễ dàng ngăn chặn sự giãy dụa của tôi, hơi thở nóng bỏng xuy phát trên mặt của tôi.

Tôi phần hận trừng mắt nhìn anh, không chịu thỏa hiệp, lái xe thấy chúng tôi giằng co nên đã thúc thời rời đi.

Tại sao tôi luôn phải chịu sự bá đạo như vậy? Tôi chịu không nổi quay đầu lại, bỗng nhìn thấy một chiếc xe chậm rãi đi tới.

Đó là xe của Đường Diệc Diễm, tôi không nhớ lắm!

Chú Lý cầm chìa khóa xuống xe, thấy tôi, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức che giấu rất nhanh, bình tĩnh giao chìa khóa cho Đường Diệc Diễm, lúc rời đi vẫn nhìn không được mà nhìn tôi một cái đầy quái dị.

Đường Diệc Diễm nhận chìa khóa, không nói một lời nào đã kéo tôi lên xe.

“Anh rõ ràng biết chú Lý sẽ nói với ông của anh!” Trên xe, tôi bình tĩnh mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm bên ngoài. Anh có ý gì, cố tình để chú Lý thấy chúng tôi, định tuyên chiến với ông của anh chắc?

“Thế thì sao?” Đường Diệc Diễm quay vô lăng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, đầu ngón tay khẽ nhip nhip, liếc tôi một cái. “Em cho rằng có thể lừa gạt được ông ta sao?”

Thân mình tôi chấn động, đúng vậy, đánh lừa sao? Tôi thiếu chút nữa đã quên, có bao nhiêu người gạt giao theo dõi chúng tôi.

“Vậy à? Cho nên anh mới “đập nổi chìm thuyền”?” (Nguyên văn là “Phá phủ trăm châu”, dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc. Sau khi qua sông thì chìm hết thuyền bè, đập vỡ nổi niêu, chỉ giữ lại ba ngày lương thực để cho binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.) Tôi mĩa mai hừ lạnh.

Đường Diệc Diễm không trả lời tôi, chỉ nhìn tôi đầy ẩn ý, tự giễu gạt đầu, giống như vô cùng đồng tình với cách nói của tôi.

“Đường Diệc Diễm, tôi rất nhớ bộ dáng trước kia của anh!” Ít nhất, trước kia, cái gì anh cũng thể hiện ở trên mặt, còn bây giờ, tôi ngay cả anh rút cuộc là tức giận hay là vui vẻ cũng không biết, khó có thể nắm bắt!

“Mỗi lúc một khác!” Giọng nói nặng nề của Đường Diệc Diễm truyền đến bên tai tôi, mang theo sự đè nén, tôi quay đầu, con ngươi màu nâu của anh đang thẳng tắp nhìn tôi, như thể muốn xem sự thay đổi trong đáy mắt tôi.

Tôi né tránh, vì trong lòng bỗng dâng lên một chút đau lòng.

“Đường Diệc Diễm, chúng ta nói chuyện đi!” Tôi cúi đầu, chúng quy vẫn phải đối mặt, sự do dự của tôi chỉ có thể lần lượt thương tổn lẫn nhau.

“Nếu không muốn nghe, anh chưa bao giờ quan tâm!” Đường Diệc Diễm siết chặt tay, giọng khó chịu.

Tôi thở dài, bàn tay vẫn đặt ở trên trán, lạnh lùng nhưng bất lực. “Tôi nghĩ bây giờ anh không có khả năng chống lại ông của anh, càng không đối phó được với tập đoàn Giang Nguyên!” Không muốn, tôi không muốn đi đến bước đường này, nhưng ngoài lợi thế của tập đoàn Giang Nguyên, trong tay tôi còn có thứ gì khác đây?

“Em uy hiếp anh đấy à?” Quả nhiên, sau khi nghe tôi nói, Đường Diệc Diễm lập tức phanh lại, thanh âm bén nhọn xẹt qua bầu trời đêm, anh gạt dừng xe, hung tợn nhìn tôi, rút cuộc tôi cũng thấy được lửa giận trên khuôn mặt bình thản của anh, hơn nữa còn là không thể kìm nén.

“Diệp Sương Phi, em cho là em nói như vậy có thể trốn thoát khỏi anh sao?” Đồi người của Đường Diệc Diễm trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi bắt lấy tay tôi, cổ tay bị đau.

Tôi không nói, quật cường ngược nhìn anh.

Không muốn, trên thực tế, tôi không muốn thoát ra, và đó cũng là điều không thể!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17

“Nếu anh nghĩ đó là uy hiếp thì cứ cho là như vậy đi, đây không phải thủ đoạn mà anh vẫn quen dùng hay sao?” Tôi không giãy dụa, để mặc anh nắm chặt tay tôi.

Sắc mặt Đường Diệc Diễm ngày càng trở nên khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tôi, nặng nề thở dài, cuối cùng anh đành buông tay ra.

“Như vậy để xem, anh rốt cuộc có bốn sự này hay không!” Thân mình tôi khẽ run lên, kỳ quái nhìn về phía anh, nhìn khuôn mặt anh xuất hiện loại biểu tình làm cho người ta không nắm bắt được, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên cảm giác bất an. Đường Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc này, di động của Đường Diệc Diễm chợt vang lên, tôi nhìn thấy rõ ba chữ Đường Triết Lý hiển thị trên màn hình. Thế nào, chú Lý hành động thật đúng là rất nhanh! Đường Triết Lý? Anh xưng hô với ông nội của mình như vậy ư?

Đường Diệc Diễm nhận điện thoại, không biết đầu dây bên kia nói cái gì, tôi ngồi bên cạnh anh cũng chỉ nghe được những thanh âm đứt quãng theo đầu kia truyền đến.

Lão nhân nhất định rất tức giận đi, tôi thậm chí có thể tưởng tượng không lâu nữa ông ta còn có thể đến “ăn cần thăm hỏi” tôi!

Nét mặt của Đường Diệc Diễm không có nhiều biến hóa, chỉ lẳng lặng nghe, không nói một lời.

Tôi nắm chặt tay, tầm mắt chuyển ra phía ngoài cửa sổ, âm thầm thở dài. Trận tranh đấu này rốt cuộc đến khi nào mới chấm dứt đây, tôi đã bị lạc mất phương hướng. Rốt cuộc, tôi làm tất cả là vì cái gì? Vì trả thù? Vì Việt Phong? Liên lụy đến bao nhiêu người vô tội? Tất cả mọi người phải giãy dụa trong vòng lốc xoáy này, vùng vẫy với lý do riêng của mình, bị nhốt trong chiếc lưới vô hình cho đến mỗi một!

Không biết khi nào thì Đường Diệc Diễm đã cúp điện thoại, tôi quay đầu, thấy anh đang nhìn tôi chăm chăm, quan sát kỹ mọi biểu tình trên khuôn mặt tôi.

Ánh mắt của tôi và anh gặp nhau, đối diện, giằng co.

Đường Diệc Diễm, nhiều năm như vậy, anh vẫn còn yêu em đến thế sao? Ngốc thật!

Đường Diệc Diễm vươn tay, mon trón hai hàng lông mày đang nhăn lại của tôi, dường như muốn lau đi mọi ưu thương và đau lòng trong tôi. “Rốt cuộc, em đang kháng cự cái gì hả Duyệt Duyệt?”

Ngực tôi đau nhói, tôi gian nan nuốt nước miếng, xoay chuyển tầm mắt, không muốn bị anh nhìn thấu!

Đúng vậy, tôi đang kháng cự cái gì, đang làm cái gì?

“Đường Diệc Diễm, trở về đi, trở lại vị trí ban đầu, thời điểm chúng ta chưa gặp nhau!” Như vậy là tốt nhất đối với tất cả mọi người!

“Diệp Suong Phi, chẳng lẽ em còn không hiểu được? Nếu có thể, ba năm trước đây, anh đã buông tay!” Giọng nói chua xót của Đường Diệc Diễm truyền đến, bàn tay anh theo hai má của tôi trượt xuống phía dưới, vuốt ve môi tôi. “Anh làm tất cả đều là vì em, chỉ có em!”

Đường Diệc Diễm!

“Anh đã sớm điên rồi, vì em, chuyện gì anh cũng có thể làm ra được!”

Trái tim tôi run lên, tôi nhìn anh, không phải bởi vì những lời nói đó của anh, mà là khi anh nói như vậy, sự kiên quyết trong mắt anh mạnh đến nỗi dường như không tiếc trả giá hết thảy, thậm chí âm hàn như muốn hủy diệt tất cả!

“Đường Diệc Diễm, em không đáng để anh làm như vậy!” Tại sao anh lại ngốc như thế, em không có tư cách để nhận tình yêu của anh!

“Có đáng giá hay không, chính bản thân anh tự hiểu được!” Đường Diệc Diễm tới gần tôi, không cho phép cự tuyệt, kéo tay của tôi qua, vuốt ve. “Duyệt Duyệt, trở về bên anh, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!” Trong mắt anh lưu chuyển dòng ánh sáng khác thường, yên lặng nhìn tôi.

Hạnh phúc? Cái gì gọi là hạnh phúc, tôi đã sớm quên mất rồi. Khoảng thời gian vui vẻ nhất của tôi, ông trời vô tình làm cho tôi phát hiện ra một bí mật, nhiều năm như vậy, tôi lưng đeo một mạng người, gian nan mà sống, ấy vậy, bị ai, cừu hận, tựa như lửa, nướng cháy thân thể cũ nát không chịu nổi cùng với linh hồn đã chết lặng của tôi. Hạnh phúc... đã sớm rồi tôi đi lâu rồi!

“Vô dụng...” Tôi thân nhiên nói “Không có hạnh phúc đâu... Em không quên được Trần Việt Phong, em chỉ yêu mình anh ấy!” Thực xin lỗi, xin lỗi Diệc Diễm, em đã nhẫn tâm xé rách miệng vết thương của anh!

Tôi biết, vẫn biết rõ trong lòng Đường Diệc Diễm có một vết sẹo. Tôi từng yêu Trần Việt Phong đã để lại trong lòng anh một vết sẹo dữ tợn!

“Diệp Suong Phi!” Đường Diệc Diễm nghe được lời tôi nói, thân mình cao lớn chợt cứng đờ, hung ác nhìn chằm chằm tôi đầy vẻ phẫn hận. “Em tàn nhẫn đến như vậy sao? Anh so ra kém một người đã chết ư?” Anh vẫn luôn trốn tránh, giữa chúng tôi vẫn luôn tồn tại một người, một người ba năm trước đây đã đau khổ dây dưa, hoặc là nói linh hồn của người đó vẫn quần quanh chúng tôi, tuy rằng không nhìn thấy nhưng vẫn chân thật tồn tại!

Còn anh vẫn không dám nhắc đến vì lo sợ rằng tôi vẫn còn yêu Trần Việt Phong!

Tôi vô tình lần lượt xé toạc miệng vết thương của anh!

“Vậy là, lúc ở trên giường, lúc ở trên giường với anh, em vẫn nghĩ đến hắn hay sao?” Đồ kỳ làm cho Đường Diệc Diễm trở nên thô bạo, rốt cuộc không nhịn được, hai tay kháp chặt đầu vai của tôi, bị thương rít gào: “Về hướng thụ của em, đều là bởi vì trong lòng em đang nghĩ đến Trần Việt Phong đúng không?”

Thân mình tôi bị sức mạnh của Đường Diệc Diễm làm cho loạn choạng, tôi nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ ngầu của anh, đau lòng né qua một bên. Đường Diệc Diễm, rồi bỏ em đi, rồi bỏ hoàn toàn, như vậy, chúng ta sẽ không phải chịu dây vò, cũng sẽ không đau lòng!

“Là anh, người ở bên cạnh em lúc này là anh...” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên giống như phát điên hôn tôi, thân mình thô bạo áp lên. Tiếp theo, anh đứng nhanh dậy, kéo cằm của tôi lại, trừng mắt nhìn tôi. “Diệp Suong Phi, nhìn cho rõ ràng, trước mặt em là anh, không phải Trần Việt Phong!”

Tôi đau đớn nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của anh, lời nói của tôi tựa như hung hăng đâm anh một đao, làm cho sự nguy trang nhiều năm nay của anh nháy mắt sụp đổ!

Diệp Suong Phi, mày thật đúng là độc ác! Ngay cả chính bản thân tôi cũng phải bội phục sự tàn nhẫn của mình!

“Em mở to mắt ra cho anh, mở!” Đường Diệc Diễm rít gào bên tai tôi, anh đè nặng thân thể đang phát run của tôi, tay gắt gao nắm chặt, rống giận: “Mở!”

Tôi mở mắt ra, chống lại đôi mắt đỏ tươi đầy bi thương của anh.

“Anh thà rằng mình vẫn như trước kia, chỉ cần anh muốn, anh có thể giam cầm em, tùy ý đoạt lấy! Nhưng tại sao anh lại yêu em, tại sao? Yêu em, anh chỉ muốn em được vui vẻ, nhưng em càng vui vẻ, anh lại càng đau khổ!” Anh mất đi lý trí rít gào.

Đúng vậy, trước kia, sự vui vẻ của tôi chính là được thành lập trên sự ưu thương của anh, bởi vì chỉ có rời khỏi anh, tôi mới có thể vui vẻ.

Nhưng giờ đây, Diệc Diễm, sự đau khổ của anh cũng là sự đau khổ của em.

Coi như em ngu ngốc đi, chúng ta không thể ở cùng một chỗ, không nhận được lời chúc phúc, phải cùng toàn thế giới đối địch, cùng một chỗ là đau đớn!

“Phải nhìn anh chết, em mới vui vẻ sao?” Anh bi thương gào thét, anh đã từng nói, không có tôi, anh sẽ chết !

Tôi bỗng chốc theo dõi anh, theo dõi sự bi thống, tuyệt vọng trong mắt anh. Từ khi nào thì... anh đã có biểu tình yếu đuối như vậy? Anh là Đường Diệc Diễm! Là tôi, chính tôi đã khiến anh trở nên bi ai như vậy!

“Đừng chết, hãy mở to mắt mà nhìn, nhìn những người thương tổn anh, sẽ có kết cục như thế nào!” Tôi lạnh lùng mở miệng, nhìn về mặt khiếp sợ của Đường Diệc Diễm “Yếu đuối, sẽ chỉ thương tổn bản thân và làm cho kẻ địch vui sướng!”

Ánh mắt Đường Diệc Diễm dần trở nên thâm trầm, bất khả tư nghị, tôi trước mắt làm cho anh cảm thấy xa lạ, bàn tay anh đặt bên cạnh người siết chặt lại. Một lúc lâu sau, anh chuyển động thân mình, ngồi thẳng.

Tôi lẳng lặng đứng dậy, chỉnh lại trang phục.

“Diệp Suong Phi, em thật sự rất lợi hại, khiến tôi phải nhìn em với cặp mắt khác xưa!” Tầm mắt anh nhìn về phía trước, thì thào tự nói, biểu tình đầy chua xót.

“Tất cả đều không giống nhau, chỉ là chúng ta không nhận ra!”

“Đúng vậy, những thứ chúng ta không nhận ra vẫn còn nhiều lắm!” Đường Diệc Diễm lại quay đầu, trong mắt đã khôi phục sự lạnh lùng. “Có một số việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Q.2 - Chương 18

Có một số việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Sau đó Đường Diệc Diễm liên tục cầu nhàu như một cái máy, anh nói vậy rồi cuộc là ám chỉ điều gì, anh muốn làm gì đây?

Tôi lo lắng không yên, trong lòng bắt đầu sợ hãi, ánh mắt của anh khiến người ta phải kinh sợ!

“Đôi khi, quan trọng là kết quả, cho dù quá trình là đáng xấu hổ !” Anh bình tĩnh nói, nhưng không thể nhìn ra một chút tâm tư nào, như thể anh và người vừa mới nói là hai kẻ khác nhau.

Lời nói của Đường Diệc Diễm làm cho lòng tôi rối rắm, tại sao lại nói như vậy, trong lòng của anh đang suy nghĩ cái gì?

“Đường Diệc Diễm, không cần biết... không cần biết anh nghe có hiểu hay không, những gì cần nói tôi đều đã nói xong rồi, đừng tiếp tục bức tôi!” Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. “Anh không phải không biết tôi hận anh?”

Tại sao cách anh dùng để yêu tôi vĩnh viễn đều là bức bách?

Đường Diệc Diễm, buông tay thôi! Coi như chúng ta chưa từng có quen biết!

“Hận?” Anh mĩa mai hừ lạnh. “Duyệt Duyệt, nếu tôi không giống như bây giờ, em sẽ yêu tôi sao?”

Ngực bỗng nhói lên một chút, tôi cúi đầu, nếu lần nữa anh không dây dưa, ép bức, có lẽ tôi sẽ càng xa anh hơn.

Hiểu được câu trả lời của tôi, Đường Diệc Diễm lạnh lùng quay đầu lại, chuyển động vô lăng, khởi động xe. Thanh âm sâu thẳm vọng từ trên đỉnh đầu truyền đến. “Nếu vậy, em hãy hận tôi đi...”

Tôi nắm chặt bàn tay đang đặt trên đầu gối. Đường Diệc Diễm, vì lý do gì, tại sao?

Tiếng chuông di động lại một lần nữa vang lên, lần này Đường Diệc Diễm miễn cưỡng nhận, giọng nói đầy bực tức của Đường Triết Lý truyền đến.

“Đường Diệc Diễm, nếu cháu không muốn con đàn bà kia gặp chuyện không may, thì lập tức quay về cho ta!”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, quay đi, tôi lại trở thành lợi thế để người khác uy hiếp anh, dù tôi đã liều mạng tránh né, vẫn là trốn không thoát!

Tôi nhìn về phía anh, muốn biết phản ứng của anh, Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, mày hơi nhếch lên, cười đến thân nhiên.

“Ông, cháu sẽ trở về, tiện thể... mang theo cháu dâu tương lai của ông!”

Tôi lập tức ngẩn ra, trợn mắt há hốc miệng nhìn về phía Đường Diệc Diễm, anh đang nói cái gì, anh điên rồi sao?

“Ba!” Câu trả lời của Đường Triết Lý là trực tiếp ngắt điện thoại, trong di động không ngừng truyền ra tiếng “Đô đô”, đột ngột vang lên quanh chúng tôi.

“Đường Diệc Diễm, anh điên rồi, anh nói bậy bạ gì thế hả?” Một lúc lâu sau, tôi lấy lại tinh thần, mắt lại thấy anh lái xe hướng về phía lưng chừng núi, khu Hào Trạch của thành phố này, anh thật sự muốn dẫn tôi về Đường gia?

Không, tôi không muốn!

Đường Diệc Diễm không để ý đến sự tức giận của tôi, tay nắm vô lăng, chân nhấn ga liên tục.

Anh muốn làm gì? Đừng có bức tôi đến đường cùng chứ!

“Anh muốn tự sát hả?” Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng Đường Triết Lý sẽ đối phó với tôi như thế nào. Mà đầu số gây nên là Đường Diệc Diễm, anh muốn đẩy tôi xuống địa ngục, anh thực sự yêu tôi ư?

“Không sao, chỉ cần em còn ở bên cạnh anh một ngày, sẽ không có chuyện gì xảy ra hết!” Anh rồi cuộc cũng mở miệng, tràn ngập sự tự tin. Vô cùng chắc chắn?

Đường Diệc Diễm, cái này gọi là cách của anh sao? Khiến tôi không thể không nép dưới đôi cánh của anh?

“Anh đừng tự cho là đúng, anh vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của ông ta, anh đang lấy mạng sống của tôi làm tiền đặt cược!” Anh quả thực không thể nói lý, để lưu lại tôi, anh sẵn sàng khiến tôi suốt đời sống trong hoảng loạn.

Đường Diệc Diễm dừng xe trước một ngôi nhà xa hoa, nhìn tôi, thì thào: “Không phải anh, mà là chúng ta!”

Đường Diệc Diễm, tên điên này..! Đứng trước ngôi biệt thự đầy quyền lực này, anh gắt gao nắm chặt tay tôi, tôi sẽ không quên, đó là nhà của một bầy “ma quỷ”!

“Đường Diệc Diễm, anh nhất định sẽ hối hận vì những gì đã làm ngày hôm nay!” Lỗ mãng quá thể!

Đường Diệc Diễm kéo tay của tôi qua, phủ bàn tay anh lên, nhìn sự tối đen trong mắt tôi, giống như một trận bão táp. Anh cười lạnh một tiếng, bất ngờ mãnh liệt hôn lên môi tôi, hung hăng cuốn lấy, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng dây dưa trong miệng tôi, sau đó...

“A...”

Tôi đau đến nổi đẩy mạnh anh ra, sờ cánh môi bị anh cắn nát, mùi máu tràn đầy trong khoang miệng. Đau quá!

Tôi bất khả tư nghị nhìn sự điên cuồng trong mắt Đường Diệc Diễm.

“Duyệt Duyệt, chúng ta... cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Tôi nghĩ, nghe thấy chúng tôi không phải địa ngục, mà là một nơi so với địa ngục còn là đáng sợ hơn rất nhiều!

Ngay cả người hầu tiến tiến ra nghênh đón cũng mang biểu tình quái dị trên mặt, có chút hờ hững, bộ dáng lạnh nhạt giống người chết không còn hơi thở.

Đường Diệc Diễm nắm tay tôi, vững vàng bước tới, tâm bình khí hòa.

Nhưng tôi lại làm không được, bước chân của tôi hỗn loạn, tôi thậm chí nghe được tiếng thở dốc của mình. Đi vào ngôi nhà hoa lệ này khiến người ta thấy quá chói mắt, lòng tôi không ngừng kinh hoàng, cố gắng điều chỉnh hô hấp, nhưng vẫn không thể bình tĩnh. Chỉ có Đường Diệc Diễm gắt gao nắm tay tôi, là giúp tôi chưa đến mức chân nhuyễn không bước nổi!

Trong gian phòng hoa lệ, đường hoàng, nhưng quá mức lạnh lẽo, không khí đều tràn ngập mùi thuốc súng khiến người ta hít thở không thông, giống như mỗi một người trong Đường gia, dối trá, ngoan độc!

Đi vào đại sảnh, tất cả mọi người đều đang ngồi trên sofa, ngắm nhìn nam nữ nhân vật chính lên sân khấu.

Tất cả người Đường gia, biết hoặc là không biết, đều ngồi đó, sắc mặt ngưng trọng.

Ở giữa dĩ nhiên là Đường tổng tài vĩ đại của chúng ta!

Thế nào, định mở cuộc biểu tình?

Vậy mà khi tôi nhìn thấy sắc mặt xanh mét của ông ta, sự sợ hãi trong lòng lại giảm đi như một kì tích. Ông ta nheo mắt lại, âm ngoan đánh giá tôi, không chút khách khí, dựng cây gậy thẳng tắp trước người. Bây giờ tôi mới hiểu được, cây gậy trong tay ông ta căn bản không phải để chống đỡ thân thể suy yếu, mà là tượng trưng cho sự ngoan độc của ông ta, mỗi khi muốn hủy diệt một người nào đó, ông ta đều chặt chẽ nắm cây gậy trong tay, chuẩn bị đón người vào chỗ chết!

“Mọi người đều ở đây sao?” Đường Diễm Diễm thân nhiên nói, rồi lại thân nhiên kéo tôi ngồi vào trong sofa.

Thật đúng là không lễ phép! Tuy rằng không tình nguyện, nhưng lễ tiết cơ bản tôi cũng biết, đặc biệt cái gọi là danh gia vọng tộc này, nhưng họ là người Đường gia, căn bản không phân biệt rõ phải trái, cho nên thật ra cũng chẳng sao cả!

Tôi thân nhiên theo Đường Diễm Diễm ngồi xuống.

Ai nấy đều mang khuôn mặt bối rối, ngay cả Đường Ti Lễ cũng có chút che dấu không nổi vẻ khiếp sợ trên mặt, xem ra đạo hạnh của ông ta có chút giảm sút!

Đường Diễm Diễm ôm bả vai của tôi. “Cháu nghĩ, vị hôn thê của cháu sẽ không cần phải giới thiệu, mọi người hẳn là đều biết hết rồi!”

“Diễm Diễm!” Đường mẫu là người đầu tiên mất kiên nhẫn, bà ta hung hăng trừng mắt nhìn tôi, sau đó rút rờ nhìn về phía ba mình, cuối cùng lại lại bối rối quay đầu nhìn con trai mình. “Vị hôn thê của con là Tuyết Ngưng, con... con chớ có quên!”

“Thế à?” Đường Diễm Diễm cố ý làm bộ như đột nhiên bừng tỉnh, cúi đầu liếc tôi một cái, ánh mắt nhu tình. “Nếu vậy đổi cách xưng hô một chút, vợ cháu thì thế nào!”

Thân mình tôi khẽ run lên, ngây dại nhìn mắt anh tràn đầy ý cười thỏa mãn, nhưng chỉ biết cắn chặt môi, không nói gì.

“Đường Diễm Diễm!” Tiếng rít gào này tất nhiên là phát ra từ con giận dữ của Đường Triết Lý, Đường mẫu sau khi nghe thấy ba mình rống giận, đã yếu

đuổi ngồi xuống sofa, không dám nhiều lời nữa.

Bà ta đúng là e ngại Đường Triết Lý như thế sao, e ngại ba của mình ?

“Đường Diệc Diễm, cháu muốn nhặt xác của người đàn bà này đúng không?” Đường Triết Lý mãnh liệt đập cây gậy xuống nền, một chút cũng không che giấu sự phẫn nộ của mình, hận không thể đem tôi băm thây vạn đoạn.

Hừ, lại là uy hiếp!

Ai nghe cũng biết là uy hiếp, mặc dù đã lỗi thời, nhưng lại là biện pháp hiệu quả nhất, Đường Diệc Diễm đang ôm bà vai tôi bồng siết chặt lại, chậm rãi nói: “Cháu đã muốn, thì tuyệt đối sẽ không buông tay, ai cũng không thể ngăn cản!”

Giờ phút này, sự âm hàn trong mắt Đường Diệc Diễm làm tôi phải giật mình, lần đầu tiên tôi thấy anh nhìn Đường Triết Lý với biểu tình như vậy, trước kia, trong mắt anh luôn tràn ngập sự kính sợ, khuất phục, còn bây giờ...

Anh... thật sự định đối đầu với tất cả những người này sao? Liều lĩnh!

“Được, để ta xem xem, Đường Diệc Diễm ngươi có bản lĩnh gì mà có thể bảo vệ con đàn bà này, bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là quản lý của Đường thị nữa, về phần nơi này, ngươi cũng có thể bước ra ngoài, lần này, ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu, nhưng rồi ngươi sẽ trở về, nơi này cũng không còn chỗ cho ngươi dung thân! Ta đã cho ngươi cơ hội, là ngươi không biết quý trọng!”

Đường Triết Lý vừa dứt lời, tôi chợt nghe thấy bốn phía vang lên âm thanh của tiếng hít sâu, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Đường Diệc Diễm, có bi thương, có đồng tình, đương nhiên còn có cả vui sướng khi người ta gặp họa!

“Ba...” Đường mẫu chung quy là yêu thương Đường Diệc Diễm, chỉ là quá sợ hãi, nhịn không được muốn thay con trai mình cầu tình.

“Ông...” Vài người đàn ông xấp xỉ tuổi của Đường Diệc Diễm cũng giả mù sa mưa lên tiếng khuyên can, ngay cả tôi cũng nhận ra sự dối trá trên mặt họ.

Tôi nhìn Đường Diệc Diễm, xem đi, rõ ràng chính là trúng chọi đá, tại sao mọi chuyện lại rắc rối thế này, bây giờ còn trông mong có đường sống mà quay lại sao? Chúng tôi căn bản là không đứng vững!

“Ông...” Ngay lúc mọi người giả mù sa mưa thay nhau diễn trước diễn sau, Đường Diệc Diễm vẫn không nói gì rốt cuộc cũng chịu mở miệng, giọng nói âm lãnh khiến trái tim người ta cũng băng giá theo.

“Nếu ông muốn đuổi cháu ra khỏi Đường gia, cháu rất sẵn lòng, dù sao vợ cháu cũng không muốn sống chung với mọi người! Nhưng muốn huỷ bỏ chức vụ của cháu, chỉ sợ ngày mai ông phải đến công ty tổ chức một cuộc họp hội đồng quản trị.”

“Ngươi nói cái gì...”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19

Tôi thật sự không nghĩ rằng chúng tôi có thể toàn thân trở ra, hơn nữa lại còn vênh vác tự đắc đến như vậy. Sau khi nói những lời đại nghịch bất đạo, nhìn khuôn mặt khiếp sợ mà trở nên vụn vỡ của mấy người đó, Đường Diệc Diễm ôm tôi, thong dong bước đi tựa như lúc đến. Lần này, những kẻ dưới thật ra đối với chúng tôi cũng nhân nhượng không ít, trên mặt còn vương lại một chút nét cười cứng ngắc, đưa tiễn chúng tôi.

Hay là ngay cả họ cũng nhận ra điều gì đó?

Tôi đi theo anh, nhìn ý cười hiện rõ trên khuôn mặt anh, đắc ý, chắc chắn!

Anh cũng quay đầu nhìn tôi, dương dương tự đắc, tay buột chặt trên đầu vai tôi, bước đi nhanh hơn.

Trái tim tôi lại trầm xuống, Đường Diệc Diễm đã muốn trả bất cứ giá nào. Tình thế bất buột, không chỉ có tôi, còn cả những thứ mà anh vẫn luôn tranh thủ, quyền thế, tài phú!

Lần này, anh sẽ không dễ dàng từ bỏ, anh muốn đoạt lấy, muốn nắm trong tay hết thảy!

Đầu tiên là đối phó với ông nội của mình!

“Anh đã sớm lên kế hoạch rồi phải không?” Tôi rút cuộc cũng hiểu được sự tự tin trong mắt của anh vì sao mà có. Anh đã sớm dự mưu ổn thoả, lên kế hoạch phản kháng Đường gia, khống chế toàn bộ, lật đổ Đường Triết Lý!

Mà anh như vậy, lại làm cho tôi cảm thấy xa lạ!

“Không được đầy đủ, chỉ là em khiến cho kế hoạch tiến hành nhanh hơn mà thôi!” Anh thần nhiên nói, không có chút biểu tình đau khổ nào, tâm tình dường như cũng vô cùng tốt. “Hôm nay không lái xe nữa, chúng ta đi xuống đi từ khu phú hào này nhé!”

Anh kéo tôi lướt qua xe thể thao, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, chúng tôi dọc theo lưng chừng núi thẳng một đường xuống phía dưới, từ nơi quyền thế tối cao đi xuống, xẹt qua ngôi biệt thự trùng trùng sang trọng kia, cả chiếc danh xe mà biết bao người khát cầu.

Đây thật đúng là một thế giới ngập vàng son, nơi người thường không thể đặt chân đến, quyền thế, tài phú!

“Biết không? Nơi này có rất nhiều người có lẽ hôm nay là phú ông bạc tỉ, ngày mai lại biến thành ăn mày bên đường, ngay cả người nghèo cũng không bằng, đây là thương giới, thay đổi trong nháy mắt, ăn tươi nuốt sống lẫn nhau!” Tiếng nói nặng nề của Đường Diệc Diễm truyền đến bên tai tôi, mang theo một chút băng hàn, còn cả chết lặng.

Mà anh lại luôn phải sống trong một thế giới như vậy để giãy dụa, để chiến đấu?

Có lẽ, trừ việc anh quyền luyến tôi, tôi tuyệt nhiên không hiểu anh, hiểu những bộ mặt khác của anh, điều anh không muốn người khác biết.

“Anh có phải đã quá tự tin rồi không!” Không phải tôi muốn tát cho anh một gáo nước lạnh, nhưng thật sự Đường Triết Lý không phải là một nhân vật nhỏ. Ông ta có thể sáng lập một tập đoàn khổng lồ, không thể dễ dàng bị kẻ địch lật đổ được!

Đường Diệc Diễm dừng chân lại, nhìn tôi, khinh thường cười, sau đó lại bắt đầu bước tiếp, ánh mắt nhìn về phía trước, không có tiêu cự, khoe miệng giương lên tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp. “Duyệt Duyệt, năm tháng là kẻ thù đáng sợ của kẻ cường giả, cho dù tuổi trẻ dũng mãnh đến thế nào, thì bây giờ... ông ta cũng đã già đi, ba năm, đủ để lật đổ ông ta!”

Ba năm, tôi khiếp sợ nhìn về phía Đường Diệc Diễm, ba năm trước, anh quay lại Đường gia đã bắt đầu dự mưu lật đổ ông mình rồi sao?

Ẩn nhẫn, giả vờ phục tùng, đều là vì lật đổ ông của mình?

Bàn tay Đường Diệc Diễm đang ôm bả vai của tôi chợt buông xuống, chuyển đến nắm lấy tay tôi, ngón cái ma sát lòng bàn tay của tôi. “Rất nhiều người đã dạy cho anh biết một điều, kẻ yếu quả thực không chịu nổi sự tấn công. Bao gồm cả em, Duyệt Duyệt!” Anh rút cuộc cũng quay đầu nhìn tôi, con ngươi hơi nhũn lại.

Trái tim tôi nặng nề run lên, trong lòng dâng lên một sự bất an. Tôi bàng hoàng nhìn anh, anh trước mắt... xa lạ đến đáng sợ.

Tôi sai lầm rồi, ba năm qua anh không phải trở nên ẩn nhẫn, mà là trở nên thâm trầm, sâu sắc làm cho người ta sợ hãi. Cho dù tôi không quay về, thì khi quyền thế trong tay anh đạt tới đỉnh điểm, anh cũng nhất định sẽ tới tìm tôi, giam cầm tôi!

Người đàn ông này đã sớm điên rồi!

“Đường Diệc Diễm, anh thật đáng sợ!”

“Vậy sao?” Anh chưa xót cười, hai má khê run lên. “Anh có thể nói, tất cả những điều này đều là do em bức anh sao? Diệp Sương Phi!”

“Vi em, anh có thể không từ thù đoạn!”

Tôi suy sụp buông tay xuống, lại bị anh chặt chẽ nắm lấy!

Đã không có, trên thế giới này đã không còn người nào có thể kiềm chế Đường Diệc Diễm. Anh muốn, không còn ai có thể ngăn cản được nữa.

Đường Diệc Diễm, em đến tận cùng có mị lực như thế nào để anh trở nên liều lĩnh, điên cuồng như vậy?

Một đường đi xuống, chúng tôi rút cuộc cũng tới chân núi, mắt cá chân đau nhức không thôi, màn đêm cũng dần trở nên u ám. Bóng đen bao trùm trên đỉnh đầu, làm cho người ta không thờ nổi.

Bây giờ, nên đi đâu đây?

Tôi chuyển điện thoại sang chế độ rung, nó không ngừng ‘Ong ong’ chuyển động trong túi, tôi có thể tưởng tượng được Giang Minh đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại tìm tôi. Nhưng tôi biết, chừng nào Đường Diệc Diễm còn chưa mở miệng, tôi nơi nào cũng đi không được!

“Mệt không?” Đường Diệc Diễm nhìn khuôn mặt mệt mỏi của tôi, hỏi. Thân thể mệt, trái tim lại càng mệt!

Tôi khẽ gật đầu, chúng tôi ít nhất đã đi bộ hơn một giờ đồng hồ. Tôi cũng lười kháng cự, tính cách của anh tôi rất hiểu. Giờ đây anh có lẽ chẳng cần phải nói cho tôi biết, ngay cả ông của anh cũng không có cách nào kiềm chế được anh. Người duy nhất khiến anh cố kỵ đã không còn, tôi phải làm thế nào mới thoát đi được đây?

Tôi nghĩ, tôi vẫn làm hại anh. Ít nhất lúc này, anh thật sự đang đối địch với cả thế giới, với toàn bộ Đường gia. Những người chịu sự khống chế của Đường Triệt Lý có thể từ bỏ ý đồ sao? Sẽ không, bọn họ chịu đựng Đường Triệt Lý cũng là vì có thể chiếm được số tài sản khổng lồ của gia tộc, sao có thể để cho Đường Diệc Diễm độc chiếm.

Chiến tranh đã chính thức bắt đầu! Không có thời gian để thờ nữa rồi!

“Anh nghĩ, bây giờ em cũng hiểu được tình cảnh của mình, chỉ có đi theo anh, cùng anh đứng chung một chỗ, em mới có thể toàn thân trở ra!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi, giọng điệu vừa như phân tích cũng vừa là cảnh cáo.

Tôi không nói, cũng không muốn phản bác, đơn giản là đau lòng vì anh, đau lòng anh phải duy trì bề ngoài kiên cường mà trái tim lại mỗi một không chịu nổi. Tuyên chiến với tất cả mọi người ở Đường gia, cần nhiều dũng khí đến thế nào đây?

“Diệc Diễm, em mệt chết đi được... Tôi khách sạn ở đằng trước... được không?” Tôi do dự liếc anh một cái, chỉ vào khách sạn cao ngất ngay phía trước, bảng tên màu hồng lóe ra giữa trời đêm.

Đường Diệc Diễm ngẩn ngơ, bất khả tư nghị nhìn tôi đầy khiếp sợ, anh nhìn chăm chăm, dường như muốn thấy rõ trong lòng tôi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Anh cho rằng tôi đang phục tùng?

“Em không muốn về Thanh Viên, đi vào trong đó nghỉ ngơi được không?” Tôi lặp lại lần nữa, xóa bỏ sự nghi ngờ của anh. Thật sự buồn cười, anh vẫn muốn tôi phục tùng, không phải sao? Bây giờ lại có biểu tình không dám tin như vậy?

Tôi nhin không được cười một tiếng, Đường Diệc Diễm lại có chút bối rối, không giống với vẻ lạnh lùng vừa rồi, một lần nữa cầm lấy tay tôi, đi nhanh về khách sạn phía trước!

Nhân viên lễ tân khẳng định là biết Đường Diệc Diễm, biểu tình quái dị của cô ta đã nói rõ mọi thứ, nom nớp lo sợ lại mang theo một chút chờ đợi, trộm ngắm Đường Diệc Diễm rồi lại nhìn nhìn tôi, khinh thường, đồ kỵ!

Những biểu tình như vậy tôi đều quen thuộc.

Cầm chìa khoá phòng, Đường Diệc Diễm kéo tay tôi đi vào trong thang máy, một đường không nói gì. Có lẽ anh còn đang cân thận suy nghĩ xem tôi rốt cuộc đang tính toán cái gì. Có lẽ còn đang hoài nghi tôi sẽ phản bội, hoặc là muốn giờ thủ đoạn gì đó!

Tranh đấu với mọi người nên hình thành thói quen tính kế, mỗi một bước đều phải suy nghĩ xem sẽ vì cái gì, bao gồm đối với chính người mình yêu!

Đi vào phòng, tôi tiến thẳng về phía cửa sổ lớn, kéo rèm sang một phía. Bên ngoài, ánh sáng như ngọc của thành phố không hề vì màn đêm thâm trầm mà trở nên yên tĩnh, ngược lại càng tăng thêm vẻ quý mị. Dưới ánh đèn neon kia có bao nhiêu linh hồn cô đơn không chịu nổi.

Tôi nhẹ nhàng thở dài. Ngày mai, Đường Diệc Diễm sẽ phải đối mặt với một thế giới khác hôm nay, ngày mai, xung quanh anh sẽ chỉ có tranh đấu, chỉ có đổ máu, mà tất cả... đều là vì tôi!

Tôi vẫn luôn trốn tránh, nhưng lại vẫn không thể tránh được. Tôi còn trở thành kẻ họa thù, nếu trận này anh thua, tôi chính là kẻ đầu sỏ hủy diệt anh giống như mọi người vẫn nghĩ, hủy diệt anh hoàn toàn!

Tôi xoay người, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng trước mặt, nhợt nhạt cười. “Em giúp anh chuẩn bị nước tắm nhé?”

Thân mình Đường Diệc Diễm khẽ run lên, như là không biết tôi, lông mi nhẹ nhàng chớp một cái.

Tôi nhún vai, đi vào phòng tắm, mở vòi nước, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lấy tay khuấy động dòng nước, thử nhiệt độ. Sau đó lại cầm lấy lọ sữa tắm đặt ngay bên cạnh, cẩn thận nhìn!

Còn anh vẫn đứng ở cửa, lẳng lẳng nhìn tôi bận rộn. Hơi nước dần dâng lên trong không khí khiến tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy tiếng hít thở nặng nề mang theo sự lo âu truyền đến.

Tôi đem khăn tắm vắt lên thành của bồn tắm, cúi đầu. “Diệc Diễm, anh tới thử xem có thể...sao?”

Tôi còn chưa nói hết, một đôi tay từ phía sau đã vươn tới gát gao ôm tôi. Hơi thở nóng bỏng của Đường Diệc Diễm xuy phát bên tai. “Em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Duyệt Duyệt, chết tiệt, em rốt cuộc suy nghĩ cái gì?” Trong giọng nói của anh tất cả đều là ảo não, phiền táo, bởi vì không thể đoán được tâm tư của tôi!

Tôi quay đầu, thấy rõ trên mặt anh xuất hiện sự lo âu, hoảng loạn, nhìn tôi chăm chăm.

Vốn dĩ tưởng rằng đã nắm trong tay hết thảy, lại không nghĩ tôi sẽ có phản ứng như vậy.

Nhưng anh sao có thể hiểu được, tôi chỉ là đau lòng, chính là đau lòng anh.

Cho dù chỉ có một đêm, tôi cũng muốn xoa dịu vết thương trong trái tim anh. Ngày mai, vĩnh viễn sẽ chỉ có tranh đấu, còn có thể cố kỵ đến tôi sao?

Có một số việc, anh vẫn hiểu được, chỉ là anh đang trốn tránh. Có lẽ cho anh một khoảng thời gian, anh có thể giải quyết mọi việc, nhưng mà đã không có, bởi vì tôi, anh bị buộc đến nơi đầu sóng ngọn gió, không thể quay đầu, cũng chẳng có cách nào quay đầu.

Quả thực, là do tôi bức anh!

“Nước sẽ lạnh mất!” Đầu ngón tay tôi chạm đến mặt nước. Bàn tay anh xẹt qua ngực tôi, dồn dập thờ dốc.

Trong mắt Đường Diễm dâng lên một chút u ám, đôi ngươi trở nên thâm trầm, mê loạn nhìn tôi, anh ôm chặt lấy tôi, xoay người tôi lại. Trong phòng, hơi nước vẫn quanh quẩn khắp cơ thể hai chúng tôi, trong người cũng dần dâng lên sự ấm áp làm cho mặt tôi trở nên đỏ bừng, ánh mắt trong suốt lóe ra.

Đường Diễm nhìn tôi chăm chăm, hai tay đặt trên đầu vai tôi rất lâu. Cuối cùng, anh thất bại gầm nhẹ một tiếng, ôm chặt lấy thân mình nóng bỏng của tôi, vội vàng hôn tôi, trần trọc.

Tay anh kéo áo khoác của tôi xuống, lùi tiến vào trong cơ thể.

“Diễm Diễm... Tắm... trước!” Tôi run run né bàn tay đang tuần tra tới lui của anh, thì thào.

“Cùng nhau... Anh muốn em cùng tắm với anh...!” Đường Diễm vui đầu ở cổ tôi, hôn lên khắp da thịt tôi, thanh âm ám ách truyền đến, giây tiếp theo, anh ôm lấy tôi, bước vào bồn tắm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20

Phía sau là thân mình nóng bỏng của Đường Diễm, tay anh vòng quanh eo của tôi, đỡ tôi chậm rãi ngồi vào bồn tắm, nước theo bồn tắm lớn tràn ra đầy sàn. Môi Đường Diễm chậm rãi quấn lấy môi tôi. Cảm giác tê dại làm cho thân mình tôi run run, vô lực dựa vào lòng anh, hồ hấp dồn dập.

“Diễm Diễm...”

Giọng nói của tôi trở nên bất lực, bởi vì không thể nhìn thấy anh đang ở phía sau mà cảm thấy sợ hãi.

“Đừng sợ, anh ở bên cạnh em!” Đường Diễm dịu dàng dỗ dành tôi.

“A...” Anh đỡ lấy thất lưng của tôi, làm mấy động tác thử thăm dò, nước lại tiếp tục tràn ra, làm cho sàn nhà ẩm ướt.

“Diễm Diễm...” Tôi kích động bắt lấy tay anh. “Diễm Diễm...”

Diễm Diễm, giờ khắc này, hãy để chúng ta vĩnh viễn được bên cạnh nhau!

oOo

Tiếng chuông di động bén nhọn vang lên vào sáng sớm, đánh thức giấc ngủ.

Tựa vào trong vòng ôm ấp ấm, tôi bất an mấy máy, miệng lẩm bẩm những lời vô nghĩa.

Có người ‘Đô’ một tiếng cắt đứt điện thoại, tiếng chuông đột ngột im bật. Cảm giác được thân mình ai đó phía trước khẽ động một chút, cánh tay đặt trên lưng của tôi buộc chặt. Ngón tay của Đường Diễm ngón tay tuần tra tới lui trên hai má tôi, trượt xuống cổ, đầu vai, rồi tới ngực, lưu luyến không rời.

Hơi thở nóng bỏng của anh xuy phất trên mặt tôi, xúc giác theo đầu ngón tay một đường lan tràn đến toàn thân.

Mở mắt ra, là ánh mắt cực nóng của Đường Diễm, tràn đầy tình dục.

“Tỉnh rồi à?” Anh thỏa mãn nhâm nhi một chút cười yếu ớt, nhìn tôi, ngón tay dừng ngay trên bộ ngực của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn.

Mặt tôi phút chốc đỏ lên, anh vỗ về chơi đùa như vậy, đổi thành ai cũng không có cách nào an tâm mà ngủ.

“Không đi sao?” Tôi nhăn trán, nghĩ đến cuộc điện thoại trước đó, lén lút muốn lùi thân mình lại một chút, tránh đi sự vỗ về chơi đùa của anh, nhưng lại bị anh phát hiện, bắt khẩn buộc chặt tay, tôi bị anh ôm chặt.

“Diệc Diễm...”

“Không sao, anh muốn ở bên em!” Đường Diệc Diễm nhếch môi, tay vẫn không buông ra, ngược lại còn tăng thêm lực, dọc theo bụng của tôi lướt một đường xuống phía dưới, đôi ngươi sáng màu hổ phách trong mắt anh bỗng biến sắc âm trầm.

“Đường... Diệc Diễm!” Tôi bất đắc dĩ giữ lấy bàn tay không an phận của anh, sao anh lại dư thừa sức sống như vậy chứ, tối hôm qua vừa mới...

Thất lưng đau đớn nhắc nhở đêm qua chúng tôi đã điên cuồng ra sao, nhưng hiện giờ, cảm giác đau nhức còn chưa rút đi, anh đã lại muốn...

“Không... Đứng!” Tôi nhẹ nhàng chống đỡ, trời ạ, tôi cảm giác xương cốt của mình sắp nhuyễn hết cả rồi. Hơn nữa anh đã quên sao? Hôm nay anh còn một trận đánh ác liệt!

“Anh... không thể dừng lại hả?” Mặt tôi đỏ bừng, tiếp tục oán giận, anh giống hệt một tên tiểu tử mới nếm thử tình dục lần đầu, đêm đó cũng vậy, tối hôm qua cũng thế. Chúng tôi gần như không hề chớp mắt. Tôi thật sự không còn bao nhiêu khí lực nữa!

“Không được...” Tôi chống đỡ tay, nhưng lại bị anh bắt lấy, nhẹ nhàng ấn xuống, thân mình anh lập tức đè lên trên, lửa nóng kiên định đã sẵn sàng. “Cùng lắm thì cho em ở trên, như vậy sẽ không quá mệt!” Dứt lời, anh còn trêu tức nháy mắt, vừa lòng nhìn khuôn mặt tôi đỏ ửng.

Bên tai dâng lên một trận nóng bỏng, bàn tay tôi nắm mạnh đầu vai anh, hờn dỗi: “Đường Diệc Diễm!”

Anh nặng nề cười, nhẹ nhàng mân mê miệng tôi. Tay bắt đầu vỗ về chơi đùa khắp cơ thể tôi. Rất nhanh sau đó, tôi cũng khó kìm lòng nổi, lại một lần nữa cùng anh đắm chìm trong bể dục làm cho người ta không thể tự kiềm chế này!

Thở gấp, than nhẹ!

Đầu ngón tay tôi bấm sâu vào lưng anh, khoái cảm này khiến người ta muốn ngừng thở!

“Duyệt Duyệt...”

“A...” Tôi đáp lại anh, nhắm mắt lại, gất gao đi theo.

“Đừng... Đừng yêu cầu quá cao đối với đàn ông cầm dục ba năm!”

Mắt tôi bỗng chốc tròn to, tôi nghe được giọng nói trầm thấp bất đắc dĩ kia của anh.

Cầm dục ba năm, không lẽ... Anh không phải đã đính hôn với Trương Tuyết Ngưng hay sao?

Nhìn khuôn mặt đầm mồ hôi của Đường Diệc Diễm, mũi tôi bỗng thấy chua xót, Đường Diệc Diễm, tên ngốc này!

Nếu có thể, tôi thật sự không muốn bỏ anh mà đi. Thật sự!

Đường Diệc Diễm hôn tôi một chút, nằm xuống bên tôi, để tôi tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập cuồng loạn đang chậm rãi bình ổn của anh.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng anh nặng nề thở dài, ngực anh phập phồng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

“Duyệt Duyệt, nhiều nhất là hai ngày, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

Vĩnh viễn? Tôi hạ thấp mi mắt, anh đã từng nói cả đời này tôi đều là người của anh, nhưng vĩnh viễn là bao lâu?

Ứng thuận hứa hẹn chính là một món nợ, tôi cho không được, cũng không đủ khả năng!

Bởi vì thân thể còn nặng trĩu, trái tim vẫn do dự!

“Đường Diệc Diễm, một khi người ta sợ hãi mất đi thứ gì đó thì sẽ trở nên yếu đuối, muốn chiến thắng, nhất định phải hy sinh!” Tôi khó xử nhắm mắt lại. Thân mình anh khẽ giật giật, nhẹ nhàng xoay người lại, ôm chặt lấy tôi, nhìn trong mắt tôi lóe ra lệ quang, anh nhíu mi. “Cho nên, em mới làm vậy? Không muốn sao?”

“Vậy em đã chiến thắng?” Đường Diệc Diễm nắm lấy đầu vai của tôi, vẻ mặt âm đạm: “Sau khi bỏ qua trái tim của mình, em sẽ giành được chiến thắng sao?”

Không, không ngừng mà áp lực chính mình, tôi cái gì cũng không có được, ngoài đau xót! Thậm chí, tôi càng trở nên yếu ớt!

Đường Diệc Diễm nhìn tôi chằm chằm, buông lỏng tay tôi ra, một đạo băng hàn hiện lên trong đáy mắt anh, anh nhếch miệng. “Anh, Đường Diệc Diễm chỉ biết đoạt lấy, phàm là thứ anh muốn, anh sẽ không buông tay!”

Anh nói được thì làm được. Tôi khiếp sợ nhìn sự kiên định trong mắt anh.

“Duyệt Duyệt, em có yêu anh không?” Đôi khi, dù biết rõ đáp án, nhưng lại vẫn muốn nghe được câu trả lời khẳng định, dù anh là Đường Diệc Diễm, anh vẫn cần câu trả lời của tôi, một lần gặt đầu.

Nhưng tôi không đủ dũng khí. Sợ bước từng bước, lại rơi vào vạ kiếp bất phục!

Tôi cắn chặt môi, vẫn yếu đuối lựa chọn trốn tránh! Tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

“Mặc kệ em có yêu anh hay không, tóm lại, cả đời này em cũng đừng mơ có thể thoát khỏi anh!” Giọng nói đầy kiêu ngạo của Đường Diệc Diễm truyền đến từ trên đỉnh đầu, tôi không dám ngẩng lên, để mặc anh gặt gao ôm tôi vào lòng.

Đã đến nước này rồi, tôi còn thoát được ư?

Cho dù thân thể thoát được, thì trái tim đã sớm bị giam cầm, không thể thoát ra!

oOo

Trước khi đến công ty Đường Triền, Đường Diệc Diễm đã đưa về Giang Trạch, lúc anh không ở bên tôi, chỗ này là nơi an toàn nhất.

“Chờ anh!” Trước khi đi, anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái, in lại hương vị của mình, ánh mắt lưu luyến, sau đó, anh ngồi vào trong xe taxi, tiêu sái mà đi.

Tôi đứng tại chỗ rất lâu, nhìn chiếc xe dần dần biến mất trong tầm nhìn, nhiệt độ cơ thể của anh vẫn còn lưu lại trên trán, hoà vào trái tim tôi.

Đường Diệc Diễm, chúng ta đã không còn đường lui, phía trước là cạm bẫy hiểm ác, sau lưng lại là vách núi đen vạn trượng, may mà, nếu như thất bại, chúng ta vẫn còn có nhau, cùng nhau xuống địa ngục!

Tôi thở dài, xoay người, bỗng chốc ngã ra. Giang Minh mặt không chút thay đổi đứng ở đó, nhìn chăm chăm tôi.

Tầm mắt của chúng tôi giằng co rất lâu.

“Duyệt Duyệt...” Giang Minh bước đến trước mặt tôi, kéo tay tôi, nhượng mảy, vẻ lo lắng trên mặt vừa rồi hoàn toàn biến mất. “Đi theo tôi!”

Vào đại sảnh, Giang Minh đặt một tập văn kiện lên trên bàn, hình như hắn đã đợi tôi rất lâu.

Mỗi lần hắn gọi điện thoại tới, mà ngày hôm sau nhìn thấy tôi lại không hề đề cập đến bất cứ chuyện gì, cũng không hỏi tôi đã đi đâu. Tôi nghĩ, hắn biết rõ, chỉ là không muốn nhắc tới.

Hợp đồng mượn tiền? Đường Ti Lễ, tôi nhìn thấy tên kí bên dưới cùng. “Hắn... thật sự trúng kế?” Tôi có chút không thể tin được!

“Ừ, ngay cả người thân tín nhất bên cạnh cũng phản bội mình, hắn còn có cách nào khác sao? Nếu để cho Đường Triết Lý biết, hắn sẽ chết càng khó coi!”

Đường cùng?

Tôi run run nắm hợp đồng mượn tiền trong tay, kế tiếp, chỉ cần một đòn phản công, Đường Ti Lễ lập tức sẽ rơi vào vạ kiếp bất phục. Sự trả thù nhiều năm qua... sắp thành công! Việt Phong cũng có thể ngủ yên!

Nhưng... Nhưng tại sao, trong lòng không có niềm vui sướng của sự thành công, ngoài mỗi một, cái gì cũng không có, chỉ còn lại trống rỗng!

“Chỉ không vì à?” Nhìn biểu tình dờ dẩn của tôi, nét hưng phấn trên mặt Giang Minh bỗng cứng đờ. “Duyệt Duyệt!”

“À không...” Tôi bối rối gặt đầu. “Tất nhiên là tôi rất vui!” Tự tay ném Đường Ti Lễ xuống địa ngục!

Chỉ là, bây giờ người tôi lo lắng nhất là Đường Diệc Diễm. Tôi lo lắng cho an nguy của anh.

“Thật sao?” Giang Minh nhìn kỹ tôi, thì thào: “Duyệt Duyệt, ngày mai không cần phải đến công ty, chạng vạng tôi sẽ tới đón chị!”

“Hả?”

“Không phải chị lại quên, ngày mai là sinh nhật 18 tuổi của tôi đấy chứ, chị là bạn nhảy của tôi!”

Mặt tôi bỗng chốc đỏ lên, tôi thật sự lại quên mất!

“Được, tôi ở nhà chờ cậu!” Tôi gặt đầu, Giang Minh vừa lòng cong khoé miệng lên.

Giang Minh nhìn tôi, trong mắt khẽ lóe ra. “Ngày mai, nhất định sẽ trở thành một ngày khó quên nhất đối với tôi!”

Nhưng tôi lại không rảnh bận tâm đến vui mừng của hắn! Trái tim bỗng trầm xuống, tôi âm thầm cúi đầu, Diệc Diễm, anh vẫn ổn chứ?

Gần đến buổi chiều, không biết giới truyền thông đánh hơi được tin tức từ đâu, mà đồng loạt đưa tin tập đoàn Đường thị rung chuyển, nội bộ tranh giành đẫm máu, khẩn cấp mời dự họp đại hội cổ đông... Thành phố này lại nổi lên sóng gió!

Mà đến tận chạng vạng, Đường Diệc Diễm cũng không gọi điện thoại lại cho tôi, tất cả giống như nhiều năm về trước, khoảng thời gian anh biến mất, nhưng lần này có chút khác biệt. Chỉ mới một buổi chiều, lo âu và khủng hoảng đã khiến tôi đứng ngồi không yên, càng không ngừng đi đi lại lại trong phòng.

Mấy lần xúc động muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không có dũng khí ấn số. Nếu... nếu điện thoại của tôi quấy rầy anh, nếu điện thoại của tôi làm anh do dự, nếu anh không muốn nhận điện thoại của tôi, nếu... các kiểu suy đoán kì quái hiện lên trong đầu tôi, khiến tôi buồn bực, lo âu!

Anh biết tôi sẽ lo lắng, tại sao còn không gọi điện thoại đến, hay là không thuận lợi? Hay là thất bại rồi?

Diệc Diễm... Tôi cảm thấy mình sắp điên mất rồi! Tay gắt gao nắm di động, tôi thờ dãi, đi thong thả từng bước, nhíu mi...!

Cho đến khi tôi rút cuộc ngăn không được sự mời mọc xâm nhập trong đầu, thần kinh căng thẳng khiến tôi vô cùng mệt mỏi, nặng nề mà nằm trên giường. Mí mắt trở nên trầm trọng, bốn phía bắt đầu mơ hồ. Nhưng trước khi nhắm mắt lại, tôi vẫn không quên gắt gao nắm chặt di động trong tay.

Đang buồn ngủ, bỗng nhiên nghe được ‘Đô đô’ hai tiếng, màn hình di động hồng nhạt chiếu lên mặt tôi, tôi giật mình mở mắt ra, nhìn màn hình lóe sáng.

Là tin nhắn!

Cầm di động lên, tôi kích động ấn nút OK.

“Rất nhớ em!”

Trên màn hình là dãy số quen thuộc, khẩu khí quen thuộc!

Tôi nắm chặt di động, nhìn.

Lại là hai tiếng “đô đô”.

“Muốn ôm em vào lòng, Duyệt Duyệt!”

Trái tim tôi run lên, Diệc Diễm, em cũng vậy, rất muốn ở bên cạnh anh.

“Ồn chứ?” Tôi nhấn nút, gửi qua. Tại sao không nói chuyện Đường thị, là không thuận lợi sao?

Tôi cấp bách nhìn màn hình, một lúc lâu sau, di động vẫn không có động tĩnh gì.

“Tại sao không trả lời?” Vì nóng vội muốn biết đáp án, tôi lại bắt đầu nhấn tin, đang muốn gửi qua, di động lại vang lên.

Tôi ấn nút nghe, giọng nói nhẹ nhàng vang lên. “Diệc... Diệc Diễm!”

“Em yêu anh chứ? Duyệt Duyệt!” Giọng khàn khàn của anh truyền đến, vẫn là câu hỏi đó!

“Yêu anh chứ?” Anh lặp lại đầy chua xót!

Trái tim bỗng rồi rầm, nước mắt lẳng lặng rơi xuống, tôi gật đầu, nhưng không có dũng khí nói thành lời, chỉ không ngừng gật đầu, cắn chặt môi, không cho tiếng nghẹn ngào thoát ra khỏi miệng!

Tôi sợ hãi, sợ hãi phải thừa nhận. Trong lòng có quá nhiều băn khoăn, chỉ có thể yếu đuối trốn tránh hết lần này đến lần khác!

Đầu điện thoại bên kia là một mảnh tĩnh mịch. Trong không gian yên tĩnh, tôi thậm chí nghe được âm thanh lẫn lộn trong cổ họng anh.

“Đô...!” Rút cuộc, đầu dây bên kia cũng ngắt điện liên lạc, chỉ để lại thanh âm dứt quãng không ngừng vang lên bên tai tôi.

Đợi không được câu trả lời của tôi, anh đã cúp máy!

Tôi nắm di động, ngây dại ngồi trên giường, vùi đầu trong đầu gối, cuối cùng không chịu nổi sự đè nén mà khóc rống lên.

Yêu, em yêu anh, nhưng em quá sợ hãi, áp lực nhiều, đối mặt lại càng nhiều!

Em sẽ hủy hoại anh, tình yêu sẽ khiến anh bị hủy hoại!

Đường Diệc Diễm, giữa chúng ta, thứ không nên có nhất chính là tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 21

Hôm nay không chỉ đơn thuần là bữa tiệc sinh nhật của Giang Minh, mà còn là thời điểm tập đoàn Giang Nguyên muốn phô bày thực lực của mình với tất cả mọi người. Tiệc được tổ chức tại khách sạn sang trọng nhất thành phố. Tôi có thể tưởng tượng, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu nhân vật nổi tiếng tới tham dự, mà tiền tài lại chính là yếu tố đầu tiên. Thân phận đều do tiền tài quyết định!

Đúng bây giờ, Giang Minh trở về Giang Trạch đón tôi, cậu ta mặc một bộ âu phục được cắt may khéo léo. Thiếu niên lỗ mãng trong trí nhớ của tôi dường như đã biến thành chàng trai phong độ ngay trước mắt.

Mười tám tuổi. Lúc chúng tôi gặp nhau, cậu ta mới mười lăm, một thiếu niên tôi vẫn tưởng rằng có thể khổng chế được, vậy mà lại luôn không như mong muốn!

“Mắt của chị sao lại hồng như vậy?” Giang Minh đi đến bên người tôi. Cho dù trang điểm tỉ mỉ thế nào cũng không che giấu được tơ máu trong mắt!

“Không sao, chắc là do hơi mệt!” Tôi tránh tay của cậu ta, cười cười cho có lệ.

Giang Minh nhún vai. “Quả nhiên, cho tôi một sự kinh hi rất lớn!” Trong mắt cậu ta có kinh diễm!

Tôi ngán người, nghĩ đến ngày đó vì không thể mặc váy ra ngoài được, nên đã tùy tiện lấy đại một cái có, giờ lại thấy có chút buồn cười. “Đó là công lao của người trang điểm!” Cậu ta còn cẩn thận tìm một chuyên viên trang điểm đến đây, có phải quá long trọng hay không!

“Tin tôi đi, không chỉ vì trang điểm thôi đâu!” Giang Minh vươn tay tới nắm lấy bàn tay tôi, cười: “Lên xe đi!”

Tôi khẽ gạt đầu, nắm chặt ví trong tay, bên trong, di động cũng chưa thấy vang lên!

Xe chạy thẳng về hướng hội trường khách sạn, tôi tựa vào cửa kính xe, lại một lần nữa nắm chặt chiếc ví, đầu ngón tay khẽ vuốt di động nằm bên trong. Diệc Diễm... Em rất lo lắng cho anh, anh vẫn ổn chứ?

Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ thân xe đều chấn động một chút, xe đột ngột dừng lại. Phía trước không ngừng xôn xao, cùng với đó là những tiếng hét chói tai, những tiếng gọi ầm ĩ, ồn ào!

Trừ bỏ những tiếng ồn và cả dòng xe đang kéo dài, cái gì cũng không thể nhìn tới!

“Sao lại thế này?” Lái xe ấn mở cửa sổ xe, lộ đầu ra ngoài. Xe chúng tôi bị vây ở giữa, phía trước giao thông đã ách tắc, những chiếc xe ở phía sau lại càng không ngừng nhấn còi thúc giục, cả dòng xe bị vây ở trong đó, không thể di chuyển.

“Chủ thử đi xuống xem sao lại thế này?” Trên mặt Giang Minh có chút lo âu, nhìn thoáng qua mặt đồng hồ. Cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi nhất định sẽ tới muộn!

Tôi siết chặt chiếc ví, trong lòng không hiểu sao lại thấy bồn chồn, dường như hô hấp cũng có chút khó khăn. Tôi hít mạnh một hơi, không hiểu bối rối từ đâu mà đến, hình như sắp xảy ra chuyện gì đó!

“Sao thế, mệt à?” Giang Minh phát hiện ra biểu tình dị thường của tôi, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay đang trở nên lạnh lẽo của tôi, khăn trương nhúu mi. “Duyệt Duyệt, chị làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, chống tay lên trán, sự hoang mang trong lòng dường như đã lấp đầy lồng ngực, không thở nổi. Tôi run run nắm lấy cửa xe. “Tôi thấy rất nhàm chán, muốn ra ngoài hít thở không khí!” Cửa kính xe đã muốn mở ra, nhưng tôi lại gần như không thở nổi, nhìn đám người đang chạy về phía trước, bộ dạng thất kinh, biểu tình kinh hãi, rốt cuộc phía trước đã xảy ra chuyện gì?

Không đợi Giang Minh trả lời, tôi vội đẩy cửa xe ra, bước xuống. Chân vừa chạm đất, lái xe đã thờ hồng học chạy về, về mặt kinh hoàng “Thiếu gia...”

“Thiếu gia, phía trước xảy ra tai nạn xe cộ, rất nghiêm trọng!” Lời nói của lái xe làm cho trái tim tôi run lên, về mặt của ông ta dường như còn che giấu điều gì. Quả nhiên, lái xe dừng lại một chút, đỡ lấy ngực đang phập phồng. “Bọn họ nói... nói là tập đoàn Đường thị... xe của Đường Diệc Diễm!”

“Ba!” Chiếc ví đang nằm trong tay rớt xuống, tôi trừng lớn mắt, vội vàng túm lấy vạt áo của lái xe. “Chú nói cái gì? Lặp lại lần nữa! Nói mau!”

“Diệp tiểu thư...” Biểu tình của tôi dường như làm cho lái xe thấy sợ hãi, ông ta ấp a ấp úng nhìn tôi, lặp lại: “Bọn họ nói... nói... chiếc xe kia là... xe của tiểu thiếu gia của Đường gia!”

Diệc Diễm...

Tôi buông tay, lao đảo lui về phía sau vài bước, lắc đầu. Sẽ không, không đâu, nhất định là nhầm lẫn, họ đã lầm rồi! Tôi muốn nhìn, tôi muốn nhìn!

Diệp Diễm!

“Diệp Suong Phi...” Giang Minh bắt lấy tay tôi.

“Giang Minh, cậu làm cái gì thế, bỏ ra!” Tôi giãy dụa, cậu ta làm gì, tôi muốn đi lên phía trước, tôi muốn nhìn, họ đã lầm rồi! Nói sai rồi! Sẽ không, Diệp Diễm! “Bỏ ra, bỏ ra...” Tôi dường như phát điên đẩy cậu ta ra, hai mắt đỏ bừng!

“Diệp Suong Phi, chị tỉnh táo một chút, chị có biết chị đang làm cái gì không?” Giang Minh gắt gao bắt lấy tay tôi, đè bả vai của tôi lại, rống giận: “Chị nhìn cho rõ ràng, đó chỉ là một người vớ vẩn, không liên quan gì đến chị hết! Đi theo tôi!”

“Không...” Tôi giãy dụa, kêu to: “Không phải! Có liên quan đến tôi, có liên quan!”

“Tôi yêu anh ấy! Tôi yêu anh ấy! Tôi không thể không có anh ấy! Không thể!”

Thân mình Giang Minh cứng đờ, bất khả tư nghị nhìn tôi, trong mắt tất cả đều là khiếp sợ, còn cả bối rối.

“Tôi yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy...” Hai mắt tôi đỏ hồng, khóc kêu. Giang Minh buông lỏng tay, trừng mắt nhìn tôi, giống như không biết tôi.

Tôi thừa cơ đẩy cậu ta ra, liều mạng chạy về phía trước. Diệp Diễm, Diệp Diễm!

“Diệp Suong Phi...” Phía sau truyền đến tiếng gọi đầy giận dữ và thê lương của Giang Minh. Đành phải vậy, cái gì cũng đành phải vậy, bây giờ, trong đầu tôi chỉ có anh, chỉ có Đường Diệp Diễm! Đừng! Trăm ngàn lần đừng như vậy!

Diệp Diễm, em không thể mất anh!

Tôi nghiêng ngả lao đảo chạy về phía trước, thờ dốc. Đuôi váy quét dài trên mặt đất, tôi tháo cả giày cao gót, để chân trần chạy đi. Dần dần cũng thấy rõ được đám người đang vây quanh xem, bọn họ đứng ở xa, chỉ trỏ, khe khẽ nói nhỏ, kinh ngạc, đồng tình, khiếp sợ.

Những bước đi của tôi dần chậm lại, từ từ đi tới từng bước một, nghe được tiếng hít thở nặng nề của chính mình, xuyên qua đám người. Một chiếc xe thể thao màu bạc xe bị xe vận tải cỡ lớn nghiền nát dưới chân, thân xe đã hoàn toàn vụn vụn, biến dạng, vô cùng thê thảm. Giữa hàng trăm mảnh thủy tinh đang phân tán dưới đất, còn có... còn có dòng chất lỏng màu đỏ tươi theo bên trong xe đang chậm rãi chảy ra... Trong không khí, lan tràn mùi xăng hoà cùng mùi máu tươi.

Không... Tôi lắc đầu, nặng nề thờ dốc, đó là... đó là xe thể thao của Đường Diệp Diễm, là xe thể thao của anh!

“Này cô, cô định làm gì!” Có người nhanh chóng giữ chặt lấy tôi. “Đừng qua đó, xăng đã tràn ra bên ngoài, có thể sẽ nổ mạnh!”

Anh ta trừng lớn mắt nhìn tôi, có lẽ đang nghĩ rằng chắc tôi điên rồi, biết rõ có nguy hiểm còn cố chạy tới.

Không sai! Tôi thực sự điên rồi! Là Đường Diệp Diễm, là anh!

Không được! Không được!

“Diệp Diễm! Diệp Diễm...” Tôi khóc to, tê rống. “Bỏ ra, Diệp Diễm ở bên trong, Diệp Diễm ở bên trong!”

“Này cô... cô ơi!”

“Cô đừng qua đó, nguy hiểm đấy!”

Không nghĩ tới sức lực của tôi lại lớn như vậy, tôi giãy dụa lao về phía trước, lại có vài người chạy tới hỗ trợ khuyên can tôi, không ngừng lôi kéo.

“Diệp Diễm! Mọi người cứu anh ấy, cứu anh ấy đi!” Tôi túm chặt người bên cạnh, trừng lớn mắt, cầu xin: “Cứu anh ấy, hãy cứu anh ấy!”

Tôi không thể mất anh, không thể!

Cứu anh ấy đi, hãy cứu anh ấy!

“Cô à!” Bọn họ khó xử nhìn tôi.

“Cô à, đã gọi cảnh sát và xe cứu thương rồi, cũng sắp...”

“Oanh...” Đúng lúc này, một tiếng nổ đột ngột vang lên, tất cả mọi người sợ tới mức lui về phía sau, cúi đầu xuống. Ô tô nổ mạnh, ánh lửa đỏ rực phun đầy trời, ánh cả lên mặt của những người ở đây!

“Không...” Tôi thét chói tai, tê tâm liệt phế. “Không... Đừng!”

“Này cô!”

“Buông ra, các người buông ra... Chồng của tôi, chồng tôi ở bên trong, không thể... Không thể chết được! Không thể... Diệt Diễm! Diệt Diễm!” Cuối cùng, tôi xụi lơ ngồi bệt xuống. Dùng hết toàn lực cũng không thể nào đứng dậy nổi, tóc rối tung phân tán trên đầu vai, váy áo cũng đã sớm rách, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng đã bị nước mắt rửa trôi, tựa như một người điên, tôi tựa như một người điên suy sụp ngồi ngay giữa đường. Bốn phía, mọi người đồng tình nhìn tôi, thờ dài!

Xa xa, ánh lửa vẫn không ngừng bốc lên, thiêu đốt cả mắt!

“Ba...” Tôi bỗng nhiên giơ tay lên, cho chính mình một cái tát. Diệp Surong Phi, mày ngốc thật, mày tự cho là thông minh, tự cho là có thể tính toán hết thấy, bây giờ mày chiếm được cái gì, chiếm được cái gì?

Mày cái gì cũng không có, người mày cực lực duy hộ đã không còn!

“Cô à... Cô!” Ánh mắt bọn họ có lẽ là cho rằng tôi hẳn là điên rồi.

Tôi khóc, dùng sức đánh chính mình.

“Ba, ba...”

Cho dù có người hảo tâm đến kéo tay tôi, tôi vẫn giãy dụa, hung hăng đánh mình.

“Diệp Surong Phi...” Bỗng nhiên có người gọi tên tôi, giọng nghẹn ngào.

Tôi ngừng tay. Giọng nói này... tôi cứng ngắc quay đầu, nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu ngay trước mặt kia, tôi tưởng như ngừng thở, không dám tin nắm chặt tay lại, sợ rằng đây chỉ là ảo giác. Tôi run run vươn tay xoa khuôn mặt ấy, cho đến khi... đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp, tôi mới tin tưởng... Đây là sự thật... Diệt Diễm... Diệt Diễm đang ngồi xuống bên người tôi, là thật!

Mũi đau xót, nước mắt rơi như mưa, giọng nói đã trở nên khàn khàn: “Diệt Diễm, Diệt Diễm!”

Tôi gắt gao ôm chặt thân mình ngay trước mắt này. Là Diệt Diễm, là Diệt Diễm, ngay khi tôi nghĩ rằng tôi đã mất anh, anh lại xuất hiện, anh đã xuất hiện, may mắn, thật may mắn. . .

Diệt Diễm!

“Diệp Surong Phi!” Đường Diệt Diễm ôm tôi, giọng nghẹn ngào.

“Diệt Diễm... Em yêu anh... Em yêu anh!” Tôi không muốn trốn tránh thêm nữa. Đè nén tình cảm của mình đã làm cho tôi quá mệt mỏi rồi, tôi gắt gao ôm thân mình của anh, gắt gao nắm chặt vạt áo của anh. “Diệt Diễm... Em không thể mất anh... Không thể!...”

Thân mình anh cứng đờ, tôi cảm giác được cánh tay đang đặt trên lưng tôi vội buộc chặt.

“Em... có! Diệt Diễm, em có trái tim... em không phải không có trái tim! Em yêu anh!” Tôi liều lĩnh nói ra, ngay chính thời điểm tôi tưởng đã mất đi anh, rốt cuộc đã không thể làm bộ, không có cách nào nói dối được nữa!

“Duyệt Duyệt...” Giọng nói của Đường Diệt Diễm run run. Anh ôm chặt tôi, lại buông ra, bất khả tư nghị nhìn tôi, trên mặt còn có mừng như điên, tựa như là không thể tin được, trừng lớn hai mắt. “Em nói... Em nói...”

Tôi gắt đầu, liều mạng gắt đầu. “Ngốc, em yêu anh! Em yêu anh! Ba năm trước đây, em đã yêu anh rồi!”

Em yêu anh....!

Không có anh, em cũng sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 22

Trong phòng tối đen, tôi và Đường Diệt Diễm gắt gao dựa sát vào nhau.

“Đau không?” Đường Diễm Diễm mon trón khuôn mặt sưng đỏ của tôi, đau lòng nhủ mi. Tôi lắc đầu không nói gì, lúi vào vòng tay anh, găt gao ôm thăt lưng của anh, không chịu buông ra. Chính là vừa trải qua địa ngục để đến thiên đường, tôi vẫn cảm thấy anh trước mắt không giống thật, sợ là khi buông lỏng tay, anh sẽ trở nên vô hình.

Nghĩ đến việc mất đi anh, nỗi đau này đúng là khác cốt ghi tâm! Tôi không thể tiếp nhận một lần nữa! Chỉ có găt gao tựa vào ngực anh như vậy, nghe được tiếng tim anh đập, tôi mới có thể an tâm.

“Thực xin lỗi...” Trước kia vẫn luôn nhẫn tâm thương tổn anh như vậy, hết lần này đến lần khác!

“Anh muốn nghe không phải là ba chữ này!” Đường Diễm Diễm cúi đầu, ánh nhìn sâu sắc, anh dính chặt lấy môi tôi, buộc tôi để lưỡi của anh tiến vào, cuốn lấy, cướp đoạt. Anh buộc chặt cánh tay trên lưng, làm tôi kê sát trên khuôn ngực nóng bỏng của anh, cho đến khi tôi ở trong lòng anh thở gấp, anh mới buông tha. Tôi nặng nề thở, bởi vì thiếu dưỡng khí mà mặt trở nên đỏ bừng. “Đồ ngốc, lúc hôn phải dùng mũi mà thở chứ...” Trong mắt anh tràn đầy ý cười.

Anh nhu tình như vậy khiến người ta say mê. Tôi then thùng vui đầu trong lòng anh, ngọt ngào cười, tham lam hưởng thụ giây phút ấm áp này. Cái gì cũng không muốn, không có tranh đấu, không có báo thù, không có lo lắng...

Chỉ có chúng tôi, hai trái tim yêu nhau!

“Diễm Diễm, Rõ ràng chiếc xe kia...” Nỗi sợ hãi dai dẳng khi phải chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, bây giờ nghĩ về nó, trái tim đều co rút lại. Cho nên càng cảm thấy hiện tại có thể ở trong lòng anh là hạnh phúc cỡ nào, trân quý cỡ nào.

Giây phút tưởng rằng đã mất anh mới hiểu được, anh đối với tôi quan trọng như thế nào!

“Đó là luật sư của anh” Đường Diễm Diễm thần nhiên nói, có lẽ anh sợ tôi bị dọa, cố làm cho ngữ điệu bình thản, nhưng tay ôm tôi lại bất giác buộc chặt, anh cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện đó.

“Tâm trạng phiền chán, nên đi siêu thị đối diện mua thuốc lá. Không ngờ...” Luật sư chờ anh trong xe lại thành vật hi sinh vô tội.

Là ông của anh sao? Hay là người Đường gia... Nói không chừng... Đường Tỉ Lễ?

Tôi vội ngẩng đầu nhìn Đường Diễm Diễm, tôi nên... nên nói cho anh hay không? Nói cho anh tội ác ba năm trước đây của Đường Tỉ Lễ. Nói cho anh nỗi khổ tâm của tôi? Nhưng... anh còn để ý sao? Để ý Việt Phong? Để ý tôi và Trần Việt Phong từng yêu nhau?

Tôi do dự nhìn anh, muốn nói rồi lại thôi! Có lẽ lúc này anh đã có tính toán chu toàn, tôi nói ra có làm nhiều loạn kế hoạch của anh không? Bây giờ anh nhất định vô cùng phòng bị tất cả người Đường gia, nói ra, chỉ càng gia tăng gánh nặng cho anh mà thôi. Hoặc là... anh căn bản cũng chẳng muốn báo thù cho Việt Phong...

“Sao vậy?” Đường Diễm Diễm phát hiện sự do dự của tôi, bàn tay khẽ mon trón trán tôi.

“Diễm Diễm, chuyện Đường thị thuận lợi chứ?” Tuyên chiến với Đường Triết Lý, hai ngày này thuận lợi sao?

Ánh mắt Đường Diễm Diễm khẽ lóe lên, lặng lẽ thờ dài. “So với trong tưởng tượng thì khó khăn hơn, nhưng anh có thể nắm chắc, người thắng sẽ chỉ là anh. Mặc dù là lưỡng bại câu thương! Đường thị cũng sẽ chỉ là của anh!”

Lưỡng bại câu thương? Thân mình tôi run lên, khẩn trương nhìn anh, hốc mắt đỏ lên. “Diễm Diễm... Anh không thể có chuyện gì được!”

Anh mà có chuyện, tôi phải làm sao bây giờ, lo sợ làm cho trái tim kiên định của tôi lung lay, tôi không muốn trốn tránh, đã không thể ngăn chặn nữa rồi, tôi muốn canh giữ ở bên cạnh anh, liều lĩnh!

“Anh luyện tiếu em, sao có thể có chuyện gì được chứ!” Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của tôi, Đường Diễm Diễm buồn cười lắc đầu, ôm chặt lấy tôi, cảm đặt lên trán của tôi. “Sao anh có thể bỏ được đây, Duyệt Duyệt, em vĩnh viễn là của anh, ai cũng không thể làm hỏng!”

Diễm Diễm! Tôi ôm chặt anh, cảm thụ sự ấm áp của anh, nhưng... tại sao trái tim vẫn bất an?

Diễm Diễm, có phải cách hạnh phúc càng gần, lại càng sợ hãi mất đi phải không?

Có lẽ là quá mệt mỏi, tôi nhanh chóng thiếp đi trong lòng Đường Diễm Diễm, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được có cái gì lạnh lẽo ở đầu ngón tay của tôi.

Có người nhẹ nhàng vuốt ngón tay tôi, một lần rồi lại một lần, giống như lửa!

Tôi chậm rãi mở đôi mắt mờ mờ. Đường Diễm Diễm đang nhìn tôi, nghiêng thân mình, tay vỗ về chơi đùa lưng của tôi, khúc miệng nhẹ nhàng cười.

Tôi chuyển động ngón tay, ánh sáng ngọc quang chọi lóe trên ngón áp út!

Đây là... Tôi hoang mang nâng tay lên, một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng ở trên tay của tôi.

Không có thiết kế phiền phức, đơn giản nhưng phóng khoáng.

“Diệp Diễm...” Tôi nghi hoặc nâng lên mắt, anh... mưa nhả từ bao giờ... anh mang theo sao?

Nhấn đính hôn? Tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện anh và Trương Tuyết Ngưng đã đính hôn, như vậy... Đây là nhấn đính hôn của anh.

Sắc mặt tôi bỗng chốc biến đổi, tay định tháo nhẫn ra.

“Em dám...” Đường Diệp Diễm vội bắt lấy tay tôi, mắt trầm xuống, không hề có nhu tình, ánh sáng trong đó làm cho người ta sợ hãi. “Em tháo xuống thử xem...” Khẩu khí của anh cũng không giống như nói giỡn.

Tôi chán nản, anh còn có thể giận? Rõ ràng là anh không đúng, một giây trước còn vô cùng dịu dàng, bây giờ đã trở nên thô bạo như vậy, chỉ là bởi vì tôi muốn tháo chiếc nhẫn này xuống?

Tháo chiếc nhẫn đính hôn của anh và Trương Tuyết Ngưng xuống!

“Em cứ tháo đi!” Tôi cứng đầu không chịu thỏa hiệp, đẩy tay anh ra, tháo nhẫn trên tay.

Sự lạnh băng trong mắt Đường Diệp Diễm càng thêm sâu sắc, thân mình tiến tới, mãnh liệt áp đảo trên người tôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Diệp Sương Phi, em thử tháo nó ra xem, hôm nay anh sẽ khiến cho em không xuống giường được!”

“Anh...” Nhìn mặt anh âm trầm, tay tôi cứng đờ, ảm ức đỏ cả mặt, người đàn ông này quá đáng, vĩnh viễn đều là ác ma. Vĩnh viễn đều bá đạo như vậy, rõ ràng biết tôi thích anh, anh còn dùng nhẫn anh đính hôn với người khác để nhục nhã tôi!

Đồ tồi!

“Em có chết cũng không cần nhẫn đính hôn của Trương Tuyết Ngưng!” Tôi khóc, không để ý cảnh cáo của anh, thẳng tay tháo nhẫn ra, tức giận ném xuống thảm!

Nhẫn lăn trên mặt đất rồi dừng ở chân bàn.

Khuôn mặt đang phẫn nộ của Đường Diệp Diễm vì lời nói của tôi mà bỗng ngậy ra, anh nhìn tôi chằm chằm, một lúc lâu sau, bỗng bật cười, ngực phập phồng.

“Anh cười cái gì?” Anh còn cười được! Tôi cắn răng, tức giận trừng anh!

“Hóa ra, Duyệt Duyệt của anh ghen đấy à!” Anh rút cuộc cũng phản ứng lại, đè lên thân mình của tôi một chút, ngón cái ma sát môi tôi. “Duyệt Duyệt, em đáng yêu quá!”

Bởi vì nhiệt độ nóng bỏng truyền đến từ đầu ngón tay của anh, bởi vì bị nói trúng tâm sự, tai tôi nóng bừng lên!

Anh nói đúng, tôi đồ kị, đồ kị anh đính hôn với Trương Tuyết Ngưng, đồ kị hai người họ đã từng thân thiết ngay trước mặt tôi như vậy.

“Đừng đụng vào tôi!” Tôi giận dữ đẩy anh ra, phẫn hận nói.

“Sao có thể chứ!” Đường Diệp Diễm lắc đầu, thân mình càng dán lại gần, tôi dễ dàng cảm nhận được hạ thân cứng rắn của anh.

Mặt nhanh chóng chuyển sang hồng, tay vội đẩy anh. “Đi... Tránh ra!”

Đường Diệp Diễm nhún vai không nói gì, nhưng lại chuyển người, ngồi dậy, xốc chăn lên, xuống giường, nhiệt độ cơ thể anh vừa rời đi, trong lòng tôi bỗng tồn tại một trận xao động. Tôi nắm chặt góc chăn, không thêm để ý anh định làm gì, tức giận đưa lưng về phía anh.

Trong căn phòng yên tĩnh, tôi nghe được tiếng bước chân của Đường Diệp Diễm trên thảm. Tiếp theo, phía sau lưng xuống, thân mình ấm áp của Đường Diệp Diễm ôm lấy tôi từ phía sau, tay dang ra bắt lấy tay tôi, hơi thở nóng bỏng thổi tới bên tai tôi.

Tôi từ chối, thân mình lại không theo ý mình, bất giác nhích lại gần anh.

“Ngốc à, nhẫn này... là anh đã mua từ ba năm trước rồi!” Giọng nói sâu kín của Đường Diệp Diễm từ đỉnh đầu truyền đến, mang theo một tia bất đắc dĩ.

Thân thể của tôi cứng đờ, bất khả tư nghị xoay người đối mặt với anh, trừng lớn mắt.

“Vấn đề ở trong bóp da!” Trên mặt Đường Diệp Diễm tất cả đều là vẻ không được tự nhiên, ánh mắt lóe ra, kéo tay của tôi lại, một lần nữa đeo nhẫn vào ngón áp út của tôi. “Không được phép tháo ra nữa!”

Tôi lặng lẽ nhìn anh, ba năm trước đây, ba năm trước đây anh đã mua áo, mà tôi...

Tôi ghen ngào nhắm mắt, ba năm tôi lại thương tổn anh đến như vậy. Nước mắt lóe ra, tôi nắm chặt bàn tay mang nhẫn. “Diệp Diễm... Em không phải cô ý, ba năm trước, em không có ý làm mất đứa nhỏ, em cũng muốn con... muốn con của chúng ta!”

Khoé miệng Đường Diễm Diễm co rúm, sự chua xót trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Anh ôm chặt tôi, giọng run run. “Duyệt Duyệt... Sau này chúng ta có thể sinh đứa khác!”

“Xin lỗi... Xin lỗi... Diễm Diễm...”

Thương tổn anh như vậy, thực xin lỗi!

Cuối cùng vẫn phải đối mặt!

oOo

Buổi sáng, tôi mở TV trong khách sạn, tất cả các kênh đều rầm rộ đưa tin buổi tiệc sinh nhật 18 tuổi con trai độc nhất của tổng tài tập đoàn Giang Nguyên. Tin tức khác chính là tai nạn xe cộ đêm qua, một người chết và một người bị thương nặng, tám vài che thi thể bị cháy rụi, vô cùng thê thảm.

Tôi ngồi ở đầu giường, siết chặt điều khiển trong tay, sắc mặt tái nhợt.

Nếu... thời gian vĩnh viễn dừng ở đêm qua, chỉ có hai người chúng tôi, thật là tốt biết bao!

“Duyệt Duyệt, em cũng tắm rửa đi!” Đường Diễm Diễm từ trong phòng tắm đi ra, bộ dáng thần thanh khí爽, nhìn khuôn mặt trắng bệch của tôi, anh nhíu mày, ngồi xuống bên người tôi. “Sao vậy? Lại miễn man suy nghĩ phải không?”

“Sau này không được phép không vui!” Đường Diễm Diễm cúi đầu hôn tôi, bá đạo ôm chặt tôi ngồi trên đùi anh, áo choàng tắm hoà lẫn với mùi cơ thể của anh lan tràn trong mũi tôi.

Tôi ôm cổ anh, nhìn chăm chú vào đôi mắt của anh.

Hôm nay... anh còn phải đến công ty Đường Triển, còn phải đối mặt với những người có ý đồ dồn anh vào chỗ chết.

Còn tôi...

“Diễm Diễm... Hôm nay em muốn về Giang Trạch một chút!” Có một số việc phải công tư rõ ràng, dù sao, tôi và tập đoàn Giang Nguyên cũng dây dưa đến tận ba năm!

“Không được!” Tay Đường Diễm Diễm chợt căng thẳng, anh trầm giọng, lộ rõ vẻ không vui.

“Nhưng... em phải trở về thu dọn một chút!” Lực ôm của anh tăng thêm làm tôi nhíu mày. “Diễm Diễm... Đau quá!”

Đường Diễm Diễm buông lỏng tay ra, mảy gần ra một chút. “Muốn cái gì anh sẽ mua cho em cái đấy, cần gì phải về thu dọn!” Khẩu khí không cho phép cự tuyệt, tay đẩy nhẹ, tôi lập tức ngã vào ngực anh. Bộ dáng hờn giận của anh bây giờ cực kì giống đứa trẻ không phân rõ phải trái.

Anh rõ ràng biết tôi không có ý này.

Tôi chu miệng, bất đắc dĩ thở dài. Nhưng tính tình của Đường Diễm Diễm tôi đã quá rõ ràng, đành phải trấn an. “Em chỉ là trở về nói rõ một chút, để sau này họ không đến quấy rầy chúng ta nữa!”

“Thật không?” Anh hồ nghi nhìn tôi, khẩu khí có chút buông lỏng.

Tôi gật đầu lia lịa.

“Vậy anh đi với em!”

Tôi lắc đầu. Đường Diễm Diễm lập tức khó chịu nhíu mày.

“Diễm Diễm, anh còn chuyện Đường thị quan trọng hơn, đây chỉ là việc nhỏ, chúng ta sẽ thu xếp việc riêng, sau đó buổi tối có thể gặp mặt!” Anh còn phải đi, nhưng thấy thiếu gia lại mất hứng, tôi cũng vội vã giải thích. Thật ra, chỉ cần tôi mềm mại một chút, Đường Diễm Diễm vẫn sẽ đồng ý!

“Tên tiểu tử kia...” Trong mắt Đường Diễm Diễm có sự do dự, lo lắng nhếch môi. Tôi ngăn ra, hóa ra, anh lo là Giang Minh!

“Diễm Diễm, ba năm qua Giang lão gia đối xử với em vô cùng ưu ái, về tình về lý em đều phải nói một tiếng với ông ấy!” Còn Giang Minh, tôi cũng phải giải thích với hắn.

“Em... Em làm tất cả... còn... còn không phải là vì vĩnh viễn cùng anh... bên nhau hay sao!” Tôi áp a áp ứng, không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Diễm Diễm, mặt đỏ bừng, cúi đầu, tay kéo góc áo anh.

“Duyệt Duyệt...” Có lẽ Đường Diễm Diễm không ngờ tôi sẽ nói như vậy, kích động ôm vai tôi, buộc tôi nhìn thẳng anh, hân hoan chặt, rồi lại buông ra, vẻ mặt vui mừng, khẩn cấp hôn tôi, tay vỗ về chơi đùa cơ thể của tôi. Nháy mắt, nhiệt độ trong phòng ngủ lại bắt đầu tăng cao. Anh nhẹ nhàng nghiêng người, tôi nằm dưới thân anh, trong mắt Đường Diễm Diễm tràn đầy say mê nhìn tôi, thân mình khó nhịn mập mạp, tay cũng không nhàn rỗi.

“Diệc Diễm...”

“Ơi?” Anh vui đầu ở cổ tôi, khẽ đáp.

“Còn... còn phải đến Đường Triền... công... công ty nữa!” Bởi vì sự khiêu khích, vố về chơi đùa của anh, hơi thở của tôi lại bắt đầu không ổn, đứt quãng nói.

“Để cho mấy lão già kia đợi thêm một lát... không chết được đâu!” Đường Diệc Diễm mạnh mẽ cởi áo mình ra, ném qua một bên.

“Nhưng... nhưng anh vừa mới tắm!” Tôi yếu ớt phản kháng, nắm chặt vai anh, bắt lực tiếp nhận lửa nóng trên thân thể anh, thờ gáp.

“Lát nữa tắm lại cũng được!” Đường Diệc Diễm chuyển động thân mình, đẩy tay tôi ra, buộc chân của tôi vòng qua hông anh, thân mình ép xuống, gằm nhẹ. “Đề... đề anh giúp em... cùng tắm rửa... A! Trời ạ!” Anh đâm vào cơ thể của tôi, chặt chẽ tiến sâu vào bên trong, thoải mái kêu lên, khoái cảm cực hạn hỗn loạn, thân mình không chịu khống chế!

“Nhưng... Nhưng... A!” Ý đồ giãy dụa của tôi lại bởi vì anh đâm mạnh mà thét chói tai, hạ thân cảm thấy viên mãn, cảm giác tê dại làm cho tôi nhanh chóng im lặng, cắn môi, rốt cuộc nói không ra lời, chỉ có thể phối hợp cùng anh.

“Em... em thật sự quá mê hoặc!” Đường Diệc Diễm cúi đầu xuống, trừng phạt dùng sức hôn tôi, thân thể cũng đồng thời đong đưa kịch liệt.

“A...” Anh ngẩng đầu lên, hạ thân co rúm, gằm nhẹ.

Kế tiếp, không cần bất kì điều gì nữa, chỉ cần thân thể phù hợp, tinh thần thoải mái.

Căn phòng quay cuồng...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23

Chờ tôi mặt đỏ tim đập rồi khỏi khách sạn đã là một giờ sau đó. Khoé miệng Đường Diệc Diễm cong lên cười thỏa mãn, ôm tôi, thích ý đi trên đường.

“Đợi điện thoại của anh, cẩn thận một chút!” Đường Diệc Diễm thay tôi ngăn một chiếc xe taxi, lo lắng dặn dò thêm lần nữa.

Tôi gật đầu nhìn anh, do dự cắn môi. Một lát sau, tôi khẽ kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên má anh. “Anh... cũng vậy!”

Mặt tôi đỏ bừng.

Đường Diệc Diễm sùng sốt, cười cười, nhân lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, anh kéo tôi lại, trần trọc hôn sâu, bàn tay đặt sau lưng tôi khẽ vuốt, lát sau, anh mới buông ra, trêu tức cười. “Đây mới gọi là hôn!”

Tôi ưm một tiếng, đánh nhẹ lên bờ vai của anh, thoáng nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của người lái xe.

Tôi hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, ý cười trên mặt Đường Diệc Diễm lại càng thêm sâu sắc, anh đặc ý mở cửa xe. “Chờ điện thoại của anh!”

Tôi gật đầu, ngồi vào trong xe, lưu luyến nhìn anh.

Diệc Diễm!

Xe chậm rãi dừng bên ngoài Giang Trạch. Tôi nắm chặt chiếc nhẫn đang đeo ở ngón áp út, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa xe bước xuống.

“Diệp tiểu thư!” Quản gia mở cửa, quai dị liếc tôi một cái. “Lão gia... đang chờ cô ở thư phòng!”

Tôi gật đầu, đi theo quản gia tiến về phía thư phòng.

Ở góc hành lang, tôi thoáng nhìn thấy vách tường vốn dĩ có treo một bức tranh nổi tiếng, mà nay đã biến mất trống trơn, mặt trên còn lưu lại vài dấu vết đỏ thẫm, như là... máu? Tôi nghi hoặc nhìn về phía quản gia, dùng ánh mắt hỏi ông ấy. Quản gia chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt chứa đựng sự u sầu khôn kể, tiếp tục đi phía trước tôi, không nói lời nào!

Đến cửa thư phòng, quản gia nhẹ nhàng gõ gõ mấy tiếng, sau khi nhận được sự cho phép, ông ta mới cung kính xoay nắm cửa, hướng về phía tôi làm tư thế “xin mời”. Tôi gật đầu, bước vào trong!

Tôi âm thầm tiếp thêm hơi cho bản thân, thông dong đầy cửa ra, liếc mắt một cái đã thấy được bóng người đang ngồi trên ghế kia.

Một lão nhân uy nghiêm, ba năm trôi qua tựa hồ không thể lưu lại trên mặt ông ta bất cứ dấu vết nào. Vẫn phong thái nghiêm nghị như ba năm trước, khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy, bởi vì rất ít khi cười mà khóe miệng cũng chỉ có vài nếp nhăn nhọt nhọt.

Trên thái dương của ông ấy dường như có một vết sẹo khá mờ kéo dài từ đỉnh đầu đến gần tai phải. Nghe nói, đó là vết thương của một thời tuổi trẻ ông ấy dốc sức dựng nghiệp lớn. Tập đoàn Giang Nguyên đời trước là một hắc bang, mà Giang lão gia từ lập nên từ vị trí nhỏ nhất, một đường chém giết cho đến bây giờ.

Giang Minh lại là con trai độc nhất mà ông ấy sinh được khi tuổi đã gần bốn mươi.

“Lão gia tử!” Tôi trấn tĩnh đứng trước mặt ông ấy, đối diện với ánh mắt đang nghiền ngẫm kia.

“Tiểu Diệp, cô đã có quyết định?” Lão gia tử đi thẳng vào vấn đề hỏi tôi, hẳn là ông ấy đã biết được tất cả. “Cô định cùng với người kia ở cùng một chỗ, rời khỏi tập đoàn Giang Nguyên?”

Tôi gật đầu. “Tôi... không muốn lại bỏ lỡ!” Đời người ngắn ngủn mấy chục năm, đâu có bao nhiêu năm tháng để bỏ phí, tôi và Đường Diệc Diễm đã lãng phí rất nhiều thời gian để oán hận, ngờ vực vô căn cứ. Tôi không muốn tiếp tục tiêu hao dần, lại càng không muốn mang theo tiếc nuối suốt cuộc đời.

Chỉ cần vẫn còn sống, tôi đều phải đứng bên người Đường Diệc Diễm, không thể rời đi!

“Ta vẫn luôn coi trọng cô! Ba năm trước đây, vì Giang Minh mà cô đã dừng cảm nhận sự khiêu chiến của ta. Lúc đó ta đã nghĩ, có lẽ bên người Giang Minh có một người phụ nữ như vậy cũng rất tốt!”

Tôi ngẩn ra. “Nhưng tôi so với Giang Minh...” Khi đó Giang Minh mới mười lăm tuổi, ông ấy đã nghĩ đến việc này? Tôi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

“Lớn tuổi hơn thì thế nào?” Dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của tôi, lão gia tử tiếp tục nói: “Chỉ có thích hợp hoặc không thích hợp, không có những thứ khác! Giang Minh thích cô, cô cũng biết đúng không?”

Tôi co quắp cúi đầu. “Lão gia tử, ông nói đúng, nhưng tôi không thích hợp với Giang Minh!” Tôi không yêu cậu ta!

“Tiểu Diệp, ta nghĩ Giang Minh đã sớm học tốt việc che giấu, che giấu dã tâm, dục vọng của mình, không phạm phải sai lầm giống như mẹ nó. Nhưng đêm qua, nó nói cho ta biết, nó sẽ không từ thủ đoạn để cướp lấy vị trí này của ta, tất cả... là vì muốn đoạt lại cô...”

Tôi khiếp sợ ngẩng đầu, tròng lớn mắt. “Giang Minh... hẳn!”

“Cô biết không?”

Tôi lắp bắp kinh hãi.

“Vốn dĩ ta còn tưởng rằng, ít nhất nó có thể vững vàng chờ cho đến khi ta già, khi ta không thể phản kháng được nữa. Suốt mấy năm qua nó âm thầm không phải đều là vì như vậy hay sao? Nhưng vì cô, nó dám tuyên chiến với ta!” Trong mắt lão gia tử chẳng những không có phần nộ, ngược lại là kinh hãi!

“Lão gia tử...”

“Tiểu Diệp, cô rất thông minh! Ta nghĩ cô vẫn luôn hiểu được, Giang Minh là con trai độc nhất của ta, cho dù mẹ nó có làm ra chuyện đại nghịch bất đạo đến thế nào, cho dù ta để cho hai mẹ con nó lưu lạc bên ngoài suốt mấy năm trời, nhưng cuối cùng, ta vẫn không thể nào mặc kệ giọt máu duy nhất của Giang gia. Cho nên, năm đó cô mới có thể đánh cược tất cả đi trợ giúp nó, đúng không?”

“Dù rằng đến cuối cùng cô cũng chỉ là lợi dụng nó, lợi dụng nó để hoàn thành công cuộc trả thù của cô!”

Thân mình tôi run lên. Thì ra, thì ra lão gia tử đều biết hết, ông ấy cái gì cũng biết, biết ý định trả thù của tôi, biết Giang Minh giả vờ phục tùng, biết năm đó chúng tôi làm tất cả đều là vì có thể trở lại Giang gia, đoạt lại hết thảy!

Nhưng tại sao, tại sao ông ấy rõ ràng đã biết tất cả mà vẫn còn muốn bị rơi vào cạm bẫy?

“Giang Minh rất lỗ mãng, dục vọng gì cũng đều thể hiện ra bên ngoài, như vậy rất nguy hiểm! Nó như thể căn bản không có năng lực bảo trụ cả cơ nghiệp mà ta vất vả và cả đời mới có được. Cho nên, ta muốn nó bước vào thế giới tàn nhẫn để tôi luyện, mẹ Giang Minh chẳng qua cũng chỉ là một nước đi của ta. Muốn mưu đoạt gia sản của ta đâu chỉ có một người phụ nữ như bà ấy, nhưng ta chỉ cho phép bà ấy sinh Giang Minh cho ta. Bởi vì, bà ấy cũng giống như cô, bề ngoài tưởng như vô hại, thực chất lại cất giấu một tâm địa khôn khéo. Đáng tiếc, cô không nên yêu một người nào trước đó, như vậy chỉ biết hại bản thân cô, cũng có lẽ, kẻ cường giả vốn không nên yêu người nào, như vậy sẽ chỉ khiến cho kẻ địch có cơ hội tính kế!”

Trước mắt, khuôn mặt của lão gia tử bỗng nhiên làm cho tôi nghĩ đến một người, Đường Triết Lý.

Ông ấy lúc này đây lại khiến cho tôi nghĩ đến Đường Triết Lý!

Cũng đồng dạng tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết đối đãi với người thân của mình. Bất đồng là, Giang lão gia từ chỉ dùng sự gian khổ đi tôi luyện Giang Minh, còn Đường Triết Lý lại không chút lưu tình hủy diệt kẻ phản bội!

Nhưng kết quả đều giống nhau, đều làm cho đối phương hận mình đến thấu xương!

Những người lập nên một sự nghiệp cường đại như vậy, rốt cuộc suy nghĩ thế nào, chỉ sợ, tôi vĩnh viễn sẽ không thể nào hiểu được!

“Nếu vậy, Giang Minh đã trở nên lớn mạnh như trong dự đoán của ngài rồi sao?” Mấy năm qua, Giang Minh chứng tỏ với bên ngoài rằng cậu ta là một kẻ phong lưu, ăn chơi trác táng. Tuy rằng, tôi mơ hồ cảm nhận được sự thay đổi của cậu ta, nhưng giống như ông ấy đã nói, Giang Minh có sao?

Lão gia từ cười cười lại khiến lòng tôi càng thêm rối loạn.

“Tiểu Diệp... Giang Minh sẽ còn vượt xa sự tưởng tượng của cô!”

Thân thể của tôi giống như bị điện giật, lạng ngắt ở nơi nào, khó có thể tin nhìn lão gia từ đang cười cười, kiểu cười đắc ý như vậy... có thứ gì đó chậm rãi khuếch tán!

Ông ấy dường như rất vừa lòng, vừa lòng với một Giang Minh do chính tay ông ấy “đúc” ra?

“Lão gia từ... Tôi đã quyết định rời khỏi đây, tôi rất cảm kích sự chiếu cố suốt ba năm qua ngài dành cho tôi!” Tim đập hỗn loạn làm tôi không muốn ở trong căn phòng này thêm một phút nào nữa. Nơi đây bỗng làm cho tôi cảm thấy sợ hãi, cảm thấy xa lạ, tất cả mọi thứ tôi từng quen thuộc dường như trở nên không giống thật, cả con người sống ở đây nữa!

Tôi không thể nào trấn tĩnh được, chỉ muốn thoát đi!

“Tiểu Diệp!” Lão gia từ đứng lên. “Ta già đi, ta sẽ buông tay để cho Giang Minh tiếp quản tất cả, cho nên... cho dù nó xúc phạm tới cô, ta cũng không thể can thiệp vào!”

Tay tôi trở nên căng thẳng. Lão gia từ, ông đang ám chỉ điều gì? Rốt cuộc, còn có bao nhiêu chuyện mà tôi không biết? Ba năm qua, lòng tôi vốn tràn đầy ý nghĩ đã nắm trong tay hết thảy, đến tận cùng còn bị lợi dụng bao nhiêu nữa?

“Ra ngoài đi!” Lão gia từ hướng về phía tôi xua tay, thờ dãi. “Sau này, có lẽ Giang gia chúng ta sẽ thực xin lỗi cô!” Tôi cô đơn xoay người rời khỏi, tôi vẫn không thể từ trong nỗi khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, tất cả đều rối loạn. Hậu quả tôi căn bản không thể tưởng tượng được, lão gia từ vẫn biết hết, biết tất cả, ông ấy cũng đoán trước được cả chuyện tương lai. Chỉ có điều, tôi vẫn tưởng mình là chúa tể, thế mà lại bị đùa bỡn trong tay người khác đến là buồn cười. Suốt ba năm, quân cờ thực sự... là tôi sao?

Tôi thống khổ nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra. Cách đó không xa, phía cuối hành lang, Giang Minh đang lẳng lặng đứng đó.

Thân mình tôi cứng đờ, lẳng lặng chôn chân một chỗ, quên cả hô hấp.

“Tiểu Diệp, Giang Minh sẽ còn vượt xa sự tưởng tượng của cô!”

Rốt cuộc, rốt cuộc ông ấy muốn ám chỉ điều gì? Là điều gì?

Chúng tôi đối diện thật lâu, ánh mắt cùng giằng co giữa không trung.

Trước mắt, Giang Minh lại xa lạ đến như vậy, làm cho tôi sợ hãi!

Nhưng tôi không thể khiếp đảm. Đã xong, tất cả đã kết thúc! Bây giờ tôi chỉ cần rời khỏi nơi này, mọi thứ sẽ hoàn toàn chấm dứt. Điều tôi muốn làm chính là rời đi, không còn bất cứ sự liên quan nào đến tập đoàn Giang Nguyên!

Ba năm trước đây, tôi tự cho là mình thông minh, nhưng tất cả đều không phải!

Tôi siết chặt tay lại, cường chế sự sợ hãi trong lòng, từng bước một tiến về phía trước, hướng tới chỗ Giang Minh đang đứng, không dám nhìn thẳng vào mắt của cậu ta.

“Chị muốn như thế nào mới bằng lòng từ bỏ?” Ngay tại thời điểm tôi lướt qua người cậu ta, tôi rốt cuộc cũng nghe được một giọng nói âm trầm, lạnh lùng.

Tôi dừng chân lại, không hề xoay người, nhìn chằm chằm phía trước.

“Chị muốn như thế nào mới bằng lòng từ bỏ? Đa thương Đường Diệc Diễm, hay là hủy hoại chị?”

Tôi run run quay đầu lại, nhìn đôi ngươi đầy âm hàn của Giang Minh. chàng trai trước mắt tôi đây vẫn là Giang Minh sao? Chỉ trong một đêm, hắn đã trở nên xa lạ như vậy sao? Hay là, đây mới là con người thật của hắn!

“Tôi đã cho chị rất nhiều cơ hội? Tại sao lại không biết quý trọng, tại sao còn muốn nhảy xuống?”

Tôi túm chặt vật áo, cắn răng, nhìn về phía trước. “Giang Minh! Lần này, cho dù chết, tôi cũng tuyệt đối không buông tay!”

Dứt lời, tôi cất bước rời đi, tôi muốn thoát khỏi nơi này!

“Diệp Suong Phi, chị sẽ hối hận! Chị nhất định sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay!” Giọng nói của Giang Minh chọt vang lên giữa không gian trống trải. Tôi không hề quay đầu, chỉ có thể bước đi nhanh hơn, đẩy kính hải!

“Bởi vì... tôi sẽ không từ thủ đoạn hủy hoại chị!”

Không!

Tôi liều mạng bước đi, cuối cùng, tôi bắt đầu chạy. Tôi vĩnh viễn không thể quên cái nhìn thoáng qua kia, khuôn mặt của Giang Minh... trừ bỏ hận còn có không cam lòng!

Ngồi vào trong xe taxi, nhìn Giang Trạch chậm rãi khuất dần về phía sau, sự khủng hoảng trong lòng tôi vẫn không tiêu trừ. Tôi nắm chặt tay, trong lòng bàn tay lại thấm ướt mồ hôi.

Di động bỗng nhiên vang lên làm tôi giật mình. Lái xe nhìn kính chiếu hậu quái dị liếc tôi một cái.

Tôi rút di động ra, là Diệp Diễm!

Tôi run run nhấn phím nghe. Đầu dây bên kia, giọng nói của Đường Diệp Diễm làm cho trái tim đang đập điên loạn của tôi bắt đầu bình phục.

“Duyệt Duyệt, em ở chỗ nào? Anh tới đón em!” Tâm trạng anh dường như rất tốt, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hẳn.

Tôi nhìn ra phía ngoài xe, vừa lúc lướt qua quảng trường của thành phố. “Em ở quảng trường phía nam!”

“Em đứng ở cửa chính chờ anh, anh lập tức đến!” Tôi nghe được đầu bên kia truyền đến tiếng mở cửa xe, bèn gật đầu nói: “Được!”

“Bác tài, phiền bác dừng trước quảng trường!”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24

Hôm nay không phải cuối tuần, quảng trường khá thưa thớt, tôi tìm một vị trí trong góc ngồi xuống, thở dài. Có một số việc dần dần nổi lên, tôi không thể thừa nhận sự thật.

Vận mệnh... vận mệnh lại bắt đầu đùa cợt tôi, khi tôi kiên định muốn nắm lấy hạnh phúc không dễ dàng gì mới có được, nó lại bắt đầu trêu chọc không ngừng!

Ngay lúc tôi lo lắng, màn hình LCD trên quảng trường bỗng nhiên phát tin tức. Trên màn hình, rất nhiều người nhanh chóng tiến vào đại sảnh Đường Triễn, khung cảnh hỗn loạn, người mà bọn họ vây quanh kia đang bình tĩnh đi tới. Diệp Diễm!

Là Đường Diệp Diễm, một thân âu phục, biểu tình cẩn thận tỉ mỉ.

Tôi đứng lên, muốn nhìn rõ ràng, rất nhiều người ở quảng trường đều đứng lên, di chuyển gần hơn đến vị trí của màn hình.

Ở trên, hình ảnh vừa chuyển, là người dẫn chương trình.

“Hôm nay, người phát ngôn của tập đoàn Đường thị chính thức tuyên bố, tổng tài cũ của tập đoàn Đường thị Đường Triết Lý tiên sinh đã từ chức, cháu trai hai mươi tư tuổi, Đường Diệp Diễm tiên sinh nhận chức tân tổng tài, tập đoàn Đường thị chính thức đổi chủ. Khắp nơi phỏng đoán...”

Người dẫn chương trình sau đó nói gì, tôi đều không nghe được nữa, chỉ biết rằng Diệp Diễm đã thắng, anh đã thành công lật đổ Đường Triết Lý? Thắng rồi sao?

Tôi ngây dại đứng ở quảng trường, thậm chí không thể tin nổi, Đường Diệp Diễm cứ như vậy mà thắng ông của anh, một con người tàn nhẫn?

Thành công ư?

Giống như Giang lão gia tử? Ông ta già đi, chẳng lẽ, thời gian thật sự là vết thương trí mạng của đáng kiêu hùng. Đường Triết Lý cũng già đi rồi sao?

Cảm giác không giống như thật!

Tôi che miệng lại, kìm nén sự kích động trong lòng, lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, thoáng trông thấy...

Tôi kinh ngạc trừng lớn mắt, không dám tin.

Ở phía xa, bóng người đang bị ngăn trở trong đám đông kia, người đang ngửa đầu nhìn màn hình kia, mái tóc đen dài, đôi giày đỏ, tôi không nhìn lầm, lần trước tôi không nhìn lầm, lần này tôi lại thấy được!

Không thể nào!

Trái tim kinh hoàng, tôi chen qua đám đông, nín thở đợi người đó tới gần, bà ấy đang cúi đầu, suy tư điều gì đó, rồi lại xoay người... rồi đi, tôi nhanh chóng bước tới, nhưng không biết có phải bởi vì tin tức của công ty Đường Triển hay không, mà quảng trường vốn không có bao nhiêu người bỗng nhiên chật ních, toàn bộ đều tụ lại đây, tôi gian nan chen qua, thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng người đang xa dần kia.

Là bà ấy, là bà ấy, càng đến gần, tôi càng khẳng định, khuôn mặt kia, vẻ mặt ấy. Tôi kinh hãi há miệng thờ đốc, lực đẩy người đang đi đường bởi vì kinh ngạc mà bất giác tăng thêm.

“Làm cái gì thế hả?” Có người oán giận la lên, tôi đã không còn có thể bận tâm nữa!

“Ê này, không có mắt hả?” Có người giữ chặt tay tôi, siết rất mạnh.

Tôi đau đến quay đầu, trước mắt là một khuôn mặt dữ tợn, hung thần ác sát trừng mắt nhìn tôi. “Con kia, đụng vào ông rồi đấy, điếc à? Mẹ nó!” Khẩu khí khó nghe trong miệng gã thẳng tắp bổ nhào trên mặt tôi, khiến người ta buồn nôn!

Tôi chán ghét nhú mi, quay đầu lại, bóng người kia đã khuất dần. Không được, không thể đi, tôi nhất định phải làm cho rõ ràng, tôi muốn xác định đúng là bà ấy.

Là trùng hợp sao? Hay là bộ dạng tương tự?

“Bỏ ra!” Tôi giãy dụa, cánh tay truyền đến sự đau đớn. Gã đàn ông đó bỗng tròn con ngươi, tiếp tục siết chặt tay. “Nói gì, hôm nay mày không bồi thường cho ông đây, thì ông đừng hòng bỏ qua!” Gã lại tiếp tục xuất ác ngôn, thừa cơ xảo trá, tôi vừa giãy dụa vừa không chịu thỏa hiệp. Đi rồi, người phụ nữ đó đã rời khỏi, càng ngày càng xa!

“Buông tay ra!” Tôi nóng nảy, dùng toàn bộ khí lực hét lên, giãy dụa đẩy gã ra.

“Con đàn bà thối tha này!” Bên tai vang lên một tiếng gầm lên giận dữ, gã tát mạnh một cái vào mặt tôi, đau rát, tôi không kịp trở tay, thân mình lao đảo một chút, sau đó che mặt, khiếp sợ nhìn con người không biết phân biệt phải trái trước mắt này, mọi người bắt đầu xúm lại, chỉ trích.

“Nhìn cái gì, ông giết chúng mày bây giờ!” Người đàn ông tiếp tục quát tháo, mọi người đều sợ tới mức lùi về sau, loại người dã man này vẫn là không nên đắc tội!

“Con ranh, ông không cho mày biết mùi thì mày sẽ không phục!” Gã ngơ vực nhìn tôi, cao thấp đánh giá tôi một lượt, ánh mắt đáng khinh kia làm cho người ta ghê tởm. “Đừng có giả ngu với ông, vừa rồi mày làm ông bị thương, mau đền tiền thuốc đi!”

Bị thương? Hẳn như một con gia súc lớn, bị tôi chạm nhẹ một chút đã bị thương?

Hắn căn bản chính là vô lại!

“Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra!” Tôi không chịu thỏa hiệp, thân mình cách xa gã một chút!

“Mày nói cái gì?” Gã nắm chặt tay, không ngờ tôi sẽ nói như vậy, bàn tay lại giương lên đe dọa. Tôi nhớ lại sự đau đớn trước đó, theo bản năng nhắm mắt lại, né tránh, chờ một đòn giáng đến, vậy mà lại nghe thấy gã tru lên!

Tôi mở mắt ra, bàn tay đang giơ tay lên của gã bị Đường Diệc Diễm chụp lấy, chỉ dùng một chút lực mà ngón tay của gã gần như biến dạng. Gã lập tức phát ra tiếng tru giống như heo bị giết, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Diệc Diễm!” Tôi tới gần, nhìn đám người đang vây xung quanh, trong số họ có vài người đã nhận ra Đường Diệc Diễm, hình như nghĩ tới cái gì, bèn khe khẽ nói nhỏ! Tôi gạt mình cả kinh, không được, Diệc Diễm vừa mới lên làm tổng tài, Đường thị không thể xảy ra chuyện được.

“Diệc Diễm... Đứng!” Tôi chạy tới, giữ chặt cánh tay Đường Diệc Diễm. “Chúng ta đi!”

Đường Diệc Diễm không chịu bỏ qua, gắt gao vịn cánh tay của gã đàn ông kia, trong mắt tất cả đều là lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Diệc Diễm!” Ánh mắt anh gần như muốn giết người, tôi cầu xin, người càng ngày càng đông, nếu có ai đột ngột gọi cho phóng viên.

“Chúng ta đi thôi... Diệc Diễm!” Tôi kéo anh, ôm lấy thân mình của anh, vẻ mặt âm ngoan của Đường Diệc Diễm dịu đi một ít, đám đông xung quanh cũng làm cho anh hơi cổ kỵ. Anh cắn răng, hung hăng đá một cước vào gã đàn ông kia, hất lão đảo rồi nặng nề gục xuống, giống như chó, bốn phía bỗng vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, tôi vội vàng kéo Đường Diệc Diễm rời đi.

“Anh muốn giết hắn!” Ngồi lên xe, Đường Diệc Diễm nhìn hai má của tôi, phần hận mở miệng, tay đập vào vô lăng.

“Em không sao!” Ánh mắt anh là thật sự, tôi sẽ không hoài nghi anh sẽ làm vậy, nhưng anh cũng không nên... “Diệc Diễm, gã đó, chúng ta không thèm nhìn là được!”

Đường Diệc Diễm quay đầu nhìn tôi, không nói không rằng, hai tay giữ chặt vô lăng, tôi vươn tay đặt trên tay của anh. “Diệc Diễm!”

Sắc mặt Đường Diệc Diễm dịu đi một chút, anh thở dài, nắm tay của tôi, ma sát. “Bên kia, em đã giải quyết xong rồi sao?”

“Ừ!” Tôi khẽ gật đầu, nếu như vậy cũng có thể chấp nhận, coi như đã giải quyết rồi đi!

Chỉ là, tôi vừa mới nhìn thấy... tất cả các đầu mối đều không rõ ràng, tôi có thể làm như không thấy, yên tâm ở bên cạnh Diệc Diễm sao? Tôi thất thần quay đầu nhìn anh, Diệc Diễm, chúng ta... sẽ có hạnh phúc sao?

“Em suy nghĩ gì thế?” Đường Diệc Diễm buông tay tôi ra, vỗ về hai má của tôi. “Duyệt Duyệt, em còn nợ anh nhiều lời giải thích lắm!”

“Diệc Diễm...” Tôi vừa muốn giải thích với anh, nhưng ngay chính bản thân tôi cũng hỗn loạn không chịu nổi.

“Trước hết, anh đưa em đến nơi này đã!” Đường Diệc Diễm thu hồi tay, ngồi thẳng người, thần bí đá lông nheo với tôi một cái.

“Anh...” Tôi mở miệng, hoang mang nhìn anh.

Đường Diệc Diễm chỉ cười không nói, khởi động xe, thuần thục xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

Ngay sau đó, xe nhanh chóng dừng lại trước một tiểu khu, chợt nghe đến bên trong truyền đến thanh âm cười vui đùa giòn. Xe từ từ đi vào, màu xanh của lá cây ánh vào mắt, dòng suối nhân tạo trong cụm cây xanh, núi giả, trên cỏ, rất nhiều trẻ em đáng yêu đang vui đùa ầm ĩ, trên mặt chúng đều tràn đầy nụ cười hạnh phúc, yên bình!

Đây là...

Đường Diệc Diễm dừng xe lại, tắt máy, nghiêng người thay tôi tháo dây an toàn, kéo tay tôi qua. “Ra ngoài nhìn xem!”

Chúng tôi xuống xe, đi bộ trên con đường nhỏ, nghênh đón từng gió nhẹ nhàng thổi qua mặt, mang theo mùi thơm của hoa.

“Thích nơi này không? Đây là nhà mới của chúng ta!” Đường Diệc Diễm nắm tay tôi, đứng trước một khu chung cư năm tầng. “Ở tầng bốn!”

Tôi ngửa đầu, ánh mặt trời chói mắt đang mon trón mắt tôi. “Diệc Diễm!”

“Nơi này hầu hết là thành phần tri thức, tầng trệt cũng không cao, quan trọng, đây là một tiểu khu ấm áp, mọi người đều hoà thuận!”

“Diệc Diễm!” Tôi cảm động nhìn anh, hóa ra anh vẫn biết tôi không thích Thanh Viên, không thích nhà cao tầng, lại càng không thích cùng giao tiếp với người trong xã hội thượng lưu, anh đã sắp xếp chu toàn tất cả!

“Lên đó nhìn xem!” Anh nắm chặt tôi, khoé miệng cong lên, tôi vui vẻ gật đầu, theo anh bước lên bậc thang, nhẹ nhàng từng bước đi tới căn nhà của chúng tôi, hạnh phúc của chúng tôi!

Một căn hộ sáng, ba phòng đơn giản và hai phòng khách, trang trí thanh lịch, trong không khí không có mùi gay mũi, ngoài một bàn trà nhỏ, cái gì cũng không có!

“Ngày mai, em đi đặt mua tất cả nhé, để chúng ta mau chuyển vào trong thời gian sớm nhất có thể!” Đường Diệc Diễm ôm tôi từ phía sau, đôi môi khẽ thổi khí bên tai tôi, khiêu khích cắn nhẹ.

“Diệc Diễm!” Tôi khó nhịn nấp máy, lỗ tai buồn buồn, khẽ cười nhẹ.

“Diệc Diễm... Đường thị không có vấn đề gì sao?” Tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện quan trọng này, xoay người, sắc mặt ngưng trọng, Diệc Diễm dường như cực kì không thích nhắc tới chuyện này với tôi, hoặc là, anh có ý muốn gạt tôi điều gì đó!

“À!” Quả nhiên, Đường Diệc Diễm chỉ là hừ một tiếng cho có lệ, bàn tay tiếp tục không an phận vói vào trong quần áo của tôi.

Nhưng anh càng như vậy, tôi lại càng cảm thấy bất an, tôi ngừng đầu, nhẹ nhàng từ chối. “Diệc Diễm... Em... còn chưa có nói xong!”

Đường Diệc Diễm thất vọng thở dài bên cổ tôi, bắt đầu đi ngẩng đầu. “Duyệt Duyệt, em thật sự muốn chọn thời gian này để nói những chuyện đó hay sao?”

Tôi chu miệng. “Em chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, bây giờ Đường thị rốt cuộc thế nào rồi, còn nữa... ông của anh!” Tôi nhìn vào mắt Đường Diệc Diễm, thủ đề cập.

“Nó giống như tin tức đã đưa trên truyền hình!” Đường Diệc Diễm nói như thể mọi chuyện không liên quan tới mình.

“Nhưng...” Sao anh có thể nói với tôi như vậy, vì tôi không hài lòng với câu trả lời. “Diệc Diễm... Em...” Tôi không cần biết người ta nghĩ gì, tôi chỉ muốn biết suy nghĩ của anh, cảm xúc của anh. Tôi lo lắng cho anh!

“Có rảnh thì em đến trao đổi bí mật nhé!” Đường Diệc Diễm thấy tôi hờn giận, ôm chặt lấy tôi, hôn tôi. “Hiện tại, chúng ta có thể tiếp tục rồi chứ!”

Về mặt anh đầy ái muội!

Cái gì? Mặt tôi mặt bỗng chốc đỏ lên, nhẹ nhàng giãy dụa, nhưng lại bị ôm càng chặt. Tâm trạng nặng nề bởi vì Đường Diệc Diễm đùa giỡn mà thoải mái không ít.

“Đừng có không đứng đắn như vậy!” Sao từ trước tới giờ tôi không nhận ra anh có một mặt như vậy. Là xem nhẹ anh quá lâu, hay là vô tâm quá lâu?

Diệc Diễm, mặc kệ phía là điều gì đang chờ đợi, em sẽ ở bên anh, bảo vệ anh bằng mọi giá!

“Đường... Diệc Diễm...” Nhưng anh vẫn được một tác lại muốn tiến một thước, tay bắt đầu từ bên phải chuyển xuống thắt lưng.

“Nơi này...” Nơi này ngay cả giường cũng không có, anh còn có suy nghĩ muốn tôi?

“Ai nói nhất định phải cần giường?” Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi, dễ dàng nhìn thấu tâm tư của tôi, mặt tôi càng trướng hồng, anh chậm rãi nhếch khóe miệng lên, đầy tà mị. “Thật ra, sàn gỗ cũng rất tốt!”

“Đường Diệc Diễm...”

oOo

Mấy ngày kế tiếp, chúng tôi ở trong khách sạn gần đó, ban ngày, lúc Diệc Diễm đi làm, tôi bận rộn đi mua đồ, trang trí nhà mới của chúng tôi, sáu giờ tối, mặc dù bận rộn, Đường Diệc Diễm vẫn đứng giờ tới đón tôi ăn cơm, sau đó lại chạy về công ty, thường là đến nửa đêm mới có thể trở về.

Sau khi tiếp nhận chức vụ, dường như anh vô cùng bận rộn, khuôn mặt hăng hái thường lộ ra vẻ mệt mỏi. Nhưng anh lại không nói với tôi, không đề cập tới chuyện Đường thị, cũng không nhắc tới ông của anh, những người Đường gia gần như bốc hơi trước mắt tôi. Truyền hình, báo chí, ngoài đưa tin về dự án phát triển mới nhất của Đường thị, không có ai đề cập đến trận nội chiến này.

Giang Minh cũng không có động tĩnh gì, tất cả giống như đã khôi phục bình tĩnh. Nhưng trong sự yên tĩnh này lại lộ con sóng gió ngầm, khiến cho tôi hoảng loạn!

Hạnh phúc đến không dễ, cho dù có bất an như thế nào, tôi vẫn muốn hưởng thụ một chút yên tĩnh, cái gì cũng không nghĩ, không băn khoăn, cho phép bản thân sống cho tình yêu.

“Anh thấy bức màu xanh này được không?” Tôi và Đường Diệc Diễm nằm trên giường, tôi giơ hai tay lên phía trước, chỉ vào một bức tranh mẫu tôi đã xem ở triển lãm hôm nay, hé ra một tấm ảnh cho Đường Diệc Diễm xem.

“Đẹp lắm!” Đường Diệc Diễm thậm chí còn chưa liếc qua, chỉ giật giật ôm cánh tay của tôi, tìm một vị trí thoải mái bên người tôi, kề sát vào thân thể tôi, nhắm mắt lại, thì thào.

Rất nhanh sau đó, tiếng hít thở đều đều truyền đến bên tai.

Tôi quay đầu, đau lòng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh, buông bức hình trong tay, sờ lên trán anh, mệt như vậy sao?

Tôi lặng lẽ thở dài, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người chúng tôi, tắt đèn phòng, ôm lấy cơ thể ấm áp trước mặt, nhắm mắt lại.

Ngốc quá, vất vả như vậy, tại sao không nói với em? Đề em cùng chia sẻ!

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối đen, Đường Diệc Diễm đang ôm tôi bỗng giật giật, bàn tay lên đến trước ngực của tôi, xoa nắn, sau lưng là tiếng hít thở nặng nề cùng thân thể nóng bỏng của anh!

Tôi tỉnh lại, không thấy rõ khuôn mặt của anh trong đêm tối. “Diệc Diễm!”

Anh đã tỉnh? Không phải rất mệt sao?

“Anh đây!” Giọng nỉ của Đường Diệc Diễm vang lên trong bóng đêm, anh dán chặt vào thân thể tôi, nghiêng người, đặt tôi trên người anh. Phía dưới là

lửa nóng kích tình, tay anh tiếp tục vỗ về vuốt ve, vói vào trong áo ngủ của tôi.

“Diệc Diễm!” Tôi há miệng thờ dốc, tay anh vẫn trêu đùa những điểm mẫn cảm của tôi, tôi vội dè lại, giọng run run: “Diệc.... Diệc Diễm... anh cần phải nghỉ ngơi!” Gần đây anh rất vất vả, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi!

“Đã sớm nghỉ ngơi đủ rồi!” Anh gạt tay tôi ra, hơi thở gấp gấp, bàn tay vội vàng kéo quần áo của tôi xuống, thân mình vùi vào trong cơ thể của tôi. Tôi ôm cổ anh, khẽ phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ, đồng dạng khát vọng thân thể anh. “Diệc... Diệc Diễm!”

Đường Diệc Diễm rút cuộc không thể kiềm chế được nữa, vừa mới đâm vào cơ thể tôi đã mãnh lực xỏ xuyên, luật động, tôi bắt lực leo lên vai anh, hoà theo tiết tấu của anh, vì anh mà điên cuồng!

Thậm chí, anh mạnh mẽ va chạm khiến tôi thừa nhận không nổi, gất gao bắt lấy đầu vai anh, thở gấp!

“Diệc Diễm...”

“Duyệt Duyệt...” Giọng nói của Đường Diệc Diễm vang lên trong không gian, mang theo sự kìm nén khoái cảm. “Chúng ta... sinh một đứa con đi!”

oOo

Buổi sáng, lúc tỉnh lại, Đường Diệc Diễm đã không còn ở bên cạnh, tôi thật sự quá mệt mỏi, gần như không chớp mắt nổi, anh muốn tôi hết lần này đến lần khác, tôi phải mệt mỏi ứng phó. Vùi đầu vào chiếc gối mềm mại, trên đó còn có mùi hương của Diệc Diễm, thấm nhập vào tận tâm phách, tôi ngọt ngào cười, tay khẽ xoa bụng.

Đứa nhỏ!

Tôi có thể có con của Diệc Diễm... nếu... nếu Úc Phong không... thì bây giờ, có lẽ con đã có thể ngồi trong lòng chúng tôi làm nũng.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống giường, lan rộng từng vòng. Con của mẹ!

Diệc Diễm muốn một đứa con của chúng tôi, vậy còn tôi?

Bây giờ là lúc thích hợp sao? Khắp nơi đều ẩn giấu nguy hiểm, tôi có thể vờ như đã quên, nhưng không có biện pháp xóa sạch. Giang Minh sẽ không từ bỏ ý đồ!

Còn cả những mối uy hiếp xung quanh Diệc Diễm nữa, có đứa nhỏ vào lúc này, thích hợp sao?

“Linh linh linh...” Di động đột ngột vang lên, tôi hoảng sợ, lấy lại tinh thần, cảm di động lên, nghi hoặc nhú mày nhìn dây số lạ kia. Trong lòng dự cảm điềm xấu!

Tôi không nghĩ rằng ông ta sẽ tìm đến, nhưng tôi vẫn giữ bình tĩnh. Trên mặt ông ta hoàn toàn không có biểu tình của một kẻ thất bại, ngược lại, còn làm cho tôi thấy rõ vẻ uy hiếp.

Tôi yên lặng đứng trước mặt Đường Triết Lý, nhìn ông ta.

Ông ta ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Đem cây gậy dựa vào cạnh bàn. Lần đầu tiên, ở trước mặt tôi, ông ta không cầm gậy. Kỳ quái.

“Tiểu thư, xin hỏi cô dùng gì?” Người phục vụ lễ phép đi tới. Đầu tiên là khách khí cúi đầu với Đường Triết Lý, trong mắt tràn đầy sùng kính, sau đó lại quay đầu nhìn về phía tôi, mỉm cười, nụ cười chuyên nghiệp!

“Nước chanh!” Tôi thuận miệng nói, ngồi ngay ngắn, tay nắm chặt ống quần. Trước kia, mỗi khi gặp ông ta là mùi thuốc súng tràn ngập, còn bây giờ bình an vô sự ngồi đối diện, vậy mà lại thấy không được tự nhiên. Tôi không biết ông ta có tính toán gì, càng không hiểu được giữa tôi và ông ta có cái gì để nói. Đường Diệc Diễm là tự tay ông ta bồi dưỡng, ông ta đương nhiên sẽ không ngu xuẩn cho rằng đến thuyết phục tôi là có thể đoạt lại tất cả, càng không thể dùng khổ nhục kế giống Đường mẫu.

Nếu vậy, ông ta tìm tôi, rốt cuộc là vì cái gì?

“Gần đây, rất tốt đẹp phải không!” Đường Triết Lý thong dong nhấc tách trà trong tay lên. Ánh mắt không thay đổi, cử chỉ bỗng nhiên gây áp lực vô hình cho tôi, nhưng bản tính kiêu ngạo lúc trước cũng giảm đi không ít. Bị người tự tay bồi dưỡng mình đánh bại, chắc là rất khó chấp nhận, cho dù ông ta là Đường Triết Lý, một con người quen thao túng quyền thế!

Tôi không trả lời, trực giác cho biết ông ta đang châm chọc tôi, nhưng, nếu ông ta không đột nhiên xuất hiện, quả thực tôi đang sống rất tốt!

“Đường Diệc Diễm thành công, cô vui lắm hả?” Đường Triết Lý tiếp tục nói, việc tôi không trả lời cũng không chút ảnh hưởng đến tâm tình của ông ta, tâm trạng tốt?

Khoé miệng ông ta bắt giác nhếch lên, đáng vẻ hết như Giang lão gia tử, ngày đó khi tôi tìm gặp, Giang lão gia tử cũng có biểu tình như vậy!

Bị cháu của mình hất xuống đài, ông ta còn có thể có biểu tình như vậy?

Tôi hồ nghi trừng mắt nhìn ông ta, trong lòng vẫn tiếp tục căng thẳng.

“Đường tiên sinh, nếu hôm nay ông đến để chúc mừng tôi, vậy thì không cần, tôi và Diệc Diễm đã chúc mừng rồi!” Tôi ngăn chặn sự bối rối trong lòng, trả lời lại một cách mỉa mai. Nay đã khác xưa, ông ta không còn là tổng tài của Đường thị, không thể khống chế tất cả mọi người, tôi sẽ không cam chịu sự uy hiếp của ông ta!

“Diệp tiểu thư, Đường Diệc Diễm là ta tự tay bồi dưỡng, ta chỉ là nhắc nhở cô, trận đánh này, cuối cùng người thất bại sẽ không phải là ta!” Đường Triết Lý buông chén trà xuống, nhẹ nhàng nói.

“Thực tế, hiện nay người đang đứng ở vị trí cao nhất là cháu trai của ông!”

“Đúng là như vậy, nhưng để đứng được trên cao, tôi nghĩ, nó không có nói cho cô biết, nó đã dùng cách gì để giành thắng lợi phải không?” Về mặt Đường Triết Lý mang đây về tính toán kỹ lưỡng, nhìn biểu tình kinh ngạc của tôi, ông ta cười cợt: “Nó rất quyết cường, đương nhiên sẽ không nói cho cô! Nhưng chiều này của ta, quả thực nó sẽ không ngờ đến!”

Tôi trừng mắt với ông ta, khề nuốt nước miếng, ông ta cười khiến người ta thấy quá chói mắt!

“Đường tiên sinh, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép!” Tôi không muốn cùng ông ta nói những lời vô nghĩa, mỗi một câu chế nhạo của ông ta đều giống như đâm một chút vào trái tim tôi!

“Không sao, ta chỉ tới nói lời từ biệt với cô!” Tôi đứng lên, Đường Triết Lý làm như vô tình khề nói.

Nói lời từ biệt? Tôi dừng chân lại, không ngờ rằng ông ta nói lời từ biệt, chỉ là quan hệ của chúng tôi, còn có thể tốt đến mức chào từ biệt sao?

“Đường thị giao cho Đường Diệc Diễm, ta cũng có thể công thành lui thân!” Đường Triết Lý lại nắm cây gậy trong tay.

Công thành lui thân? Ông ta vì thất bại của mình mà tìm một cái cớ ỏn ẻy, tôi đùa cợt nhếch khóe miệng, nhìn Đường Triết Lý chậm rãi đứng lên. “Đây là quy tắc của trò chơi, nếu Đường Diệc Diễm không có bản lĩnh đoạt lấy Đường thị từ trong tay ta, làm sao có thể giữ được cơ đồ của ta, nó đã làm được, mặc dù động cơ là vì cô! Nhưng ta thực sự có thể bước xuống được rồi!”

Thân thể của tôi run lên, bất khả tư nghị nhìn Đường Triết Lý. Giống nhau, ông ta giống hệt Giang lão gia tử, từ lâu đã tìm kiếm một người thừa kế tốt nhất, còn dùng tất cả mọi thủ đoạn, tra tấn vô nhân đạo để tôi luyện, thậm chí biến họ thành kẻ địch của mình? Họ đúng là giống nhau!

Ông ta là một người như thế nào đây?

“Đường tiên sinh, nếu ông tìm cho mình một cái cớ để rút lui, tôi cũng không ngại tin tưởng!” Tuy biết ông ta nói thật, nhưng tôi không thể yếu thế trước mặt ông ta!

Lời nói của tôi làm cho Đường Triết Lý nở nụ cười, tiếng cười nặng nề theo lồng ngực tràn ra.

“Diệp tiểu thư, trước kia ta thật sự rất muốn loại bỏ cô, bởi vì cô là một chướng ngại vật khó giải quyết, Đường Diệc Diễm quá si mê cô, ngay cả khi nó bị hủy hoại, nhưng bây giờ ta mới phát hiện, để cô ở bên cạnh nó mới là sự trừng phạt tốt nhất, người bất kính với ta phải bị trừng phạt. Đừng quên, Đường Diệc Diễm là một tay ta bồi dưỡng, một con dã thú, một ngày nào đó, nó cũng sẽ khiến cô thương tích đầy mình!” Lúc này, sự lạnh lùng của Đường Triết Lý làm lòng tôi hoang mang, tôi kinh hãi lui về phía sau vài bước, bởi vì lời nói của ông ta, sự tái nhợt trên mặt rõ rệt cuộc đã không còn che giấu được nữa.

Ngược lại, nét cười trên mặt Đường Triết Lý càng ngày càng sâu, vừa lòng nhìn chăm chú về sợ hãi trên mặt tôi, nắm cây gậy trong tay, khề gõ lên nền đất, bước chân trầm ổn. Ông ta đã thành công, đã đạt được mục đích tới gặp tôi, sự trả thù cuối cùng của ông ta, sau này, tôi không thể nào sống một cách bình thường nữa, trong lòng... bởi vì lời ông ta nói... mà nổi lên cơn giận!

Đường Triết Lý, cho đến cuối cùng, ông ta vẫn không phải kẻ thất bại, người bại trận là chúng tôi, vẫn phải đấu tranh trong vòng xoáy dục vọng cùng những người khác!

“A...” Bàn tay Đường Diệc Diễm bỗng vươn tới làm tôi hoảng sợ, ngực cao thấp phập phồng, trước mắt, Đường Diệc Diễm đang hoang mang nhìn tôi!

“Sao thế?” Đường Diệc Diễm lo lắng nhíu mày, tôi hoảng loạn, lời nói của Đường Triết Lý cứ quanh quẩn trong đầu.

“Đường Diệc Diễm là một tay ta bồi dưỡng, một con dã thú, một ngày nào đó, nó sẽ khiến cô thương tích đầy mình!”

Tôi ngây dại, tay nắm dao nĩa dừng giữa không trung.

Đường Diệc Diễm nghiêng người qua, tay đặt trên trán tôi: “Sao vậy, mệt à? Sao lạnh thế này!”

Người trước mắt tôi đây dịu dàng như thế, quyết định yêu hắn, thật sự tôi sẽ bị thương tổn sao? Thật sao? Diệc Diễm, chúng ta thật sự sẽ biến thành như vậy sao?

Nước mắt bỗng loé ra, Đường Diệc Diễm vỗ về bàn tay cứng đờ của tôi: “Duyệt Duyệt!”

“Diệc Diễm... Em... ” Tôi biết nói thế nào, làm thế nào bây giờ!

“Diệc Diễm, em không muốn ăn, về nhà đi!” Nhà đã được sắp xếp ổn thoả, trước khi chuyển vào nhà mới, Đường Diệc Diễm cố ý đưa tôi đi chúc mừng! Nhưng bởi vì buổi chiều mới gặp Đường Triết Lý mà tôi hoàn toàn không có tâm trạng để ăn uống!

“Em chắc là mình vẫn ổn chứ?” Đường Diệc Diễm buông khăn ăn xuống, lo lắng hỏi tôi.

Tôi gật đầu. “Em muốn về nhà, chúng ta trở về đi!”

Đường Diệc Diễm ngăn người, chân chờ một chút, nhưng vẫn gật đầu.

Ngồi trong xe, chúng tôi không nói gì suốt một đường, tôi mệt mỏi dựa vào cửa kính xe, ngoài cửa sổ nhấp nháy ánh đèn neon, chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của tôi. Đường Diệc Diễm vẫn luôn quay đầu nhìn tôi, bàn tay nắm chặt lấy tay tôi, gắt gao bao chặt.

Rót cuộc cũng đến tiểu khu, Diệc Diễm dừng xe, kéo tôi vào căn hộ. Đúng lúc đó, điện thoại của anh bỗng vang lên, anh nhìn lướt, nhíu mày, không tiếp mà bỏ vào túi, ôm lấy tôi tiếp tục đi về phía trước.

Chúng tôi vào nhà. Hoá ra căn phòng trống trải cũng có thể bố trí trở nên ấm áp như vậy, nơi nơi tràn đầy hơi thở hạnh phúc, tâm tình của tôi cũng tốt lên một chút, cảm thấy dễ chịu hơn. “Diệc Diễm, em đi rửa mặt chải đầu đi!”

“Được!” Đường Diệc Diễm hôn tôi, buông tay ra, đi đến sô pha, bật TV.

Tôi đi vào phòng tắm, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, mở vòi nước, nhẹ vỗ lên mặt, sau đó lau sạch. Sao rồi? Diệc Suong Phi, mày sao thế hả, vì cái gì lại như vậy, chẳng lẽ trái tim kiên định của mày chỉ bởi vì mấy câu nói của lão nhân kia mà đã dao động rồi ư? Mày không tin hay sao? Không tin tình yêu của Diệc Diễm, không tin cả hai đã trải qua nhiều sóng gió như vậy mới đến được với nhau ư, mày còn hoài nghi điều gì nữa?

Mày đã từ bỏ rất nhiều thứ, ngay cả mối thù của Việt Phong...

Đúng vậy, Diệc Suong Phi, mày phải kiên định, tin tưởng chắc chắn rằng sẽ hạnh phúc sống với Diệc Diễm!

Tôi cổ vũ bản thân trong gương. Lúc này, trong phòng khách, di động của Đường Diệc Diễm lại vang lên, tôi nhíu mày, nhẹ nhàng tới gần. Dao này điện thoại của Đường Diệc Diễm vô cùng bận rộn, có đôi khi, anh cùng tôi ở một chỗ thường tắt di động. Quả nhiên, không lâu sau, tôi chợt nghe thấy tiếng tắt máy.

“Là việc công ty à?” Tôi đi ra ngoài, nhìn khuôn mặt Đường Diệc Diễm nôn nóng bất an.

“Thấy sao rồi?” Đường Diệc Diễm không trả lời, bước tới, lo lắng nhìn tôi. “Còn một không?”

“Không sao đâu!” Tôi lắc đầu, để mặc anh kéo tôi ngồi vào sô pha, tựa vào lòng anh.

“Duyệt duyệt... Em có chuyện gì không vui phải không?” Đường Diệc Diễm ôm tôi, bàn tay khẽ vuốt đầu vai của tôi, cẩn thận hỏi. Tôi ngẩng đầu lên, tò mò tại sao anh lại hỏi như vậy, chỉ thấy khóe miệng Đường Diệc Diễm khẽ run rẩy một chút, hỏi với vẻ không xác định. “Sống cùng anh, em... vẫn không... vui sao?”

Hóa ra... Tôi trừng lớn mắt nhìn anh. Hóa ra anh còn lo lắng, sợ hãi tôi cảm thấy đau khổ như trước đây? Cho nên... anh dùng trăm phương nghìn kế lấy lòng tôi?

Diệc Diễm... hóa ra bề ngoài anh kiên cường, nhưng nội tâm lại yếu ớt, sợ hãi mất đi!

“Sao có thể chứ!” Tôi gắt gao ôm anh, chôn đầu trong ngực anh. “Em rất vui, được sống cùng anh, em cảm thấy rất hạnh phúc, cả đời cũng không muốn ra đi! Em yêu anh, Diệc Diễm!”

Thân mình anh run lên, tay đặt ở phía sau ôm chặt tôi. “Duyệt Duyệt, anh sẽ không buông tay, cho dù... em hối hận anh cũng sẽ không buông tay!”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn môi anh, tràn ra một chút cười sáng lạn. “Đồ ngốc, sao anh lại nói thế, nếu anh đổi ý, em sẽ chế nhạo anh cho xem!” Tôi giả bộ tức giận khiến Đường Diệc Diễm cười nhẹ ra tiếng, ôm sát tôi. “Không đâu, ngay từ đầu, anh vốn chưa bao giờ hối hận... vẫn luôn chỉ có em... Duyệt Duyệt!”

Diệc Diễm...

Chúng tôi rất hạnh phúc, nhất định sẽ như vậy!

“Diệc Diễm... đau...” Tôi cầm lấy bàn tay đang vuốt ve của anh, then thừng oán giận.

“Đâu có nhĩ...” Anh ôm tôi, áp thân thể của tôi xuống sô pha.

Tôi trốn tránh, cười nhẹ. “Thật sự rất đau!” Cố ý biểu làm khuôn mặt méo mào.

Đường Diễm ngừng động tác, nâng người lên, xem xét tôi cẩn thận, khẽ nhủ mày. “Thật à? Sao lại thế, chẳng lẽ về nhà mới đều như vậy? Trên người em có chỗ nào bị đau?” Nói xong, anh lập tức kiểm tra xem tôi có bị dị ứng hay không, sau đó lại lật qua lật lại người tôi, vẻ mặt nghiêm trọng!

Nhìn bộ dáng của anh, tôi bật cười. “Ngốc quá, sao mà bị đau được!” Anh thật đúng là dễ lừa gạt, tôi cười với anh.

Đường Diễm ngậy ra một lát, bỗng nhiên ý thức được bị tôi trêu đùa, mặt hơi đỏ lên, hướng về phía tôi tập kích.

“Này thì... Dám lừa anh!” Anh đặt tôi ở trên người, gấp gấp đến không thờ nổi.

“Xem anh trừng phạt em thế nào!” Bàn tay Đường Diễm luôn vào nách tôi.

“Buồn quá... Ha ha ha, thật sự rất buồn, đừng... đừng mà...” Tôi sợ nhất là bị cù, liều mạng co người lại, không ngừng giãy dụa.

“Còn dám không à?”

“Đầu hàng... em chịu không nổi rồi, em không dám nữa, không dám nữa đâu!” Tôi cười đến nỗi chảy cả nước mắt chảy, đau khổ cầu xin tha thứ. “Quả thật là không dám nữa!”

Bàn tay đang đùa giỡn của tôi bị anh bắt lấy, tươi cười bỗng chốc cứng đờ.

Đường Diễm trêu chọc cơ thể mềm mại của tôi, thân mình nặng nề áp trên người tôi. Trước mắt, con người trong mắt anh trầm xuống, tràn đầy những cảm xúc mà tôi đã quen thuộc.

Thanh âm bởi vì khát vọng mà trở nên mờ ám. “Duyệt Duyệt...”

“Không...” Tôi chống đẩy, làm như cố tình không đáp ứng!

“Em phải bồi thường anh!” Dứt lời, anh vội vàng vuốt ve cơ thể của tôi, tiếng thở dốc nặng nề bắt đầu lan tràn xung quanh chúng tôi.

“Diễm Diễm...!”

oOo

Mơ mơ màng màng ngủ trên giường, tôi đột nhiên xoay người, vươn tay ra, nhưng lại chạm đến một khoảng trống lạnh lẽo. Tôi chậm rãi mở mắt ra, Diễm Diễm không có ở bên cạnh, mà phòng khách lại truyền đến tiếng nói chuyện đứt quãng, âm lượng có ý đè thấp.

Tôi xốc chăn lên, xuống giường, dụi mắt, qua cánh cửa khép hờ, tôi nhìn thấy Đường Diễm đang đứng trong phòng khách nghe điện thoại, nói cái gì đó, nhưng vẻ mặt rất không kiên nhẫn!

“Diễm Diễm, anh nói chuyện với ai thế?” Tôi bước tới, hoang mang hỏi. Đã trễ thế này, anh còn nói chuyện với người nào nữa!

Bất ngờ trước sự xuất hiện của tôi, anh gần như bị dọa đến, trên mặt thoáng hiện lên một tia bối rối, vội ngắt di động, cứng ngắc cười với tôi. Tôi hồ nghi nhíu mày. Anh muốn giấu tôi cái gì vậy?

“Diễm Diễm!”

“Tình rồi à? Anh làm em thức giấc sao?” Đường Diễm nhanh chóng che giấu kinh hoàng, trấn tĩnh đi tới, hôn lên trán tôi, thuận tay để điện thoại trên bàn trà.

Tôi liếc nhanh một cái, nghi hoặc đánh giá anh.

“Anh vừa nói chuyện với ai thế?” Tại sao nhìn thấy tôi lại lập tức cúp máy, có cái gì tôi không thể biết ư?

“À, là công ty ấy mà, dự án mới nhất có vài chỗ hơi khó giải quyết!” Đường Diễm thuận miệng nói, ôm lấy vai tôi, cùng tôi trở lại phòng ngủ, ôm tôi lên giường.

“Diễm Diễm, gần đây công ty rất bận rộn sao? Anh vừa mới tiếp quản...” Anh vẫn không nói, nhưng tôi rõ cuộc cũng không thể chịu nổi sự giấu diếm này, rốt cuộc Diễm Diễm đang làm cái gì? Đường Triết Lý nói thủ đoạn của anh, thủ đoạn mà ông ta không nghĩ tới là cái gì? Anh cũng không nói, cũng không muốn đề cập tới. Nhưng càng như vậy, tôi lại càng muốn biết.

Tôi không muốn bị lừa gạt!

“Không phải quá nghiêm trọng đâu, em phải tin anh chứ!” Đường Diễm khẽ né tránh ánh mắt, nở một nụ cười lấy lệ. “Đúng rồi, Duyệt Duyệt... em muốn đi du lịch không?” Khẩu khí dò hỏi, ánh mắt đầy mong chờ.

“Hả?” Tôi nhìn anh, tại sao bỗng nhiên hỏi như vậy?

“Là thế này, chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa đi du lịch cùng nhau, lần này, sau khi dự án kết thúc có vài ngày nghỉ, vừa lúc ở Nhật Bản đang là thời kì hoa oải hương nở, chúng ta đi Hokkaido được không?” Đường Diễm ôm chặt tôi, cầm đặt trên cổ áo tôi.

“Hokkaido?” Đúng vậy, tôi vẫn luôn muốn đi Hokkaido ngắm hoa oải hương, nhưng mệt mỏi quá nhiều năm, ngay cả chính bản thân cũng quên, không thể tưởng tượng được Đường Diễm còn nhớ rõ!

“Được!” Tôi hân hoan đồng ý, phát hiện anh dường như thư giãn rất nhiều, như trút được gánh nặng?

“Diễm Diễm?” Vì sao trong lòng lại cảm thấy không thích hợp? Tôi hồ nghi nhìn anh chăm chăm.

“Được, ngày kia anh sẽ sắp xếp, ngày mai em đi mua một số đồ nhé, Duyệt Duyệt, em hãy đi trước, anh thu xếp xong công việc rồi sẽ tới sau!”

“Em đi trước? Ngày kia đã đi, nhanh như vậy à? Có gì em chờ anh xong công việc rồi đi cùng cũng được mà!”

Lời nói của tôi khiến khuôn mặt Đường Diễm biến sắc, khẩu khí của anh lại có chút áp a áp ứng. “Ngốc ạ, Hokkaido... đang là mùa hoa nở, rất đông du khách, anh đã đặt... đặt phòng khách sạn rồi, em cứ đi trước đi, xong việc anh sẽ tới ngay, nếu anh bận quá, e là em sẽ không ngắm hoa được!”

Đều đã sắp xếp xong rồi? Tôi càng cảm thấy kỳ quái, vừa rồi không phải bộ dáng của anh như thể bỗng nhiên nghĩ ra sao? Thế nào mà đã sắp xếp xong? Hơn nữa, mùa hoa oải hương nở cũng không phải một ngày hai ngày, chậm vài ngày cũng không ảnh hưởng gì kia mà!

Tôi không nói gì, sắc mặt trầm trầm, càng thêm khẳng định Đường Diễm đang gạt tôi điều gì đó!

Chỉ là, tại sao anh phải vội vã muốn tôi đi như vậy?

“Được rồi, em đi trước vậy!” Cuối cùng tôi vẫn thỏa hiệp, bởi vì anh đang vội vàng chờ đợi.

“Ừm, vậy em ngoan ngoãn chờ anh ở đó nha!” Đường Diễm ôm tôi một cách an toàn, lẳng lặng thở dài. Tôi cảm giác được!

Diễm Diễm, tốt nhất anh không nên gạt em!

Tôi không có thời gian để suy nghĩ cẩn thận mọi hành động của Đường Diễm, bởi vì có người cũng đã bắt đầu đánh trả về phía tôi!

Trước mặt là Đường Ti Lễ đã lâu không gặp với nụ cười như thường lệ, hân hoan đối diện với tôi, vẻ mặt ôn hòa. Thiếu chút nữa tôi đã quên mất tên đối trá này, nhưng xem ra, có vẻ như người nào đã làm điều gì đó để nhắc nhở tôi, nhắc nhở mối thù của Việt Phong, tôi sẽ không hoài nghi, khẳng định là tổng tài mới nhận chức của tập đoàn Giang Nguyên - Giang Minh tiên sinh!

“Đường tiên sinh, không thể tưởng tượng được, ngài lại lịch sự tao nhã muốn gặp mặt tôi thế này!” Tôi cảm nâng tách cà phê lên trước mặt, khẽ cười, khẩu khí không nóng không lạnh.

“Diệp tiểu thư, nói thế nào cô cũng là bạn gái của cháu trai tôi, tôi nghĩ... chúng ta không nên trở thành thủy hỏa bất dung đúng không!” Đường Ti Lễ nhìn tôi đầy ngụ ý.

Tôi đương nhiên hiểu được, chỉ là không rõ ông ta đã biết bao nhiêu!

“Nói thực, bây giờ Diễm Diễm là người đứng đầu Đường thị, nhưng công ty mậu dịch của tôi không có khả năng uy hiếp đến Đường thị, cho nên, hai người cũng không cần phải lo lắng tôi sẽ phá đổ nó. Hơn nữa, tiền thành lập công ty, ta không hề dùng một đồng của Đường thị!” Đường Ti Lễ đi thẳng vào vấn đề, có lẽ cũng là vì đã bị biến thành sứt đầu mẻ trán, cho nên hắn ta nói rất gọn gàng dứt khoát, ít lời khách sáo. Thật hiếm có!

Nhanh chóng? Tôi nhún vai, Giang Minh đã nói cho ông ta biết sao, để ông ta nghĩ rằng tôi là vì thay Đường Diễm “thanh lý môn hộ”? Hắn thật đúng là “kháng khái”!

“Đường tiên sinh, chuyện của Đường gia các người tôi không có hứng thú!”

Đường Ti Lễ ngẩn người. Trên mặt bỗng xuất hiện vẻ khó xử. “Diệp tiểu thư, mặc kệ cô nói thế nào, lần này tôi tìm cô chỉ là muốn nói, tôi vô tâm tranh đoạt Đường thị, tuy rằng những người khác tôi không dám cam đoan, nhưng tôi chỉ muốn bảo vệ công ty của mình, nó là tâm huyết của tôi.”

Vô tâm tranh đoạt? Nếu vậy ba năm trước là vì cái gì? Tiêu khiển chắc? Đến mức trả giá bằng cả sinh mạng của Việt Phong?

Là tranh đoạt không được, cho nên mới buông tha?

Tôi cười nhạt, không nói lời nào.

“Diệp tiểu thư, tình cảnh hiện nay của Diễm Diễm cũng rất khó khăn, tập đoàn Đường thị muốn đầu tư ra nước ngoài, tất nhiên đã bị kiểm chế, cho nên không cần bận tâm đến tôi, hơn nữa, tôi cũng không muốn cô giáo của cô gặp bất kì ưu phiền nào!”

Cô giáo? Tôi đứng thẳng người, Đường Ti Lễ, ông vẫn giả dối như vậy, vĩnh viễn đều dùng nhược điểm của người khác để tranh đấu.

Điều tôi không muốn chính là cô giáo bị cuốn trận phân tranh này của chúng tôi!

Còn nữa, ông ta nói đầu tư ra nước ngoài, kiếm ché, là có ý gì?

“Diệp tiểu thư, hãy suy nghĩ một chút đi!” Đường Ti Lễ thấy tôi do dự, nghĩ rằng mọi chuyện có thể chuyển biến, nôn nóng nhìn đồng hồ một chút, đứng dậy, vội vàng tính tiền. “Nếu vậy, tôi cáo từ trước, có rảnh thì đến thăm cô giáo nhé, cô ấy rất nhớ cô đấy!”

Tôi ngẩng đầu. Đường Ti Lễ, ông có ý gì hả, muốn nhắc nhở lần nữa sao? Ông cho là ông có thể thắng ư?

Vậy thì, hãy để tôi tặng ông một món quà! Giang Minh không nói cho ông, nhưng tôi sẽ nói tất cả!

“Đường tiên sinh!” Tôi lạnh lùng gọi ông ta lại.

Đường Ti Lễ nghi hoặc dừng, xoay người đối mặt với tôi. “Diệp tiểu thư, còn có gì muốn chỉ giáo?”

Đương nhiên là có!

“Có người... nhờ tôi ân cần thăm hỏi ngài!” Tôi nhìn ánh mắt nghi hoặc của Đường Ti Lễ, chậm rãi cong khoé miệng lên. “Việt Phong... Trần Việt Phong nhờ tôi thay anh ấy ân cần thăm hỏi ngài, anh ấy nói, anh ấy sẽ chờ ngài dưới địa ngục!”

“Bành” Đường Ti Lễ sợ hãi lui người về sau khiến bình hoa bị vỡ, một tiếng thanh thủy vang lên, bình hoa đẹp đẽ trong nháy mắt đã biến thành những mảnh nhỏ, phân tán trên nền đất, bốn phía đều dậy lên sự tò mò, nghiêng đầu, bàn luận.

Nhìn bộ dáng chật vật của Đường Ti Lễ, ý cười trên mặt tôi càng thêm sâu sắc, như vậy đã sợ rồi ư? Vậy ông lấy đâu ra can đảm để kết giao với cô giáo? Còn làm bộ như không biết Trần Việt Phong, quên cả mối giao dịch đó sao?

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Người phục vụ vội vàng chạy tới, hỏi.

Đường Ti Lễ kích động lắc đầu, co quắp, rút trong ví một xấp tiền mặt, nhét vào tay người phục vụ. “Này đã đủ chưa?” Sau đó, ông ta quái dị liếc tôi một cái, rồi nhanh chóng bước ra phía cửa.

Đường Ti Lễ, không thể tưởng tượng được ông cũng có ngày hôm nay!

oOo

Kéo thân mình mỏi mệt trở về nhà, vừa mở cửa ra, đã có người ôm chầm lấy tôi, mùi hương quen thuộc.

Diệp Diễm, sao hôm nay anh lại về sớm như vậy?

“Làm gì mà mắt đỏ thế kia?” Đường Diệp Diễm ôm tôi, tình tứ đánh giá khuôn mặt mệt mỏi của tôi, nét cười cứng đờ trên mặt. “Em khóc đấy à?”

“Đâu!” Tôi trốn tránh, mấp máy miệng, cố che giấu. “Chắc là bụi bay vào mắt thôi!”

Thực ra tôi đã khóc. Sau khi Đường Ti Lễ rời khỏi, tôi đã đến trước mộ Việt Phong, bởi vì tôi không thể nói cho cô giáo biết sự thật, bởi vì tôi quá bất lực!

“Thật không đấy?” Đường Diệp Diễm vẫn hoài nghi nhíu mày, nhưng hiển nhiên tâm tư của anh cũng không quá đặt nặng, cho nên anh đã không để ý lắm, chỉ kéo tôi đến trước bàn ăn, trên đó đã bày sẵn một đồng thức ăn và vật dụng khác...

“Chiều mai máy bay sẽ cất cánh, anh sợ em không quen đồ Nhật, nên đã chuẩn bị đồ ăn, còn cả những thứ em thường dùng. Đứng rồi, anh cũng bảo họ mua một số thuốc nhỏ mắt tốt lắm, em lại không hiểu tiếng Nhật!” Đường Diệp Diễm đồng ý trên bàn, khẽ nói, tôi cũng sờ đứng đó, mũi cay cay. Đường Diệp Diễm, anh muốn em rời đi đến vậy sao?

“Duyệt...!” Đường Diệp Diễm xoay người, muốn nói gì đó với tôi, bỗng thấy tôi lệ rơi đầy mặt, lời nghẹn lại ở cổ, anh hoảng hốt. “Sao thế, sao em lại khóc? Duyệt Duyệt!”

Tôi không nói, chỉ khóc, ảm ức trong lòng lập tức tràn đầy lồng ngực, liều mạng nức nở.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệp Diễm ôm tôi, bối rối trấn an. “Chết tiệt, rốt cuộc làm sao vậy? Sao thế em?”

Diệp Diễm, tại sao anh lại gạt em? Rốt cuộc anh gạt em điều gì chứ?

Khóc mệt mỏi, tôi tựa vào lòng Đường Diệp Diễm, vẫn không nói lời nào, tay anh nhẹ nhàng vỗ về lưng tôi, yên lặng thờ dài.

“Duyệt Duyệt, em rốt cuộc nghĩ gì thế?” Giọng nói của Đường Diệp Diễm đầy bất đắc dĩ. Anh nhẹ nhàng kéo tôi vào vòng ôm của anh, tôi nghe thấy tiếng tim đập vững vàng của anh, giạt nhẹ khoé miệng. “Vậy còn anh? Gần đây anh đang suy nghĩ gì?”

Thân mình Đường Diệp Diễm cứng đờ, anh cúi đầu, ánh mắt nhìn tôi trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng khàn khàn: “Duyệt Duyệt... Em...”

“Diệc Diễm, anh gạt em cái gì đúng không? Tại sao không nói cho em biết?”

Đường Diệc Diễm né tránh ánh mắt của tôi. “Sao có thể chứ... Không đâu!” Tim anh đập nhanh hơn, quả nhiên đang nói dối, nhưng lại nhất định không chịu thẳng thắn, tôi âm thầm nhắm mắt lại, vội vàng cầm lấy tay anh.

“Duyệt Duyệt, mặc kệ anh làm gì, anh đều là vì em, anh không thể mất em!” Đường Diệc Diễm thở dốc bên người tôi, trên mặt hiện lên một tia giãy dụa, tay nặng nề nắm chặt.

Đủ rồi, để mặc Đường Diệc Diễm gặt gao ôm, tôi nhắm mắt lại, kè sát lồng ngực của anh, như vậy là đủ rồi, tôi không muốn truy cứu, nếu anh không muốn nói cho tôi biết, vậy thì chỉ cần anh yêu tôi, chỉ cần anh lưu luyến tôi, mặc kệ anh làm cái gì, tôi cũng không muốn truy cứu.

Tôi chỉ muốn được sống cùng anh, vĩnh viễn cùng một chỗ, những chuyện khác cứ coi như không phát hiện ra đi.

“Diệc Diễm... ngày mai em sẽ đi Nhật chờ anh!” Hành động theo cách mà anh mong đợi, tôi yêu anh, không muốn mất đi hạnh phúc muộn màng này, cho dù biết rõ anh gạt tôi, tôi cũng sẽ vỡ như không biết, bởi vì tôi yêu anh!

Rất yêu anh! Diệc Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25

“Nhớ là phải khởi động lại điện thoại. Còn nữa, buổi tối đừng có đi ra ngoài, địa chỉ khách sạn anh để trong túi!” Tiễn tôi ở sân bay, Đường Diệc Diễm dặn dò kĩ càng một lượt nữa. Anh lo lắng mở ví tiền, kiểm tra lại những đồ dùng tôi đã chuẩn bị, bộ dáng của anh so với người sắp xuất ngoại là tôi đây còn khấn trương hơn. Tôi buồn cười nhìn anh.

“Em cũng không phải là không quay lại, anh làm gì mà khấn trương như vậy!”

“Không được nói vậy!” Tôi thuận miệng nói một câu lại khiến Đường Diệc Diễm phản ứng mãnh liệt. Tôi ngậy ngẩng cả người, lặng ngắt nắm chặt hộ chiếu trong tay.

“Duyệt Duyệt, nhiều nhất là ba ngày anh sẽ đến, em phải ngoan ngoãn!” Trong mắt Đường Diệc Diễm tất cả đều là lưu luyến mâu thuẫn xoa xoa tóc, anh như vậy thoạt nhìn lại có chút chật vật.

“Diệc Diễm, anh cứ lo công việc của anh đi, em sẽ chờ anh!” Vì anh, rõ ràng là biết có chuyện gì đó xảy ra, nhưng tôi thà rằng lựa chọn làm một con ngốc, thoát đi rất xa!

“Linh linh linh...” Di động Đường Diệc Diễm vang lên, anh bực mình liếc nhìn một cái, không định nghe.

“Diệc Diễm, anh trở về đi, đợi lát nữa em tự đi vào!” Thời gian còn chưa đến, đành ngồi đợi một lát vậy.

“Anh đi cùng em!” Đường Diệc Diễm ngắt di động, giúp tôi xách hành lý, kéo tay của tôi tiến vào sảnh chờ.

Tôi ngồi xuống, anh lại gặt gao ôm tôi, không chịu buông tay. Như vậy thật đúng là có chút kỳ quái, may là ở đây cũng không thiếu những đôi tình nhân, vợ chồng, thân nhân đang chào tạm biệt. Động tác của chúng tôi còn chưa thể coi là khác người.

“Tôi hôm qua, anh đứng ra không nên dễ dàng buông tha em như vậy!” Đường Diệc Diễm nói nhỏ vào tai tôi, đôi môi cố ý ma sát vành tai của tôi, khẽ cắn một cái.

Mặt tôi đỏ bừng lên, thẹn thùng trừng mắt nhìn anh, thân mình lại dựa sát vào trong lòng anh. Đúng vậy, trước kia không biết, bây giờ, cho dù là chia lìa trong một thời gian ngắn cũng thấy vô cùng khó chịu!

Diệc Diễm, anh nhất định phải đến sớm một chút! Em chờ anh!

Lúc này, tiếng chuông di động đáng ghét lại vang lên, người ở đầu dây bên kia hình như đang cố ý muốn cùng anh so kiên nhẫn. Anh không nghe máy, tiếng chuông vẫn tiếp tục vang khắp, Đường Diệc Diễm rút di động ra, tức giận đến nổi suýt tháo cả pin. Tôi ngăn anh lại. “Diệc Diễm, anh vẫn nên trở về đi!” Đau đớn kéo dài còn không bằng đau ngắn, sớm hay muộn vẫn phải ly biệt.

Đường Diệc Diễm do dự nhìn tôi, nhận điện thoại, lạnh lùng nói: “Tôi lập tức trở về công ty!” Dứt lời, anh nhanh chóng dập máy.

“Duyệt Duyệt...”

“Rồi rồi, những lời anh nói em đều nhớ kỹ, anh đi đi!” Còn tiếp tục lưu luyến không rời như vậy, ai cũng đi không được!

“Nhưng...”

“Diệc Diễm, anh trở nên lè mề rồi đấy!” Tôi cười cười, khẽ hôn lên môi anh.

Đường Diệc Diễm thờ dài, đứng lên, lưu luyến nhìn chăm chú tôi một lúc lâu, nắm chặt tay tôi không chịu buông ra.

“Đi nhanh đi, lái xe phải cẩn thận một chút!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi lần cuối, đưa tay lên tai làm động tác gọi điện thoại, thấy tôi gật gật đầu anh mới xoay người rời khỏi sân bay!

Diệc Diễm! Ngay thời khắc anh xoay người bước đi, nước mắt lập tức nhịn không được mà rơi xuống, trái tim như co thắt lại. Thì ra, chia lìa là đau khổ như vậy!

Tôi lau nước mắt, loa phát thanh của sân bay cũng bắt đầu phát thông báo. Tôi đứng dậy, chuẩn bị lên máy bay!

“Cứ khẩn cấp đi như vậy sao?” Một giọng nói mỉa mai vang lên ngay sau lưng tôi. Tôi dừng chân lại. Giọng nói này tôi sẽ không bao giờ quên được!

Tôi xoay người, Giang Minh đang đứng ở đó, hai tay vẫn nhàn nhả đặt trong túi quần. Hắn tao nhã ngồi xuống chiếc ghế ngay kế bên, khoé miệng khẽ nhếch lên. “Trò hay còn chưa trình diễn, nhanh như vậy đã bỏ đi rồi sao?” Nói xong, hắn liếc nhìn tôi một cái, hừ lạnh!

Hắn ta lại muốn đùa giỡn thêm trò gì nữa đây! Tôi lạnh lùng nhìn hắn, hận tôi đến như vậy sao? Bức tôi hết lần này đến lần khác, giống như hắn đã từng nói, sẽ không từ thủ đoạn hủy hoại tôi!

“Tôi không có hứng thú với hí kịch!” Tôi cố ý xuyên tạc ý tứ của hắn, nắm chặt hành lý, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Cho dù nhân vật chính là Đường Diệc Diễm - người chị thương mến?”

Tôi dừng lại. Hắn đã thành công, tôi không thể không quan tâm. “Giang Minh, cậu rốt cuộc muốn thế nào đây!”

“Duyệt Duyệt, không phải tôi, là Đường Diệc Diễm, người mà chị từ bỏ tất cả để được ở bên cạnh! Chị nên hỏi hắn muốn như thế nào mới phải!”

Trước mắt, khoé miệng Giang Minh không ngừng cong lên. Nụ cười chậm rãi khuếch tán trên khuôn mặt hắn. Ngay cả khi hắn đang cười cũng chỉ toàn băng hàn, không hề có một chút ấm áp!

Ngồi trên xe Giang Minh, tôi nắm chặt hai tay lại, tự nói với mình rằng không nên lên xe, nhưng tôi càng muốn biết Đường Diệc Diễm rốt cuộc đang che giấu tôi điều gì. Nói không thêm đề ý là nói dối. Dù sao thì, Giang Minh sẽ bỏ qua tôi sao? Không thể nào, hắn đã muốn bỏ trí ỏn thoả mọi việc, chỉ chờ tôi từng bước một nhảy vào trong. Rõ ràng đã hiểu, nhưng lại vẫn nhịn không được mà lao vào, bởi vì tôi muốn biết, muốn biết chân tướng!

“Xem ra, chị đã hoàn toàn quên đi kẻ chỉ biết tra tấn người khác kia, thật sự hạnh phúc đấy nhỉ!” Giang Minh vịn tay lái, liếc mắt nhìn tôi một cái, trào phúng!

Ngay cả hắn cũng biết rõ mọi chuyện, tôi lại hồn nhiên không biết gì. Một người chẳng hay biết điều gì, đây cũng là hạnh phúc sao?

“Đúng rồi! Rất hạnh phúc, bên người mình yêu thương!” Tôi đáp trả.

Giang Minh nghe xong lời nói của tôi, chuyển mạnh vô lăng, thân xe xóc nảy một chút, tôi vội vàng túm lấy thành ghế, phần hận trừng hắn.

“Diệp Suong Phi, ngày mai, ngày mai chị sẽ hiểu chị có bao nhiêu ngốc nghếch! Câu nói cho dù chết cũng không buông tay của chị, buồn cười đến thế nào!” Trước mắt, Giang Minh vận vẹo cơ mặt, hai mắt hồng hồng hướng về phía tôi rít gào!

Trái tim của tôi lại tiếp tục trầm xuống. Hắn sẽ không đánh nếu như không nắm chắc trận này! Ngày mai, sẽ là một kết cục như thế nào đây?

Tôi giống như một kẻ tù tội đang chờ tuyên án, chờ một cái án rất có thể sẽ là... tử hình!

Giang Minh cũng xem như còn có chút khách khí đối với tôi. Sau khi rất không thoải mái nói chuyện với nhau ở trên xe xong, hắn vẫn tỏ vẻ chính nhân quân tử đưa tôi đi dùng bữa tối. Sau đó xe dừng lại trước một toà biệt thự xa hoa. Hắn đã dọn khỏi Giang Trạch rồi sao? Ngôi biệt thự này ước chừng cũng phải lớn gấp đôi Giang Trạch, xem ra sau khi tiếp quản tập đoàn Giang Nguyên, hắn có vẻ rất biết hưởng thụ!

An bài tôi ở phòng ngủ dành cho khách, Giang Minh cũng lập tức rời khỏi. Thật đúng là nằm ngoài dự kiến của tôi, dù sao thì tôi cũng có thể nhẹ nhàng thờ ra. Lặng lặng ngồi một mình trước đầu giường, tôi thầm đánh giá căn phòng đầy hoa lệ này. Bên trong so với bên ngoài lại càng thêm sang trọng, Giang Minh thật đúng là biết hưởng thụ. Nhưng căn phòng này cũng giống như ở Giang Trạch, lạnh lùng, trống rỗng. Thì ra, những thứ quý giá gì đó đều giống nhau, giống nhau không có chút tình người, so với việc ở trong này, tôi thà trở về căn phòng nhỏ của mình, nằm trong lòng Diệc Diễm.

Diệc Diễm, ngày mai, anh sẽ dành cho em một sự “kinh hãi” như thế nào đây? Dần dần, sự bất an trong lòng càng làm cho tôi trở nên rối loạn. Trăm phương nghìn kế dụ tôi rời khỏi đây, nhất định sẽ không thể nào là chuyện tốt, hơn nữa khẳng định là chuyện mà tôi không thể chấp nhận. Vận mệnh đem

tôi đùa bốn trong lòng bàn tay, lại một lần nữa thí nghiệm sự bí thảm trên người tôi đến mức nào đây? Lần này hẳn lại an bài cái gì, vào ngay thời điểm tôi cuối cùng đã yêu Đường Diệc Diễm, hẳn lại an bài cái gì cho tôi đây?

“Tiểu thư!” Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Tôi đứng dậy mở cửa, là một khuôn mặt xa lạ, một cô bé tuổi còn khá nhỏ, run run bung một hộp giấy đứng nghiêm, co quắp nhìn tôi, hai má ửng đỏ.

“Tiểu thư, em là Tiểu Linh, thiếu gia bảo em đưa thứ này đến cho chị!” Cô bé thu hai tay lại, giữ chặt chiếc hộp vào người. Tôi hồ nghi xem xét một lát, sau đó mở rộng cửa để cô bé tiến vào!

Tiểu Linh đặt chiếc hộp lên bàn, xoay người, cung kính hướng về phía tôi cúi đầu. “Tiểu thư, sau này có chuyện gì cứ việc sai em làm là được!”

Sau này? Tôi không có khả năng ở trong này lâu dài, làm sao mà có đến tận sau này được!

“Cám ơn em, Tiểu Linh!” Dù sao thì tôi cũng khách khí nói lời cảm tạ với cô bé. Tiểu Linh bỗng ngẩn người, mặt càng đỏ hơn, hai tay luống cuống nắm lại. “Vâng, em đi xuống trước, tiểu thư!”

Tôi khẽ gật đầu, còn chưa kịp đứng dậy, cô bé đó đã chạy như bay ra khỏi phòng. Tiểu Linh vừa đóng cửa lại, tôi nghe được một tiếng thở phào rất lớn, tôi buồn cười lắc đầu, đối diện với tôi lại khăn trương đến vậy sao? Thật là!

Tôi nhìn chiếc hộp trên bàn, đang muốn đi tới mở ra, di động lại đột ngột vang lên. Tôi lấy ra, là Diệc Diễm, anh đã làm xong việc rồi sao?

“Duyệt Duyệt, em vừa lòng với khách sạn không?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhõm của anh. Sau khi tiễn tôi rời đi, anh đã giải trừ được không ít ưu sầu?

“Rất đẹp!” Tôi thì thào, đi đến trước cửa sổ, nhìn những ánh đèn quen thuộc của thành phố, ở nơi xa nhất, toà nhà của Đường Triền cao ngất lóe ra thứ ánh sáng chói mắt, thể hiện sự vinh quang của mình!

“Vâng thì được rồi, mấy ngày này em đi dạo quanh quanh ở mấy chỗ gần khách sạn thôi nhé! Đợi anh qua đó rồi chúng ta sẽ cùng đi ngắm hoa oải hương!” Đường Diệc Diễm cũng không phát hiện ra điểm gì bất thường, chỉ một mạch dặn dò.

Không phải nói rằng sợ sẽ bỏ lỡ mất kỳ hoa nở sao? Bây giờ lại muốn tôi đợi anh đến rồi cùng nhau đi ngắm hoa, Đường tổng tài chẳng lẽ không phát hiện lí do thoái thác của mình trước sau là mâu thuẫn sao?

“Được!” Tôi từ chối cho ý kiến.

“Duyệt Duyệt... Anh rất nhớ em!” Tôi nghe được tiếng thở dài của anh, cả tiếng sột sọat của quần áo truyền đến, anh đã về nhà?

“Anh đang nằm trên giường, bên người tất cả đều là mùi hương của em!” Giọng nói của Đường Diệc Diễm có chút ám ách, hơi thở của anh tựa như đang thổi tới trên mặt tôi, tôi hít vào một hơi, ngửi đầu. “Anh không phải muốn mau chóng nhìn thấy em sao?”

“Ừ, anh sẽ mau chóng qua đó!”

“Diệc Diễm, ngày mai... Anh sẽ bề bộn nhiều việc sao?” Nhìn bầu trời đầy sao lại thấy chói mắt đến như vậy, đầu dây bên kia trầm mặc một hồi.

“Đúng vậy, ngày mai anh hơi bận một chút!”

Một chút? Thật sự chỉ là một chút thôi sao?

Tôi buồn bã lắc đầu.

“Tại sao bỗng nhiên em lại hỏi như vậy?” Anh rút cuộc cũng phát hiện ra điều gì đó, nhưng cũng không dám khẳng định nên mới thử hỏi.

“Không có gì, chỉ là không muốn anh vất vả!”

“Vi em, có vất vả thêm nữa cũng đáng! Duyệt Duyệt... Đi ngủ sớm một chút, em hẳn là đã rất mệt, chúng ta sẽ nhanh chóng được gặp nhau thôi!” Giọng nói của anh đầy dịu dàng.

“Được.”

Nếu, nếu tôi có thể vẫn tiếp tục giả ngốc thì tốt biết bao!

oOo

Ngày hôm sau, Đường Diệc Diễm quả nhiên cho tôi một sự “kinh hi” vô cùng lớn. Cả thành phố đều biết tin tổng tài tân nhiệm tuổi trẻ đầy hứa hẹn của Đường thị, Đường Diệc Diễm tiên sinh đính hôn cùng con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn đại hàn điện tử Phác Tín Dũng, tiểu thư Phác Mĩ Thiện. Hôm nay, lễ đính hôn long trọng của họ được tổ chức tại khách sạn sang trọng nhất của tập đoàn Đường Triền. Khách khứa nườm nượp kéo đến, danh thân từ khắp các nơi, những dòng xe xa hoa, châu báu trang sức, lễ phục và hoa, tất cả đều tập trung đến một xã hội thượng lưu, xa xỉ đến mức làm cho

người ta phải trở mặt cắn cả lưỡi!

Mà tất cả những điều này, ở tận đất nước Nhật Bản xa xôi, tôi đây tuyệt đối sẽ không thể nào biết được. Tôi hẳn là nhàn nhả đi dạo ở khắp các con phố của Nhật, ngoạn ngoạn chờ Đường tổng tài đến lâm hạnh! Anh suy nghĩ thật đúng là chu đáo! Trước lễ đính hôn một ngày tìm trăm phương nghìn kế khiến cho tôi rời đi, sau đó tiếp tục ở Nhật Bản trì hoãn một khoảng thời gian. Tôi lúc đó, cho dù tin tức có nóng đến đâu cũng sẽ bị chìm xuống hầu như không còn. Chờ đến khi chúng tôi bình yên quay về thành phố này, tất cả đã sớm bình ổn trở lại, chỉ cần không có người đề cập tới, tôi sẽ vĩnh viễn không thể nào biết được. Tôi cũng không hề hoài nghi Đường Diệc Diễm có năng lực làm cho tất cả mọi người xung quanh ngậm miệng lại.

Chắc! Đường Diệc Diễm, em đúng là nên thấy cảm động anh vì em mà “dụng tâm lương khổ”? Hôm nay là đính hôn, vậy kết hôn thì sao? Anh sẽ dùng cái gì để lấy cổ đây? Anh tội gì phải dùng đến bao nhiêu suy tính để làm như vậy!

“Chắc chắn, thật đúng là hoành tráng mà! Chị không tới tham dự tiệc sinh nhật của tôi là đúng đấy! Phải là kiểu tiệc tùng như thế kia mới thích hợp với chị, không phải sao?” Giang Minh tao nhã cầm ly rượu đứng trước mặt tôi, thần thanh khí爽 nhìn tôi, nhướng mày. “Phản kích không?”

Tôi không muốn đề ý tới những lời châm chọc khiêu khích của hắn. Hắn mang tôi tới đây, không phải là muốn xem kịch vui hay sao? Tôi sẽ không làm cho hắn như nguyện. Tôi lạnh lùng liếc hắn một cái, quay đầu, nhìn về phía đôi “thiên nga” trên đài kia.

Thật sự là rất tương xứng, cùng sinh ra ở danh môn thế gia, bề ngoài xuất sắc, mọi thứ vĩ đại gì đó đều quay xung quanh họ. Sự kết hợp của hai người đó căn bản chính là điều hiển nhiên, thậm chí so với cùng Trương Tuyết Ngưng đứng chung một chỗ còn xứng hơn!

Nhờ phúc của Giang Minh, tôi có thể tận mắt chứng kiến cảnh này, thịnh yến của “xã hội thượng lưu”. Tôi mặc trên người bộ váy hắn tặng, chính là bộ váy dạ hội mà Tiểu Linh mang đến tới qua, vinh hạnh đứng ở đây. Thì ra, hắn đã sớm lên kế hoạch ôn hòa, tất cả đều là vì muốn xem tôi xấu mặt, làm cho tôi hiểu được bản thân mình ngu ngốc đến thế nào?

Tôi buồn cười hừ lạnh một tiếng, siết chặt gấu váy, sẽ không, cho dù trái tim như đang bị đao cắt, tôi cũng sẽ không làm cho Giang Minh như nguyện. Tôi chỉ gắt gao nhìn chăm chăm về phía đằng xa kia, Đường Diệc Diễm đang cười, khách khí bắt tay nâng ly, gật đầu với mọi người. Khi nào thì, anh đã học được kiểu cười dối trá này. Sự dờ dẩn được khảm ở trên mặt tôi.

Tôi nắm chặt tay lại. Có người đang tiến về phía Giang Minh, cả hai bắt chuyện, ha ha cười. Thì ra người thường đến đây, một khi đã bị cuốn vào trận đấu tranh đoạt quyền thế, thì không thể nào tránh né, tất cả đều phải theo quy tắc của trò chơi. Đường Diệc Diễm là vậy, Giang Minh cũng thế. Trước đây, hắn vốn khinh thường những trò xã giao đầy dối trá, mà giờ đây, hắn lại chu toàn đến lão luyện, đứng giữa hàng bao nhiêu con người, dù quen biết hay không, chỉ cần là người đứng ở đây, hắn đều có thể nói chuyện với họ, thoải mái lẫn nhau. Bởi vì ngày mai, có lẽ bọn họ sẽ trở thành đồng minh, hoặc thậm chí là kẻ địch!

Đường Diệc Diễm nói đúng! Thương giới thay đổi trong nháy mắt, ăn tươi nuốt sống lẫn nhau!

Cho nên hắn cũng phải khuất phục !

Tôi hồ hững rút điện thoại ra, nhìn chăm chăm vào cái tên Đường Diệc Diễm trong danh bạ, chậm rãi ấn phím gọi.

Ở bên kia, Đường Diệc Diễm cũng lấy điện thoại ra, nhìn màn hình, khẽ nhíu mi, do dự một lát, cuối cùng vẫn là nghe máy!

“Duyệt Duyệt... có chuyện gì sao?”

“Diệc Diễm, anh đang bận à?” Tôi nói vào di động, lạnh lùng hạ giọng, Đường Diệc Diễm xoay người, lui sang một bên.

“Ừm!” Anh trả lời mơ mơ hồ hồ.

“Vậy bây giờ anh đang làm gì thế?”

“Anh? ... Đang tham gia một bữa tiệc rượu!” Anh thật sự rất thông minh, biết ở đầu dây bên kia tôi sẽ nghe được những âm thanh ồn ào, anh còn không có ngốc mà đi nói với tôi là đang họp. Quả nhiên là rất lạnh tĩnh, ở bên cạnh vị hôn thê lại đi dỗ dành một người phụ nữ khác!

Tôi im lặng rất lâu, không nói lời nào, liên tiếp giữa chúng tôi đều là sự trầm mặc làm cho người ta không thở nổi!

“Duyệt Duyệt... xảy ra chuyện gì à?” Đường Diệc Diễm bắt đầu thiếu kiên nhẫn, tựa như đã dự cảm được điều gì, một bàn tay phiền táo đặt lên trán, ánh mắt lơ đãng nhìn khắp bốn phía xung quanh. Tôi nhanh chóng nấp vào một góc, dựa người vào tường, cố nén nước mắt sắp tràn ra khỏi mi, tay run run nắm chặt điện thoại.

“Không có... Chỉ là... Bỗng nhiên rất nhớ anh... Rất nhớ anh, Diệc Diễm!”

Đầu bên kia, giọng nói của Đường Diệc Diễm đầy run rẩy, lộ ra sự bất an, co quắp nói: “Duyệt Duyệt... Ngày mai anh sẽ đến đó!”

Tôi đau đớn ngẩng đầu lên, nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào. “Diệc Diễm... Anh yêu em phải không? Yêu chứ?”

“Duyệt Duyệt...” Giọng Đường Diệc Diễm hoàn toàn bối rối, hô hấp trở nên dồn dập, tôi quay đầu đi, nhìn thân mình cương trực của anh, anh vẫn đang không ngừng nhìn khắp xung quanh, giống như muốn tìm kiếm trong đám người kia điều gì đó, trên khuôn mặt anh tất cả đều là kinh hoàng! Anh lại không ngừng lẩm bầm tên của tôi trong di động “Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt... Ngày mai, không, buổi chiều, buổi chiều anh sẽ đến đó, em chờ anh!”

Diệc Diễm! Diệc Diễm!

Tôi đưa ngón tay lên miệng cắn, không cho tiếng nghẹn ngào thoát ra, cơ thể dọc theo vách tường ngồi sụp xuống, cuộn mình lại!

“Duyệt Duyệt... Anh yêu em, anh yêu em!” Đường Diệc Diễm vội vàng nói, không biết là bởi vì trong lòng bối rối hay là anh đã đoán được, kinh hoàng lặp lại: “Anh yêu em, yêu em! Em đợi anh, buổi chiều anh sẽ lập tức tới ngay, nhất định!”

“Được...” Tôi gạt đầu, ngắt điện thoại. Đi thôi, đi Nhật Bản tìm em đi!

Đủ rồi! Vất vả như vậy, không cần che giấu thêm nữa!

“Bây giờ, chúng ta sẽ mời nhân vật chính của ngày hôm nay, Đường Diệc Diễm tiên sinh và Phác Mi Thiện tiểu thư cùng nhảy một bản!” Hội trường rền vang những tiếng vỗ tay, giai điệu du dương của âm nhạc vang lên, tất cả mọi người đều hướng về phía trung tâm của hội trường tụ họp lại, cười vui vẻ.

Mà bọn họ cười như vậy, mỗi một tiếng đều như gõ lên trái tim của tôi một nhịp, máu chảy đầm đìa.

Tôi đứng thẳng thân mình, kiên quyết lau đi nước mắt, ngoái đầu nhìn lại lần cuối. Khuôn mặt tôi từng quyến luyến kia, khuôn mặt của người tôi từng hy vọng được ở gần bên nhau cả đời... Tôi thông dong cất bước, đi về phía cửa, vận bụng pin của di động, lướt qua thùng rác, ném vào trong. “Đồng” một tiếng, tựa như trái tim của tôi đang chìm xuống!

Tạm biệt Đường Diệc Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26

“Chỉ cứ như vậy mà đi à?” Có người đuổi theo, chặn ngay trước mặt, yên lặng nhìn đôi mắt đỏ hồng của tôi. Giang Minh nhìn tôi, trong mắt chợt lóe ra một chút ánh sáng.

“Bằng không thì thế nào, tôi nên cảm ơn cậu, cảm ơn sự sắp xếp của cậu sao?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, một bên mỉm cười, một bên lại rơi nước mắt. Hắn thành công rồi, tôi đã biết bản thân mình ngốc đến thế nào! Cũng đã đau lòng, đã tuyệt vọng, hẳn phải vừa lòng rồi chứ!

Giang Minh gạt mình, bỗng nhiên không biết nên nói gì, nên dùng dạng biểu tình gì để đối mặt với tôi?

“Hay là phải cãi lộn âm ỉ như cậu mong đợi?” Tôi châm chọc nhếch miệng, tôi sẽ không để hắn thực hiện được điều đó!

“Diệp Sương Phi!” Trên mặt Giang Minh bỗng xuất hiện một trận lúng túng, hắn đột nhiên nắm chặt khuỷu tay của tôi, nghiêng rằng, “Hắn lừa chị, vậy mà chị vẫn còn giúp đỡ hắn!” Hắn trong mắt tất cả đều là lừa gạt, không kìm nén được!

Là thẹn quá thành giận sao? Không thấy được kết quả như mong muốn?

Tôi không nói gì, chỉ lạnh lùng cười. Nhìn bộ dáng hùng hổ của hắn mà cảm thấy thật buồn cười!

“Chị cười cái gì, cười cái gì?” Hắn tiếp tục siết chặt tay tôi, rít gào: “Chị cho là chị như vậy tôi sẽ mềm lòng hả? Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không từ thủ đoạn để hủy hoại chị!”

“Cậu thành công rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không còn ở bên cạnh anh ấy nữa! Tôi sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt các người!” Tôi hét lên với hắn. Tôi sẽ thoát đi rất xa, còn chưa đủ ư? Tôi hận Giang Minh, lại càng hận sự lừa dối của Đường Diệc Diễm, sao anh có thể, sao có thể ôm người đàn bà của anh mà còn nói yêu tôi?

“Không được!” Mặt Giang Minh đỏ ngầu. “Chị không được đi đâu hết, chỉ có thể ở lại bên tôi thôi!” Dứt lời, hắn nhanh chóng kéo tôi xuống lầu, đi về phía thang máy.

“Bỏ ra! Bỏ ra ngay!” Tay bị siết đau nhức, tôi dùng sức giãy dụa, đánh hắn.

“Diệp Sương Phi, tốt nhất chị nên im lặng, nếu không, chuyện mà tôi chờ đợi lập tức sẽ xuất hiện trên trang nhất các báo vào ngày mai!” Giang Minh ấn nút thang máy xuống lầu, uy hiếp nhìn tôi. “Tin hay không, tôi lập tức phái người làm cho Đường Diệc Diễm thân bại danh liệt!”

Tôi cứng đờ, tay đang giãy dụa bỗng ngừng lại. Cửa thang máy ‘Đình’ một tiếng, chậm rãi mở ra tước mặt chúng tôi.

Giang Minh kéo tôi vào trong, ấn số xuống tầng, bỏ tay tôi ra, trong không gian nhỏ hẹp tất cả đều là tiếng thờ đóc ồ ồ của hắn.

Thang máy chậm rãi đi xuống, tôi đứng ở một bên, cầm lấy cánh tay của mình, cắn răng!

“Diệp Surong Phi, lúc này chị cho là một câu “vĩnh viễn biến mất” là có thể toàn thân trở ra sao?” Ngực Giang Minh phập phồng kịch liệt, phần nộ nhìn tôi, tay nắm chặt bên người, mặt đỏ bừng.

Hắn nói đúng, tôi đã khuấy động một hồ nước, thậm chí dẫn đến chiến tranh giữa hai người đàn ông, tôi không có khả năng toàn thân trở ra. Dòng tranh chấp quán quanh cơ thể tôi, dày đặc, biết rõ con đường phía trước là nguy hiểm, nhưng không cách nào quay đầu lại, bởi vì đã sớm bị lún sâu.

Tất cả những điều này tôi đều biết, nhưng trái tim yếu đuối vẫn là nhìn không được mà trốn chạy.

“Bây giờ chị chỉ có một con đường ở ngay trước mặt, chị cam tâm tình nguyện thì tốt, mà bị động cũng thể thôi, chị chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi!”

“Giang Minh, cậu không cần tự cho là đúng, cho dù tôi rời khỏi Đường Diệp Diễm, cũng không có nghĩa là tôi sẽ ở lại bên cậu!” Hắn quả thực không thể nói lý, tôi không cam lòng yếu thế trừng hắn.

“Chị sẽ!” Giang Minh cười nhạt, một lần nữa nắm chặt đầu vai của tôi, nhìn tôi, lặp lại đầy chắc chắn: “Chị sẽ, Diệp Surong Phi, tôi cam đoan!”

Hắn chậm rãi buông tôi ra, từng bước lui về phía sau, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, hai tay khoanh trước ngực, độ cong nơi khóe miệng càng ngày càng mở rộng. “Nếu sau khi chị nhìn thấy người đó, chị nhất định sẽ lựa chọn, tin tôi đi!”

Người đó? Tôi nhìn chăm chăm hắn, muốn vạch trần sự thật sao?

oOo

Về tới nhà mới của Giang Minh, hắn một đường kéo tôi về thư phòng, tôi đi theo, trong lòng bất an, biết là nghi hoặc rồi sẽ được cởi bỏ, nhưng mỗi bước chân đều run rẩy, đều trầm trọng, giống như phía trước không phải thư phòng, mà là vực sâu, vực sâu vạn kiếp bất phục, mỗi một bước đều như dẫm nát linh hồn tôi!

“Lạc” Tiếng mở cửa làm tim tôi trầm xuống, chậm rãi đẩy cửa ra, ánh sáng mờ mờ, nhưng cũng đủ để tôi thấy rõ người đang ngồi trên ghế da đối diện chúng tôi.

Khuôn mặt phấn điều ngọc mài, lộ ra vẻ yêu mị, dù có chút nhợt nhạt.

Tóc dài đen nhánh mềm mại thả trước ngực, bà ấy vẫn thích như vậy, vẫn thích để tóc tự do tung bay trong gió.

Tôi thở hổn hển, cảm giác như toàn bộ dưỡng khí trong người bị hút sạch, sững sờ đứng đó, thân mình như bị đóng băng.

Quả nhiên không phải là ảo giác, không phải tưởng tượng, tôi không nhìn lầm, bà ấy chưa chết, vẫn còn sống! Người phụ nữ kia, người phụ nữ đã chết ba năm trước, mẹ của Giang Minh vẫn còn sống!

Người phụ nữ ba năm trước, lúc lâm chung kéo tay tôi, cầu xin tôi giúp Giang Minh chưa chết?

“Thất lễ rồi, Tiểu Phi, cô cũng biết, người say rượu không thích ánh sáng quá mạnh!” Thân mình Lí Hồng khẽ xê dịch một chút, không nhìn thấy sự khiếp sợ của tôi, khẩu khí giống như đã lâu không gặp cố nhân?

“Duyệt Duyệt, chị không ngồi sao?” Giang Minh tiến vào phòng tôi, ngồi xuống ghế sofa, nháy mắt trêu tức.

Tôi giận đến nổi toàn thân phát run, rốt cuộc cũng hiểu được, mình chỉ là một chú hề, một con rối bị đùa bỡn trong tay hai mẹ con họ. Tôi liên tục nắm chặt tay, mắt nhìn chăm chăm gương mặt diễm lệ của Lí Hồng, đôi mắt hẹp dài lộ ra nét yêu mị, thật sự, không thể so sánh với bộ dạng lúc say rượu, với người phụ nữ vứt bỏ, để bảo vệ con mình mà thương tích đầy mình.

“Giang Minh, con không cần quanh co lòng vòng, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!” Lí Hồng rõ ràng vẫn còn sống, ngồi ở trước mặt tôi, trơ trêu nhất là, tôi không cảm thấy ngạc nhiên với một chuyện sốc như thế, người đàn bà trở lại từ cõi chết?

“Cô ngồi đi, chuyện này rất dài!” Lí Hồng ra hiệu cho tôi ngồi xuống, tay bật công tắc đèn, khuôn mặt bà ấy chuyển sang màu trắng rõ ràng hơn khi tiếp xúc với ánh sáng, không có chút huyết sắc, vết sẹo nhỏ trên mặt, thoát nhìn tựa như người chết không còn hơi thở!

“Giang lão gia từ thật sự không nhìn lầm người, bà quả thực khiến người ta khiếp sợ, khó lòng phòng bị!” Tôi ngồi xuống, không cần phải làm cho cuộc sống của mình thêm khó khăn nữa. Lúc này, ngoài bình tĩnh lắng nghe, tôi còn có lựa chọn khác sao?

“Ba năm trước, tất cả đều là kế hoạch của các người, toàn bộ đều là giả sao?” Gặp nhau, quen thân, dây dưa, đều là do họ đã sắp xếp từ trước?

“Duyệt Duyệt, không có tuyệt đối trong thế giới này! Tuyệt đối đúng, tuyệt đối sai!” Bên cạnh, Giang Minh buồn cười hừ hừ, thân mình nằm ngửa ra sau. “Ba năm trước, tôi và chị gặp nhau thật sự là ngẫu nhiên, mẹ tôi vì bị lão nhân đuổi đi, trở nên nghiện rượu, điều này cũng là sự thật, chỉ là, chúng tôi biết thế nào cũng sẽ nắm bắt được cơ hội, giống như sau khi chị biết tôi là con trai độc nhất của ông ấy, muốn lợi dụng tôi để báo thù, chúng tôi đã biết chị và

Đường Diễm Diễm có khúc mắc, chỉ biết chờ cơ hội thôi!”

Đường Diễm Diễm! Lòng tôi run lên, ngây người nhìn hần, bất khả tư nghị, hần... ngay từ đầu đã biết kế hoạch của tôi, vậy mà còn giả vờ cùng tôi đứng về một phía, đều là bởi vì, bởi vì tôi có quan hệ với Đường Diễm Diễm?

Ba năm trước đây, ngay từ đầu, mục tiêu của họ chính là Đường Diễm Diễm, là Đường thị!

Hóa ra, tôi mới là quân cờ, mới là quân cờ đích thực, Giang lão gia từ dùng tôi để tôi luyện Giang Minh, Lí Hồng dùng tôi để đá kích Đường thị!

“Duyệt Duyệt, cô rất thông minh, tôi biết cô đã đoán được tất cả!” Lí Hồng nhìn bộ dáng khiếp sợ của tôi, ra vẻ thông cảm lắc đầu. “Có đôi khi, người càng thông minh lại càng dễ bị tổn thương vì thông minh đặt nhầm chỗ. Trước kia, tôi trong quá trình xúc tiến, tôi đã mắc sai lầm, để Giang lão nhân bắt được nhược điểm, tôi cũng từng cho rằng tôi không có cách nào đứng lên, cho đến khi tôi gặp cô, một người phụ nữ một lòng muốn báo thù, càng buồn cười là, hoàng thái tử của tập đoàn Đường thị lại lưu luyến si mê cô đến vậy. Tôi biết đây là cơ hội trời cho, là cơ hội để tôi đồng thời có thể có được hai đại tập đoàn!” Trong mắt Lí Hồng lóe ra ánh sáng khác thường, khuôn mặt vận vẹo, mang theo một loại phấn khởi quý dị. “Diệp Sương Phi, cô muốn lợi dụng tập đoàn Giang Nguyên để trả thù Đường Ti Lễ, tôi đương nhiên cũng có thể lợi dụng cô ôê đá kích Đường Diễm Diễm, bởi vì hần mới là mạch máu của Đường thị!”

“Cho nên... sau khi tôi và con trai của bà đã thân thiết, bà đã cùng với Giang Minh diễn trò trước mặt tôi, để tôi thấy cuộc sống quần bách chất vật của các người, rồi làm như vô tình hé lộ thân thế của Giang Minh, kẻ tự cho là thông minh tôi đây sẽ nghĩ đến cách lợi dụng thế lực của tập đoàn Giang Nguyên để hoàn thành việc trả thù, mà trước tiên, tôi buộc phải dùng bất cứ thủ đoạn bỉ ổi nào để giúp Giang Minh trở lại Giang gia!” Tôi tiếp lời Lí Hồng, tính toán của bà ta quả nhiên không sai sót. Đáng tiếc, bà ta cũng chỉ là một công cụ, một công cụ Giang lão gia từ dùng để bồi dưỡng một công cụ kế thừa lãnh huyết khác, bà ta thật sự nghĩ rằng mình đã chiếm được tất cả sao?

“Nếu vậy, các người có biết, toan tính trong lòng mỗi người chúng ta, của bà, của tôi, của Giang Minh, đều bị Giang lão gia từ nắm bắt hay không? Mặc kệ Lí Hồng bà đã làm cái gì, ông ấy đều biết, thậm chí, cái chết của chị có lẽ ông ấy cũng biết. Giang Minh là người thừa kế duy nhất của ông ấy, ông ấy chỉ là tôi luyện hần mà thôi!” Bà ta nghĩ có thể dùng sức của mình để lật đổ ông ấy ư?

“Ông ta...” Trên mặt Lí Hồng hiện lên một tia kinh ngạc, thân mình cứng đờ, rốt cuộc cũng không nhìn được. “Tôi luyện? Ông ta gọi cái gì là tôi luyện? Chính là không lưu chút tình nào đuổi mẹ con tôi ra khỏi Giang gia, để chúng tôi lưu lạc đầu đường, bị người ta khi dễ?” Bà ta khinh thường hừ lạnh. “Ông ta luôn tự cho là đúng!”

“Nếu không, bà cho rằng Giang Minh có thể dễ dàng lên làm tổng tài của tập đoàn Giang Nguyên như vậy sao, thậm chí, để cho các người uy hiếp đến Đường thị?” Rốt cuộc, họ đã dùng cách gì để thu tóm Đường thị mà Lí Hồng có thể tự tin như vậy, nhất định là nắm chắc thắng lợi!

Nghe xong lời nói của tôi, trên mặt Lí Hồng tất cả đều là khó xử, tay đặt trên bàn nắm lại, Giang Minh cũng không nói, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa cằm.

“Lí Hồng, bà cũng luôn tự cho là đúng, tất cả chúng ta đều là quân cờ của người khác!”

“Tôi không phải, mọi thứ đều bị tôi nắm trong lòng bàn tay!” Mặt Lí Hồng tái nhợt, vận vẹo, ghê da bởi vì thân mình bà ta đang run run mà khê rung, cho thấy sự thiếu kiên nhẫn của bà ta. Sau đó không khí nhanh chóng trầm xuống. Nghĩ rằng mình ở phía sau màn không chế tất cả, mà giờ lại kinh ngạc phát hiện, mình chẳng qua cũng chỉ là công cụ để người khác sử dụng bồi dưỡng công cụ kế thừa, tôi nghĩ, chúng tôi quá mức giống nhau, giống nhau tự cho là đúng, cho nên căn bản không có khả năng lý giải được hành động của Giang lão gia từ, cả đời cũng lý giải không được, bức người mình coi trọng biến thành người thù hận, tổn thương chính mình?

Nhưng giờ đây, tôi lại có thể thấy rõ thêm một chút, nếu một người ngay cả người thân của mình, ngay cả phá hỏng cơ đồ của người đó cũng không thiết, còn thứ gì có thể ràng buộc hần đây? Hần không chịu uy hiếp bởi điều gì, con người một khi sợ hãi mất đi gì đó sẽ trở nên yếu đuối, như vậy, nếu hần không có chỗ nào cố kỵ, có phải sẽ trở nên vô địch hay không? Không có khuyết điểm, không có uy hiếp, sẽ vô địch?

Thật vậy sao, Giang Minh trở nên tâm ngoan thủ lạt, mỗi một bước đều tính kế!

“Mặc kệ thế nào, tổng tài của tập đoàn Giang Nguyên hiện nay là tôi, cho dù lời chị nói là sự thật, mục tiêu của tôi và lão nhân đó đều giống nhau, hủy diệt Đường thị. Cho tới bây giờ, một núi không thể dung hai hổ, có lẽ một khắc trước chúng ta vẫn còn hợp tác, giây tiếp theo, chúng ta có thể biến thành người chết ta sống!” Rốt cuộc, Giang Minh vẫn trầm mặc không nói đã chịu mở miệng, hần nghiêng người nhìn tôi. “Duyệt Duyệt, chị muốn biết Đường Diễm Diễm thân yêu của chị đã dùng cách gì để có Đường thị không?”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27

Tôi đương nhiên muốn biết, nhưng tôi không thể biểu hiện ra bên ngoài, đành làm ra vẻ trấn tĩnh tựa lưng vào sofa, thông dong nói: “Không cần tôi

phải hỏi, cậu cũng sẽ nói cho tôi biết, không phải sao? Không nói ra, cậu làm sao có thể uy hiếp đến tôi đây?” Hắn để tôi gặp Lí Hồng, để tôi biết toàn bộ âm mưu, không phải là vì hắn cam đoan tôi sẽ ở lại bên người hắn hay sao? Hắn và mẹ của hắn đã sớm dự mưu, chờ cơ hội, rồi cuộc cũng đợi được đến lúc Đường Diệc Diễm vồ lấy Đường Triết Lý.

“Duyệt Duyệt, có đôi khi, chị thật sự bình tĩnh làm cho người ta đau lòng!” Giang Minh tự giễu hừ một tiếng. “Chị không cần làm bộ như vậy, tôi cũng sẽ nói cho chị biết. Giống như chị đã nói, tất cả đều là vì khiến cho chị có thể ở lại bên tôi!” Trong ánh mắt Giang Minh nhìn tôi tất cả đều là bất đắc dĩ còn có... nhu tình?

Tôi khép mắt lại, nhắc nhở chính mình, đây không phải tình yêu, chỉ biết giữ lấy, đoạt lại!

“Nếu muốn Đường Triết Lý sụp đổ, như vậy nhất định phải thu nhỏ quyền lợi của hắn ở Đường thị. Đường Diệc Diễm đã lợi dụng chức vụ hiện tại của hắn, tiến cử các nhà đầu tư bên ngoài, đem cổ phần của Đường thị vốn dĩ đã được không chế mở rộng ra, khiến cho cổ phần và quyền hành của các cổ đông thu hẹp lại. Nói đơn giản, hắn chính là để cho người khác đến chia xẻ ‘giang sơn Đường thị’, dẫn sói vào nhà!”

Thân mình tôi run lên, trong đầu hiện lên câu nói trước đây của Đường Diệc Diễm “lưỡng bại câu thương”?

Sao anh lại ngốc như vậy! Xúc động đến thế chỉ vì muốn lật đổ Đường Triết Lý, bảo vệ sự an toàn của tôi?

“Mà tất cả những điều này, Đường Diệc Diễm xúc động, quyết tuyệt như vậy, không phải đều là bởi vì cô sao? Diệp tiểu thư!” Lí Hồng nhú mày, cầm cây bút lên, di di trên mặt bàn. “Ngày cả con trai của tôi... Tiểu Phi, cô thật sự là thần thông quảng đại!”

Tôi ngồi im, không nói gì. Mi mắt hạ xuống, bởi vì tôi, vẫn là bởi vì tôi. Cho đến cuối cùng, tôi vẫn trở thành sự trói buộc của Đường Diệc Diễm, là gánh nặng của anh. Tôi tự giễu cười cười, đồ dẫn dắt đầu, ngốc, thật là khờ quá!

“Đại hàn điện tử hiện tại đang nắm giữ 20% cổ phần của Đường thị, có khả năng nắm quyền không chế. Chỉ cần ông ta liên hợp với một cổ đông nữa của Đường thị, hoặc là mua thêm được cổ phần của Đường thị là có thể dễ dàng đập Đường Diệc Diễm xuống đài. Hoặc là, Đường thị sẽ đổi chủ, sửa thành họ Giang!”

Tôi trừng lớn mắt. Giang? Chẳng lẽ?

“Không sai, Đại hàn điện tử Phác Tín Dũng quả thật là ‘minh hữu’ của tôi. Lần này ông ta thịnh tình tương trợ chính là kế hoạch chúng tôi đã dự mưu từ lâu, kế hoạch thôn tính Đường thị!” Nhìn thấu sự suy đoán trong mắt tôi, Giang Minh chủ động đưa ra lời giải thích, thông dong cười.

Tôi hừ lạnh. Không tệ, thật là càng ngày càng phản kích, thấy hết âm mưu này đến âm mưu khác xuất hiện sau lưng, còn cả những tâm địa đang cất giấu bao nhiêu toan tính.

“Vậy thì sao còn chưa ra tay đi?” Không phải đều lên kế hoạch ổn thỏa lắm rồi sao? Biến tôi thành một quân cờ, khiến cho Đường Diệc Diễm phải lao xuống vực, anh cũng đã trúng kế, sao hắn còn chưa ra tay?

Trên mặt Giang Minh hiện lên một tia bất đắc dĩ, hắn lắc đầu. “Tiếc là, lại vì một chữ ‘tình’. Đường tổng thần thông quảng đại của chị không biết đã dùng thủ đoạn gì, mà khiến cho Phác Mĩ Thiện mê mết đến nỗi thần hồn điên đảo. Phác Tín Dũng vốn dĩ sủng ái cô con gái duy nhất có tiếng, thậm chí, có thể vì của hạnh phúc của con gái yêu mà từ bỏ kế hoạch lâu năm, bỏ luôn cả nguồn lợi khổng lồ lẽ ra có thể thu vào. Yêu, thật đúng là rất lợi hại, không phải sao?” Nói xong, hắn có chút đăm chiêu nhìn tôi, chưa xót cười.

“Tại sao cậu lại nói hết cho tôi biết, không sợ tôi sẽ nói cho Đường Diệc Diễm sao?” Hắn không phải kẻ ngốc, trái tim của tôi vẫn luôn hướng về Đường Diệc Diễm, tôi nhất định sẽ nói cho anh.

“Diệp Suong Phi, chị cho là Đường Diệc Diễm ngu ngốc sao? Nếu không phải hắn đã cảm thấy được điều gì, hắn rõ ràng yêu chị yêu phải chết, còn mạo hiểm nguy cơ sẽ mất chị mà đi kết hôn với người phụ nữ khác chắc? Trong mắt hắn cho tới bây giờ cũng chỉ nhìn mỗi mình chị, vậy mà lại có ý định đi tiếp cận người phụ nữ khác ư? Làm tất cả những việc này, nếu không phải bởi vì hắn đã phát hiện ra điều gì, thì hắn chính là ngu ngốc!”

Không sai, Đường Diệc Diễm nhất định đã phát hiện ra cái gì đó, âm mưu của bọn họ, nhưng lại không có cách nào quay đầu, kẻ bất đắc dĩ duy nhất đó là phương pháp cuối cùng.

Chữ ‘tình’ thật sự là hại người, làm cho người ta phải tính kế, đoạt lấy, không từ thủ đoạn, thậm chí là vì tình yêu của bản thân mình mà vô tình đi thương tổn người khác! Tôi nên cảm động vì mối tình thâm thiết Đường Diệc Diễm dành cho tôi sao?

Hắn nói đúng, tất cả những gì anh ấy đang làm bây giờ đều là vì tôi, nhưng hắn hiểu được sao? Tôi đã khiến cho anh đánh mất chính mình, anh ở giữa vòng lốc xoáy của dục vọng và quyền thế càng không ngừng lún sâu. Nếu là ba năm trước, anh có thể không chút để ý mà mang tôi rời khỏi đây. Nhưng hiện tại, anh sẽ không, anh muốn dùng mọi thủ đoạn để bảo vệ ‘giang sơn’ của mình, bảo vệ Đường thị.

Giữa tôi và cái ‘giang sơn’ ấy, anh đã lựa chọn. Anh không bao giờ còn là chàng trai vì tôi mà quỳ xuống, mang tôi bỏ trốn đi thật xa. Trong lòng anh nếu như vẫn còn nổi bản khoăn gì đó, thì hẳn là quyền thế.

Như Đường Triết Lý mong muốn, hư vinh tâm muốn được bành trướng của anh đã khiến anh trở nên liều lĩnh. Ông ta nói đúng, Đường Diệc Diễm của hiện tại xác thực có thể làm cho ông ta yên tâm ‘công thành lui thân’.

Xem ra, những người có thể toàn thân trở ra một cách hoàn hảo chính là Đường Triết Lý và Giang lão gia tử. Hai người đó mới là kẻ chiến thắng.

Bọn họ đã muốn lui về phía sau bức màn, thích ý nhìn trận tranh đấu này. Tận mắt chứng kiến người mà bọn họ đích thân bồi dưỡng đấu đá lẫn nhau! Tại cái xã hội nhục nhọc cường thực này, kẻ phải đau khổ giãy dụa vẫn là chúng tôi!

Thật sự là buồn cười!

“Giang Minh, Đường Diệc Diễm đã bị cậu nắm trong tay. Nếu tôi đoán không lầm, cậu cũng là thông qua Phác Tín Dũng mới nắm giữ được cổ phần của Đường thị đi, cho dù không có Phác Tín Dũng cậu vẫn hoàn toàn có thể uy hiếp đến Đường thị, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi. Đây là lợi thế mà cậu chặt chẽ nắm trong tay, lợi thế cậu có thể dùng để uy hiếp tôi. Chỉ có điều... cậu cảm thấy tôi còn có giá trị lợi dụng sao? Dùng tôi để đá kích Đường Diệc Diễm?” Tôi quay đầu nhìn hắn, cười khổ. “Anh ấy cho dù có yêu tôi giống như cậu nói, nhưng đến cuối cùng, anh ấy vẫn lựa chọn sự nghiệp, cậu cho rằng anh ấy còn có thể vì tôi mà từ bỏ Đường thị hay sao? Tôi đối với cậu mà nói, còn có giá trị lợi dụng?”

“Duyệt Duyệt, ngày nào chị vẫn còn tồn tại thì vĩnh viễn vẫn là nhược điểm của Đường Diệc Diễm. Chị không cần phải làm tổn hại địa vị của mình trong lòng hắn. Còn tôi, quả thực đã muốn thành công một nửa, dùng lý do này để lưu lại chị, chính là muốn chị công bằng một chút, ở lại bên cạnh tôi, chị cũng thử nhìn tôi xem. Trước kia, chị cũng xem nhẹ Đường Diệc Diễm giống như tôi bây giờ, hắn cường bức lưu giữ chị lại bên người, mà nay, chị không phải cũng yêu hắn rồi sao!” Giang Minh nắm lấy bả vai tôi, nhìn tôi, ánh mắt vội vàng lưu chuyển.

“Chúng ta từng cùng nhau ở một chỗ suốt ba năm, thậm chí so với thời gian chị ở cùng hắn còn lâu hơn. Những gì Đường Diệc Diễm làm cho chị, tôi cũng có thể làm được, tại sao, chị không chịu thử nhìn nhận tôi?” Cuối cùng, Giang Minh tăng thêm âm lượng, gần như biến thành van xin. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi có thể cảm nhận được trái tim đang đau đớn, thương tâm kia.

Lí Hồng đứng lên, hồ hững đi vào cùng thư phòng kế bên. Bà ấy hẳn là không muốn nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của con trai, không đành lòng nhưng lại vô lực ngăn cản.

Tôi vẫn để mặc hắn nắm chặt hai đầu vai, không nói gì, khép mắt lại. Tội gì đâu phải vậy? Giang Minh, tôi sẽ không quên những ngày tháng chúng ta đồng cam cộng khổ. Cho dù khi đó mẹ con cậu đã có âm mưu khác, nhưng ba năm chung sống, rõ ràng là không thể dễ dàng xoá sạch. Chỉ là tình yêu không phải dùng thời gian dài ngắn để cân nhắc, trái tim tôi đã bị chiếm cứ, không thể nào dung nạp người khác. Tôi thà rằng phải đối mặt với âm mưu của cậu, cũng không có cách nào nhìn thẳng vào nhu tình cậu dành cho tôi. Như vậy, tôi sẽ trở nên ngoan độc, ngoan độc đối phó với cậu, biến thành kẻ địch của cậu!

“Giang Minh, khi cậu yêu cầu tôi làm như vậy, sao cậu không thử nhìn người bên cạnh cậu xem!” Còn có một người rất tốt, rất đáng để cậu quý trọng!

“Đừng lấy Qua Nhan ra làm cái cớ!” Giang Minh kích động, rống giận bên tai tôi. “Diệp Sương Phi, nếu như nhiều năm trước Đường Diệc Diễm giam cầm chị bên người có thể khiến chị khuất phục, vậy thì bây giờ tôi cũng có thể không để ý bất cứ điều gì mà làm như thế!”

Tôi trừng lớn mắt, nhìn Giang Minh đang xúc động, biết là không nên chọc giận hắn, nhưng tôi muốn hắn hiểu được, muốn hắn bỏ cuộc. “Có lẽ ngay từ đầu là khuất phục, nhưng sau đó chính là yêu. Cậu hận hắn như vậy, lại muốn bắt chước hắn hay sao?”

“Diệp Sương Phi!” Giang Minh quả nhiên đã hết kiên nhẫn với sự đùa cợt của tôi, thân mình khẽ động, nghiêng rằng nghiêng lại. “Chị đang ép tôi làm khó chị hay sao?”

“Nếu cậu làm như vậy, tôi cam đoan ngày mai cậu sẽ đối mặt với một khối thi thể lạnh lẽo!” Hắn uy hiếp làm cho trái tim tôi run lên, không cam lòng yếu thế, quay ra phản kích.

“Lấy cái chết để bức tôi phải không? Yên tâm, tôi còn khinh thường dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy. Có điều, sớm hay muộn chị cũng phải cam tâm tình nguyện ở lại bên tôi!” Giang Minh khinh thường hừ lạnh, buông tôi ra, đứng lên. Bóng hắn cao lớn gắn trên đầu tôi. “Hơn nữa, ngày nào đó sẽ không lâu nữa đâu!”

Giang Minh! Tôi ngẩng đầu, lo lắng theo dõi vẻ mặt của hắn.

“Nếu chị còn để ý đến Đường Diệc Diễm, tốt nhất là ngoan ngoãn ở lại chỗ này, như vậy, có lẽ thời gian hắn thất bại sẽ chậm lại. Không biết chừng kẻ bắt tài như hắn còn có cơ hội phản kích?”

“Giang Minh, vì tôi, để cho Đường Diệc Diễm có cơ hội thờ đốc, đáng giá sao?” Giữ tôi lại bên người, không thể nghi ngờ là một quả bom hẹn giờ, tôi có thể mật báo cho anh bất cứ lúc nào, tùy thời có thể đẩy hắn lâm vào vạn kiếp bất phục, tất cả những điều này đáng giá sao?

“Duyệt Duyệt, tôi tính toán tất cả, lại không nghĩ rằng bản thân mình sẽ không thể kim lòng mà yêu chị. Tôi muốn, tuyệt sẽ không buông tay!”

Tôi trừng lớn mắt, nỗi chua xót trong lòng không ngừng lan tràn. Có một người đã từng nói với tôi như vậy, nhưng anh đã phải trả giá bằng cả mạng sống! Còn cậu, lại muốn dùng cái gì để đặt cược đây? Tôi có tài đức gì mà có thể khiến cho nhiều đàn ông phải đau khổ dằn vặt, vây quanh tôi, thề sống chết tranh đấu như vậy.

Cả đời này tôi muốn bình tĩnh, có lẽ, chỉ có lúc chết mới có thể thực hiện được!

Q.2 - Chương 28

“Chị Duyệt Duyệt !” Lúc Qua Nhan tới, tôi vẫn còn ngồi trên ghế trúc ở hoa viên, ngẩn người. Tôi đã thỏa hiệp, ở lại nhà Giang Minh, hưởng chi... vì Đường Diệc Diễm mà tranh thủ một chút thời gian, may ra còn có cơ hội giành chiến thắng.

“Qua Nhan!” Tôi cười gương, sao con bé lại đến đây? Giang Minh gọi đến sao? Nếu không được hấn đồng ý, nha đầu này tuyệt đối tìm không thấy nơi này, một nơi ngay cả Đường Diệc Diễm cũng không thể động đến, tôi hoàn toàn tin tưởng, giờ đây Giang Minh quả thực có năng lực khiến Đường Diệc Diễm không tìm được tôi, hơn nữa, lúc này anh đang trong tình trạng óc không mang nổi mình óc, làm sao có thể lo cho tôi được đây?

“Chị Duyệt Duyệt, sao chị gầy nhiều như vậy?” Qua Nhan ngồi xuống cạnh tôi, nhìn khuôn mặt tiều tụy của tôi, con bé đau lòng nhíu mi, nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi cười nhẹ nhõm, vuốt ve hàng lông mày đang nhíu lại kia. “Nha đầu ngốc, là do em nghĩ nhiều thôi, nơi này rất tốt!” Qua Nhan à, em phải đứng ngoài vòng hỗn loạn này, tuyệt đối không nên bị liên lụy vào!

“Anh Minh nói chị rất nhớ em.. Chị Duyệt Duyệt, không phải chị đang ở bên Đường Diệc Diễm sao? Tại sao lại tới đây? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, di Lí sao lại...” Qua Nhan khẩn trương nhìn tôi, mắt mở to, tràn đầy khẩn cầu, sự hoang mang khiến con bé trở nên bối rối. Nhất định là con bé đã gặp Lí Hồng, quả nhiên họ cũng gạt Qua Nhan. Như vậy cũng tốt, ít nhất, chúng tôi đều là vì muốn bảo hộ con bé, che chở công chúa của chúng tôi.

“Qua Nhan, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Giang Minh đều là vì muốn cho em có cuộc sống tốt nhất, không bị người khác bắt nạt như trước đây! Về phần Đường Diệc Diễm... Bây giờ anh ta muốn kết hôn với người phụ nữ khác, cho nên chị đã rời khỏi!” Tôi trấn an con bé, cố ý nhẹ nhàng băng quơ.

Qua Nhan không dám tin nhìn chằm chằm tôi. “Đường Diệc Diễm anh ta... Tại sao lại như vậy, không phải hai người rất yêu nhau sao? Sao lại biến thành như vậy?”

“Qua Nhan, có đôi khi, tình yêu rất mong manh!” Tôi chưa xốt thở dài, trong lòng dâng lên một trận đau đớn, không phải cứ yêu nhau là nhất định có thể ở cùng một chỗ, có quá nhiều cô kị, quá nhiều chướng ngại, chỉ cần ở trên thế gian phiền nhiễu này, không thể nào tùy ý được!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chị Duyệt Duyệt, chị nói cho em biết đi, mọi chuyện là thế? Anh Giang Minh, chị, ngay cả di Lí cũng “chết đi sống lại”, mọi người rốt cuộc đang gạt em chuyện gì, em cũng là người một người cơ mà, mọi người có hiểu được cảm xúc của em hay không?” Qua Nhan liên tục lắc đầu, cảm xúc bắt đầu kích động. “Em không phải trẻ con, em không thể làm bộ như cái gì cũng không biết!”

Con bé nắm lấy tay tôi, nước mắt trong suốt, toàn bộ sự uất ức và bàng hoàng hiện lên trong đó.

Tôi ôm con bé, cảm nhận được những cơn run nhẹ nhàng. “Qua Nhan!”

Cuộc sống còn có nhiều điều ngoài ý muốn, không nằm trong tính toán của em, mọi thứ sẽ không bao giờ giống như trong kế hoạch, số phận sẽ luôn nảy sinh những vấn đề khác, như Giang Minh trong tranh đấu lại lừa yêu tôi, như Qua Nhan, một bé gái mồ côi xâm nhập cuộc sống của mẹ con họ, tất cả đều không có trong kế hoạch của họ, nhưng nó vẫn tồn tại.

“Qua Nhan, tin chị được không? Tất cả đều không liên quan đến em, đây chỉ là tranh đấu của bọn họ, em đương nhiên là người trong nhà, Giang Minh vẫn là người thân của em, thậm chí còn tốt hơn so với chị, hiểu không?”

Qua Nhan ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn tôi, thì thào: “Người thân? Người thân?... Vĩnh viễn cũng không thể là người yêu đúng không?” Con bé bỗng buồn bã cười, bất đắc dĩ, nước mắt rơi xuống, nhưng đáng về lại vô cùng bình tĩnh.

Trái tim bỗng thấy đau đớn, tôi không nói gì, hạ mí mắt xuống, cầm chặt lấy tay con bé. Qua Nhan nói đúng, Giang Minh vĩnh viễn sẽ không yêu con bé, trước kia tôi đều lừa mình dối người, tràn đầy lòng tin nghĩ rằng có lẽ hấn sẽ từ từ cảm nhận được, nhưng không, không có khả năng!

“Nhưng vị trí của em ở trong lòng Giang Minh là hết sức quan trọng!” Hấn vẫn luôn tỉ mỉ che chở cô em gái nhỏ, đối chọi với cuộc sống khó khăn.

“Nếu vậy, em nên buồn bã hay là cảm thấy may mắn với kết cục đó? May mắn là em vĩnh viễn chiếm một vị trí trong lòng anh Minh? May mắn là em yêu một người con trai vĩnh viễn chỉ coi em như em gái, giữa chúng em không thể có tình yêu?” Qua Nhan chưa xốt lắc đầu, nhìn tôi, trong mắt là sự thâm trầm tôi chưa từng thấy bao giờ. Từ khi nào, tiểu nha đầu trong lòng tôi cũng đã có biểu tình nghiêm trọng như vậy, giống như toàn bộ sự đau thương trên thế giới này đều bám trên người con bé, bất lực, bị thương, đau khổ!

“Qua Nhan, bọn chị cũng không muốn em bị tổn thương, chị Duyệt Duyệt nhất định sẽ bảo vệ em, cho đến khi em tìm được hạnh phúc của mình!” Qua Nhan, chị vẫn luôn coi em là em gái, em cũng là công chúa trong lòng chị. Ba năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy cô gái bé nhỏ dùng thân mình gầy yếu quật cường giúp Giang Minh cầu xin tôi giúp đỡ, thì trong lòng chị, em vĩnh viễn là công chúa. Chị sẽ dùng sinh mệnh để che chở cô công chúa ấy, cho nên, chị nhất định sẽ không để em bị tổn thương!

“Chị Duyệt Duyệt, trong lòng em, chị vĩnh viễn là chị gái của em, chị đau, em cũng sẽ đau, em không thể không nhận ra sự mệt mỏi của chị, tóm lại, em

cũng sẽ ở bên cạnh chị, bảo vệ chị! Mặc kệ là ai, cũng không được phép thương tổn chị!” Qua Nhan lau nước mắt, cười khổ, thể hiện sự đau lòng.

Qua Nhan, tôi cảm động ôm chặt con bé.

Qua Nhan, em nhất định phải hạnh phúc!

oOo

Từ sau khi Qua Nhan tới đây sống cùng, tôi cũng vui lên không ít. Tiểu nha đầu này luôn dùng trăm phương nghìn kế làm tôi vui vẻ, nhìn nụ cười của con bé, tâm tình dường như cũng không quá nặng nề, may là trên thế giới này còn có chuyện có thể an ủi tôi. Từ ngày đó, Giang Minh không thấy xuất hiện nữa, Lí Hồng cũng không thấy bóng dáng đâu. Vậy cũng tốt, giữa chúng tôi đột ngột xảy ra mâu thuẫn, mỗi lần gặp nhau đều như giương cung bạt kiếm, khi nào thì đã biến thành kẻ thù rồi? Khi nào thì trở nên xa cách như thế? Tóm lại, hắn không xuất hiện, tôi ngược lại càng vui vẻ!

“Chị Duyệt Duyệt, hôm nay chúng ta làm văn thẩn ăn đi?” Qua Nhan tràn đầy hứng khởi, mặc tạp dề vào, đặt thịt lên bàn, tôi buông điều khiển từ xa trong tay, đi tới bàn ăn.

Đến gần, mùi thịt gay mũi cùng với trứng đột nhiên chui vào mũi, dạ dày tôi gần như ngay lập tức nôn nao. Tôi vội che miệng lại, nhanh chóng chạy về phía toilet, cố gắng nôn ra, cho đến khi nôn hết dịch vị trong dạ dày mới ngừng lại.

Tôi từ từ nâng cơ thể vừa đồ sụp của mình dậy, dựa vào tường thở dốc, trong lòng vẫn thấy khó chịu, cảm giác này quá quen thuộc...

Tôi nhú mi, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, bỗng nhiên nghĩ đến... Giật mình!

Chẳng lẽ...

Cảm giác này, chẳng lẽ tôi...

“Chị Duyệt Duyệt, chị không sao chứ?” Qua Nhan cũng chạy lại đây, lo lắng nhìn tôi.

Tôi kích động lắc đầu, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa, cố bình tĩnh lại. “Không việc gì, có thể là tôi hôm qua cảm lạnh, uống thuốc vào là khỏi ngay ấy mà!”

Không thể để những người đó nghi ngờ, bọn họ mà biết chẳng khác nào Giang Minh cũng biết, không thể, tuyệt đối không thể!

“Chị Duyệt Duyệt...” Qua Nhan nghi hoặc nhìn tôi, hoang mang với hành động kỳ quái của tôi, tôi để ngón tay lên môi, ý bảo chó có lên tiếng, con bé lập tức hiểu được, gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài nào!” Tôi hướng nháy mắt, Qua Nhan theo tôi đi ra ngoài.

Tôi bình tĩnh trở lại bàn ăn. “Qua Nhan, em muốn ăn văn thẩn thì bảo cô Lí làm giúp em là được rồi, gần đây thành tích học tập của em sút đi không ít rồi đấy, đến thư phòng đọc sách đi!”

“Dạ!” Qua Nhan nghe lời gật đầu, kéo tay tôi lên lầu.

“Cô Lí, phiền cô rồi, nha đầu này toàn như vậy, rất rắc rối, cháu đi thư phòng với con bé đã!”

“Vâng, tiểu thư!” Cô Lí lặng lẽ gật đầu. Tiểu Linh cũng nhìn tôi từ phía xa, bắt gặp ánh mắt của tôi, cô bé đó vội vàng quay đầu qua một bên.

Tôi mím môi, kéo Qua Nhan lên lầu!

Tôi nhẹ nhàng mở cửa thư phòng, thờ dãi, nhìn khuôn mặt hoang mang của Qua Nhan, đành mở miệng: “Qua Nhan, ngày mai, lúc em đến trường, giúp chị một việc nhé! Nhớ là không được để bị người ở Giang gia nhìn thấy!” Người tôi có thể tin nhiệm lúc này cũng chỉ có Qua Nhan.

“Xảy ra chuyện gì sao chị?” Qua Nhan cẩn thận hỏi, mày nhẩn lại, chần chờ nhìn tôi.

Tôi gật đầu. “Ngày mai, em đến hiệu thuốc, giúp chị mua que thử thai!”

oOo

Tôi lo lắng đi đi lại lại trong phòng, gất gao cầm que thử thai. Mang thai rồi, tôi thật sự đã mang thai, tôi nhẹ nhàng xoa bụng, nơi này đã có một sinh mệnh nhỏ, của tôi và Diệc Diễm!

Hạnh phúc, nhưng tình hình bây giờ, tôi đang ở chỗ này, không thể che giấu với Giang Minh được bao lâu, một khi hắn biết... Không được, tôi nhất định phải bảo vệ đứa nhỏ, không thể để nỗi đau của ba năm trước tiếp diễn, tôi không thể lại mất một đi lần nữa. Nhưng tôi nên làm cái gì bây giờ? Trở lại bên người Đường Diệc Diễm, để đứa nhỏ thành con ngoài giá thú ư? Tình trạng của anh hiện nay có thể bảo vệ mẹ con tôi sao? Không lẽ để đứa nhỏ phải lớn lên trong hoàn cảnh tranh đấu kia, giống như ba của nó?

Tại sao, sao con lại đến trong hoàn cảnh không thích hợp này?

Tôi ngồi ở mép giường, nhủ mi.

Bây giờ... phải làm thế nào đây?

Mặc kệ ra sao, lần này mẹ nhất định phải bảo vệ con, bất chấp tất cả để bảo vệ con!

“Chị Duyệt Duyệt!” Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Tôi bước tới, mở cửa ra. Qua Nhan nhìn tôi với vẻ mặt ngượng ngịu. “Anh Minh... anh Minh đã đến, bảo em gọi chị xuống dùng cơm!”

Tôi ngẩn ra, sao Giang Minh lại đến đây, mà còn đột ngột như vậy, chẳng lẽ? Không đâu, chỉ là trùng hợp mà thôi, hẳn đến nhất định là có mục đích, Diệp Surong Phi, mấy nhất định phải vững vàng bình tĩnh, trước hết cứ suy nghĩ đối sách đã, tuyệt đối không được để Giang Minh nghi ngờ.

Tôi tự nhủ trong lòng, ổn định tinh thần đang bối rối. “Được rồi, Qua Nhan, em xuống trước đi, chị sẽ xuống ngay đây!”

Qua Nhan khẽ gật đầu, lo lắng nhìn tôi, tôi động viên con bé. “Không sao đâu, em cứ xuống trước đi!”

Qua Nhan đi rồi, tôi lập tức đến bàn trang điểm, cầm lấy đồ trang điểm trên bàn, vội lấy một tờ giấy ướt lau mặt, sau đó đánh má hồng, tô son, sau khi nhìn thấy sắc mặt của mình trong gương không còn tái nhợt nữa, mới cảm thấy an toàn mà đứng lên, chú ý đến quần áo. Không sao, Diệp Surong Phi, này sẽ làm được!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29

Tôi vịn vào thành cầu thang, bước từng bước xuống phía dưới. Trong phòng khách đèn bật sáng trưng, thức ăn đã được dọn sẵn trên bàn, mùi hương lan toả khắp bốn phía. Tôi nhủ vậy, hương vị nồng đậm khiến cho dạ dày của tôi lại bắt đầu khó chịu, tôi cố nén lại, ngón tay bấu chặt vào thành vịn dần trở nên trắng bệch, lần này phản ứng dường như quá mức mãnh liệt.

Qua Nhan và Giang Minh đang ngồi nói chuyện trên sofa chợt ngừng đầu nhìn tôi, tôi cố nặn ra một nụ cười, tỏ vẻ trấn tĩnh, nhưng chân đã bắt đầu đi không nổi.

“Duyệt Duyệt, hôm nay khí sắc cũng không tệ nha!” Giang Minh cười cười, biểu tình trên khuôn mặt rõ ràng là trào phúng. Bất đắc dĩ phải ở lại chỗ này, khí sắc của tôi còn có thể tệ hơn?

“Vậy sao? Có thể là tâm tình khá tốt!” Mặc kệ hẳn muốn thế nào, tôi sẽ thu lại toàn bộ, không thể để hẳn nhận ra sự chột dạ của tôi.

“Tâm tình tốt sao?” Giang Minh nhủ mi, như thể lời nói của tôi châm chọc đến cỡ nào. Tiếng cười nặng nề của hẳn tràn ra khỏi lồng ngực, hẳn khẽ lắc đầu, một lúc lâu sau, hẳn bỗng nheo mắt lại, đánh giá tôi kỹ càng. Ánh mắt kia tựa như muốn nhìn rõ điều gì đang cất giấu trong lòng tôi, tôi bối rối cúi đầu, trốn tránh cái nhìn chăm chú của hẳn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Anh Minh, em đói bụng lắm rồi, ăn cơm thôi! Chị Duyệt Duyệt, chúng ta đi!” Qua Nhan giải vây đúng lúc, kéo tay tôi đi đến bàn ăn, xẹt qua Giang Minh, tôi phải hít một hơi thật sâu.

Giang Minh vẫn quái dị nhìn tôi một cái rồi bước theo, tôi vẫn cảm giác được ánh mắt cực nóng của hẳn ở ngay phía sau.

Giang Minh ngồi đối diện với chúng tôi, tiếp nhận cơm do người làm bưng lên, trầm mặc không nói.

“Anh Minh, hôm nay tâm trạng anh dường như rất tốt!” Qua Nhan cố gắng tìm một chủ đề, dụng ý muốn đánh vỡ không khí căng co trong phòng.

Giang Minh gấp một miếng thức ăn đưa tới miệng, thì thào: “Ừm, gần đây công ty phát triển rất thuận lợi!” Giọng hẳn đầy thờ ơ, nhưng lại khiến tôi nắm chặt đũa trong tay. Hẳn đang ám chỉ điều gì? Kế hoạch thôn tính Đường thị thuận lợi sao? Hẳn mất tích vài ngày chắc đều là để đã kích Đường Diệc Diễm đây mà!

Tôi cúi đầu, nặng nề hít một hơi, không nói gì, áp lực trong lòng làm cho dạ dày của tôi càng thêm khó chịu, chỉ muốn nôn mửa. Không được, trăm ngàn lần không được, tôi cắn môi, cố nén.

“Chị Duyệt Duyệt, món này rất ngon, chị nếm thử xem!” Qua Nhan gấp một ít rau cho tôi, vị thanh đạm lan tràn trong khoang miệng, tạm thời ngăn chặn cảm giác buồn nôn của tôi. Qua Nhan nháy mắt mấy cái nhìn tôi, tôi cảm kích nhìn lại.

“Ngày mai có bữa tiệc cắt băng khánh thành, chị cũng đi cùng tôi đi, Duyệt Duyệt!” Giang Minh thân nhiên mở miệng.

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu.

“Chị quên rồi sao? Tập đoàn Giang Nguyên và Đường thị hợp tác xây dựng công viên? Ngày mai là lễ cắt băng!” Giọng điệu của Giang Minh tựa như đang nói về thời tiết, rất bình thường.

Hắn rõ ràng biết sẽ làm cho lòng tôi nhấc lên sóng to gió lớn.

Đường thị, có nghĩa là Đường Diệc Diễm cũng sẽ đi. Hắn có ý gì, hắn muốn để Đường Diệc Diễm biết tôi ở đây? Ở lại bên người hắn? Nhìn gương mặt không chút sợ sệt của Giang Minh tôi lại thấy có chút sợ hãi. Hắn cố ý để Đường Diệc Diễm biết, hắn không che giấu? Hắn có đủ năng lực để giam cầm tôi? Cho dù là Đường Diệc Diễm biết tôi đang ở bên người hắn?

Tôi khiếp sợ nhìn Giang Minh, không thể nào bình phục sự rối loạn trong lòng.

“Sáng mai chuyên viên trang điểm sẽ tới đây, buổi lễ được cử hành vào lúc trưa, đúng giờ tôi sẽ đến đón chị!” Giang Minh cố ý không quan tâm tới sự khiếp sợ của tôi, tiếp tục nói. Cuối cùng, hắn còn thêm một câu: “Lần này, tôi không hy vọng chị lại vắng mặt đâu. Lần trước, chị đã cho tôi một sự kiện suốt đời khó quên đấy!”

Thân mình tôi run lên, đỡ lấy mép bàn, nhẹ nhàng thở dốc, Giang Minh chậm rãi giương lên khóe miệng, trái tim không chịu nổi lập tức rơi xuống. Giang Minh cậu đã không còn chỗ nào có kỳ sao? Cậu muốn chính thức tuyên chiến với Đường Diệc Diễm sao? Biến tôi trở thành “chiến thư”?

Qua Nhan đưa tay lại gần, gắt gao nắm lấy bàn tay đang run run của tôi, tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Tôi quay đầu nhìn lại, buông xuống mi mắt, lớp vỏ bọc trên mặt rốt cuộc cũng không bao che nổi bộ dáng làm như thoải mái kia nữa.

“Xem ra, tôi vừa mới nhìn lầm rồi, sắc mặt của chị thoát nhìn vẫn là không tốt lắm đâu?” Giọng nói đầy mỉa mai của Giang Minh vang lên, hắn buông đầu, ý cười trên mặt vẫn không đổi, nhìn chằm chằm tôi, nghiền ngẫm.

Tôi nhú mi, cắn chặt môi, khóe miệng nổi lên một ít tơ máu, lan tràn ra xung quanh. Giang Minh, hiện tại, cậu rốt cuộc đang tính toán cái gì!

Tôi chỉ mới mang thai thời kì đầu, không biết tại sao lại phản ứng mãnh liệt như vậy. Trước khi đi, Qua Nhan lén lút nhét vào tay tôi một túi ô mai, còn lo lắng nhìn tôi một cái.

Tôi suy yếu cười cười. Sáng nay, cơn mưa dữ dội đã cuốn trôi tôi đủ lắm rồi, cả người không có chút sức. Hơn nữa đám nhân viên trang điểm kia lại còn không ngừng ép buộc, lúc Giang Minh lái xe tới đón, tôi đã muốn hoàn toàn không có tinh thần đi tham dự “Hồng môn yến”!

Giang Minh vẫn một thân tây trang giấy da, thần thái bay lên đứng phía trước chờ tôi. Vừa thấy tôi bước đến, hắn nhú mi. “Sao sắc mặt lại trắng bệch thế kia, đám nhân viên này làm ăn kiểu gì vậy!”

Khuôn mặt suy yếu nhợt nhạt, hơi thở mong manh, tôi xua tay, lạnh lùng nói: “Không phải lỗi của họ, khuôn mặt này có điểm thêm nhiều phấn hồng nữa cũng vô dụng!” Tôi tự giễu hừ lạnh, rốt cuộc cũng nhìn thấy nụ cười tự tin của Giang Minh có chút buông lỏng.

“Đừng tưởng rằng như vậy là có thể không cần tôi tham dự!” Giang Minh phức tạp nhìn tôi, ánh mắt mâu thuẫn, hắn cắn răng, thô bạo đẩy tôi vào trong xe. Bên ngoài, Qua Nhan vẫn đang cúi người nhìn chúng tôi, đáng vẻ vô cùng lo lắng.

“Hôm nay cắt băng chị phải đi!” Giang Minh vừa nói vừa phát động xe.

Tôi vô lực tựa lưng vào ghế, quay đầu qua một bên, cho dù là bệnh sắp chết sao? Tôi buồn cười khẽ động khóe miệng, ánh mắt dờ dẩn nhìn phong cảnh đang chạy như bay ngoài cửa xe, khẽ nói: “Tôi biết!”

Giang Minh không nói gì, xe vẫn yên lặng chạy.

Nghi thức cắt băng diễn ra ngay tại cửa vào của công viên. Nơi đó đã được dựng sẵn một vũ đài, vừa múa vừa hát, màn khai mạc hết sức long trọng đã hấp dẫn giới truyền thông khắp nơi. Một năm qua, thành phố này đã cử hành không biết bao nhiêu yến hội long trọng, lần này còn là của hai tập đoàn lớn.

Mà hai nhân vật vừa tuyên bố đính hôn, Đường Diệc Diễm cùng vị hôn thê Phác Mi Thiện vừa tiến vào, toàn bộ ống kính đều đồng loạt xoay chuyển, cả đám người vây quanh bọn họ, đèn máy ảnh loang loáng chớp nháy, những âm thanh “sát sát” không dứt bên tai. Giang Minh và tôi lạnh lùng đứng ở một góc nhìn.

Cho dù tim như bị dao cắt, tôi cũng vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh nắm chặt ly nước trái cây trong tay, nhìn Phác Mi Thiện yêu kiều mỉm cười. Cô ấy thực sự rất đẹp, ngũ quan xinh xắn, đáng vẻ tao nhã, nụ cười ôn thuận, như con chim nhỏ nép vào người Đường Diệc Diễm, hoàn mỹ hấp dẫn tất cả ánh mắt ở đây. Có lẽ, cô gái như vậy mới thích hợp với anh, thích hợp làm vợ của Đường tổng tài.

Có người đứng lúc này khen cô ấy xinh đẹp, ý cười trong mắt Phác Mi Thiện lại càng thêm sâu. Đương nhiên, tình yêu đang đẹp, không phải sao? Tôi nâng ly nước lên, ngửa đầu uống cạn, nhưng sao lại chưa xót đến vậy!

“Không đau lòng sao?” Giang Minh nhấp một chút rượu, nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt trên trêu tức.

Lại muốn thấy cảnh tôi khóc sao? Tôi buồn cười hừ lạnh: “Rất xứng đôi, không phải sao? Sau này, không phải cậu cũng sẽ cưới một cô gái như thế kia hay sao? Điều này là hiển nhiên với một thân phận tổng tài như cậu, đúng chứ?”

“Diệp Suong Phi, có đôi khi, tôi thật sự rất bội phục sự lãnh huyết của chị. Chị rõ ràng đã biết, còn cố ý nói như vậy!” Giang Minh buồn cười nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, nhếch môi nhìn tôi. Tôi theo tầm mắt của hắn quay đầu lại, Đường Diệc Diễm không biết đã phát hiện ra chúng tôi từ khi nào, ánh mắt xuyên thật mạnh qua đám người kia, nhìn chằm chằm vào tôi, neho mắt lại.

Khoé miệng tôi cứng đờ, bối rối né tầm mắt sang một bên, trong lòng vừa bồn chồn lại vừa kinh hoàng. Như thế nào cũng vô pháp xem nhẹ cái nhìn thoáng qua đầy vội vàng vừa rồi, chỉ mới liếc mắt một cái, cũng đủ cảm giác được Đường Diệc Diễm đang phẫn nộ, còn cả oán hận!

“Xem ra, thật sự chị có hán mới có thể làm cho chị thất thố thôi!”

Tôi không nói gì, xoay người lại, đưa lưng về phía ánh mắt cực nóng kia, tay cầm chiếc ly siết chặt lại, tâm loạn như ma!

“Đường tổng, vị hôn thê thật xinh đẹp!” Cuối cùng, vẫn là tránh cũng không thể tránh, Giang Minh cùng tôi đối mặt với Đường Diệc Diễm và Phác Mi Thiện đang đứng chung một chỗ, thật châm chọc!

Đường Diệc Diễm đứng ngay trước mắt tôi, khuôn mặt không chút thay đổi, vẫn nhìn tôi như vậy, không chút kiêng nể gì nhìn thẳng. Tôi lại vội vàng nắm chặt chiếc ly, không ngừng hoảng hốt.

Tôi trốn tránh ánh nhìn thẳng tắp của anh, co quắp mím môi, nghe giọng nói của Giang Minh truyền đến bên tai. Hiện tại, mỗi một câu của hắn đều giống như đũa cọt. Còn chúng tôi, chính là những quân cờ hán niết trong tay, lần gặp mặt này vốn dĩ là do hán an bài, hán muốn nhìn xem chúng tôi ngơ vờ vô căn cứ lẫn nhau, tranh đấu, còn cả oán hận!

“Vị tiểu thư này là... bạn gái của Giang tổng sao?” Giọng nói của Phác Mi Thiện cũng hoàn mỹ như vậy, mỉm cười nhìn tôi, thiện ý hỏi, nhưng lại vô tình hỏi trúng vấn đề trí mạng nhất.

“Đương nhiên!” Giang Minh cười khê, thuận thế ôm đầu vai tôi. Sắc mặt Đường Diệc Diễm trầm xuống, ánh mắt âm ngoan thẳng tắp rơi xuống bàn tay Giang Minh đang đặt trên đầu vai tôi, không nói gì, cũng không có động tác.

Tôi lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn là anh không có xúc động đến trực tiếp cùng Giang Minh xé rách mặt nạ. Dù sao, hôm nay người của giới truyền thông đến đây đông như vậy, chỉ cần một tin tức bất lợi, cổ phiếu của Đường thị nhất định sẽ bị rớt xuống. Tôi nghĩ, Đường Diệc Diễm cũng hiểu được điều này.

Tôi nhìn anh, khó chịu nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục đề ý tới lí do thoái thác Giang Minh nữa. Hắn và Phác Mi Thiện trò chuyện, nhưng sao lại nghe chói tai đến vậy.

“Anh nói có phải không, Diệc Diễm!” Không biết Phác Mi Thiện nói gì đó, ngừng đầu lên hỏi ý kiến Đường Diệc Diễm, lại phát hiện vị hôn phu nộ khí đằng đằng nhìn cái gì, theo tầm mắt của anh nhìn về phía tôi. Hàng mi thanh tú của Phác Mi Thiện hoang mang nhú lại, nhìn tôi. Lòng tôi lại lo lắng không yên, Đường Diệc Diễm đừng nhìn nữa, nếu như anh cũng hiểu được thì đừng nhìn em như vậy!

“Đường tổng, Giang tổng!” Ngay lúc mùi thuốc súng trong không khí sắp ngưng tụ thiêu đốt, người chủ trì bỗng nhiên xuất hiện, nhưng thật ra lại vô tình giải vây cho mọi người.

“Nghỉ thức sắp bắt đầu, hai vị chuẩn bị một chút để lên đài cắt băng thôi!” Người chủ trì nói thật cẩn thận, rõ ràng cảm giác được chúng tôi đang giương cung bạt kiếm.

Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, rồi xoay người đi theo ông ta, Giang Minh cũng buông đầu vai tôi ra, đi theo, chỉ để lại Phác Mi Thiện và tôi xấu hổ đối diện.

“Ngượng ngùng, Phác Tiểu Thư, tôi có chút việc, thất bồi một chút!” Không để Phác Mi Thiện trả lời, tôi cũng nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 30

Tôi chạy một hơi tới sân sau, dựa vào tường thờ dốc, đỡ lấy trán. Một trận hỗn chiến đang xảy ra vào lúc này, bỗng nhiên có đũa nhỏ, Giang Minh lại bức bách, Đường Diệc Diễm hai mặt đều phải chống lại kẻ địch, làm thế nào mới có thể thoát khỏi sự hỗn loạn này đây?

Tôi vô tình quay đầu lại, xa xa, hai bóng người đang dây dưa làm tôi đứng thẳng lên, Đường Tỉ Lễ, còn cả cô giáo?

Sao họ lại ở đây, còn đi cùng nhau đường hoàng như vậy. Đường Ti Lễ công khai dặt người tình của mình đến chỗ này? Hôm nay, dường như tất cả mọi người đều bất thường?

Không biết họ đang nói gì, nhưng khuôn mặt cô giáo đầy ưu thương, dựa vào cổ áo Đường Ti Lễ, Đường Ti Lễ ôm cô, trên mặt là nhu tình tôi chưa bao giờ thấy.

Hóa ra, tình yêu đối với mỗi người đều giống nhau. Cho dù ác độc, giỏi về toán tính, một khi đã gặp được tình yêu thật sự, đều phải quăng mũ cời giáp.

Đường Ti Lễ, tôi có thể cho rằng điều này là sự trừng phạt dành cho ông sao, để ông yêu cô giáo, yêu di của người mà mình tự tay giết hại, bây giờ, ông có chút hối hận nào không? Ông có bị lương tâm khiển trách hay không?

Tôi vịn chặt góc tường, nhìn họ chăm chăm. Đường Ti Lễ, dù ông hối hận thì cũng muộn rồi, ông đã không có đường lui. Trong người đột nhiên dâng lên một cỗ ghê tởm, khó chịu và buồn nôn, tôi khẩn cấp lục túi xách tìm gói ô mai, lấy ra bỏ vào miệng, ngăn chặn cơn khó chịu lại.

Tôi nhú mi, dựa vào tường hít thở. Hiện tại, giải quyết vấn đề này mới là quan trọng, không thể để Giang Minh phát hiện, nhưng trở lại bên người Đường Diệc Diễm, sẽ chỉ khiến anh lâm vào cục diện bế tắc. Quả thực, thế lực của gia tộc Phác Mi Thiên có thể giúp anh chống được, như vậy, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Càng muốn tìm lối ra, lại càng là bị vây trong đó.

Cho đến khi... mùi hương quen thuộc quanh quẩn xung quanh tôi, một đôi tay từ phía sau ôm lấy tôi, vòng ôm quen thuộc!

Đường Diệc Diễm!

Đường Diệc Diễm gắt gao ôm tôi, hơi thở xuy phát trên mặt tôi. “Duyệt Duyệt!”

Thân mình tôi run lên, túi xách nhanh chóng rơi xuống đất, tôi giãy dụa. “Đường Diệc Diễm... Buông ra...”

Anh không phải chủ trì nghi thức cắt băng sao? Sao lại đến đây, anh muốn làm gì, nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng nếu bị phóng viên nhìn thấy...

“Diệc... Diệc Diễm... Buông ra!”

“Tại sao lại gạt anh?” Đường Diệc Diễm vẫn không buông tay, đầu tựa vào cổ tôi, khẩu khí phẫn nộ, dùng thêm sức, bụng tôi bị đè lại.

Đưa nhò! Tôi cá kinh. “Diệc Diễm... Bỏ ra... Chúng ta từ từ nói!” Tôi thỏa hiệp, ngừng giãy dụa, Đường Diệc Diễm không chịu buông, vẫn cố chấp ôm tôi vào lòng, buộc tôi đối diện với ánh mắt cực nóng của anh.

“Tại sao gạt anh? Tại sao?” Trong mắt anh tất cả đều là quẫn bách. “Tại sao lại ở cùng với tên tiểu tử kia?”

Sự đau xót trong mắt Đường Diệc Diễm làm tôi đau lòng. Nhưng không thể được, Diệc Diễm, bây giờ, em càng không thể làm liên lụy đến anh!

“Không phải anh cũng lừa dối tôi hay sao!” Tôi nhìn chăm chăm anh, nếu vẫn bị lừa gạt, không phải là cả đời này, tôi sẽ phải cùng chia sẻ chồng với người đàn bà khác hay sao?

Đường Diệc Diễm giật mình, buông lỏng tay, ánh mắt lóe ra. “Anh có nỗi khổ riêng!”

Nỗi khổ? Vì tập đoàn phải không?

Tôi nhắm mắt lại, cổ nén chua xót trong lòng, nếu lựa chọn tập đoàn, vậy hãy buông tay đi, không cần do dự nữa!

“Duyệt Duyệt... Cho anh một chút thời gian, anh là bất đắc dĩ, không... Không được rời xa anh!” Đường Diệc Diễm gắt gao ôm tôi, thì thào: “Không được...”

Diệc Diễm! Tôi sửng sốt trong lòng anh, hai tay cũng muốn ôm lấy thân mình của anh, nhưng lại không thể, nâng tay lên, rồi dừng lại giữa không trung. Diệc Diễm, hiện tại... Nếu phải lựa chọn giữa em và Đường thị, anh sẽ chọn bên nào?

“Chờ anh, ở lại bên anh, Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm lại dùng thêm sức, bá đạo ôm chặt cơ thể tôi.

Sao tôi lại không muốn cơ chứ, vì sao lại có nhiều trở ngại, nhiều hy sinh như vậy, ngay từ đầu cũng biết rằng nhất định sẽ khó khăn, nhưng tại sao không thể thuận lợi ở cùng một chỗ? Trận tranh đấu quyền lực hỗn loạn này cùng với tình yêu của chúng tôi đều là đòn đau, mỗi người đều mệt mỏi!

“Diệc Diễm...”

“Đường tổng, chỉ sợ ngài ôm nhầm người rồi đấy!” Giọng nói lạnh như băng của Giang Minh bất chợt vang lên ở phía sau chúng tôi, thân mình tôi cứng đờ.

Sự thật đang nhắc nhở tôi, sự thật là hiện giờ Giang Minh không chế được tất cả!

Tôi lùi lại, nâng mắt lên, xuyên thấu qua người Đường Diệc Diễm, chống lại ánh mắt của Giang Minh, Giang Minh đang âm thầm đứng trước mặt chúng

tôi.

“Ở đây không có chuyện của cậu!” Đường Diệc Diễm nắm lấy cơ thể tôi, quay đầu lại, giận dữ về hướng về phía Giang Minh gầm nhẹ. “Tốt nhất cậu lập tức biến mất cho tôi!”

Giang Minh buồn cười hừ lạnh: “Đường tổng, người nên biến mất là anh, anh ôm bạn gái của người khác, vị hôn thê lại đang ở bên trong chờ đợi, e là phóng viên rất muốn biết có ẩn tình gì trong đó đấy, không phải sao?”

“Mày...” Lần đầu tiên, tôi thấy Đường Diệc Diễm có biểu tình thất bại như thế, anh gất gao siết chặt tay lại, nhưng không cách nào phản bác, lời nói của Giang Minh đã moi đúng vào vấn đề anh kiêng kỵ nhất.

“Tôi khuyên anh vẫn là buông bạn gái của tôi ra, dù sao, chỉ cần bây giờ tôi động thủ, anh sẽ tổn thất hai triệu, hai triệu đôla đấy!” Giang Minh nói là nói cho Đường Diệc Diễm nghe, nhưng ánh mắt lại nhìn tôi, khóe miệng chậm rãi nhếch lên đầy uy hiếp, hắn cũng là đang cảnh cáo tôi.

Tôi kinh hãi nhìn hắn, quả nhiên, bây giờ hắn đang nắm giữ mạch máu của Đường thị, cho nên Đường Diệc Diễm mới có kỵ hấn như thế, thậm chí dễ dàng cho qua!

“Thế nên Duyệt Duyệt à, lại đây đi!” Giang Minh vươn tay ra với tôi, hạ một thông điệp cuối cùng.

Tôi cắn chặt môi, nhẹ nhàng rút khỏi bàn tay ấm áp của anh, Đường Diệc Diễm cũng không ngăn cản, anh để tôi đi. Tôi cúi đầu thờ dài, cuối cùng, vẫn là tập đoàn so với tôi quan trọng hơn sao? Tôi lê từng bước nặng nề về phía Giang Minh, nếu đã vậy, Đường Diệc Diễm, tốt nhất hãy bảo trụ tập đoàn khó khăn lắm mới có được của anh đi!

Tuy nhiên, nước mắt lạnh lẽo vẫn không khống chế nổi mà rơi xuống, lúc lướt qua bả vai Đường Diệc Diễm, tôi nghe được những âm thanh vỡ nát của trái tim mình, tập đoàn và tôi, anh vẫn lựa chọn tập đoàn.

“Duyệt Duyệt!” Ngay lúc tôi thất vọng nhắm mắt lại, khó khăn đi qua anh, Đường Diệc Diễm bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, nhìn tôi, hai mắt lưu chuyển dòng cảm xúc không nói nên lời.

“Diệc Diễm!”

“Đường Diệc Diễm, cần mỹ nhân không cần tập đoàn phải không?”

“Tôi muốn thế nào thì sẽ được thế ấy!” Đường Diệc Diễm hình như đã hạ quyết tâm, cũng không thêm liếc Giang Minh một cái, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của tôi, nói: “Duyệt Duyệt, nếu anh cái gì cũng không cần, em đồng ý đi theo anh chứ?”

Tôi rung động nhìn anh, anh có thể... từ bỏ tất cả, vì tôi sao? Vì tôi, anh cái gì cũng không cần? Tôi nhủ mi nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, Đường Diệc Diễm, thật vậy chăng?

Đồng ý, tôi đương nhiên đồng ý, tôi cái gì cũng có thể không cần, chỉ cần anh!

“Diệp Surong Phi, chị sẽ hối hận!” Thấy Đường Diệc Diễm kéo tôi rời đi, Giang Minh rống giận vang lên, tôi nhìn hai mắt đỏ ngầu của hắn lộ ra sự bối rối, phần hận trùng tôi và Đường Diệc Diễm nắm tay nhau, gần từng tiếng: “Diệp Surong Phi, nếu chị cùng đi với hắn, tôi sẽ hoàn toàn hủy diệt tất cả mọi thứ của hắn, làm cho hắn thành hai bàn tay trắng!”

Tôi dừng lại, nhìn Đường Diệc Diễm, hai bàn tay trắng? Đường Diệc Diễm, anh thật sự cam chịu sao?

“Theo anh đi, Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm kiên định nhìn tôi. “Chúng ta rời khỏi nơi này, giống như ba năm trước!”

Diệc Diễm...

Thật sự, vì em, anh sẵn sàng từ bỏ tất cả sao? Từ bỏ tất cả mọi thứ mà anh phải bỏ rất nhiều công sức mới có thể đạt được?

Hóa ra, trái tim của anh vẫn không thay đổi một chút nào, vẫn như vậy, cho dù sau đó không quan tâm điều gì khác, chỉ cần một câu nói của tôi, anh vẫn nguyện ý, nguyện ý từ bỏ tất cả!

Tôi không thể ích kỷ như vậy, tôi không thể giống như ba năm trước đây,, biến anh trở nên hèn mọn, trở nên đáng thương, hơn nữa, tôi càng sợ bây giờ, vì tôi, anh phải khuất phục trước mặt Giang Minh, mặc hấn cướp đi tất cả, nhưng nếu có một ngày anh hối hận thì sao, hối hận tôi đã phá hủy giấc mơ tha thiết của anh!

Cho nên... Tôi không thể! Không thể ích kỷ như vậy!

“Buông ra!” Tôi theo phía sau Đường Diệc Diễm, bỗng nhiên dừng bước, lạnh lùng nói. Đường Diệc Diễm kỳ quái nhìn tôi, khẽ nói: “Duyệt Duyệt!”

“Đường Diệc Diễm, chúng ta... Đã sớm không có cách nào trở lại ba năm trước đây, hôm nay anh có thể vì bảo trụ Đường thị mà cưới người phụ nữ khác, vậy ngày mai thì sao, tôi không thể tiếp tục tin tưởng anh, cho nên... chúng ta kết thúc đi!” Tôi bức mình phải xem nhẹ sự đau xót trong mắt Đường Diệc Diễm. Thân mình anh đông cứng lại, bất khả tư nghị nhìn tôi, không ngờ mình nguyện ý từ bỏ tất cả, đổi lấy lại là lời nói tuyệt tình của tôi.

“Chẳng lẽ em không chịu tha thứ cho anh một lần, anh chỉ nợ em duy nhất lúc này!” Đường Diệc Diễm vẫn không chịu tin, gút gao cầm tay tôi.

Cho nên tôi mới không thể ích kỷ như vậy, tôi nợ anh quá nhiều, chỉ có cách này để anh hạ được quyết tâm. Xin lỗi, em xin lỗi!

“Một lần là đủ rồi... Hôn nữa, Phác tiểu thư sẽ trở thành một người vợ tốt!” Tôi tiếp tục nói những lời tàn nhẫn, trong tim lại đang nhỏ máu.

“Diệp Suong Phi!” Đường Diệc Diễm phản hận nhìn tôi, bắt lấy đầu vai của tôi. “Em có biết em đang nói cái gì không? Có biết không?”

Tôi nhắm mắt lại, để mặc Đường Diệc Diễm lắc đầu vai của mình, im lặng.

“Nghe rõ rồi chứ, anh đã hết hy vọng rồi!” Giang Minh đi tới, ngăn chúng tôi lại. “Đường Diệc Diễm, anh không nghe thấy lời Duyệt Duyệt nói sao?”

“Cút ngay!” Đường Diệc Diễm rống giận, phản hận giờ nắm đầm lên.

“Dừng tay, Đường Diệc Diễm!” Tôi che trước người Giang Minh. Đường Diệc Diễm tức giận đến nỗi cả người phát run, nắm đầm ngừng lại giữa không trung.

“Kết thúc đi, Đường Diệc Diễm, giờ anh đã là tổng tài của Đường thị, vậy thì nên cố gắng điều hành công ty cho tốt, yêu thương vị hôn thê của mình, không cần quan tâm đến tôi!” Em không đáng, Đường Diệc Diễm! “Sau này... chúng ta không còn bất cứ điều gì liên quan đến nhau nữa!”

Tôi đẩy thân mình anh ra, lách nhanh qua, tuyệt tình nói. Thân mình Đường Diệc Diễm thân mình, anh nheo mắt lại, nhìn tôi, ánh mắt bi thương, tay đặt người siết chặt lại.

Tôi gian nan xoay người, chờ đợi nói với Giang Minh: “...Chúng ta đi thôi!”

Mau rời khỏi nơi này, trái tim... đau đến sắp không đập nổi!

Giang Minh dường như rất vừa lòng với kết quả như vậy. Hắn đã đạt được mục đích đưa tôi đến bữa tiệc này, làm cho Đường Diệc Diễm hoàn toàn đau khổ.

Giang Minh, cậu thật sự thâm độc!

Tôi thậm chí không có cam đảm quay lại nhìn Đường Diệc Diễm một cái, nhanh chóng bước về phía trước, mỗi một bước đều đau đớn như giẫm trên bàn chông.

“Diệp Suong Phi!” Ngay lúc chúng tôi rời khỏi, giọng nói lạnh như băng của Đường Diệc Diễm vang lên ở phía sau. “Anh đã nói rồi, cho dù em hối hận, anh cũng vĩnh viễn không cho phép em rời khỏi anh!”

Thanh âm kia giống như truyền đến từ địa ngục, lạnh thấu xương!

Tôi đứng lại, không quay đầu. Không, em không hối hận, chưa bao giờ! Diệc Diễm, quyết định cùng anh ở một chỗ, em vốn chưa bao giờ hối hận, cho dù anh lừa dối, cho dù anh giấu diếm, em vẫn không hối hận. Nhưng... em không muốn anh vì em mà phải khổ sở, giống như bây giờ, dốc toàn lực để tranh đi đoạt lại tất cả, làm theo kế hoạch ban đầu của anh.

“Anh cho rằng anh còn có năng lực này hay sao?” Giang Minh khinh thường nói, kéo tôi rời đi, tôi liếc hán mắt một cái, hừ lạnh.

Giang Minh, rồi cậu sẽ biết kết cục chọc giận ác ma là gì!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 31

Từ hôm đó về sau, Giang Minh dường như càng bận rộn hơn. Có một điều không giống với lúc trước, đó là buổi tối hắn luôn về đây ăn cơm với tôi và Qua Nhan, bất chấp mưa gió. Tôi không rõ hắn lại định mưu tính cái gì, cũng chẳng muốn biết!

Nhưng hành động đó của hắn lại vô tình làm tăng thêm phiền toái cho tôi. Mỗi ngày qua đi, phản ứng mang thai càng ngày càng rõ ràng, tôi phải luôn đề phòng bị Giang Minh phát hiện, mỗi một lần gặp mặt đều giống như một trận chiến, thể lực cạn kiệt, cảm giác mệt mỏi khiến tôi khổ không nói nổi.

Điều quan trọng nhất chính là, tôi vô cùng lo lắng cho sự tiến triển của Đường Diệc Diễm, không biết bây giờ anh thế nào, Đường thị ra sao rồi. Tuy rằng Giang Minh để tôi tự do, nhưng thực ra mà nói, chỉ cần tôi ra ngoài, mặc kệ là xa hay gần, luôn có người đi theo phía sau. Ngoài báo chí và ti vi, tôi

không có cách nào biết được tin tức về thương giới.

Mỗi lần đều lật xem khắp các mặt báo. Không có, không có, báo nào cũng không có, không có tin tức biến động gần đây của thương giới, càng không có tin tức nào liên quan đến Đường thị và tập đoàn Giang Nguyên. Cùng lắm cũng chỉ có một vài tin vắn đề cập đến chủ đề công viên đạt được thành công! Còn lại, đều không có!

Thất vọng buông báo xuống, tôi không cam lòng lại mò ti vi ra xem, chuyển đến kênh nói về kinh tế của thành phố, vẫn giống như trước, chỉ toàn những mẩu tin râu ria làm cho người ta phiền lòng.

Rốt cuộc giờ ra sao rồi, biểu tình của Giang Minh cũng làm cho người ta đoán không ra, hắn vẫn giữ một bộ dáng nắm chắc thắng lợi như trước, chẳng lẽ Đường Diệc Diễm đã an vị chờ chết, hay là anh cũng là lực bất tòng tâm?

Tôi nhủ mảy, hai bàn tay siết chặt lại, ngón áp út đeo nhẫn cũng bị nắm đến đau nhức. Diệc Diễm... Diệc Diễm, bây giờ anh thế nào rồi? Anh nhất định phải cố gắng, vì em, vì con... Tôi hạ mi mắt, bàn tay không tự giác vỗ về bụng, nơi này đang nuôi dưỡng cốt nhục của tôi và Diệc Diễm..

Con à... Con phải ngoan ngoãn, mẹ nhất định sẽ bảo hộ con, con của mẹ!

“Chị đang nghĩ gì thế?”

“À!” Giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên làm cho tôi sợ tới mức suýt nữa nhảy dựng lên. Tôi quay đầu, trước mặt, ánh mắt của Giang Minh làm cho tim tôi run lên, tầm mắt hắn chiếu thẳng xuống phía dưới, dừng ngay tại bụng tôi, nơi đó, tay của tôi vẫn còn đặt ở phía trên, quên cả buông ra. Tôi bối rối hạ tay xuống, đáng vẻ dòn dập, chột dạ mím môi, tay đưa ra sau lưng, gắt gao nắm chặt. Đôi mắt Giang Minh bỗng chốc nhú lại, hắn ngẩng đầu nhìn tôi, xuyên thấu vào trong mắt tôi.

Tôi bối rối trốn tránh, mắt tự nhiên cười cười.

“Sao cậu... về sớm vậy!” Tôi liếc nhìn đồng hồ trên tường, mới hai giờ chiều, cho nên tôi mới không phòng bị gì, nhưng sao hắn đã về rồi, hơn nữa lại còn vô thanh vô tức, muốn hù chết người sao?

Tôi âm thầm thở ra, cố làm dịu đi cảm xúc kinh hách vừa rồi, nhìn hắn.

Giang Minh từ chối cho ý kiến, cũng không trả lời câu hỏi của tôi, đi thẳng đến sofa, ngồi vào chỗ của mình, cảm điều khiển chuyển kênh, tựa như hôm nay hắn đến đây sớm như vậy là chuyện hết sức bình thường.

Còn tôi, vì sự rối loạn trong lòng, cũng cố ra vẻ bình tĩnh ngồi vào sofa, nhìn chăm chăm khuôn mặt không chút gợn sóng của Giang Minh. Cuối cùng, ngay lúc tôi muốn yên tâm mà thở hắt ra một hơi, Giang Minh đột nhiên nói một câu, ngữ khí bình thản, nhưng lại giống như nặng nề cho tôi một bạt tai.

“Vừa chấm dứt buổi phỏng vấn tập đoàn Giang Nguyên thu mua toàn diện Đường thị!” Dứt lời, hắn còn cố ý liếc nhìn tôi một cái, vừa lòng nhìn thấy khuôn mặt tôi đột nhiên tái nhợt, trắng bệch như người đã chết!

Thu mua toàn diện? Tôi khiếp sợ nhìn hắn, nếu vậy, Diệc Diễm... Diệc Diễm đã thua?

Sẽ không... Diệc Diễm!

Tôi vội vàng đứng dậy, thân mình lại bị Giang Minh giữ chặt.

“Chị muốn làm gì?”

“Cậu biết rõ, nếu tất cả giống như cậu đã nói, vậy thì cậu cho rằng cậu còn cái gì có thể uy hiếp tôi? Đường Diệc Diễm không phải đã bị cậu cướp lấy tất cả sao?” Tôi thù hận trừng mắt nhìn hắn. Ngay cả đầu ngón tay của hắn đụng tới quần áo của tôi, tôi cũng cảm thấy ghê tởm. Là tôi đã sai rồi sao? Đường Diệc Diễm cứ bị đả bại như vậy ư? Là tôi đã đánh giá anh quá cao? Tôi không tin, tôi muốn tự mình đến xem, nếu thật là như vậy, lúc này đây anh đang cần tôi nhất. Cho nên tôi muốn đi!

“Bỏ ra!”

“Chị thật sự trở mặt so với thư còn nhanh hơn!” Giang Minh mĩa mai nhưn mảy, nhưng tay vẫn không hề buông ra, cùng tôi giằng co. “Chị phải hiểu được, Đường thị sụp đổ, tôi càng có thể dễ dàng đem Đường Diệc Diễm đưa bốn trong lòng bàn tay! Chị thật sự không cần?”

Tôi gạt mình nhìn hắn, Giang Minh cậu thật sự trở nên vừa lãnh huyết lại vừa ti bi, một lần nữa uy hiếp tôi, cậu bị nghiền sao?

“Tôi không quan tâm, nếu anh ấy cái gì cũng không có, tôi còn có cái gì cố kỵ, cậu muốn như thế nào thì cứ làm như thế, tóm lại tôi sẽ đứng bên người anh ấy!”

“Diệp Sương Phi!” Giang Minh bất khả tư nghị nhìn tôi, nhìn chăm chăm vào mắt tôi. “Hắn có cái gì tốt, lừa dối chị để dính hôn với cô gái khác, chị vẫn còn trước sau như một, chị là đứa ngốc sao? Tại sao chị chưa bao giờ nhìn tôi, nhìn những gì tôi làm cho chị?”

“Tôi nhìn được, cậu ngoại trừ uy hiếp, còn làm cái gì khác cho tôi sao?” Hắn đã sớm đem một chút áy náy tôi dành cho hắn gạt bỏ phủ phàng. “Bây giờ, tôi đối với cậu một chút cảm giác cũng không có, ngay cả hận cũng không có, bởi vì cậu không xứng!” Tôi vô tình hướng về phía hắn rít gào, gần từng

tiếng đâm thẳng vào lòng hân.

“Diệp Suong Phi, chị thật sự rất lợi hại, chị đã thương người đều không cần tới dao!” Nhìn sự tuyệt tình trong mắt tôi, ánh mắt Giang Minh trầm xuống, dùng sức nắm lấy tay tôi. “Tôi rất cuộc có cái gì không tốt, chị nói đi, nói!” Hân giống như phát điên, lay lay cơ thể của tôi. Đầu đau dữ dội, trong lòng lại một trận ghê tởm khó có thể ức chế, theo vết hằn trào ra.

Cuối cùng vẫn là áp lực không được, tôi dùng hết toàn lực đẩy Giang Minh ra, nhắm phía buồng vệ sinh, túm chặt bồn cầu điên cuồng nôn thốc tháo, dạ dày không ngừng co thắt.

“Nôn...” Cảm giác khó chịu làm cho nước mắt tràn ra, cơ thể hư thoát, vô lực dựa vào bồn cầu. Thật lâu sau, tôi mới miễn cưỡng vịn vào tường đứng dậy, lưng tung dùng nước tẩy sạch hương vị chua xót trong miệng. Tôi chống đỡ cơ thể nhu nhuyến, một bóng người đứng ngay trước cửa toilet, thân mình cao lớn phóng tới trước mặt tôi.

“Chị... mang thai?” Giọng nói như không dám tin, lại giống như phán án tử hình cho tôi. Tôi nâng mi mắt lên, vô lực nhìn bộ dáng khiếp sợ của Giang Minh, nhủ mi... Tôi còn có thể nói dối sao? Chỉ cần hân gọi một cuộc điện thoại cho bác sĩ, tôi cũng hết đường chối cãi. Cho nên, tôi không nói gì, chỉ liếc hân một cái, nhắm mắt lại, tay run run bắt lấy góc áo. Ánh mắt của Giang Minh càng không ngừng đánh giá khắp người tôi, cuối cùng dừng ở trước bụng của tôi. Tôi theo bản năng lấy tay bảo vệ bụng, lui ra sau.

Giang Minh nhìn tôi rất lâu, sau đó, hân rút cuộc cũng lạnh lùng mở miệng: “Xoá sạch nó đi!” Hân hung hăng siết chặt tay lại, ánh mắt âm ngoan dọc theo bụng của tôi hướng về phía trước, nhìn tôi, lặp lại: “Ngày mai chị phải xoá sạch nó!”

oOo

“Giang Minh, cậu thả tôi ra ngoài...” Tôi ra sức gõ cửa, không thể tin nổi, hân lại dám đối xử với tôi như vậy. Tôi và Giang Minh tranh cãi kịch liệt, tôi nhất định không chịu bỏ đứa bé, hân cự nhiên... cự nhiên nhốt tôi trong phòng. Nhưng mặc kệ tôi gõ cửa, chửi rủa như thế nào, cũng không có ai đến mở cửa cho tôi.

Tôi không chịu thỏa hiệp, liều mạng gõ cửa sổ, khàn cả giọng kêu: “Giang Minh, cậu là đồ khốn!”

Tôi nặng nề đập phá, đầu vô lực dựa vào khung cửa, tiếp tục lặp lại: “Đồ khốn, đồ khốn!”

“Chị Duyệt Duyệt...” Giọng nói của Qua Nhan bỗng nhiên vang lên ở ngoài cửa, con bé đã tan học?

“Qua Nhan, Qua Nhan...” Tôi dường như đã thấy được một chút hy vọng, dán vào khung cửa hô to.

“Chị Duyệt duyệt, chị đừng kích động như vậy, cẩn thận baby...”

Đứa nhỏ, tôi bỗng nhiên ý thức được, động tác lập tức dịu xuống. “Qua Nhan... Em có thể thả chị ra ngoài được không?” Tôi muốn đi tìm Đường Diễm Diễm, bây giờ anh đang rất cần tôi.

“Chị Duyệt Duyệt... Anh Minh nói... Em xin lỗi!” Giọng Qua Nhan càng ngày càng nhỏ, lộ ra vẻ khiếp đảm.

Tôi tuyệt vọng buông tay, dựa vào cửa suy sụp ngồi xuống. Đúng vậy, Qua Nhan không có khả năng phản kháng Giang Minh. Giang Minh, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy, sao có thể...

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, lặng lẽ khóc ròng, Diễm Diễm, Diễm Diễm, bây giờ anh rất cuộc như thế nào, Giang Minh thật sự đã thực hiện được rồi sao?

“Chị Duyệt Duyệt, chị yên tâm, em nhất định sẽ nghĩ cách để anh Minh thả chị ra ngoài!” Ngoài cửa truyền đến tiếng nói đứt quãng của Qua Nhan. Tôi vô lực ngẩng đầu lên, không có khả năng, Giang Minh thả rằng hủy hoại tôi, cũng sẽ không buông tha cho tôi!

Diễm Diễm, khóe mắt tôi ươn ướt, mờ mờ nhìn phía trước, phỏng vấn? Bỗng nhiên nghĩ đến lời nói vừa rồi của Giang Minh, tôi cuống quýt đứng dậy, mở ti vi, run run nắm chặt điều khiển.

Rất cuộc, màn hình ti vi hiện lên hình ảnh cả đám phóng viên đang canh giữ phía ngoài Đường Triền, một bóng người quen thuộc bước ra, Diễm Diễm!

Tất cả phóng viên đều vây quanh anh.

“Đường tổng, Đường thị thật sự bị thu mua sao?”

“Đường thị lâm vào nguy cơ phải không? Nghe nói là có người ác ý áp chế cổ phiếu của Đường thị!”

“Đường tổng, xin hỏi anh sẽ từ chức sao?”

“Anh và Đại Hàn điện tử là cuộc đính hôn kinh tế đúng không?”

...

Trong TV, Đường Diễm Diễm mặt không chút thay đổi, vệ sĩ bên người đang thay anh ngăn trở phóng viên, hình ảnh hỗn loạn không chịu nổi, Đường Diễm Diễm bỗng nhủ mây lại, trên mặt còn vương một chút phiền táo. Chẳng lẽ... lời Giang Minh nói là sự thật, hẳn đã thành công, thành công đánh bại Đường Diễm Diễm, chiếm được Đường thị?

Diễm Diễm... Tôi quăng điều khiển, chạy đến đập cửa: “Giang Minh, thả tôi ra, thả tôi ra ngoài!” Đồ khốn, cậu mau thả tôi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Chương1

Mấy ngày nay, ngoại trừ người đưa cơm, ai cũng không dám bước vào phòng nửa bước, Qua Nhan cũng không ngoại lệ. Giang Minh không hề xuất hiện, nhưng hẳn lại phải mất mấy tên thủ hạ canh giữ ngoài cửa phòng không để cho tôi chạy trốn. Hẳn thật sự phải làm đến mức tuyệt tình như vậy sao?

Ngay từ đầu, tôi không dám động đến thức ăn được đưa tới. Bây giờ chưa rõ Giang Minh đang tính toán cái gì, tôi không nghi ngờ hẳn sẽ sai người bỏ thuốc vào thức ăn, tôi không thể mạo hiểm. Thế nhưng dần dần, bụng đói đến mức kêu vang, tôi đã nhịn khá lâu, vài ngày thì không sao, nhưng cứ tiếp tục như vậy, đứa nhỏ khẳng định là chịu không nổi. Rơi vào đường cùng, tôi đành thử ăn một chút, mấy giờ sau, cơ thể không có gì khác thường, tôi mới yên tâm ăn hết. Mỗi ngày đều lặp lại như vậy. Xem ra, Giang Minh vẫn còn có chút lương tâm, chưa dùng đến những thủ đoạn ti bỉ. Nhưng tôi hiểu được, cứ tiếp diễn tình trạng như vậy, ngày đó nhất định sẽ đến. Nếu hẳn thật sự hoàn toàn đánh bại Đường Diễm Diễm, hẳn sẽ càng có nhiều thời gian đối phó với tôi hơn, còn cả đứa nhỏ trong bụng. Tôi phải nghĩ cách rời khỏi đây!

Mà suốt mấy ngày nay, tôi chỉ có thể theo dõi TV để nắm được một chút tin tức bên ngoài. Ti vi đưa tin cổ phiếu của tập đoàn Đường thị đã bị rớt xuống thảm hại, còn nói cổ phiếu của Đường thị đang bị người khác thu mua. Hầu hết mọi người đều cho rằng lần này Đường thị sẽ không gượng dậy nổi. Cuộc hôn nhân với Đại Hàn điện tử nói không chừng cũng sẽ bị ảnh hưởng. Còn cả cuộc phỏng vấn của Giang Minh nữa, việc thu mua Đường thị làm cho Giang Minh trở nên rất nổi bật trên các phương tiện truyền thông. Những lời đồn đại càng không ngừng thổi phồng, giới truyền thông luôn cố tình khuếch đại mọi chuyện lên. Mười tám tuổi, so với lúc Đường Diễm Diễm 20 tuổi tuyên bố trở thành người nổi nghiệp Đường thị, thực sự còn sớm hơn rất nhiều. Mọi người cơ hồ đã đem Giang Minh đắp nặn thành một thiên tài, còn cố ý so sánh hẳn với Đường Diễm Diễm, làm cho người ta không thể không hoài nghi là do hẳn đã cố ý an bài trước đó. Bằng không thì vì cái gì mà tất cả đều nghiêng về tán dương hẳn, hẳn vẫn là hao hết tâm tư, biết cách dùng truyền thông mê hoặc lòng người. Thực tế, những lời đồn đại nhảm nhí luôn có một sức mạnh kinh người!

Thật sự là giả dối, Giang Minh bây giờ thực sự làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Mỗi một bước đi, hẳn đều tính toán thật chuẩn xác, dường như muốn bức Đường Diễm Diễm đến tuyệt cảnh. Mà hẳn biến thành như vậy, không thể không nói, còn có cả “công lao” của tôi!

Buồn cười, tôi vẫn luôn coi thường hẳn, nhưng lại không cố ý tạo nên hẳn của ngày hôm nay, một kẻ tâm ngoan thủ lạt hay một thương nhân kiêu hùng? Lòng thù hận đối với tôi và Đường Diễm Diễm, còn cả người mẹ gọi leo lên người đàn ông để thực hiện cho được dục vọng của bản thân cũng không ngừng hun đúc hẳn. Tất cả những thứ này, thành tựu của hẳn, chúng tôi thật đúng là có công. Ôi chào! Giang lão gia tử nếu nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cười đến cực kì thoải mái! Giang Minh bất chính của ngày hôm nay là điều ông ấy vẫn hy vọng sao?

Nếu như nói Giang Minh còn có thứ gì đó không thay đổi, vậy thì chỉ sợ hẳn chỉ có một lòng, một trái tim yêu tôi, một tình cảm từ đầu đến cuối tôi vẫn luôn xem nhẹ. Cũng bởi vì như vậy, hiện tại chúng tôi không thiếu nợ nhau. Nếu nói rằng ba năm trước đây tôi lợi dụng hẳn, vẫn coi thường việc hẳn đứng bên người tôi chờ đợi, tôi luôn cảm thấy áy náy, thì giờ đây, hành vi của hẳn đã làm cho chúng tôi huê nhau, không còn điều gì liên quan đến nhau, có có lẽ chỉ có cho nhau oán hận mà thôi!

Không biết bây giờ là mấy giờ, ti vi cũng toàn đưa mấy tin tức nhảm chán, chỉ có bóng tối đang dần hạ xuống bên ngoài cửa sổ là có thể nói cho tôi biết, một ngày nữa lại sắp qua đi, tôi lại bị nhốt thêm một ngày.

Tôi đại ra ngồi trên giường, xoa xoa chiếc nhẫn, thờ dài, lại một ngày trôi qua. Ngoài kia, tình huống rốt cuộc như thế nào rồi, Diễm Diễm bây giờ ra sao? Lòng tôi nóng như lửa đốt, nhưng nửa bước cũng không rời đi được.

Con à, con cũng lo lắng cho ba giống như mẹ đúng không? Chúng ta nhất định phải tin tưởng ba, ba chắc chắn sẽ kiên trì trụ vững. Đường Diễm Diễm không phải dễ dàng bị đánh bại như vậy. Tôi tin tưởng vững chắc, nhưng lại có cảm giác lực bất tòng tâm. Dù sao, hiện tại tin tức bất lợi đối với Đường thị rất nhiều, tôi hiểu rõ năng lực của Đường Diễm Diễm, nhưng... anh cũng là con người, tình huống như vậy, anh sẽ xử lý như thế nào đây?

Diễm Diễm!

“Bành!” Cửa đột nhiên bị người dùng lực mở toang ra, ván cửa nặng nề đánh vào tường tạo thành một tiếng vang.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, Giang Minh đang đứng trước cửa, thân mình có chút loạng choạng. Tôi nhần mảy, mùi rượu gay gắt bắt đầu lan tràn khắp phòng.

Hẳn uống rượu? Tôi theo bản năng nắm chặt nệm, phòng bị nhìn Giang Minh. Thân mình cao lớn của hẳn tiến tới gần, ánh đèn trong phòng giúp tôi thấy rõ đôi mắt đỏ ngầu của hẳn lộ ra băng hàn.

“Giang... Minh...” Tôi bất giác hô lên, giọng run run. Rốt cuộc cũng phát hiện trong không khí tràn ngập hơi thở của sự nguy hiểm. Hôm nay Giang Minh không giống với mọi ngày, hơn nữa hắn còn uống rượu. Tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ hãi, không nghĩ tới việc chọc giận hắn, tôi chỉ ngồi im, không nhúc nhích, hô hấp thật cẩn thận, nhìn hắn, tay run rẩy nắm chặt góc chăn.

“Chị cũng biết sợ?” Giang Minh đùa cợt hừ hừ, mùi rượu trong không khí theo từng bước chân của hắn càng ngày càng đậm, xem ra hắn vẫn có chút thanh tỉnh, dễ dàng nhìn thấu sự sợ hãi trong mắt tôi, còn tỏ ra hưởng thụ!

“Duyệt Duyệt, ngoài việc đối địch với tôi, sợ hãi tôi, chị vốn không có biểu tình gì khác hay sao?” Bóng người cao lớn của Giang Minh đã gắn chặt trên đỉnh đầu tôi, hắn cúi đầu nhìn tôi, biểu tình đầy hứng thú. Ánh mắt hắn thông thả đảo qua, tay nâng lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa hai má của tôi, hơi thở nóng bỏng nhào tới khuôn mặt tôi.

Tôi rồi rầm nhủ mày, hắn muốn làm gì? Tại sao hôm nay hắn lại khác thường như vậy, vì cái gì lại đi uống rượu, là chúc mừng sao? Hay là sự tình có gì chuyển biến?

“Chị lại đang tính toán cái gì? Tính toán xem sẽ thương tổn tôi như thế nào sao?” Giang Minh nhìn sâu vào trong mắt tôi, đầu ngón tay trượt xuống, nhắc cằm của tôi lên, làm cho tôi không thể không đối mặt với hắn. “Nói đi, nói xem trái tim vô tình này của chị đang suy nghĩ cái gì?”

“Giang Minh... Chúng ta bình tĩnh nói chuyện!” Hắn lại dùng thêm sức siết chặt cằm của tôi, tôi cố nén đau, hiểu rõ rằng không nên cứng đầu với hắn. Hắn hôm nay... rất nguy hiểm, cả người đều không chế không được, tôi không thể mạo hiểm.

“Bình tĩnh?” Hắn cười nhạt, cười lạnh, buông tay ra. “Bây giờ, chị lại muốn bình tĩnh nói chuyện, lúc chị bài xích tôi, sao không thử cùng tôi trao đổi? Tôi đã chờ lâu lắm rồi, lâu đến mức tôi đã không còn đủ kiên nhẫn, mà hôm nay, chị lại muốn cùng tôi bình tĩnh nói chuyện?” Giọng nói của Giang Minh lộ ra một chút mất tự nhiên, hắn phần nộ, trừng mắt nhìn tôi. “Cố tình vào hôm nay? Thế nào? Là đã biết được tin tức gì sao? Là cảm thấy Đường Diệc Diễm đã nắm chắc thắng lợi hả?”

Đường Diệc Diễm! Nắm chắc thắng lợi? Lòng của tôi càng thêm hoang mang? Ý của hắn... là sự tình đã có chuyển biến, Đường Diệc Diễm phản kích?

“Ha ha, nhìn xem, nhắc tới Đường Diệc Diễm, toàn bộ biểu tình trên mặt chị, động động động... Thật đúng là vui vẻ, nhắc tới người yêu thương của chị, rất vui vẻ huh?”

“Không... Không phải... Giang Minh!” Tôi muốn trấn an hắn, nhưng lại phát hiện Giang Minh bắt đầu giằng kéo cà vạt, cởi bỏ áo khoác, tùy tay vung ra, sau đó hắn tiếp tục cởi cúc áo, về mặt âm tà nhìn tôi.

Không... Tôi rốt cuộc không thể ngồi yên, vội vã đứng lên, thân mình sợ hãi trốn ra sau. Giang Minh cũng không vội, hắn vẫn đứng ở phía trước, chậm rãi cởi quần áo. Hắn không hề tỏ ra khẩn cấp, phía sau tôi căn bản không có đường lui, tôi lùi dần lùi dần, cuối cùng, chạm lưng đến vách tường, muốn lùi cũng không thể.

Giang Minh kết thúc màn thoát y, bắt đầu từng bước tiến về phía tôi, giương quần áo trong tay lên, một vòng cung đẹp mang theo đồng quần áo lẳng lẽ rơi xuống. Hắn tựa như đã hoàn toàn lột bỏ lớp mặt nạ nguy trang, đem nét mặt nguyên bản biểu lộ ra.

Tim đập cuồng loạn, tôi sợ tới mức toàn thân phát run, biết rõ hắn muốn làm gì, biết rõ hắn muốn nhục nhã tôi như thế nào... Không cần, tôi không muốn!

“Giang Minh... Cậu bình tĩnh một chút... bình tĩnh một chút!” Tôi thử khuyên nhủ lần cuối, giọng run run, kinh hoàng nhìn thân mình của hắn đang chậm rãi lột gài.

“Giang... Giang Minh!” Tôi dính chặt lưng vào tường, mắt liếc nhìn thấy cửa đang mở rộng. Tôi ngừng hô hấp, cho đến khi hơi thở dày đặc của Giang Minh xuy phát trên mặt, tôi cắn chặt răng, dùng hết toàn lực đẩy mạnh, Giang Minh trở tay không kịp, lao đảo ngã xuống.

Tôi thừa cơ chạy tới cửa, nhưng Giang Minh đang nằm trên mặt đất lại nhanh nhẹn đuỗi tay ra, mắt cá chân của tôi lập tức bị túm chặt lấy, thân mình tôi loạng choạng. Ngay trước khi ngã sắp xuống, tôi theo bản năng lấy tay bảo vệ bụng.

Khuỷu tay thay thế thân mình nặng nề va đập trên mặt đất. Đau!

Tôi ngã sắp xuống, còn chưa kịp phản ứng, thân mình Giang Minh đã đè ép lên. “Không... Đừng!” Tôi cố nén chịu sự đau đớn trên cánh tay, ra sức chống đẩy hắn. “Giang Minh, không!”

“Còn muốn chạy sao? Tôi vốn dĩ muốn dịu dàng đối đãi với chị, nhưng là do chị tự tìm!” Ánh mắt Giang Minh trầm xuống, ngăn chặn hai tay đang khua loạn của tôi, hai chân hắn kẹp chặt thân dưới đang giãy dụa. Sức lực của hai chúng tôi vào giờ khắc này thể hiện sự khác biệt rõ ràng hơn bao giờ hết. Hắn dùng sức kéo mạnh áo tôi. “Đừng, Giang Minh!” Bị hắn mạnh mẽ kiểm trụ, điều duy nhất tôi có thể làm chỉ là đau khổ van xin. “Giang Minh, chúng ta từ từ nói, đừng đối xử với tôi như vậy!”

“Duyệt Duyệt, tôi cũng có thể thỏa mãn chị giống như hắn!” Trong mắt Giang Minh lóe ra dục vọng cực nóng, tay hắn ở trên người tôi không ngừng tuần tra tới lui. Thật sự buồn nôn!

“Không... Không...” Tôi ra sức phản kháng, tiếp tục giãy dụa. “Không... Đừng làm thế... Người đâu, có ai không!”

“Ba...” Thử duy nhất che lấp trên người hắn cũng bị hắn kéo xuống, nát vụn. “Dừng tay, dừng tay!” Tôi khàn cả giọng kêu to: “Có ai không, mau tới

đây!”

“Đừng uống phí khí lực, sẽ không có người nào đến cứu chị đâu. Hôm nay chị nhất định phải trở thành của tôi!” Giang Minh dường phát điên hôn khắp người tôi, bàn tay trượt đến bên hông, giật kéo đai lưng của tôi.

“Không... Không...!”

“Anh Minh...” Qua Nhan bỗng nhiên chạy vào, kinh hách nhìn cảnh hai chúng tôi nằm trên mặt đất.

“Qua Nhan...” Tôi hướng về phía con bé cầu cứu. “Qua Nhan...”

“Cút đi!” Giang Minh ngăn chặn thân thể của tôi, hung tợn rít gào với Qua Nhan.

“Đừng, Qua Nhan, cứu chị!” Tôi điên cuồng kêu hét, hai cánh tay Giang Minh lại dùng thêm sức giữ chặt người tôi.

“Cút!”

“Anh Minh! Không! Anh nhất định sẽ hối hận!”

“Đông” một tiếng. Qua Nhan quỵ trên mặt đất. “Anh Minh! Chị ấy là Duyệt Duyệt, là chị Duyệt Duyệt của chúng ta, cùng chúng ta vượt qua thời gian khó khăn nhất! Anh Minh... Anh Minh!” Nước mắt theo khoé mắt Qua Nhan rơi xuống, nức nở. Tiếng khóc của Qua Nhan hình như đã có tác dụng, Giang Minh khẽ chuyển thân mình, nhìn tôi rơi lệ đầy mặt, dần dần buông lỏng thân thể của tôi. Tôi chặt vật lê về phía Qua Nhan, con bé gắt gao ôm chặt lấy thân mình đang run rẩy của tôi. “Qua Nhan, Qua Nhan!”

Giang Minh nhìn hai người chúng tôi ôm nhau khóc rống, thật lâu sau, hấn đứng lên, chậm rãi đi tới cửa.

“Diệp Suong Phi, nhớ cho kỹ, Chị và Đường Diệc Diễm từng có bao nhiêu hạnh phúc, tôi cũng từng có bấy nhiêu đau khổ, hai người... tuyệt đối sẽ không hạnh phúc!”

Cho đến khi bóng Giang Minh biến mất trước mắt, tôi mới để cho mình bật ra tiếng khóc.

“Chị Duyệt Duyệt!” Hai mắt Qua Nhan đỏ hồng, nhẹ nhàng lau quệt khoé mắt đầm lệ của tôi, ghen ngào.

“Qua Nhan, may mắn, may là em đã đến!” Tôi gắt gao ôm chặt Qua Nhan. Trong lòng không ngừng hỗn loạn, vừa rồi... tựa như một con ác mộng.

“Chị Duyệt Duyệt... Không thể tiếp tục như vậy nữa. Anh Minh đã hoàn toàn không thể khống chế được, em nhất định phải nghĩ cách, phải nghĩ ra cách gì đó!”

“Qua Nhan...” Nước mắt càng không ngừng đảo quanh hốc mắt, ngoài thoát đi, còn có cách gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 2

Từ sau ngày đó, tôi không còn bị nhốt trong phòng nữa, không biết có phải vì sau khi tỉnh rượu, Giang Minh cảm thấy áy náy hay không. Nhưng tôi cũng chỉ được phép quanh quẩn trong không gian lớn hơn mà thôi, một tòa nhà lớn, tôi đi đến đâu, phía sau đều có một đám người đi theo, tôi sẽ không lo là cảnh giác, tôi vĩnh viễn nhớ rõ câu nói kia của Giang Minh. Mặc kệ chúng tôi như thế nào, hấn quyết định sẽ không để cho chúng tôi được hạnh phúc, hấn thà rằng dùng những biện pháp độc ác nhất, thậm chí làm tôi hận hấn cả đời, cũng không muốn tôi được hạnh phúc.

Quan trọng nhất, cuối cùng tôi đã biết lí do tại sao ngày đó Giang Minh rối loạn đến vậy. Mọi chuyện thật sự rất quanh co, mấy ngày hôm trước còn loan tin Đường thị bị thu mua, mà nay, ngoài truyền hình, các tờ báo lớn đều đưa tin Đường thị phản kích, hợp tác với một tập đoàn Anh quốc, tiến hành thu mua lại tập đoàn Giang Nguyên. Không ai biết nguyên nhân cụ thể, có thể là do nguồn vốn bị mắc kẹt ở bên ngoài, ngoại giới đều phỏng đoán tập đoàn Giang Nguyên đang gặp rắc rối về tài chính, tin tức tiêu cực cứ nối đuôi nhau mà đến.

Nói cách khác, Đường Diệc Diễm mới là người chiến thắng thực sự? Anh đã thành công?

Tôi không dám tin, dù sao mọi chuyện cũng thay đổi quá nhanh, căn bản không biết thế nào là thật, thế nào là giả, một giây trước có lẽ người ta còn đang ở vị trí cao nhất, ngay sau đó, lại có thể rơi xuống địa ngục! Thật đáng sợ!

Nếu tin tức truyền hình đưa là thật, vậy thì không lâu nữa, Đường Diệc Diễm nhất định sẽ đến tìm tôi, chỉ cần kiên trì, tất cả có lẽ cũng sắp kết thúc!

Tắt TV, tôi đi vào phòng bếp, pha một cốc sữa cho mình. Hôm nay là cuối tuần, không biết nha đầu Qua Nhan đã đi nơi nào rồi. Gần đây, tôi cảm thấy con bé là lạ, hình như đang tính toán điều gì đó. Thực ra, mặc kệ ân oán giữa tôi và Giang Minh có thể nào, tôi không muốn con bé bị liên lụy, tôi phải bảo vệ Qua Nhan, vậy mà lại luôn khiến con bé phải ở cùng phe với tôi, đối nghịch với Giang Minh!

Khẽ lắc đầu, tôi bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân, có người gọi thiếu gia, Giang Minh đã trở lại sao?

Từ ngày đó đến nay, tôi chưa từng gặp lại hắn, trong lòng bỗng dâng lên một trận chán ghét. Tôi không muốn đi ra ngoài, không muốn đối mặt với hắn. Cho đến khi nghe được tiếng bước chân của hắn tới gần phòng bếp, tôi theo bản năng đứng dậy, vọt đến sau tủ lạnh, không hiểu tại sao, chỉ biết rằng tôi không muốn nhìn thấy hắn, ít nhất là lúc này.

Giang Minh đi vào, cũng không phát hiện ra tôi, hắn đến trước bàn, rót đầy một ly nước uống, từ khi nào đại thiếu gia như hắn cũng biết tự thân vận động?

Trong không khí chỉ có tiếng Giang Minh uống nước, tôi nín thở, cuối cùng cũng nghe được một tiếng thờ dài. Rốt cuộc tôi đã hiểu được tại sao hắn tự vào rót nước uống, thì ra, hắn cũng muốn tìm một nơi để bộc lộ sự yếu ớt của mình. Yếu ớt? Tôi không rõ tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy, có lẽ bởi vì tiếng thờ dài kia, ở trong này có thể là chính mình, không cần phải che giấu.

Hắn cũng sống không được thoải mái!

Đúng lúc này, tiếng chuông di động bèn nhon đột ngột vang lên, Giang Minh vội nghe điện thoại.

“Ồn thoả chưa?” Giọng hắn trầm thấp, tôi nghe thấy tiếng hắn ngồi vào ghế. “Phải nhớ là hắn rất cẩn thận, lần trước hắn cũng bị người ta ám sát trên xe, nếu hắn không chết, cậu cũng đừng mong sống!”

Đầu nỏ “oanh” một tiếng, thân mình tôi run run. Lần trước bị ám sát? Tôi trừng lớn mắt, vội che miệng lại. Giang Minh nói là... Không!.. Diệc Diễm, hắn sẽ đối phó với Diệc Diễm!

Tôi cắn chặt mu bàn tay, không cho mình kêu ra tiếng, không chế hơi thở, tay kia nắm chặt góc áo, Diệc Diễm, Diệc Diễm!

Giang Minh quá mức độc ác! Khi thua, hắn sẽ dùng cách thức xấu xa để đuổi tận giết tuyệt như vậy sao?

Diệc Diễm, Diệc Diễm, anh không thể có chuyện gì được, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

“Cứ như vậy đi!” Giang Minh cúp điện thoại, đứng dậy. Tôi nghe thấy tiếng hắn đi ra ngoài, sau đó hắn hỏi: “Diệc tiểu thư đâu?”

Tôi không dám lên tiếng, dán chặt vào tường.

“Hình như là... ở trên lầu à!” Một giọng nói đầy sợ hãi vang lên.

Nghe được tiếng Giang Minh lên lầu, tôi mới để mình dọc theo tường ngồi xuống, Diệc Diễm... làm sao bây giờ? Tôi muốn đi báo cho Diệc Diễm biết, tôi đứng dậy, lao ra khỏi phòng bếp.

“Tiểu thư, thiếu gia...” Tiểu Linh kinh ngạc nhìn tôi từ bên trong đi ra, vừa rồi thiếu gia không phải..

“Tôi biết rồi!” Tôi liếc cô ấy một cái cho có lệ. “Tôi cố ý cho cậu ta một sự kinh hi ấy mà, đợi lát nữa tôi sẽ tự tìm cậu ta, cô đi đi!”

Tiểu Linh kỳ quái nhìn tôi, nhưng vẫn phần nộ tránh ra.

Tôi hít sâu một hơi, bối rối chạy đến sô pha, cầm lấy điện thoại trên bàn trà, run run ấn số. Nhưng đường dây còn chưa có kết nối, một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trên đỉnh đầu. “Chị đang làm gì vậy?”

Tay run lên, điện thoại rơi xuống mặt đất, Giang Minh đang đứng trên bậc thang, vẻ mặt âm trầm nhìn tôi, ánh mắt đầy hoài nghi.

“Tôi... Tôi...” Tôi ngập ngừng, nghe tiếng bước chân đang đi vào của Tiểu Linh, cô ta vừa muốn mở miệng, tôi lập tức nhấn máy, ôm bụng dưới. “Đau, đau quá...”

“Tiểu thư...”

“Đau quá, bụng của tôi đau quá!” Để cho chân thật, tôi ngã xuống sô pha, cuộn người lại, không ngừng la hét.

“Duyệt Duyệt...” Giang Minh dồn dập lao xuống, chạy tới bên tôi.

“Giang Minh... Tôi đau quá, bụng đau quá!”

“Mau, nhanh đi chuẩn bị xe!” Giang Minh cuống quýt ôm chặt lấy tôi, rống lên với mọi người. Tôi túm lấy góc áo của hắn, vùi đầu trong vòng tay hắn. “Ôi đau quá, thật khó chịu!”

Rất nhanh, chúng tôi ngồi trên xe thẳng một đường đến bệnh viện, Giang Minh ngồi bên người tôi, ôm tôi, lo lắng nhìn tôi: “Bác Vương, nhanh nữa lên!”

Tôi nhủ mảy, từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng rất lo lắng cho Diệc Diễm. Diệc Diễm, đừng gặp chuyện gì không may, tuyệt đối không được, nước mắt nhịn không kiềm chế nổi mà tràn ra khỏi mi mắt, Giang Minh lại tưởng tôi đau đến phát khóc, lau nước mắt cho tôi, vô cùng nhẹ nhàng. “Nhanh lên, nhanh lên!”

“Duyệt Duyệt... Không sao đâu, sắp đến rồi, cố gắng lên!”

Giang Minh, nếu thật sự yêu tôi, tại sao lại đối xử với người tôi yêu như thế, cậu biết rõ, nếu Đường Diệc Diễm xảy ra chuyện gì, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cậu! Giang Minh ôm tôi vào phòng cấp cứu, sốt ruột quát to với bác sĩ, đặt tôi lên giường. Bác sĩ ngưng nghỉ khám cho tôi, bởi vì Giang Minh đang tức giận đứng bên cạnh.

“Duyệt Duyệt, còn đau không?” Giang Minh phủ nửa thân người xuống bên tôi, tay vuốt ve trán của tôi, vẻ mặt lo lắng, hẳn thậm chí còn không chút nghỉ ngơi, dù hẳn khôn khéo như vậy nhưng lại lập tức tin tôi, tôi thấy rõ sự lo lắng trong mắt hắn...

“Sao rồi? Rốt cuộc chị ấy bị làm sao?”

Bác sĩ im lặng khá lâu, tôi căn bản là không có vấn đề gì, vậy ông ấy phải nói cái gì đây? Ông ấy hoang mang nhìn tôi, rồi lại nhìn Giang Minh, e dè: “Tiểu thư mang thai!”

Tôi âm thầm thở ra, may mà ông ấy không nói là tôi không có vấn đề gì.

Giang Minh khẽ gật đầu, biểu tình cứng ngắc.

“Cơ thể người mẹ quá yếu, hơn nữa hình như tinh thần mệt mỏi quá độ, như vậy đối với đứa nhỏ không tốt...”

“Đứa nhỏ không cần phải quan tâm, tôi là hỏi người mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Hả?” Bị ngắt lời, bác sĩ giật mình, lập tức ngơ ngác gật đầu: “Tạm thời người mẹ không việc gì!”

“Vậy thì tại sao cô ấy lại đau như vậy?” Giang Minh khí thế bức người.

Tôi dường như nhìn thấy mồ hôi trên trán bác sĩ rơi xuống. “Ồ ừm... Có thể là ăn phải thứ bị hỏng, đợi chụp phim đi!”

“Được rồi, nhanh đi chuẩn bị đi!”

“Được...” Rốt cuộc bác sĩ cũng không cần phải đối mặt với sự tức giận của Giang Minh nữa, lúc ra khỏi cửa, tôi còn trông thấy vẻ mặt thư giãn của ông ấy, tôi giương mắt. “Giang Minh, tôi muốn đi WC!” Phải nhanh lên, tôi không biết người hắn phải đi khi nào sẽ ra tay.

“Được, tôi cùng đi với chị!”

Giang Minh ở bên ngoài chờ tôi. Vừa bước vào WC, tôi lập tức chạy đến vị trí cửa sổ, nơi này là lầu hai, bên ngoài vừa vặn có một cây khá lớn. Dù hơi lo sợ, tôi vẫn leo lên thùng rác nhà vệ sinh, trèo lên cửa sổ, cẩn thận bảo vệ bụng, cố hết sức vươn chân, ôm lấy thân cây, từ từ leo xuống, chân bỗng nhiên bị trượt, thân mình tôi mất đi trọng tâm, rơi mạnh xuống phía dưới. May là tôi kịp thời vươn người, ổn định thân mình đang trượt xuống, cánh tay lại tránh không được mà ma sát với thân cây, tạo ra một vết máu, tôi cố nhịn đau, chậm rãi trượt từ trên cây xuống dưới. Không còn thời gian nữa, tôi ôm cánh tay bị thương, vội vàng chạy ra khỏi bệnh viện. Điện thoại, điện thoại!

Tìm được một bộ điện thoại công cộng, tôi cầm ống nghe lên, nhưng không tài nào liên lạc được, tắt máy rồi ư?

Sao lại như vậy, tôi lập tức hoảng hồn, thư kí, văn phòng, bạn bè? Nhưng ngoài số di động của Đường Diệc Diễm, tôi không còn nhớ cái gì khác, làm sao bây giờ?

Phải đi tìm anh, tôi lập tức ngăn một chiếc xe taxi lại. “Công ty Đường Triển, làm ơn nhanh lên!”

Diệc Diễm, Diệc Diễm, anh không thể có việc được! Sau một lát ngồi xe, tôi chạy vào đại sảnh, nhưng không có Đường Diệc Diễm, tôi không thể dùng thang máy chuyên dụng.

“Tiểu thư, xin hỏi Đường tổng ở trên lầu sao?” Tôi lo lắng chạy đến quầy tiếp tân.

Cô nàng tiếp tân khinh miệt liếc tôi một cái, nhìn tôi giống như người điên, cánh tay chỉ chút là vết thương. “Thực xin lỗi, tổng tài của chúng tôi không tiếp khách vắng lai!”

“Cô...” Tôi nắm chặt tay, không muốn nhiều lời với cô ta, đi thẳng về phía thang máy.

“Tiểu thư, đây là thang máy chuyên dụng!” Bảo vệ ngăn tôi lại.

“Nhưng tôi tìm Đường tổng của mấy người!” Nước mắt tôi rơi xuống, cố chấp chạy về phía thang máy, bảo vệ giữ chặt tôi. “Tiểu thư...”

“Tôi tìm Đường Diệc Diễm, anh nói với anh ấy đi, anh ấy nhất định sẽ gặp tôi, xin anh, nói với anh ấy!” Tôi nắm chặt áo của người bảo vệ, cầu xin: “Anh ấy đang gặp nguy hiểm, tôi xin anh, xin anh nói với anh ấy tôi là Diệc Surong Phi, anh ấy nhất định sẽ gặp tôi!”

“Nhưng tiểu thư...” Bảo vệ khó xử nhìn tôi, họ chỉ là những nhân viên nhỏ bé, làm sao có thể dễ dàng gặp được Đường Diệc Diễm?

Nhìn tôi thật sự đáng thương, bảo vệ không khỏi khó xử: “Thực ra, vừa rồi Đường tổng đã đi ra ngoài rồi!”

“Đi ra ngoài?” Tôi cả kinh, vừa mới... nếu vậy anh nhất định sẽ đi xe... Không... Không, Diệc Diễm!

Tôi gần như phát điên chạy về bãi đỗ xe, nhớ là Đường Diệc Diễm có một bãi đỗ xe đặc biệt, ngay phía sau của tòa nhà Đường Triển.

Diệc Diễm, dừng, trên xe có bom!

Diệc Diễm?

Phía trước, một bóng người đang đứng nói chuyện với một người nữa, chính là Đường Diệc Diễm?

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!” Tôi hô lên, bỗng phát giác giọng mình bởi vì kích động mà khàn khàn, run run.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!” Tôi chạy tới. Vẫn còn kịp! Tôi mừng rỡ như điên, Đường Diệc Diễm ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi chạy về phía anh, ngăn ra, do dự.

“Diệc Diễm!” Cho đến khi tôi đến gần, liều lĩnh ôm lấy thắt lưng anh, anh vẫn không nói câu nào.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm...” Tôi không ngừng khe khẽ nắm lấy tay anh, gút gao ôm chặt thân mình của anh, cảm giác ấm áp này làm trái tim tôi trùng xuống, may là tôi đã chạy tới!

“Duyệt Duyệt!”

“Diệc Diễm, em còn tưởng...” Còn chưa nói hết, nước mắt đã lập tức rơi xuống, nghẹn ngào, tôi nhìn Đường Diệc Diễm giật mình mà khóc rống lên, thiếu chút nữa tôi tưởng mình đã mất anh.

“Duyệt Duyệt, em...” Nhìn tôi cả người nhếch nhác, Đường Diệc Diễm đau lòng nhíu mày, ôm chặt tôi. “Duyệt Duyệt!” Đã lâu không ôm nhau khiến chúng tôi liều lĩnh, bao gồm cả người đàn ông vừa nãy đang nói chuyện với Đường Diệc Diễm, anh ta nhìn chúng tôi ôm nhau mà hoàn toàn coi thường sự tồn tại của anh ta, đành nhún vai tránh ra.

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm buông tôi ra, thâm tình chăm chú nhìn tôi: “Bọn anh định tới đón em, anh đã biết hết mọi chuyện rồi!”

Thân mình tôi cứng đờ. Bọn anh? Mọi chuyện?

“Diệc Diễm, anh nói...” Linh tính của tôi đã dự cảm thấy điềm xấu, tôi nhìn chằm chằm vào anh.

“Qua Nhan tới tìm anh...”

“Cái gì?” Tôi kinh hoàng túm lấy góc áo của Đường Diệc Diễm, gần từng tiếng: “Qua Nhan, nếu vậy... con bé đang ở đâu?”

Không, đừng!

“Cô ấy đang chờ trên xe...” Đường Diệc Diễm còn chưa nói hết, tôi đã thở hỗn hển, thân mình loạng choạng. Qua Nhan... Không... Qua Nhan!

“Qua Nhan...” Tôi hét lên một tiếng, đẩy Đường Diệc Diễm ra, chạy về vị trí xe đỗ, Qua Nhan, Qua Nhan...

“Duyệt Duyệt...”

Tôi liều mạng chạy, tại sao, tại sao Qua Nhan lại đến, tại sao lại chọn hôm nay, không... đừng, ông trời, người không cần tàn nhẫn như vậy.

Tôi đến gần, bóng người cao gầy của Qua Nhan đang ở ngay phía trước, đưa lưng về phía tôi, tôi tình tường nhìn thấy con bé ấy giờ chìa khóa hông ngoai lên, ngón cái vừa động...

Không!

“Qua Nhan...” Tiếng hét của tôi đồng thời vang lên cùng một tiếng nổ mạnh, đỉnh tai nhức óc, trong nháy mắt, ánh sáng màu đỏ thấp sáng cả bầu trời, nuốt tất cả mọi thứ xung quanh.

“Không...” Lúc bị dòng khí thật lớn lan đến gần, có người ở phía sau ôm tôi, lấy thân mình che chắn cho tôi, thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm đã thay tôi tiếp toàn bộ những mảnh vỡ bắn ra.

“Qua Nhan... Qua Nhan...” Tôi ở trong lòng Đường Diệc Diễm kêu gào, lửa đỏ ngập trời hoà cả vào trong mắt tôi. “Qua Nhan...”

“Đừng qua đó, Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm ôm chặt thân mình đang muốn tiến lên của tôi. “Duyệt Duyệt...”

“Không, không cần, Diệc Diễm, cứu Qua Nhan, mau cứu Qua Nhan!”

“Mau cứu người, cứu người!”

“Đập tắt lửa...”

“Duyệt Duyệt...” Bỗng nhiên, thân mình tôi mềm nhũn, một trận choáng váng đánh úp lại, trước mắt đi ý thức, tôi chỉ nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Đường Diệc Diễm ở bên tai. Qua Nhan, Qua Nhan...

oOo

“Qua Nhan...” Tôi thì thào, tỉnh lại từ trong cơn mê, trước mắt là khuôn mặt lo lắng của Đường Diệc Diễm.

“Duyệt Duyệt!”

“Diệc Diễm, Qua Nhan đâu, Qua Nhan đâu?” Tôi túm lấy góc áo của anh, trợn to mắt.

“Vẫn... đang cấp cứu!” Đường Diệc Diễm khó khăn nói, buông mắt xuống.

“Em muốn đi, em muốn đi!” Tôi lay lay cánh tay của Đường Diệc Diễm. “Diệc Diễm, anh dẫn em đi được không!”

“Nhưng, bác sĩ nói cơ thể của em rất suy yếu, cần phải điều dưỡng!”

“Diệc Diễm, xin anh, đưa em đi, em muốn đi!” Qua Nhan đang trong giờ phút sinh tử, sao tôi có thể nằm ở đây

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm bắt đầu thở dài, cầm lấy áo khoác trên giường mặc cho tôi, đỡ tôi dậy, giúp tôi mang dép vào.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 3

Lại là trên hành lang bên ngoài phòng giải phẫu, những tiếng bước chân đầy chết chóc vang lên giữa không gian im ắng làm cho người ta không sao thở nổi. Nỗi sợ hãi đáng trào buộc tôi quay về với khoảng thời gian ba năm trước đây, tôi dường như đã bắt đầu nghe được tiếng hít thở trầm trọng, kinh hoàng của chính mình.

Đường Diệc Diễm đỡ lấy người tôi, từng bước một đi tới, càng ngày càng gần, ánh đèn màu đỏ của phòng giải phẫu loé ra thật chói mắt, tựa như tùy thời có thể cán nuốt máu người.

Qua Nhan... Qua Nhan... Em không thể có gì bất trắc được!

Tôi tựa vào vai Đường Diệc Diễm, nhìn chăm chăm cửa phòng giải phẫu, khóc không thành tiếng. Qua Nhan, cuối cùng, chị vẫn không thể bảo vệ được em, em rõ ràng là vô tội, nhưng lại bị liên lụy kéo vào. Vì chị, em mới phải nằm trong phòng giải phẫu. Em muốn chị... muốn chị đối mặt như thế nào đây, như thế nào đây Qua Nhan!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm ôm chặt tôi, nhưng trong lòng tôi tất cả đều là băng hàn, như thế nào cũng không thấy ấm áp, Qua Nhan không thể có chuyện gì được!

Những tiếng bước chân dồn dập, Giang Minh đang đến gần, nặng nề thở dốc, trong mắt lộ ra vẻ bối rối, dần dần bước chậm lại.

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt hung tợn.

“Là người, tất cả đều do người!” Tôi hồng mắt hướng về phía hần rít gào. “Tại sao người lại độc ác như vậy? Tại sao?”

Giang Minh không nói gì, chỉ bi thiết nhìn tôi. Cho dù không phải hần cố ý, cho dù hần cũng bị bất ngờ, hoặc là, hần chính là hung thủ, làm hại Qua Nhan rơi vào tình cảnh như bây giờ. Hung thủ còn lại chính là tôi... Nếu không phải vì tôi, Qua Nhan sẽ không đi tìm Đường Diệc Diễm xin giúp đỡ, thế mà chúng tôi... vẫn luôn miệng nói rằng phải bảo vệ con bé, bảo vệ cô em gái yêu thương nhất!

“Người là thằng khốn, người là thằng chẳng ra gì!” Tôi phẫn hận xông lên, hai tay hung hăng đánh tới tấp lên thân thể hắn, nghiêng rầm nghiêng lộn nguyên rúa. “Giang Minh, người không phải là người, tại sao lại làm như vậy, hung thủ!” Tôi gần như phát điên đánh hắn, không ngừng gầm rú, nước mắt trào ra. “Hung thủ, hung thủ!”

Giang Minh đỡ dần để mặc cho tôi đánh hắn, thân mình suy sụp dựa vào vách tường, bàn tay gắt gao nắm chặt, tôi vẫn không chịu dừng tay, tất cả mọi thù hận, tức tối, bị thống đều phát tiết trên người hắn.

“Đủ rồi, Duyệt Duyệt...” Đường Diễm tiến lại ôm lấy tôi, kéo ra. “Duyệt Duyệt!”

“Ta hận người, hận người...” Giang Minh đang dựa vào tường bỗng nhiên nở nụ cười, buồn bã nhìn tôi.

“Đứng!” Đèn phòng giải phẫu đột nhiên tắt, tất cả mọi người đều dừng lại, tôi tưởng như ngừng thở, quay đầu.

Một lúc lâu sau, cửa mở. Bác sĩ cuối cùng cũng đi ra, kéo khẩu trang xuống, ánh mắt, ánh mắt ý là... Về mặt đó, ánh mắt đó... Ba năm trước đây cũng là ánh mắt như vậy. Tiếc hận, bất lực?

Không... Sẽ không... Qua Nhan, không!

“Thực xin lỗi... mọi người hãy vào gặp mặt lần cuối cùng...”

“Không...” Bác sĩ thậm chí còn chưa nói hết câu, tôi đã xông lên, nắm lấy cánh tay ông ta. “Bác sĩ, không thể nào, không, cầu xin bác sĩ, xin bác sĩ hãy thử lại một lần nữa, không... Bác sĩ, tôi cầu xin bác sĩ!”

“Duyệt Duyệt...”

“Xin... xin bác sĩ... Con bé mới có 16 tuổi!” Con bé vẫn còn trẻ như vậy, tương lai đang tốt đẹp như vậy!

“Cầu xin bác sĩ, cầu xin bác sĩ...”

“Không...” Tại sao, tại sao bắt tôi mất đi hết lần này đến lần khác, tại sao?

Đã muốn khóc không nổi nữa, tôi vô lực giương khoé miệng lên, như thế nào cũng không thể phát ra tiếng, đau đớn đến không thể hô hấp, Qua Nhan, Qua Nhan!

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt, em còn có anh!” Đường Diễm nhẹ nhàng nghiêng đầu tôi dựa vào vai anh. “Duyệt Duyệt... Anh vẫn luôn bên em!”

“Qua Nhan, Qua Nhan...” Tôi khàn cả giọng kêu, Qua Nhan, chị xin lỗi... Chị Duyệt Duyệt đã không thể bảo vệ em, là chị đã hại chết em..

oOo

Qua Nhan... Tôi nằm ở trên giường, không ăn không uống, chờ dần mờ to mắt, nước mắt yên lặng rơi xuống. Tại sao lại đối với tôi tàn nhẫn như vậy? Mỗi lần... đều tuyệt tình cướp đi những người tôi quý trọng, tại sao chứ?

“Duyệt Duyệt...” Đường Diễm ngồi xuống bên người tôi. Anh đã ở cạnh tôi suốt một ngày một đêm, kể từ khi từ bệnh viện trở về, anh một tác cũng không rời khỏi tôi.

“Duyệt Duyệt...” Anh nắm lấy bàn tay tôi, đưa tới bên môi. “Duyệt Duyệt... Cố gắng ăn chút cháo được không?”

Tôi vô lực nhắm mắt lại, nước mắt lại chảy xuống hai bên má.

“Duyệt Duyệt...” Bàn tay ấm áp của anh giúp tôi lau đi nước mắt, giọng anh khàn khàn: “Duyệt Duyệt, em còn có anh... Còn cả... con của chúng ta nữa... em nhớ không?”

“Diễm Diễm...” Tôi khẽ gọi, đau đớn cuộn thân mình lại, Diễm Diễm ôm chầm lấy tôi. “Duyệt Duyệt, vì con, vì Qua Nhan, chắc hẳn cô ấy cũng muốn em được vui vẻ!”

“Cho nên phải đánh đổi bằng mạng sống sao? Có phải những người đối tốt với em sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp? Tất cả đều bởi vì em, bởi vì em...” Còn chưa nói hết, tôi đã không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa, run run dựa vào anh. “Diễm Diễm... Em là diễm xấu, những người tốt với em đều phải trả giá bằng tính mạng! Em là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện!”

“Không phải, không phải như thế! Duyệt Duyệt, tất cả đều đã kết thúc, chúng ta sẽ hạnh phúc!”

“Duyệt Duyệt, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!”

oOo

Ba ngày sau, lễ tang của Qua Nhan được cử hành ở nhà tang lễ. Chỉ trong một ngày, tất cả các tờ báo hàng đầu của thành phố đều đồng loạt đưa tin tập đoàn Giang Nguyên đang lâm vào nguy cơ, khẩn cấp tổ chức họp cổ đông. Tổng tài Giang Minh mất tích trở thành chủ đề nóng hổi để bàn tán.

Hôm nay, Giang Minh cũng không xuất hiện, từ ngày đó ở bệnh viện, hẳn thậm chí ngay cả lần cuối cùng được nhìn Qua Nhan cũng không gặp, cứ biến mất như vậy. Hiện tại... hẳn nhất định rất đau khổ, rất tự trách!

Đáng lắm! Hẳn cả đời đều phải sống trong sự khiển trách của lương tâm, giống như tôi. Bởi vì đều do chúng tôi, đều do chúng tôi khiến Qua Nhan bị liên lụy, là chúng tôi đã hại chết con bé, chúng tôi... đã tự tay bóp chết sinh mệnh nhỏ nhoi của Qua Nhan, cả đời này, chúng tôi đều phải sống trong đau khổ!

“Bà tới đây làm gì?” Tôi bỗng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, Lí Hồng mặc một bộ trang phục màu đen xuất hiện ở linh đường. Tôi không khống chế nổi cảm xúc, lập tức kích động!

“Con bé cũng là do tôi nuôi lớn, tôi đến nhìn con bé, thay mặt Giang Minh thắp một nén hương!” Lí Hồng thông dong tháo mắt kính, ánh mắt không che giấu nổi sự mõi mệt.

“Hắn không xứng!”

“Tiểu Phi, Giang Minh cũng rất tự trách bản thân mình. Ngay cả chuyện của tập đoàn Giang Nguyên nó cũng không thêm quản. Cái chết của Qua Nhan là một sự đả kích rất lớn đối với nó!”

“Vậy thì thế nào? Hẳn tốt nhất là đi tự thú, nói là tất cả đều do hắn chủ mưu. Trừ khi hắn chết đi, nếu không cho dù ở trong tù hắn cũng sẽ không được an bình!”

“Tiểu Phi!” Sắc mặt Lí Hồng trầm xuống, tức giận đến cả người phát run, phần hận nhìn tôi. “Qua Nhan là tự đi tìm chết, trách được ai? Nói cho cùng, con bé còn không phải làm người chết thay cho kẻ khác...”

“Nơi này không chào đón bà, đi đi!” Tôi nhin xuống, cố gắng không phát hỏa, không muốn khắc khẩu với bà ta ở trước mặt bao nhiêu người.

“Diệp Surong Phi, Qua Nhan như thế nào cũng coi như là con gái nuôi của tôi. Đừng tưởng rằng cô...”

“Lí nữ sĩ!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên đánh gãy tiếng quát của Lí Hồng. Đường Diễm Diễm một thân âu phục đen, sau lưng anh còn có thêm vài người đàn ông nữa đi theo, tiến vào linh đường. Lí Hồng co quắp liếc anh một cái, cổ họng ậm ừ, mang theo mặc kính.

“Bạn cả một ngày rồi, một không?” Đường Diễm Diễm đi đến bên người tôi, không thêm để ý đến sự tồn tại của Lí Hồng, khẽ vuốt khuôn mặt mõi mệt của tôi. Tôi lắc đầu, so với những gì Qua Nhan đã làm cho tôi, thế này đâu có đáng gì? Tôi là một người chị thất bại, vĩnh viễn đều thua thiệt những người quan tâm đến tôi.

“Lí nữ sĩ, nếu không có việc gì bà có thể đi được rồi! Tôi không muốn bà quấy rầy bạn gái của tôi!”

“Cậu!” Lí Hồng không nhin được quần bách, lập tức đưa cọt liếc nhìn bụng của tôi. “Bạn gái? Nghe nói Đường tổng tài cách đây không lâu vừa mới đính hôn. Tôi nghĩ, cậu trước tiên vẫn nên làm rõ, đứa trẻ trong bụng cô ấy có phải là của cậu không đã!”

“Bà...” Thân mình Đường Diễm Diễm cứng đờ, hận không thể giết chết Lí Hồng, trong mắt rục lên lửa giận. Lí Hồng hơi run run, lui về phía sau vài bước, tay nắm chặt túi xách, nhưng vẫn quật cường trừng mắt nhìn Đường Diễm Diễm.

“Bà đang muốn con trai mình bị chết càng khó coi phải không?”

Lí Hồng biến sắc, cổ tở ra trán tỉnh: “Đường Diễm Diễm, đừng tưởng rằng bây giờ con trai tôi xảy ra ra chút chuyện là cậu có thể muốn làm gì thì làm, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!” Trong mắt Lí Hồng có nhiều hoang mang, nhưng vẫn tỏ vẻ không có gì lo lắng.

“Vậy à? Vậy thì tốt thôi, gọi con trai bà đến đấu với tôi đi. Dù sao thì một trận đấu không có đối thủ rất không thú vị!” Đường Diễm Diễm đưa cọt, khuôn mặt của Lí Hồng trắng bệch, trừ bỏ cắn chặt răng, cũng không tìm được lý do phản bác.

“Không cần tôi phải tự mình tiễn khách đấy chứ!”

Lí Hồng phần hận liếc tôi một cái: “Diệp Surong Phi, đừng tưởng rằng cô đi theo người đàn ông này là đã sung sướng!” Ném lại một câu ngoan độc, Lí Hồng tức giận xoay người rồi đi.

Tôi nhìn Đường Diễm Diễm, vẻ căng thẳng trên mặt anh vẫn còn chưa rút đi, hung tợn nhìn theo bóng Lí Hồng. Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, mấy ngày nay, anh đều an ủi, khuyên nhủ tôi, một chữ cũng không nhắc đến những ngày tôi bị giam lỏng ở chỗ Giang Minh. Anh... có nghi ngờ tôi không? Dù sao tôi cũng ở đó lâu như vậy, tôi... có nên giải thích một chút hay không? Tôi quay đầu, nhìn ảnh chụp của Qua Nhan trên linh đường, một cô chưa xót bỗng dâng lên trong lòng. Qua Nhan... mọi chuyện đã trở nên như vậy, chị còn xứng đáng để hưởng phúc sao?

Hai ngày sau tang lễ của Qua Nhan, tôi lại trở về ngôi nhà mới. Đường Diễm Diễm mỗi ngày đều trở về chăm sóc tôi, tựa như tất cả đã khôi phục như trước. Chỉ có điều, chúng tôi đều hiểu rằng, cái chết của Qua Nhan đã làm cho mọi thứ từ trước đến giờ trở nên xa xôi. Tôi mỗi ngày đều buồn bực không vui, một mình ngồi lặng trong nhà ngăn người, chỉ có buổi tối, khi Đường Diễm Diễm trở về tôi mới có cảm giác hình như mình vẫn còn sống.

“Duyệt Duyệt, chúng ta đi du lịch Nhật Bản nhé!” Hôm nay, Đường Diễm Diễm trở về nhà bỗng nhiên nói với tôi như vậy.

Du lịch? Lại là Nhật Bản?

Tôi chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh. Nhắc tới Nhật Bản, tôi không khỏi vẫn có chút dè dặt, thậm chí tôi còn bắt đầu nghi ngờ anh không biết chừng lại...

“Lần này, chúng ta cùng đi!” Đường Diệc Diễm dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của tôi, mở lời đánh gãy sự băn khoăn tôi.

Anh ôm chặt lấy tôi. “Anh đã xem trên mạng rồi, kỳ hoa nở còn chưa chấm dứt, bây giờ chúng ta qua đó vẫn còn kịp!”

Nhưng...

Tôi nghi hoặc nhìn anh: “Đường thị... không thành vấn đề sao?” Thực ra tôi định hỏi anh là vị hôn thê Phác tiểu thư không thành vấn đề sao? Dù gì thì Đường thị cũng chỉ vừa mới khôi phục, Đại Hàn điện tử kiểm giữ cổ phần của công ty vẫn là một vấn đề. Nếu chuyện của chúng tôi rơi vào tai bọn họ... Thực ra, đã nhiều ngày nay tôi cũng biết được một chút tin tức qua ti vi. Tuy rằng Giang Minh vẫn chưa lộ diện, Li Hồng tuyên bố chính thức thay thế con trai tiếp quản tập đoàn Giang Nguyên. Như vậy mà không đối với Đường Diệc Diễm cấu thành uy hiếp sao? Vạn nhất, tập đoàn Giang Nguyên cũng giống Đường Diệc Diễm, bị bức đến đường cùng quay ra phản kích, thời điểm hỗn loạn như vậy, chỉ sợ không thích hợp tay trong tay đi du lịch!

“Anh cũng lâu rồi chưa được nghỉ ngơi, đúng lúc này có cơ hội!” Đường Diệc Diễm thấy bộ dáng nhú mi khổ sở của tôi bèn thoải mái cười. Ngón tay sừng nịch điểm nhẹ lên mũi tôi: “Tin anh đi! Nói gì đi nữa, mẹ vui vẻ, cục cưng mới có thể khỏe mạnh trưởng thành nha!” Đường Diệc Diễm vươn tay ra, nhẹ nhàng mon trớn bụng của tôi, trong mắt tất cả đều là nhu tình, làm cho người ta đắm chìm trong đó không thể tự kiềm chế!

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên sự lo lắng, tôi dựa vào vòng tay ôm của Đường Diệc Diễm.

“Tóm lại, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát!” Đường Diệc Diễm rút tay về, tôi hoang mang ngẩng đầu lên. Ngày mai, có phải là quá nhanh rồi không, thật sự không thành vấn đề sao?

“Được rồi, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Đường Diệc Diễm dường như không muốn để tôi có thời gian nói “có thể chứ”, lập tức kéo tay tôi đứng dậy. “Đi thay quần áo đi, hôm nay em muốn ăn gì?”

Xem ra Đường Diệc Diễm đã hạ quyết định, tôi cũng không muốn tiếp tục cùng anh dây dưa đề tài này. Anh vốn dĩ đã quyết định đi, thực sự, tôi cũng rất muốn rời khỏi nơi này.

Vì thế tôi ngoan ngoãn đi thay quần áo. Sau khi cùng Đường Diệc Diễm ăn cơm về, anh quả nhiên bắt tay vào việc liên hệ với khách sạn sắp xếp phòng. Anh không ngừng gọi điện thoại. Buồn chán, tôi cũng chỉ biết lên mạng, lại phát hiện mình đã lâu chưa lên đây. Mẹ tôi đã gửi cho tôi không ít thư. Thế này mới nhớ, cũng phải vài tháng rồi tôi không liên lạc với ba mẹ. Thật đúng là bất hiếu! Tôi nhanh chóng trả lời thư của mẹ, tìm cả đồng lý do, nhưng cũng không chịu gọi điện thoại. Tôi sợ tâm trạng mình bây giờ sẽ làm mẹ phát hiện ra điều gì đó. Tôi không muốn ba mẹ lo lắng, tôi cũng không biết phải nói với họ chuyện của Qua Nhan như thế nào nữa, tất cả... chờ có cơ hội rồi nói sau. Bằng không, cũng chỉ tăng thêm bi thương mà thôi! Tôi đại ra nhìn lời nhắn của mẹ trên màn hình, xem đi xem lại, bất tri bất giác nước mắt lại bắt đầu đảo quanh. Mang thai hình như khiến cho người phụ nữ trở nên dễ khóc!

Thật lâu sau, tôi tắt máy tính, khẽ thở dài. Vừa xoay người đã thấy Đường Diệc Diễm tựa vào cửa nhìn tôi. Tôi ngẩn ra, anh đã đứng ở đó từ lúc nào?

“Diệc Diễm!” Tôi quần bách nhắm mắt lại, không muốn bị anh phát hiện ra đôi mắt sưng đỏ của tôi!

Đường Diệc Diễm đi về phía tôi, ngón cái nhẹ nhàng kéo khuôn mặt của tôi qua, trong mắt tất cả đều là đau lòng: “Lúc anh không có ở bên cạnh, em mỗi ngày đều ở nhà trộm khóc như vậy sao?”

“Em...”

“Duyệt Duyệt... Tất cả đều đã trôi qua, đừng suy nghĩ gì nữa, được không? Bây giờ em hãy chỉ nghĩ đến anh, nghĩ đến cục cưng, nghĩ về tương lai tốt đẹp của chúng ta!”

“Diệc Diễm...” Tôi dựa vào lòng anh, nghe từng nhịp tim đập của anh truyền đến bên tai, bỏ qua được sao? Nhiều người hy sinh như vậy, tôi còn có thể có được hạnh phúc sao?

“Nhìn xem, em lại nhú mày rồi!” Đường Diệc Diễm không vui đưa tay lên, vuốt ve hai hàng lông mày đang nhú lại của tôi.

“Diệc Diễm!” Anh nói tất cả đã kết thúc. Nhưng tại sao, em vẫn cảm thấy bất an như vậy. Có phải vì vốn dĩ tưởng rằng có thể một đường chạy tới đích, lại bỗng nhiên phát hiện ra nhiều khúc quanh co, là không thích ứng, hay là quá vui sướng?

Diệc Diễm, thật sự mệt mỏi quá! Hy vọng, tất cả đã thật sự kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 4

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi mơ mơ màng màng theo Đường Diễm Diễm lên máy bay, cho đến khi ngồi xuống ghế da mềm mại của khoang hạng nhất, tôi vẫn không thể tin được, chúng tôi cứ như vậy mà rời khỏi, không có gánh nặng gì, bỏ hết tất cả, thoải mái tự tại đi ra nước ngoài du lịch?

Tôi lặng lẽ ngồi, Đường Diễm Diễm sẵn sàng đưa cho tôi một ly sữa. Tôi đón lấy, mắt nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của tiếp viên hàng không. Hâm mộ? Có một người đàn ông xuất sắc như vậy sẵn sàng bên cạnh, nhìn Đường Diễm Diễm bộ dáng thật cẩn thận che chở tôi, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào. Đúng vậy, vì đứa nhỏ, vì Qua Nhan, tôi không nên tiếp tục rầu rĩ không vui. Cuộc sống không phải vẫn phải tiếp diễn hay sao? Đã trải qua nhiều gian khổ như vậy, chờ đợi chúng tôi sẽ là một tương lai tốt đẹp.

Diễm Diễm, nhất định như vậy! Mang thai khiến tôi trở nên thêm ngủ. Tôi dựa vào bả vai Đường Diễm Diễm, vừa tỉnh lại, máy bay đã hạ cánh ở sân bay New Chitose, Hokkaido. Đường Diễm Diễm nắm tay tôi, kéo hành lý, vừa mới đi ra cửa sân bay, đã có một người đàn ông cung kính đứng ở đó, mỉm cười với chúng tôi, phía sau là một chiếc xe sang trọng.

Tôi hoang mang nhìn Đường Diễm Diễm. Đây là?

Đường Diễm Diễm chỉ mỉm cười, người lái xe đặt hành lý vào cốp cho chúng tôi. Vừa ngồi xuống, người đàn ông bỗng nói với Đường Diễm Diễm điều gì đó, ngoài một vài từ ngữ đơn giản, còn lại tôi đều không hiểu, nhưng nhìn bộ dáng khiêm tốn của ông ta, hẳn là rất kính sợ Diễm Diễm.

“Diễm Diễm, anh quen ông ấy à?” Rốt cuộc, tôi không thể chịu được tò mò, bèn mở miệng hỏi.

Đường Diễm Diễm quay đầu nhìn tôi, khẽ cười: “Là tổng tài của một công ty thương mại ở Nhật Bản, muốn cùng Đường thị hợp tác một số dự án. Biết anh muốn đến Nhật Bản để thảo luận về việc kinh doanh, anh nói với ông ấy là chỉ tập trung một vài ngày để tôi cùng vợ đi thăm quan, kết quả ông ta đã nghĩ ra cách này, đến sân bay Sapporo mất một tiếng, em còn có thể nghỉ ngơi một chút!”

Vợ? Tôi ngẩn ra, vừa rồi, người đàn ông Nhật Bản đó cười cười nhìn tôi, Diễm Diễm nói với ông ta rằng tôi là vợ của anh?

Khóe miệng bất giác cong lên. Vợ!

...

“Đúng rồi, Diễm Diễm, người ta nói đàn ông Nhật Bản đều theo chủ nghĩa Sô vanh*, anh nói có phải hay không?” Đột nhiên rất tò mò, tôi nhìn người đàn ông đang giúp chúng tôi cất hành lý, ông ta chẳng phải là tổng tài sao? Còn giúp chúng tôi chuyển hành lý?

“Muốn biết à?”

“Ừm!” Thuận miệng hỏi một chút mà thôi, không được ư?

“Hiểu rồi!”

“Gi cơ?”

“Sau này sẽ nói cho em!”

“À!” Anh ôm tôi, ánh mắt liếc về phía người đàn ông Nhật Bản kia, khóe miệng cong lên, sao tôi lại cảm thấy vẻ mặt của anh là lạ! Trên xe, Đường Diễm Diễm tiếp nhận văn kiện người đàn ông đó đưa cho, hai người cùng bàn bạc. Đó là một chiếc xe xa hoa, tủ lạnh, TV, cái gì cần có đều có. Chỉ là trong tủ lạnh toàn thực phẩm đông lạnh, Đường Diễm Diễm không cho tôi ăn, nội dung trong TV hoàn toàn xem không hiểu. Tôi nhắm chán ngồi một bên, Đường Diễm Diễm cúi đầu nhìn văn kiện, nghe người đàn ông Nhật Bản giảng giải, thỉnh thoảng lại gật đầu, đây vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy dáng vẻ của anh khi làm việc. Buông mắt xuống, nhắm nhĩ khóe miệng, ngẫu nhiên, anh sẽ nhìn tôi, ánh mắt hơi han, sợ tôi không quen với nơi này.

Một người đàn ông xuất sắc như thế, còn yêu tôi! Đây... Có lẽ là niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống của tôi, Diễm Diễm, có anh bên cạnh là đủ rồi!

Xe vững vàng chạy, bên tai, tiếng Đường Diễm Diễm bàn bạc với người đàn ông kia càng ngày càng mờ hồ, tôi nhắm mắt liên tục, nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, hiện tại tôi hoàn toàn là một con sâu ngủ, vừa ngủ trên máy bay, mà giờ đã lại một nơi. Mí mắt càng ngày càng trĩu nặng, trong mơ hồ, có người dùng hai tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy tôi, đầu tôi được gối lên thứ gì đó mềm mại, ấm áp. Tôi theo bản năng tìm một vị trí thoải mái, gặt gao tới gần nguồn ấm, thật thoải mái, cả đời cũng không muốn rời khỏi!

Đột nhiên tỉnh lại trong lòng Đường Diễm Diễm, bên tai là tiếng tim đập của anh, tôi mở đôi mắt nhấp nhem, đỉnh đầu lập tức vang lên giọng nam khàn khàn: “Tỉnh rồi sao?”

“Diễm Diễm?” Tôi đã ngủ bao lâu? Nhú nhú mắt.

“Em nhanh như vậy đã biến thành tiểu trư lười mắt rồi!” Đường Diễm Diễm ôm tôi, trong mắt chút không che giấu sự yêu chiều, bàn tay ôn nhu sờ trớn hai má hồng nhuận của tôi, tôi ngượng ngùng hạ mi mắt, liếc nhìn người đàn ông Nhật Bản đang ngồi bên kia, ông ta chỉ nhìn tôi cười, tôi xấu hổ nấp mấy miệng, ngửa đầu. “Người ta đang nhìn kia!”

“Ông ta nghe không hiểu!” Đường Diệc Diễm thân nhiên nhún vai: “Sao nào, anh sùng người phụ nữ của anh, có cái gì không đúng?”

Tôi không nói gì, thật đúng là bừa bãi, nhưng anh là Đường Diệc Diễm không phải sao? Trong mắt chỉ có người đàn ông của tôi!

“Hai người nói xong rồi sao?”

“À, còn có chút vấn đề!”

“VẬY Ạ?” Còn chưa đồng ý ư?

“Anh nói lúc xuống xe sẽ cho ông ta một câu trả lời thuyết phục!”

Tôi nhú mi, nhìn Đường Diệc Diễm nghiêng ngả cười, xuống xe? Nếu được, trực tiếp đồng ý không phải ổn rồi sao, tại sao nhất định phải chờ tới lúc xuống xe?

Cuối cùng, xe vàng dừng lại ở bên ngoài khách sạn, Đường Diệc Diễm nắm tay tôi xuống xe, người đàn ông Nhật Bản kia thần sắc khẩn trương nhìn chúng tôi, giống như chờ đợi thời khắc tuyên án của mình, khuôn mặt căng thẳng, trái lại, Đường Diệc Diễm vô cùng thoải mái tự nhiên.

Anh nhìn tôi một cái, nói với người đàn ông kia điều gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn tôi, khiến tôi không hiểu ra làm sao. Một lúc lâu sau, người đàn ông kia bỗng nhiên kêu lên, dọa người ta nhảy dựng, ông ta mừng rỡ như điên, bắt tay với Đường Diệc Diễm, cuối cùng, lại nhìn về phía tôi, nhưng... cung kính cúi đầu chín mươi độ với tôi!

Trời ạ, tôi kinh hách không nhỏ, trốn phía sau Đường Diệc Diễm, người đàn ông này vẫn càng không ngừng cúi đầu khom lưng với tôi, trên mặt là mừng như điên, ông ta đang làm gì, tại sao bỗng nhiên lại có bộ dáng vô cùng cảm kích như vậy?

“Diệc Diễm!” Tôi xấu hổ cầm lấy góc áo Đường Diệc Diễm, cầu cứu nhìn anh, người đàn ông kia lại cúi đầu đối với tôi.

Đường Diệc Diễm đầu tiên khẽ cười, sau đó ôm tôi: “Anh nói với ông ta, bởi vì vợ tôi cho nói đây là một hợp đồng kinh doanh tốt, cho nên tôi đồng ý!”

“Cái gì?” Chẳng trách ông ta... Tôi bùng tỉnh, thậm chí oán trùng mắt nhìn Đường Diệc Diễm đang ái muội cười. “Sao anh lại...”

“Không phải là em tò mò đàn ông Nhật Bản có theo chủ nghĩa Sô vanh hay không sao? Bây giờ đã biết rồi chứ?” Đường Diệc Diễm đá lông nheo với tôi, biểu tình nghịch ngợm.

“Anh... thật sự rất ác liệt!” Tôi dán vào ngực anh. “Anh nói với ông ta là đừng cúi đầu nữa, mặt mặt chết đi được!”

Nhìn tôi xấu hổ đỏ mặt, Đường Diệc Diễm cười đến càng thoải mái, sau đó nhìn chằm chằm tôi, mỉm cười nói vài câu với người đàn ông Nhật Bản kia, quả nhiên ông ta không cúi đầu nữa, trước khi đi vẫn còn cảm kích nhìn tôi, nói một câu, rồi mới xoay người lên xe.

Câu này tôi nghe hiểu.

“Chúc hai vị vĩnh viễn hạnh phúc!”

Hạnh phúc? Tôi ngẩng đầu nhìn Đường Diệc Diễm, anh đang nhìn tôi đầy nhu tình, tôi nghĩ, chúng tôi đã có được hạnh phúc!

oOo

Đây là khách sạn du lịch nổi tiếng nhất ở Sapporo, Đường Diệc Diễm đem hành lý giao cho nhân viên đưa đến phòng, rồi đưa tôi đến nhà hàng. Nơi này vô cùng xa xỉ, làm người ta táp lưởi, càng khó có thể ngờ là, Đường Diệc Diễm đến tận đây rồi mà vẫn muốn duy trì thói quen “cổ quái” của anh. Nhìn nhân viên khách sạn mang ra một bộ đồ ăn mới, tôi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Duyệt Duyệt, bây giờ em đang mang thai, không nên ăn linh tinh, muốn ăn gì nào?” Đường Diệc Diễm cầm thực đơn hỏi tôi, Nhật Bản là quốc gia có nhiều đồ ăn sống, hầu hết thức ăn hằn là không thích hợp với tôi.

“Em muốn ăn thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên!” Tôi đột nhiên muốn ăn, sau khi mang thai, khẩu vị của tôi trở nên rất kỳ quái, có đôi khi mỗi thứ muốn ăn một chút, giống như lúc này, ở Nhật Bản, tôi bỗng nhiên rất muốn ăn thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên.

Đường Diệc Diễm ngăn người, có lẽ không ngờ tôi sẽ nói như vậy.

“Em... cũng không biết, chỉ là bỗng nhiên rất muốn ăn!” Tôi vô tội nhìn anh, thực ra suy cho cùng là cực kỳ muốn ăn đấy chứ, hoặc có lẽ ở cùng với anh một thời gian dài, cũng học được kiểu thích gây khó dễ cho người khác giống anh.

Đường Diệc Diễm nhìn tôi cười, khép thực đơn lại. “Không thành vấn đề!”

Thật sao? Tôi hoài nghi, nhà hàng có đầu bếp Trung Quốc?

Đường Diệc Diễm quay đầu dặn người phục vụ, tôi lập tức thấy vẻ mặt ngượng ngịu của anh ta, nhưng vì vốn được huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên

anh ta vẫn gât đầu, tỏ vẻ trấn tĩnh đi về phía nhà bếp.

“Duyệt Duyệt, anh phát hiện, bây giờ em đã vượt qua anh rồi!” Đường Diệc Diễm nghiêng ngẫm nhìn tôi, tôi đương nhiên biết anh nói cái gì, khiến cho đầu bếp gặp phiền toái sao? Tôi chu miệng: “Là cục cưng của anh muốn ăn đấy chứ!”

“Ha ha ha!” Đường Diệc Diễm lần đầu tiên thoải mái cười như vậy, đến Nhật Bản, dường như tất cả phiền não đều biến mất.

“Chúng ta ngồi đây chờ đầu bếp nấu ‘thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên’ đi!” Đáng giá chờ mong! Cuối cùng, đợi một lúc, người phục vụ đã đi ra, trên tay bưng một món ăn, theo sau là một người đàn ông, một thân đồng phục đầu bếp, trên đầu đội một chiếc mũ cao.

Đầu bếp bước đi lên phía trước, bảo người phục vụ đặt đồ ăn lên bàn, rồi cung kính mở nắp ra. Một mùi thơm toả ra, hương vị lại cảm thấy là lạ, rất thơm, nhưng không phải thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên, nhìn kĩ thì giống nhưng cũng không hoàn toàn giống!

Tôi ngẩng đầu, tinh tường nhìn những giọt mồ hôi của người đầu bếp.

Ông ta kiểng nhìn tôi và Đường Diệc Diễm, đứng thẳng thân mình, có lẽ đang bắt đầu giới thiệu thức ăn, tôi nghe không hiểu, nhưng lại thấy khoé miệng Đường Diệc Diễm bắt đầu nhin không được mà cong lên, cuối cùng, anh không kìm được, cười thành tiếng, đầu bếp xấu hổ đứng tại chỗ.

Đường Diệc Diễm nói vài câu, hai người lập tức rời khỏi, tôi hoang mang nhìn anh, chờ anh giải thích.

“Ném thử trước nhé?” Đường Diệc Diễm gấp một ít đến bên miệng tôi. Tôi nuốt xuống, ăn ngon, nhưng chắc chắn không phải là hương vị của thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên, ít nhất cũng không phải thuần khiết!

“Người vừa rồi là đầu bếp biết nấu đồ ăn Trung Quốc, nhưng ông ta chỉ học các món ăn Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên không rõ lắm. Ông ta nói sau này nhất định sẽ bù lại, còn về món này, là họ nhìn công thức trên mạng mà nấu lại!” Đường Diệc Diễm phiên dịch một cách đơn giản cho tôi nghe. Tôi nghĩ đầu bếp không chỉ nói từng đó, nhìn ông ta mới vừa rồi còn thao thao bất tuyệt, hơn một nửa còn có vẻ ngượng mọ ảm thực Trung Quốc không ít, món ăn làm từ nguyên liệu và gia vị gì, nhưng bản chất là vì lời nói của Đường Diệc Diễm, tôi cười ra tiếng, hoàn toàn có thể tưởng tượng được họ ở trong bếp đã luống cuống tay chân như thế nào, đều là bởi vì một khách hàng khó chơi, hơn nữa không thể đắc tội!

Thật sự, tôi dường như xấu xa hơn, trở nên giống người đàn ông bên cạnh, thích làm cho người ta xấu mặt! Khoái trá vẫn chưa chấm dứt, vốn muốn đi dạo chợ đêm ở Sapporo, nhưng không may, mỗi một lần bắt đầu tìm đến với tôi.

Trở lại phòng, tôi vội vàng nằm lên giường, quá lười biếng, thậm chí không muốn di chuyển cả ngón tay. Mang thai thật sự rất vất vả, cảm giác ốm nghén về cơ bản đã trôi qua, kế tiếp, ngoài buồn ngủ, ăn nhiều, từng cơn đau ở xương sống thắt lưng lại theo nhau mà đến, chân thường xuyên bị rút gân đến run lên!

“Duyệt Duyệt, tắm rửa một chút rồi hẵng ngủ!” Đường Diệc Diễm ngồi xuống bên người tôi, giường lõm xuống một chút. Mắt cá chân được anh nắm trong tay, nhẹ nhàng xoa cho tôi. “Hôm nay vẫn bị rút gân sao?”

Tôi vui mặt trong chăn, than nhẹ một tiếng, lắc đầu! Một lát sau, cảm giác thoải mái theo lòng bàn chân lan tràn khắp người.

“A, dễ chịu quá, còn bên kia nữa, ừm, chính là chỗ đó! A, ừm, đúng!” Ngay từ đầu tôi vẫn nhắm mắt lại, thoải mái kêu khẽ, một chút cũng không phát hiện giọng nói của mình có bao nhiêu ái muội.

“Tắm rửa, đi ngủ!” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên buông mắt cá chân của tôi ra, lực đạo có chút hơi mạnh, giọng khàn khàn.

Tôi quay đầu lại, không hiểu sao bỗng nhiên anh lại như vậy, nhìn thấy vẻ mặt kìm nén của Đường Diệc Diễm, như thể chịu áp lực điều gì?

“Diệc Diễm!” Tôi gọi anh, anh ngồi thẳng người, xoay lưng về phía tôi, tay nắm chặt, đặt ở mép giường. Là tôi... chọc giận anh sao? Tôi hoang mang nhíu mày, tìm tôi trong đầu tới nửa ngày, vẫn không phát hiện mình có hành động gì làm anh tức giận, hay là, anh hầu hạ tôi nên mới tức giận?

Sao trẻ con quá vậy?

Tôi ngồi dậy, từ phía sau ôm chặt anh. “Diệc Diễm...” Vẫn là thiếu gia lớn nhất, gần đây anh thật sự vì tôi mà thay đổi nhiều như vậy, nhưng tôi lại lập tức cảm giác được thân mình anh run lên.

“Diệc Diễm, anh làm sao vậy?” Tay ôm cổ anh, bàn tay đặt trên ngực anh, tôi không thể nhìn thấy khuôn mặt của anh, bèn quỳ ở sau người ôm anh. “Nếu không, em cũng giúp anh xoa bóp chân?” Cùng lắm thì tôi cũng giúp anh xoa bóp chân, bồi thường trở lại!

Đường Diệc Diễm thờ dài, kéo bàn tay tôi xuống phía dưới, rốt cuộc, tôi đã hiểu vì sao lại có vẻ mặt ảm đạm, dưới tay là hạ thân nóng bỏng gắng gượng của anh.

Giọng nói đầy bất đắc dĩ của Đường Diệc Diễm vang lên bên tai tôi: “Em nên... dịu dàng ở nơi này!”

“Đường Diệc Diễm!” Tôi xấu hổ muốn rút tay về, hai má nóng bừng. Sau khi trở về, tuy rằng chúng tôi cùng nằm chung một giường nhưng không hề sinh hoạt vợ chồng, có lẽ sợ tâm trạng tôi còn chưa khôi phục, hoặc là sợ tôi bị thương, mỗi đêm, anh đều ôm tôi ngủ, nhưng tuyệt đối không có hành động nào khác!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm nắm chặt tay ôi, cánh tay anh nhẹ duỗi ra, tôi đã an vị trong lòng anh, trước mắt là đôi mắt chứa đầy khát vọng ái dục của anh. “Anh...yêu em!”

Tay anh bắt đầu không chịu khống chế vuốt ve khắp người tôi, hơi thở nóng bỏng xuy phất trên cổ tôi.

“Diệc... Diệc Diễm!” Tôi khó nhịn ôm chặt anh, thân mình không tự chủ được tới gần anh hơn, nhưng... nhưng..

“Con...”Tôi khó chịu nói, tay run run cầm lấy tay anh. “Con...”

“Duyệt Duyệt, anh đã hỏi bác sĩ, ông ấy nói không thành vấn đề, anh sẽ cẩn thận!” Đường Diệc Diễm đem tay của tôi dịu dàng phóng tới bên môi. “Chỉ cần... Chỉ cần em đồng ý! Em đồng ý không?”

Sao lại hỏi tôi như vậy? Chúng tôi cũng không phải.. anh lại còn đến hỏi bác sĩ vấn đề này?

“Em đồng ý không? Duyệt Duyệt!”

Đừng hỏi, tôi thẹn thùng dựa vào vai anh, khẽ gật đầu, đừng hỏi tôi chứ, mắt mặt như vậy, thực ra tôi cũng muốn, muốn được anh ôm ấp, yêu thương!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm chiếm được cổ vũ của tôi, kích động ôm chặt tôi, thật cẩn thận đặt tôi trên giường, thân mình khẽ xoay, mị hoặc cười với tôi: “Em ở trên?”

Mặt tôi đỏ bừng, xấu hổ vô cùng, vui đầu vào ngực anh, thân mình nhẹ nhàng dán vào người anh.

“Diệc Diễm...”

oOo

Nhờ phúc của Đường Diệc Diễm, cho thiếu gia ăn no rồi, tôi toàn thân vô lực mặc anh tắm cho sạch sẽ, thơm ngào ngạt ôm anh đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, kế hoạch ban đầu là tới Furano ở Hokkaido ngắm hoa oải hương, nhưng tôi thật sự quá mệt mỏi, giữa trưa vẫn còn ở trên giường. Bất đắc dĩ phải chậm lại một ngày, mà Đường Diệc Diễm cũng ở trên giường cùng tôi suốt một ngày, thức ăn anh cũng gọi dịch vụ phòng. Thời gian này, tôi ngủ anh cũng ngủ, tôi tỉnh anh cùng tôi nói chuyện, tuy anh rất muốn tôi, nhưng anh cũng không muốn hành trình lại bị chậm trễ nữa.

Mà hạnh phúc, có lẽ chính là khi mở mắt, được nhìn thấy người mình yêu thương!

Không biết đã ngủ bao lâu, tôi mở mắt ra, là bộ dáng say ngủ của Đường Diệc Diễm. Tay tôi nhẹ nhàng xoa hai má anh, quyến luyến. Diệc Diễm... nếu hạnh phúc vĩnh viễn dừng ở giờ khắc này, thật là tốt biết bao! Nhiều hy sinh như vậy đổi lấy hạnh phúc!

Hãy cho tôi tham lam một chút, thậm chí, sau khi về nước, anh không còn hoàn toàn thuộc về tôi. Thậm chí, ở trong lòng anh, có lẽ còn có điều quan trọng hơn so với tôi, ít nhất lúc này, để chúng tôi hoàn toàn có được nhau.

“Em thật sự là đồ quý thích khóc!” Giọng Đường Diệc Diễm từ từ vang lên, trước mắt là một đôi mắt sáng ngọc chậm rãi mở ra, nhìn tôi. “Duyệt Duyệt, sao lại khóc?”

“Đâu có!” Tôi nói dối, che giấu nỗi ưu thương của mình. Chỉ là sợ hãi, sợ mất đi niềm hạnh phúc này, trải qua nhiều chuyện như vậy, càng muốn quý trọng, lại càng sợ hãi mất đi!

“Vậy đây là nước sao?” Đường Diệc Diễm nhăn mày, đôi môi ảm áp điểm nhẹ nước mắt ở khóe mắt tôi.

“Duyệt Duyệt, sau này, không ai có thể khiến em khóc!” Đường Diệc Diễm son sát thề, nhìn tôi: “Anh sẽ không để Diệp Sương Phi phải rơi một giọt nước mắt!”

“Ngốc ạ! Có đôi khi, hạnh phúc cũng rơi nước mắt mà!” Tay tôi đặt trên cổ anh, chủ động đưa lên đôi môi của mình, hôn anh. “Diệc Diễm... Em yêu anh!”

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm kích động ôm chặt tôi, thân mình run run.

“Chết tiết!” Một lúc lâu sau, bỗng nhiên vang lên tiếng anh thất bại gào nhẹ.

“Diệc Diễm!”

“Ngày mai, nếu em không thể đi, lần sau chúng ta lại đến!” Dứt lời, trước ánh mắt hoang mang của tôi, Đường Diệc Diễm xoay người, nhẹ nhàng để trên thân thể của tôi, bàn tay tiến vào trong áo tôi, rốt cuộc, tôi cũng hiểu được anh nói cái gì!...

*Chủ nghĩa Sô vanh (chauvinism) là một chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan, mù quáng trên danh nghĩa của một nhóm (thường là một quốc gia hoặc một dân tộc), nhất là khi tinh thần bè phái đó có bao gồm cả sự thù hận chống lại một nhóm địch thủ.

(Nguồn Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 5

Ngày hôm sau, chúng tôi vẫn theo kế hoạch ban đầu đi đến thung lũng Furano. Vì muốn cảm thụ được một chuyến đi thuần túy nhất, chúng tôi đã lên một con tàu cổ rất đặc biệt để được nhìn ngắm thoải thích.

Tàu chậm rãi chạy được một lúc, ngoài cửa sổ đã bắt đầu hiện rõ những thảm hoa oải hương rải đầy khắp núi đồi. Thật tuyệt, hương hoa độc đáo lan toả khắp không gian.

Thật thoải mái!

“Diệc Diễm, anh nhìn kia!” Tôi hưng phấn kéo tay Đường Diệc Diễm chỉ vào những cánh đồng ngập tràn hoa ở ngoài kia. “Oa... Nhiều thật!” Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy nhiều hoa oải hương đến vậy, một màu tím ngát chạy dài đến tận chân trời! Toàn bộ thế giới dường như đều được che phủ bởi sắc tím.

“Sắp đến rồi!” Radio vang lên một vài âm thanh, Đường Diệc Diễm cười nói với tôi, tôi kích động không thôi!

Ngoài sân ga, Đường Diệc Diễm còn nói cho tôi biết về dân cư, cuộc sống. Chỉ có điều, công tử được chiều chuộng như anh lại biết mấy thứ này sao? Tôi thật nghi ngờ!

“Phu nhân đang mang thai sao?” Vừa ra ngoài, một người phụ nữ trung niên đã đứng đợi sẵn để đón tiếp chúng tôi, càng khó có thể ngờ là bác ấy lại biết nói tiếng Trung. Sau khi nhìn thấy bụng tôi hơi nhô lên, lại cười đến sáng lạn!

Tôi ngọt ngào gật đầu, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng cạnh.

“Hai vị đến đúng lúc rồi, thời gian này hoa oải hương vừa mới nở, rất đẹp!” Bác gái vừa nói vừa dẫn chúng tôi lên lầu. Cầu thang được làm bằng gỗ, cũng khá lâu đời, lúc bước lên sẽ tạo ra những âm thanh “khanh khách” đầy rung động, còn cả cửa ra vào mang phong cách truyền thống, làm cho người ta cảm thụ được sự thuần túy trong văn hoá Nhật Bản.

Phòng nghỉ của chúng tôi ở cuối hành lang. Mở cửa ra đã cảm nhận được không khí tươi mát, sạch sẽ, và cách bài bố rất truyền thống của Nhật. Nhìn chỗ nào cũng có thể thấy được sự tỉ mỉ của chủ nhà. Thứ khiến tôi hết sức vừa lòng là trên tường có một cửa sổ nhỏ, không kính. Chỉ cần nhấc rèm lên, gió sẽ lập tức mang theo mùi hương của hoa cỏ ủa vào trong phòng. Bên ngoài thực sự là một bức tranh phong cảnh đầy mộng mơ với sắc tím rực rỡ.

“Tuyệt quá!” Tôi nhìn không được mở lời tán thưởng, thích ý hưởng thụ những làn gió đang nhẹ lướt qua mặt.

Bác gái cười cười lui ra ngoài, khép cửa lại cho chúng tôi.

“Thích không?” Đường Diệc Diễm dịu dàng ôm tôi từ phía sau, cầm đặt trên càn cổ của tôi.

Tôi vui vẻ gật đầu: “Rất thích!”

“Nhưng mà sao anh biết chủ nhà nói được tiếng Trung?” Như vậy đúng là sẽ thuận tiện hơn nhiều, không cần Đường Diệc Diễm cái gì cũng phải phiên dịch cho tôi nghe.

“Là một người đàn ông Nhật Bản an bài giúp. Đây chính là một trong những điều kiện trao đổi hợp tác giữa anh và ông ta, sắp xếp cho chúng ta một chuyến đi đến Furano. Về phần chủ nhà biết nói tiếng Trung, thật ra là do ông ta chu đáo thôi!”

Thì ra... Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn anh, Đường Diệc Diễm đã chuẩn bị nhiều như vậy, tôi lại cái gì cũng không biết.

“Diệc Diễm, cảm ơn anh!” Hao hết tâm tư làm cho tôi vui vẻ.

“Chỉ cần em vui vẻ, cái gì cũng đáng giá!” Đường Diệc Diễm hôn lên trán tôi. “Anh không muốn Duyệt Duyệt của anh phải lưu bất kì một giọt nước mắt nào hết!”

Diệc Diễm, vui quá mà khóc, cảm động nhiều đến nỗi không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Tôi nợ anh nhiều lắm, tôi nghĩ, tôi cũng có thể chân thành thổ lộ với anh, thổ lộ hết lòng mình. Ngày mai, ngày mai tôi sẽ nói cho anh!

“Em vui vẻ, cục cưng của chúng ta cũng sẽ vui vẻ, không phải sao?” Đường Diệc Diễm ôm tôi ngồi lên ghế, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của tôi, ánh mắt tựa

như đang đối đầu với bảo vật của mình.

Mà tôi, trong lòng lại tồn tại một trận không được tự nhiên, chu môi: “Như vậy cục cưng quan trọng hơn hay là em quan trọng hơn?” Tôi nghĩ, mỗi một người phụ nữ có thai đều sẽ tùy hứng hỏi vấn đề này! Ngẫu nhiên cũng sẽ bởi vì anh rất chú ý đến cục cưng trong bụng mà ghen?

Đường Diệc Diễm kỳ quái nhìn tôi, cười nhẹ, rút tay về. “Còn có cả cách nói như thế này sao?”

“Đương nhiên!” Tuy rằng chỉ là vấn đề rất nhỏ nhặt, nhưng tôi lại vẫn cố chấp muốn biết đáp án.

“Có phải phụ nữ mang thai đều trở nên kỳ quái như vậy hay không?” Trước kia tôi tuyệt đối không bao giờ làm nũng với anh như vậy. Đại khái là anh rất kinh ngạc, không quen. Thực ra không phải bởi vì mang thai, mà là vì hạnh phúc! Người phụ nữ hạnh phúc đều không tự chủ được, muốn nghiệm chứng với người đàn ông mình yêu một vài vấn đề “nhảm chán”.

“Không được nói sang chuyện khác!” Tôi ôm cổ anh, không thuận theo cũng không buông tha.

“Đều quan trọng như nhau!” Đường Diệc Diễm giảo hoạt cười.

“Không được! Chỉ có hai lựa chọn: A- mẹ, B- cục cưng.”

“Cục cưng cũng là con của em đấy nhé!” Đường Diệc Diễm buồn cười mím môi, không nghĩ rằng tôi lại quyết hỏi cho bằng được!

“Mau chọn đi!” Tôi làm bộ như muốn bóp cổ anh: “Chọn!”

“Được được... Em, chính là em, A- mẹ!” Rốt cuộc, anh cũng nói ra đáp án mà tôi muốn. Tôi buông tay, dựa vào trong lòng anh, đắc ý cười: “Thế thì còn được!” Một vấn đề hoàn toàn không thực chất, không có ý nghĩa, lại bởi vì Đường Diệc Diễm trả lời làm cho tôi vui vẻ không thôi.

“Vậy anh và cục cưng ai quan trọng nhất!” Sùng nịch ôm tôi, Đường Diệc Diễm cũng bắt chước hỏi lại.

“Đều quan trọng như nhau!” Tôi cũng học theo anh.

“Không được! A- ba ba, B- cục cưng! Chỉ được chọn một cái!” Đường Diệc Diễm lại bắt đầu lặp lại, chọc tôi nở nụ cười.

“Sao có thể như vậy được!”

“Mau chọn đi!”

“Không... Đừng đùa nữa, buồn quá, đừng mà!”

“Em nói... Em nói... Đương nhiên là... B- cục cưng rồi!”

“Đáng giận...”

“A... đừng, buồn quá, em sai rồi, sai rồi... là A... Chọn ba ba!”

“...”

Cuối cùng, những tiếng đùa nháo dần dần biến thành những thanh âm yêu kiều làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

“Diệc... Diệc Diễm!”

“Anh sẽ cẩn thận...”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 6

Ý nghĩa của hoa oải hương, chờ đợi tình yêu! Tôi cuối cùng cũng đợi chờ được tình yêu của mình rồi sao? Sau khi đã trải qua nhiều thăng trầm như vậy, tôi đã chờ đợi được tình yêu, chờ đợi được hạnh phúc ư? Tôi nghĩ đúng vậy, quay đầu nhìn về phía Đường Diệc Diễm. Tình yêu của tôi, hạnh phúc của tôi, giờ đây gắn bó với người đàn ông này, còn cả đứa nhỏ trong bụng, hạnh phúc của chúng tôi!

“Diệc Diễm... Em có chuyện muốn nói với anh!” Tôi kéo tay Đường Diệc Diễm, đứng giữa biển hoa màu tím, nhìn anh.

“Sao thế?” Khuôn mặt Đường Diệc Diễm bỗng biến sắc, tôi hẳn là không nhìn lầm, anh luôn nhìn tôi với vẻ mặt tươi cười, khi thấy tôi nghiêm túc, biểu tình trên mặt Đường Diệc Diễm có chút cứng lại, thậm chí khẩu khí của anh cũng có điểm không kiên nhẫn!

“Diệc Diễm!”

“Nếu là chuyện làm anh mất hứng, đừng nói!” Đường Diệc Diễm buông tay tôi ra, ánh mắt lảng tránh cái nhìn chăm chú của tôi, không nói gì, quay qua một bên.

Tôi hoang mang nhìn anh, sao bỗng nhiên...

Chẳng lẽ anh...

“Duyệt Duyệt, đừng nói phải đi hay cái gì đó bắt đắ dĩ với anh, anh nói rồi, cho dù em hối hận, anh cũng sẽ không buông tay!” Cuối cùng, Đường Diệc Diễm nhìn về phía tôi, bắt đắ dĩ thờ dài.

Ngay từ đầu... Tôi ngây dại đến quên cả buông tay. Ngay từ đầu... Hóa ra trong lòng Diệc Diễm vẫn có một vết thương, sự kháng cự hết lần này đến lần khác của tôi, lần lượt rời bỏ, đã trở thành một vết thương bén nhọn ở trong lòng anh. Anh thậm chí vẫn hoài nghi tôi sẽ lại rời anh mà đi. Không thể nghi ngờ, người đàn ông cho tôi nhiều nhu tình và kiên định như vậy, nhưng thứ tôi cho anh lại chỉ có đau xót!

“Diệc Diễm!” Tôi một lần nữa nắm chặt tay anh, thực xin lỗi, Diệc Diễm!

“Duyệt Duyệt, anh đã nói rồi, sau này chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, tại sao em vẫn không chịu tin tưởng?” Đường Diệc Diễm bắt đầu kích động, ngực cao thấp phập phồng, tay bắt lấy đầu vai của tôi.

Không phải, không phải Diệc Diễm!

“Diệc Diễm... Em không phải, không phải nhắc tới cái đó!” Tôi giải thích, cảm giác dở khóc dở cười, hóa ra tôi tí mĩ chân tình “thông báo” xem ra hoàn toàn ngược lại! Hơn nữa tôi không phải nên bội phục sức tưởng tượng của Diệc Diễm hay sao?

“Diệc Diễm, em muốn nói là... Thực ra, bây giờ em muốn nói với anh là em rất hạnh phúc... Cùng với anh một chỗ thực sự rất hạnh phúc, cho dù...” Tôi nhẹ nhàng căn môi: “Cho dù hạnh phúc này phải cùng người khác chia sẻ, em... có thể... có thể cùng cô ấy chia sẻ anh... Cả đời đứng ở phía sau anh!” Em có thể cả đời này không quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh anh, cho dù đứa nhỏ có lẽ chỉ là một đứa con ngoài giá thú, chỉ cần... Chỉ cần chúng tôi vĩnh viễn có thể ở bên cạnh anh, tất cả... Tôi đều có thể chịu được.

Tôi cũng nên buông một chút cứng rắn, vì anh, vì sự nghiệp của anh, tôi nguyện ý cùng một người phụ nữ ở bên cạnh anh!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm hoàn toàn ngây dại, có lẽ không nghĩ rằng tôi sẽ nói như vậy, trong mắt anh... là sự kích động đang ngập đầy, sào nào... Cuối cùng, anh vội vã bắt lấy tay của tôi: “Em thật sự khờ quá!”

Đúng vậy, người bình thường sao lại có suy nghĩ như thế, thậm chí còn ngốc hơn, chúng tôi... Chính là khó khăn như vậy mới có thể ở bên nhau, bất luận kẻ nào cũng không thể tách chúng tôi ra!

Bất luận là ai!

Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi, ở đây khắp nơi đều là hoa, tất cả hoa đều giám chứng cho hạnh phúc của chúng tôi, niềm vui của chúng tôi... Cho đến vĩnh viễn!

oOo

Nếu có thể, tôi thật sự không muốn trở lại thành phố này, thành phố tội ác. Nhưng có một số việc không có khả năng trốn tránh cả đời. Lúc máy bay bắt đầu hạ cánh, tôi hiểu, cái gì cần phải đối mặt vẫn sẽ đến, không bao giờ biến mất được. Đường Diệc Diễm kéo tay tôi đi ra cửa, nhìn dòng người này, trực giác muốn tôi buông tay ra, ở đây không phải là Nhật Bản, nơi này, Đường Diệc Diễm tựa như một ngôi sao sáng, nhất cử nhất động của anh, đảo mắt sẽ thành tiêu đề trên báo không biết chừng.

Nhưng Đường Diệc Diễm không chịu buông tay, đưa tôi chen qua đám đông, tôi thấy vài người dường như đang nhìn chúng tôi, rồi khe khẽ thì thầm, có phải đã nhận ra rồi không? Tôi xấu hổ cúi đầu, Đường Diệc Diễm không chịu buông tay, tôi cũng không có cách nào, đành phải đi theo anh, trốn tránh những ánh mắt đó, khi nào thì tôi bỗng nhiên cảm thấy ở bên anh là phải trốn tránh như vậy, có lẽ là từ hôm biểu lộ tình cảm với anh, tôi đã chấp nhận vĩnh viễn đứng sau lưng anh, cho dù không thể nhìn thấy ánh sáng!

Ngoài sân bay đã có người đến đón chúng tôi, xem ra hẳn là cấp dưới của Đường Diệc Diễm, như vậy anh ta nhất định cũng biết...

Tôi khó xử dừng bước.

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, biểu tình khó chịu, lúc thấy tôi vừa xuống sân bay đã muốn buông tay, anh chính là như vậy, mặt không chút thay đổi, lại khiến người ta cảm nhận được rõ sự tức giận của anh.

Tức giận? Tôi đã làm sai sao? Tôi còn không phải muốn ngăn cản mấy người không hiểu chuyện đó ác ý đã kích? Tính toán quá nhiều, không thể không cẩn thận!

Người đàn ông kia nhìn thấy chúng tôi đi tới gần, vội mở cửa xe, khoe mắt lơ đãng liếc tôi một cái, mím môi!

Động tác rất nhỏ này không tránh được ánh mắt của tôi, biết rõ tổng tài đã có vị hôn thê, mà bây giờ lại quang minh chính đại nắm tay một người phụ nữ khác như vậy.

Có thể nói anh không coi ai ra gì, hay là lo lắng không chu toàn?

Đường Diệc Diễm đương nhiên sẽ không thể không biết địa vị của anh trong thành phố này, nhưng tại sao anh còn muốn làm như vậy? Chỉ sợ chỉ có anh biết, quả thực, ngày hôm đó, sau khi tôi nói với anh những lời kia, tôi cảm thấy Diệc Diễm đang tính toán điều gì đó, anh không nói, ai cũng không có cách biết được!

Ngồi trên xe, Đường Diệc Diễm mới chịu buông ra, lòng bàn tay bởi vì anh găt gao nắm mà có một chút mồ hôi!

Tôi nắm chặt tay, nhìn cảnh vật bên ngoài càng ngày càng quen thuộc, đây là đường về nhà, anh không trở về công ty sao? Mọi nhân viên ở công ty đều đợi đón anh?

“Diệc Diễm... bây giờ anh không về công ty một chút sao?”

Hơn một tuần, công ty lớn như vậy, công việc sợ đã chồng chất như núi! Lúc tôi nói những lời này, người đàn ông kia xuyên qua kính chiếu hậu nhìn tôi một cái, ánh mắt quái dị, làm như lơ đãng, nhưng tay cầm vô lăng lại siết chặt!

Anh..

“Không cần phiền toái như vậy, anh muốn nghỉ ngơi một chút!” Đường Diệc Diễm cởi bỏ cúc áo ở cổ tay, thân nhiên nói, đầu dựa vào lưng ghế, tay phải ôm chầm lấy tôi, nhắm mắt dưỡng thần!

Trong xe một đường chạy thẳng, yên tĩnh đến quỷ dị!

Mà người đàn ông kia vẫn còn nhìn tôi, thấy tôi nhìn lại, ánh mắt lập tức bối rối trốn tránh, chợt dạ quay đi, không phải người do Diệc Diễm gọi tới sao? Tại sao đột nhiên cảm thấy anh ta là lạ!

Xe chậm rãi chạy, rốt cuộc cũng tới nơi.

“Đường tổng, đã đến nơi rồi!” Người đàn ông vừa dừng xe lại, lập tức báo cáo với Đường Diệc Diễm.

“Anh về công ty trước đi!” Đường Diệc Diễm mở mắt ra, thân nhiên nói, kéo tôi. “Đi thôi, Duyệt Duyệt, về đến nhà rồi!”

Về nhà? Không rõ tại sao, tôi cảm thấy Đường Diệc Diễm như là cố ý nói như vậy, cố ý để người đàn ông kia nghe thấy, mà sau khi anh ta nghe được lời nói của Đường Diệc Diễm, sắc mặt chợt biến đổi, ánh mắt mất tự nhiên lóe ra.

Chẳng lẽ là...

“Không phải anh sắp xếp anh ta tới đón chúng ta sao?” Đi đến hàng lang, tôi nhìn không được tò mò hỏi.

“Có vấn đề gì sao?” Đường Diệc Diễm lãnh đạm, lấy chìa khóa mở cửa.

Đương nhiên là có vấn đề, nếu không phải anh, chỉ sợ cũng chỉ có một người quan tâm đến hành tung của chúng tôi như vậy, có lẽ là vị hôn thê của anh, Phác Mi Thiên! Vị hôn phu mất tích một tuần liền, cùng người phụ nữ khác vui vẻ đi du lịch, cô ấy khẳng định là đã biết. Mà nếu là cô ấy phái người tới đón chúng tôi, như vậy đây là phản ứng của cô ấy, hoặc là “cảnh cáo”!

Đi vào trong phòng, tôi vẫn không ngừng lo lắng, nếu phán đoán của tôi không sai, vậy thì Đường Diệc Diễm không có lý do gì không biết, anh lại suy tính cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7

“Mệt không?” Đường Diệc Diễm kéo tay tôi ngồi vào ghế sofa. “Chân có đau lắm không?”

Tôi lắc đầu, bây giờ điều quan trọng nhất không phải cái này, mà là... “Diệc Diễm, thật ra em..”

“Không thấy mệt thật sao?” Đường Diệc Diễm ngắt lời tôi, đột nhiên duỗi người ra một chút, chân nhẹ nhàng nhấc lên, thân mình cúi xuống, đầu lập tức gối lên đùi tôi, mặt hướng vào bụng của tôi. “Anh dựa một chút, thân mình không có việc gì chứ?”

Tôi lắc đầu, cơ thể cũng ngã về lưng ghế mềm mại, thả lỏng người, quên đi mọi thứ. Nếu như cái gì anh cũng không muốn nói, vậy thì chỉ cần tin tưởng anh là tốt rồi.

Tay tôi nhẹ nhàng mon trón mái tóc đen nhánh của anh, lại phát hiện rõ ràng... “Diệc Diễm... Anh có tóc bạc rồi này!”

“Vậy sao?” Đường Diệc Diễm đang gối trên chân tôi khẽ nhích đầu một chút, điều chỉnh lại tư thế. “Hai... Già đi rồi!”

Già? Anh mới có 24 tuổi, còn chưa tới thời kì hoàng kim của người đàn ông đâu, vậy mà đã nói già?

Có điều, tuy rằng chỉ mới 24 tuổi lại trải qua nhiều chuyện như vậy, hẳn là mệt nhọc đi, bởi vì phải đối mặt với quá nhiều khó khăn!

Diệc Diễm... Vất vả lắm phải không? Nhiều trọng trách đặt trên vai anh như vậy!

“Diệc Diễm, để em nhỏ giúp anh!”

“Không được!” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu, bắt lấy tay tôi. “Có tóc bạc thì mới có thể bạch đầu giai lão!”

“Sao?” Tôi buồn cười nhìn anh, đây là kiểu suy luận gì vậy, anh còn có vẻ rất tin tưởng vào điều đó? Có điều... bạch đầu giai lão... Tôi và Đường Diệc Diễm ư?

Tôi ngẩn ra một lát, trong lòng dâng lên một trận lo lắng, buông lỏng tay, không nhỏ sợi tóc bạc kia nữa, khẽ mím môi. Đường Diệc Diễm bỗng đưa mặt tới gần bụng của tôi một chút, thân mình nhẹ nhàng run lên. “Duyệt Duyệt, anh cảm giác được cục cưng đang động này!”

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt vui sướng, ánh mắt tỏa sáng. “Vừa rồi... Cục cưng thật sự động đây!”

Tôi cười: “Đương nhiên, cũng đã vài tháng rồi, cục cưng đương nhiên sẽ động!” Tôi thậm chí mỗi ngày đều cảm giác được có một trái tim nữa đang nhảy lên, một sinh mệnh kéo dài huyết mạch của tôi và Diệc Diễm.

“Thật thần kỳ!” Người đàn ông trước mặt tôi đây đúng là không che giấu được sự vui sướng, biểu tình không thua gì Colombo phát hiện ra châu lục mới.

“Anh muốn nghe thêm một chút” Vừa dứt lời, không đợi tôi phản ứng lại, anh đã trực tiếp nghiêng mặt áp đến bụng của tôi.

“Thật sự đang động, lại đang động nữa kia!”

Tôi dở khóc dở cười, lâu như vậy anh mới phát hiện đứa nhỏ của mình biết “động”! Anh thật đúng là giống như một đứa trẻ!

Dần dần, mọi mệt bắt đầu kéo đến, trò chuyện với Đường Diệc Diễm câu được câu không, mí mắt cũng chậm rãi trĩu xuống... Trong lúc mơ màng, sức nặng trên đùi cũng dần biến mất, thân mình bị kéo vào một vòng ôm ấm áp, tôi thoải mái dựa nhanh, than nhẹ!

Có người sờ vuốt hai má của tôi, nhẹ nhàng hôn lên vành tai tôi, thì thầm: “Nhanh thôi... Mọi thứ sẽ nhanh chóng ổn thoả... Duyệt Duyệt!”

“Anh sẽ không để bất cứ kẻ nào phá hư chúng ta!”

“Bất cứ ai...”

Một giọng nói tựa như ảo giác, hơi thở nóng bỏng mà chân thật thổi tới bên tai tôi.

Mệt mỏi, muốn mở to mắt nhưng lại không có khí lực, hoặc là vì tôi không muốn rời khỏi vòng tay quá đỗi ấm áp này.

“Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...”

Diệc Diễm... Anh rốt cuộc đang suy tính điều gì? Vì cái gì hạnh phúc lại giống như mộng ảo, không chút chân thật như vậy?

Ngày hôm sau tỉnh lại, tôi không thấy Diệc Diễm, di động được đặt ngay trên giường, mặt trên cũng soạn sẵn một dòng chữ: Duyệt Duyệt, có việc thì gọi điện thoại cho anh, buổi tối anh sẽ trở về cùng em ăn cơm... Diệc Diễm.

Xốc chăn lên, tôi ra khỏi phòng ngủ, thoáng bước đến ban công. Hoa viên dưới lầu, một đám trẻ con đáng yêu đang vui vẻ nô đùa, tôi ngọt ngào xoa bụng, cảm thụ được một sinh mệnh nhỏ bé khẽ động. Mỗi ngày qua đi, đứa nhỏ đã chậm rãi lớn dần lên, rồi sẽ có một ngày, con cũng sẽ nắm tay tôi và Diệc Diễm, gọi chúng tôi là ba mẹ, cũng sẽ hoạt bát cười đùa giống lũ trẻ dưới kia.

Cục cưng!

Tôi ngọt ngào cong lên khóe miệng. Đúng vậy, lúc này thật hạnh phúc, không cần nghĩ nhiều, chỉ cần chuyên tâm chờ đợi tiểu sinh mệnh ra đời! Thờ ờ

một hơi, tôi theo thói quen đi đến phòng khách, bật ti vi lên, sau đó bước thẳng vào phòng rửa mặt.

Âm thanh từ ti vi phát ra rõ ràng, những lúc ở nhà một mình, tôi luôn thích mở ti vi, như vậy, ít nhất có thể tạo cho mình ảo giác rằng trong nhà cũng không phải chỉ một mình tôi cô đơn!

“Hôm nay, ngày 28 tháng 10, tập đoàn Giang Nguyên, một tập đoàn lớn từng làm cho khắp thương giới khiếp sợ lại một lần nữa khiến thương giới phải chú ý. Nhưng lần này lại không giống với lúc trước, hôm nay, người phát ngôn của tập đoàn Giang Nguyên chính thức tuyên bố tập đoàn đã phá sản, gây chấn kinh trong toàn thương giới. Vốn dĩ được coi là mặt trời đang buổi ban trưa, tập đoàn Giang Nguyên bỗng nhiên lâm vào khủng hoảng kinh tế. Một số nguồn tin bên ngoài cho hay, sự việc này có liên quan trực tiếp đến vị tổng tài mới nhận chức, hiện vẫn đang né tránh truyền thông. Từ khi tập đoàn rơi vào khủng hoảng kinh tế tới nay, tổng tài vẫn chưa hề lộ diện, ai cũng không biết anh ta đang ở đâu. Theo...”

“Ba” bản chải đánh răng trong tay tôi rơi xuống, bởi vì quá mức kinh ngạc, trong đầu còn chưa có cách nào tiêu hóa được một chút tin tức vừa nghe. Tôi chậm rãi ra khỏi phòng rửa mặt, đại ra đứng trước màn hình ti vi. Tập đoàn Giang Nguyên thật sự... Giang Minh đâu... Lí Hồng đâu...

“Linh!” Tiếng chuông điện thoại bèn nhộn chọt vang lên, tôi giật bản mình. Di động, di động ở chỗ nào? Tôi bối rối tìm kiếm, rốt cuộc cũng tìm được nơi phát ra tiếng nhạc, Diệc Diễm!

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh, ấn phẩm nghe.

“Diệc Diễm!”

“Duyệt Duyệt... Đêm nay có một bữa tiệc, em ở nhà chuẩn bị một chút, đợi lát nữa sẽ có chuyên viên trang điểm họ Trương đến!”

“Nhưng...”

“Đường tổng!” Đầu dây bên kia vang lên một tiếng gọi khẽ.

“Cứ như vậy đi!” Đường Diệc Diễm vội vàng ngắt điện thoại, bên tai truyền đến những tiếng tí tí kéo dài. Trong đầu tôi vẫn là một mảnh mờ mịt, như thế nào... bữa tiệc. Tiệc của công ty sao? Anh... bảo tôi đi?

Còn vị hôn thê của anh thì sao? Sự hỗn loạn trong lòng lại càng tăng thêm bất an. Bữa tiệc này, có khi nào lại là một “Hồng Môn Yến” không?

Nhưng không hề cho tôi có thời gian suy nghĩ, một đám người đã vội vàng gõ cửa bước vào nhà, nhìn bọn họ cầm bao lớn bao nhỏ nối đuôi nhau đi đến, đầu vào đẩy bắt đầu giúp tôi trang điểm. Đối với sự nghi vấn của tôi, họ cũng chỉ biết một đường lắc đầu đáp lại. Một giờ sau, một chiếc xe đã đợi sẵn ở dưới lầu, tôi trước sau vẫn chỉ biết ngây ngốc mê man, để mặc bọn họ lôi kéo ngồi vào trong xe, gắt gao nắm chặt túi xách trong tay.

Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Đây thật sự là một yến hội long trọng, trang trí xa hoa, những đoàn danh xe cũng tập hợp một chỗ, rồi cả những nhân vật nổi tiếng tôi đã nhìn quen mắt kia, rốt cuộc...

“Tuyên bố kết hôn?” Tôi khiếp sợ nhìn về phía Đường Diệc Diễm. Anh gắt gao nắm lấy tay tôi, làm như không nhìn thấy vẻ khiếp sợ của tôi, kéo tôi bước ra khỏi phòng nghỉ.

“Diệc Diễm!” Tôi kinh hãi lui về phía sau, Đường Diệc Diễm muốn làm gì? Anh nói là muốn tuyên bố kết hôn, tôi và anh?

“Đi thôi!” Đường Diệc Diễm đẩy cửa ra, tôi theo bản năng lấy tay chống đỡ cái trán, những thanh âm “sát sát” lập tức vang lên không dứt. Cảm giác được cả một đoàn người xúm lại đây, phía trước chúng tôi lập tức trở nên chật như nêm, tôi quần bách lui về bên người Đường Diệc Diễm. Suốt một đường, anh đều gắt gao nắm tay tôi, che chở cho tôi, nhưng tuyệt không cho phép tôi lùi bước!

Tôi quay đầu, mắt vẫn lơ đãng thấy được một người, Phác Mi Thiện? Cô ấy đang đứng ở một góc sáng sủa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chúng tôi nắm chặt tay nhau, cô ấy... nét mặt không chút gọn sóng, nhưng khóe miệng vẫn là hơi hơi run rẩy. Ánh mắt đó... làm cho người ta nghĩ mà sợ!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 8

“Đường tổng, đây là vị hôn thê của ngài sao?”

“Vậy còn Phác Mi Thiện tiểu thư thì thế nào?”

“Đường tổng, vị này cũng là thiên kim tiểu thư nhà tài phiệt phải không?”

“Xin hỏi, Đường tổng đã nhiều lần tuyên bố hôn ước, hơn nữa mỗi lần đều là những người khác nhau, xin hỏi có nguyên nhân gì đặc biệt không?”

“Đường tổng...”

Tất cả mọi người đều bày ra vẻ nghi vấn trước mặt chúng tôi, Đường Diệc Diễm mặt không chút thay đổi, dùng sự im lặng đáp lại toàn bộ nghi vấn của phóng viên, kéo tay tôi xẹt qua người Phác Mi Thiện đi lên trên đài, bên dưới là một sự tĩnh lặng, tất cả đều đang nhìn tôi, cảm giác này giống như...

Tôi bất giác lui lại phía sau, liếc mắt nhìn Đường Diệc Diễm: “Diệc Diễm, anh đây là...”

“Các vị... Bây giờ chúng tôi xin phép mời tổng tài của tập đoàn Đường thị và vị hôn thê Diệc tiểu thư tiến hành nghi thức cắt băng!” Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố, dưới đài càng thêm náo nhiệt, tôi cầm lấy tay Đường Diệc Diễm, không chịu buông ra, lại nhìn anh lần nữa, vị hôn thê? Nếu không phải anh, người chủ trì sẽ không dám nói như vậy, nhưng... Anh nói vị hôn thê, vậy còn Phác Mi Thiện? Cô ấy sẽ thế nào? Sao mọi chuyện lại lập tức chuyển biến đột ngột như vậy?

“Diệc Diễm!”

“Nào, lại đây!” Đường Diệc Diễm kéo tôi, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, tôi túm lấy làn váy đang chấm đất, rụt rè theo Đường Diệc Diễm đi lên, cũng không dám nhìn những người ở dưới khán đài, theo lễ nghi tiếp nhận cây kéo cắt băng trong tay một cô gái, cho đến khi dưới đài vang lên vô số tiếng vỗ tay, quả bóng trước mặt bung ra, ánh sáng không ngừng chiếu vào, tôi mới hiểu được, hiện tại, hiện tại tôi, hiện tại bản thân mình, hiện tại Diệc Suong Phi, đang quang minh chính đại đứng bên cạnh Đường Diệc Diễm, trước mặt bao nhiêu người!

Tôi lặng lẽ đứng, hoàn toàn quên cả phản ứng, mặc cho Đường Diệc Diễm ôm tôi, mặc cho những ánh đèn trước mắt...

Tất cả... giống như cảnh trong mơ!

“Diệc Diễm, sao anh có thể...” Đi theo Đường Diệc Diễm từ trên đài xuống dưới, tôi vừa muốn mở miệng, phía xa đã thấy được Phác Mi Thiện đi về phía chúng tôi, ôn hòa cười, khoe miệng nhếch lên.

“Chúc mừng hai vị!” Vị hôn thê chúc phúc nghe như thế nào, như thế nào không được tự nhiên, chớ nói cô ấy vẫn là vị hôn thê đương nhiệm của Đường Diệc Diễm, vị hôn phu của mình công khai dẫn người phụ nữ khác xuất hiện trước mặt công chúng, chỉ sợ bây giờ cô ấy còn xấu hổ hơn rất nhiều khi còn đứng bên cạnh Đường Diệc Diễm với dáng vẻ cao quý, còn khó xử hơn cả Trương Tuyết Ngưng! Cho dù cô ấy muốn bảo trì dáng vẻ đến thế nào, nhưng trên mặt vẫn che giấu không nổi sự quần bách, khó xử.

“Diệc Diễm, anh tùy tiện giải trừ hôn ước của chúng ta, có phải hẳn là nên cùng Hàn thị thương lượng một chút hay không?” Phác Mi Thiện thông dong nói, ngẩng cao đầu, không thèm nhìn tôi một cái, lời của cô ấy nói rất kỳ quái, hôn nhân của hai người cũng đề cập đến Hàn thị, chỉ sợ cô ấy so với bất cứ ai đều rõ ràng hôn nhân của mình và Đường Diệc Diễm đại biểu cho cái gì, bây giờ, thứ cô ấy có thể uy hiếp cũng chỉ có lợi ích của Đường thị, như vậy quả thực rất đáng buồn!

“Tôi không phải là người tùy tiện, tôi nghĩ cô sẽ hiểu được nhanh thôi!” Đường Diệc Diễm trả lời không chút lưu tình, nhìn sắc mặt Phác Mi Thiện ngày càng tệ, kéo tay của tôi, xẹt qua người cô ấy, không dừng lại dù chỉ một giây.

“Diệc Diễm!” Một đường yên lặng theo anh đến bãi đỗ xe, tôi hiểu rằng mục đích của Đường Diệc Diễm đã đạt được, anh muốn tôi đứng bên cạnh anh, xuất hiện trước mặt mọi người, anh muốn...

“Diệc Diễm, anh như vậy, tập đoàn điện tử Hàn thị sẽ...” Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để ý, là thật tâm, thật sự có thể nhẫn nại!

“Anh hiểu, nhưng anh không muốn em tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!” Đường Diệc Diễm ngắt lời tôi, khẽ dùng một chút: “Em có biết, lúc em ở Nhật nói những lời kia, anh cảm thấy thế nào không?”

Nhật Bản? Lúc đó tôi cho rằng đó là biểu hiện cho tình cảm chân thành nhất của tôi, anh lại nghĩ...

“Duyệt Duyệt, như vậy sẽ chỉ làm anh cảm thấy mình khiến em chịu thiệt, em nói nguyên ý cùng người phụ nữ khác chia sẻ anh, em thật sự yêu anh sao? Yêu anh, em không biết ghen à? Nhưng tại sao...?” Đường Diệc Diễm dừng bước, nhìn tôi, tay đặt trên đầu vai của tôi: “Em thật sự yêu anh sao?”

Anh nghĩ như vậy, tôi nên nói gì, trong lòng Diệc Diễm vẫn còn băn khoăn đối với tôi, sai lầm, dây dưa, hiểu lầm, gây dục, khiến chúng tôi cho dù đã vượt qua tất cả, vẫn không thể tránh khỏi sự ngăn cách, nghi kỵ, tôi không ngờ mình thô lỗ tâm tình lại làm anh có cảm giác như vậy!

Diệc Diễm...

“Em yêu anh, em thật sự yêu anh, em nói có thể cùng một người phụ nữ khác chia sẻ anh là mình chứng tốt nhất của em, thực ra em ghen tị, ghen tị đến phát điên, em không muốn có người phụ nữ khác ở bên cạnh anh, em thậm chí thầm nghĩ anh chỉ có một mình em, thật sự, Diệc Diễm, em không muốn anh nghĩ như vậy, em...” Diệc Diễm, bây giờ em thật sự không thể rời khỏi anh, mặc kệ con đường phía trước gian nan thế nào, em đều phải ở bên cạnh anh, em yêu anh!

Anh tại sao có thể nghĩ như vậy, sao có thể!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi, gất gao ôm lấy tôi: “Chúng ta kết hôn đi, anh không muốn có gì thay đổi, chúng ta kết hôn nhé, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc, hiện tại, không ai có thể ngăn cản chúng ta, nhận lời với anh đi!”

Diệc Diễm... Diệc Diễm, đời này, em sẽ chỉ là vợ của anh, chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian, em không sợ, mặc kệ như thế nào, em chỉ muốn ở bên cạnh anh!

Tôi ôm chặt Đường Diệc Diễm, không ngừng ở trong lòng anh gật đầu: “Diệc Diễm, chúng ta kết hôn đi!” Kết hôn!

“Thật chứ?” Đường Diệc Diễm dường như không ngờ rằng tôi sẽ dễ dàng nhận lời như vậy, dù sao một khắc trước tôi vẫn còn quá nhiều băn khoăn. Nhưng tôi hiểu, chúng tôi đã trải qua nhiều chuyện, lãng phí nhiều thời gian như vậy, và người đàn ông xuất sắc này cũng chỉ có lúc ở trước mặt tôi mới không khăng khăng được, anh vì tôi mà làm tất cả mọi chuyện. Bất gặp ánh mắt Đường Diệc Diễm nhìn tôi thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, trái tim tôi bỗng thấy đau đớn, lúc này đây, tôi còn có thể làm thế nào, làm thế nào anh mới có thể hiểu được?

“Nếu anh không muốn, em cũng sẽ không từ bỏ ý định!” Tôi chu miệng, lấy tay chọc nhẹ lên ngực Đường Diệc Diễm, buồn cười mím môi, như thế nào tôi cũng không muốn buông tay!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm vui mừng bắt lấy tay của tôi, giọng nói bởi vì kích động mà run rẩy: “Duyệt Duyệt... Em...”

“Diệc Diễm... Cưới em đi, em không muốn... cùng người phụ nữ khác chia sẻ anh!” Trong lòng, một chút ít cũng không muốn cùng người phụ nữ khác có được anh, em... là của anh, anh cũng chỉ có thể là của em!

Năm năm, người đàn ông này cùng tôi khúc mắc bảy năm, liên tục bỏ lỡ, sau này, chúng ta sẽ đem thời gian mất mát bồi thường gấp bội!

Rốt cuộc... Không xa rời nhau!

“Nhưng em có một điều kiện?”

“Ngoài đời ý ra, cái gì cũng được!” Bàn tay Đường Diệc Diễm bắt đầu không an phận tuần tra tới lui trên người tôi!

“Thế nào... Có!” Tôi trốn tránh, mặt đỏ bừng, dứt quãng nói: “Em chỉ muốn một hôn lễ nho nhỏ, không cần quá phô trương tốn kém!” Lấy thân phận hiện tại của Đường Diệc Diễm, nếu là hôn lễ của anh sẽ oanh động đến cỡ nào chứ, sẽ không hề kém đám cưới của ngôi sao, tôi lại không thích kiểu đó này, không thích những người đó. Thầm nghĩ... được người thân chúc phúc cùng với người đàn ông tôi yêu thế là đủ!

“Không thành vấn đề!” Đường Diệc Diễm tới gần thân thể của tôi, đôi môi cực nóng bức thiết hôn lên môi tôi. “Cái gì... cũng nghe theo em!”

“Diệc Diễm...”

Nhưng trên đời gió vẫn lùa tường, từ hôm cất băng, giới truyền thông đã đánh hơi được mùi bất thường, thông minh như bọn họ, mấy ngày trước hôn lễ của chúng tôi, báo chí bốn phương tám hướng đã tràn lan tin tức, không thể tránh khỏi.

“Tổng tài mới nhậm chức của tập đoàn Đường thị cưới mối tình đầu!”

“Phu nhân Đường thị lần thứ ba đổi chủ, người phụ nữ thần bí cuối cùng cũng bước ra ánh sáng!”

“Tổng tài Đường thị bỏ rơi vị hôn thê, sắp cưới người thứ ba!”

Thậm chí, còn có người nhảy ra kể nọ cũ, tiết lộ chuyện nhiều năm trước Đường Diệc Diễm đại náo quán bar, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ chứng minh năm đó tôi chính là “đầu số” khiến Đường Diệc Diễm tranh giành tình nhân, các tin tức không chính xác lại làm cho người ta dở khóc dở cười chiếm lĩnh toàn bộ trang nhất các tạp chí!

Cho nên, tôi thật sự không thích, không thích bị người ta biến thành đối tượng để “nghiên cứu”!

Đường Diệc Diễm ôm tôi tay lật xem báo chí, cười nhẹ.

“Anh còn cười được?” Tôi hờn dỗi trừng anh một cái, báo chí hoàn toàn “tô điểm” cho tôi trở thành một người vô cùng có sức hút quyến rũ công tử nhà giàu, thành “người phụ nữ kim cương”. Tôi không thể không bội phục “khả năng bóng gió” của các nhà báo!

“Xem kia, còn có người đưa tin em đã sinh đứa nhỏ, lại là sinh đôi? Còn có một đứa con gái ba tuổi?” Đường Diệc Diễm thật ra không tức giận, những tin tức này đã quá quen thuộc với anh, bây giờ anh hoàn toàn bình tĩnh mà đối diện, coi như là một câu chuyện cười.

Anh cười vui vẻ, ôm tôi. “Duyệt Duyệt... Chúng ta cũng không thể khiến bọn họ thất vọng!” Nói xong, môi anh cố ý chạm nhẹ lên tai tôi, hai bên tai tôi lập tức trở nên đỏ bừng, giờ mà anh còn đùa được! “Đường Diệc Diễm!” Người ta buồn bực muốn chết, anh còn có tâm tư nói giỡn!

Từ hôm đó, tâm tình Đường Diệc Diễm trở nên dị thường hưng phấn, giống như chuyện gì đối với anh đều không quan trọng, ngay cả bình thường cũng thường xuyên tươi cười, tôi không thể không tán thưởng một chút “quyền lực” của mình!

“Thiếu gia, tiêu thư!”

“Duyệt Duyệt!” Giọng quen thuộc, rõ ràng đến như vậy, tôi đang ở trong lòng Đường Diệc Diễm vội quay đầu lại.

“Ba, mẹ!” Đúng là ba mẹ! Đã lâu không gặp, tôi kích động nhìn ba mẹ đang đứng cùng người giúp việc, mẹ nhìn tôi với đôi mắt ngập nước, thân mình run run. Ba năm, ba năm rồi chúng tôi chưa gặp!

“Mẹ! Ba!”

Tôi đứng lên, bỏ nhào vào lòng hai người, hạnh phúc khóc, ôm mẹ, vẫn là cảm giác ấm áp như vậy, một chút cũng không thay đổi. “Mẹ...!”

Sau đó tôi mới biết được, hóa ra vài ngày trước khi tôi có ý định thông báo với ba mẹ, Đường Diệc Diễm đã giấu tôi liên lạc với ba mẹ trước, không biết anh dùng cách gì, mà ngay cả người luôn nghiêm nghị như ba tôi, dường như cũng đôi với con rể rất là vừa lòng. Ở trên mặt anh, tôi khó mà không nhìn thấy được sự vui sướng!

Mà lúc này, tôi giống như một đứa trẻ, tham lam nằm trong vòng ôm của mẹ, làm nũng: “Mẹ...” Hiện tại, tôi vô cùng hạnh phúc, ba, mẹ, còn có người tôi yêu, và cả tiểu bảo bối sắp sinh của tôi, tôi... hạnh phúc như vậy, lại có chút sợ hãi sẽ mất đi!

Ông trời, hãy để tôi tham lam một chút đi! Năm ngày sau, tôi rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này, ngày tôi gả cho người đàn ông này. Hôn lễ của chúng tôi tổ chức ở Holiday Villa, ngoài ba mẹ và những bạn bè thân thiết, người đến cũng không nhiều, nhưng hạnh phúc là tốt rồi, không phải sao? Khi tôi mặc áo cưới nắm tay ba bước trên thảm đỏ, nhìn người đàn ông đứng lẳng lẽ ở phía trước, đây là người đàn ông tôi yêu, là hạnh phúc của tôi, ông xã!

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, chậm rãi đón lấy bàn tay tôi từ trong tay ba, hạnh phúc tràn đầy lồng ngực, khiến người ta chóng mặt!

“Con đồng ý!”

“Con đồng ý!”

....

Có lẽ vào lúc này, cũng chỉ có ba chữ này có thể biểu đạt niềm vui sướng!

“Bành!” Lúc Đường Diệc Diễm hôn tôi, những dải băng đầy màu sắc tung bay khắp bốn phía, chứng minh cho hạnh phúc của chúng tôi, tất cả mọi người đều đứng lên, hò hét, vỗ tay!

Môi Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng chạm vào tai tôi, khẽ nói: “Hôm nay, anh cho phép bà xã của anh roi lệ, bởi vì hạnh phúc!”

“Đồ ngốc!” Nước mắt đã sớm đầy hốc mắt, tôi ôm chặt anh, vui vẻ đón nhận sự chúc phúc của mọi người.

Mười bảy tuổi quen biết, bảy năm sau, tôi rốt cuộc cũng gả cho người đàn ông này, người đã từng là nỗi đau của tôi, người tôi từng nghĩ là ác ma.

“Diệc Diễm!”

Hạnh phúc... Cách tôi rất rất gần! Bên người tất cả đều là hương vị của “nó”!

Hôn lễ xong xuôi, tôi khoác áo của Đường Diệc Diễm, đứng ở cửa nhận lời chúc của bạn bè thân thiết, cùng họ bắt tay nói lời tạm biệt!

Xa xa, tôi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, là... Đường mẫu. Đường gia, ngoài bà ấy, cha của Đường Diệc Diễm, còn có vài người tôi không biết tên, cũng chỉ có Đường Ti Lê đến đây, Đường Triết Lý không xuất hiện, tôi cũng không hỏi, dù sao, ông ta có bao nhiêu chán ghét tôi, tất cả mọi người đều biết, ông ta còn chờ nhìn thấy “kết cục” của tôi như thế nào lúc trong thời khắc hạnh phúc nhất?

“Mẹ!” Tôi hô to một tiếng, tôi nghĩ, hiện tại tôi nên gọi bà ấy như vậy, bà ấy hẳn là sẽ không bài xích, dù sao tôi đã gả cho Đường Diệc Diễm, bà ấy tới tham gia hôn lễ có phải cũng là thử bắt đầu tiếp nhận tôi hay không? Nếu vậy, tôi là bề dưới, nên thể hiện thành ý của mình trước?

Đường mẫu thấy tôi gọi bà ấy, rõ ràng là lấp bắp kinh hãi, có lẽ không ngờ tôi sẽ có thái độ như vậy, có lẽ trong lòng bà ấy, tôi hơn phân nửa là ý vào con bà ấy sùng ái mà kiêu ngạo, nhất định sẽ đối với bà ấy không hoà nhã, cho nên, lúc tôi chân thành gọi bà ấy như vậy, bà ấy ngược lại có chút hoảng hốt!

Trên mặt bà ấy hiện lên một chút dị thường, ánh mắt quái dị nhìn tôi, mím môi!

“Mẹ...” Đường mẫu do dự nhìn tôi, muốn nói lại thôi, bà ấy có chuyện muốn nói với tôi ư? Ngay lúc tôi muốn tiến thêm một bước hỏi Đường mẫu, sắc mặt của bà ấy lại nhanh chóng biến đổi, ánh mắt nhìn Đường Diệc Diễm đang chậm rãi tới gần.

Bà ấy...

“Diệc Diễm!”

“Mẹ!” Đường Diệc Diễm bình thản nhìn liếc mẹ mình một cái, ánh mắt lạnh lẽo, ít nhất khi nhìn mẹ tôi, anh còn để chịu hơn, luôn mang theo ý cười, nhưng khi nhìn mẹ của mình...

Anh là không phải ghi hận trước kia Đường mẩu đối với tôi như vậy mà...

“Duyệt Duyệt, em lên xe trước chờ anh, nói với ba mẹ một tiếng, anh sẽ lên sau!” Tôi cảm cảm giác được khi Đường Diệc Diễm nói những lời này, thân mình Đường mẩu nhẹ nhàng biến đổi, đôi mắt thoáng qua... hoảng sợ?

Tôi nghĩ, có cơ hội tôi vẫn nên nói chuyện với Diệc Diễm, dù sao, Đường mẩu đã bắt đầu muốn tiếp nhận tôi, tuy rằng chúng tôi trước kia rất không thoải mái, nhưng ít nhất, bây giờ tôi gọi bà ấy là “mẹ”, bà ấy cũng không phản đối!

“Bà thông gia ở bên kia sao?” Tôi vừa ngồi vào trong xe, mẹ bèn chỉ vào hai bóng người ở bên ngoài. “Duyệt Duyệt, chúng ta có cần qua đó một chút không?”

“Không cần đâu! Diệc Diễm bảo con không cần!”

“Vậy được không? Cùng người có tiền kết thông gia thật đúng là phiên toái !” Mẹ đột nhiên thở dài, nhìn quần áo trên người. “Quần áo đắt tiền này mặc đúng là khó thờ!”

Tôi buồn cười kéo tay mẹ, nhẹ nhàng nói khẽ: “Thật sự, con cũng cảm thấy như vậy!”

Mẹ nhìn tôi, chúng tôi nhìn nhau cười, cha ngồi đằng trước có chút không hài lòng: “Hai mẹ con mỗi lần đều gạt tôi sang một bên, nhưng may mắn bây giờ tôi đã có con rồi!” Trên mặt ba tràn đầy đắc ý, đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy ba nhắc tới một người, mà trên mặt lại có biểu tình tán dương như vậy. Xem ra, Đường Diệc Diễm thật sự khiến họ vui vẻ!

Nhưng, nếu họ biết khúc mắc trước kia của chúng tôi, không biết còn có thể vui vẻ như vậy không, tôi vụng trộm le lưỡi, trước kia... Đó là chuyện rất lâu, hiện tại, tôi đã kết hôn, lại sắp làm mẹ ,tất cả... giống như một giấc mơ, lúc tôi nghĩ tới những thời khắc khó khăn nhất, thời gian hạnh phúc của tôi bỗng nhiên lại đến!

“Ba mẹ, hai người nói chuyện gì vậy?” Đường Diệc Diễm không biết khi nào đã trở lại, ngồi vào bên người tôi, dặn dò lái xe, tôi theo trực giác nhìn thoáng qua bên ngoài: “Diệc Diễm, mẹ đâu?” Anh không phải cùng bà ấy nói chuyện sao?

“À, bà ấy đã trở về!” Đường Diệc Diễm thân nhiên nói, xoay người, càng không ngừng cùng mẹ tôi nói gì đó, hai lão nhân thật sự vui vẻ, âm thanh trên xe đều là chuyện tình khoái trá.

Lúc xe về đến Đường trạch, tôi gần như đã ngủ, tuy rằng Đường Diệc Diễm đã uống bớt rất nhiều rượu giúp tôi, tôi vẫn không thể thoát được. Mắt cá chân lại bắt đầu truyền đến cơn đau nhức. Sắp xếp cho ba mẹ xong, Đường Diệc Diễm bèn dặn người giúp việc bụng tới một chậu nước ấm cho tôi ngâm chân.

“Diệc Diễm!” Mí mắt của tôi nặng trĩu, trên mặt Đường Diệc Diễm mang theo một tia ứng phó, vài sợi tóc đen rủ xuống. Anh mềm nhẹ xoa bóp cho tôi, không ngừng làm dịu mắt cá chân của tôi. “Có thoải mái không?”

Tôi khẽ gật đầu, cảm động ôm cổ anh: “Diệc Diễm, anh nên nghỉ ngơi một chút đi!” Hôm nay anh thoải mái chề chén, một bàn tiếp một bàn kính rượu, nhất định cũng mệt chết rồi.

Đường Diệc Diễm gạt đầu, xoa xoa bàn tay, thoải mái nằm xuống bên người tôi, sau đó kéo cả cơ thể tôi xuống, chúng tôi lập tức song song ngã trên giường. Tay anh nắm lấy bàn tay của tôi, ánh mắt nhìn lên trần nhà, ngây ngốc cười, khóe miệng cong lên!

“Anh đang nghĩ gì thế?” Tôi tò mò cũng nhìn lên trần nhà, không hiểu có gì, sao lại khiến anh cười kỳ quái như vậy!

“Duyệt Duyệt... Em biết không? Mỗi khi em ngủ, anh đều thích nhìn em từ trong gương!” Tôi nhìn kỹ, giữa các chùm hoa chạm khắc quả thực có một mặt gương, tưởng như khuôn mặt của chúng tôi được nằm trên gương, giống như một bức tranh. Bên trong chỉ có chúng tôi!

“Lúc đó anh nghĩ, như vậy thật giống một bức ảnh cưới!” Miệng anh nhếch lên một chút, anh quay đầu, hàng lông mi dài chạm tới mắt tôi, hơi thở nóng bỏng thổi trên mặt của tôi, hương vị nguyên chất của rượu làm cho người ta say.

Thân mình Đường Diệc Diễm khẽ chuyển, nhẹ nhàng đặt trên người tôi, bàn tay anh vuốt ve khuôn mặt của tôi. “Và bây giờ, cuối cùng em cũng là vợ của anh, anh chờ ngày này đã lâu!” Ánh mắt anh mê loạn, ngón tay vuốt nhẹ, như thế nào cũng xem không đủ, đúng vậy, ngày này đợi đã lâu, lâu đến nỗi cũng không nghĩ rằng nó sẽ đến.

“Diệc Diễm!”... Sau này, nhất định sẽ hạnh phúc! Nhất định!

Tám gương trên trần nhà phản chiếu hình ảnh chúng tôi ôm lấy nhau, hạnh phúc đã đến!

“Diệp Suong phi, em cuối cùng cũng là của anh, vĩnh viễn!”

oOo

Thuyết phục Đường Diệc Diễm đi vào nơi này thực sự mất rất nhiều công sức, chúng tôi đến nghĩa trang thăm Qua Nhan trước, nói cho cô bé tin chúng tôi đã kết hôn, sau đó, chúng tôi tới mộ của Việt Phong, nhưng, một màn hí kịch lại xảy ra!

“Cô giáo!” Tôi lặng lẽ nhìn trước mộ Việt Phong có cô giáo còn cả... Đường Ti Lễ. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị, vẻ mặt nghiêm nghị, khẽ gật đầu, rồi lập tức tiếp đón Đường Diệc Diễm.

Sao họ lại đến?

“Chúc mừng em đã kết hôn!” Cô giáo thân mật vươn tay về phía tôi: “Không ngờ em còn có thể tới nơi này!”

“Cám ơn cô!” Ngày hôm qua, Đường Ti Lễ tham gia hôn lễ, cô giáo không tới, bởi vì cô ấy không thể đóng giả làm thư ký của Đường Ti Lễ để tham gia lễ khai mạc giống lần trước, lần này, cô ấy không có lý do gì cùng hắn đứng chung một chỗ, không thể quang minh chính đại đứng bên người đàn ông mình yêu!

“Tiểu Phi, là Việt Phong của chúng ta không có phúc, nhưng cô vẫn cảm tạ em còn nhớ đến nó!” Trong mắt cô giáo lóe ra nước mắt, lại nắm lấy tay của tôi. Tôi nhìn cô. Cô giáo, cô có biết... em cố chấp như thế, đều là bởi vì trong lòng luôn áy náy, cô có biết, người đàn ông mà cô yêu là một kẻ tiểu nhân tí bỉ như thế nào...

Cô giáo...

Đem bó hoa đặt trước mộ Việt Phong, mặt trên, anh vẫn cười âm áp như trước, bộ dáng vẫn đậm phong khinh. Việt Phong, em kết hôn, em gả cho Đường Diệc Diễm, nếu em nói với anh, bây giờ em cảm thấy rất hạnh phúc, anh sẽ chúc phúc cho em chứ?

“Diệp tiểu thư, tất cả chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm được chứ?” Đường Ti Lễ và Đường Diệc Diễm đã đi tới. Đường Diệc Diễm kéo tay của tôi qua: “Chúng ta cùng bọn họ ăn một bữa cơm?”

Tôi khẽ gật đầu, không nhìn Đường Ti Lễ: “Được!”

Trước khi đi, tôi do dự nhìn mộ Việt Phong, khóe mắt liếc thấy Đường Ti Lễ phủ thêm cho cô giáo một chiếc áo choàng chống lạnh. Người đàn ông này... có thể bỏ qua cho hắn như vậy sao? Việt Phong, bởi vì lời nói của cô giáo, anh còn hy vọng em trả thù hắn không?

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm nhìn thoáng qua biểu tình ngây dại của tôi, theo tầm mắt của tôi nhìn lại, không hờn giận cong môi: “Không được nhìn!” Nói xong, bàn tay anh dùng sức kéo tôi rời đi.

“Diệc Diễm!” Lực đạo của anh làm cho tôi đau đến mức khẽ kêu lên. Đường Diệc Diễm cũng không quay đầu, kéo tôi bước đi, bóng dáng thoát nhìn rất lãnh đạm. Đường như đối với Việt Phong vẫn rất kiêng kị, muốn rời khỏi nơi này sớm một chút. Dù sao, phải nhớ tới Việt Phong cũng khiến anh không thoải mái!

Chỉ là anh không rõ, tôi đã gả cho anh, trái tim đã sớm thuộc về anh, tôi buồn cười lắc đầu, bước chân nhanh hơn vượt qua bước chân của anh, tay kéo cánh tay anh lại: “Ông xã!”

Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn nụ cười trên mặt tôi, khuôn mặt dịu đi không ít, không nói gì nắm chặt tay của tôi. Khóe miệng bởi vì câu nói của tôi mà chậm rãi nhếch lên.

Ông xã, gọi rất thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 9

“Đường tổng, đây là vị hôn thê của ngài sao?”

“VẬY còn Phác Mi Thiện tiểu thư thì thế nào?”

“Đường tổng, vị này cũng là thiên kim tiểu thư nhà tài phiệt phải không?”

“Xin hỏi, Đường tổng đã nhiều lần tuyên bố hôn ước, hơn nữa mỗi lần đều là những người khác nhau, xin hỏi có nguyên nhân gì đặc biệt không?”

“Đường tổng...”

Tất cả mọi người đều bày ra vẻ nghi vấn trước mặt chúng tôi, Đường Diệc Diễm mặt không chút thay đổi, dùng sự im lặng đáp lại toàn bộ nghi vấn của phóng viên, kéo tay tôi xẹt qua người Phác Mi Thiện đi lên trên đài, bên dưới là một sự tĩnh lặng, tất cả đều đang nhìn tôi, cảm giác này giống như...

Tôi bất giác lui lại phía sau, liếc mắt nhìn Đường Diệc Diễm: “Diệc Diễm, anh đây là...”

“Các vị... Bây giờ chúng tôi xin phép mời tổng tài của tập đoàn Đường thị và vị hôn thê Diệc tiểu thư tiến hành nghi thức cắt băng!” Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố, dưới đài càng thêm náo nhiệt, tôi cầm lấy tay Đường Diệc Diễm, không chịu buông ra, lại nhìn anh lần nữa, vị hôn thê? Nếu không phải anh, người chủ trì sẽ không dám nói như vậy, nhưng... Anh nói vị hôn thê, vậy còn Phác Mi Thiện? Cô ấy sẽ thế nào? Sao mọi chuyện lại lập tức chuyển biến đột ngột như vậy?

“Diệc Diễm!”

“Nào, lại đây!” Đường Diệc Diễm kéo tôi, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, tôi túm lấy làn váy đang chấm đất, rụt rè theo Đường Diệc Diễm đi lên, cũng không dám nhìn những người ở dưới khán đài, theo lễ nghi tiếp nhận cây kéo cắt băng trong tay một cô gái, cho đến khi dưới đài vang lên vô số tiếng vỗ tay, quả bóng trước mắt bùng ra, ánh sáng không ngừng chiếu vào, tôi mới hiểu được, hiện tại, hiện tại tôi, hiện tại bản thân mình, hiện tại Diệc Suong Phi, đang quang minh chính đại đứng bên cạnh Đường Diệc Diễm, trước mặt bao nhiêu người!

Tôi lặng lẽ đứng, hoàn toàn quên cả phản ứng, mặc cho Đường Diệc Diễm ôm tôi, mặc cho những ánh đèn trước mắt...

Tất cả... giống như cảnh trong mơ!

“Diệc Diễm, sao anh có thể...” Đi theo Đường Diệc Diễm từ trên đài xuống dưới, tôi vừa muốn mở miệng, phía xa đã thấy được Phác Mi Thiện đi về phía chúng tôi, ôn hòa cười, khóe miệng nhếch lên.

“Chúc mừng hai vị!” Vị hôn thê chúc phúc nghe như thế nào, như thế nào không được tự nhiên, chớ nói cô ấy vẫn là vị hôn thê đương nhiệm của Đường Diệc Diễm, vị hôn phu của mình công khai dẫn người phụ nữ khác xuất hiện trước mặt công chúng, chỉ sợ bây giờ cô ấy còn xấu hổ hơn rất nhiều khi còn đứng bên cạnh Đường Diệc Diễm với dáng vẻ cao quý, còn khó xử hơn cả Trương Tuyết Ngưng! Cho dù cô ấy muốn bảo trì dáng vẻ đến thế nào, nhưng trên mặt vẫn che giấu không nổi sự quẫn bách, khó xử.

“Diệc Diễm, anh tùy tiện giải trừ hôn ước của chúng ta, có phải hẳn là nên cùng Hàn thị thương lượng một chút hay không?” Phác Mi Thiện thông dong nói, ngẩng cao đầu, không thèm nhìn tôi một cái, lời của cô ấy nói rất kỳ quái, hôn nhân của hai người cũng đề cập đến Hàn thị, chỉ sợ cô ấy so với bất cứ ai đều rõ ràng hôn nhân của mình và Đường Diệc Diễm đại biểu cho cái gì, bây giờ, thứ cô ấy có thể uy hiếp cũng chỉ có lợi ích của Đường thị, như vậy quả thực rất đáng buồn!

“Tôi không phải là người tùy tiện, tôi nghĩ cô sẽ hiểu được nhanh thôi!” Đường Diệc Diễm trả lời không chút lưu tình, nhìn sắc mặt Phác Mi Thiện ngày càng tệ, kéo tay của tôi, xẹt qua người cô ấy, không dừng lại dù chỉ một giây.

“Diệc Diễm!” Một đường yên lặng theo anh đến bãi đỗ xe, tôi hiểu rằng mục đích của Đường Diệc Diễm đã đạt được, anh muốn tôi đứng bên cạnh anh, xuất hiện trước mặt mọi người, anh muốn...

“Diệc Diễm, anh như vậy, tập đoàn điện tử Hàn thị sẽ...” Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để ý, là thật tâm, thật sự có thể nhẫn nại!

“Anh hiểu, nhưng anh không muốn em tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!” Đường Diệc Diễm ngắt lời tôi, khẽ dừng một chút: “Em có biết, lúc em ở Nhật nói những lời kia, anh cảm thấy thế nào không?”

Nhật Bản? Lúc đó tôi cho rằng đó là biểu hiện cho tình cảm chân thành nhất của tôi, anh lại nghĩ...

“Duyệt Duyệt, như vậy sẽ chỉ làm anh cảm thấy mình khiến em chịu thiệt, em nói nguyện ý cùng người phụ nữ khác chia sẻ anh, em thật sự yêu anh sao? Yêu anh, em không biết ghen à? Nhưng tại sao...?” Đường Diệc Diễm dừng bước, nhìn tôi, tay đặt trên đầu vai của tôi: “Em thật sự yêu anh sao?”

Anh nghĩ như vậy, tôi nên nói gì, trong lòng Diệc Diễm vẫn còn băn khoăn đối với tôi, sai lầm, dây dưa, hiểu lầm, giằng dụa, khiến chúng tôi cho dù đã vượt qua tất cả, vẫn không thể tránh khỏi sự ngăn cách, nghi kỵ, tôi không ngờ mình tỏ lộ tâm tình lại làm anh có cảm giác như vậy!

Diệc Diễm...

“Em yêu anh, em thật sự yêu anh, em nói có thể cùng một người phụ nữ khác chia sẻ anh là mình chứng tốt nhất của em, thực ra em ghen tị, ghen tị đến phát điên, em không muốn có người phụ nữ khác ở bên cạnh anh, em thậm chí thầm nghĩ anh chỉ có một mình em, thật sự, Diệc Diễm, em không muốn anh nghĩ như vậy, em...” Diệc Diễm, bây giờ em thật sự không thể rời khỏi anh, mặc kệ con đường phía trước gian nan thế nào, em đều phải ở bên cạnh anh, em yêu anh!

Anh tại sao có thể nghĩ như vậy, sao có thể!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm nhìn tôi, gắt gao ôm lấy tôi: “Chúng ta kết hôn đi, anh không muốn có gì thay đổi, chúng ta kết hôn nhé, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc, hiện tại, không ai có thể ngăn cản chúng ta, nhận lời với anh đi!”

Diệc Diễm... Diệc Diễm, đời này, em sẽ chỉ là vợ của anh, chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian, em không sợ, mặc kệ như thế nào, em chỉ muốn ở bên cạnh anh!

Tôi ôm chặt Đường Diệc Diễm, không ngừng ở trong lòng anh gập đầu: “Diệc Diễm, chúng ta kết hôn đi!” Kết hôn!

“Thật chứ?” Đường Diệc Diễm dường như không ngờ rằng tôi sẽ dễ dàng nhận lời như vậy, dù sao một khắc trước tôi vẫn còn quá nhiều băn khoăn. Nhưng tôi hiểu, chúng tôi đã trải qua nhiều chuyện, lãng phí nhiều thời gian như vậy, và người đàn ông xuất sắc này cũng chỉ có lúc ở trước mặt tôi mới không khồng chế được, anh vì tôi mà làm tất cả mọi chuyện. Bất gặp ánh mắt Đường Diệc Diễm nhìn tôi thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, trái tim tôi bỗng thấy đau đớn, lúc này đây, tôi còn có thể làm thế nào, làm thế nào anh mới có thể hiểu được?

“Nếu anh không muốn, em cũng sẽ không từ bỏ ý định!” Tôi chu miệng, lấy tay chọc nhẹ lên ngực Đường Diệc Diễm, buồn cười mím môi, như thế nào tôi cũng không muốn buông tay!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm vui mừng bắt lấy tay của tôi, giọng nói bởi vì kích động mà run rẩy: “Duyệt Duyệt... Em...”

“Diệc Diễm... Cưới em đi, em không muốn... cùng người phụ nữ khác chia sẻ anh!” Trong lòng, một chút ít cũng không muốn cùng người phụ nữ khác có được anh, em... là của anh, anh cũng chỉ có thể là của em!

Năm năm, người đàn ông này cùng tôi khúc mắc bảy năm, liên tục bỏ lỡ, sau này, chúng ta sẽ đem thời gian mất mát bồi thường gấp bội!

Rốt cuộc... Không xa rời nhau!

“Nhưng em có một điều kiện?”

“Ngoài đòi ý ra, cái gì cũng được!” Bàn tay Đường Diệc Diễm bắt đầu không an phận tuần tra tới lui trên người tôi!

“Thế nào... Có!” Tôi trốn tránh, mặt đỏ bừng, đứt quãng nói: “Em chỉ muốn một hôn lễ nho nhỏ, không cần quá phô trương tốn kém!” Lấy thân phận hiện tại của Đường Diệc Diễm, nếu là hôn lễ của anh sẽ oanh động đến cỡ nào chứ, sẽ không hề kém đám cưới của ngôi sao, tôi lại không thích kiểu đó này, không thích những người đó. Thăm nghĩ... được người thân chúc phúc cùng với người đàn ông tôi yêu thế là đủ!

“Không thành vấn đề!” Đường Diệc Diễm tới gần thân thể của tôi, đôi môi cực nóng bức thiết hôn lên môi tôi. “Cái gì... cũng nghe theo em!”

“Diệc Diễm...”

Nhưng trên đời gió vẫn lùa tường, từ hôm cắt băng, giới truyền thông đã đánh hơi được mùi bất thường, thông minh như bọn họ, mấy ngày trước hôn lễ của chúng tôi, báo chí bốn phương tám hướng đã tràn lan tin tức, không thể tránh khỏi.

“Tổng tài mới nhậm chức của tập đoàn Đường thị cưới mỗi tình đầu!”

“Phu nhân Đường thị lần thứ ba đổi chủ, người phụ nữ thần bí cuối cùng cũng bước ra ánh sáng!”

“Tổng tài Đường thị bỏ rơi vị hôn thê, sắp cưới người thứ ba!”

Thậm chí, còn có người nhảy ra kể nọ cũ, tiết lộ chuyện nhiều năm trước Đường Diệc Diễm đại náo quán bar, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ chứng minh năm đó tôi chính là “đầu sỏ” khiến Đường Diệc Diễm tranh giành tình nhân, các tin tức không chính xác lại làm cho người ta dở khóc dở cười chiếm lĩnh toàn bộ trang nhất các tạp chí!

Cho nên, tôi thật sự không thích, không thích bị người ta biến thành đối tượng để “nghiên cứu”!

Đường Diệc Diễm ôm tôi lật xem báo chí, cười nhẹ.

“Anh còn cười được?” Tôi hờn dỗi trừng anh một cái, báo chí hoàn toàn “tô điểm” cho tôi trở thành một người vô cùng có sức hút quyến rũ công tử nhà giàu, thành “người phụ nữ kim cương”. Tôi không thể không bội phục “khả năng bóng gió” của các nhà báo!

“Xem kìa, còn có người đưa tin em đã sinh đứa nhỏ, lại là sinh đôi? Còn có một đứa con gái ba tuổi?” Đường Diệc Diễm thật ra không tức giận, những tin tức này đã quá quen thuộc với anh, bây giờ anh hoàn toàn bình tĩnh mà đối diện, coi như là một câu chuyện cười.

Anh cười vui vẻ, ôm tôi. “Duyệt Duyệt... Chúng ta cũng không thể khiến bọn họ thất vọng!” Nói xong, môi anh cố ý chạm nhẹ lên tai tôi, hai bên tai tôi lập tức trở nên đỏ bừng, giờ mà anh còn đùa được! “Đường Diệc Diễm!” Người ta buồn bực muốn chết, anh còn có tâm tư nói giỡn!

Từ hôm đó, tâm tình Đường Diệc Diễm trở nên dị thường hưng phấn, giống như chuyện gì đối với anh đều không quan trọng, ngay cả bình thường cũng thường xuyên tươi cười, tôi không thể không tán thưởng một chút “quyền lực” của mình!

“Thiếu gia, tiểu thư!”

“Duyệt Duyệt!” Giọng quen thuộc, rõ ràng đến như vậy, tôi đang ở trong lòng Đường Diệc Diễm vội quay đầu lại.

“Ba, mẹ!” Đúng là ba mẹ! Đã lâu không gặp, tôi kích động nhìn ba mẹ đang đứng cùng người giúp việc, mẹ nhìn tôi với đôi mắt ngập nước, thân mình run run. Ba năm, ba năm rồi chúng tôi chưa gặp!

“Mẹ! Ba!”

Tôi đứng lên, bỏ nhào vào lòng hai người, hạnh phúc khóc, ôm mẹ, vẫn là cảm giác ấm áp như vậy, một chút cũng không thay đổi. “Mẹ...!”

Sau đó tôi mới biết được, hóa ra vài ngày trước khi tôi có ý định thông báo với ba mẹ, Đường Diệc Diễm đã giấu tôi liên lạc với ba mẹ trước, không biết anh dùng cách gì, mà ngay cả người luôn nghiêm nghị như ba tôi, dường như cũng đối với con rể rất là vừa lòng. Ở trên mặt anh, tôi khó mà không nhìn thấy được sự vui sướng!

Mà lúc này, tôi giống như một đứa trẻ, tham lam nằm trong vòng ôm của mẹ, làm nũng: “Mẹ...” Hiện tại, tôi vô cùng hạnh phúc, ba, mẹ, còn có người tôi yêu, và cả tiểu bảo bối sắp sinh của tôi, tôi... hạnh phúc như vậy, lại có chút sợ hãi sẽ mất đi!

Ông trời, hãy để tôi tham lam một chút đi! Năm ngày sau, tôi rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này, ngày tôi gả cho người đàn ông này. Hôn lễ của chúng tôi tổ chức ở Holiday Villa, ngoài ba mẹ và những bạn bè thân thiết, người đến cũng không nhiều, nhưng hạnh phúc là tốt rồi, không phải sao? Khi tôi mặc áo cưới nắm tay ba bước trên thảm đỏ, nhìn người đàn ông đứng lặng lẽ ở phía trước, đây là người đàn ông tôi yêu, là hạnh phúc của tôi, ông xã!

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, chậm rãi đón lấy bàn tay tôi từ trong tay ba, hạnh phúc tràn đầy lồng ngực, khiến người ta chóng mặt!

“Con đồng ý!”

“Con đồng ý!”

....

Có lẽ vào lúc này, cũng chỉ có ba chữ này có thể biểu đạt niềm vui sướng!

“Bành!” Lúc Đường Diệc Diễm hôn tôi, những dải băng đầy màu sắc tung bay khắp bốn phía, chứng minh cho hạnh phúc của chúng tôi, tất cả mọi người đều đứng lên, hò hét, vỗ tay!

Môi Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng chạm vào tai tôi, khẽ nói: “Hôm nay, anh cho phép bà xã của anh roi lệ, bởi vì hạnh phúc!”

“Đồ ngốc!” Nước mắt đã sớm đầy hốc mắt, tôi ôm chặt anh, vui vẻ đón nhận sự chúc phúc của mọi người.

Mười bảy tuổi quen biết, bảy năm sau, tôi rốt cuộc cũng gả cho người đàn ông này, người đã từng là nỗi đau của tôi, người tôi từng nghĩ là ác ma.

“Diệc Diễm!”

Hạnh phúc... Cách tôi rất rất gần! Bên người tất cả đều là hương vị của “nó”!

Hôn lễ xong xuôi, tôi khoác áo của Đường Diệc Diễm, đứng ở cửa nhận lời chúc của bạn bè thân thiết, cùng họ bắt tay nói lời tạm biệt!

Xa xa, tôi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, là... Đường mẫu. Đường gia, ngoài bà ấy, cha của Đường Diệc Diễm, còn có vài người tôi không biết tên, cũng chỉ có Đường Ti Lễ đến đây, Đường Triết Lý không xuất hiện, tôi cũng không hỏi, dù sao, ông ta có bao nhiêu chán ghét tôi, tất cả mọi người đều biết, ông ta còn chờ nhìn thấy “kết cục” của tôi như thế nào lúc trong thời khắc hạnh phúc nhất?

“Mẹ!” Tôi hô to một tiếng, tôi nghĩ, hiện tại tôi nên gọi bà ấy như vậy, bà ấy hẳn là sẽ không bài xích, dù sao tôi đã gả cho Đường Diệc Diễm, bà ấy tới tham gia hôn lễ có phải cũng là thử bắt đầu tiếp nhận tôi hay không? Nếu vậy, tôi là bề dưới, nên thể hiện thành ý của mình trước?

Đường mẫu thấy tôi gọi bà ấy, rõ ràng là lấp bắp kinh hãi, có lẽ không ngờ tôi sẽ có thái độ như vậy, có lẽ trong lòng bà ấy, tôi hơn phân nửa là ý vào con bà ấy sùng ái mà kiêu ngạo, nhất định sẽ đối với bà ấy không hoà nhã, cho nên, lúc tôi chân thành gọi bà ấy như vậy, bà ấy ngược lại có chút hoảng hốt!

Trên mặt bà ấy hiện lên một chút dị thường, ánh mắt quái dị nhìn tôi, mím môi!

“Mẹ...” Đường mẫu do dự nhìn tôi, muốn nói lại thôi, bà ấy có chuyện muốn nói với tôi ư? Ngay lúc tôi muốn tiến thêm một bước hỏi Đường mẫu, sắc mặt của bà ấy lại nhanh chóng biến đổi, ánh mắt nhìn Đường Diệc Diễm đang chậm rãi tới gần.

Bà ấy...

“Diệc Diễm!”

“Mẹ!” Đường Diệc Diễm bình thản nhìn liếc mẹ mình một cái, ánh mắt lạnh lẽo, ít nhất khi nhìn mẹ tôi, anh còn dễ chịu hơn, luôn mang theo ý cười, nhưng khi nhìn mẹ của mình...

Anh là không phải ghi hận trước kia Đường mẫu đối với tôi như vậy mà...

“Duyệt Duyệt, em lên xe trước chờ anh, nói với ba mẹ một tiếng, anh sẽ lên sau!” Tôi cảm cảm giác được khi Đường Diệc Diễm nói những lời này, thân mình Đường mẫu nhẹ nhàng biến đổi, đôi mắt thoáng qua... hoảng sợ?

Tôi nghĩ, có cơ hội tôi vẫn nên nói chuyện với Diệc Diễm, dù sao, Đường mẫu đã bắt đầu muốn tiếp nhận tôi, tuy rằng chúng tôi trước kia rất không thoải mái, nhưng ít nhất, bây giờ tôi gọi bà ấy là “mẹ”, bà ấy cũng không phản đối!

“Bà thông gia ở bên kia sao?” Tôi vừa ngồi vào trong xe, mẹ bèn chỉ vào hai bóng người ở bên ngoài. “Duyệt Duyệt, chúng ta có cần qua đó một chút không?”

“Không cần đâu! Diệc Diễm bảo con không cần!”

“Vậy được không? Cùng người có tiền kết thông gia thật đúng là phiền toái!” Mẹ đột nhiên thở dài, nhìn quần áo trên người. “Quần áo đắt tiền này mặc đúng là khó thờ!”

Tôi buồn cười kéo tay mẹ, nhẹ nhàng nói khẽ: “Thật sự, con cũng cảm thấy như vậy!”

Mẹ nhìn tôi, chúng tôi nhìn nhau cười, cha ngồi đằng trước có chút không hài lòng: “Hai mẹ con mỗi lần đều gạt tôi sang một bên, nhưng may mắn bây giờ tôi đã có con rồi!” Trên mặt ba tràn đầy đắc ý, đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy ba nhắc tới một người, mà trên mặt lại có biểu tình tán dương như vậy. Xem ra, Đường Diệc Diễm thật sự khiến họ vui vẻ!

Nhưng, nếu họ biết khúc mắc trước kia của chúng tôi, không biết còn có thể vui vẻ như vậy không, tôi vụng trộm le lưỡi, trước kia... Đó là chuyện rất lâu, hiện tại, tôi đã kết hôn, lại sắp làm mẹ, tất cả... giống như một giấc mơ, lúc tôi nghĩ tới những thời khắc khó khăn nhất, thời gian hạnh phúc của tôi bỗng nhiên lại đến!

“Ba mẹ, hai người nói chuyện gì vậy?” Đường Diệc Diễm không biết khi nào đã trở lại, ngồi vào bên người tôi, dấn dò lái xe, tôi theo trực giác nhìn thoáng qua bên ngoài: “Diệc Diễm, mẹ đâu?” Anh không phải cùng bà ấy nói chuyện sao?

“À, bà ấy đã trở về!” Đường Diệc Diễm thân nhiên nói, xoay người, càng không ngừng cùng mẹ tôi nói gì đó, hai lão nhân thật sự vui vẻ, âm thanh trên xe đều là chuyện tình khoái trá.

Lúc xe về đến Đường Trạch, tôi gần như đã ngủ, tuy rằng Đường Diệc Diễm đã uống bớt rất nhiều rượu giúp tôi, tôi vẫn không thể thoát được. Mắt cá chân lại bắt đầu truyền đến cơn đau nhức. Sắp xếp cho ba mẹ xong, Đường Diệc Diễm bèn dặn người giúp việc bụng tới một chậu nước ấm cho tôi ngâm chân.

“Diệc Diễm!” Mí mắt của tôi nặng trĩu, trên mặt Đường Diệc Diễm mang theo một tia ứng đo, vài sợi tóc đen rủ xuống. Anh mềm nhẹ xoa bóp cho tôi, không ngừng làm dịu mắt cá chân của tôi. “Có thoải mái không?”

Tôi khẽ gạt đầu, cảm động ôm cổ anh: “Diệc Diễm, anh nên nghỉ ngơi một chút đi!” Hôm nay anh thoải mái chè chén, một bàn tiếp một bàn kính rượu, nhất định cũng mệt chết rồi.

Đường Diệc Diễm gạt đầu, xoa xoa bàn tay, thoải mái nằm xuống bên người tôi, sau đó kéo cả cơ thể tôi xuống, chúng tôi lập tức song song ngã trên giường. Tay anh nắm lấy bàn tay của tôi, ánh mắt nhìn lên trần nhà, ngây ngốc cười, khóe miệng cong lên!

“Anh đang nghĩ gì thế?” Tôi tò mò cũng nhìn lên trần nhà, không hiểu có gì, sao lại khiến anh cười kỳ quái như vậy!

“Duyệt Duyệt... Em biết không? Mỗi khi em ngủ, anh đều thích nhìn em từ trong gương!” Tôi nhìn kỹ, giữa các chùm hoa chạm khắc quả thực có một mặt gương, tưởng như khuôn mặt của chúng tôi được nạm trên gương, giống như một bức tranh. Bên trong chỉ có chúng tôi!

“Lúc đó anh nghĩ, như vậy thật giống một bức ảnh cưới!” Miệng anh nhếch lên một chút, anh quay đầu, hàng lông mi dài chạm tới mắt tôi, hơi thở nóng bỏng thổi trên mặt của tôi, hương vị nguyên chất của rượu làm cho người ta say.

Thân mình Đường Diệc Diễm khẽ chuyển, nhẹ nhàng đặt trên người tôi, bàn tay anh vuốt ve khuôn mặt của tôi. “Và bây giờ, cuối cùng em cũng là vợ của anh, anh chờ ngày này đã lâu!” Ánh mắt anh mê loạn, ngón tay vuốt nhẹ, như thể nào cũng xem không đủ, đúng vậy, ngày này đợi đã lâu, lâu đến nỗi cũng không nghĩ rằng nó sẽ đến.

“Diệc Diễm!”... Sau này, nhất định sẽ hạnh phúc! Nhất định!

Tấm gương trên trần nhà phản chiếu hình ảnh chúng tôi ôm lấy nhau, hạnh phúc đã đến!

“Diệp Sương phi, em cuối cùng cũng là của anh, vĩnh viễn!”

oOo

Thuyết phục Đường Diệc Diễm đi vào nơi này thực sự mất rất nhiều công sức, chúng tôi đến nghĩa trang thăm Qua Nhan trước, nói cho cô bé tin chúng tôi đã kết hôn, sau đó, chúng tôi tới mộ của Việt Phong, nhưng, một màn hí kịch lại xảy ra!

“Cô giáo!” Tôi lặng lẽ nhìn trước mộ Việt Phong có cô giáo còn cả... Đường Ti Lễ. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị, vẻ mặt nghiêm nghị, khẽ gạt đầu, rồi lập tức tiếp đón Đường Diệc Diễm.

Sao họ lại đến?

“Chúc mừng em đã kết hôn!” Cô giáo thân mật vươn tay về phía tôi: “Không ngờ em còn có thể tới nơi này!”

“Cám ơn cô!” Ngày hôm qua, Đường Ti Lễ tham gia hôn lễ, cô giáo không tới, bởi vì cô ấy không thể đóng giả làm thư ký của Đường Ti Lễ để tham gia

lễ khai mạc giống lần trước, lần này, cô ấy không có lý do gì cùng hắn đứng chung một chỗ, không thể quang minh chính đại đứng bên người đàn ông mình yêu!

“Tiểu Phi, là Việt Phong của chúng ta không có phúc, nhưng cô vẫn cảm tạ em còn nhớ đến nó!” Trong mắt cô giáo lóe ra nước mắt, lại nắm lấy tay của tôi. Tôi nhìn cô. Cô giáo, cô có biết... em cố chấp như thế, đều là bởi vì trong lòng luôn áy náy, cô có biết, người đàn ông mà cô yêu là một kẻ tiểu nhân tí bĩ như thế nào...

Cô giáo...

Đem bó hoa đặt trước mộ Việt Phong, mặt trên, anh vẫn cười ảm áp như trước, bộ dáng vẫn đậm phong khinh. Việt Phong, em kết hôn, em gả cho Đường Diệc Diễm, nếu em nói với anh, bây giờ em cảm thấy rất hạnh phúc, anh sẽ chúc phúc cho em chứ?

“Diệp tiểu thư, tất cả chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm được chứ?” Đường Ti Lễ và Đường Diệc Diễm đã đi tới. Đường Diệc Diễm kéo tay của tôi qua: “Chúng ta cùng bọn họ ăn một bữa cơm?”

Tôi khẽ gật đầu, không nhìn Đường Ti Lễ: “Được!”

Trước khi đi, tôi do dự nhìn mộ Việt Phong, khóe mắt liếc thấy Đường Ti Lễ phủ thêm cho cô giáo một chiếc áo choàng chống lạnh. Người đàn ông này... có thể bỏ qua cho hắn như vậy sao? Việt Phong, bởi vì lời nói của cô giáo, anh còn hy vọng em trả thù hắn không?

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm nhìn thoáng qua biểu tình ngây dại của tôi, theo tầm mắt của tôi nhìn lại, không hờn giận cong môi: “Không được nhìn!” Nói xong, bàn tay anh dùng sức kéo tôi rời đi.

“Diệc Diễm!” Lực đạo của anh làm cho tôi đau đến mức khẽ kêu lên. Đường Diệc Diễm cũng không quay đầu, kéo tôi bước đi, bóng dáng thoát nhìn rất lãnh đạm. Dường như đối với Việt Phong vẫn rất kiêng kị, muốn rời khỏi nơi này sớm một chút. Dù sao, phải nhớ tới Việt Phong cũng khiến anh không thoải mái!

Chỉ là anh không rõ, tôi đã gả cho anh, trái tim đã sớm thuộc về anh, tôi buồn cười lắc đầu, bước chân nhanh hơn vượt qua bước chân của anh, tay kéo cánh tay anh lại: “Ông xã!”

Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn nụ cười trên mặt tôi, khuôn mặt dịu đi không ít, không nói gì nắm chặt tay của tôi. Khóe miệng bởi vì câu nói của tôi mà chậm rãi nhếch lên.

Ông xã, gọi rất thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 10

Một màn sương trắng, đây là nơi nào? Tôi bối rối nhìn xung quanh, bốn phía ngoài sương trắng, cái gì cũng không thấy được, thoát nhìn là mê mang và cả quỷ dị! Tôi mặc một chiếc váy trắng, bước chân nhẹ nhàng, cảm giác như đi trong mây!

“Đừng đi!” Có người ở phía sau gọi tôi, giọng nói này...

Tôi nhanh chóng quay lại, không thể tin được nhìn người trước mắt... Những giọt nước mắt nóng hổi trào ra. “Việt Phong... Việt Phong!” Trước mặt, Trần Việt Phong xuất hiện rõ ràng trước mắt tôi, nụ cười của anh, cơ thể của anh...

“Việt Phong...” Tôi muốn đến gần anh, Việt Phong lại từng bước lui về phía sau.

“Tiểu Diệp, dừng lại đây!” Anh lắc đầu, chỉ vào đầu kia của màn sương trắng, nơi đó có một cánh cổng đang mở, ánh sáng khác thường phát ra từ đó.

“Việt Phong... Việt Phong... Anh có khỏe không?” Khỏe không? Nhiều năm như vậy rồi, khỏe không? Tôi che miệng lại, kích động nhìn anh. Rốt cuộc cũng gặp được, từng vô số đêm muốn mơ thấy anh.

“Tiểu Diệp... Trở về đi, em quên còn có ai đang chờ em sao?” Trên khuôn mặt Việt Phong lộ ra nét cười ảm áp. “Anh rất ổn... Ổn lắm... Tốt lắm... Tiểu Diệp, quên hết tất cả đi, quên mối thù của anh... Anh không trách em, thật sự không trách em!”

“Nhưng...” Nếu không vì tôi, anh sẽ không chết, không vì tôi, anh sẽ có cuộc sống vui vẻ, không vì tôi...

Sao tôi có thể quên được, sao có thể quên! Áy náy đã sớm ép tôi tới không thở nổi, nhiều năm như vậy vẫn không thể tiêu tan. Tra tấn nhiều năm như

vậy, sao có thể nói quên là quên!

“Việt Phong...”

“Tiểu Diệp... Giờ anh đang ở thiên đường, anh ở thiên đường dõi theo em, chúc phúc cho em... Cho nên... Nhất định phải hạnh phúc!” Dần dần, khuôn mặt Việt Phong bắt đầu mơ hồ, cuối cùng, nụ cười của anh biến mất trước mặt tôi, thân mình anh cũng dần dần tan đi. Tôi muốn tiến lên, nhưng cơ thể lại bất động, chỉ có thể bất lực đứng đó, trơ mắt nhìn Việt Phong tan biến.

“Việt Phong... Việt Phong...”

“Tiểu Diệp... Nhất định phải hạnh phúc!”

...“Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...” Ai không ngừng gọi tôi, bi thương như vậy, thống khổ như vậy. Chạm rai mở to mắt, đôi mắt ưu thương của Đường Diễm Diễm chợt sáng ngời, nắm tay tôi run run. “Bà xã... Bà xã...” Mắt Đường Diễm Diễm sưng đỏ, anh đã khóc?

Ngốc quá, sao lại cho rằng tôi sẽ chết chứ? Tôi suy yếu mấp máy môi, cố gắng muốn nắm chặt tay anh, nhưng thật sự là lực bất tòng tâm, chỉ có thể nhẹ nhàng mà gọi: “Ông xã...”

“Bác sĩ, bác sĩ!”

oOo

Tỉnh lại đã hai ngày, bác sĩ cũng nói tôi đang hồi phục, nhưng Đường Diễm Diễm lại cố chấp muốn tôi tỉnh dưỡng, thậm chí kinh khủng hơn là, anh không cho tôi đi đến phòng ấp thăm con. Tỉnh lại, y tá nói cho ta biết, tôi đã sinh được một em bé béo khỏe. Tôi muốn nhìn con, nhưng lại bị Đường Diễm Diễm ngăn cản. Đứa nhỏ cần mẹ chăm sóc, Đường Diễm Diễm cũng chỉ nói là anh đã sắp xếp, chính là cố ý bắt tôi nằm trên giường.

Mặc dù không tình nguyện, tôi vẫn phải ngoan ngoãn nằm trên giường, tôi nghĩ thân thể khỏe một chút là có thể gặp con, con, giọt máu của tôi!

Lúc này, y tá cầm một bó hoa đi vào, thay nước cho bình hoa, cắm hoa. “Tiểu thư, tiên sinh thật chu đáo, mỗi ngày đều gọi người đưa hoa tới!” Trong mắt cô ấy tràn đầy ngưỡng mộ, nhìn bó hoa cười.

“Tiểu Lâm, cô có thể đưa tôi đi thăm con không?” Tôi thật sự rất muốn gặp con. Tiểu Lâm nhất định biết ở nơi nào, hiện tại rất muốn xem nó có bộ dáng gì, nhất định rất đáng yêu!

“Nhưng, Đường tiên sinh đã dặn...” Y tá khó xử nhìn tôi... Một lát sau mới áp ứng nói: “Tiểu thư... Đường tiên sinh thật sự đối với cô tốt lắm, nhưng đối với đứa nhỏ...”

Đứa nhỏ? Anh đối đứa nhỏ như thế nào? Anh không phải rất thương yêu con sao? Tôi cả kinh, trực giác biết Tiểu Lâm nhất định biết cái gì.

“Tiểu Lâm, cô nói cho tôi biết đi, rốt cuộc sao lại thế này?” Tôi chỉ là cảm thấy kỳ quái. Kỳ quái tại sao Đường Diễm Diễm không cho tôi đi thăm con.

“Tiểu thư... Lần đó cô mất máu nhiều, thiếu chút nữa đã mất mạng, Đường tiên sinh không thèm nhìn đứa nhỏ, mỗi ngày đều ở bên cạnh cô. Đứa nhỏ ngài ấy cần bản không quan tâm, lúc cô hôn mê, ngài ấy thậm chí nói là không cần đứa nhỏ. Ngài ấy yêu cô, nhưng đứa nhỏ thật đáng thương, ngoài chúng tôi chăm sóc, một người thân cũng không có!” Giọng nói của Tiểu Lâm đầy thổn thức, một mặt cảm động vì tình cảm của chồng tôi, mặt khác lại cảm thông cho con trai của tôi.

Thế nhưng anh... Đường Diễm Diễm, đó là con của chúng ta!

“Sao vậy?” Đường Diễm Diễm vừa vào cửa đã cảm giác được tôi khác thường, lo lắng đến bên người tôi, tôi chụp mạnh bàn tay của anh, ngẩng đầu, nước mắt tràn đầy hốc mắt. “Đường Diễm Diễm, sao anh có thể như vậy?” Nó là con của chúng ta, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diễm Diễm không rõ tại sao bỗng nhiên tôi lại như vậy, ngây dại nhìn tôi.

“Em muốn gặp con, em muốn gặp con em...” Tôi liều mạng đánh vào ngực anh. “Nó còn nhỏ như vậy, sao anh có thể đối với nó như vậy... Đáng giận... Đáng giận!” Tôi đã khóc hết hơi, Đường Diễm Diễm đau khổ ôm tôi. “Duyệt Duyệt...”

“Em muốn gặp con!”

“Được... Được... Gặp con!”

Cách một tấm kính phòng ấp, tôi nhìn chiếc giường nhỏ và một đám trẻ con mới sinh bên trong, tất cả đều đang nhắm mắt.

“Ồ kia!” Đường Diễm Diễm chỉ sang một chiếc giường nhỏ, trên giường lộ ra một tấm thẻ đáng yêu, mặt trên viết “Đường Tinh Vũ”, một cái tên trong gia phả Đường gia!”

Tinh Vũ, con tôi. Nó rất nhỏ, trên mặt vẫn còn nhiều nếp, lòng tôi đau đớn, nhìn qua tấm kính... Tinh Vũ, mẹ đến thăm con.

“Duyệt Duyệt... Thân thể của em...” Đường Diễm Diễm lo lắng đỡ tôi. Tôi tức giận nhìn anh: “Không cần lo cho em, anh đối đãi với con thế à!”

“Duyệt Duyệt...”

“Từ mai, em muốn ở bên cạnh Tinh Vũ!”

“Nhưng thân thể của em...”

“Mặc kệ, cho dù anh không đồng ý, em vẫn sẽ làm như vậy, nó là con của chúng ta, sao có thể để nó một mình ở trong này!” Tôi lại liếc mắt nhìn Tinh Vũ, con còn nhỏ như vậy, nếu sau này biết cha bởi vì mẹ mà từng muốn vứt bỏ nó, nó sẽ thương tâm nhiều lắm!

“Duyệt Duyệt...”

“Đường Diệc Diễm, nếu anh không cần đứa nhỏ, chúng ta lập tức ly hôn!”

“Diệp Suong Phi!” Đường Diệc Diễm rút cuộc tức giận cầm lấy tay của tôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Em nói lại lần nữa xem, sau này em còn nói như vậy, anh sẽ...”

“Sẽ thế nào...” Tôi âm ức đến đỏ mắt. “Ai, em thật đáng thương, sinh con xong đã bị chồng uy hiếp, con cũng không được gặp...”

“Anh...” Đường Diệc Diễm đuối lý, bất đắc dĩ ôm tôi. “Được rồi, anh biết rồi... biết rồi...”

“Sao anh có thể đối xử với con như vậy!”

“Được, được... là anh sai... anh sai!”

Ở bệnh viện tĩnh dưỡng ba tuần, rốt cuộc tôi cũng ôm con gần đầy tháng về nhà. Trong nhà bởi vì có thêm trẻ con mà náo nhiệt không ít, mọi người đều lộ vẻ vui sướng, thay phiên đến chơi với con. Tinh Vũ khiến mỗi người đều vui vẻ, ngoài... Tôi thật sự không rõ tại sao Đường Diệc Diễm lại đem chuyện không may của tôi trút lên người con, hơn nữa, tôi cũng không có việc gì, anh vẫn không muốn chăm sóc Tinh Vũ, buộc anh ôm con, anh sẽ có vẻ mặt không tình nguyện. Mẹ đến thăm cháu vài lần, có thể nhìn ra được, bà ấy rất vui vẻ, nhưng bà ấy và Diệc Diễm vẫn không nói gì với nhau. Bây giờ tôi mới phát hiện, chồng mình thật sự không kinh doanh với người nhà, anh cố ý thu hẹp vòng tròn giữa tôi và anh, ngay cả con cũng không được phép bước vào!

“Diệc Diễm, vài ngày nữa con đầy tháng, chúng ta mời mẹ đến đây, còn cả người thân của anh, mẹ em nói hai người ở bên Mỹ có một cuộc thi viết thư pháp, cha vào vòng chung kết, không thể bay về thăm cháu ngoại!”

Tôi luôn cố gắng để giảm bớt không khí căng thẳng giữa anh và những người thân trong gia đình, nhưng dường như không thực sự hiệu quả.

“Nếu vậy, chúng ta đi thăm ba mẹ, cơ thể em cũng hồi phục rồi, chúng ta coi như đi hưởng tuần trăng mật!” Đường Diệc Diễm buông tờ báo trong tay, ôm chặt lấy tôi. “Đem tên tiểu tử kia đưa cho ba mẹ, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật!”

Hóa ra, anh lại có chủ ý này, tôi lừa anh một cái. “Con còn chưa đầy tháng, sao ba mẹ có thể trông được?”

“Nó cần bao nhiêu người chăm sóc, anh đều có thể mời đến cho nó, riêng em không được. Em mỗi ngày đều ở cùng với nó!” Biểu tình của Đường Diệc Diễm giống như một người đang ghen, ăn dấm chua với chính con của mình?

“Sớm biết như thế, sẽ không sinh nó ra!” Về mặt của anh không giống như nói giỡn.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra, muốn Đường Diệc Diễm thay đổi cái nhìn, vẫn cần một ít thời gian. Tôi bĩu môi: “Như vậy, em phải đi chuẩn bị công thức nấu ăn cho ngày đó!” Nói xong, tôi đứng lên, đi đến sân sau, con đang ở sân sau cùng mọi người chơi đùa, dù anh không cho đi!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm đáng thương ở phía sau gọi tôi, tôi giả mắt điếc tai ngơ. Xứ gia hỏa! Nhẹ nhàng phe phẩy chiếc nôi của con, con đang ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, tôi ngọt ngào vuốt ve thân mình của con. Đây là bảo bối của tôi, tiểu bảo bối tôi mang thai mười tháng mới sinh ra... Rất đáng yêu, con tôi sau này nhất định sẽ là người đàn ông đẹp nhất thế giới...

Tinh Vũ... Khi nào thì con mới có thể gọi mẹ đây?

“Bà xã!” Giọng nói u oán của Đường Diệc Diễm vang lên ở phía sau, bóng anh cao lớn tựa vào cạnh cửa phòng.

“Anh có thể đi, đừng nói, thằng bé vừa mới ngủ, chưa được một tiếng đâu!”

Tôi không xoay người, phe phẩy nôi của con, nhìn mặt con đang say ngủ, ngây ngốc cười, cho đến khi Đường Diệc Diễm không kiên nhẫn trực tiếp lại gần ôm lấy thân thể của tôi. “Em trước hết cũng nên để cho chồng em ăn no đã!” Dứt lời, anh không tha kháng cự ôm tôi ra ngoài, mạnh mẽ đóng cửa phòng lại.

“Anh sẽ đánh thức con!” Tôi nhú mi, ở trong lòng Đường Diệc Diễm.

“Bắt đầu với những điều tốt đẹp, đêm nay không được lại đây nhìn nó không ngừng nữa, vú Trương sẽ chăm sóc nó!” Đã có vết xe đổ, Đường Diệc Diễm thông minh cảnh cáo tôi một phen.

Từ đó về sau, cuộc sống của chúng tôi cơ bản là như thế này.

“Bà xã...” Trở về phòng, Đường Diệc Diễm động tình ôm tôi, đặt tôi trên giường, giờ trò, tôi thẹn thùng ở trong lòng anh mập mạp. “Đừng... Diệc Diễm!” Vừa mới sinh xong, thân hình rất xấu!

“Không được, anh đã nhìn lâu như vậy!”

Đường Diệc Diễm không để ý gãy dựa của tôi, nhẹ nhàng nâng thân thể của tôi lên, bàn tay tiến vào trong áo tôi, nụ hôn mềm nhẹ rơi trên ngực của tôi, nơi đó bởi vì mới sinh sản mà lớn lên không ít, tôi khó nhịn khê dịch người. Ngay khi Đường Diệc Diễm mong muốn tiến vào, bỗng nhiên, tôi di chuyển thân mình. “Hình như Tĩnh Vũ khóc!” Nói xong, tôi hoàn toàn không để ý tới dục hỏa đốt trên người chồng, chạy đi ra ngoài.

“Diệp Suong phi!” Nửa ngày, sau khi ngây dại, Đường Diệc Diễm mới lấy lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 11

Mỗi một ngày qua đi, hạnh phúc và ngọt ngào đều tràn đầy lòng ngực, bởi vì chồng và con chính là toàn bộ thế giới của tôi. Tôi dường như đã quên đi những nguy hiểm xung quanh mình. Có đôi khi tôi thậm chí còn tưởng rằng, có phải mọi thứ trước kia đều là hư ảo, tất cả mọi áp lực khó khăn so với hiện thực ngọt ngào lúc này, dù có chịu khổ thêm nữa cũng vẫn đáng giá. Thực ra, sau khi Việt Phong mất, tôi đã từng mong muốn được gặp lại anh trong mộng, nhưng một lần cũng không thể, vậy mà khi sinh mệnh đang trong giờ khắc nguy cấp nhất, tôi đã gặp được anh.

“Nhất định phải hạnh phúc! Quên đi thù hận!” Tôi thật sự nên quên sao? Đường Ti Lễ thật sự có thể làm cho cô giáo hạnh phúc sao?

Lễ đầy tháng của con không tổ chức phô trương, chỉ có một vài người thân thích của Đường gia đến, ba mẹ cũng gọi điện thoại về, mọi người vây quanh bàn ăn cùng nhau dùng cơm. Tôi nghĩ, không phải do lời tôi nói, đồng thời gặp nhau như vậy đối với đám người kia chính là cỡ nào bất khả tư nghị. Tôi nhớ rõ Đường Diệc Diễm đã từng giúp tôi hình dung được quan hệ của người Đường gia, không có thân nhân, chỉ có đồng minh hoặc kẻ thù. Có lẽ, trong số họ vẫn còn có người đối với Đường thị như hồ rình mồi, cũng có người vẫn đang nghĩ cách gài bẫy kẻ khác, nhưng... người một nhà, không phải nên ngồi cùng nhau ăn bữa cơm sao? Không biết có phải bởi vì kết hôn sinh con hay không, mà rất nhiều chuyện trước kia tôi cũng không muốn tiếp tục so đo. Thậm chí là Giang Minh, người mà tôi vẫn không muốn đề cập đến, nếu gặp lại hắn, tôi còn thù hận, còn oán trách sao? Tôi cũng không biết!

Có lẽ là đã trải qua một hồi sinh tử, nhìn con đang an ổn ngủ trong lòng mình, sự oán hận trong lòng lập tức bình tĩnh lại. Nếu mất đi tất cả, cho dù đứng ở chỗ cao nhất trên thế gian này, lại chiếm được cái gì đi?

Ôm Đường Tĩnh Vũ từ hoa viên trở về, vừa vận dụng phải một người. Tôi ngẩng đầu, là Đường Ti Lễ, vẻ mặt hắn đầy bối rối, thần sắc khẩn trương liếc tôi một cái, phức tạp nhìn thoáng qua, sau đó vội vàng tiêu sái rời đi.

Hắn như thế nào lại có vẻ mặt này? Lúc mới đến, tôi nhớ rõ hắn vẫn còn cười khanh khách.

Ngay sau đó, tôi nhìn thấy Đường Diệc Diễm đi ra từ chỗ tối, trong nháy mắt, tôi dường như đã nhìn thấy điều gì đó trên mặt anh, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, anh đã cười cười đi đến bên cạnh tôi, nhẹ tay giúp tôi lau mồ hôi trên trán. “Bà xã, mệt chết rồi phải không!”

Tôi lắc đầu, trong lòng không hiểu sao lại tồn tại một trận gấp gáp, cảm giác bất an. “Anh vừa nói gì với cậu thế?”

“Ừm!” Đường Diệc Diễm lần đầu tiên chủ động ôm con từ trong lòng tôi, bởi vì tôi thật sự có chút mệt mỏi. Tiểu tử này cũng không nhẹ. “Ông ấy nói với anh, có khả năng sẽ ly hôn với mẹ!”

Ly hôn? Vì cô giáo sao? Nhưng nhìn bộ dáng không chút quan tâm của Đường Diệc Diễm, trực giác của tôi cho rằng sự việc không hề đơn giản như vậy. “Diệc Diễm... Em...”

“Duyệt Duyệt... Vào trong thôi! Nơi này gió lớn!” Không để tôi nói hết, Đường Diệc Diễm bèn ngắt lời, kéo tay tôi đi về phía phòng khách, hiển nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này. Tôi thờ dãi, cũng không hỏi lại. Đường Diệc Diễm không nói, ai có thể cưỡng cầu anh đây, có điều... hy vọng cảm giác bất an trong lòng chỉ là ảo giác. Tôi không muốn cuộc sống hạnh phúc bỗng nhiên biến mất, không muốn!

Tôi nghĩ trực giác của tôi vẫn là đúng. Từ hôm đó về sau, tôi rõ ràng cảm giác được đã xảy ra chuyện gì đó, loại cảm giác này tựa như đang đặt gánh nặng trong lòng, làm cho người ta không thờ nổi.

Có một ngày, tôi nhận được điện thoại của cô giáo, vội vàng chạy tới điểm hẹn, cô giáo đã sớm ở quán cà phê đợi tôi.

“Cô giáo?” Tôi nhìn nhìn, phát hiện tinh thần của cô có vẻ cũng không tệ mới ngồi xuống. “Cô giáo, hôm nay cô tìm em là...” Diễm xấu dự cảm bao phủ trong đầu tôi.

“Không lâu nữa cô sẽ rời khỏi nơi này...” Cô giáo như muốn nói lại thôi, liếc tôi một cái, trong mắt hiện lên một tia ngượng ngùng, trên mặt khó nén vui sướng.

Vui sướng?

“Tiểu Phi, cô phải rời khỏi thành phố này, cùng với anh ấy!” Cô giáo nắm chiếc cốc, ngón tay khẽ giật giật. “Vốn dĩ cô tưởng rằng cứ tiếp tục như vậy, nhưng anh ấy lại nói với cô nguyện ý từ bỏ tất cả, từ bỏ công ty, cùng cô rời đi!” Bao gồm cả lý hôn? Đây là sự thật? Hay là một âm mưu khác của Đường Ti Lễ?

Tôi lo lắng nhíu mi. Biểu tình của cô giáo lại tràn đầy hạnh phúc viên mãn, làm cho người ta không đành lòng đánh nát giấc mộng đẹp của cô. Nhưng cô ơi, cô có biết không? Hắn là hung thủ đã hại chết Việt Phong! Em biết phải xoá bỏ như thế nào đây?

“Tiểu Diệp, quên đi thù hận, quên đi tất cả!”

Trong đầu chợt vang lên một giọng nói mơ hồ. Đây là thật sao? Việt Phong, là anh sao? Là anh đang bảo em quên sao? Buông tha cho Đường Ti Lễ, thành toàn cho hạnh phúc của cô giáo?

“Tiểu Phi! Ti Lễ đã nói cho cô biết, em và anh ấy từng có một chút khúc mắc, nếu thật là như vậy, cô hy vọng em có thể tha thứ cho anh ấy, bởi vì Việt Phong... Cô thật sự coi em như cháu gái của mình, cho nên...”

Một chút? Buồn cười, giết chết Việt Phong, bóp chết một sinh mệnh tuổi trẻ, vậy mà còn gọi là một chút? Ân oán giữa chúng tôi đâu chỉ có chút ít. Cô giáo, cô chân thành như vậy, em sao có thể để cô mang trên mình sự đau xót và áy náy giống như em!

Tôi muốn nói rời lại thôi. Nhiều lần muốn kể rõ cho cô giáo tình hình thực tế, nhưng vẫn nói không nên lời. Cuối cùng, bằng nụ cười hạnh phúc của cô giáo, tôi thỏa hiệp, buông tha tất cả, vĩnh viễn... vĩnh viễn chôn giấu trong lòng!

“Em hiểu... Cô giáo, chỉ cần cô được hạnh phúc, cái gì... cái gì... cũng có thể... buông!” Tôi gần như phải siết chặt hai tay khi nói những lời này. Cô giáo, cô có được hạnh phúc, em cái gì cũng có thể buông, bao gồm cả mối thù của Việt Phong, cho nên cô hãy cố gắng quý trọng niềm hạnh phúc này!

Đây là tâm nguyện của em, cũng là lời chúc phúc của Việt Phong!

Cứ như vậy đi!

oOo

Không biết vì cái gì, bỗng nhiên thấy rất nhớ ông xã. Sau khi từ biệt cô giáo, tôi không quay về nhà mà trực tiếp đi tới Đường thị, cũng không hề gọi điện thoại báo trước cho Diệp Diễm, muốn dành cho anh một sự ngạc nhiên.

“Tổng tài phu nhân!” Tiến vào đại sảnh, tất cả nhân viên đều cung kính chào tôi, hiện tại đã muộn là xưa đâu bằng nay, được đãi ngộ cũng hiển nhiên trở nên khác trước. Chính là vẫn cảm thấy không được tự nhiên, tôi luôn không thích cảm giác cao cao tại thượng, cho dù bây giờ tôi đã gả cho một người đàn ông xuất sắc như thế!

“Tổng tài phu nhân, cô muốn đi tìm Đường tổng sao? Đường tổng vừa mới đi ra bãi đỗ xe!” Một cô gái tỏ ra thông minh hào tâm nhắc nhở tôi.

Đi ra ngoài? Có việc sao? Tôi cảm kích khẽ cúi đầu với cô ấy, định đi ra bãi đỗ xe xem thế nào. Có lẽ anh cũng đang chuẩn bị về nhà. Tôi vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra, cúi đầu xem giờ hiện thị trên màn hình, không hề chú ý tới người đang đi tới. Anh ta dường như đang vội nên cũng không để ý tới tôi, hai người chúng tôi vô tình đụng phải nhau!

“Thực xin lỗi!” Tôi lên tiếng, xoay người nhặt di động rơi trên nền đất. Ngẩng đầu, lại bởi vì người đang đứng trước mặt mà ngại ngùng cả người!

Là hắn... Là hắn! Vết sẹo xấu xí trên khóe mắt kia tôi vĩnh viễn cũng không quên được, đây là kẻ đã từng tuyên bố muốn đẩy tôi vào chỗ chết, là hung thủ giết Việt Phong!

Hắn dường như cũng đã nhận ra tôi, mắt phút chốc trợn lên, khi tôi còn chưa kịp phản ứng, nhoáng một cái hắn đã kinh hoàng bỏ chạy!

Hung thủ, hung thủ! Tôi muốn hét lên thật to, sao hắn lại ở trong này, sao hắn lại xuất hiện vào thời điểm này? Tôi không nghĩ mình không thể đuổi theo hắn được, càng không nghĩ đến việc sức lực của chúng tôi cách nhau quá xa, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, bắt lấy hắn, bắt lấy hắn!

Nhưng khi hắn thấy tôi đuổi theo lại chạy trốn nhanh hơn, thể lực tôi chống đỡ hết nổi, còn chưa kịp đuổi tới tiền sảnh của Đường thị đã thở hổn hển, hô hấp dồn dập. Tôi ngừng lại, há miệng thở dốc, cổ họng quay cuồng, cảm giác nóng nực, trơ mắt nhìn bóng dáng hắn lần tiến vào một ngõ nhỏ, biến mất không thấy tăm hơi.

Không! Đáng giận!

“Bà xã!” Một chiếc xe đỗ lại ngay bên cạnh tôi, Đường Diệp Diễm từ trên xe bước xuống, lo lắng đỡ lấy thân mình lung lay như sắp đổ của tôi.

“Diệp Diễm!” Tôi bỏ nhào vào lòng anh khóc rống. Tôi đã nhìn thấy hung thủ giết chết Việt Phong, hắn vẫn sống, sống đến tự do tự tại, hắn không hề

gặp phải báo ứng!

Tôi cố nén khóc, găt gao ôm lấy Đường Diệc Diễm. Vì cái gì, vì cái gì lại đụng phải hắn?

Việt Phong, Việt Phong, em rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

“Sao không nói tiếng nào lại bỏ chạy đến đây?” Đường Diệc Diễm đỡ tôi ngồi vào trong xe, cài dây an toàn cho tôi. “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, bà xã?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Đường Diệc Diễm, tôi khẽ nhủ mảy, người đàn ông kia... chẳng lẽ Đường Ti Lễ định mưu toan chuyện gì bất lợi cho Diệc Diễm?

“Diệc Diễm, lần trước anh nói cậu và mợ ly hôn là thật sao?” Đường Ti Lễ nói phải rời khỏi đây là thật, hay là lấy lui vì tiền?

“Ừm, đại khái là thế!” Đường Diệc Diễm chuyển mắt, phát động xe, chạy vào đường chính. “Hình như rất ảm ỉ!”

“VẬY... anh có nghe cậu nói sẽ rời khỏi nơi này không?”

“Rời đi? Thế thì chưa từng nghe!” Đường Diệc Diễm liếc mắt nhìn tôi một cái: “Em... biết gì đó sao?”

“Em...” Tôi không biết có nên nói hay không, nếu bây giờ nói ra, Diệc Diễm sẽ nghĩ thế nào chứ! Anh sẽ trả thù Đường Ti Lễ ra sao, tính cách của Diệc Diễm có thù tất báo, nhất định sẽ... như vậy cô giáo...

“Linh...” Ngay lúc tôi đang do dự, di động Đường Diệc Diễm bỗng nhiên vang lên.

Nhận điện thoại, sắc mặt Đường Diệc Diễm có chút khó coi, lo lắng liếc tôi một cái, tôi khẩn trương nhìn anh, đã xảy ra chuyện gì sao? Dự cảm không tốt!

“Em không mở di động sao? Đường Tinh Vũ không khoẻ, phát sốt rồi!” Ngắt điện thoại, Đường Diệc Diễm quay đầu nói với tôi.

Cái gì? Tôi hoảng hốt, nhất định là máy hết pin. “Tinh vũ!” Con, con tôi!

“Diệc Diễm, con...” Tôi gấp đến mức phát khóc, con còn nhỏ như vậy...

“Không sao đâu!” Đường Diệc Diễm vừa vuốt tay tôi vừa tăng tốc. “Đã gọi cho bác sĩ riêng rồi!”

May là con chỉ bị cảm nhẹ, bác sĩ đã đến khám, cấp đơn thuốc rồi ra về. Nhưng con vẫn khóc nháo không thôi, lòng tôi cũng sắp nát, mắt thấy Tinh Vũ nháo khóc, thanh âm đã trở nên khàn khàn.

“Tinh Vũ, Tinh Vũ!” Tôi đau lòng ôm con, không ngừng đi tới đi lui trong phòng, nước mắt cũng rơi xuống.

Sao uống thuốc rồi mà vẫn khóc dữ như vậy, con vẫn còn nhỏ, tại sao phải chịu bệnh tật như thế này!

Tinh Vũ!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm đi đến bên người tôi, ngăn trở thân mình đang lo âu của tôi, anh ôm tôi, nhẹ giọng an ủi.

“Diệc Diễm, tại sao Tinh Vũ vẫn còn khóc, không phải nói là không có việc gì sao? Con vẫn đang khóc?” Tôi găt gao ôm con, không chịu buông tay.

“Ngốc ạ, con lập tức sẽ tốt thôi, đã uống thuốc rồi không phải sao?” Đường Diệc Diễm đau lòng lau nước mắt giúp tôi, đỡ dành tôi bụng con ra, đặt con nằm trên chiếc giường nhỏ. Anh cùng tôi ngồi xuống một bên, tay ôm chặt tôi. Tôi tựa vào lòng anh, lo âu nhìn con, vài lần nhin không được lại muốn ôm lấy thằng bé nhưng bị Đường Diệc Diễm ngăn trở.

“Yên tâm, một lát nữa sẽ không sao rồi!”

Chúng tôi canh giữ bên con, thằng bé lúc này dường như đã thật sự tốt hơn, tiếng khóc cũng dần dần ngừng lại. Sau khi xác định con đã ngủ say, tôi mới nhẹ nhàng thờ ra, lại có ý muốn canh giữ bên người Tinh Vũ, không chịu rời đi. Đường Diệc Diễm đánh bắt đắc dĩ phải cùng tôi ngồi ở đó.

“Diệc Diễm, con không có việc gì chứ?” Tôi vẫn không yên tâm hỏi lại, trong mắt lóe ra lo lắng.

“Không việc gì, em xem em kìa, mắt khóc đến sưng lên rồi!”

“Nhìn em như bây giờ, anh thật sự hối hận đã để em sinh ra thằng nhóc kia! Em hơi chút là rơi nước mắt vì nó!”

“Diệc Diễm!”

“Anh nói rồi, không muốn để em phải khóc, tiểu tử này lại luôn làm em rơi nước mắt!”

“Diệc Diễm, cục cưng là con của anh!” Sao có thể nói như vậy chứ!

“Anh đương nhiên biết, nhưng anh càng đau lòng em, vốn tưởng rằng có con trai em sẽ vui vẻ, kết quả lại biến thành như vậy!”

“Diệc Diễm!” Em biết anh yêu em hơn tất cả, hiện tại em rất hạnh phúc, thật sự hạnh phúc, bởi vì có anh, có Tinh Vũ. Hai người đều chiếm cứ hết trái tim của em, rốt cuộc dung không được ai khác. Nhưng mọi người đều như vậy, càng gần hạnh phúc lại càng cảm thấy hư ảo, càng sợ hãi sẽ có biến hóa!

“Duyệt Duyệt, anh làm tất cả đều là vì muốn em được vui vẻ!”

“Em biết, Diệc Diễm, em biết!” Tôi dựa vào anh. Em rất vui vẻ, ở bên cạnh anh thật sự rất vui vẻ!

“Đừng rồi... Sau này ra ngoài nhất định phải gọi điện thoại cho anh, còn nữa, phải bảo chú Lý đưa đi, đừng ra ngoài một mình, hứa với anh đi!” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói, biểu tình thực làm cho người ta bất an.

Nhưng sao... Tôi hoang mang ngẩn đầu, không rõ tại sao Đường Diệc Diễm bỗng nhiên nói như vậy, nhưng nhìn ánh mắt anh lóe ra, rõ ràng là không muốn nói rõ nguyên nhân. Tuy rằng khó hiểu, tôi vẫn gật gật đầu, không muốn làm cho anh lo lắng!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12

“Vũ, con xem, cái này được không?” Tôi cầm lấy một món đồ trên kệ đùa với Tinh Vũ, con ở trong lòng tôi cười “hi hi”, bàn tay mồm mồm nghịch ngợm cầm lấy món đồ chơi trong tay tôi. Hôm nay, khó có cơ hội đưa Tinh Vũ ra ngoài, nhưng tôi vẫn không quên dẫn trước với Diệc Diễm, lúc ra khỏi cửa, chú Lý vẫn đi theo chúng tôi. Tuy rằng không rõ tại sao Diệc Diễm phải phòng bị như vậy, nhưng ít nhất cũng không giống những người khác, ra khỏi nhà là mang theo mười mấy người bảo vệ, thật đúng là khoa trương!

Đi dạo một lát, tôi mua cho Tinh Vũ không ít đồ, thực ra vẫn hy vọng Diệc Diễm có thể cùng đi, một nhà ba người chúng tôi đi dạo... Như vậy mới là hạnh phúc thực sự!

Nếu Diệc Diễm chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, như vậy... Chúng tôi có thể sẽ hạnh phúc hơn hay không? Ha ha ha, tôi suy nghĩ cái gì vậy, con người không nên quá tham lam, hiện tại, tôi không phải đã có hạnh phúc mà rất nhiều người mong muốn có được hay sao? Tuy rằng... có chút bất an, nhưng... thời khắc vui vẻ vẫn rất nhiều, không phải sao?

Chú Lý đón lấy một đồng lớn “chiến lợi phẩm” trong tay tôi đặt vào trong xe, bởi vì còn muốn mua một chiếc xe cho trẻ con tập đi, chú Lý đã phải lắc đầu sau khi tiếp xúc với những thứ công nghệ cao. Tôi ôm Tinh Vũ lên xe, vừa ngồi vào, chợt nghe thấy những tiếng ồn ào cách đó không xa truyền đến. Tôi theo vị trí thanh âm phát ra nhìn lại, hình như có người đang tranh chấp gì đó. Vài mét trước xe của tôi, một cô gái vô cùng hung dữ, nổi giận đứng dùng túm lấy cổ áo của một người đàn ông cao gầy, người kia đưa lưng về phía tôi, bóng dáng vô cùng quen thuộc, tôi nhíu mày, trong đầu có đến mấy chục đáp án, nhưng chỉ là nghĩ không ra ai...

Ngay khi tôi còn đang nghi hoặc, người đàn ông đó bỗng quay mặt lại, khuôn mặt kia hiện ra ngay trước mắt tôi một cách rõ ràng, mang theo bất đắc dĩ...

“Bộp” Tôi nghe được thanh âm thứ gì đó bị chặt đứt, thậm chí, tôi đã quên cả thở, nhìn khuôn mặt phía trước, không thể tin được...

Là... Là...

Tôi ngạc nhiên, đặt con trai mình xuống ghế, bước xuống xe, không có thời gian chơi đùa nữa, tôi còn không kịp nghe tiếng gọi của chú Lý, đã nhanh chóng chạy về phía trước. Việt Phong, là Việt Phong! Khuôn mặt kia, bóng dáng kia, cảm giác quen thuộc kia, nhưng... Vì cái gì... Sao có thể!

Chẳng lẽ, anh không chết?

“Việt Phong!” Nhưng ngay khi tôi muốn tới gần, người đàn ông đang tranh chấp cùng cô gái kia đã kéo va li thoát khỏi sự kiềm chế, bỏ chạy! Tôi nhìn không được gọi to, bước chân nhanh hơn để đuổi theo. Tại sao? Nếu là Trần Việt Phong, tại sao khi nhìn thấy tôi lại bỏ chạy?

Không, rốt cuộc sao lại thế này, tôi nhất định phải biết rõ ràng! Bước chân của tôi nhanh hơn, nhưng đối phương lại chạy trốn càng nhanh, vì cái gì phải chạy, vì cái gì nhìn thấy tôi lại phải chạy?

Không, rốt cuộc sao lại thế này, tôi nhất định phải biết rõ ràng! Tôi chạy thật nhanh để đuổi theo, nhưng đối phương trốn rất mau, vì cái gì muốn chạy, vì cái gì nhìn thấy tôi lại muốn chạy?

“Việt Phong, Việt Phong!” Tôi liều mạng đuổi theo phía sau, bắt tri bắt giác đi theo anh ta quẹo vào một cái ngõ nhỏ. “Việt Phong...”

Người phía trước đang chạy bỗng nhiên ngừng lại, đứng tại chỗ nhìn tôi. Nhìn gần tôi mới phát hiện, hần... không phải Việt Phong, nhiều nhất chỉ là bộ dạng giống nhau mà thôi, nhìn xa xa, đương nhiên không nhận ra sự khác biệt, nhưng cẩn thận xem xét, rõ ràng thấy khác, thần thái của hần, bộ dáng, chỉ là tương tự mà thôi, hần...

Người đàn ông kia nhìn tôi, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, một cổ dự cảm không yên, tôi vội vàng muốn quay lại chạy đi, nhưng đã muộn, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện mấy người đàn ông, đem đường lui duy nhất của tôi chặn lại.

Tôi rút cuộc hiểu được vì sao trong mắt người đàn ông kia có ý cười!

Tôi sợ hãi lui về phía sau, cho đến khi lưng đụng vào tường, không thể lùi. Tôi từ từ di chuyển gần hơn với đám người đó, một người không thể tưởng tượng đột ngột nổi xuất hiện trước mặt tôi.

Đường Ti Lễ! Tôi kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng ở chính giữa, tất cả đều do hần bày ra? Đều là hần... Vì cái gì?

“Như thế nào, Đường phu nhân, chúng ta lại gặp mặt!” Đường Ti Lễ hướng đến gần tôi, trong tay giữ một chiếc...DV* màu đen?

Hần muốn làm gì, tôi sợ hãi nhìn hần, lại nhìn những người đang đứng xung quanh với vẻ mặt không có ý tốt, bọn họ...

“Đường Li Lễ, ông muốn làm gì, ông không sợ tôi nói với cô giáo sao?” Tôi không ngừng lui về phía sau, mặc dù đã sớm không có đường lui.

“Nói? Tôi nghĩ qua ngày hôm nay, cô sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời!” Đường Ti Lễ tuyên bố, hướng ánh mắt về phía mấy tên tay sai đang đứng bên cạnh. Mấy người đàn ông lập tức đi tới, mặc cho tôi giãy dụa như thế nào vẫn gắt gao giữ chặt cánh tay tôi.

“Các người muốn làm gì, buông ra, buông!”

“Diệp Suong Phi, cô chớ có trách tôi, là do ông chồng tốt đẹp của cô bức tôi!” khuôn mặt Đường Ti Lễ trở nên dữ tợn, ngón tay hần nhẹ nhàng nhần. “Ba”, đèn flash lóe lên, tôi nhìn thấy rõ hình ảnh mình đang giãy dụa trên màn hình.

Hần muốn... Không... Không... Tôi lập tức đoán được điều hần sắp sửa làm, không... Không, hần nhất định điên rồi, điên rồi!

Đường Ti Lễ, Đường Diệc Diễm sẽ không bỏ qua cho ông, anh ấy sẽ giết ông!

“Ha ha ha, Diệp Suong Phi, chỉ cần có tiết mục phấn khích này trong tay tôi, tôi nghĩ người chồng thân ái của cô sẽ phải dè chừng! Muốn trách thì trách hần không chịu buông tha cho tôi. Tôi đã quyết định bỏ đi, tại sao hần còn muốn đau khổ dây dưa?” Đường Ti Lễ lời nói cuối cùng gần như biến thành rít gào, nổi giận đùng đùng trừng tôi. “Là hần bức tôi, là hần!” Nói xong, hần hướng về những tên thủ hạ còn lại hô to: “Ra tay đi!”

“Không... Không cần, đừng...” Tôi ra sức giãy dụa, kêu thét. “Đường Ti Lễ, ông đối với tôi như vậy, ông sẽ hối hận, cứu mạng... Cứu mạng!”

“Cô rất ồn ào!” Đường Ti Lễ vừa dùng DV quay tôi, vừa hướng về phía thủ hạ chỉ huy, một người đàn ông nhanh chóng bịt kín miệng của tôi lại. “Ừm... ừm...”

“Tê!” Tiếng quần áo bị xé đột ngột vang lên, tôi cố gắng dùng hết sức phản kháng, nhưng sức lực của những người đàn ông này quá lớn. Không... đừng, sức sinh, sức sinh!

Những khuôn mặt đáng khinh ở trước mặt tôi chớp lên, ghé tòm, làm cho người ta buồn nôn.

Diệc Diễm, Diệc Diễm...

“Cởi quần áo của cô ta ra, động tác nhanh lên!” Đường Ti Lễ gần như đã lâm vào điên cuồng, dùng DV quay tôi, nở nụ cười điên dại. Hần điên rồi, hần điên rồi sao? Hần nghĩ như vậy là có thể uy hiếp đến Đường Diệc Diễm sao? Như vậy, sẽ chỉ làm hần chết không có chỗ chôn.

“Ừm... ừm...”

“A...” Tôi giãy dụa, cắn tay của người đàn ông đang che miệng tôi, hần quát to một tiếng, thuận tay cho tôi một bạt tai, đánh cho tôi hoa mắt chóng mặt.

“Không, xin ông, xin ông... Buông tha tôi!” Tôi bất lực cầu xin Đường Ti Lễ, lệ rơi đầy mặt. “Thả tôi đi, hãy nghĩ đến cô giáo...”

“Câm miệng!” Đường Ti Lễ cắt ngang lời cầu xin của tôi. “Diệp Suong Phi, ai bảo cô biết nhiều như vậy, ai bảo cô là vợ của Đường Diệc Diễm, điều này cô chỉ có thể trách chính mình!”

“Không!” Đám sức sinh kia đã sắp cởi được áo của tôi, xé rách áo của tôi, bọn họ giống một đám bệnh hoạn tới gần tôi, ngăn chặn chân của tôi, giữ chặt tay tôi, quần cũng bị bọn họ cởi bỏ, một người đàn ông đã nhanh chóng cởi quần của mình ra...

“Không... Đừng...”

Diệc Diễm, Diệc Diễm!

Vào lúc hán sắp sửa chen vào hai chân của tôi, tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, răng nanh găt gao cắn đầu lưỡi, tình nguyện chết, cũng không muốn sống nhục nhã như vậy!

“Ba!” Nhưng đúng lúc này, đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một người đàn ông, tôi nhanh chóng mở mắt ra, người đàn ông một giây trước còn hướng tôi quát tháo giờ đã đau đớn ôm đỉnh đầu, máu tươi đỏ sẫm từ trên thái dương hán chảy xuống, nhìn thấy ghê người, mà đứng ở phía sau hán lại là... Giang Minh!

“Giang Minh!” Tôi giống như thấy được cứu tinh, giữa bốn phía hỗn loạn, bỏ nào vào trong lòng Giang Minh, không ngừng run run. “Giang Minh!”

“Chúng mày là lũ súc sinh!” Giang Minh ôm tôi, hướng tới những người đó rít gào. Sắc mặt Đường Ti Lễ trở nên dị thường khó coi, hung ác nhìn Giang Minh. “Giang Minh, giờ cậu đã không còn như xưa, cậu còn muốn một mình làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Đường Ti Lễ, ông phải hiểu được, đối phó với ông, lấy năng lực hiện tại của tôi cũng thừa sức!”

“Ông dùng tiền để thuê những người này, tôi cũng có thể dùng tiền sai bảo bọn họ!” Giang Minh nói xong nhìn về phía những người đó: “Người đàn ông này cho các người bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi!”

“Giang Minh!” Thấy tiền, mấy tên kia bắt đầu do dự, sắc mặt Đường Ti Lễ càng khó coi hơn, hán rống lên, sau đó không cam lòng liếc tôi một cái: “Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng rằng cô có thể không coi ai ra gì, một ngày nào đó, cô cũng sẽ bị tên dã thú Đường Diễm Diễm kia cắn!” Nói xong bèn xoay người theo ngõ nhỏ đi ra ngoài, đám đông vừa rồi chỉ nhìn nhau, Giang Minh lấy áo khoác trên người hán khoác cho tôi. “Chúng ta đi!”

Giang Minh ôm tôi đi ra phía ngoài, lúc xẹt qua những người đó, tôi thấy hán nhìn bọn họ, hán muốn...

Giang Minh đưa tôi về chỗ hán ở, một căn phòng không lớn, bài trí đơn giản. Sau khi Qua Nhan mất, hán vẫn ở nơi này? Sám hối sao?

“Có thể cho tôi mượn một bộ quần áo không?” Tôi kéo áo khoác trên người, đem thân mình lui vào trong, xấu hổ mở miệng.

“Chỉ còn muốn găt hán?”

Tôi cúi đầu, không nói gì, cho Đường Diễm Diễm biết, người bị thương tổn sẽ không chỉ có Đường Ti Lễ. Đường Ti Lễ đáng giận, nhưng... Tôi không muốn liên lụy người vô tội, nếu Diễm Diễm biết... Tôi quả thực không thể tưởng tượng.

“Diệp Sương Phi, ngay cả chính chị cũng cảm thấy sợ hãi sao?” Giang Minh buồn cười lắc đầu, ngồi vào bên cạnh tôi. Đáng sợ? Đúng vậy, Đường Diễm Diễm đối với tôi gần như yêu vô cùng độc đoán, có đôi khi sẽ làm tôi có cảm giác không thở nổi, tình yêu của anh tôi không hề nghi ngờ, chỉ là... Anh sẽ liêu lĩnh làm liên lụy đến người vô tội.

Đường Ti Lễ nói đúng, hán bị dồn ép từng bước đến ngày hôm nay, hiển nhiên là do bản tính của hán, nhưng phần lớn nhất định là do Đường Diễm Diễm bức bách, anh có thù tất báo. Nhưng, Đường Ti Lễ có nghĩ tới điều này không? Chiều này của hán không phải đẩy hán vào con đường chết thì cũng chính là sự dày vò vô tận, nếu mưu kế kia của hán thật sự thực hiện được, dùng để uy hiếp Đường Diễm Diễm thì điều này vĩnh viễn sẽ trở thành ác mộng của hán!

“Diệp Sương Phi, giờ chị lại vì bảo vệ ai, chị vĩnh viễn sẽ không hiểu được, sự mềm lòng của chị hoàn toàn chỉ làm hại tới người chị muốn bảo vệ, đối với người khác mềm lòng là nhân từ, đối với địch mềm lòng chính là ngu xuẩn!”

“Giang Minh!” Tôi cắt ngang lời nói của hán, hiện tại nói điều này có ý nghĩa gì, muốn tôi như thế nào, phải đi gọi cho Đường Diễm Diễm để anh báo thù cho tôi sao? Biến thành gà chó không yên? Hiện tại tất cả trở thành như vậy, tôi không có tư cách trả thù bất kì ai, thậm chí là chuyện của Qua Nhan tôi cũng không thể chỉ đổ thừa cho Giang Minh, chính bản thân tôi cũng là kẻ đồng lõa!

Giang Minh buồn bã nhìn tôi, một lát sau, hán chậm rãi đứng lên. “Chị chờ ở đây, tôi đi mua cho chị bộ quần áo khác!” Thân mình thon dài của hán đứng thẳng, phủ bóng lên khuôn mặt của tôi. Tôi không nhìn.

Sau khi Giang Minh rời đi, tôi nhìn quanh bốn phía, nơi này thật sự rất nhỏ hẹp, bài trí đơn giản, toàn bộ có vẻ yên tĩnh, tiêu điều, không có sinh khí. Hán vẫn ở nơi này, trốn tránh tất cả? Nếu hán biết tập đoàn Giang Nguyên phá sản, trở thành công ty cổ phần của Đường thị, nói đúng hơn, tập đoàn Giang Nguyên bây giờ đã thuộc về Đường thị!

Tuy rằng không mong muốn, nhưng tôi không thể không thừa nhận, nếu lần này không gặp được Giang Minh, kết cục của tôi là không thể tưởng tượng nổi. Nhớ lại cảnh vừa rồi, thân thể của tôi nhịn không được mà run run, dạ dày từng cơn buồn nôn kéo đến.

Di động không biết đã rơi ở chỗ nào, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ dần hạ xuống, Diễm Diễm tìm không thấy tôi nhất định rất sốt ruột, còn cả Tinh Vũ nữa, có phải lại khóc nháo rồi không? Chú Lý vẫn ở đó sao?

Ngay lúc tôi lo lắng bất an, cửa bỗng mở ra, Giang Minh cầm một túi lớn trong tay đưa cho tôi, tôi yên lặng tiếp nhận, nhanh chóng đi vào phòng trong thay quần áo, thực vừa người, không rộng không chật!

Lúc đi ra, Giang Minh đã ngồi trên sofa, ánh mắt đang nhìn TV bỗng rời đi, nhìn về phía tôi.

“Hôm nay... Cảm ơn cậu!” Hán đã cứu tôi, tôi cũng nên nói lời cảm ơn này.

“Phải về bên chồng sao?” Giang Minh dựa lưng vào sô pha, biểu tình đùa cợt: “Hôn nhân rất hạnh phúc? Hạnh phúc khiến cho chị ngay cả mối thù của Trần Việt Phong cũng quên luôn rồi à? Thậm chí Đường Ti Lễ đối với chị như vậy, còn định buông tha hắn, chị thật đúng là rộng lượng!”

Tôi mím môi, nhìn mặt Giang Minh như cười như không. “Giang Minh, cậu cảm thấy số người bị thương tổn còn chưa đủ nhiều sao? Chúng ta đã mất Qua Nhan, cậu mất đi tập đoàn Giang Nguyên, còn muốn thương tổn bao nhiêu người vô tội nữa?” Quả thực, hiện tại tôi ích kỷ, tham lam muốn bảo vệ cho hạnh phúc của mình, quên đi thù hận.

“Duyệt Duyệt, tất cả sẽ không chấm dứt, sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, cho dù tôi muốn, người chồng thân ái của chị cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, điều ấy chị so với bất kì ai đều rõ ràng nhất!”

Tôi do dự nhìn về phía hắn, không sai, hắn nói đúng, dục vọng trong lòng mỗi người, một khi bị mở ra, sẽ không ngừng mà đoạt lấy cho đến lúc chết, cho đến khi dục niệm khô kiệt. Đường Diệc Diễm cũng không ngoại lệ, hưởng hờ địa vị của anh hiện tại cũng không cho phép anh nhân từ, không chỉ Giang Minh, không chỉ người Đường gia cùng anh có huyết mạch tương liên, còn rất nhiều người không biết tên, đều như hồ rình mồi nhìn chăm chăm khối “thịt béo” Đường thị này, đây là quy tắc rừng mưa tàn khốc, nhục nhọc cường thực, thích giả sinh tồn*.

Thành phố này vốn dĩ chính là một tòa thành tràn ngập hỗn loạn giống như rừng mưa nguyên thủy, hạnh phúc của tôi ở trong đó là nhỏ bé như vậy, Trái Đất sẽ không vì hạnh phúc của tôi mà chuyển động, lại càng không bởi vì ý nguyện của tôi mà ngừng chuyển động.

Điều này tôi đều rõ ràng, chỉ là không muốn đối mặt.

Giang Minh, tôi có thể nói, chỉ cần hắn đồng ý buông tha tất cả, tôi có thể nói với Đường Diệc Diễm tha cho hắn sao? Tôi nghĩ, tôi vẫn là không thể, bởi vì hắn sẽ không từ bỏ, hắn không cam lòng, lại càng không buông tha cho dã tâm của mình, sẽ không bỏ qua Đường Diệc Diễm, tập đoàn Giang Nguyên làm hắn mất đi Qua Nhan, hiện tại, hắn muốn một lần nữa bắt đầu sao?

Hắn muốn đối phó với Diệc Diễm thế nào, tập đoàn cùng với người thân bị hủy mà hắn còn chưa chấp nhận sao?

“Cậu cảm thấy bây giờ cậu còn có năng lực để hoàn thành dã tâm của cậu sao?” Tập đoàn Giang Nguyên phá sản, hắn đã hai bàn tay trắng, trong khoảnh khắc hắn tưởng chừng đã đoạt được mọi thứ lại thua toàn bộ.

“Hiện tại... không phải cơ hội lại tới nữa sao? Duyệt Duyệt, ba năm trước đây, chúng ta bắt được thời cơ, ba năm sau cũng giống như vậy, hoàn toàn có thể!” Trong mắt Giang Minh lóe ra ánh sáng kỳ dị, mang theo tự tin, hắn nói cơ hội là cái gì? Là tôi sao? Hắn muốn làm gì?

“Giang Minh, cậu đã không còn gì có thể uy hiếp tôi!” Tôi bối rối thờ, vì cái gì phải sợ một người hai bàn tay trắng, một tổng tài tiền nhiệm của một tập đoàn phá sản, hắn có cái gì có thể uy hiếp đến tôi... Không có, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy bất an như vậy?

Tôi theo dõi hắn, Giang Minh chậm rãi đứng lên, xẹt qua tôi, mở cửa, tao nhã làm tư thế “mời”. “Duyệt Duyệt, tôi nghĩ chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi!”

Giang Minh, thật sự... không thể buông tha sao? Buông tha tôi, cũng buông tha cho chính mình?

*1 DV= Digital Video, một thiết bị quay phim chuyên nghiệp

*2 Yếu làm mồi ăn cho kẻ mạnh, kẻ muốn sinh tồn phải trải qua sự chiến thắng kẻ thù địch. Cá lớn nuốt cá bé.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 13

Hoàng loạn trở lại Đường Trạch, ngoại trừ chú Lý lo lắng hỏi tôi đi đâu, dường như không có điều gì khác thường. Đường Diệc Diễm cũng chưa trở về, hình như vẫn đang trong cuộc họp hội nghị, cho nên lúc tôi bỏ đi, chú Lý cũng không gọi điện thoại đến.

Tôi chỉ thần nhiên nói với chú Lý rằng đi gặp một người bạn cũ, nhất thời hưng phấn nên quên. Nếu Diệc Diễm có hỏi, tôi sẽ nói là bị roi điện thoại. Tôi sợ anh lo lắng nên mới dùng di động của chú Lý gọi cho anh, chú Lý cũng ngầm đồng ý, dù anh có phát hiện ra một chút không thích hợp, nhưng tôi hiện tại vẫn bình an đứng ở chỗ này. Dù gì đi nữa, vì muốn bo bo giữ mình, vì không thích phức tạp, anh cũng đành chấp nhận lời nói của tôi.

Sắp xếp ổn thỏa mọi việc, tôi đi đến phòng ngủ của Tinh Vũ xem thằng bé, sau đó mệt mỏi trở về phòng. Đi vào phòng tắm, tôi lại tắm rửa kĩ càng một lần nữa, không ngừng dùng sữa tắm chà sát, cho đến khi làn da trở nên đỏ hồng, đến khi xác định trên người không còn hương vị xa lạ ghê tởm, tôi mới chậm rãi cuộn mình ở trên giường, ngửi được mùi hương quen thuộc xung quanh mới yên tâm thở ra, nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi xuống. Không chỉ vì vừa mới trải qua nỗi khuất nhục và khủng hoảng, mà còn vì trong lòng càng ngày càng không thể bình ổn sự bất an. Hình như tôi đang nhìn thấy hạnh phúc bắt đầu từ cơ thể tôi tách ra, phiêu đảng, càng ngày càng xa, khiến cho tôi dù có đuổi tay dài đến đâu, nó vẫn vô tình theo những khe hở trốn mất.

Tất cả đều bất lực như vậy!

“Duyệt Duyệt, tất cả sẽ không chấm dứt, tất cả sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy đâu!”

Khi sự mõi mệt bắt đầu đột kích, trong đầu tôi bỗng nhiên hiện lên câu nói của Giang Minh, nó giống như ma chú quanh quẩn trong não tôi, chậm rãi khuếch tán. Đây cũng là lần đầu tiên, tôi ngay cả một chút khí lực tinh táo để xem lại cũng không có, xụi lơ nằm trên giường, mơ mơ màng màng ngủ...

Không biết qua bao lâu, trong phòng bỗng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp. Tôi tỉnh, nhưng cũng không muốn mở to mắt, hai chân bắt giác co lên, gập về phía trước ngực, ngón tay túm chặt chăn đệm, cảm giác có chút ánh sáng của đèn khe loét lên, sau đó có tiếng nước vang lên trong phòng tắm. Diệc Diễm đã trở lại, tôi hơi hơi mở mắt ra, liếc nhìn kim đồng hồ trên tường đang chỉ mười hai giờ hơn, đã trễ thế này rồi sao? Mỗi ngày, anh đều vất vả như vậy ư?

Không biết có phải vì bất an không ngủ được hay không, đầu óc tôi có chút đần độn, một động tác rất nhỏ đã tác động làm đau nhức khắp tứ chi, tôi lơ đãng thoáng nhìn vùng bị sưng đỏ chỗ khuỷu tay, đó là vết thương lúc tôi gãy dũa... Tôi nhanh chóng đưa tay vào trong chăn, bao bọc khắp người, lúc này, đèn phòng tắm chợt tắt, lòng tôi run lên, vội nhắm chặt mắt lại. Bây giờ tôi không có dũng khí đối mặt với Diệc Diễm, càng sợ bị nhìn thấu sự chột dạ của bản thân mình. Nếu nhìn anh, tôi sẽ nhìn không được mà bật khóc, Diệc Diễm biết, nhất định sẽ giận chó đánh mèo tất cả mọi người, tất cả những người vô tội. Vốn dĩ, hạnh phúc của chúng tôi chính là được tạo lập trên sự hy sinh của người khác, tôi không muốn tiếp tục mang trên lưng sự áy náy!

Một lát sau, tôi cảm giác được giường hơi lồi xuống, mùi sữa tắm trên người Đường Diệc Diễm lan đến mũi tôi, bàn tay ấm áp của anh tuần tra tới lui trên hai má của tôi. Cuối cùng, môi anh nhẹ nhàng chạm lên trán tôi, cảm giác cực nóng làm cho tai người ta cũng phải nóng lên theo. Ngón tay anh xẹt qua cánh môi của tôi, giấy tiếp theo, giường lại giật giật, anh không nằm xuống mà là đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ. Tôi lén lút quay đầu, gian phòng nhỏ liên thông với phòng ngủ toả ra một chút ánh sáng mỏng manh, chỉ cần tôi ở nhà, Diệc Diễm đều có thói quen ở đó làm việc.

Nhưng muốn như vậy rồi, anh còn không nghỉ ngơi sao? Mọi khi tôi đều sớm ôm con đi vào giấc ngủ, căn bản không rõ Đường Diệc Diễm nửa đêm còn làm việc, đèn trong phòng mở ánh sáng rất yếu, cẩn thận nghe mới có thể cảm nhận được những âm thanh “xoát xoát” lật giở văn kiện và tiếng gõ bàn phím rất nhỏ. Tất cả đều mềm nhẹ như vậy, anh không muốn quấy rầy tôi!

Mất tôi trống rỗng nhìn lên trần nhà, mặt gương chỉ còn in lại bóng đen của một mình tôi, nhớ tới đêm tân hôn...

Diệc Diễm, thật sự rất muốn tất cả cứ dừng lại như vậy, không cần tranh đấu, không cần nghĩ...

Khỏe mắt dần ẩm ướt, tôi lén lút lau đi, dễ dàng rơi lệ như vậy, có phải muốn nói rằng đã đem nước mắt của cả một đời người lưu xong rồi, sau này chỉ còn lại cười vui?

Diệc Diễm... Chúng ta sẽ có tương lai sao? Có sao?

oOo

Ngày đó qua đi, lại qua vài ngày nữa, trong lòng vốn dĩ buộc chặt lại bởi vì không có gì khác thường mà dần dần lơi lỏng. Tuy rằng lời Giang Minh nói vẫn không ngừng quanh quẩn, nhưng tôi vẫn cố khuyến bảo chính mình, có lẽ đó chỉ là một hình thức phát tiết của hấn. Về phần Đường Ti Lễ, hấn không hề xuất hiện, gần như hoàn toàn biến mất. Sự nghi hoặc làm cho tôi hoang mang không thôi, nhưng từng ngày trôi đi, tôi trở nên càng cẩn thận so với trước kia, căn bản không hề đi ra ngoài. Muốn đi cũng cố hết sức đi cùng Diệc Diễm. Sau khi trải qua chuyện như vậy, tôi muốn bảo vệ thật tốt cho bản thân mình và con. Đó cũng chính là giúp Diệc Diễm san sẻ ưu sầu, tôi không muốn mình trở thành gánh nặng, thành chướng ngại vật của anh. Dù sao, anh thật sự rất vất vả!

Cho nên mỗi ngày cứ như vậy hoảng loạn qua đi, tuy rằng rất do dự, nhưng ít nhất cũng được bình tĩnh, cho đến khi...

“Lễ tang?” Tôi không thể tin nói khề vào điện thoại, những thanh âm bi thương đứt quãng ở đầu bên kia vang lên. Trong đầu tôi là một mảnh đục ngầu, không thể nào tin được, đại ra ngồi ở sofa, tôi... Đây là đi động của cô giáo, cũng là người thân của cô, người phụ nữ đó nói cho tôi biết... nói cho tôi biết cô giáo... đã qua đời!

Đất trời như xoay chuyển, sao có thể, sao có thể... Nước mắt bắt giác chảy xuống, tôi nghẹn ngào hỏi địa chỉ, lập tức ngắt điện thoại. Muốn tôi phải chấp nhận, phải tin tưởng như thế nào đây? Cô giáo... cô giáo đã qua đời?

Sao có thể, sao có thể! Sao có thể khiến tôi tin một sinh mệnh vẫn đang sống bỗng nhiên không còn? Không phải lần đầu tiên đối diện với cái chết, là vì thân nhân bên cạnh đã mất đi không ít, trái tim dường như đã trở nên chết lặng. Vậy mà khi tôi nhìn chăm chú vào di ảnh của cô giáo trên dàn tế lễ, tim giống như bị dao cắt, nước mắt rớt cuộc cũng không kim được mà rơi xuống. Trong khung ảnh, khoé miệng của cô vẫn nở nụ cười như trước đây, vậy mà cơ thể đã lạnh lẽo nằm đó. Đây... vẫn là người mới mấy hôm trước còn vui sướng nói với tôi, sẽ cùng người âu yếm xa chạy cao bay sao? Giờ phút này, vì cái gì cô lại lạnh băng nằm ở nơi này? Vì cái gì lại đột nhiên như vậy? Vì cái gì?

“Diệp tiểu thư!” Tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên sau lưng, tôi xoay người, người phụ nữ trước mắt này tôi chưa từng quên, là chị của cô giáo, cũng là mẹ của Việt Phong, tôi và bác ấy đã gặp mặt nhiều năm trước, đứng vào ngày Việt Phong qua đời.

Không thể tưởng tượng được, chúng tôi lại gặp lại nhau, vẫn châm chọc là đùa vì thân nhân rồi đi.

“Bác gái!”

“Là bác gọi điện cho cháu, Khinh nhi lúc sắp chết có dặn bác, nhất định phải giao thứ này cho cháu!” Dứt lời, bác gái rút ra một phong thư đưa cho tôi.

“Tại sao... sao lại đột ngột như vậy?” Tôi đại ra tiếp nhận phong thư, gắt gao niết trong tay, miệng không ngừng ni non. Muốn tôi phải tin tưởng như thế nào đây, đột nhiên lại...

“Khinh nhi... là tự sát!” Trong mắt bác gái hiện lên một tia bi thương, giọng run run.

“Tự sát?” Tôi trừng lớn mắt, tự sát?

“Bác gái, bác có biết cô giáo tại sao lại...”

“Khinh nhi cái gì cũng không nói... Cho đến lúc chết cũng không nói... Chỉ không ngừng xin lỗi bác...” Bác gái vừa nói xong đã nghẹn ngào không ra lời, con trai không còn, bây giờ ngay cả cô em ruột duy nhất cũng... Người đau khổ nhất lúc này hẳn là bác ấy!

“Bác gái, bác đừng quá đau buồn!” Tôi đau lòng ôm bả vai của bác. Cháu xin lỗi, bác gái, cháu vẫn không kịp nói với bác, cháu xin lỗi, là cháu... Việt Phong là vì cháu mới... Nhưng cháu lại không có dũng khí nói cho bác, chỉ có thể ở trong lòng giải thích với bác, cháu xin lỗi, vô cùng xin lỗi!

Cháu đã hại chết con trai bác, hiện tại, cô giáo lại lìa trần, sẽ không...

Liệu có gì liên quan đến tôi hay không? Tôi quả thực không dám tưởng tượng.

Ở lĩnh đường an ủi bác gái một hồi, Diệc Diễm lại gọi điện thoại tới. Tôi không muốn làm anh lo lắng, đành phải từ biệt bác gái. Trước khi đi tới cửa, một cô bé chạy đến đưa cho tôi một chiếc hộp, không đợi tôi kịp hiểu, cô bé đó đã chạy nhanh như chớp, đây là...

“Chú Lý, về nhà đi!” Vào trong xe, tôi nói với chú Lý, nhìn bóng dáng cô đơn của bác gái đứng lặng bên ngoài cửa xe, trong lòng tôi dâng lên một trận chua xót, nhắm mắt lại, gắt gao nắm chặt phong thư trong tay. Do dự một lát, tôi vẫn quyết định mở ra xem, những nét chữ xinh đẹp hiện ra trước mắt tôi.

“Tiểu Phi!

Khi em đọc được những dòng thư này, cô nghĩ, cô đã ở trên thiên đường chúc phúc cho em. Thực ra, không biết cô như vậy có thể lên thiên đường được không? Tiểu Phi, cô xin lỗi, mấy năm nay thật vất vả cho em. Cô tự cho là đã xem em như người thân, nhưng ngay cả nỗi khổ trong lòng em, cô một chút cũng không cảm nhận được. Người ích kỷ nhất chính là cô, cho nên hãy buông tất cả đi, đau khổ hãy để một mình cô nhận, để cô mang theo sự đau thương và áy náy này vĩnh viễn rời đi, vĩnh viễn mai táng đi!

Tiểu Phi, phải hạnh phúc em nhé!

Gi Khinh tuyệt bút.”

Đây là... Cô giáo đã biết cái gì sao? Tôi run run cầm bức thư, nước mắt từng giọt rơi xuống mặt giấy, thấm nhoè cả chữ. Những dòng chữ của cô giáo đều là ưu sầu vô hạn. Tôi thậm chí có thể tưởng tượng được cô đã khóc rống như thế nào khi viết xong bức thư ngắn này. Nhưng mà cô đã biết bao nhiêu, tại sao cô có thể biết được? Vì cái gì... Vì cái gì muốn tự sát? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao cô lại lựa chọn con đường này? Cho dù cô đã biết chuyện của Việt Phong, vậy Đường Ti Lễ thì sao? Đúng vậy, trong lễ tang, tôi cũng không nhìn thấy Đường Ti Lễ, hẳn đã biến đâu rồi? Tất cả đều hỗn loạn không chịu nổi, tôi đau đớn tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, cô giáo... tại sao nghĩ không thông suốt, tại sao lại đột ngột như vậy!

“Thiếu phu nhân!” Chú Lý lo lắng liếc nhìn tôi qua gương chiếu hậu, tôi lắc lắc đầu thờ dãi: “Cháu không sao, chú Lý, về nhà không cần nói cho thiếu gia, cứ báo rằng cháu chỉ đi tham dự tang lễ của một người bạn!”

Chú Lý co quắp nhìn tôi một cái, thông thả gạt đầu.

Tôi bỗng nhiên nhớ còn có chiếc hộp, lại vội vàng mở ra.

Một cái đĩa? Tôi nhìn bên trong loé lên ánh sáng gì đó, đúng là đĩa, cái này... còn kèm theo một bức thư.

Tôi bóc ra, một dòng chữ được viết to: “Tôi nói rồi, chúng ta còn gặp lại!”

Giang Minh! Tôi vo tờ giấy lại. Đúng rồi, chuyện của cô giáo liệu Giang Minh có liên quan đến không, hẳn cố ý nói cho cô giáo sự thật về cái chết của Việt Phong, sau đó cô giáo cảm thấy áy náy nên...

Nhưng sự tình chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Có thể ư? Có lẽ, mọi đáp án sẽ có ngay trong chiếc đĩa này. Tôi gắt gao cầm chặt trong tay, giống như khoai lang nóng, bên trong... bên trong... Tôi sợ hãi, nhưng lại không đủ dũng khí mở nó ra, bởi vì tôi cảm giác được, cảm giác được vô cùng sâu sắc, chỉ cần nhìn thử này, tất cả sẽ không còn giống nhau, tất cả sẽ long trời lở đất, tất cả lo lắng sẽ trở thành sự thật, tôi thật sự có thể mặc kệ sao? Có thể sao?

Trở lại Đường Trạch, Diệc Diễm hôm nay trở về rất sớm, vừa thấy tôi vào cửa, lập tức từ sofa đi tới nắm lấy tay tôi. “Bà xã, sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Tôi mệt mỏi lắc đầu, ngả thân mình vào lòng anh. “Diệc Diễm, em mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi một chút!”

“Được, chúng ta trở về phòng!” Đường Diệc Diễm đỡ tôi trở lại phòng ngủ. Ngay cả khi thân thể tôi đã nằm trong chăn bông mềm mại, sự lạnh lẽo trong

lòng vẫn không có một chút ám áp. Cho dù tôi không ngừng vùi vào trong vòng ôm của Diệc Diễm, cảm giác rét lạnh vẫn cùng với máu lan tràn khắp tứ chi.

Trong chiếc đĩa kia rốt cuộc có cái gì? Mà Giang Minh, hấn muốn làm cái gì? Làm cái gì đây?

Bao nhiêu nghi hoặc, bao nhiêu lo lắng làm tôi thật sự mỗi một không chịu nổi, ngăn không được cảm giác kiệt sức xâm nhập, tôi nặng nề ngủ trong lòng Diệc Diễm, chỉ mơ mơ màng màng cảm giác được anh ôm sát cơ thể tôi, nhẹ nhàng dựa vào người tôi. Nếu, vẫn tiếp tục như vậy, thật là tốt biết bao! Vẫn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 14

Cuối cùng, tôi đợi Đường Diệc Diễm ngày hôm sau rồi đi mới đem cái đĩa bỏ vào máy tính..

Từ đó về sau, di động dựa theo “thỏa thuận” đứng giờ vang lên, tôi do dự một lát rồi nghe máy, tay lại không ngừng run run, “trò hay” đã bắt đầu sao? Giang Minh nói trong đĩa rằng muốn cho tôi xem một trò hay, sắp bắt đầu rồi ư?

Cuộc đối thoại ở đầu dây bên kia rơi vào tai tôi rất rõ ràng.

“Cậu cho là cậu có thể uy hiếp đến tôi?” Giọng nói của Đường Diệc Diễm nghe vẫn điềm tĩnh như vậy, không chút sợ hãi, tôi thậm chí có thể tưởng tượng được anh có tư thái nhàn nhã như thế nào trước mặt Giang Minh, kiêu ngạo mà nhìn hấn, nhìn người đàn ông bại dưới tay mình.

“Đương nhiên, chỉ là, nếu người vợ thân ái của anh biết tất cả những việc anh đã làm, không biết sẽ như thế nào đây?” Giọng Giang Minh cũng không nóng không lạnh. Hai người đàn ông ngầm phân cao thấp.

“Cậu nói cô ấy sẽ tin sao? Cậu muốn nói thẳng như thế nào chứ?” Có lẽ là nói đến tôi, ngữ khí của Đường Diệc Diễm có vẻ hơi vội vàng xao động, lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Đường tổng, tôi nói rồi, nếu không phải người nhà của tôi xảy ra chuyện, anh cho là anh có thể dễ dàng lật đổ được mọi thứ của tôi? Chỉ sợ bây giờ anh đã bị tôi dẫm nát dưới chân!” Giang Minh nói đúng, nếu không phải Qua Nhan qua đời, có lẽ hấn đã thành công, đã bại Đường Diệc Diễm! Dù sao, khi đó đúng là hấn đang đứng ở chỗ cao nhất!

“Ba!” Tôi không nghe thấy Đường Diệc Diễm trả lời, nhưng lại nghe được tiếng vật gì đó bị đặt mạnh trên bàn, là cái đĩa, cái đĩa kia có cùng nội dung với cái đĩa của tôi!

Những hình ảnh trong chiếc đĩa khiến tôi không bao giờ có thể quên được... Tôi vĩnh viễn không thể quên hình ảnh đã hiện lên trên màn hình, con ác mộng kia tôi đã từng trải qua, nhưng ngược lại, lần đó Giang Minh đã cứu tôi, còn cô giáo thì không, không ai cứu cô ấy, không ai cả. Nhìn cô khóc kêu như thế, kêu tê tâm liệt phế, cũng không có người, không ai cứu cô thoát khỏi địa ngục, mà tất cả điều này, tất cả đều diễn ra trước mắt người đàn ông mà cô yêu, hình ảnh rõ ràng biểu hiện sự sụp đổ của Đường Ti Lễ, hấn bị hai người đàn ông bức bách hấn mờ to mắt đối mặt với tất cả sự tàn nhẫn này!

Đối mặt với việc người phụ nữ mà hấn yêu bị người khác cưỡng hiếp!

“Không... Đừng nhìn... Đừng nhìn!” Tiếng kêu khóc tuyệt vọng của cô giáo vang vọng bên tai tôi, tê tâm liệt phế, đám cảm thú kia, đám súc sinh kia... Mà tất cả điều này, tất cả đều là... ác ma gây nên!

Ác ma!

Hình ảnh cuối cùng là khuôn mặt lạnh lẽo mà tôi vĩnh viễn không thể quên được, khuôn mặt của người tôi yêu, Đường Diệc Diễm! Mảnh ảnh hướng thẳng vị trí anh đang đứng, còn anh, chỉ thích ý đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn, rồi cười đến đáng sợ!

Không... Muốn tôi phải đối mặt như thế nào, đối mặt như thế nào đây!

Là Đường Diệc Diễm gọi người vũ nhục cô giáo, là anh, là anh khiến cho cô giáo đau khổ và giận dữ đến mức phải tự sát!

“Đường Diệc Diễm, anh thật sự độc ác, không chỉ gọi người cưỡng hiếp người phụ nữ của cậu mình, còn nói cho cô ấy biết người giết chết Trần Việt Phong chính là Đường Ti Lễ. Người phụ nữ kia chính là bị anh bức chết!” Giang Minh hiển nhiên biết tôi vẫn nghe ở đầu dây bên kia, cho nên hấn tàn nhẫn đem hết tất cả những điều hấn biết nói ra, làm cho tôi áy náy, càng làm cho tôi thù hận Đường Diệc Diễm?

“Xem ra, cậu hấn là đã chuẩn bị sẵn rồi mới đến?” Giọng nói của Đường Diệc Diễm đè nén sự phẫn nộ. Anh là ai chứ, anh là Đường Diệc Diễm, sao có thể dễ dàng bị kẻ địch đánh bại!

“Cậu có thể nói cho vợ tôi biết, để xem cậu có bản lĩnh như thế nào, Giang Minh, với thân phận hiện giờ của cậu, tôi hoàn toàn có bản lĩnh khiến cho cậu ngay cả giọng nói của cô ấy cũng không nghe được, chứ nói gì đến chuyện tin tưởng mấy lời xằng bậy của cậu!” Đường Diệc Diễm nắm chắc thắng lợi, anh nói đúng, nếu không phải lần đó là ngoài ý muốn, không phải là trùng hợp, tôi căn bản không thể gặp Giang Minh. Mà chúng tôi gặp nhau như vậy, khi hắn cứu giúp tôi, nhất định đã mưu tính đến ngày hôm nay. Đây là cơ hội để hắn nói, cơ hội làm tôi và Đường Diệc Diễm suốt đời không thể an bình, như vậy, âm mưu này của hắn cũng xem như đã thành công, cho dù năng lực hiện tại của hắn không thể đánh bại Đường Diệc Diễm, nhưng có thể làm cho tôi và Đường Diệc Diễm mâu thuẫn, đây không phải là cách trả thù tốt nhất sao?

Đường Diệc Diễm ác độc, hắn cũng không kém, hắn rõ ràng biết, hôm nay để tôi biết tất cả, tuy rằng sẽ khiến tôi và Đường Diệc Diễm sinh ra ngăn cách, nhưng tôi cũng sẽ bị hủy hoại, hoàn toàn bị hủy hoại!

Hắn có biết, nhưng hắn vẫn làm như vậy. Đúng như hắn đã nói, lần này là thật sự hủy hoại tôi, tôi và hắn giống nhau, hoàn toàn đứng trong địa ngục, vĩnh viễn không thể thoát ra!

“Tôi không có khả năng này, quan trọng là, nếu mọi người đều biết, đường đường là Đường tổng, vì trả đũa mà xui khiến người khác phạm pháp, vậy thì... Có phải là rất thú vị hay không?”

“Cho nên, ngay từ đầu cậu đã lên kế hoạch ổn thỏa, cậu gửi chiếc đĩa quay vợ tôi đến cho tôi, khiến tôi phẫn nộ, sau đó nhân lúc tôi trả thù, cậu lại quay lên tất cả mọi thứ, Giang Minh, cậu mưu tính giỏi lắm!” Chiếc đĩa? Sao tôi lại quên được chứ, lúc ấy Đường Ti Lễ cũng sử dụng một chiếc máy quay phim, nhưng chiếc đĩa lại rơi vào trong tay Giang Minh? Hắn đã lợi dụng chiếc đĩa, cố ý gửi cho Đường Diệc Diễm, khiến anh phát cuồng. Với tính cách của Đường Diệc Diễm, anh nhất định sẽ trả lại gấp bội kẻ thù, cho nên... cho nên... cô giáo đã trở thành vật hi sinh của anh, cho nên... Giang Minh cũng là kẻ giết người!

“Quá khen!” Đường như là thấy được biểu tình thất bại của Đường Diệc Diễm, giọng nói của Giang Minh lộ ra sự sung sướng. Đúng vậy, có thể hung hăng đánh trả Đường Diệc Diễm, đối với hắn mà nói, cuộc sống lại có thêm một niềm vui lớn lao!

“Nhưng... Không biết cậu có tính đến việc vì sao lại thất bại hay không?” Giọng nói của Đường Diệc Diễm lạnh lùng thản nhiên vang lên, mang theo âm điệu châm chọc, loại ngữ điệu này, làm cho trái tim của tôi trầm xuống, trực giác có cảm giác một sự thật lớn hơn nửa sắp được công bố, một sự thật rất khủng khiếp mà tôi không thể thừa nhận!

Đầu dây điện thoại bên kia bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh một cách bất thường. Tôi ngừng thở, thậm chí muốn cúp điện thoại, tôi có linh tính, như thể có một lực vô hình đột nhiên nắm lấy cổ họng của tôi, làm cho tôi không thể thở được.

“Giang Minh, cậu có thể lợi dụng điểm yếu của mọi người, quả thực rất thông minh, biết được nhược điểm duy nhất của tôi chính là người phụ nữ tôi yêu, như vậy, các người mới có thể uy hiếp tôi. Vậy thì tôi có gì mà không thể dùng cách tương tự?” Đường Diệc Diễm gần từng tiếng, mỗi một chữ anh nói ra giống như búa tạ, đánh thẳng vào màng tai của tôi. Tôi thậm chí cảm giác được hơi thở của Giang Minh càng ngày càng trầm trọng, có lẽ hắn cũng đoán được, đoán được điều mà cả hai chúng tôi vẫn không dám đối mặt, vẫn luôn trốn tránh, điều mà chúng tôi đã từng nghi ngờ, nhưng vẫn không có đủ dũng khí để xác nhận sự thật!

“Bom, phương thức ngu xuẩn đến cỡ nào, đã trải qua một lần, cậu nghĩ rằng tôi có thể lại bị trúng kế sao? Cậu cho là Đường Ti Lễ ám sát tôi một lần, cậu còn có thể bắt chước sao? Buồn cười! Tôi đã biết, đều biết hết tất cả!” Giọng Đường Diệc Diễm lộ ra trào phúng, cười đến bén nhợt.

“Ngày đó, tôi biết trên xe có bom... Nhưng tôi vẫn cố ý đưa chìa khóa cho cô bé kia, bảo cô ta lên xe chờ tôi... Giang Minh, đây chỉ là một phần đại- lễ tôi muốn báo đáp cậu mà thôi...”

“Oanh!” Trong đầu một tiếng nổ tung, tôi đột ngột ngã ngồi xuống sàn, nước mắt đã bắt tri bắt giác rơi xuống hai gò má. Tay giữ \ chặt di động đang kịch liệt run rẩy, trong đầu trống rỗng chỉ hiện lên có một câu!

“Đừng quên, Đường Diệc Diễm là do một tay tôi bồi dưỡng, một con dã thú. Một ngày nào, nó cũng sẽ khiến cho cô thương tích đầy mình!”

Một câu mà Đường Triết Lý đã nói, ông ta quả nhiên đã đúng, một chút cũng không sai. Hiện tại, hiện tại đã biết tất cả, tôi thật sự bị thương, thương tích đầy mình!

Ha ha ha ha, buồn cười cỡ nào, hiện tại châm chọc đến cỡ nào!

“Súc sinh!” Tiếng Giang Minh gầm rú ở đầu dây bên kia kéo tôi quay trở lại. Đường Diệc Diễm tính toán không tệ! Lúc đó, nếu không phải Qua Nhan ngoài ý muốn qua đời, nếu không phải bởi vậy mới khiến tôi oán hận Giang Minh, Giang Minh cũng sẽ không bởi vì cảm thấy tội lỗi mà né tránh tất cả mọi người, như vậy Đường Diệc Diễm càng không thể dễ dàng chuyển bại thành thắng..

Đường Diệc Diễm, anh rất thông minh! Nhưng, tại sao không nghĩ tới, ý nghĩa của Qua Nhan đối với tôi, anh biết rõ, biết rất rõ cơ mà! Tại sao không để ý đến cảm xúc của tôi, tại sao? Tại sao lại là anh, là anh thương tổn người thân của tôi!

“Giang Minh, tôi đã nói rồi, cậu vĩnh viễn đầu không lại tôi!” Giọng nói của hai người lục tục từ đầu kia truyền đến, giọng Đường Diệc Diễm vẫn hăng hái như vậy, không biết rằng tôi đã biết toàn bộ những việc làm độc ác của anh!

“Ha ha ha ha...” Đột nhiên, điện thoại truyền đến tiếng cười to của Giang Minh, cười đến âm trầm, cười đến rét lạnh, chậm rãi, một giọng nói đầy quỷ mị từ từ vang lên trong di động... Tôi thậm chí có thể tưởng tượng Giang Minh đã giơ di động đang liên lạc cùng với tôi lên trước mặt Đường Diệc Diễm như thế nào.

“Diệp - Suong - Phi, còn không mau chào một tiếng với người chồng yêu quý của chị hay sao!”

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 15

“Bành!” Tôi đẩy thật mạnh cửa phòng, vọt tới trước bàn tìm kiếm, hộ chiếu, hộ chiếu... Tôi muốn rời đi, rời khỏi nơi này, một nơi đầy tà ác như vậy, tôi không thể tiếp tục ngây ngốc ở lại thêm một giây phút nào nữa!

Tôi lại càng không muốn gặp Đường Diệc Diễm. Lúc này anh nhất định đang vội vàng trở về, cho nên ngay thời điểm Giang Minh vạch trần toàn bộ sự thật, tôi đã quyết định phải gấp rút rời khỏi đây trước khi Đường Diệc Diễm trở lại. Tôi còn không quên rút tất cả dây điện thoại trong nhà, cho dù anh có gọi về sai người ngăn tôi lại cũng không có khả năng. Vậy nên, ngay trước khi anh trở về tôi nhất định phải rời đi!

Nhưng mà hộ chiếu ở đâu? Máy thứ này đều do Đường Diệc Diễm quản lý, bây giờ tôi mới bắt tri bắt giác nhận ra, dường như tôi đã đánh mất năng lực tự gánh vác cuộc sống. Cái gì cũng là Đường Diệc Diễm làm chủ, cái gì cũng do anh sắp xếp, do anh nắm giữ trong tay, tôi tựa như một con rối!

Mau, thời gian không đủ nữa rồi! Tôi kéo mạnh một ngăn tủ của bàn làm việc, bối rối tìm kiếm, nhưng vẫn không có. Rốt cuộc là ở đâu, ngay lúc tôi định bỏ qua một ngăn kéo, lại lập tức phát hiện...

Báo cáo xét nghiệm? Tôi cảm túi giấy màu xám kia lên, hàng chữ màu đỏ bắt mắt làm cho lòng tôi không ngừng co rút. Trực giác nói với tôi rằng, thứ này sẽ không có gì hay ho, tôi vội bỏ sợi dây trên mặt túi, rút văn kiện bên trong ra, không cần phải xem hết, chỉ cần nhìn thấy rõ mấy chữ kia là đủ...

Kết quả xét nghiệm: Gen của A và B trùng khớp 99%. A và B là cha con ruột...

Ha ha ha, buồn cười, Đường Diệc Diễm, thì ra anh vẫn luôn nghi ngờ tôi, anh thậm chí còn không dám hỏi tôi, lại lặng lẽ đi làm xét nghiệm phải không? Như vậy anh đã yên tâm rồi chứ? Nhưng rõ ràng anh đã biết là con ruột của anh, tại sao còn đối xử lãnh đạm với thằng bé như vậy? Vậy thì chỉ có thể nói rằng, anh vốn là kẻ máu lạnh! Nếu đã đa nghi như vậy, anh không nên có quan hệ với bất cứ ai, anh cũng chỉ có thể một mình đứng trên đỉnh của thế giới, bởi vì căn bản không có người nào có thể lãnh huyết giống như anh!

Tôi phần nộ xé nát văn kiện trong tay thành từng mảnh nhỏ, cũng từ bỏ việc tìm hộ chiếu. Nếu xuất ngoại, Đường Diệc Diễm mà tra được thông tin xuất cảnh ghi lại nhất định sẽ đuổi theo. Đến lúc đó sẽ chỉ liên lụy đến ba mẹ tôi, bây giờ chỉ cần rời khỏi nơi này là tốt rồi. Về phần anh ta, sau đó sẽ tính tiếp!

Hạ quyết tâm, tôi lại chạy về phòng, trước tiên là bế con, sau đó lấy túi xách của mình, vội vàng chạy xuống lầu. Người làm nhìn thấy tôi vội vã như vậy đều rất giật mình, tôi cũng không giải thích, chỉ nói một câu “tôi đi có việc”, sau đó đi ra cửa, nhanh chóng chạy đến vẫy một chiếc taxi. “Đến nhà ga Trường Lộ”.

Suốt dọc đường tôi đều hoang mang rối loạn, lúc xe khởi động tôi mới thở ra một hơi, quay đầu nhìn căn nhà hoa lệ cách mỗi lúc một xa, trong lòng nổi lên một tia phiền muộn. Tôi từng nghĩ rằng, cả đời này sẽ không phải ly khai nữa, nhưng mà thật không ngờ, nhanh như vậy tôi lại giống như trước đây, rời khỏi anh!

Đường Diệc Diễm, không phải tôi không tuân thủ ước định, là anh, là anh sở tác sở vi bức tôi rời đi, anh quá độc ác!

Xe dừng trước cửa nhà ga, tôi ôm con xuống xe, vội vàng chạy tới sân ga. Đường Diệc Diễm thần thông quảng đại, tôi không nghi ngờ hẳn có thể chỉ bằng thời gian tôi rời đi sẽ tìm được hai mẹ con tôi. Cho nên tôi phải nắm chặt từng phút, không còn thời gian để tính toán nữa, chỉ cần rời đi trước rồi nói sau. Nhưng chính lúc này, có lẽ bị cảm xúc của tôi cuốn hút, Tinh Vũ bỗng nhiên khóc náo loạn, tôi cúi đầu bối rối dỗ con, không cẩn thận lại đụng phải một người qua đường.

“Rất xin lỗi!” Tôi xấu hổ giải thích, người trước mặt tôi mặc một bộ quần áo bảo hộ màu vàng rất bắt mắt, mặt trên viết mấy chữ “công nhân bảo vệ”. Anh ta hẳn là nhân viên vệ sinh đang quét tước quanh đây, bộ đồ rộng thùng thình che đi thân mình gầy yếu của anh ta. Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, ống tay áo bên phải của anh ta hoàn toàn trống trơn, người tàn tật? Tôi lại càng cảm thấy áy náy, tiến đến gần. “Anh không sao chứ?”

Người đàn ông này hình như rất sợ hãi, bị đụng phải cũng không dám mở miệng, chỉ biết khiếp sợ cúi đầu. Bởi vì tôi chạm vào, thân thể tàn tật của anh ta rung rung một chút, lao đảo lui về phía sau.

“Không... Không sao...” Anh ta cúi xuống, cuống quýt lắc đầu.

“Nhưng mà tiên sinh...” Cánh tay tàn tật của anh ta làm cho tôi vô cùng áy náy, nhưng anh ta lại sợ người lạ như vậy.

“Tiên sinh!”

“Không... Không sao hết!” Anh ta thấy tôi tới gần, hoảng sợ, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, hé ra một khuôn mặt tiêu tụy gầy yếu, khi ánh mắt vô thần vừa

nhìn về phía tôi vội trợn lên, trong mắt tràn ngập sợ hãi?

Sợ hãi, sao lại sợ tôi? Hay là...

Nhìn khuôn mặt khủng hoảng kia, tôi bỗng nhiên dâng lên cảm giác như đã từng quen biết, người này... người này hình như tôi có quen!

“Cô... Tôi... Tôi sai lầm rồi, tiểu thư tôi đã biết sai rồi, buông tha cho tôi đi, tôi sai lầm rồi!” Anh ta bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt tôi, toàn thân run rẩy kịch liệt, đôi mắt đỏ lên. Tôi bị kinh hách không nhỏ, càng không biết anh ta đang nói cái gì, Tinh Vũ ở trong lòng lại tiếp tục khóc nháo, trong một khoảng thời gian ngắn, đúng là tranh cãi âm ỉ không yên.

“Tôi sai lầm rồi, tiểu thư, buông tha cho tôi đi, tôi không dám nữa rồi!” Anh ta thấy tôi thất thần lại càng hoảng. “Thùng thùng...” Vài tiếng va đập nặng nề trên mặt đất, đầu rơi máu chảy cũng không chịu dừng lại.

“Tha cho tôi đi, tha cho tôi đi, tôi không dám nữa, thật sự!”

“Anh... Anh...” Tôi sợ tới mức không biết nói gì, khuôn mặt hoảng sợ của anh ta không ngừng chớp lên trước mắt tôi, trong đầu mạnh cả kinh, là... là anh ta, đúng là anh ta... Vì cái gì lại không nhận ra, là vì khí chất mạnh mẽ nguyên bản đã hoàn toàn biến mất, không còn vẻ hung ác như ngày trước, chỉ có yếu đuối và kinh hách.

Là người đàn ông ngày đó đã tát tôi ở quảng trường, mà bộ dáng hiện tại, còn cả cánh tay... hiện tại vừa nhìn thấy tôi đã sợ hãi... Sẽ có ai? Ngoại trừ hắn, ngoại trừ ác ma kia, còn ai vào đây?

Vốn dĩ tôi đã quên sạch, thậm chí còn tưởng rằng hắn cũng hết giận, nhưng.. Có phải rất buồn cười hay không, có phải sau khi đã phát hiện bản tính của một người, sẽ không ngừng biết được những chuyện tàn nhẫn mà người đó làm. Như vậy mà cũng cho tôi gặp được, ông trời lại đang muốn ám chỉ cái gì đây? Người đùa đùa còn chưa đủ sao?

Mà tôi...

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Nhưng xin lỗi có thể bù lại một cánh tay đã mất sao? Tôi không ngừng nói xin lỗi, muốn nâng anh ta dậy, nhưng anh ta lại sợ hãi rụt thân mình về. Tôi bất đắc dĩ, đành bỏ qua, lấy một số tiền lớn trong túi đặt tại bên người anh ta, rồi dành Tinh Vũ, lặng lẽ ôm con rồi đi.

Không thể tiếp tục đối mặt với hắn, không thể! Sự khiển trách của lương tâm đã ép tôi đến không thở nổi, không đành lòng nhìn lại ống tay áo rỗng bị gió thổi bay kia.

Tôi ôm Tinh Vũ ngồi trên xe đi đến thành phố N, chính là tiện tay mua vé mà thôi. Thành phố N tôi cũng không biết nhiều lắm, lúc này chỉ muốn rời đi, rời khỏi thành phố tội ác này, rời khỏi người đàn ông ngoan độc kia!

Vừa nghĩ đến Đường Diệt Diễm, tôi lập tức cảm giác được một trận rét lạnh đến thấu xương. Sao hắn có thể tàn nhẫn tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ hắn một chút cũng không nghĩ tới việc sẽ có một ngày tôi biết tất cả? Chẳng lẽ hắn một chút cũng không nghĩ đến cảm giác của tôi khi biết hết chân tướng?

Ông trời lại “nhân từ” đến mức để tôi giữa đường biết được hắn rốt cuộc phạm phải “chuyện tốt” nào! Hiện tại, trừ bỏ trốn tránh, tôi còn có thể làm được gì!

Tôi ngồi vào chỗ của mình, một đường xóc nảy, Tinh Vũ đã nặng nề ngủ trong lòng. Giúp con điều chỉnh một tư thế thoải mái, tôi mở ví tiền ra, bên trong chỉ còn lại mấy tờ chi phiếu. Tiền trong ví phần lớn đều là Đường Diệt Diễm đưa cho tôi, chỉ cần dùng đến chúng, hắn có thể trả ra được tôi ở đâu. Ngoại trừ số chi phiếu kia cũng chỉ còn lại mấy ngàn, biết đi đâu đây? Trước tiên tìm một chỗ ở không thành vấn đề, nhưng nếu muốn chăm sóc tốt một đứa nhỏ, thật sự có chút khó khăn. Vừa ra ngoài, khó khăn lập tức xảy đến trước mặt, tôi thở dài, cho dù như vậy, tôi cũng không thể bỏ cuộc. Phải rời đi, đúng vậy, cho dù con đường phía trước có bao nhiêu gian nan!

Xe rốt cuộc cũng chuyển bánh, tôi nhìn phong cảnh quen thuộc ngoài cửa sổ một lần nữa. Rồi đi, đây không phải lần đầu tiên tôi rời khỏi nơi này, nhưng tôi hy vọng vĩnh viễn sẽ không trở lại nữa, vĩnh viễn!

oOo

Kéo thân thể mệt mỏi trở lại phòng trọ. Còn chưa vào trong đã cảm giác được một hơi thở không tầm thường, sự bất an bao phủ trong lòng, sẽ không là... Tôi cả kinh, cho dù thân thể đang mệt mỏi, tôi vẫn chạy thật nhanh vào nhà. “Tinh Vũ!”

“Về rồi sao?” Chủ nhà đang ru Tinh Vũ ngủ, thấy tôi thất kinh chạy vào, hoảng hốt nhìn tôi.

Là ảo giác của tôi sao? Không có gì khác thường, tôi mới yên tâm thở hắt ra, xấu hổ cười cười với chủ nhà, tiếp nhận cục cưng vừa ngủ, đau lòng nhìn con.

“Cám ơn chị, chị Trương!” Đã tới thành phố này một tháng, cũng chẳng quen biết ai, trong quá trình tìm phòng trọ, tôi quen với vị chủ nhà hảo tâm này. Người phụ nữ ấy là chị Trương, chồng mất sớm, con đang học đại học ở một thành phố khác, thấy chúng tôi cô nhi quả phụ đáng thương, chẳng những cho mẹ con tôi thuê phòng với giá rẻ, còn giúp chăm sóc Tinh Vũ khi tôi đi làm.

“Đừng khách sáo, Tinh Vũ vẫn cùng chị, không phải sao? Nhưng mà thật ra, em không cần phải vất vả như vậy!” Chị Trương nhẹ nhàng lắc đầu, thương hại nhìn tôi, ánh mắt của chị ấy làm tôi có chút bối rối. Cũng may chị ấy chưa từng hỏi tôi tại sao lại một mình mang theo con đến nơi này, bởi vì tôi không

muốn lừa gạt chị ấy. Có lẽ đều là phụ nữ, đều có một vài nỗi khổ riêng, chị Trương cũng không nhẫn tâm ép hỏi tôi. Chị vẫn tin tưởng để hai mẹ con tôi ở lại đây, cẩn thận chăm sóc chúng tôi!

“Chị Trương, em thật sự rất biết ơn chị!”

“Em gái ngọc, đừng có nói mấy câu như vậy. Sau này, chỉ cần em nguyện ý, chúng ta chính là người một nhà, mau đi rửa tay ăn cơm!”

Tôi cảm kích gật đầu, ôm con đi theo chị Trương vào nhà.

Lâu như vậy, Đường Diệc Diễm cũng không hề xuất hiện trước mặt chúng tôi, thần kinh căng thẳng cũng dần dịu đi không ít. Nhưng tôi sẽ không quên, ác ma kia thần thông quảng đại đến thế nào, cho nên không thể ở một chỗ lâu được. Nhưng nhìn chị Trương, tôi lại không nhẫn tâm nói với chị rằng tôi muốn rời đi. Đúng, phải rời đi, nếu ở lâu Đường Diệc Diễm nhất định sẽ tìm thấy, không biết đến lúc đó hấn sẽ làm gì!

“Ăn nhiều một chút, nhìn em gầy như vậy kia!” Chị Trương càng không ngừng gấp thức ăn cho tôi, nhưng tôi vẫn không có nổi một chút cảm giác thèm ăn. Mỗi ngày, tôi cũng không ngừng làm việc, khiến cho bản thân mệt mỏi, chỉ có như vậy, buổi tối, tôi mới có thể ngủ, mới không phải chịu sự dày vò của lương tâm.

Từ ngày đó về sau, liên tục suốt mấy hôm, tôi cả ngày lẫn đêm đều không ngủ được, hễ mở mắt ra là lại nhìn thấy khuôn mặt u oán của cô giáo và Qua Nhan. Tôi nhắm mắt lại, trong đầu vẫn không ngừng vang lên tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc thê lương của hai người đó!

Sau đó, tôi mới phát hiện ra rằng, chỉ có làm cho mình mệt mỏi thì tôi mới không tiếp tục suy nghĩ miên man, mới có thể giải thoát, thân thể qua mỗi ngày cũng dần suy sụp. Tôi không sợ, chết đối với tôi mà nói chính là sự giải thoát, nhưng tôi lại sợ Tinh Vũ không có ai chăm sóc, cực cung... vẫn biến thành một sự ràng buộc, dứt bỏ không được!

“Chị Trương...” Tôi muốn nói nhưng lại thôi, nhìn khuôn mặt thân thiết của chị, tôi vẫn không thể nói thành lời. Quên đi, rời đi vào lúc này, thứ nhất, sợ là cực cung đi đường xóc nảy nhiều quá sẽ không tốt cho cơ thể, hai là biết đi nơi nào tìm được người hiền hoà lương thiện như chị Trương đây? Có lẽ, Đường Diệc Diễm tìm không thấy nơi này, thậm chí, hấn bỗng nhiên nghĩ thông suốt rồi, không đến tìm chúng tôi nữa? Hy vọng này tuy là rất nhỏ, nhưng tôi vẫn không khỏi mong chờ một sự may mắn trong tâm tưởng!

“Nào, ăn nhiều một chút, đây...” Chị Trương lại tiếp tục gấp thức ăn cho tôi, khuôn mặt tươi cười trong suốt!

Trong nôi, con cũng đã an ổn ngủ say, tôi thở dài, vẫn là... Vẫn là tạm thời ở đây vậy! Có lẽ không cần lo lắng, có lẽ mọi việc sẽ không nghiêm trọng như tôi nghĩ!

Tôi quay đầu, ngơ ngác nhìn con. Tinh Vũ, mẹ thực sự mong chờ con mau khôn lớn, mẹ rất sợ, sợ sẽ mất đi con, sợ nhìn thấy người đó, nhìn thấy cha con!

Những tháng ngày bình thần cùng với cảm giác lo lắng không yên chậm rãi qua đi. Đã một tháng, sự phòng bị của tôi gần như đã thả lỏng, có lẽ Đường Diệc Diễm ở thành phố kia vốn dĩ không có gì là không làm được. Nhưng ở đây, thế lực của hấn căn bản là không thể chạm đến, cũng có thể, hiện tại Giang Minh đang làm cho hấn ứng phó không nổi, còn cả vị hôn thê trước đây của hấn nữa, người bị hấn lợi dụng sau đó liền một cước dứt bỏ. Cho nên, chúng tôi có phải sẽ có những ngày an bình hay không?

Cuộc sống bây giờ không phải rất giàu có, mỗi ngày cơ bản chính là ở trong nhà, rồi đến công ty làm việc, Nhưng cho dù không bằng cuộc sống cơm no áo ấm trước kia, những ngày tháng vui vẻ như lúc này, hết giờ làm lại trở về nhà, đùa nghịch cùng con, trò chuyện với chị Trương, dọn dẹp nhà cửa cũng dần trôi qua. Trừ những cơn ác mộng vào nửa đêm, tất cả đứng ra mà nói vẫn rất tốt. Cho nên, có đôi khi tôi thật sự sợ thời khắc màn đêm buông xuống, thường thường vẫn là mở to mắt đến tận lúc bình minh, thật sự là không thể quên được, không thể!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16

Hôm nay là ngày lĩnh lương, tôi mua đồ ăn ngon hơn, tâm tình vui vẻ trở về nhà, xa xa chợt nghe thấy tiếng khóc “ô ô”, có phải Tinh Vũ hay không, tôi sợ tới mức chạy ngay vào trong nhà, chị Trương đang vừa nghe điện thoại vừa khóc, còn con ở trong nôi ngủ. Tôi nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhìn về phía chị Trương, nhủ mi: “Chị Trương!”

“Tiểu Phi...” Chị Trương lúc này hình như đang nói chuyện điện thoại, hai mắt đắm lệ nhìn tôi: “Tiểu Phi!”

Ôm thân mình run run của chị Trương, tôi không biết làm thế nào để trấn an cảm xúc của chị ấy, đã xảy ra chuyện gì?

“Chị Trương, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Là... Là con của chị... Con của chị ở trường đã xảy ra chuyện!” Chị Trương nức nở. “Vừa rồi, chủ nhiệm lớp của nó gọi điện thoại cho chị, nói... nói con chị ở trường học té xỉu, kết quả... Kết quả kiểm tra... Là... Là... Bệnh máu trắng!” Lúc chị Trương nói xong lời cuối cùng đã hoàn toàn khóc không thành tiếng.

Bệnh máu trắng! Đầu óc của tôi choáng váng, ung thư!

Tại sao... tại sao chuyện đáng sợ như vậy lại xảy ra trong gia đình của người phụ nữ hiền lành này!

“Chị Trương!”

“Làm sao bây giờ, Tiểu phi, chị chỉ có đứa con này, ba nó mất sớm, chị vất vả lắm mới nuôi nó lớn khôn... Dũng Sĩ của chị, nó xuất sắc như vậy... Tiền đồ... Tiền đồ của nó...”

“Chị Trương, không nên gấp!” Tôi gắt gao ôm chị ấy, bệnh máu trắng! Phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Gia đình chị Trương làm sao có thể tri trả tiền thuốc men đắt như vậy!

Còn tôi... Tôi có năng lực gì giúp chị ấy, báo đáp chị ấy đây...

“Tiểu Phi!” Nghe chị Trương khóc đến tê tâm liệt phế, trái tim của tôi như bị bóp chặt, hiện tại... hiện tại... chỉ có hân có thể cứu con của chị Trương, nhưng... Tôi trăm phương nghìn kế thoát đi, mà giờ.... phải trở về sao? Trở về cái lồng đó?

“Dũng Sĩ, con tôi, ba nó, em thực xin lỗi anh !”

“...”

“Chị Trương, chị ở chỗ này chờ em một lát!” Tôi đỡ chị ấy ngồi xuống, đi đến chỗ để điện thoại, đứng thật lâu, cuối cùng, tôi cầm lấy điện thoại, vừa muốn bấm một dãy số, lại nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng ô tô, trực giác cho tôi biết... chuyện tôi lo lắng đã xảy ra, nhưng lần này điều đó không quan trọng, dù sao, không phải tôi cũng đang muốn tìm hân sao?

Đặt điện thoại xuống, tôi nhếch miệng, bình tĩnh xốc bức màn ở cửa lên, bước ra sân, quả nhiên nhìn thấy một bóng người cao lớn từ trong chiếc xe đỗ ngoài cổng đi ra.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm giương mắt, vừa vận nhìn thấy tôi đứng trước mặt hân, khẽ cất tiếng: “Về nhà!”

Đúng vậy, “về nhà!” Tôi về nhà, trở về nhà giam, ngoan ngoãn trở về cùng Đường Diệc Diễm, điều kiện là tôi muốn hân giúp con của chị Trương tìm được tùy thích hợp, phụ trách tất cả chi phí điều trị, điều này đối với hân mà nói đương nhiên là việc nhỏ. Chị Trương kinh ngạc nhìn tôi ngồi vào trong xe, tôi nói với chị ấy, sẽ có người đến giúp chị ấy, chị ấy tuy rằng nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn vẫy tay với tôi: “Hẹn gặp lại!”

Gặp lại? Còn có cơ hội sao? Tôi phiền muộn nhìn ngôi nhà nhỏ nơi tôi đã ở hai tháng, cuối cùng, vẫn phải theo ác ma trở về!

Đường Diệc Diễm gắt gao nắm chặt tay tôi, tôi không nói gì, hân cũng không giải thích, giải thích gì đây? Tôi đều biết hết, còn có cái gì mà giải thích? Tất cả điều này đều là do hân làm, hân còn có thể trốn tránh sao?

Tôi cười lạnh, không thèm liếc mắt nhìn Đường Diệc Diễm một cái, từ lúc xe khởi động cho đến lúc chạy về thành phố tội lỗi ấy, tôi không hề nói chuyện, cũng không nhìn hân. Xe dừng, tôi ôm con đi thẳng vào nhà, Đường Diệc Diễm cũng không lên tiếng, chỉ đi theo ở phía sau, với hân mà nói, tôi trở về là tốt rồi, về phân xa cách giữa chúng tôi, ai lại để ý?

“Chuyện anh đã hứa với tôi, nhất định phải làm được!” Đặt con vào nôi, vú Trương tiếp nhận, dỗ con đi vào giấc ngủ, vì chị Trương, tôi liếc mắt nhìn Đường Diệc Diễm đang tựa ở cửa, dạn dò thêm lần nữa, thật sự là muốn báo đáp chị ấy, vĩnh viễn cũng giống như dẹt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

“Anh nói được sẽ làm được!” Hân là như vậy, không chút lưu tình nói được thì nhất định làm được!

Lúc Đường Diệc Diễm trả lời tôi, hân có chút dăm chiêu, lặng lẽ nắm tay tôi kéo về phía phòng ngủ, tôi im lặng đi theo, không phản kháng, mà có thể phản kháng sao?

Trở lại phòng, Đường Diệc Diễm kéo tôi ngồi xuống giường, nhìn tôi, bàn tay nhẹ vuốt ve hai má của tôi, một lúc lâu sau, hân thờ dài, buông tay.

Hân đứng dậy, đi vào phòng tắm, bên trong vang lên tiếng nước ào ào. “Đi tắm rửa một chút trước đã, anh sẽ gọi người làm mấy món em thích ăn!”

Tôi cũng đứng dậy, yên lặng đi về phía phòng tắm, không nhìn hân, chỉ lúc xẹt qua thân mình hân, tôi nói nhanh: “Ăn cái gì cũng như nhau!” Như vậy, cuộc sống còn có gì đáng nói!

Đường Diệc Diễm nghe tôi nói, vội nắm chặt tay của tôi, vòng ra sau lưng tôi. Khuôn mặt Đường Diệc Diễm nhìn nghiêng mặt có vẻ cô đơn, lát sau, giọng hân mang theo bất đắc dĩ vang lên: “Em... không thể quên đi sao?”

Quên? Quên hân tàn nhẫn cỡ nào, tuyệt tình cỡ nào ư?

“Anh không thấy bẩn khoản à? Không biết áy náy sao?” Một chút cũng không có, tuy rằng họ không có quan hệ gì với hắn, nhưng cũng là hai sinh mệnh vô tội vì hắn mà chết!

“Tình yêu sẽ biến con người thành kẻ điên!” Cho nên, hắn muốn giành được tình yêu của tôi, thì sẽ hại chết người thân bên cạnh tôi?

“Đường Diệc Diễm!” Tôi phẫn hận hất tay hắn ra. “Anh lấy tôi làm cái cớ, không thấy quá gượng ép à? Anh đem tranh đấu của anh áp đặt lên người tôi, anh cảm thấy tôi còn chưa đủ áy náy phải không? Anh thật tàn nhẫn!”

“Duyệt Duyệt!”

“Đừng gọi tôi như vậy, anh làm tôi ghê tởm! Anh mới là người không có trái tim, anh thương tổn người khác cũng không cảm thấy áy náy sao?” Tôi giận dữ rít gào với hắn, máu lạnh!

“Không, ngoài em ra, không ai có thể làm anh áy náy!” Lúc này mà hắn vẫn còn nói như vậy!

“Vậy anh biết rõ tôi sẽ bị tổn thương, anh còn làm thế, ông của anh nói đúng, anh căn bản chính là một dã thú!”

“Diệp Surong Phi!” Đường Diệc Diễm siết chặt tay tôi, tôi giấy dựa, hắn lại gắt gao ôm lấy tôi. “Ai cũng có thể trách anh, nhưng chỉ có em là không thể!”

“Tôi càng muốn! Anh là ma quỷ máu lạnh!” Ác ma!

“Vết thương đau đớn nhất không thể nhìn thấy từ bên ngoài, em biết trong lòng anh không đau đớn sao? Có thể sao? Anh chỉ là muốn em luôn luôn ở bên cạnh anh, đó đều là bắt buộc rồi!”

“Bắt buộc rồi, anh giết hại người khác mà còn nói đó là bắt buộc rồi? Qua Nhan mới có 16 tuổi, anh dựa vào cái gì mà phán tội chết cho con bé, còn cô giáo thì sao? Cô giáo đã làm sai cái gì?”

“Vậy anh là cái gì? Anh còn không phải lần lượt coi tôi như công cụ, chỉ đồ thừa cô giáo là người phụ nữ của cậu anh!” Cho nên, hắn đã lợi dụng cô giáo để kích Đường Ti Lễ!

“Anh đã nắm giữ Đường thị, Đường Ti Lễ căn bản không thể uy hiếp đến anh! Anh còn tàn nhẫn như vậy?” Đuôi tận giết tuyệt, Đường Ti Lễ vẫn không thấy xuất hiện, có phải là do Đường Diệc Diễm hay không, ai cũng biết!

“Đúng, nhưng ai bảo hắn muốn ám sát anh, ai bảo hắn dám đối xử với em như vậy, ai bảo hắn ngay từ đầu dùng Trần Việt Phong đến đối phó anh!” Đường Diệc Diễm cũng rống lên.

Tôi ngẩn ngơ, hắn... đều biết, biết Đường Ti Lễ làm tất cả, cho nên hắn mới trả thù, ngày đó... ngày đó ở bãi đỗ xe, tôi đã nhìn thấy hung thủ cũng là đi gặp hắn, ngày đó nhìn thấy Đường Ti Lễ sắc mặt khó coi như vậy, là hắn nói gì đó với Đường Ti Lễ, ông ta mới có thể sợ hãi đến thế!

Cho nên, chuyện của tôi, Đường Ti Lễ muốn quay phim tôi cũng là do Đường Diệc Diễm lần nữa bức bách mà ra, vì tự bảo vệ mình? Cuốn băng kia chỉ là cái cớ để Đường Diệc Diễm đối phó với Đường Ti Lễ. Ngay từ đầu, hắn đã hạ quyết tâm muốn trả thù Đường Ti Lễ!

“Ác ma, ác ma! A!” Đường Diệc Diễm nhanh chóng ngăn chặn miệng tôi, tôi liều mạng né tránh, không muốn hắn gần tôi thêm chút nào nữa, không muốn hắn nhìn thấy tôi!

“A!” Đường Diệc Diễm nhanh chóng đẩy tôi ra, khoe môi bị tôi cắn nát. “Diệp Surong Phi!”

“Anh cút ngay! Cút ngay!” Tôi thuận tay nắm gì đó bên người ném về phía hắn.

“Em khá lắm! Định mặc kệ người phụ nữ kia và con của cô ta phải không?” Ngăn không được tôi, Đường Diệc Diễm rõ ràng biết hắn có lợi thế... Uy hiếp!

Quả nhiên, tôi ngừng tay. Chị Trương! Đúng vậy, hiện giờ, con của chị Trương chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của Đường Diệc Diễm! Tôi cắn chặt răng, buông đồ trong tay xuống.

“Bỉ ôi!”

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, chậm rãi thông thả bước đến bên cạnh tôi, tôi trừng hắn, áp lực đau đớn và phẫn hận trong lòng.

Đường Diệc Diễm yên lặng ôm chặt tôi, run run, nhưng gắt gao.

Tôi nhắm mắt lại, Đường Diệc Diễm, tại sao, thứ anh đem lại cho tôi vĩnh viễn chỉ có thương tổn nhiều hơn, chứ không phải hạnh phúc!

Vẫn phải trở lại, vẫn về tới địa ngục! Điều đáng mừng là một tháng sau, chị Trương gọi điện thoại cho tôi, nói cho tôi biết con chị ấy đã tìm được tùy thích hợp, cảm ơn tôi và Đường Diệc Diễm đã giúp đỡ. Tôi thần nhiên an ủi chị ấy vài câu, cũng không nói thêm điều gì, tôi nghĩ, muốn cho họ sống những ngày an bình, tốt nhất, sau này không nên cùng họ có liên hệ gì. Tôi không thể tưởng tượng được, Đường Diệc Diễm sẽ có biện pháp gì bức bách tôi, tôi không muốn liên lụy đến họ. Cho nên, chị Trương, cảm ơn chị đã chăm sóc em, em vô cùng cảm kích, nhưng, sau này, chúng tôi đừng nên gặp lại, bởi

vì... Bên người em là một người đàn ông mà quý, hẳn sẽ tàn nhẫn thương tổn mỗi một người có ơn đối với tôi, em không thể... Không thể lại mạo hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 17

“Không trách chị, em thật sự không trách chị!” Trước mắt, khuôn mặt của Qua Nhan xuất hiện vô cùng chân thật. Rõ ràng là ở ngay trước mắt, con bé đang cười, thân nhiên mỉm cười, nhìn tôi bằng vẻ ấm áp, giống như bao lần trước đây con bé vẫn chăm chú nhìn tôi, “Chị, chị vĩnh viễn là chị gái của em. Cho nên em không trách chị, không trách chị đâu!”

Tôi giật thót, nhìn Qua Nhan cười với tôi, buồn bã lắc đầu. Sao có thể, sao có thể không trách chị. Là chị, chính chị đã hại chết em, người mà chị quyến luyến sâu sắc, ác ma tự tay đẩy em xuống địa ngục. Đừng nói rằng em không trách chị, em hận chị đi! Hãy oán hận chị đi, bằng không, linh hồn của chị sẽ vĩnh viễn không được giải thoát, Qua Nhan, em hận chị đi, nguyên rủa chị đi!

Nhưng đừng tha thứ cho chị, là chị đã kết liễu sinh mệnh tuổi trẻ của em ở tuổi mười sáu, là chị... tất cả mọi sai lầm đều do chị!

Đều là chị mang đến điềm xấu, chị vô tình thương tổn, lại mang trên lưng một thân nợ máu, chị biết phải hoàn trả thế nào đây, làm thế nào mới có thể trả hết?

“Qua Nhan!” Tôi muốn tiến lên, vươn hai tay muốn chạm đến khuôn mặt xinh đẹp kia, nhưng vẫn chỉ có khoảng không trống rỗng. Qua Nhan chân thật như vậy, chân thật làm cho người ta muốn chạm vào...

“Qua Nhan, Qua Nhan!” Tôi không ngừng gọi con bé, hai tay vươn mạnh ra, nhưng tại sao, gần đến như vậy, rõ ràng như thế, tôi vẫn không thể chạm tới. “Qua Nhan, Qua Nhan!” Tôi vội vàng gọi, càng muốn chặt chẽ bắt lấy, lại càng cảm giác vô lực. Dần dần, hình dáng của Qua Nhan bắt đầu mờ hồ, thậm chí ngũ quan trên mặt cũng bắt đầu biến hóa, giãn ra, kéo dài, vặn vẹo... rồi chậm rãi biến thành một khuôn mặt khác, một khuôn mặt đầy u oán!

“Cô... cô giáo!” Tôi nghiêng người, trước mặt, cô giáo đang nhìn tôi, cái gì cũng không nói, trong mắt chứa đầy sự ảm đạm và cô đơn, đủ để lòng tôi băng hàn. Đừng, đừng nhìn em tàn nhẫn như vậy! Đừng, không! Cầu xin cô, em xin cô! Tôi lui về phía sau, thân mình vốn dĩ đang run rẩy lại bắt đầu kịch liệt chớp lên, tựa như lá mùa thu sắp rụng.

Cô giáo, đừng nhìn em như vậy, không! Cầu xin cô, em xin cô...

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...”

Ai? Còn có ai... Còn ai gọi tôi như vậy nữa...

Là mộng?

Phút chốc cả kinh, tôi chậm rãi mở mắt ra, trước mặt vẫn là bóng tối hư ảo, Đường Diệc Diễm lo lắng nhìn tôi, tay hẩn đặt lên má tôi, vỗ nhẹ. Tôi cảm giác được trên mặt một trận lạnh lẽo, khóe mắt vẫn còn ẩm ướt.

Thật là mộng, thì ra ngay cả khi ngủ, cơ thể cũng sẽ khóc, cũng sẽ áy náy!

Trước mắt, Đường Diệc Diễm vẫn nhìn tôi, ánh mắt lộ ra nỗi ưu thương khôn kể, tay hẩn vuốt hai má tôi, miệng khẽ lẩm bẩm tên tôi.

Bỗng nhiên tôi rất muốn biết, lúc hẩn nhắm mắt ngủ sẽ như thế nào? Đau khổ, tuyệt vọng, hay là...

Nước mắt lại không ngừng chảy mà rơi xuống, lan tràn càng ngày càng dữ dội!

“Không được khóc!” Hẩn dùng ngón cái húng húng lau đi nước mắt của tôi. Có lẽ hẩn đang vô lực phát hiện ra bản thân mình đã không thể mang lại niềm vui cho tôi, lại thay đổi một cách thức khác để ngăn cản nước mắt của tôi, là đe dọa sao? Lần này lại định dùng cái gì đến uy hiếp tôi? Nhưng tôi còn có thể không chế sao? Tôi còn không chế nổi cơ thể đang sâu bi không nói nên lời này sao?

Tôi đau đớn nhắm mắt lại, hiện tại, nhìn thấy hẩn, cảm giác được hơi thở của hẩn ở bên người, chính là sự tra tấn bị thương nhất dành cho tôi. Tôi biết đôi mắt như thế nào, như thế nào với cái mà hẩn gọi là yêu. Hẩn lấy tình yêu làm cái cớ để đeo lên lưng tôi những gông xiềng nặng trĩu, hẩn muốn tôi cũng giống như hẩn, chịu sự dày vò trong lò lửa của địa ngục, suốt đời không được cứu thoát!

“Mở to mắt, nhìn anh, nhìn anh đây!” Thân mình bỗng nhiên bị một lực mạnh mẽ làm cho loạng choạng, tôi vô lực nức nở, không chịu mở mắt, trong lòng là sự rối rắm cùng nỗi đau đớn tột cùng. Vì cái gì tôi còn chưa ngừng thở, vì cái gì tôi còn có thể sống ở trên đời này, vì cái gì...

“Mở ra!” Tiếng của Đường Diệc Diễm gần như biến thành gào thét, hơi thở của hẩn trở nên hỗn loạn, tôi bị hẩn ôm vào trong ngực, gất gao như vậy, nhưng vẫn chỉ có một cơ thể đã muốn chết lặng, tâm lại càng xa cách, không thể cùng xuất hiện.

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm không ngừng lẩm bẩm bên tai tôi, hân đầu đón, cho dù đang gắt gao ôm tôi, hân cũng cảm giác được lực bắt tông tâm cùng cảm giác xa cách. Hân có thể không chế cơ thể của tôi, nhưng trái tim, trái tim đã sớm thu lại, ngay cả tôi cũng không có cách nào chạm đến. Cùng nhau chờ đợi một ngày nào đó được giải thoát, hoặc là cho đến tận lúc chết!

“Anh sai rồi, anh sai rồi, Duyệt Duyệt.... Anh sai rồi, đừng... đừng đối xử với anh như vậy... xin em!” Tiếng nghẹn ngào của Đường Diệc Diễm truyền đến bên tai, mang theo cả sự khổ sở không thể kìm nén: “Anh sai rồi, anh sai lắm rồi...”

Muộn rồi, tất cả đều đã muộn! Người chết không thể sống lại, trái tim bị tàn phá cũng không thể chữa trị, tôi chờ đợi để mặc hân ôm chặt tôi, môi hân run run bởi hơi áp lên cánh môi của tôi. Cảm giác lạnh lẽo, cho dù nhiệt tình đến thế nào cũng chẳng thể khơi mào trái tim đã nguội lạnh của tôi!

“Duyệt Duyệt, em nhìn anh đi, đừng tàn nhẫn như vậy, không!” Đường Diệc Diễm tiếp tục nói, cổ họng khó khăn nuốt xuống, đôi ngươi tinh tường nhìn tôi chăm chăm “Duyệt Duyệt, anh yêu em, anh yêu em... Đừng... như vậy... Không cần!” Đầu hân vùi vào cổ tôi, tôi vẫn bất động, ánh mắt trống rỗng mờ to, không có tiêu cự, mặc hân kêu gọi đến thế nào, tôi cũng không có phản ứng.

Tôi đã muốn là một khối cơ thể chết lặng, tâm đã chết, thể xác cũng không muốn đau khổ sống ở trên thế giới này. Cùng nhau chịu dày vò đi!

Muộn thật rồi, tất cả đều quá muộn!

“Tôi đã không còn yêu anh!” Không dám yêu, cũng không thể yêu!

oOo

Tôi chờ đợi đứng ở hoa viên rộng lớn của Đường trạch, vườn hoa được xây đắp bằng tiền tài này quả nhiên là sắc màu rực rỡ, mùi hoa vương vấn khắp xung quanh. Muôn hoa đua nở, lại là... mùa xuân sao? Ngày hiệp định thật đúng là mau! Một năm mới lại đến, nếu con người cũng giống như bốn mùa, không ngừng mà luân hồi lặp lại... Rõ ràng biết sẽ phát sinh tất cả nhưng lại vô lực đi ngăn cản, như vậy có phải càng thêm thống khổ hay không? Ngay từ đầu, đã biết rõ người đàn ông bên người không phải là nhân vật tầm thường. Hân lớn lên trong môi trường chỉ toàn tranh đấu, sớm đã thành thói quen nhược nhục cường thực với những quy tắc tàn khốc. Tôi có thể nói, Đường Diệc Diễm hôm nay làm tất cả đều là bởi vì bản năng của hân sao? Hân là vì sinh tồn, mang theo tư tưởng gốc rễ, có thể nói hân sai sao? Làm sai ư? Người sai vốn dĩ là tôi, tôi không có tư cách trách bất cứ ai, tất cả đều do tôi, tính cách yếu đuối, do dự hết lần này đến lần khác, liên tục hoang mang, cho nên mọi việc mới đi đến bước đường ngày hôm nay. Ba mạng người vô tội đã mất, họ không phải do tôi giết, nhưng đều vì tôi mà chết. Cả đời này, tôi sẽ không được cứu rồi, cho dù là trả bằng tính mạng, tôi vẫn không trả đủ?

Hiện tại, chúng tôi đã gần như hai người xa lạ, không cùng xuất hiện. Hân không còn thường xuyên trở về Đường trạch nữa, cho dù trở về, cũng không cùng tôi đồng giường, tôi tựa như một người lạ ở cùng hân dưới một mái nhà. Tình yêu, làm cho chúng tôi vốn dĩ là xa cách mà xích lại gần nhau, nhưng thương tổn lại làm cho chúng tôi rời xa nhau, khoảng cách, thậm chí so với lúc đầu còn y nguyên!

Cứ như vậy, hân thả đem nhốt tôi trong căn phòng “thủy tinh” đầy hoa lệ, cũng không chấp nhận trả tự do cho tôi, giống như hân đã từng nói, cho dù tôi có hối hận, hân cũng sẽ không buông tay. Thực ra tôi không hối hận, tôi yêu hân, vẫn luôn yêu hân, nhưng... Cũng chính bởi vì hân làm ra chuyện như vậy, khiến cho tôi vứt bỏ tư cách yêu hân. Tôi không thể tìm được lý do để thuyết phục bản thân tiếp tục yêu kẻ đã gián tiếp hại chết bạn bè của tôi, đẩy tôi rơi vào vạn kiếp bất phục. Thứ duy nhất chúng tôi còn lại, chỉ có thể là tra tấn, tra tấn lẫn nhau đến tận lúc chết!

“Phu nhân...” Chú Lý bỗng nhiên vội vàng chạy tới, lo lắng gọi tôi: “Thiếu gia... Thiếu gia...”

Lòng tôi cả kinh! Đường Diệc Diễm!

Đi theo chú Lý đến phòng khách, mùi rượu nồng nặc lập tức sộc thẳng vào mũi tôi, trải rộng mỗi một góc phòng. Trong phòng khách, nơi nơi đều là một mảnh hỗn độn, tất cả mọi người sợ hãi đứng một bên, kinh hoàng nhìn người đang phần nộ kia.

“Toàn bộ cúi hết cho tôi, cúi cho tôi!” Đường Diệc Diễm đưa lưng về phía chúng tôi, quơ loạn xạ, bất kể là vật quý giá gì đó đều bị hân xem như công cụ để phát tiết, đồ sứ, bình hoa, bàn, ghế dựa... Tiếng thủy tinh rơi vỡ không ngừng vang lên, hân muốn làm gì? Ngay cả nơi này hân cũng muốn hủy hoại sao?

Tôi nhú mi, người làm vừa thấy tôi tiến đến, đều dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn tôi.

“Phu nhân...”

“Đề tôi đến xử lý đi!” Tôi bình tĩnh khoát tay, thờ dài, bước về phía Đường Diệc Diễm.

“Tôi bảo các người...” Đường Diệc Diễm nhắc bình hoa bằng gốm sứ định ném tôi, hân xoay người, nhìn rõ ràng người đang đứng trước mặt là tôi, tay lập tức dừng lại, lạnh lùng cười, đau thương: “Thì ra là Đường phu nhân đây à!”

“Đường Diệc Diễm, anh đừng làm người khác khó xử!” Hân định làm cái gì, tới nơi này phát tiết sao? Tuy rằng đây là nhà của hân, hân muốn phá thì phá, nhưng tại sao lại muốn ở ngay trước mặt mọi người? “Tĩnh Vũ vừa mới ngủ, anh sẽ đánh thức thẳng bé!”

“Tĩnh Vũ... Em nói đến con anh sao?” Đường Diệc Diễm buông bình hoa, nhìn tôi. “Đúng vậy, anh có bà xã, còn có con trai, không phải sao? Anh rất hạnh phúc!” Thân mình hân khẽ lay động, mùi rượu lại theo người hân tản ra, cánh tay đong đưa, làm cho người ta choáng váng.

“Đi... Tĩnh táo một chút!” Tôi thần nhiên bỏ qua ánh mắt của mọi người, thấy hân dường như sẽ không tiếp tục nổi điên nữa, tôi xoay người muốn đi, tay

hắn lại mạnh mẽ túm chặt lấy cánh tay của tôi, lực không nhẹ. “Em đi đâu, em là bà xã của anh, không phải nên hầu hạ anh sao?”

Đường Diệc Diễm quát cường kéo tôi qua, gắt gao túm lấy. Hắn làm sao vậy? Mượn rượu giả điên? Tôi khó xử nhìn người làm trong phòng, thỏa hiệp, ngừng giây dựa, vẫn là dụ hắn đi nghỉ ngơi, sau đó để người làm dọn dẹp nơi này một chút vậy!

“Lên lầu thôi!” Tay tôi chuyển qua đỡ lấy thân mình lão đảo của hắn, Đường Diệc Diễm phức tạp nhìn tôi một cái, trong mắt không biết là thanh tỉnh hay mê loạn, nhưng thật ra vẫn rất hợp tác theo tôi lên lầu. Tôi đỡ hắn đi về phía phòng ngủ cho khách, hiện tại, hắn chỉ cần về nhà là sẽ ở tại căn phòng đó.

“Đi vào trong đó làm gì?” Đường Diệc Diễm phản ứng rất dữ dội, vội dừng bước. “Em còn muốn đuổi anh đi sao? Phải không?”

Tôi đuổi hắn? Có sao? Rõ ràng là chính hắn tự mình chuyển qua đó ở. Nhưng tôi cũng không phản bác, lúc này đầu óc hắn không tỉnh táo, nói cũng vô dụng, vì thế tôi xoay người, lại đỡ hắn về phòng ngủ!

Đường Diệc Diễm vừa nằm xuống giường, thân mình tôi còn chưa kịp đứng thẳng, hắn đã đuổi tay ra, đem tôi kéo lại, áp lên người hắn.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi gãy dựa muốn đứng lên, hắn lại không chịu buông tay. “Anh muốn em ngủ cùng với anh!”

“Anh... uống rượu!” Tôi cố hết sức ngăn chặn bàn tay không an phận của hắn.

“Không có...”

“Anh đi đường còn...”

“Anh nói không chính là không có!” Đường Diệc Diễm lập tức bị kích khởi tính tình, thân mình vừa lật, tôi đã vững vàng nằm dưới thân hắn. Hơi thở cực nóng của hắn xuy phát trên mặt tôi, tay đặt bên tai tôi. “Anh không uống rượu, có cần anh chứng minh không?” Hắn vừa nói xong, tôi cảm giác được hạ thân của hắn gắt gao ép chặt tôi, là xúc giác quen thuộc. Hai tai tôi đỏ bừng, nhắm mắt lại. “Không cần... Đừng như vậy!” Vẫn là làm người xa lạ đi! Không cần tiếp tục dây dưa liên lụy!

“Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...” Hơi thở của Đường Diệc Diễm trở nên dồn dập, tay hắn vuốt hai má của tôi, chăm chú nhìn tôi, cổ họng không ngừng lặn: “Duyệt Duyệt...” Hắn ôm chặt lấy tôi. “Anh không thể không có em, anh không thể đối mặt với việc mất em, anh sợ, sợ em nói không còn yêu anh, tàn nhẫn quá!” Cuối cùng, thanh âm của hắn biến thành nức nở, tôi cảm giác được thân mình trên người run run, Đường Diệc Diễm buộc chặt hai cánh tay ôm tôi.

Nỗi đau trong lòng lại nặng nề xẹt qua miệng vết thương, tôi mờ mắt, không cần phải như vậy, muốn như thế nào anh mới có thể hiểu được, chúng ta không phải yêu hay không yêu, mà là... Hai mạng người, chúng ta phải vượt qua như thế nào, từ bỏ thế nào?

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt như mong đợi. “Anh biết, em yêu anh, em còn yêu anh! Đúng không?” Khi hắn nói hai chữ cuối cùng, thái độ là nhẹ nhàng mà đầu tranh, thật cẩn thận.

Đúng vậy, em còn yêu anh, nên chết còn yêu anh!

“Đường Diệc Diễm, tôi mệt mỏi, không muốn tiếp tục dây dưa nữa!” Tôi cố nén sự rối rắm trong nội tâm, lạnh lùng mở miệng.

“Duyệt Duyệt...” Hắn không cam lòng, hắn rõ ràng cảm giác được, Đường Diệc Diễm không chịu bỏ qua: “Duyệt Duyệt! Duyệt Duyệt!”

“Thật sự, thật sự không yêu, không yêu!”

“Em thật độc ác!” Đường Diệc Diễm chống thân mình, nhìn chăm chăm ánh sáng loé ra trong mắt tôi. “Em độc ác quá, Diệp Surong Phi, vì cái gì? Vì cái gì lại lừa dối lòng mình nói không yêu anh, em không mệt mỏi sao? Em không đau khổ sao?”

Đau đớn, khó chịu, nhưng đáng lắm, tôi đáng phải sống như vậy!

“Không phải, em còn yêu anh!” Đường Diệc Diễm thấy tôi dờ dẩn không mở miệng, bỗng nhiên giống như nổi điên hôn tôi, ý đồ muốn gọi lên nhiệt tình trong tôi, tay không ngừng ở trên người tôi co quắp âu yếm. “Không, sẽ không, em còn yêu anh, yêu anh...”

Có cái gì đó lạnh lẽo rơi trên mặt tôi, có giọt lệ nào đó đánh vào mi mắt tôi, tụ lại, thấm ướt lông mi, sau đó hoà vào trong mắt tôi, bao vây dòng nước mắt sắp tràn xuống của tôi. Đường Diệc Diễm bất khả tự nghị nhìn tôi, nước mắt rơi xuống, hắn cười, nặng nề cười: “Em nói đi, Diệp Surong Phi, nói em yêu anh, nói đi! Em hãy nói đi!”

Nói cái gì, nói cái gì, nói tôi có bao nhiêu đau khổ sao? Nói tôi có bao nhiêu mơ hồ sao, nói tôi...

“Tôi hận anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18

“Nhìn này, Tinh Vũ, con xem!” Tôi khẽ lắc lắc chiếc tambourine* trước mặt con, tiểu tử béo mập kia quơ quơ tay, cố hết sức muốn bắt món đồ chơi trong tay tôi, cũng không chịu thua, lắc đầu, nhẹ nhàng bao lấy tambourine trong bàn tay nhỏ bé, tôi cầm tay con, cùng nhau phe phẩy...

“Linh linh linh...” Thanh âm thanh thúy mang theo tiếng cười ha ha của con, tâm tình lập tức trở nên không quá trầm trọng, chỉ cần ở cùng một chỗ với Tinh Vũ, thế giới dường như không còn đau khổ nữa. Hôm nay là sinh nhật của tôi, ngoài mong muốn được một ngày tự do, chú Lý còn nói Đường Diễm đã gọi điện thoại, bảo chú ấy lái xe đưa mẹ con tôi đi dạo phố.

Từ sau ngày đó, chúng tôi càng trở nên xa lạ, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc, cho dù không nói chuyện, nhưng vẫn nắm rõ mọi tin tức, bởi vì chú Lý đã trở thành người chuyển lời của chúng tôi.

Hắn dĩ nhiên cũng không trở lại, cho dù trở về cũng là đêm khuya. Ngày hôm sau, lúc tôi rời giường, cũng đã sớm không thấy bóng dáng của hắn, ngược lại, giảm bớt gặp mặt cũng đỡ khó xử, nói qua nói lại, sợ nhìn thấy nhau sẽ lại bị tổn thương.

Tôi ôm Tinh Vũ, tiếp tục đến cửa hàng đồ chơi trẻ con, tuy rằng là sinh nhật của tôi, nhưng niềm vui của con mới chính là niềm vui của tôi, giờ đây, vương bận duy nhất... cũng chỉ có con!

“Hoan nghênh quý khách!” Chuông gió trên cửa lay động, tiếng chuông thanh thúy cùng với tiếng bước chân hoà vào nhau.

“Ông chủ, ông đã đến rồi!”

“Tiểu Vân!”

Giọng nói này? Tay đang lựa đồ chơi bỗng cứng đờ, tôi quay đầu, quả nhiên hé ra khuôn mặt quen thuộc, mà ánh mắt của người đó cũng đang nhìn về phía tôi, đều kinh ngạc như nhau.

“Diệp... Sương Phi!”

“... Khoe không?” Không thể ngờ rằng, nhiều năm không gặp, lại vẫn là những lời này!

Lí Thịnh Mân!

“Đây là con của em à? Tên gì vậy?” Chúng tôi ngồi trong khu vực nghỉ ngơi của cửa hàng đồ chơi, Lí Thịnh Mân vui vẻ đùa với Tinh Vũ, tiểu tử kia hôm nay dường như rất vui vẻ, thích thú nghịch ngón tay của Lí Thịnh Mân, ha ha cười, thật đáng yêu!

“Nói cho chú nghe đi con, nói tên con... là Đường Tinh Vũ!” Lôi kéo bàn tay nhỏ bé của con. Bỗng nhiên ý thức được ánh mắt khiếp sợ của Lí Thịnh Mân, tôi mới nhận ra hình như... nhiều năm trước, lúc gặp nhau, tôi có nắm tay một người con trai, nói với cậu ấy rằng, tôi muốn thoát khỏi Đường Diễm. Mà bây giờ, đứa trẻ trong lòng tôi lại mang họ Đường. Tôi nghĩ anh sẽ không ngại thơ cho rằng vẫn là người đàn ông đó, cho nên mới có thể kinh ngạc như vậy, kinh ngạc nhiều năm như vậy, tôi vẫn cùng hắn dây dưa. Đúng vậy, bao năm qua vẫn hỗn loạn, vẫn dây dưa không rõ!

Tôi xấu hổ cười, cũng không muốn giải thích gì hết.

Lí Thịnh Mân dường như cũng nhìn ra sự bối rối của tôi, không truy hỏi nữa, chỉ thản nhiên nói: “Thằng bé thật sự rất đáng yêu, ánh mắt rất giống em...”

Tôi gật đầu, sùng nịch ôm chặt con trong lòng, hiện tại, một lát tôi cũng không muốn con rời khỏi bên mình. “Còn anh... Anh đã kết hôn...” Ý tôi là ông chủ của một cửa hàng đồ chơi lớn thế này, vậy thì...

“Không... Còn chưa tìm được người muốn gả cho anh!” Lí Thịnh Mân có chút xấu hổ cười: “Khả năng... rất khó, lúc học đại học cũng có kết giao, sau khi tốt nghiệp liền chia tay!” Anh nói rất nhẹ nhàng bằng quơ, đương nhiên trong lúc ôn lại chuyện xưa, chúng tôi đều không muốn nhắc tới, chỉ là... khi đề cập, tôi mơ hồ thấy trong mắt anh điều gì đó quen thuộc, chua xót! Anh... hẳn là không tự tại như bề ngoài!

“Biết không? Trước kia... Anh đã từng thích em, rất thích!” Lí Thịnh Mân bỗng nhiên thay đổi đề tài, nhìn tôi mỉm cười. Tôi hơi giật mình, không cảm thấy khác thường, rất bình tĩnh. Khi một người có thể thản nhiên nói ra như vậy, chứng tỏ, người đó đã sớm quên đi tình yêu ngây thơ kia, chạm không đến hư ảo!

“Khi đó, bên cạnh em đã có anh ta, anh nghĩ, hẳn sẽ làm em hạnh phúc...” Giọng nói của Lí Thịnh Mân khó nén bất đắc dĩ. “Cho nên, lần đó, sau khi gặp mặt, anh nghĩ... Anh nên thử quên em...”

“Thịnh Mân, thật ra anh là người đàn ông tốt, nhất định có một cô gái đáng để anh yêu!” Tôi nhìn anh, cười. Đúng vậy, lúc trước, tôi cũng từng rung động trước nụ cười âm áp như ánh mặt trời kia, tôi cũng từng nghĩ rằng, Việt Phong có thể mang lại hạnh phúc cho tôi... Nhưng tất cả đã là quá khứ... Trên thế giới này, con người thực sự quá nhỏ bé, làm sao có thể đấu tranh với những thay đổi bất thường của số mệnh, tất cả... đã sớm được định đoạt!

“Ha ha ha, hy vọng là thế vậy!” Lí Thịnh Mân khẽ nói. “Nói ra tốt hơn nhiều, ghen ở trong lòng nhiều năm quá rồi, giống như hoàn thành một giấc mộng chưa thể thực hiện!”

“Khoa trương vậy cơ à?” Tôi cười đến thân nhiên, con ở trong lòng bỗng nhiên khóc náo loạn.

“Sao vậy?” Lí Thịnh Mân khẽ nhíu mi. “Không thoải mái à? Hay là đói bụng? Nhìn tã xem!” Anh giúp tôi, bộ dáng thuần thực giống như một ông bố có kinh nghiệm phong phú.

“Tĩnh Vũ không khóc, không khóc nha!” Tôi dỗ con, cánh tay nhẹ nhàng vỗ về, Lí Thịnh Mân sau khi xem xét một hồi, bèn lắc đầu: “Không tè dầm, có phải đói bụng rồi không?”

“Bình sữa em để trong túi!” Lí Thịnh Mân lại lập tức tìm kiếm trong túi của tôi, cầm bình và sữa bột đi vào bên trong cửa hàng đồ chơi. Rất nhanh, anh đã pha xong sữa đi ra, thành thạo lắc bình sữa, sau đó đặt trên da, kiểm tra nhiệt độ. “Có thể uống rồi!”

Tôi liếc mắt một cái, độ đặc của sữa bột vừa vặn, anh... anh nói chưa kết hôn, chưa có con, tôi thực sự có chút hoài nghi, người đàn ông này có thể thuần thực như phụ nữ?

“Trước đây, lúc còn học đại học, anh có tham gia một khóa đào tạo chăm sóc trẻ em!” Lí Thịnh Mân đưa bình sữa cho tôi, dễ dàng nhìn thấu sự hoang mang của tôi, chỉ là lúc nói xong, trong mắt bỗng lóe ra ánh sáng như vừa rồi, như thể anh đã có một đoạn quá khứ buồn phiền? Nhưng... ai mà không có chứ?

Đường Tĩnh Vũ không ngừng khóc nháo, tôi dỗ dành, đem núm vú cao su để tới miệng con, nhưng con không chịu mở miệng, không uống, vẫn khóc nháo.

“Sao vẫn khóc vậy?” Tôi muốn khóc ra nước mắt. “Sao thế, Tĩnh Vũ!”

“Có phải không thoải mái không?” Lí Thịnh Mân cũng nhíu mày, tay sờ trán của con. “Không có vấn đề gì!”

“Để anh thử xem, Tĩnh Vũ, Tĩnh Vũ!” Lí Thịnh Mân thuận tay cầm lấy cái chuông, nhẹ nhàng lắc lắc, đùa với Đường Tĩnh Vũ đang khóc nháo trong lòng tôi, tiểu tử kia lúc đầu vẫn còn oa oa khóc meo, đôi mắt to tròn đắm nước mắt, sau đó không náo loạn nữa, tay bé nhỏ muốn lấy được vật gì đó.

Tôi mỉm cười, cảm kích nhìn Lí Thịnh Mân: “Cảm ơn anh!” Vừa rồi nhìn con khóc nháo, tôi đã sớm rối loạn, đầu đầy hắc tuyến.

“Thật ra, có đôi khi đứa nhỏ khóc nháo chỉ là bản năng muốn được cha mẹ chú ý thôi!” Lời nói của Lí Thịnh Mân khiến cho người làm mẹ như tôi cảm thấy xấu hổ.

“Em thực sự nên học tập anh!” Tôi cười đến bất đắc dĩ.

“Ha ha, tốt thôi, anh dốc lòng hưởng thụ!” Lí Thịnh Mân vừa đùa với con, vừa cùng tôi nói chuyện, chúng tôi lần lượt chơi với con. “Nào... Tĩnh Vũ... Nhìn xem...”

“Tĩnh Vũ... Tĩnh Vũ...”

Con lại bắt đầu cười phì phì, thân mình nhỏ bé quơ quơ trong lòng tôi, tôi cũng vui vẻ cười. Người ngoài nhìn vào còn tưởng chúng tôi giống như một nhà ba người hạnh phúc.

Ít nhất... chuông gió trên cửa vang lên, khách tiến vào đều nghĩ như vậy!

“Quấy rầy hai vị rồi!” Giọng nói trên tức, lạnh như băng vang lên.

Chúng tôi đồng thời quay đầu, nụ cười đông cứng trên mặt, phản ứng giống hệt nhau.

Trước mắt, Đường Diệc Diễm đang đứng ở cửa, nét mặt âm u.... cười đến quỷ dị!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 19

Xe chậm rãi chạy, không khí bên trong trầm mặc làm cho người ta không thở nổi. Tôi ôm Tĩnh Vũ, tay nhẹ nhàng vỗ về, chắc là do mệt mỏi nên con ngủ rất say, tiếng thở nhẹ đều đều vang lên. Tôi cúi đầu, vuốt những sợi tóc mềm mại của con. Thật ra, Lí Thịnh Mân nói sai rồi, Đường Tĩnh Vũ rất giống

Đường Diệc Diễm, giống như được đúc cùng một khuôn. Buồn cười là, hần vẫn luôn nghi ngờ, còn giấu tôi đi làm xét nghiệm, cũng không dám hỏi tôi!

“Em rất vui về đây nhì!” Giọng Đường Diệc Diễm không có chút độ ấm, mang theo trào phúng, tôi biết hần lại muốn nói cái gì, nhưng tôi không muốn nói chuyện, lại càng không thích biện giải, càng lau càng đen, không phải sao? Tôi nghĩ sau này chỉ cần không gặp Lí Thịnh Mân nữa chính là biện pháp tốt nhất. Ít nhất, so với những lời giải thích giấu đầu hở đuôi còn tốt hơn nhiều!

“Em thật đúng là rất trấn tĩnh!” Một lúc lâu sau, thấy tôi vẫn không chịu mở miệng, Đường Diệc Diễm nói tiếp, hơi thờ bắt đầu không ổn, giọng nói lộ ra sự tức giận, chú Lý lo lắng liếc nhìn tôi qua gương chiếu hậu.

Ý bảo tôi đừng chọc giận Đường Diệc Diễm sao? Tôi hiểu được ánh nhìn của chú Lý lộ ra sự khuyên giải, nhưng hần vốn như vậy, không phải tôi nói là xong! Hần đã sớm phán tội cho tôi, giải thích thế nào cũng uống công.

“Tôi muốn đi mua một ít đồ chơi cho Tinh Vũ, thật sự không biết đó là cửa hàng của bạn!” Vì không muốn đánh thức con, tôi vẫn quyết định giải thích một chút.

“Bạn?” Đường Diệc Diễm buồn cười nhìn tôi, giống như tôi vừa đưa ra một câu trả lời bất khả tư nghị đến cỡ nào. “Ôm con đi hẹn hò với tình nhân, em lại còn gọi hần ta là bạn?”

Xem đi, hần căn bản sẽ không nghe, tính cách của Đường Diệc Diễm vốn dĩ rất cực đoan, sau khi phát sinh đủ loại bất hoà, sự ngăn cách giữa chúng tôi lại càng tăng lên. Tính cách này của hần càng được thể hiện lộ thêm vô cùng nhuần nhuyễn!

Cố chấp làm cho người ta không thể nói lý!

Hần có thể đem cảnh vừa rồi nhìn thấy suy ra vô số điều đáng xấu hổ, cũng không muốn tin tưởng chúng tôi chỉ là đơn thuần gặp lại!

Tôi im lặng, không muốn giải thích gì thêm với hần, sẽ chỉ phí công!

“Không còn lời nào để nói chứ gì?” Đường Diệc Diễm túm chặt tay tôi, con đang ngủ trong lòng bất an mấp máy một chút.

“Anh cẩn thận một chút, thằng bé thật sự là con của anh!” Tôi mang theo giọng châm chọc, liếc hần một cái. Đường Diệc Diễm đương nhiên hiểu được tôi muốn nói gì, mắt tự nhiên ním môi, về điều này, tôi đã không sai lầm, là hần không tin tưởng tôi, cho nên hần không tìm được lý do để phản bác.

“Anh có thể khiến cho hần vĩnh viễn không thể xuất hiện ở thành phố này!”

Lại nữa, hần lại bắt đầu, ngoài yêu ra, cũng chỉ còn lại hận sao?

“Được lắm, chỉ cần là người tôi quen biết, gặp gỡ tôi, nói chuyện với tôi, anh đều có thể đẩy tất cả bọn họ xuống địa ngục!” Giống như Qua Nhan và cô giáo!

“Diệp Sương Phi!”

Tôi phần hận trừng mắt nhìn lại hần, ác ma, ác ma! Một lát sau tới Đường Trạch, tôi đi thẳng xuống xe, ôm Tinh Vũ lên lầu, vừa định đóng cửa phòng, lại bị Đường Diệc Diễm đang theo sát phía sau ngăn lại.

“Thế nào, còn muốn nhốt anh ở bên ngoài sao? Phải làm cho rõ ràng, nơi này cái gì cũng là của anh, ngay cả em cũng vậy!”

Tôi chán ghét khuôn mặt tức giận của hần, xoay người, đặt con nằm trên giường, nhẹ nhàng ngồi một bên, làm như không thấy Đường Diệc Diễm đang đứng ngay cửa.

Đường Diệc Diễm tức giận đến đứng thẳng thân mình, sự lạnh lùng của tôi khiến cho hần cáu giận, hần tựa như đang độc diễn một vở kịch, bất luận thế nào cũng không có người cùng hần phối hợp diễn, mà tôi, càng là lãnh đạm, hần lại càng bất an.

“Diệp Sương Phi!” Hần bỗng nhiên vọt tới trước mặt tôi, tay nắm chặt đầu vai của tôi. “Em rốt cuộc muốn thế nào? Muốn tra tấn anh như thế nào hả?” Cảm xúc bị dồn nén dần hóa thành màu đỏ tươi trong mắt hần, hần túm chặt tôi, bức tôi phải nhìn hần. “Em muốn thế nào, phải như thế nào em mới có thể quên? Bây giờ rốt cuộc đã không còn ai ngăn cản chúng ta, em lại muốn lùi bước ư?”

“Đúng là không có ai! Anh một lưới bắt hết tất cả mọi người, ai còn có thể đứng ở bên cạnh anh, ai dám!” Nếu nói rằng hạnh phúc phải dùng việc hủy diệt hết thảy để đổi lấy, ai có thể làm trái lương tâm cùng hần hưởng thụ phần hạnh phúc “máu chảy đầm đìa” này!

“Diệp Sương Phi, em không nên chọc giận anh, đừng khiến anh làm ra những chuyện tàn nhẫn!” Lúc này, tay Đường Diệc Diễm dọc theo đầu vai của tôi trượt đến cổ, biểu tình trên mặt là hận không thể bóp chết tôi. Nếu tay hần thu lại, cũng không phải không có khả năng này.

“Tàn nhẫn? Anh cảm thấy hiện tại anh còn chưa đủ tư cách sao?” Lãnh huyết, vô tình đến như vậy, không cần phải nguy trạng thâm tình nữa! Thương tổn mọi người bên cạnh tôi.

“Tàn nhẫn là em!” Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi rống giận, rốt cuộc đã đánh thức Tinh Vũ đang ngủ trên giường.

Tôi hoảng hốt, muốn tiến đến ôm con, nhưng thân mình lại bị Đường Diệc Diễm gắt gao ôm chặt. “Anh làm cái gì thế, con đang khóc!”

“Con, trong mắt em chỉ có tên tiểu tử kia!”

“Thằng bé là con của anh!” Lưu trữ một nửa dòng máu của hắn, trước kia hắn vẫn luôn tìm mọi cách yêu thương, mà bây giờ sao có thể lãnh đạm như vậy.

“Đúng là con của anh, nhưng mà anh không thích, không thích tất cả sự chú ý của em đều đặt trên người nó!” Đường Diệc Diễm nhíu mi: “Còn nhớ em đã từng hỏi anh rằng, em và con, ai quan trọng nhất không?”

Tôi ngẩn ra, hắn muốn làm gì? Trong lòng bỗng dâng lên một trận bất an.

“Anh nói là em... Nhưng em, em nói chọn anh, là thật sao? Con và anh, em đã chọn anh!”

“Tôi muốn ôm con!” Tôi không muốn cùng hắn nói bậy bạ, bởi vì tôi sợ, sợ hãi ánh mắt như vậy.

“Trả lời anh, con và anh, em thật sự chọn anh sao?”

“Bỏ ra... Đường Diệc Diễm!” Hắn dọa đến tôi, bộ dạng lúc này của hắn dọa đến tôi, hắn hung hăng nhìn tôi, buộc tôi phải trả lời.

“Đường Diệc Diễm...” Ngay lúc tôi đang ngẩn người, tay của hắn trong nháy mắt bỗng nhiên buông ra, hắn xoay người, nhấc Tinh Vũ đang nằm trên giường lên, tôi kinh hoàng hét lên, không! “Anh muốn làm gì?”

Cơ thể nhỏ bé của Tinh Vũ bị Đường Diệc Diễm đưa lên cao, con khóc nháo, càng không ngừng giãy dụa thân mình.

“Tinh vũ... Anh đang làm cái gì vậy? Anh muốn làm gì?” Tôi sợ tới mức kêu to, muốn tiến lên ôm con, nhưng Đường Diệc Diễm lại một lần nâng con lên cao hơn, đứa nhỏ đáng thương bị nắm ở giữa không trung, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Không, con tôi, con của tôi!

“Ai quan trọng nhất, nói mau!” Trong mắt Đường Diệc Diễm tất cả đều là sự điên cuồng, tiếp tục đưa Tinh Vũ lên cao.

“Không... Đừng, Diệc Diễm, thằng bé là con của anh mà, không...” Tôi sợ tới mức hai chân mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống đất, lê đến bên chân Đường Diệc Diễm. “Xin anh, Diệc Diễm, cầu xin anh... Anh quan trọng nhất, trong lòng em, anh quan trọng nhất!” Tôi túm ống quần của hắn, cảm giác khuất nhục, nước mắt lưng tròng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm con đang khóc nháo, tim như bị đao cắt.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Rất cuộc... Sự cầu xin của tôi đã làm cho Đường Diệc Diễm buông con xuống, tôi bối rối đứng lên, đoạt lấy con, gắt gao ôm vào trong ngực, khóc rống: “Tinh Vũ, Tinh Vũ...”

Con còn chưa bình tĩnh lại sau nỗi kinh hãi vừa rồi, không ngừng khóc nháo.

“Tinh Vũ... Tinh Vũ...” Mãn kinh tâm động phách vừa rồi khiến giọng tôi lạc đi, ôm chặt con, nước mắt không ngừng trào ra, con tôi, con của tôi, Đường Diệc Diễm, tại sao anh có thể khủng bố đến như vậy!

“Vú Trương!”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân!” Bảo mẫu vội vàng tiến vào.

“Mang tiểu thiếu gia đi!”

“Không!” Vú Trương khó xử nhìn tôi, tôi gắt gao ôm chặt con, lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Đường Diệc Diễm, trái tim khẽ run lên, không tình nguyện đưa con cho vú Trương. Vốn dĩ con đã có chút an tĩnh, đột nhiên đổi một vòng ôm ấp khác, lại bắt đầu khóc kêu, oa oa khóc to đến tê tâm liệt phế.

“Tinh Vũ...” Lòng tôi đau đớn, muốn ôm lại con, nhưng thân mình bị Đường Diệc Diễm ôm lấy, cánh cửa khép lại, vú Trương và con đã bị chắn bên ngoài. Nhưng tiếng khóc của con vẫn vang rất rõ ràng bên tai, càng ngày càng xa.

Lòng tôi nghẹn ngào, không thể thở nổi, dựa vào người Đường Diệc Diễm khóc rống. Tại sao, tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy?

Thằng bé cũng là con của anh, chẳng lẽ anh không đau lòng sao?

Đường Diệc Diễm ôm thân thể của tôi, thăm dò tuần tra hôn tới lui trên người tôi, những tiếng thở dồn dập bởi vì thân mình tôi run run mà tăng lên. Tôi giãy dụa, không... Tôi không muốn nhìn thấy hắn!

“Duyệt Duyệt... Em cũng nhìn anh đi, nhìn anh này!” Mũi hắn thô bạo chà đạp hai cánh môi của tôi, thờ dài bên khoé miệng tôi, tay cầm chặt hai bàn tay đang chống đỡ của tôi.

“Không... Không cần!” Tôi trốn tránh, đầu vừa định né qua đã bị hấn nhanh chóng kéo lại, tiếng nước nở bị cắn nuốt bởi đôi môi của hấn. Hấn ôm lấy tôi, không cho phép kháng cự, ngăn chặn thân thể của tôi, vội vàng đòi lấy, tôi chết lặng nằm yên, cho đến khi phân thân của hấn tiến vào cơ thể tôi, va chạm không chút nào thương tiếc. “Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...”

Tôi từ từ nhắm hai mắt lại, ngón tay của Đường Diệc Diễm đâm sâu vào da thịt tôi, gắt gao bắt lấy, mãnh liệt va chạm.

Linh hồn dường như đã bị hút ra, chỉ còn lại cơ thể bị tàn phá không chịu nổi!

“Duyệt Duyệt... Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa... Một lần nữa được không! Đừng tiếp tục như vậy, anh sắp điên rồi, điên mất rồi!” Đường Diệc Diễm đột nhiên dừng lại, co rúm, đau lòng nhìn tôi, tôi gần bên môi tôi, khề hôn. “Một lần nữa bắt đầu...!”

Quên tất cả sao? Nhưng tôi có thể quên nỗi ư? Chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, tôi vĩnh viễn đều nhớ tới sự tàn nhẫn của anh, sự lãnh huyết của anh!

“Trừ khi chết đi, bằng không chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể sống trong địa ngục!”

Bỉ thương vĩnh viễn sẽ không dừng lại!

“Tại sao lại nói như vậy, tại sao?” Nhu tình vừa rồi trong mắt Đường Diệc Diễm biến mất trong nháy mắt, thay thế bằng sự bạo ngược đang tràn ngập. “Quên mất mấy thứ chết tiệt kia, chúng ta có thể vui vẻ sống cùng con của chúng ta, tại sao lại không cần, tại sao lại cố chấp như vậy?”

“Người cố chấp là anh!” Rốt cuộc, tôi hướng về phía hấn rống to: “Anh mới cố chấp, anh lừa mình dối người, chúng ta đã sớm không thể quay lại, ngay khi anh bóp nát tất cả mọi hy vọng, chúng ta đã sớm không thể!”

Thân mình Đường Diệc Diễm chấn động. Đúng, tôi đã nói đúng, hấn vẫn luôn hiểu được, nhưng hấn không cam lòng, thật sự không cam lòng!

“Là anh tự tay chặt đứt tất cả, cho nên... Đừng nói đến hạnh phúc gì gì nữa, nếu anh thật sự có một chút áy náy, hãy để mẹ con tôi đi!”

“Không thể được!” Đường Diệc Diễm đang ngẩn ngơ chợt biến đổi nét mặt. “Em là của tôi, vĩnh viễn đều là của tôi, cho dù lòng em đã chết, thân thể em cũng phải vĩnh viễn ở lại bên người tôi!”

“Em là vợ tôi, tôi hưởng dụng thân thể của em vốn dĩ là chuyện hiển nhiên. Em vĩnh viễn trốn không thoát!” Đường Diệc Diễm lại bắt đầu phát tiết trên người tôi. Đúng vậy, chỉ cần thân thể là tốt rồi, ngay từ đầu, hấn không phải cũng như thế này sao? Mặc kệ suy nghĩ của tôi, mặc kệ cảm xúc của tôi, chỉ cần thân thể là đủ. Hiện tại, tất cả đã trở về như lúc trước, trở về vạch xuất phát... Vạn ác mới bắt đầu mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 20

Mọi thứ lại bắt đầu trở về điểm xuất phát...

Chỉ là, điều vương bận hiện giờ, chính là Đường Tinh Vũ, con trai tôi.

Lúc đầu, con là sự chờ đợi của mọi người, là niềm hạnh phúc khi thấy con chào đời, còn bây giờ, lại trở thành ngọn nguồn của tất cả bi thương.

Tôi quan tâm con, không thể mất đi con, cho nên Đường Diệc Diễm dùng con để uy hiếp tôi. Cho dù không muốn, cho dù kháng cự, tôi vẫn không thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng nếu tiếp tục như vậy, sẽ có một ngày bị thương tổn. Tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi không thể thể hiện sự thân thiết với con trước mặt Đường Diệc Diễm, bài học lần đó vẫn khắc cốt ghi tâm, tôi không muốn lại xảy ra thêm một lần nào nữa.

Tôi thử bắt đầu giữ khoảng cách với con, thử thờ ơ với thằng bé, nhưng mẹ con ngay cả trái tim cũng hiểu nhau. Tôi rất buồn, Đường Diệc Diễm, tại sao mỗi lần hấn đều phải lấy những thứ tôi quan tâm nhất để uy hiếp, để bức bách tôi?

Tại sao chúng tôi lại đi đến bước đường này? Mà tôi, chỉ có thể cố gắng sống như vậy hay sao? Đó là cách duy nhất ư?

“Tôi tìm phu nhân của các người!” Tôi nghe thấy một giọng nói cùng với tiếng bước chân hỗn loạn.

Ngồi trên sô pha, tôi chờ đợi ngẩn đầu, một người phụ nữ đang đứng trước cửa phòng khách, tầm mắt vừa vịn cùng tôi giao nhau.

“Thiếu phu nhân!” Người giúp việc khó xử nhìn tôi, tôi hướng về phía cô ấy phát phát tay, ý bảo cô ấy rời đi.

“Cô là Diệp Sương Phi?” Người phụ nữ hỏi thật cẩn thận, co quắp nhìn tôi một cái, tôi chú ý tới bàn tay đang đặt trên bụng của cô ấy.

“Ngồi đi!” Tôi thân nhiên nhìn cô ấy, vô sự bất đẳng tam bảo điện*, người phụ nữ này đến, khẳng định là có nguyên nhân, hơn nữa, nhất định có liên quan đến Đường Diệc Diễm. Hiện tại, tôi chẳng có sự liên hệ nào với thế giới bên ngoài, cũng chính là bởi vì hần, dù sao tôi đường đường cũng là tổng tài phu nhân, không phải sao?

Nhưng người phụ nữ này không ngồi xuống, chỉ thấy cô ấy hít thật sâu, lúc tôi còn đang nghi hoặc, bất ngờ quỳ gối trước mặt tôi, tôi kinh ngạc: “Cô đây là...”

“Diệp tiểu thư, cầu xin cô cứu... cứu đứa nhỏ trong bụng tôi!” Trong đôi mắt người phụ nữ này chợt hiện lên sương mù, nước mắt rơi xuống hai má, bộ dáng đầm đìa đáng yêu, mềm mại khiến người ta đồng tình!

“Đứa nhỏ?”

“Đúng vậy... Là con của Diệc Diễm... Nhưng anh ấy không cần, tôi không thể mất đi đứa con trong bụng, van xin cô, Diệp tiểu thư, cô làm ơn giúp tôi đi!” Người phụ nữ khẩn cầu nhìn tôi.

Tôi bỗng nhiên chưa xót cười... Nhưng, tại sao cô ấy lại đến cầu xin tôi? Tôi nhú mi nhìn về phía cô ấy, đôi mắt tràn ngập bi thương kia bởi vì bị tôi nhìn chăm chú mà mất tự nhiên, nức nở.

Nhất thời, trong lòng tôi hiểu rõ, cô ấy rất thông minh, tôi đây cầu xin tôi? Lại đồng thời nói cho tôi biết, cô ấy đã lên giường với chồng tôi? Nhưng, theo tính cách của Đường Diệc Diễm, thì chuyện bức cô ấy bỏ đứa nhỏ không phải không có khả năng, cho nên cô ấy đã lợi dụng cơ hội lần này, danh chính ngôn thuận tìm tới cửa, khóc lóc, tranh thủ đồng tình, hay là thị uy?

Chỉ riêng điểm này đã cho thấy cô ấy rất thông minh, hiện tại những người phụ nữ lên giường với Đường Diệc Diễm rất nhiều, mang thai, hình như chỉ có tôi, và cô ấy...

Chỉ là hình như cô ấy đã quên, Đường Diệc Diễm hận nhất là bị người khác tính kế, hoặc là, nếu tôi là người phụ nữ cứng rắn, mạnh mẽ, tuyệt đối không cho phép chồng phản bội, như vậy cô ấy tới tìm tôi, nhất định sẽ hoàn toàn ngược lại, cuối cùng cô ấy lựa chọn “xin giúp đỡ” từ tôi, xem ra cũng là một phen “khô tâm”.

“Cô... đứng lên trước đã, như vậy... không tốt cho đứa nhỏ đâu!”

Cô ấy liếc tôi một cái, sau khi xác định tôi không phải ác ý, mới đứng lên, ngồi đối diện với tôi.

“Diệp tiểu thư, tôi biết mình có quan hệ với Diệc Diễm là sai trái, nhưng tôi thực sự không khống chế được...” Dứt lời, cô ấy bắt đầu nặng nề khóc, bộ dáng đáng thương. “Tôi có thể cái gì cũng không cần, nhưng không thể mất đi đứa con này... Diệp tiểu thư, Diệc Diễm nói người anh ấy thật sự yêu chỉ có cô, anh ấy nói trong lòng chỉ có cô, cho nên tôi mới có thể đến cầu xin cô... Cầu xin cô giúp tôi!”

Đường Diệc Diễm còn nói với cô ấy những lời đó? Tôi rất hoài nghi, nhưng thấy cô ấy chân tình “thông báo”, tôi không thể không nhắc nhở cô ấy.

“Nếu cô thật sự hiểu được lời nói ấy, cô nên biết, bất luận là ai cũng không làm cho hần thay đổi quyết định đâu!”

Cô ấy biến sắc, quên cả nức nở, trở mắt nhìn tôi, khó xử!

Trò hề này tôi vốn không nên can dự vào, chỉ là tôi có chút đồng tình với cô ấy, hao hết tâm tư đến đây để nhận lấy kết cục như vậy, là cô ấy quá ngây thơ, hay là Đường Diệc Diễm quá vô tình, tôi không thể hiểu hết!

“Cô nói như vậy... cũng bảo tôi bỏ đứa nhỏ hay sao? Cô cũng là mẹ, sao có thể tàn nhẫn như vậy! Nói tuyệt tình như vậy!” Cô ấy bắt đầu không kiểm soát được cảm xúc, có lẽ, ngay từ đầu, đứa nhỏ này được tạo ra đã mang theo đã tâm của mẹ nó, nó chính là một thủ đoạn, nhưng lúc làm người phụ nữ này mất kiểm soát nhìn tôi, tôi rõ ràng nhìn thấy trong mắt cô ấy lộ ra sự đau khổ, bi thương, một người mẹ bi thương, lần này cô ấy không còn cố ý ôm bụng, mà ôm chặt thân mình, đau thương nhìn tôi.

Tôi cũng là mẹ, tôi đương nhiên hiểu được, chỉ là... cô ấy không rõ, rõ cuộc mình đã đối mặt với một người đàn ông như thế nào, một ác ma!

Tôi dường như có thể khẳng định, người phụ nữ này nói dối, cô ấy và Đường Diệc Diễm tuyệt đối không thân mật như cô ấy nói, hần lại càng không thể kể rõ chuyện của chúng tôi với cô ấy, đó là một vết thương không thể chạm vào, dưới đáy lòng tôi cũng đang xẹt qua một vết thương bén nhọn, đau đớn!

Cô ấy không hiểu! Vì vậy mới ngây thơ đến mức nghĩ rằng có thể lừa dối, thậm chí nhận được sự giúp đỡ của tôi.

“Cô ở đây làm gì?” Một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trong lúc chúng tôi giằng co, thân mình cô ấy bỗng run lên, xoay người, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng trước mặt, thốt lên: “Đường tổng!” Trước mắt là vẻ mặt lạnh lùng của Đường Diệc Diễm, hần vốn không nên xuất hiện ở phía sau!

Hơn nữa, sau khi nghe người phụ nữ kia nói như vậy, tôi càng thêm khẳng định phán đoán trong lòng, Đường tổng, một người đàn ông có thể kể nỗi đau trong lòng với người phụ nữ, mà còn để cho cô ấy gọi mình như vậy sao? Đáp án đương nhiên đã quá rõ ràng, người phụ nữ này đang nói dối.

Sắc mặt cô ấy trở nên vô cùng khó coi, nhìn về phía tôi, cầu xin giúp đỡ.

Tôi bất lực nhắm mắt lại, bản thân mình còn khó bảo toàn, lấy đâu ra sức cứu vớt kẻ khác trước mặt ác ma. Nổi loạn chống lại Đường Diệc Diễm, tôi

đây tìm tôi, đây chính là một nước cờ sai lầm nhất mà cô ấy đã đi.

Bước chân của Đường Diễm Diễm trầm trọng, hần đi đến bên người tôi, ngồi xuống, thân mình dựa vào lưng ghế, khẽ kéo cổ áo.

“Tôi nói không hiểu à?” Hần nhíu mi, chân gác lên nhau, ánh mắt hung ác bắn về phía người phụ nữ kia, thân thể của cô ấy run mạnh hơn, nói chuyện cũng ập úng: “Em... em chỉ là...”

Tôi không đành lòng ờ lại nhìn, định đứng dậy, nhưng đầu vai lại bị Đường Diễm Diễm đè chặt: “Không muốn xem kịch vui sao? Bà xã của anh!”

Tôi mím môi, không nói gì, ngồi thẳng người. Người phụ nữ kia rốt cuộc cũng hiểu được tình cảnh của tôi, không còn nhìn tôi xin giúp đỡ nữa, nhưng lúc nghe thấy Đường Diễm Diễm nói trò hay, cô ấy kinh hãi trừng lớn mắt.

Cô ấy đã chọc giận hần, nên linh giáo kết cục chọc giận ác ma, bây giờ cô ấy chính là miếng thịt nằm trên thớt gỗ, chờ người khác cắt thành từng miếng!

“Bà xã, em cũng nên nói gì đó đi chứ!” Đường Diễm Diễm quay đầu nhìn tôi, khoe miệng cười lạnh, tôi nhìn cổ áo đang mở rộng của hần, có thể trông thấy vài vết xước, màu đỏ còn chưa biến đi, tất cả đều bày ra trước mắt.

Đó là do tôi cào. Đêm qua, hần mãnh liệt giữ lấy tôi, ác ý châm ngòi thân thể của tôi, lúc tôi muốn ngừng mà không được, hần đùa cợt, châm chọc: “Không phải không vui sao? Không thương sao? Tại sao lại rên rỉ như vậy?”

“Thân thể của em so với em còn trung thực hơn, bộ dáng của em so với lúc em giống như xác chết thật phản kích!”

“Kêu đi, em kêu đi chứ!”

Vì thế... Lúc hần ngửa đầu kích tình, tôi hung hăng, khuất nhục chộp tới cổ hần, móng tay bấm sâu vào, trong móng tay tất cả đều là tơ máu của hần...

Phục hồi lại tinh thần, tôi đem ánh mắt từ trên cổ áo hần dời đi, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của hần: “Cô ấy nói, cầu xin em giúp đỡ cô ấy!”

“Ồ, giúp cái gì?” Đường Diễm Diễm biết rõ còn có hỏi, liếc tôi một cái, ý cười trên miệng càng sâu sắc.

“Cô ấy mang thai, muốn... giữ lại đứa bé!” Tôi bất an liếc người phụ nữ kia một cái, cô ấy cúi đầu càng thấp.

“Nếu vậy...” Đường Diễm Diễm ý vị thâm trường hừ lạnh, sau đó ngồi thẳng dậy. Đơn giản là thân nhiên thoáng nhìn, vậy mà người phụ nữ vốn đang cúi thấp đầu kia càng thêm cố gắng muốn che giấu khuôn mặt của mình, tay ôm chặt đầu gối, run run.

“Muốn biết tại sao cô ấy mang thai không?” Đường Diễm Diễm bỗng nhiên thay đổi đề tài, tay phải xoa cằm của tôi, chăm chú nhìn vào mắt tôi. “Nếu không phải em rời đi, cô ta sao có khả năng thừa lúc anh say rượu mà leo lên giường của chúng ta, xuất hiện vào lúc thỏa đáng như vậy, lại còn mang thai nữa!”

Giường của chúng ta? Chiếc giường chúng tôi từng ngọt ngào triền miên, vừa nghĩ đến cảnh hai người họ trắng trợn nằm ở... trong lòng bỗng dâng lên một trận ghê tởm, muốn nôn!

“Không thể chịu đựng được sao?” Khoé miệng Đường Diễm Diễm nhếch lên: “Nếu không phải khẳng định hai người là lần đầu tiên gặp mặt, anh còn thật sự tưởng là bà xã của anh đưa lên một phần “lễ vật” cơ đấy! Dù sao, sau khi em đi, ngày hôm sau, người đàn bà này đã xuất hiện, thay em an ủi anh, an ủi cơ thể của anh, an ủi linh hồn anh, anh tưởng tượng trên giường cô ta là em, lần lượt yêu cô ta, cấp cho cô ta niềm hạnh phúc, coi khuôn mặt của cô ta là của em...”

“Khôn... đừng nói, đừng nói nữa...” Tôi nhanh chóng che tai lại, không cần nói, không cần nói!

“Em cũng biết đổ kị sao?” Đường Diễm Diễm buồn cười nhìn tôi, khinh miệt: “Hiện tại, em cũng biết đổ kị ư?”

“Tôi chỉ là cảm thấy ghê tởm!” Ghê tởm sao hần có thể... có thể làm tình với người phụ nữ khác trên chiếc giường của chúng tôi?

“Ghê tởm...” Đường Diễm Diễm nguy hiểm hip mắt lại, siết lấy cằm của tôi, hung hăng nói: “Em có gan nói lại lần nữa xem!” Trong mắt hần tất cả đều là cảnh cáo, uy hiếp.

Tôi cắn răng, không nói, Đường Diễm Diễm đột nhiên dán chặt vào môi tôi, đầu lưỡi mạnh mẽ cạy mở hàm răng của tôi, không chút khách khí khuấy động trong miệng tôi, ép chặt lấy hai cánh môi của tôi, cho đến khi tôi bắt đầu kịch liệt thở dốc, cảm thấy sắp không thể thở nổi, Đường Diễm Diễm mới buông ra, vừa lòng nhìn mặt tôi đỏ lên.

“Bà xã, em có biết là anh yêu em cỡ nào không, sao anh có thể để người phụ nữ khác mang thai đứa con của anh đây? Vì vậy...” Đường Diễm Diễm chậm rãi chuyển dời ánh mắt. “Muốn tôi tự mình động thủ sao?”

Cuối cùng, người phụ nữ kia không thể chịu đựng được nữa, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Đường Diễm Diễm. “Đường tổng, tôi sai rồi, nhưng xin ngài đừng tàn nhẫn như vậy, tôi sẽ đi rất xa, tôi có thể không bao giờ xuất hiện nữa, không quấy rầy ngài và phu nhân, chỉ xin ngài, xin ngài tha cho đứa bé! Tôi sẽ lập tức rời đi...”

“Sau đó thì sao?” Đường Diễm Diễm cắt ngang lời cô ấy: “Chờ đến một ngày tôi không thể không thừa nhận nghiệt chủng này là giọt máu của tôi, sau đó

để nó quay lại trả thù tôi phải không? Tôi tuyệt đối sẽ không lưu lại mối họa cho mình!”

Nghiệt chủng? Hẳn gọi cốt nhục của mình như vậy ư? Sao hẳn có thể tuyệt tình như thế, đáng sợ quá!

“Không phải, Đường tổng, không phải!” Người phụ nữ kia còn muốn giải thích thêm, nhưng Đường Diệc Diễm không kiên nhẫn xua tay, thân mình đứng thẳng lên, kiên nhẫn của hẳn đã không còn, hẳn muốn động thủ?

Tôi nhắm mắt lại, không muốn nhìn, Đường Diệc Diễm chậm rãi đi đến bên người phụ nữ kia, lạnh lùng nhìn cô ấy đang quỳ trên nền đất cầu xin sự tha thứ, hẳn giật tóc của cô ấy, thân thể của cô ấy lập tức ngã xuống, Đường Diệc Diễm một cước nặng nề đạp vào bụng người phụ nữ đó, ác ý giẫm lên.

“Không.. Đừng!” Cô ấy kinh hãi kêu to, theo bản năng bảo vệ bụng, chịu đựng cú đạp của Đường Diệc Diễm.

Ma quỷ, ma quỷ, hẳn thật sự là ma quỷ, tôi kinh hoàng nhìn bóng dáng của ác ma, hẳn..

Tôi cảm thấy trái tim như nghẹt thở vì bị bóp chặt, không biết tại sao, tôi cuối cùng lại cảm thấy người phụ nữ trên mặt đất bỗng nhiên biến thành chính mình, biến thành tôi đang nằm trên mặt đất đau đớn rên rỉ, về mặt đáng sợ của Đường Diệc Diễm ở ngay phía trên, hẳn đạp bụng tôi, ác liệt cười, tàn nhẫn đối đãi với cốt nhục của mình!

“Nếu không muốn mạng như vậy, tốt nhất là ngày mai phải để tôi nhìn thấy bản báo cáo cô đã bỏ cái thai, bằng không.. tôi sẽ tìm mọi cách xóa sạch thứ rác rưởi này!” Những lời nói tàn nhẫn gần từng tiếng từ trong miệng Đường Diệc Diễm, người phụ nữ kia bị thương gập đầu, khóc.

“Còn bây giờ, cắt cho tôi!”

Người phụ nữ kia dường như nghe thấy lệnh đại xá, hốt hoảng rời đi, bóng dáng chật vật làm cho người tôi thương tâm.

May mà Đường Diệc Diễm cũng không đến nỗi mất đi nhân tính tự tay giết chết cốt nhục của mình, hoặc, chỉ là hẳn không muốn tay mình nhuộm máu của người phụ nữ đó?

Buồn cười, một hồi khôi hài cũng coi như xong, cuối cùng tôi đã có thể chứng kiến một người đàn ông có thể tàn nhẫn tới cỡ nào, tôi xoay người, bỗng nhiên rất nhớ Tinh Vũ, rất nhớ con!

“Đứng lại!” Đường Diệc Diễm ngăn tôi lại trên cầu thang!

“Tôi rất... mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi!” Tôi mệt mỏi nói, cơ thể mệt đến nỗi không muốn nói một lời, đặc biệt là với hẳn.

Tôi muốn rời đi, thậm chí dù chỉ là tạm thời, tạm thời rời khỏi người đàn ông đáng sợ này, tôi thật sự sợ, từ trong đáy lòng dâng lên hẳn ý, lạnh thấu xương! Chỉ cần có thể rời khỏi hẳn, tôi sẽ tuân thủ theo pháp luật, sẽ an phận... chỉ cần để tôi yên tĩnh một chút, để tôi ra đi, ra đi một thời gian, một thời gian ngắn thôi!

“Người phụ nữ khác có con của anh, em vẫn không có cảm giác gì sao?” Đường Diệc Diễm kéo tôi, không cho tôi thoát đi, lần nữa cố chấp ép hỏi.

Cảm giác? Đồ kị sao? Hay là hẳn tàn nhẫn?

Tôi cũng không bận tâm chuyện của hai người!

“Buông ra, tôi chỉ muốn nghỉ ngơi!” Mệt mỏi quá, trái tim cũng sắp không chịu nổi.

“Không bao giờ!” Đường Diệc Diễm rít gào với tôi: “Em nói đi, nói đi!” Hẳn đặt tay lên vai tôi, điên cuồng mà lắc, chóng mặt!

Nói cái gì, bây giờ còn muốn tôi nói cái gì, sự thật đã xảy ra ở trước mặt, còn muốn tôi nói cái gì nữa! Nói hẳn yêu tôi nhiều như thế nào, để ý tôi cỡ nào sao? Hay là nói hẳn phản bội tôi, cùng người phụ nữ khác lên giường?

Không, tôi không muốn, tôi cái gì cũng không cần!

Chúng tôi đứng trên cầu thang tranh cãi, dây dưa, thương tổn càng không ngừng lặp lại, liên tục dằn vò nhau, tôi chịu không nổi mà lắc đầu, liều mạng kháng cự sự tiếp cận của hẳn, đừng lại đây, đừng lại đây, đừng ép tôi, hãy để tôi được yên!

“Không.. Bỏ ra!”

Tôi đẩy hẳn, lao đảo lui về phía sau... Không ngừng né tránh! Rời đi, chỉ muốn rời đi, không cần để ý đến hẳn!

“Duyệt Duyệt...” Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy nỗi kinh hoàng trong mắt Đường Diệc Diễm, tay hẳn liều mạng vurun về phía tôi, muốn bắt lấy tôi, bắt lấy? Tại sao phải bắt lấy, tại sao có biểu tình sợ hãi như vậy? Ngay lúc tôi còn cảm thấy khó hiểu, tôi cảm giác được thân thể của mình rút cuộc đã rời xa sự kiểm chế của hẳn, chậm rãi rơi xuống. Bỗng nhiên dưới chân đạp vào không khí, cuối cùng, khi nhìn thấy biểu tình kinh hãi trên mặt Đường Diệc Diễm, sau lưng đã truyền đến một trận đau kịch liệt do va chạm, ngay sau đó là một trận quay cuồng, thân thể không ngừng va đập với những bậc thang. Toàn thân đau nhức lan tràn, tôi không thể kiểm soát được thân thể, cuối cùng tôi nặng nề rơi xuống mặt đất, ý thức của tôi đã bắt đầu mơ hồ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người đang hoảng sợ trên cầu thang, có người rít gào, có người chạy, có người...

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...”

Mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, thân mình bị nâng dậy, vô lực dựa vào cái gì đó, toàn thân tê liệt hoà với cơn đau đột ngột dưới bụng, trái tim rối rắm, phía dưới... có cái gì từ chỗ ra, chân thật quá, quen thuộc quá...

Cuối cùng, tôi nhìn thấy trước mắt một màu đỏ sẫm, tràn ngập khắp xung quanh, mang theo sự đau đớn, cắn nuốt ý thức mỏng manh của tôi...

*Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Nghĩa là không có việc cần thì không đến làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 21

“Ông nói cái gì?”

Có tiếng nói chuyện truyền đến bên tai tôi, trong tiềm thức, tôi không hề phát ra tiếng, chỉ nhắm mắt lại, lắng lắng nghe, ý thức bắt đầu thanh tỉnh, sự đau đớn cũng dần lan tràn khắp cơ thể, đau quá, phía sau lưng, khuỷu tay, đầu... Toàn thân cao thấp tựa như bị chia rẽ.

“Sảy thai, ông nói là sảy thai sao?” Đó là giọng nói của Đường Diệc Diễm, vĩnh viễn đều chuyên trị, bá đạo như vậy, còn mang theo lừa gạt.

“Thân thể của phu nhân rất suy yếu, đứa nhỏ còn chưa đủ tháng, lần này sảy thai đã tạo thành sự tổn thương rất lớn đối với cơ thể người mẹ, cho nên...” Giọng nói của bác sĩ có chút khiếp sợ, mang theo sự run rẩy, tôi có thể tưởng tượng được, Đường Diệc Diễm đã dùng ánh mắt hung ác như thế nào để trừng ông ta.

Mà ông ta nói...

Cho nên... Báo ứng đã tới?

Chúng tôi dùng mạng sống của người khác để đổi lấy hạnh phúc, cuộc sống như vậy, cho nên... báo ứng mới đến đây?

“Chỉ sợ.... sau này, cơ hội mang thai của phu nhân sẽ rất thấp!”

Bác sĩ nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại tuyên bố một sự thật quá tàn khốc!

Cho nên báo ứng quả thực đã đến đây, rốt cục đã đến rồi!

Không khí quá mức im lặng, làm cho người ta không thở nổi.

“Đường tiên sinh, thực ra trong y học không có định luận tuyệt đối, chỉ cần sau này phu nhân cố gắng điều dưỡng, có lẽ...”

“Được rồi, ra ngoài đi!” Rốt cuộc, tôi cũng nghe được tiếng nói đầy ám ảnh của Đường Diệc Diễm.

Tiếp theo là tiếng bước chân, cửa nhẹ nhàng khép lại, “lạc đất” một tiếng, tôi còn nghe thấy được tiếng miệng vết thương bị xé rách, máu tươi “róc rách” chảy ra, tụt lại!

Sự đau đớn trên người vĩnh viễn cũng không bằng được thương tích trong lòng.

Bàn tay bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy, bao bọc, hơi thở nóng bỏng phả trên mặt, nhưng sự ấm áp lại bị ngăn cách bên ngoài trái tim.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Một giọng trầm thấp vang lên bên tai tôi, mang theo chua xót, va chạm vào trái tim yếu ớt.

Đường Diệc Diễm, anh có thể nói với tôi “thực xin lỗi”, vậy còn tôi thì sao? Tôi biết phải sám hối với người nào đây, họ đều bị anh tự tay ném xuống địa ngục!

“Mang đi, mang nó đi!” Tôi hướng về phía vú Trương rít gào, ánh mắt giận dữ trừng lên, như thể Đường Tinh Vũ đang khóc nháo muốn được tôi ôm một cái là điều tôi cực kì chán ghét. “Mang nó đi cho tôi, mang đi, tôi không muốn nhìn thấy nó!”

“Thiếu phu nhân!” Vú Trương ôm con đang khóc nháo không ngớt, cổ vươn cánh tay của con hướng về phía tôi, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, không rõ vì sao người luôn yêu thương con như tôi đột nhiên trở nên như vậy.

“Tôi bảo bác ôm nó đi ra ngoài, đi ra ngoài! Khiến nó cút ngay đi!” Tôi tàn nhẫn rống lên, mặc kệ Đường Tinh Vũ khóc nháo đến thế nào tôi vẫn thờ ơ.

“Em đang làm cái gì đây!” Giọng nói đầy phẫn nộ của Đường Diệc Diễm vang lên, hần tiến lên, liếc mắt nhìn Đường Tinh Vũ đang nằm trong lòng vú Trương một cái. “Nó là con của em!”

“Nó không phải, làm cho nó cút đi!” Tôi gạt hết chén cốc trên bàn xuống dưới, phòng bệnh trở nên càng thêm hỗn loạn không chịu nổi, đứa nhỏ khóc nháo, người lớn bối rối bước đi...

“Tôi không muốn nhìn thấy nó, cút!”

“Mẹ... Mẹ...” Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn Đường Tinh Vũ liễu mạng vờn cánh tay nhỏ bé hướng về phía tôi, la lên, chỉ là một tiếng mơ hồ, nhưng cũng từng là tiếng mà tôi chờ đợi, là tiếng mà tôi không nê hà phiến táo cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con, dạy con nhớ kỹ: “Tinh Vũ, Tinh Vũ... Nào... gọi mẹ đi con... Mẹ... Mẹ!”

Mẹ, từ ngữ tốt đẹp nhất trên thế giới, vào lúc này lại thoát ra từ miệng của con. Đường Tinh Vũ vẫn khóc nháo, nước mắt không ngừng chảy làm người ta lo lắng, không rõ vì sao mẹ lại thất thường như vậy, theo bản năng đưa tay về phía tôi, thân mình mập mập liễu mạng nghiêng về trước, chỉ là muốn một cái ôm từ tôi. “Mẹ... Mẹ...”

“Thiếu phu nhân!” Trong mắt vú Trương đều là những giọt lệ chua xót, tôi đau đớn siết chặt tay lại, quay đầu “... Đi ra ngoài... Cúт đi!”

“Thiếu phu nhân!”

“Đủ rồi!” Đường Diệc Diễm không thể nhìn được nữa, nói với vú Trương: “Đưa tiểu thiếu gia về nhà, chăm sóc cẩn thận!”

“Vâng... Thiếu gia!” Vú Trương thờ dãi, trước khi đi còn oán hận liếc tôi một cái, con không rõ sự cự tuyệt của tôi, vẫn giãy dụa trong lòng vú Trương, mắt rung rung nhìn tôi lần nữa, khóc nháo, thanh âm cũng bắt đầu trở nên khàn khàn!

Tôi cố gắng dùng sức kìm nén... Cho đến khi tiếng khóc của con càng ngày càng xa, tôi mới xoay người, dựa vào gối, không nói gì!

Đường Diệc Diễm vẫn luôn đứng ở cửa nhìn tôi, chột đi tới, nắm lấy tay tôi. “Diệp Surong Phi, ý chí của em là sắt đá sao? Em hận tôi, ngay cả con cũng hận luôn sao? Thằng bé là đứa con bảo bối của em!” Ngay cả hần cũng hoang mang vì sao tôi lại trở nên vô tình như vậy.

“Không sai!” Tôi ngẩng đầu nhìn hần. “Tôi chính là hận nó, hận đồ nghiệt chủng này!”

“Ba!” Rốt cuộc, tôi lại thường thức đến tư vị bàn tay của Đường Diệc Diễm, nóng cháy, nhưng không đau, như thế nào cũng kém nỗi đau trong lòng tôi, bởi vì đó là con của tôi, bởi vì đó là bảo bối của tôi, tôi mới không thể thương con, chỉ cần không tới gần, con sẽ vĩnh viễn không tiếp tục trở thành công cụ để Đường Diệc Diễm uy hiếp tôi, con sẽ không bị thương tổn! Cũng chỉ có như vậy, Đường Diệc Diễm mới có thể có chút nghĩa vụ làm cha, cho dù chỉ là một chút.

Cho nên, xin lỗi, thực xin lỗi. Tinh Vũ, mẹ xin lỗi con!

oOo

Nửa tháng sau, thân thể đã khỏi hẳn, tôi lại bị đưa trở về Đường trạch, trở về toà nhà xinh đẹp này. Tôi không tiếp xúc với bất kì ai, trở nên càng trầm mặc hơn, gần như mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng, thứ thấy được nhiều nhất có lẽ chỉ là bóng tối, bóng tối tràn ngập phòng, nhắm mắt lại, mở mắt ra, tất cả đều phủ kín một màu đen u ám!

Trong nhà cũng không có ai chủ động quan tâm đến tôi, quan tâm đến người mẹ nhần tâm này.

Tôi kinh ngạc đứng trước cửa sổ, hoa viên dưới lầu, tôi nhìn thấy Đường Diệc Diễm đang đón lấy Tinh Vũ từ trong tay vú Trương, tiểu tử kia vậy mà lại muốn hần bế, quả thật là cha con, ngắn ngủi nửa tháng ở chung đã thân thiết không ít.

Trên khuôn mặt béo xính của con đều là nét cười, tôi cách một lớp thủy tinh, tưởng tượng chính mình đang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con, nước mắt rơi như mưa, không có mẹ làm bạn con cũng sẽ hạnh phúc, cũng chỉ có như vậy, con mới có thể hạnh phúc!

Tinh Vũ, con của mẹ! Hãy tha thứ cho mẹ!

Tối nay, Tinh Vũ cứ khóc nháo không thôi, tiếng khóc thê lương không ngừng từ phòng con truyền đến, tôi lo lắng ở trong phòng đi qua đi lại, sao Tinh Vũ lại khóc dữ như vậy, con rốt cuộc bị làm sao đây, vú Trương đang làm cái gì, không biết là Tinh Vũ không khoẻ sao? Vì sao con vẫn khóc nháo?

Tôi liễu mạng đề nén sự xúc động muốn tông cửa xông ra ngoài xuống, một lần nữa nắm chặt tay, ngồi ở mép giường, Tinh Vũ, Tinh Vũ!

Dưới lầu truyền đến tiếng tắt động cơ xe, Đường Diệc Diễm đã trở lại? Hần đã trở lại? Rất nghiêm trọng ư? Tôi lập tức hoảng hốt, rốt cuộc không thể nào ngồi yên được, vội đi đến cạnh cửa, nghe được những tiếng bước chân hỗn độn trên hành lang, còn cả giọng Đường Diệc Diễm đang rít gào, tôi khần trương nắm chặt nắm cửa, Tinh Vũ, Tinh Vũ, con rốt cuộc làm sao vậy?

Cuối cùng, bên ngoài cũng nổi lên một giọng nói mà tôi quen thuộc, đó là bác sĩ riêng của gia đình, tôi nghe được tiếng bước chân vội vàng của ông ấy xẹt qua phòng tôi. Một lát sau, tiếng khóc của Tinh Vũ rốt cuộc cũng ngừng lại, tôi nhẹ nhàng thở ra, thế này mới phát hiện khóe mắt của mình toàn là

nước mắt, tôi chưa xốt cười khổ, thân mình căng thẳng trượt dọc theo khung cửa, ngồi bệt xuống đất.

Tĩnh Vũ, mẹ cũng là bất đắc dĩ, xin lỗi con, con trăm ngàn lần không được sinh bệnh!

Qua thật lâu sau, tiếng ồn ào cũng chấm dứt, mọi thứ chậm rãi an tĩnh lại, tôi ở trong phòng vẫn như đứng đông đờ, như ngồi đông than, nhìn kim đồng hồ chuyển động như ốc sên chạy, trong lòng bất an không thôi.

Rốt cuộc, khi kim đồng hồ chỉ đúng 12 giờ đêm, tôi lén lút dán tai vào khung cửa, sau khi xác định không có động tĩnh gì, tôi mới nhẹ nhàng vặn nắm cửa, nghiêng thân mình bước đến phòng Tĩnh Vũ. Tôi vẫn là nhìn không được, nhìn không được muốn đến thăm con, vì thế giữa đêm khuya, khi mọi người đều đi ngủ, tôi mới lén lút tới.

Trong phòng tối đen, thân mình to béo của vú Trương nghiêng trên giường, chắc là do chăm sóc Tĩnh Vũ quá mệt mỏi, nên mới cuộn mình ngủ như vậy.

Tôi rón ra rón rén lần mò đến bên chiếc giường nhỏ của con, tay nhẹ nhàng đưa vào, ngay khi ngón tay chạm được đến thân mình con, nước mắt vẫn không kìm được mà rơi xuống, Tĩnh Vũ, Tĩnh Vũ!

Tôi gian nan cắn môi, không cho tiếng nức nở thoát ra, mon trón khắp cơ thể con, khuôn mặt nhỏ nhắn của con, bàn tay bé xinh của con, tất cả... Tĩnh Vũ, mẹ đến đây, mẹ đến thăm con đây, Tĩnh Vũ!

“Ừ...” Thân mình của con bỗng bất an nấp máy một chút, phát ra tiếng mơ hồ, tôi hoảng sợ, ngồi cúi người xuống, nín thở, đợi đến khi tiếng thở đều đều của vú Trương lại truyền đến, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, lau quệt nước mắt, lưu luyến vỗ về khuôn mặt của con, một lần lại một lần.

Cuối cùng, tôi vẫn là không thể không nhấc tâm đứng lên, liếc mắt nhìn chiếc giường nhỏ kia một cái, cô đơn lui ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 22

Mở cửa phòng ngủ, vừa đi vào đã có người từ phía sau ôm lấy tôi, tôi vô lực nhắm mắt lại, ngoài hân, còn có thể là ai nữa!

“Em vừa đi đâu về?” Hơi thở nóng bỏng của Đường Diệc Diễm phả lên tai tôi, tay hân từ phía sau tiến vào trong áo của tôi, lồng ngực nóng bỏng lần nữa áp sát tới lưng tôi. Đêm nay, thiếu gia lại có hứng thú sao? Đường Diệc Diễm và tôi đã không còn ở cùng phòng, hân trở về cũng chỉ ngủ ở phòng khách, nếu không cũng ở trong thư phòng làm việc, chỉ có thời điểm tràn đầy “hứng thú”, mới có thể “đại giá quang lâm”!

“Anh hỏi em đã đi đâu?” Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi, đi đến bên giường, bởi vì tôi im lặng, trong giọng nói biểu lộ sự bất mãn. Hân vẫn như vậy, ngoài không chế thân thể người khác, còn muốn bá đạo không chế trái tim của họ.

“Không ngủ được, cho nên ra ngoài đi dạo!” Trong phòng là một mảnh tối đen, tôi không nhìn thấy biểu tình của Đường Diệc Diễm. Như vậy cũng tốt, ít nhất hân cũng nhìn không ra tôi hiện tại đang run sợ và chột dạ đến thế nào.

“Thật sao?”

“Ừm!” Không rõ tại sao hân lại lần nữa ép hỏi, chẳng lẽ hân đã nhìn thấy? Dù sao biết rõ còn cố hỏi vốn là thói quen hân!

“Tôi muốn nghỉ ngơi, anh muốn... thì cũng nhanh lên!” Sợ hãi hân lại ép hỏi, tôi cố ý phá vỡ đề tài này, không muốn cảm giác được hơi thở của hân lan tràn trên người tôi.

Lập tức, tôi nghe được tiếng cười nặng nề của Đường Diệc Diễm.

“Em nghĩ rằng anh tìm em làm gì, giải quyết nhu cầu chắc?”

Không phải sao? Tôi rất muốn nói, nhưng vẫn thông minh không mở miệng.

Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng thở dài bên tai tôi, thân mình vừa chuyển, tôi lập tức ghé vào ngực hân, chỉ nghe một giọng nói thân nhiên bên tai: “Ngủ đi!”

Tôi nhú mi, sao hôm nay hân lại hành động khác thường như vậy, hân không phải đến để phát tiết sao? Ghé vào trên người hân, cảm giác được tim hân đập lần lượt va chạm hai má của tôi, trước đó không lâu, tôi đã nghĩ khuôn ngực này sẽ che chở cho tôi, tôi nghĩ hạnh phúc của tôi là ở đây, nhưng... Ai mà ngờ, hân cuối cùng vẫn trở thành con ác mộng của tôi.

Một người đàn ông làm tôi mang cảm giác tội lỗi nặng nề, một ác ma khiến tôi vạn kiếp bất phục, cũng là người tôi yêu sâu sắc!

Tôi nên đi nơi nào, tôi rất cuộc phải làm sao mới có thể giải thoát, nhiều ràng buộc làm tôi lại lần nữa do dự, lại lần nữa bồi hồi, lần nữa thương tổn mọi người, tôi thất bại, vĩnh viễn chịu thua sự yếu đuối của mình, bại trong do dự của bản thân!

Đường Diệc Diễm, nếu... nếu lúc trước tôi nghe lời hần, từ bỏ tất cả để rời đi, chúng tôi có thể có được hạnh phúc không?

oOo

Thật hiếm có, Đường Diệc Diễm lại ở nhà dùng bữa sáng, một thời gian dài, hần không ăn cơm nhà, có lẽ là do sáng nay được bồi thường “tiệc nuôi” một hồi, hần rạng rỡ tiến vào phòng tắm, còn tôi mệt đến nỗi không thể cử động nổi một ngón tay, không rõ tại sao ở trên giường hần luôn dư thừa tinh lực như thế. Lúc đầu tôi nghĩ, đợi hần đi, tôi có thể từ từ nghỉ ngơi một chút, nhưng sau khi tắm xong, hần lại nói với tôi ở nhà dùng bữa sáng, bảo tôi nghỉ ngơi một chút rồi xuống.

Tôi không rõ vì sao tâm tình của hần lập tức trở nên tốt như vậy, tóm lại, cảm xúc của hần giống như thời tiết, rất bất định, như thế nào cũng không đoán trước được!

Sau khi nghỉ ngơi nửa tiếng, người giúp việc nhiều lần thúc giục, tôi miễn cưỡng rửa mặt, thay quần áo, đi xuống lầu. Từ xa đã nhìn thấy thân mình nhỏ bé của Đường Tinh Vũ ngồi trong xe đẩy, vú Trương đang dứt cháo cho con, bàn tay xinh xinh không an phận cầm lấy món đồ chơi nhỏ, không ngừng náo loạn, vừa thấy tôi là riu rít kêu “Mẹ... Mẹ...”

Hơn nửa tháng không gặp cũng không khiến tiểu tử kia quên tôi, con vẫn cố ý nhàoai cơ thể béo mũm mĩm về phía tôi, tôi vội quay đi, kìm nén suy nghĩ xúc động muốn ôm lấy con, ra về bình tĩnh đi đến bàn ăn, ngồi xuống.

“Vú Trương, đem tiểu thiếu gia cho phu nhân bé!” Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, thản nhiên nói.

“Tôi không muốn ôm nó!” Tôi quay đầu, không thèm nhìn con làm nũng.

“Không sao, em ôm, hoặc là để nó ngồi dưới đất!”

“Đường Diệc Diễm!”

“Tùy em ôm hay không!” Đường Diệc Diễm ngừng chiếc thìa trong tay, ý bảo vú Trương đem con đặt xuống.

Vú Trương khó xử nhìn tôi, lo lắng gọi: “Thiếu phu nhân!”

Tôi siết chặt tay, oán hận nhìn về mặt bình tĩnh của Đường Diệc Diễm, biết rõ đây là một hồi đấu tranh tâm lý, nhưng cho tới bây giờ, tôi đều chịu thua hần. Cuối cùng, tôi đành bất đắc dĩ thờ dài, thỏa hiệp ôm lấy con trai, cảm giác đã lâu không chạm vào con làm tôi gất gao ôm lấy thân mình nhỏ bé của con, bàn tay bé xinh không ngừng vuốt ve khuôn mặt tôi, nha nha gọi.

Tinh Vũ!

Tôi nhin xuống xúc động muốn khóc, tiểu tử kia ở trong lòng của tôi, cười ha ha, nắm lấy góc áo của tôi, vú Trương khẽ thở phào, đưa chiếc bát đang cầm trong tay cho tôi, tôi run run giữ thìa, cẩn thận dứt cho con ăn, ánh mắt một chút cũng không muốn rời khỏi khuôn mặt con, mắt con, cái mũi nhỏ của con, bàn tay xinh xinh của con... Tất cả mọi thứ đều khiến tôi nhung nhớ.

Tinh Vũ, mẹ cuối cùng cũng được ôm con, Tinh Vũ!

Sau khi con ăn no, cùng tôi vui vẻ một hồi, bèn say sưa ngủ, bàn tay nhỏ bé gất gao nắm góc áo của tôi, cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng thật là đáng yêu, tôi không bắt giác mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của con, động tác lặp lại liên tục, Tinh Vũ!

Lơ đãng giương mắt, tôi bỗng nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Đường Diệc Diễm, hần đang chăm chú nhìn tôi.

Trái tim bỗng kinh sợ, hần vẫn nhìn ư?

Nụ cười trên mặt cười lập tức biến mất, tôi lạnh lùng mở miệng: “Được rồi, bây giờ có thể gọi vú Trương đến ôm nó, vừa nhìn đã thấy chán ghét!”

Đường Diệc Diễm chậm rãi lắc đầu, tựa tiểu phi tiểu. Một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Đợi Tinh Vũ ngủ, ba mẹ sẽ đến đây!” Giọng hần rất thoải mái, nói như thể ba mẹ ở ngay cạnh chúng tôi chứ không phải nước Mỹ xa xôi?

“Cái gì?” Tim tôi run lên, kinh ngạc nhìn hần. “Anh mời ba mẹ tôi đến?” Hần chưa bao giờ mời mẹ của mình, hần nói ba mẹ thì hần là... Có ý gì, có ý gì chứ? Hần biết dùng con không thể uy hiếp tôi nữa, nên bắt đầu chuyển sang ba mẹ tôi ư?

Mà động tác kịch liệt của tôi cũng đánh thức Tinh Vũ trong lòng, con lại bắt đầu khóc náo loạn.

“Em làm con sợ kìa!” Về mặt nhu hoà ban đầu của Đường Diệc Diễm chợt tắt.

“Tại sao, sao lại mời ba mẹ tôi đến, anh còn e mọi chuyện chưa đủ loạn phải không? Anh còn muốn thế nào nữa, anh còn muốn thế nào?” Hần còn chưa vừa lòng sao, còn muốn đối phó ba mẹ tôi? Hần muốn đuổi tận giết tuyệt ư? Tất cả những gì tôi quý trọng, hần đều phải hủy diệt hoàn toàn sao?

Ác ma, ác ma!

“Em điên rồi!” Đường Diệc Diễm thấy tôi hoàn toàn không để ý tới con đang khóc, bé Đường Tinh Vũ đang ở trong lòng tôi, giao cho vú Trương, giận dữ rống giận.

“Đúng, tôi sắp điên rồi, điều này cũng là do anh bức, Đường Diệc Diễm, anh không thể để yên sao, anh còn muốn tra tấn tôi thế nào nữa, anh định ép tôi chết phải không?”

Tôi hét to, giống như người điên!

“Diệp Suong Phi!” Đường Diệc Diễm nắm lấy cơ thể đang run run của tôi. “Chết tiết! Em rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, anh chỉ muốn mời ba mẹ đến đây làm em vui vẻ một chút, em nghĩ anh muốn làm gì, bản thân vụng trộm khóc nhìn con, lại còn muốn ở trước mặt anh làm bộ như tuyệt tình, em đang chống lại ai, chống lại anh à?”

“Không... Tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe!” Tôi gần như súp đỏ, hần đã bắt đầu lợi dụng ba mẹ tôi, bắt đầu muốn uy hiếp tôi!

“Không, đừng làm liên lụy đến ba mẹ tôi, tôi thật sự chịu không nổi!”

“Diệp Suong Phi, em nhìn anh đây!” Đường Diệc Diễm không chịu thỏa hiệp, liên tục kéo mạnh vai của tôi.

“Thiếu gia!” Ngay lúc chúng tôi tranh cãi, chú Lý bỗng kích động chạy vào, biểu tình trên mặt chú ấy...

Tôi giật mình, bất an nhìn chú ấy nói gì đó bên tai Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm biến sắc, chậm rãi quay đầu nhìn tôi... về mặt kia, như vậy...

oOo

Tại sao lại là nơi này, hành lang này, nơi đã trở thành con ác mộng của tôi, nơi đã làm khiến tôi vạn phần đau thương, nơi tôi đã mất đi hai người thân, tại sao?

“Mẹ...” Tôi nhanh chóng chạy đến, thấy bóng mẹ cô đơn ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật.

“Duyệt Duyệt!” Mắt mẹ đỏ hồng, bắt lực nhìn tôi, lập tức nhào vào trong lòng tôi, giọng run run: “Ba con... ba con vì bảo vệ mẹ, lúc lật xe, ông ấy... Duyệt Duyệt, ba con không thể có chuyện gì được, mẹ làm sao có thể sống, sống thế nào đây!” Cuối cùng, mẹ khóc không thành tiếng, tôi gặt gao ôm chặt thân thể của mẹ, tim như bị đao cắt.

“Mẹ, ba sẽ không có việc gì đâu, sẽ không!” Tôi an ủi mẹ, cũng thuyết phục mình, ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy, sẽ không! Ánh mắt thù hận của tôi hướng về phía Đường Diệc Diễm, hung hăng trừng hấn, ác ma! Tôi chưa từng nói sai, hấn là ma quỷ, người tôi quý trọng bên cạnh, hấn đều phải hủy diệt, một người cũng không tha!

Tôi hận hấn, hận hấn!

Ánh mắt của tôi khiến Đường Diệc Diễm đau đớn nhú mảy, muốn nói gì đó rồi lại thôi, bi thương nhìn tôi, cuối cùng, hấn dựa vào tường, vô lực nhắm mắt lại.

Lúc này, y tá đẩy cửa phòng phẫu thuật, vội vàng đi ra, bỏ khẩu trang xuống: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Tôi...”

“Chân của bệnh nhân bị tổn hại rất nghiêm trọng, phải cắt bỏ cả hai chân, ai đồng ý ký đơn đây?”

“Cái gì?” Thân mình mẹ cứng đờ, chân mềm nhũn, gục xuống.

“Mẹ!” Tôi bối rối đỡ lấy mẹ, hoảng loạn, y tá vội đến giúp tôi. Tôi ôm lấy mẹ, mẹ chậm rãi mở mắt ra, nước mắt rơi xuống hai má. “Duyệt Duyệt, ba con... sao có thể... Ba con! Làm sao bây giờ?” Mẹ thương tâm khóc khiến trái tim tôi tan nát!

“Mẹ...”

“Tiểu thư... bệnh nhân...”

“Tôi ký tên, tôi đồng ý ký đơn!” Tôi đỡ mẹ ngồi xuống, đứng lên, nén đau thương, lau nước mắt. “Tôi theo cô đi ký tên!”

Ba đến đây thăm tôi, nhưng lại vĩnh viễn mất đi hai chân, sau này ba đều phải ngồi trên xe lăn, sử dụng những thiết bị lạnh lẽo.

Mà tất cả những điều này, đều do Đường Diệc Diễm ban tặng!

Tôi đỡ mẹ ngồi trên ghế đá bệnh viện, phía trước có một vài bệnh nhân đang thong dong đi dạo cùng người nhà, hưởng thụ ánh mặt trời, họ nhìn nhau cười, không nói gì. Đã tới nơi này, có bao nhiêu người có thể cười được đây?

Một ngày, ba vẫn chưa tỉnh lại, mẹ cố chấp ở bên cạnh chăm sóc ba, không chịu nghỉ ngơi, mẹ không khóc, có lẽ bởi vì biết cha tỉnh lại sẽ chịu đủ kích như thế nào, cho nên mẹ không thể khóc, mẹ phải kiên cường, nhưng, bà vai gầy yếu như thế sao có thể chống đỡ được thực tế tàn nhẫn này?

Mỗi khi có gió lùa vào phòng bệnh, thổi tung tấm màn trắng trên giường, ba đang nằm giống như một cơ thể trống rỗng, loại cảm giác này... khiến tôi không thờ nổi... Vì thế... Tôi tìm cái cớ... để đến đây hít thở chút không khí!

Tôi mệt mỏi vùi mặt vào hai lòng bàn tay, rốt cuộc còn kéo dài bao lâu nữa, bao lâu mới có thể chấm dứt... đau khổ còn kéo dài đến khi nào?

“Duyệt Duyệt!” Tiếng gọi khàn khàn, tôi cũng không ngẩng đầu, không muốn nhìn hấn, không muốn thấy khuôn mặt kia!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm ngồi xổm xuống trước mặt tôi, hai tay gút gao ôm lấy thân mình đang cuộn lại của tôi. “Duyệt Duyệt...!”

“Bỏ ra!” Tôi đẩy mạnh hấn ra, trước mặt, Đường Diệc Diễm nhìn tôi với ánh mắt mệt mỏi. “Lần này... Thật sự là ngoài ý muốn...!”

“Lần này...” Tôi hừ lạnh. “Vậy còn những lần trước... mỗi lần anh thương tổn người khác đều phải có lý do à? Điều phải lấy tôi làm cái cớ sao?” Đủ rồi, tôi không còn dũng khí để sống trên thế giới này nữa!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm vẫn muốn tới gần, hấn vươn tay muốn chạm vào thân thể của tôi, nhưng bị tôi đẩy ra, hét lên giống như kẻ điên. “Buông, buông ra ngay... Đồ ma quỷ, hung thủ giết người!”

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm mãnh liệt ôm lấy tôi, mặc kệ những nắm đấm của tôi, chỉ gút gao ôm thật chặt. “Anh yêu em, anh yêu em, anh chỉ là yêu em!”

“Không!” Sao có thể, sao hấn còn có thể nói yêu tôi, nói yêu tôi sau khi khiến tôi thương tích đầy mình, hấn còn nói yêu tôi, còn nói yêu tôi?

“Không!” Tôi hét chói tai, trái tim vô cùng đau đớn, không cần, tôi không cần tình yêu như vậy, không cần!

oOo

“Ba!” Tôi mệt mỏi gọi một tiếng bên giường bệnh của ba, Đường Tinh Vũ ngồi bên người ba, cùng ba đùa giỡn, trên mặt ba là một vẻ bình tĩnh, không muốn nói ra, hay là không thể đối mặt với thực tế?

Ba ngày trước ba tỉnh lại, không giống như những gì tôi đã tưởng tượng, ba bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, mẹ không ngủ suốt đêm ở bên cạnh ba, cùng ba đối mặt với những thời khắc gian nan nhất. Điều tôi không ngờ đến là Đường Diệc Diễm mang theo Đường Tinh Vũ đến bệnh viện, đứa nhỏ xuất hiện thực sự làm cho tâm tình của ba mẹ tôi tốt lên không ít.

“Duyệt Duyệt!” Mẹ đón lấy cặp lồng trong tay tôi, nhìn thoáng qua cháu ngoại đang ở trên giường, dùng ánh mắt bảo tôi cùng mẹ đi ra ngoài một chút, tôi khẽ gật đầu, theo mẹ ra khỏi phòng bệnh.

Một đường không nói gì, mẹ dẫn tôi tới sân sau của bệnh viện, ngồi xuống, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Duyệt Duyệt... Thật ra lần này chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn... Con cũng không nên trách cứ Diệc Diễm...”

“Mẹ!” Tôi cắt ngang lời mẹ, hiểu rằng mẹ muốn nói tốt cho Đường Diệc Diễm, không biết hấn lại dùng cách gì khiến mẹ tôi nói đỡ cho hấn.

“Chuyện của chúng con không đơn giản như vậy, mẹ... mẹ đừng lo, cẩn thận chăm sóc ba được không?” Mẹ, không cần liên lụy vào, con không muốn ba mẹ bị thương tổn, lần này là ngoài ý muốn, nhưng lần sau, lần sau rất khó đảm bảo là hấn sẽ không có ý định, Đường Diệc Diễm cái gì cũng có thể làm được, hấn không quan tâm, chỉ dùng tất cả mọi thủ đoạn cực đoan đến đạt được mục đích!

“Duyệt Duyệt... Con vẫn còn thương nó, không phải sao?” Mẹ không muốn từ bỏ: “Những người yêu nhau nên quý trọng lẫn nhau!”

Yêu hấn? Có thể ư, hấn đã sớm làm tổn thương trái tim tôi, bị thương càng sâu, cũng là bởi vì yêu quá sâu sắc, chỉ là, tôi không dám yêu, yêu hấn sẽ làm tôi mất đi nhiều thứ hơn nữa, tôi không muốn nghĩ đến!

“Thật ra, con biết tại sao ba con lại bình tĩnh như bây giờ không?” Trong mắt mẹ ngập đầy nước mắt. “Ba con cả đòi thanh cao, kiêu ngạo, sao có thể nào chịu được việc mình trở thành người tàn phế... Ba con nói, khi mở to mắt nhìn thấy mẹ khóc đến sưng đỏ hai mắt, ba cảm thấy dường như mẹ đã già đi nhiều lắm, ba con nghĩ, thà rằng riêng mình ba đau khổ... cũng không muốn làm cho người ba yêu thương phải buồn theo!” Nói tới đây, mẹ đã khóc. “Ông già đó, nghiêm túc hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên ba con nói những lời thâm tình như thế với mẹ!”

“Mẹ...”

“Duyệt Duyệt, nếu yêu nhau, đừng nên tra tấn nhau, đời người chỉ ngắn ngủn có vài chục năm, có bao nhiêu thời gian để lãng phí chứ, Diệc Diễm nói, trước đây nó thực sự đã làm sai, chỉ là nó thật lòng sám hối, con hãy cho nó một cơ hội đi, Tinh Vũ cũng dần lớn lên rồi, con nhẫn tâm... để thằng bé trưởng thành trong hoàn cảnh như bây giờ hay sao?”

Tinh Vũ...

“Duyệt Duyệt... cần nhắc suy nghĩ một chút đi, có một số việc, không cần quá cố chấp!”

“...”

Tôi nên nghĩ lại sao? Tôi có thể, có thể quên hết tất cả ư?

Trở lại phòng bệnh, tôi thấy Đường Diệc Diễm đang ôm Đường Tinh Vũ trò chuyện với ba, trên mặt ba khó giấu được ý cười.

“Duyệt Duyệt!” Hắn nhìn về phía tôi, mỉm cười, con đang ở trong lòng hắn cũng vươn tay muốn tôi ôm một cái, tôi nhắm mắt lại, yên lặng tiếp nhận Tinh Vũ.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm thử ôm lấy đầu vai của tôi, tôi bất an muốn nghiêng người tránh, cuối cùng cũng không đành cự tuyệt, mẹ rớt cuộc cũng nhẹ nhàng thờ ra. “Phải vậy chứ, người một nhà nên như vậy!”

Trên mặt Đường Diệc Diễm là nụ cười thỏa mãn, bàn tay ôm đầu vai của tôi bỗng buộc chặt, thâm tình chăm chú nhìn tôi, Tinh Vũ cũng ôm cổ ba mình, vô cùng đáng yêu. Lần đầu tiên, chúng tôi mang theo không khí hài hòa, ấm áp khó có được!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 23

Buổi tối khi trở về nhà, người làm đã chuẩn bị bữa tối rất phong phú, tâm trạng Đường Diệc Diễm khá tốt, còn mở một chai vang đỏ để góp vui, thoải mái chère chén. Có lẽ hắn không nghĩ rằng tôi lại dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy? Nếu nói tha thứ, không bằng gọi là thỏa hiệp đi! Như vậy, ít nhất có thể giảm bớt thương tổn, mà tôi đã sớm chết lặng, đối với tôi mà nói, thuận theo sẽ không khó khăn đến vậy!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm không ngừng gấp thức ăn cho tôi, trong mắt tràn đầy vui sướng, nếu biết mẹ có thể thuyết phục tôi “dễ dàng” như vậy, có lẽ hắn đã sớm mời cả hai đến đây.

“Đợi ba điều dưỡng thêm một thời gian nữa, cơ thể khỏe lại, anh sẽ sắp xếp cho ba mẹ đi du lịch một chuyến thật vui vẻ!” Có lẽ Đường Diệc Diễm quá vui mừng, một chút cũng không phát hiện ra sự khác thường của tôi.

Tôi chết lặng khẽ gật đầu, để một người già không còn chân đi du sơn ngoạn thủy, cũng chỉ có hắn mới nghĩ ra được, mặc kệ như thế nào, chỉ cần ba mẹ rời xa hắn là tốt rồi!

“Đêm nay, chúng ta cùng ôm Tinh Vũ ngủ nhé!” Ý của Đường Diệc Diễm là hôm nay “đại xá thiên hạ”, tôi còn thực sự có chút kinh ngạc!

“Một nhà ba người cùng nhau!”

Một nhà ba người? Tôi buồn cười muốn phản bác, người đàn ông làm hại ba tôi bị gãy chân, tàn nhẫn khiến cho tất cả người thân bên người tôi phải rời xa, ngoại trừ tôi và hắn còn dây dưa, ngoại trừ hắn và đứa trẻ cùng chung một dòng máu có liên quan, chúng tôi... còn có thể gọi là một nhà ba người sao?

Buồn cười đến mức làm cho người ta muốn rơi lệ!

Nhưng tôi cái gì cũng không làm, chỉ chết lặng gật đầu, hung hăng cắn thức ăn trong bát, miệng chứa đầy vị cay đắng!

Lâu như vậy rồi, đêm nay, lần đầu tiên tôi mới cùng với Đường Diệc Diễm ngủ với con, Đường Tinh Vũ hôm nay vô cùng sung sức, ở trên giường đùa nghịch, điên cuồng náo loạn hồi lâu mới thấm mệt mà nặng nề ngủ.

Con nằm giữa tôi và Đường Diệc Diễm, thân mình bé nhỏ mập mập dang hết tay chân ra, bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, khoát lên cánh tay của tôi. Thật nhỏ, tay tôi nắm lấy bàn tay con, vẫn còn chừa ra, bàn tay nhỏ xinh như vậy, khi nào mới có thể trưởng thành như mẹ đây, còn cả thân mình bé nhỏ này của con, bao lâu nữa mới có thể đứng tới đầu vai của mẹ? Thậm chí so với mẹ còn cao hơn? Còn nữa... khi nào thì con mới có thể nói với mẹ rằng: “Mẹ, con yêu mẹ!” Bao giờ con sẽ biết đi, biết chạy, biết nhảy. Thậm chí con còn có người con gái mà con yêu, kết hôn, sinh con...

Nghĩ đến những chuyện xúc động, mũi tôi cay cay, nhìn khuôn mặt ngăn ngor của tôi, một bàn tay vươn lại đây, bao lấy, tay của tôi và con lập tức được che chở trong lòng bàn tay của hắn. Tôi ngẩng đầu, Đường Diệc Diễm đang nằm nghiêng người, phức tạp nhìn tôi: “Tại sao... lại khóc!”

Trong nháy mắt tôi muốn che giấu, nước mắt lại trượt khỏi khoé mắt, lăn xuống dưới.

“Em chỉ đang nghĩ.... Còn bao lâu nữa Tinh Vũ mới có thể lớn lên, em rất muốn nhìn thấy bạn gái của con!” Cô gái mà Tinh Vũ thích nhất định sẽ rất tốt!

“Sao em lại nghĩ xa xôi như vậy!” Đường Diệc Diễm buông tay, buồn cười lắc đầu, dùng ánh mắt trêu tức liếc tới một cái, ngón tay chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn của con. “Tiểu tử này còn chưa được một tuổi đâu!”

Đúng vậy, còn chưa được một tuổi? Còn có bao lâu... Ánh mắt của tôi trở nên xa xăm... Cảm giác là xa vời như vậy, quá mức xa xôi!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm bắt lấy tay tôi, buộc ánh mắt tự do của tôi phải nhìn hắn. “Tất cả đều đã trôi qua, sau này chúng ta sẽ vui vẻ mà sống, được không?” Tay hắn mon men vuốt ve tôi: “Cùng nhau sống thật hạnh phúc, cùng nhau già đi!”

Cùng nhau già đi? Tôi khẽ gật đầu, trước kia tôi cũng từng nghĩ rằng nhất định phải cùng người mình yêu chậm rãi già đi, nếu không có tất cả những chuyện kia, tôi cũng muốn một sự vĩnh viễn, nhưng giờ đây... giờ đây... nói vĩnh viễn có phải rất buồn cười hay không?

Thấy tôi gật đầu, Đường Diệc Diễm cũng nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ như thế nào, hắn chỉ quan tâm xem tôi có đồng ý hay không, chỉ cần tôi gật đầu, chỉ cần tôi nhận lời, chính là đã nợ hắn, cho dù tôi có hối hận, cho dù tôi có thoát đi, hắn cũng sẽ không từ thủ đoạn buộc tôi thực hiện lời hứa, hắn chính là người như vậy, sớm có thói quen đoạt lấy. Có lẽ hắn cũng từng muốn thay đổi, nhưng vì bản tính vốn có, hắn không có cách nào thay đổi, hắn vô tình làm cho người đứng bên cạnh hắn thương tích đầy mình.

Hắn vốn dĩ chính là một dã thú, vĩnh viễn chỉ hợp với việc cô độc đứng trên đỉnh cao nhất, một mình liếm láp miệng vết thương, không ai có tư cách đứng bên người hắn, cũng chẳng có ai dám, vinh quang bốn phía quanh hắn chính là mũi nhọn, vô tình thương tổn mỗi một người muốn tới gần.

“Tiểu tử này thật đúng là có thể ngủ?” Ánh mắt Đường Diệc Diễm chuyển qua gương mặt đang say ngủ của con, trong mắt tràn đầy ánh sáng nhu hòa. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn thương tiếc nhìn con như vậy, có lẽ là dấu hiệu tốt, dù sao con lớn lên dưới sự bao bọc của hắn, tôi sẽ không cần lo lắng con sẽ bị thương tổn, ngược lại hắn là nên lo lắng, liệu con có làm thương tổn những người vô tội giống như ba nó hay không, là tốt hay là xấu?

Nhìn Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của con, biểu tình gian tà, tiểu tử kia có vẻ khó chịu quyết miệng, phát ra tiếng nức nở, thân mình béo mập theo bản năng hướng vào trong lòng tôi, bàn tay nhỏ bé giật giật, cuối cùng, đầu cũng dừng lại trước ngực tôi.

“Tiểu tử này thật đúng là biết hưởng phúc!” Đường Diệc Diễm bắt đầu muốn kéo thân mình của con lại, tiểu tử kia lại cùng hắn khiêu chiến, cố ý rúc vào lòng tôi, mắt nhắm mắt mở, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu chu lên.

“Diệc Diễm!” Tôi gạt tay Đường Diệc Diễm ra, ôm lấy thân mình của con, cuống quýt vỗ về con tiếp tục đi vào giấc ngủ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu vai của con, con bắt an giấc mấy vài lần rồi chậm rãi ngủ, thân mình gần như dính luôn trên người tôi, gát gao dựa sát vào.

Đường Diệc Diễm không vừa ý vì bản thân bị phớt lờ, thân mình cao lớn nhích tới gần hai mẹ con tôi. “Thật đúng là hối hận đã cho tiểu tử này nằm giữa!” Giọng nói của Đường Diệc Diễm mang theo bất mãn, khi ánh mắt hắn nhìn thấy cổ áo tôi bị con kéo xuống, đôi ngươi bỗng trở nên âm trầm.

Tôi đương nhiên hiểu hắn muốn gì, nhưng vẫn tiếp tục vỗ nhẹ thân mình của con, làm như không thấy.

Đường Diệc Diễm đột ngột ôm lấy con từ trong lòng tôi, đặt xuống chiếc giường nhỏ bên cạnh, con dựa vào mấy món đồ chơi bé xíu trên giường, gát gao ôm chặt, say sưa ngủ.

“Diệc Diễm!”

“Đường phu nhân, bây giờ em nên chăm sóc ông xã của mình đi chứ ” Đường Diệc Diễm ngồi trở lại giường, khoát tay ôm lấy tôi, bắt chước tư thế vừa rồi của con, gát gao dựa sát vào người tôi.

Tôi bất an gầy dựa.

“Một lát, chỉ một lát thôi, hãy quên tiểu tử kia!” Giọng của Đường Diệc Diễm lộ ra bất đắc dĩ, cơ thể chúng tôi dán chặt vào nhau không có một khe hở.

Tôi nhắm mắt lại, mặc hắn ôm, hít lấy mùi hương độc đáo từ cơ thể của hắn đang lan toả khắp xung quanh, chỉ cần một lát, quên đi mọi thù hận, quên tất cả áy náy, trước mắt chỉ có người đàn ông tôi yêu, không phải Đường tổng đại danh cao vời vợi, không phải ác ma tâm ngoan thủ lạt, chỉ có cha của con trai tôi, chỉ có chồng của tôi!

oOo

Gần đây Đường Diệc Diễm vội vàng khuếch trương kế hoạch tiến ra hải ngoại, thường xuyên bận rộn đến tận nửa đêm mới có thể trở về, điều này làm cho tôi có nhiều thời gian ở bên cạnh con hơn. Sau khi xác định Đường Diệc Diễm không còn tiếp tục thương tổn Tinh Vũ, tôi mới yên tâm lớn mật yêu chiều con giống như trước, vù Trương cũng vì thế mà tỏ ra vui mừng.

Mỗi đêm Đường Diệc Diễm về muộn, tôi đều ngủ cùng với con, nhưng thường là tỉnh lại trong lòng Đường Diệc Diễm, còn con đã sớm bị hắn đặt trên chiếc giường nhỏ. Hiện tại, Đường Diệc Diễm rõ ràng rất chiều chuộng con, hắn có thể cho phép Tinh Vũ ở trên đùi hắn làm nũng, thậm chí còn nghịch ngợm nheo nheo hai má của con, nếu không có những chuyện trước đó, chúng tôi có lẽ sẽ thật sự hạnh phúc!

“Về Mi?” Tôi nhìn mẹ, nhíu mày, tuy rằng vẫn biết ngày này nhất định sẽ đến, cũng biết nó sắp tới, nhưng khi chính tai nghe mẹ nói ra, lòng tôi vẫn nhin không được mà dâng lên một nỗi chua xót.

“Ba con có vài người bạn đồng hương khá hợp tính ở Mi, nói là muốn ba con trở về chơi cờ với họ. Con và Diệc Diễm cũng hòa hợp rồi, ba mẹ cũng yên tâm trở về!” Mẹ gát gao nắm lấy tay tôi. “Duyệt Duyệt, chỉ cần con hạnh phúc là mẹ yên lòng rồi!”

Hạnh phúc? Tôi chưa xót cười: “Mẹ, ba mẹ nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân mình! Con thật sự rất muốn sống cùng ba mẹ!” Giống như trước, một nhà ba người, bình thân, vui vẻ mà sống. Tuy rằng không có cơm ngon áo đẹp, nhưng cũng không đau khổ như bây giờ!

“Ngốc ạ, đã có chồng rồi mà còn quần lấy mẹ như vậy sẽ bị cười cho đấy!” Bàn tay mẹ mơn trớn khuôn mặt của tôi, khóe miệng run run. “Con gái của mẹ cũng đã làm mẹ rồi!” Vừa dứt lời, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Mẹ!” Tôi ôm chặt mẹ. Mẹ, con rất muốn nằm trong lòng mẹ mà làm nũng, mẹ có biết nỗi khổ của con không? Có biết sự tra tấn mà con đang phải chịu không?

“Được rồi, hai mẹ con bà mà còn khóc suốt mướt như trẻ con thế kia, Tinh Vũ sẽ cười cả hai cho mà xem!” Ba ngồi ở đầu giường ôm Tinh Vũ, con ở trong lòng ba ngây ngô cười, nhìn chúng tôi một cách hiểu kì, cho dù ba nói như vậy, nước mắt vẫn cứ nhập nhòa.

“Ba mẹ, sau này có dịp... con nhất định sẽ đưa Tinh Vũ đến thăm ba mẹ!” Nhất định, nhất định phải vui về!

Phụ tôi đẩy xe của con, mẹ tiễn chúng tôi đến tận cửa bệnh viện. “Duyệt Duyệt, con đi trước đi, cả nhà chúng ta sẽ tụ họp sau, con nói với Diệc Diễm nhé, gần đây nó cũng bận bịu, con phải quan tâm nhiều đến thân thể của nó đấy!”

“Con biết rồi, mẹ!” Tôi khẽ gật đầu. “Mẹ quay về chăm sóc ba đi!” Tôi ngồi xồm xuống, kéo bàn tay nhỏ bé của Tinh Vũ. “Tinh Vũ, nào, chào tạm biệt bà ngoại đi con! Tạm... biệt...!”

Con vẫy vẫy bàn tay mập mạp, tôi buồn cười đứng lên, lại thoáng nhìn thấy...

“Mẹ, mẹ giúp con trông Tinh Vũ một lát, con có chút việc!” Tôi đem xe đẩy của Tinh Vũ giao cho mẹ, khi mẹ vẫn còn đang nghi hoặc nhìn nhìn, tôi vội vàng đuổi theo bóng người quen thuộc kia!

“Mẹ!” Tôi lớn tiếng gọi người đang đi phía trước, người đó xoay người lại, quả nhiên tôi không có nhận lầm, đó là mẹ của Đường Diệc Diễm. Chỉ có điều, lúc này, khuôn mặt luôn luôn được che dấu một cách tỉ mỉ lại tái nhợt đến như vậy, tơ máu che kín cả hai mắt, đáng vẻ mặt mỗi nhìn tôi, còn người bà ấy đang đỡ lại là...

Tôi sợ hãi lui về phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mắt, đây... đây vẫn là Đường Ti Lễ sao? Vẫn là người luôn nguy trang và đầy dối trá - Đường Ti Lễ sao? Người đàn ông trước mắt này, chỉ mặc một chiếc áo lót quá khổ, bẩn thỉu làm cho người ta buồn nôn. Mái tóc luôn được hắt cẩn thận tỉ mỉ buộc phía sau đầu giờ đây cũng rối tung, bay tán loạn, đáng sợ nhất là vẻ mặt của hắn, miệng Đường Ti Lễ ngoác rộng, ánh mắt vô thần, miệng cứ lâm nhâm nhặc đi nhặc lại điều gì đó, nước bọt còn phun ra ở khe miệng, hai tay vịn vịn trước ngực một cách không tự nhiên, cười đến ngơ ngẩn, nếu nhìn kỹ, trên mặt hắn gần như toàn những vết trầy xước, ngay cả trên người cũng vậy, thoát nhìn tựa như một người... Ngốc.

Không phải mắng chửi người, mà quả thực hắn giống như một người có vấn đề về não!

Tôi khiếp sợ che miệng lại... Không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy, liếc về phía Đường mẫu, bà ấy lại chặt vật thờ dài, trong mắt tràn đầy nỗi chua xót... thân mình cao lớn của Đường Ti Lễ cuộn lại trên mặt cỏ, hai tay đưa nghịch mấy hòn đá nhỏ, vô tư chơi đùa.

Đường mẫu bắt đầu đi rồi mất đi, thờ dài: “Bởi vì một vài nguyên nhân mà...”

“Mẹ!” Tôi bình tĩnh ngắt lời bà ấy. “Con biết, là vì Diệc Diễm! Con biết anh ấy đã làm những gì với Đường Ti Lễ!” Chi là không nghĩ tới, vốn dĩ tưởng rằng hắn đã mất tích, vậy mà lại hoá điên!

Đường mẫu có chút khiếp sợ nhìn tôi, chưa xót cười: “Thật ra, mẹ đã sớm biết Diệc Diễm sẽ đối phó với cậu của nó, lúc hai đứa kết hôn, mẹ cũng từng nghĩ đến việc nhờ con khuyên nhủ Diệc Diễm...” Thì ra, lần đó tôi thật sự không đoán sai, Đường mẫu đúng là có chuyện muốn nói với tôi!

“Nhưng mà... Mẹ lại do dự... Cho đến... Cho đến khi xảy ra chuyện kia, cái chết của người phụ nữ đó là sự đã kích vô cùng lớn đối với cậu, cậu lập tức suy sụp, không ăn không uống, chỉ nhốt mình trong phòng, hàng đêm đều gặp ác mộng, không ngừng hét chói tai, điên cuồng gào thét... sau đó thì...”

Đường mẫu nói đến chữ cuối cùng bỗng biến thành tiếng nghẹn ngào nức nở, trong mắt che kín sự tang thương. “Trước kia, mẹ cũng không biết rõ mình muốn cái gì, tranh đi đấu lại, thậm chí còn chịu đựng việc chồng mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài, tất cả đều là vì thứ gì đó mà chính mình cũng không giải thích nổi nguyên nhân, kết quả là, ngay cả con trai mình cũng sợ, rốt cuộc lại được đến cái gì, thân tình xa cách? Chồng phản bội? Diệc Diễm biến thành như bây giờ đều là mẹ làm hại, người làm mẹ như mẹ đây không có trách nhiệm, từ bé đã dạy nó suy nghĩ phải đoạt lấy, cho nên mới làm cho nó trở nên tàn nhẫn, vô tình như ngày hôm nay.”

“Cái gì cũng không có, bây giờ, nhìn thấy em trai điên rồi, mẹ mới hiểu ra, chúng ta đều là người một nhà, đều chảy chung một dòng máu, vậy mà lại không ngừng tranh đấu. Thực ra, chúng ta mới là những người đáng thương nhất trên thế gian này!”

“Mẹ!” Đúng vậy, rốt cuộc tất cả đều là vì cái gì? Tôi nắm chặt bàn tay của Đường mẫu, người đàn bà quý phái của ngày xưa đã sớm vô tình tiêu tan đi như khói.

Có đôi khi, tình cảm của một người thay đổi, mấy chuyện chấp nhất cũng sẽ trở nên không quan trọng, nhìn bộ dạng Đường Ti Lễ, tôi còn có thể nói cái gì đây? Hắn đã bị sự thống khổ tra tấn, người phụ nữ mình yêu ở trước mặt mình bị... hoá ra những gì bản thân vẫn theo đuổi cũng hoá thành bọt nước, chúng tôi có thể nói là sai lầm của người nào đây?

“Mẹ, nếu có rảnh thì thường xuyên đến chơi với Tinh Vũ đi!” Tôi không nói thêm điều gì nữa, tay nhẹ nhàng đặt lên đầu gối, ánh mắt khẽ liếc Đường Ti

Lẽ đang đứng ở phía xa kia một cái. “Cậu ở bệnh viện nào ạ?”

“Diệc Diễm...” Đường mẫu khó xử nhìn tôi. “Diệc Diễm luôn phải người theo sát cậu của nó, nhưng cũng không cho phép bất cứ ai giúp đỡ cậu, mẹ cũng phải mất rất nhiều công mới tránh được tai mắt của mấy người đó... Bây giờ đành phải tạm thời bố trí cho cậu ra ở trại an dưỡng tinh thần ở ngoại ô.”

Không ngờ Đường Diệc Diễm... lại làm như vậy? Thật sự là tàn nhẫn, mặc kệ Đường Ti Lễ là điên thật hay điên giả, nhưng khiến cho hấn buồn bã, khổ sở sống trên đời này, ngay cả quyền được chọn cái chết cũng không có, chỉ sợ là hình phạt tàn nhẫn nhất đối với hấn!

Chỉ là, Đường Diệc Diễm thật quá độc ác, bức tử cô giáo, bức điên cậu của mình, đây là kết quả mà hấn muốn? Hấn còn hại chết Qua Nhan vô tội, tự tay đẩy Qua Nhan rơi vào cái chết, vừa nghĩ đến những chuyện đó, tôi lập tức cảm thấy trái tim băng giá, cho dù hấn có nói, có giải thích đạo lý rõ ràng đến đâu cũng không thể phủ nhận được việc hấn đã trực tiếp hại chết hai mạng người vô tội, mà họ đều là bởi vì có cùng một nhịp thở với tôi, đều là bởi vì cùng quen biết tôi?

Làm thế nào, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể rửa sạch một thân tội nghiệt này đây!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 24

“Linh linh...” Lúc di động vang lên, không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Duyệt Duyệt, hôm nay trở về nhà sớm một chút, anh đã hỏi bác sĩ rồi, ba có thể xuất viện, buổi tối anh sẽ đi đón ba mẹ! Em ở nhà chuẩn bị một chút nhé!”

“Được!” Có lẽ ba mẹ sớm rồi đi cũng không phải là một ý tưởng tồi!

Kết thúc cuộc gọi, tôi nhìn Đường mẫu. “Mẹ, con có việc phải đi trước!” Tôi đứng lên, nhìn Đường Ti Lễ đang “vui vẻ” ở một bên. “Chuyện của cậu, con sẽ không nói, có thời gian rảnh, con sẽ liên lạc với mẹ sau!”

Đường mẫu gật đầu, trên mặt hiện lên một chút buồn bã, thờ dãi, bước đến, kiên nhẫn nói gì đó với Đường Ti Lễ, hấn ta giống như một đứa trẻ mân mê miệng, phì phì, lực mạnh đến nỗi suýt nữa làm Đường mẫu ngã sấp xuống.

“Mẹ!” Tôi cuống quýt chạy tới, đỡ lấy thân mình lão đạo của Đường mẫu. Đường mẫu lắc đầu, cười với tôi: “Không sao, cậu vẫn như vậy!”

“Mẹ, cho dù cậu như bây giờ... Nhưng cậu vẫn là một người đàn ông trưởng thành có sức khỏe, mẹ phải cẩn thận, nếu không, chúng ta tìm riêng một người chăm sóc cho cậu!”

“Không cần... Tiểu Phi, nhiều người nhiều miệng, nếu để Diệc Diễm biết...” Đường mẫu biến sắc, kích động xua tay! Thấy bà ấy kinh hoàng như thế, tôi đành thỏa hiệp: “Con biết rồi, về sau sẽ nói, con đi đây, mẹ!”

Đúng vậy, hiện tại chúng tôi đều phải trốn tránh một người, một người tôi yêu... chồng tôi!

Buổi tối, Đường Diệc Diễm bảo người giúp việc chuẩn bị bữa tối thật phong phú, ba mẹ rất vui vẻ, ba dường như đã quên hết việc bị gãy chân, cả buổi tối đều mang nét mặt tươi cười, nhưng mỗi khi nhìn hai tay không được tự nhiên lúc di chuyển xe lăn của ba, tôi nhìn không được nổi chua xót trong lòng, nếu không có tôi, không có người con gái này, ba sẽ bị như vậy sao?

“Duyệt Duyệt... Ăn nhiều một chút!” Mẹ gấp thức ăn vào trong bát cho tôi, nhìn tôi, tôi lập tức cười: “Cảm ơn mẹ!”

“Ba, uống thử loại rượu vang đỏ này xem, rất được!” Đường Diệc Diễm thân thiết mời ba một ly vang đỏ, tôi nghĩ, cho dù nếu hấn không am hiểu giao tiếp, ít nhất, đối với ba mẹ tôi là thực sự tôn kính, hoặc là... Chỉ là bởi vì ba mẹ của tôi không chạm vào điều kiêng kỵ của hấn, nếu có một ngày, ba mẹ chạm vào chỗ cấm kỵ của Đường Diệc Diễm... Như vậy... nói không chừng hấn sẽ... Nghĩ đến đây, tôi lại càng cảm thấy để ba mẹ về Mi sớm một chút là điều sáng suốt.

“Diệc Diễm, ba mẹ tính ở vài ngày nữa sẽ trở về Mi!” Mẹ vừa gấp thức ăn cho Đường Diệc Diễm, vừa nói.

“Nhanh như vậy sao?”

“À, ba con định trở về tham gia trận đấu thư pháp, mấy ngày nữa là tới rồi!” Mẹ cười cười. “Sau này hai đứa phải chung sống hòa thuận, đối xử với nhau thật tốt!”

“Vâng thưa mẹ!” Đường Diệc Diễm cười, cầm tay tôi. Trong lòng tôi lại dâng lên một trận tranh đấu, tại sao rõ ràng là có độ ấm, mà thứ cảm nhận được lại chỉ có rét lạnh!

Ba mẹ, hai người hãy rời xa nơi này, rời xa con, rời xa mầm tai họa này! Con không thể vì tình yêu của mình mà liên lụy đến người thân. Con gái bất hiếu, không thể ở bên hai người, chỉ có như vậy, hai người mới được an toàn!

Vài ngày sau, bà mẹ rời khỏi thành phố này, trở về Mi, tất cả dường như lại trở về như cũ, lại giống như không phải. Tôi và Đường Diệc Diễm tưởng như bình tĩnh sống chung, hẳn thật sự yêu tôi, sủng tôi, còn tôi chỉ có chết lặng! Hiện tại, cũng chỉ có con, chỉ cần con có thể sống khỏe mạnh, còn chẳng mong cầu điều gì hơn. Tất cả đã sớm là hư ảo, tất cả đã sớm là bọt nước, mấy ngày nay, chúng tôi quá bình an vô sự, nhưng lại rõ ràng cảm giác được sự xa cách, sự xa cách dần dần này, lộ ra lực bất tòng tâm, cho dù muốn bù lại như thế nào, muốn cứu vãn ra sao, cũng đành bất lực. Trong khoảng thời gian này, tôi cũng đi trại an dưỡng thăm Đường Ti Lễ, không phải cố ý, chỉ là muốn đi thăm. Dù có thù hận hằn ta sâu như thế nào, nhưng trong lòng lại dâng lên sự thương hại, trông hằn ta quá tầm thường vô vi như vậy, còn không bằng cái xác không hồn...

oOo

“Tình nguyện viên?” Đường Diệc Diễm khẽ nhú mày, ngừng đôi đũa trong tay, biểu tình kinh ngạc.

“Ừm, hiện tại em cũng không có việc gì làm, lần trước gặp một người bạn cũ, cô ấy đang công tác ở trại an dưỡng, em muốn thử đi làm công việc tình nguyện!” Tôi do dự mãi, vẫn đưa ra quyết định của tôi với hân.

“Nhưng công việc tình nguyện rất vất vả, nếu em thấy buồn chán, có thể ra ngoài mua sắm, đi dạo phố!” Mua sắm, đi dạo phố, tôi và ký sinh trùng còn có gì khác biệt chứ?

“Em chỉ muốn đi tìm hiểu một chút, trước kia em cũng từng làm mà!” Thật sự không muốn nói như vậy, cho dù hẳn không đồng ý, tôi cũng sẽ dùng hết mọi cách, chỉ là nói với hân một tiếng có thể bớt được rất nhiều phiền toái không cần thiết. Mẹ nói, muốn sắp xếp cho Đường Ti Lễ đến nơi hẻo lánh một chút, tất cả chúng tôi đều hiểu được sự “thần thông quảng đại” của Đường Diệc Diễm! Cho nên sau này, tôi công tác ở chỗ đó có lẽ sẽ không có vấn đề gì!

“Vây cũng được!” Thấy tôi kiên trì, Đường Diệc Diễm dường như cũng thỏa hiệp, do dự một lát rồi gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng nắm đũa gấp thức ăn vào bát của tôi. “Đừng làm quá sức... Ăn nhiều một chút, càng ngày càng gầy, anh sẽ đau lòng!”

Tôi gật đầu, gấp thức ăn trong bát đưa đến bên miệng. Hiếm khi cảm thấy hương vị cũng không tồi, sự việc đến ngày hôm nay, cuối cùng hẳn cũng đồng ý với một yêu cầu của tôi sao?

“Mẹ... Mẹ...” Vú Trương ôm Tinh Vũ đi ra, con đã có thể gọi mẹ, đáng vẻ thơ ngây là niềm vui cho mỗi người, cũng là nguồn hạnh phúc của tôi.

“Vú Trương... Sau này tôi có việc bận, hãy cẩn thận chăm sóc tiểu thiếu gia giúp tôi!” Tôi đón lấy con từ trong lòng bác ấy, vú Trương quai dị nhìn tôi một cái, rồi lại hướng về phía Đường Diệc Diễm, thấy hân gật đầu, mới lên tiếng.

Đúng vậy, ở nơi đây, ai mà không bị người đàn ông này điều khiển, hẳn không chế tất cả, mỗi người, mỗi một việc! Hân không cho phép, ai có thể, ai dám hành động thiếu suy nghĩ?

oOo

“Tiểu Phi, phiền cô dẫn ông Trương ở phòng 302 ra ngoài sân tắm nắng!” Cùng làm từ thiện ở trại an dưỡng này với tôi là Tiểu Triệu, một giáo sư ở trường đại học y, dùng thời gian cuối tuần đến trại an dưỡng này để khám và điều trị miễn phí cho những người già neo đơn. Còn tôi, cũng che giấu thân phận của mình, chỉ nói mình là một bà nội trợ nhân rồi không có việc gì làm, chứ không phải... tổng tài phụ nhân của một tập đoàn khổng lồ. Với tôi mà nói, điều này không phải vinh quang, ngược lại là gánh nặng, danh hiệu này không lúc nào là không khiến tôi liên tưởng tới cảnh tay tôi nhiễm đầy máu tươi đứng ở vị trí hôm nay.

“Được!” Tôi ngừng đầu, xoay người đáp, chỉnh lại quần áo trên người, lau mồ hôi trên trán, nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, đã lâu không có cảm giác được gió nhẹ thổi bay những giọt mồ hôi. Tôi đỡ bác Trương vui vẻ ra khỏi cửa, ông lão tuy rằng thân thể tê liệt, nhưng tinh thần lại vô cùng khỏe mạnh, càng không ngừng nói chuyện phiếm với tôi, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái mà trước nay chưa từng có! Thậm chí, gần đây tôi thường có cảm giác như vậy, cảm giác bản thân dường như không còn muộn phiền, bối rối cũng bớt đi, mục tiêu của cuộc sống chính là như vậy sao? Có lẽ là thật, ít nhất, tôi thấy vui vẻ, ít nhất trong lòng có thể tạm thời quên bị thương, tôi và Đường Diệc Diễm đều cố ý không muốn đề cập tới chuyện này, nhưng giữa chúng tôi vẫn tồn tại những vấn đề! Ít nhất, giúp đỡ người khác, cảm giác tội ác trong lòng tôi có thể giảm bớt một chút. Có một chút được tha thứ.

Cuộc sống tiếp diễn như vậy!

Tiếp tục đi dạo với bác Trương, tâm tình cũng vô cùng vui vẻ, đôi người khó nhất có lẽ chính là tìm được mục tiêu của mình!

Một ngày vất vả, tri hoãn thế nào cũng đến lúc tam tàn, thu dọn xong tất cả, tôi thông thả đi ra trại an dưỡng. Nhìn xung quanh, xe buýt còn chưa đến, đành ở đây chờ một lát vậy! Bỗng có tiếng gọi quen thuộc, tôi quay đầu, quả nhiên là khuôn mặt tươi cười của Lí Thịnh Mân. Giữa chúng tôi có phải thật sự có loại duyên phận phải không?

“Thịnh Mân?” Tôi ngẩn người, ngay cả trong bệnh viện ở ngoại ô hẻo lánh này mà cũng có thể chạm mặt? Anh ấy ở đây?

Lí Thịnh Mân cười cười, đi tới. “Trùng hợp như vậy cơ đấy? Anh tới đây thăm một người bạn, còn em..?”

“À, em đến làm tình nguyện!”

Tôi xấu hổ cười, lần trước bởi vì sự xuất hiện của Đường Diệc Diễm mà chúng tôi gặp lại không vui vẻ gì, còn lần này...

“Có rảnh không? Cùng đi ăn tối nhé?” Lí Thịnh Mân chỉ về phía xa. “Xe của anh đỗ ở bên kia.”

Bữa tối? Hay là thôi đi, bằng không, không biết sẽ gặp phải phiền toái gì, tôi nhanh chóng lắc đầu. “Không được rồi, nhà em... còn có việc. Hôm khác đi!”

“Vậy à? Được rồi!” Lí Thịnh Mân cũng miễn cưỡng cười, mọi người đều hiểu được, lần sau... không biết là đến bao giờ? Nhưng nếu bị Đường Diễm hiểu lầm, chỉ sợ tôi sẽ không thể đến nơi này nữa, cho nên tôi không dám mạo hiểm.

“Anh đưa em vào thành phố, giao thông công cộng ở nơi này rất thất thường!” Lí Thịnh Mân tốt bụng đề nghị. “Dù sao cũng là tiện đường mà!”

“Vậy... cũng được!” Tôi nghĩ như vậy cũng không quá nghiêm trọng. Vì thế cũng vui vẻ gật đầu, đi bên cạnh Lí Thịnh Mân. Chúng tôi khoái trá cười nói, mấy năm không gặp, tính cách của Lí Thịnh Mân so với trước kia thay đổi không ít, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có lúc thất thần, có thể phát hiện một chút bất thường trong mắt anh, nhưng... nhưng ai mà chẳng có những câu chuyện của riêng mình?

Chúng tôi một đường nói cười đi đến bãi đỗ xe phía sau trại an dưỡng, sau lưng đột nhiên vang lên một âm thanh bén nhọn, dự cảm bất an làm tôi lạnh cả người.

Quay đầu, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe thể thao quen thuộc ở phía sau chúng tôi chậm rãi chạy đến, kính phản chiếu khiến tôi nhìn không rõ khuôn mặt người trong xe, nhưng biểu tình của Đường Diễm căn bản là không cần tôi đoán. Còn tôi... thật đúng là trăm từ khó biện giải, ai bảo chúng tôi mỗi lần đều bị “tóm”?

Xấu hổ xoay người chào Lí Thịnh Mân, tôi tự giác ngồi vào trong xe Đường Diễm. Hôm nay, sao đại thiếu gia lại bỗng nhiên hưng trí tới đây đón tôi? Còn trùng hợp để hắn thấy tôi và Lí Thịnh Mân. Điều này có phải trùng hợp hay không, mỗi lần đều như vậy, giống như Lí Thịnh Mân xuất hiện là để Đường Diễm hiểu lầm? Ông trời thật biết đùa dai!...

“Xem ra, hình như anh lại quấy rầy hai người!” Vừa lên xe, Đường Diễm theo thói quen bắt đầu châm chọc khiêu khích, nhưng người hiểu hắn đều biết, đây là điềm báo cho sự tức giận của Đường tổng. Vẫn là tuyệt đối đừng mở miệng, họa là từ miệng mà ra.

Tôi ngoan ngoãn cài dây an toàn, mặc cho Đường Diễm tiếp tục nhấn chân ga, mặc cho những hợp âm bắt đầu tăng dần. Ngoài gát gao nắm chặt tay, tôi không biết còn có thể làm được gì. Hiện tại, chúng tôi càng tránh va chạm, lại càng không ngừng ma sát!..

“Em luôn miệng nói muốn đi làm, chính là bởi vì hắn hả?” Đường Diễm siết chặt tay lái, mĩa mai nhướn mày.

“Không cần biết anh có tin hay không, chúng tôi thật sự là vừa mới gặp nhau!” Nếu tôi không giải thích, tôi hoàn toàn có lý do tin tưởng sức tưởng tượng “phong phú” của Đường Diễm có thể đem mọi chuyện vụn vặt đến bất khả tư nghị, cho nên tôi vẫn nhịn không được mà mở miệng. Nhưng tôi đã quên, Đường Diễm thờ phụng chính là “giải thích tương đương với che giấu”.

Nghe tôi nói, Đường Diễm cố tình gây sự, làm trầm trọng thêm, hắn dừng xe lại, mặc kệ những chiếc xe đang lướt qua. “Vừa mới gặp? Vừa mới gặp có cần cười nói nói, bộ đáng thân thiết như thế không? Đến nơi này mà cũng gặp được cơ à?”

Hắn không chịu tin tưởng, tôi cũng khó giải thích, dù sao mặc kệ như thế nào, hắn đều có lý do của hắn, nhưng... tại sao hắn luôn chuyển chế, luôn bá đạo như vậy? Tại sao không thể cho tôi một chút tự do? Chẳng lẽ hắn không biết, tất cả mọi chuyện hắn làm với tôi, đều bức tôi phải quên đi tình yêu đối với hắn, bức tôi hận hắn!

“Phải rồi, tôi thừa nhận, giống như anh đã nói, chúng tôi chính là ở đây yêu đương vụng trộm, tôi đến nơi này làm là để tạo điều kiện gặp anh ấy, tất cả suy đoán trong đầu anh đều đúng, chúng tôi đúng như anh tưởng tượng!” Tôi cũng không cam chịu, không nhượng bộ rống lên với Đường Diễm. Mỗi ngày phải chịu áp lực, đau khổ, tội lỗi vì phải tiếp tục sống, tôi đã chịu đủ, nếu có thể, cứ như vậy giết tôi đi!

“Em...” Đường Diễm gơ tay lên, trên mặt là một trận khó xử, nhưng nhìn thấy tôi không chút sợ hãi bày ra bộ dáng mặc hắn đánh chửi, trong mắt hắn hiện lên một tia khác thường. Hắn buông tay, cứng ngắc xoay người, khởi động xe, bắt đầu lảng lạng lái xe, so với với dáng vẻ vừa rồi hoàn toàn cách biệt một trời một vực, điều này... là sao?

“Xin lỗi!” Một lúc lâu sau, tôi nghe được hai tiếng đó, còn hoài nghi tai của mình có vấn đề hay không. Đường Diễm... Hắn vừa giải thích với tôi? Từ lúc bắt đầu đến giờ, số lần hắn chủ động giải thích với tôi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chứ đừng nói gì đến chuyện sau khi thấy tôi thân thiết với người đàn ông khác, hắn còn có thể ở nển giận, chủ động “giải thích”?

Nhưng ngoài gạt mình, tôi cũng không có cảm giác gì khác. Nếu là trước đây... Nhưng hiện tại mọi thứ đã khác biệt, ở bên cạnh Đường Diễm, tôi so với cái xác không hồn không có gì khác nhau, áy náy làm tôi không có cách nào mở lòng với hắn, tôi càng hạnh phúc, sẽ càng khiến bản thân áy náy. Sao tôi có thể dùng máu tươi của người khác để tạo dựng hạnh phúc của mình?

Đối với sự giải thích của Đường Diễm, tôi cũng không mở miệng, không tỏ vẻ gì, chỉ yên lặng phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng vẫn cảm thấy quái dị!

Về nhà, tôi cũng không có gì làm, lập tức đến phòng con chơi, đã một ngày chưa thấy con. Sau đó chỉ là ăn cơm, nằm rồi một lát, xem TV, lên mạng. Chơi vui vẻ với con một hồi, nếu Đường Diệc Diễm có hưng trí, sẽ sớm cùng hắn ở trên giường, nếu không, hắn sẽ ở thư phòng làm việc đến đêm khuya, khi đó, tôi đã ngủ say, cho dù không ngủ, cũng sẽ giả bộ ngủ.

Trước kia, không có lúc nào là không muốn Đường Diệc Diễm ở bên cạnh tôi, nhưng bây giờ, không lúc nào là không nghĩ cách tránh ở một chỗ với hắn. Chỉ cần ở chung sẽ làm tôi cảm thấy áp lực, khẩn trương, không được tự nhiên, hoặc là lại nhớ tới chuyện cũ không vui. Cuộc sống chết lặng như vậy, nhưng không cách nào thoát khỏi, còn tình yêu sao? Vẫn còn đó, nhưng lại khiến nội tâm áy náy và bản tính sợ hãi đối với Đường Diệc Diễm! Không sai, là sợ hãi, hắn không từ thủ đoạn đạt được mục đích, tính cách muốn trả thù đến tận cùng thật sự làm tôi sợ hãi! Càng đáng sợ hơn là, hiện tại, mỗi một việc hắn làm, hoặc nhiều hoặc ít, đều là bởi vì tôi, người tôi yêu nhất lại ném tôi xuống vực thẳm vô vọng, làm tôi không thể thoát khỏi!

Đường Diệc Diễm dịch chuyển khỏi người tôi, tôi lặng lẽ thở dài, theo thói quen muốn cuộn mình lại. Hiện tại, tôi không cần uống thuốc, từ sau khi tôi sinh Tĩnh Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đường Diệc Diễm cũng nghĩ tới việc thất ông dẫn tĩnh, nhưng giờ đã không còn cần thiết nữa, ít nhiều cũng nhờ “công lao” của Đường Diệc Diễm, chúng tôi không cần làm gì, tránh để sinh mệnh vô tội lại sinh ra trong một gia đình vỡ nát, nếu còn có thể gọi là gia đình! Nhưng việc như vậy rồi, Đường Diệc Diễm vẫn không từ bỏ, hắn thường mua thuốc quý, bảo người giúp việc nấu cho tôi ăn, cũng là vì cảm giác tội lỗi, dù sao là hắn tự tay đẩy tôi xuống lầu!

Có lẽ quá mệt mỏi, Đường Diệc Diễm xoay người, đưa lưng về phía tôi, không biết từ khi nào, hắn không còn ôm tôi ngủ như lúc trước, hiện tại, chúng tôi dường như trở về những ngày đầu tiên ở chung, ngoài thân thể tiếp xúc, chính là không ngừng hiểu lầm, không ngừng xa cách, không ngừng nghi kỵ!

Cuộc sống trở nên tẻ liệt, trở nên không thú vị, không ai ngờ rằng chúng tôi sẽ như thế này, tới ngày hôm nay, lúc kết hôn, ai ngờ sẽ biến thành như vậy. Nhưng ngay từ đầu hiểu rõ tính cách của Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm giao chìa khóa xe cho Qua Nhan, Đường Diệc Diễm sai khiến những người đàn ông khác đối phó với cô giáo... Dù loại chuyện xảy ra, chúng tôi đều nên nghĩ đến, nghĩ đến ngày hôm nay!

Tôi nhắm mắt lại, tiềm thức khiến thân mình nhích lại gần một chút, càng cuộn người lại. Ngày mai, Đường Diệc Diễm còn có thể cho tôi đi trại an dưỡng sao? Đúng rồi, còn cả Đường Ti Lễ, mấy ngày nữa hắn sẽ chuyển viện, nếu hôm nay Đường Diệc Diễm gọi người đi điều tra... tất cả mọi vấn đề sẽ theo nhau mà đến, tôi phải đối phó thế nào đây? Thật phiền toái!

Không tồn tại cảm giác gì, chỉ cảm thấy một trận rét lạnh, chần bồng dầy cũng không giúp ích gì, rét lạnh từ trong thân thể phát ra, cũng không thể tránh khỏi, bởi vì trái tim vĩnh viễn ở trong hố băng! Nhân sinh bắt đầu không thể làm gì khác!

Một đôi tay từ phía sau ôm lấy tôi, bàn tay cực nóng. “Bà xã... Lạnh à?” Giọng Đường Diệc Diễm khàn khàn vang lên bên tai tôi, không đợi tôi trả lời, Đường Diệc Diễm đã ôm cả người tôi vào trong ngực.

Có đôi khi, tôi thật sự mong có thể cảm nhận được một chút ấm áp như lúc trước, hiện tại... loại cảm giác uất ức ngọt ngào này, nhưng.. một khi tôi quay đầu nhìn vào sự thay đổi, thì phải đối mặt với nó. Trong lòng quận đau làm tôi không thể hưởng thụ điều ngọt ngào này. Vì thế, tôi không quay đầu, cũng không nói chuyện, ngoan ngoãn mặc hắn ôm.

Hạnh phúc có được không chỉ là sự nỗ lực của hai người, bởi vì trong hạnh phúc vẫn có những khoảng trống, một khi mất đi sẽ không bao giờ trở về nữa, cũng tìm không thấy! Đường Diệc Diễm, chúng ta rốt cuộc làm sao vậy, sao có thể như vậy? Đau đớn quá! Mệt mỏi quá!

May là hôm sau, Đường Diệc Diễm vẫn để cho tôi đến trại an dưỡng. Lúc đầu tôi tưởng hắn sẽ giận chó đánh mèo, nhưng không. Chỉ là từ lần đó về sau, tôi cũng trở nên thật cẩn thận, ngoài chăm sóc người già bị bệnh, tôi quyết định không nói chuyện với bác sĩ nam trong bệnh viện, ngay cả những thanh niên trẻ tuổi, không nói những chuyện không liên quan đến công việc, bởi vì tôi không biết lúc nào, Đường Diệc Diễm sẽ đến đón tôi, tránh được một lần hiểu lầm, lần sau phải làm thế nào?

“Cậu hình như tốt hơn một chút, gần đây... thỉnh thoảng cậu ấy thậm chí còn có thể tỉnh táo gọi mẹ một tiếng chị!” Đường mẩu cười khanh khách ngồi bên cạnh tôi, trên mặt tất cả đều là thỏa mãn, liếc nhìn Đường Ti Lễ ở đằng xa. “Tiểu Phi, ngày mai mẹ sẽ âu cậu tới bệnh viện khác, có lẽ sẽ tiến thêm một bước trị liệu, mẹ hy vọng cậu sẽ tốt hơn!”

Tốt hơn? Để hắn nhớ lại người mình yêu ở trước mặt chính mình bị những người đàn ông khác... Nhớ rõ cháu mình bày ra tất cả điều này? Nhớ rõ trước kia mình độc ác cỡ nào, nhớ rõ đây là báo ứng của mình?

Có lẽ, hiện tại, đối với Đường Ti Lễ như thế này mới là tốt nhất, rồi xa thù hận, rồi xa dục vọng, có gì không tốt?

“Mẹ, có đôi khi, nhớ rõ mọi chuyện cũng không hẳn là chuyện tốt!” Nhớ rõ tất cả, nhớ rõ tội ác của hắn?

“Có lẽ vậy!” Đường mẩu thở dài, bà ấy có thể nào không rõ tôi nói cái gì?

“Nhưng, con người luôn thay đổi, nếu trước đó cậu... cậu như vậy, ai lại không thương tâm? Hiện giờ cậu đã bị chúng bạn xa lánh, trừ mẹ là chị, cậu ấy cái gì cũng không có! Cậu đã vì tội ác trước kia của mình mà trả giá tất cả!”

Thật ra, đối với Đường Ti Lễ mà nói, trừng phạt như vậy căn bản không đủ để bù lại tội nghiệt do hắn gây ra. Nhưng đến bước đường ngày hôm nay, ai nhẫn tâm mà trách cứ hắn đây? Đường Ti Lễ đã phát điên, chỉ còn là một người đáng thương mà thôi!

“Mẹ, mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe, gần đây mẹ gầy đi nhiều, mẹ cũng nên thường xuyên đến thăm chúng con. Tĩnh Vũ rất nhớ bà!”

“Tiểu Phi!” Đường mẩu roi nước mắt, nắm chặt tay tôi, nghẹn ngào. Đúng vậy, trong cuộc sống, mọi chuyện chính là biến hóa vô thường, trước đây

không lâu, bà ấy còn mắng tôi là hồ ly tinh, câu dẫn con trai bà ấy, hiện tại, tôi lại thành con dâu của bà.

“Tiểu Phi, thật vất vả cho con!”

Vất vả? Là nói ở bên cạnh Đường Diệc Diễm, hay là nói công tác ở nơi này, hay là cái gì khác? Tóm lại, trái tim thực sự rất mệt mỏi!

“Diệc Diễm... Chỉ là không biết cách biểu đạt, nó chỉ là quá yêu con, hoặc có một số việc, nó làm quá mức cực đoan, nhưng nó tuyệt đối sẽ không làm con bị thương!” Dù sao cũng là con mình, nhìn thấy tôi không vui, bà ấy vẫn muốn thay con nói lời hay, nhưng bà ấy làm sao biết, Đường Ti Lễ không phải chuyện tàn nhẫn duy nhất Đường Diệc Diễm đã làm, còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện khiến tôi tuyệt vọng, khiến tôi thương tâm. Khuôn mặt những người vô tội này mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của tôi, loại dầy vò nội tâm này, loại áy náy này, chỉ hai ba câu nói làm sao có thể chấm dứt?

Tình yêu của hắn, ngay từ đầu đã trầm trọng làm tôi không thở nổi, sao có thể khiến tôi tiêu tan. Hắn không biết biểu đạt lại đem người khác bức đến vách đá, biến tôi thành tội nhân, muốn tôi thông cảm như thế nào đây? Hắn thực sự không muốn thương tổn tới tôi, nhưng lại khiến tôi mình đầy thương tích, cái gọi là tình yêu của chúng tôi lại hủy diệt mạng sống của những người khác, như vậy, chúng tôi còn có thể biện minh điều gì?

“Mẹ, con biết, con sẽ cân nhắc một chút!” Nhưng vì không muốn làm cho Đường mẫu thất vọng, tôi vẫn gật đầu.

“Mẹ. Con vào làm việc đây!” Tôi nhìn đồng hồ, đã đến lúc đưa bệnh nhân ra ngoài phơi nắng.

“Vậy con đi trước đi, mẹ sẽ ở đây với cậu một lát!” Đường mẫu thản nhiên cười, vỗ nhẹ tay tôi. “Đừng gắng sức quá!”

“Vâng, mẹ!”

“Tiểu Ân, còn nhớ không? Đây là hoa bách hợp em thích nhất!” Giọng nói quen thuộc khiến tôi tò mò dừng bước, là truyền ra từ phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, nơi này đều là bệnh nhân tinh thần chịu kích thích quá mãnh liệt trở nên điên loạn, Đường Ti Lễ cũng là ở nơi này, chỉ là... giọng nói này?

Đây là bạn của Lí Thịnh Mân? Cửa mở một nửa, giúp tôi nhìn rõ bệnh nhân đang nằm trên giường, đó là một cô gái thanh lệ, ngũ quan thanh tú, phần điều ngọc mài, làm cho người ta yêu mến, chỉ là biểu tình trên mặt ngây dại, nằm ở đó, nếu không phải cô ấy mở to hai mắt, căn bản là không cảm giác được chút hơi thở của người còn sống.

Bằng trực giác, tôi cũng đoán được. Lí Thịnh Mân bỗng nhiên ngẩn người, bỗng nhiên bị thương đều là vì người con gái này. Giữ hai người họ...

Lúc này, Lí Thịnh Mân đưa lưng về phía tôi, nhẹ nhàng nắm bàn tay cô gái ấy, dịu dàng trò chuyện, tôi có thể tưởng tượng lúc này trong mắt anh hiện lên chân tình. Thấy người mình yêu biến thành như vậy, đau khổ nhất không phải bệnh nhân, mà là người tỉnh táo, bởi vì họ phải một mình đối mặt với sự thật tàn khốc.

“Tiểu Ân, muốn ăn hoa quả không?” Lí Thịnh Mân đứng lên, xoay người, đến một bên cầm lấy hoa quả, mà động tác của anh cũng làm tôi thấy rõ mặt... Mặt anh... Thấy rõ khuôn mặt của Lí Thịnh Mân, thân thể tôi nhanh chóng run lên, che miệng lại, đây là...

Trên mặt Lí Thịnh Mân tất cả đều là vết bầm tím, rõ ràng anh bị người khác đánh, vết thương đáng sợ hằn trên mặt. Tôi cắn chặt môi, không cần nghĩ cũng biết là ai, là ai!

Đường Diệc Diễm, đây là hắn giải thích rồi sau lưng cảnh cáo sao? Quả thực không thể nói lý!

Tôi tạm bỏ công việc, phần hận lao ra khỏi cửa bệnh viện.

“Tiểu Phi... Tiểu Phi!”

Muốn tôi nghĩ thế nào, muốn tôi làm thế nào, Đường Diệc Diễm, hắn không nên đối với tôi như vậy, muốn bức điên tôi phải không?

“Phu nhân!” Khi tôi chạy vào đại sảnh Đường Triền, tất cả mọi người đều cung kính hành lễ với tôi, tất cả đều là nhờ phúc của hắn. Hiện tại, thân phận cao quý tổng tài phu nhân khiến tôi ở trong này là “dưới một người, trên vạn người”!

Nhưng tôi biết, ánh sáng lóng lánh như vậy, chỉ là bởi vì Đường Diệc Diễm, không có Đường Diệc Diễm, tôi không là cái gì cả. Giá trị của tôi thể hiện ở trong này chỉ có thể là vì Đường Diệc Diễm! Ấn nút thang máy, tôi thậm chí không để thư ký thông báo đã xông vào văn phòng của Đường Diệc Diễm.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi giận dữ hét lên với hắn đang ngồi trên ghế da, thư ký sợ hãi tiến vào, khó xử nhìn Đường Diệc Diễm, hắn hướng về phía cô ấy phát phát tay, cô ấy lập tức cung kính lui ra ngoài.

“Có chuyện gì sao? Hôm nay lại hưng trí tới đón anh tan làm à?” Đường Diệc Diễm chậm rãi ngẩng đầu, hai tay nắm trước mặt, mỉm cười nhìn tôi. Thấy tôi phản nộ như thế, hắn còn có tâm tình nói giỡn?

“Tại sao anh tìm người đánh Lí Thịnh Mân?” Tôi đi thẳng vào vấn đề, cũng không có thời gian vòng vo với hắn, hắn quả thật là người chu toàn!

“Không phải hai người không thường xuyên gặp mặt sao? Hai người mỗi lần đều là tình cờ, không phải sao? Thế nào, mới bị đánh đã biết rồi à? Là hắn kể cho em phải không?” Đường Diệc Diễm mĩa mai như rồng mây, khoe miệng cong lên mang theo quý dị.

Đúng vậy, không hẹn trước, lại trùng hợp như vậy, hắn đã biết sự thật, tôi cũng không muốn giải thích.

“Đường Diệc Diễm, anh thật sự quá vô sỉ! Người ta trêu chọc anh ư? Anh quả thực chính là ác bá! Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

“Dựa vào cái gì? Là em lừa gạt anh trước!” Đường Diệc Diễm tức giận, bàn tay siết chặt đập mạnh lên bàn, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, trừng mắt nhìn tôi. “Anh vừa sai người dạy bảo hần, em đã lập tức chạy đến đây khởi binh vấn tội, hãy nhớ rõ em là vợ của anh! Vì người ngoài mà muốn tranh cãi với anh sao?”

“Anh quả thực không thể nói lý, tại sao anh luôn tự cho là đúng như vậy, có phải sau này tôi gặp những người đàn ông khác, nói chuyện nhiều một chút, anh đều sẽ dạy bảo chút ít phải không?” Vô lại!

“Nếu như vậy có thể khiến em nhớ kỹ, có gì không thể chứ!”

“Đường Diệc Diễm!” Tôi tức giận đến nổi cả người phát run, tại sao đến hôm nay tôi mới hiểu được, căn bản không nên đối với hần có một chút mềm lòng, hần từ đầu tới cuối đều là ma quỷ! Là ác ma!

“Được lắm, bây giờ tôi sẽ đi, xem anh có bản lĩnh gì!” Tôi không cam lòng yếu thế, bỏ đi, phần nộ nhìn hần chăm chăm.

“Diệp Sương Phi, chỉ cần em dám làm, tôi dám thay em cắt sạch mấy cái đuôi!”

“Đường Diệc Diễm, anh vô sỉ!” Biết hần tuyệt đối không nói đùa. “Được, Đường Diệc Diễm, sau này tôi sẽ vĩnh viễn làm như câm điếc, như nguyện vọng của anh!”

“Không sao cả, em muốn như thế nào đều được!”

Đủ, tất cả đều đủ!

Người một nhà không nói gì ngồi cùng nhau, tự động ăn cơm, chỉ có thanh âm nha nha ngẫu nhiên của Tinh Vũ mới làm cho không khí tĩnh mịch có chút sức sống, tôi thường dừng lại đút cơm cho Tinh Vũ, thằng bé hiện tại đã có thể nuốt một ít thức ăn cứng, cũng bắt đầu nói nhiều hơn, miệng y y nha nha nói thứ ngôn ngữ không ai hiểu. Sau ngày tranh cãi đó, tôi làm theo những gì tôi đã nói, tôi không cùng Đường Diệc Diễm nói một câu, chúng tôi tựa như hai người xa lạ không quen biết, tuy rằng ở cùng tầng, cùng nhau ăn cơm, sống cùng nhau, ngủ trên cùng một chiếc giường, thân thể dây dưa, nhưng đã dựng một bức tường thật lớn giữa hai trái tim.

Ngôi nhà này vĩnh viễn trải rộng bầu không khí áp lực.

Từng khát khao cuộc sống tốt đẹp, mà giờ đã trở nên không có ý nghĩa.

Tôi ôm Đường Tinh Vũ đứng trên sân thượng, phong cảnh bên ngoài đẹp đẽ, gió nhẹ ảm áp. Bởi vì tiền tài, bởi vì Đường Diệc Diễm, hôm nay tôi có thể đứng ở chỗ này, toàn thân cao thấp đều là đồ cao cấp do hần mua cho, ngay cả con trong lòng cũng vậy, vô tình, tôi đã thành con rối của hần, trước đó, vất vả như vậy muốn cùng nhau ở một chỗ, mà hiện tại... Sau khi tất cả dần phơi bày, mọi thứ trở nên đau khổ quá, cuộc sống... còn có ý nghĩa gì?

Diệp Sương Phi, mày rút cuộc là cái gì, mày rút cuộc muốn thế nào? Đã bị lạc, rút cuộc tìm không thấy! Tìm không thấy chính mình!

Dựa vào Đường Diệc Diễm, tôi mới có thể tồn tại, phải gắn liền với hần, với sự lựa chọn này!

Hôm nay chính là sự trừng phạt ông trời dành cho chúng tôi!

Tinh Vũ, con mau lớn lên đi, mẹ chỉ muốn nhìn thấy con khỏe mạnh, vui vẻ trưởng thành!

Mẹ... Mẹ chỉ có con!

Tôi ôm chặt con, lặng lẽ khóc, không chế không được sự run rẩy của thân thể, có thể thế nào, rút cuộc muốn thế nào mới có thể giải thoát? Thật sự quá mệt mỏi, khiến cuộc sống biến thành bi ai, sao vẫn còn sống? Trước đây tôi cũng từng nghĩ đến cái chết, nhưng bởi vì ba mẹ, bởi vì không cam lòng, mà bây giờ, vướng bận càng nhiều, tôi biết giải thoát như thế nào đây? Tất cả những điều này có thể nói là do tôi gieo gió gặt bão không?

“Thiếu phu nhân!” Người giúp việc gọi, tôi quay đầu, che giấu sự bị thương trên mặt. “Vú Trương?”

“Thiếu phu nhân!” Vú Trương co quắp liếc tôi một cái. “Phu nhân... Thật ra tôi...”

“Vú Trương, thấy bác tận tâm chiếu cố Tinh Vũ, tôi đã sớm xem bác như người một nhà, có gì cứ nói!” Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi muốn nói lại thôi của bác ấy, bác ấy băn khoăn điều gì, muốn nói cho tôi biết chuyện gì sao?

Hiện tại còn có cái gì có thể làm tôi kinh ngạc chứ? Đường Diệc Diễm đã sớm khiến cho trái tim của tôi trở nên nguội lạnh!

“Thiếu gia... Thiếu gia... Thiếu phu nhân!” Vú Trương nhất thời kích động không thôi, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt tôi, nước mắt rơi đầy mặt.

“Vú Trương!” Tôi hoảng hốt, vội vàng muốn đỡ bác ấy dậy, nhưng vì trong lòng có con, chỉ có thể lo lắng nhìn bác ấy. “Bác cứ đứng lên rồi nói Vú Trương!”

“Phu nhân... chuyện này... thật ra... Tôi thật sự không còn cách nào, thiếu gia... thiếu gia... Mỗi ngày, mỗi ngày, thiếu gia đều bảo tôi nấu chè hạt sen cho thiếu phu nhân... Chè hạt sen...!” Vũ Trương dứt quãng nói, không ngừng nức nở.

Chè hạt sen? Trái tim tôi trầm xuống, trực giác biết Vũ Trương muốn nói chuyện gì, tôi cũng sợ ở đó, quên cả nhúc nhích.

“Phu nhân, thiếu gia bảo tôi mỗi ngày bỏ một ít thuốc bột trong chè hạt sen của phu nhân... Máy hôm trước, tôi không nhìn được, cầm thuốc bột đi kiểm tra... Kết quả... Bác sĩ nói cho tôi biết, nếu trường kỳ dùng loại thuốc này sẽ làm tinh thần con người trở nên uể oải, thậm chí là... Là...”

“Là... Não bộ bị tổn thương... Mất trí nhớ!” Vũ Trương nghẹn ngào nói xong, sớm đã khóc không thành tiếng. “Tôi đã lớn tuổi, có thể nào tạo nghiệt như thế!”

Thuốc tinh thần? Mất trí nhớ?

Như thế nào... Như thế nào ... Não bộ đã bị tổn thương?

... Đường Diệc Diễm, hần muốn thế nào? Hần thế dám...!

Thật là bất khả tư nghị, thật là điên cuồng! Đường Diệc Diễm, đây là cách của hần, bây giờ ngay cả tư tưởng của tôi, hần cũng muốn khống chế sao? Ha ha ha... Thật sự rất buồn cười... Buồn cười! Hần thà rằng yêu một khối thân thể không có linh hồn ư?

“Vũ Trương, mang chè hạt sen tới đi! Nếu không, sẽ bị thiếu gia phát hiện!” Lát sau, tôi bình tĩnh nói, làm bộ như sự việc không liên quan đến mình. Được rồi, muốn thế nào sẽ thế ấy! Tôi đã không thể thoát khỏi, sao không thuận theo!

“Nhưng phu nhân!”

“Đi đi!”

Tôi bung chè hạt sen, gõ cửa thư phòng.

“Vào đi!” Giọng nói lạnh như băng.

Tôi mở cửa phòng. Thấy tôi, Đường Diệc Diễm rõ ràng là lắp bắp kinh hãi, thậm chí quên cả buông bút trong tay. Hần nhìn tôi, ánh mắt đánh giá nhìn đến bát chè tôi bung trên tay, quai dĩa lóe ra một chút.

Tôi buồn cười mím môi, thong thả đi đến trước mặt Đường Diệc Diễm, ngồi xuống ghế sôphá, nhìn hần, yên lặng bung bát chè hạt sen lên, ngửa đầu, tay khẽ nâng, đưa chè hạt sen đến bên miệng, một giọt cũng không chừa, từ đầu tới cuối tôi đều nhìn hần, cười.

Đường Diệc Diễm, cảm ơn “đại lễ” của anh!

Thân mình Đường Diệc Diễm run lên một chút, ánh mắt nhìn tôi lóe ra. Thế nào, hần cũng biết áy náy sao? Lúc sai người khác làm chuyện tàn nhẫn kia, sao hần không có cảm giác? Chẳng trách, hần chưa bao giờ nhìn tôi ăn chè hạt sen! Hóa ra, hần cũng sợ, sợ tận mắt thấy tôi bị hần từng bước một hủy hoại như thế nào.

Đặt chén lên bàn, tôi vẫn nhìn chằm chằm Đường Diệc Diễm, cũng không nói một câu, thấy khoé miệng của hần hơi run rẩy: “Em có việc gì à?”

Tôi hừ lạnh, không trả lời, đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

“Diệp Sương Phi!” Phía sau, giọng Đường Diệc Diễm run nhẹ. Nhưng tôi không quay đầu, bước đi thật nhanh, Đường Diệc Diễm, tôi sẽ như anh mong muốn, từng bước từng bước hủy diệt chính mình!

Từ lần đó, Đường Diệc Diễm không còn sai Vũ Trương nấu chè cho tôi nữa, là lương tâm trời dậy, hay là lại thay đổi mưu kế, tôi cũng không muốn biết. Không sao cả, muốn như thế nào cũng được! Cuộc sống không có chờ đợi, làm sao còn hơi sức để ý cái gì là đau khổ?

Hôm nay, nhận được điện thoại của mẹ, tôi vội vã chạy tới trại an dưỡng của Đường Ti Lễ, nghe giọng của mẹ dường như rất gấp, dường như đã xảy ra chuyện gì. Lúc mang túi đi ngang qua thư phòng, nghe bên trong truyền ra thanh âm, tôi dừng chân lại, cửa thư phòng hé mở một chút, Đường Diệc Diễm hôm nay không đến công ty ư? Sao hần lại tự tin như vậy, cửa cũng không khóa? Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra, nhìn trên màn hình xuất hiện khuôn mặt tôi đã quá quen thuộc, Giang Minh!

Trên màn hình hiện rõ khuôn mặt của Giang Minh, còn Đường Diệc Diễm đang quay lưng về phía tôi, ngồi trên sôphá cầm điều khiển, tiếng nói rõ ràng của Giang Minh từ trong TV truyền đến.

Lúc trước nói cái gì tôi không biết, nhưng cuối cùng tôi vẫn tỉnh táo nghe được thanh âm như nguyên rủa của Giang Minh.

“Đường Diệc Diễm, một ngày nào đó, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá tất cả, ta sẽ báo thù cho Qua Nhan, các người hãy chờ đó, các người vĩnh viễn sẽ không hạnh phúc!”

Không đợi hần nói xong những lời còn lại, Đường Diệc Diễm đã phẫn nộ đứng dậy, nhanh chóng cầm điều khiển ném về phía bức tường.

Vinh viễn sẽ không hạnh phúc! Đúng vậy, chúng tôi đã sớm không có hạnh phúc. Còn cần phải lo lắng về lời nguyên rủa của hấn hay sao? Giang Minh, hấn muốn làm gì, phải báo thù như thế nào, tôi đã không quan tâm. Ngay từ đầu, trận tranh đấu này đã không thể chấm dứt. Có lẽ họ sẽ lại lục đục giống như trước, nhưng không tính toán đã làm tổn thương biết bao nhiêu người, bởi vì trong trận chiến của họ, tất cả mọi người đều phải hy sinh, trừ tôi, mạng sống này, ai muốn, tôi đều sẵn sàng cho!

Tôi buồn cười lắc đầu, nhẹ nhàng khép cửa lại, một chút cũng không thêm để ý bên trong long trời lở đất. Tôi nhìn đồng hồ, nguy rồi, muộn mất, mẹ nhất định đang sốt ruột chờ!

Tôi vội vàng xuống lầu, gọi một chiếc xe taxi. Đúng vậy, cũng không để ý thì sợ gì báo thù, cho dù Giang Minh hết hy vọng, còn có nhiều Giang Minh khác muốn lật đổ Đường Diệc Diễm, hấn một ngày còn đứng ở vị trí hôm nay, chiến tranh một ngày sẽ không chấm dứt! Đúng rồi, còn cả Phác Mĩ Thiện, vị hôn thê trước kia của Đường Diệc Diễm, tôi nghĩ cô ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ! Hiện tại vẫn không thấy động tĩnh, chỉ sợ cũng là chờ cơ hội để đánh trả, giống như Đường Diệc Diễm trăm phương ngàn kế đoạt lấy tập đoàn của ông mình trong ba năm, giống như Giang Minh dùng bề ngoài như bất cần đời để che giấu dã tâm của mình.

Cho nên, Giang Minh, báo thù cũng tốt, tranh đấu cũng thế, tôi không để ý!

Cho dù hấn có thể đoạt lại tất cả thì thế nào, điều đó cũng không quan trọng nữa, tranh đấu này thực sự đã không còn là chuyện liên quan đến tôi!

Đi tới trại an dưỡng, tôi lập tức nghe thấy sự ồn ào bên trong, một đám người đang khấn trương, còn y tá, bác sĩ cũng ở trong đó, xảy ra chuyện gì rồi? Tôi cuống quýt tìm Đường mẫu, lo lắng gọi điện thoại.

“Tiểu Phi!” Phía sau vang lên tiếng gọi của Đường mẫu

“Mẹ!” Tôi xoay người, lập tức nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Đường mẫu, tập tễnh bước về phía tôi.

“Mẹ... sao vậy?”

“Cậu... Cậu... Vừa rồi... Vừa rồi cậu...” Đường mẫu thờ hồn hển, nói còn chưa hết, nước mắt đã rơi xuống.

“Cậu không biết làm sao, bỗng nhiên phát điên. Mẹ rất sợ, lại không biết....

“Con biết rồi, mẹ đừng lo lắng, chúng ta đi tìm trước đã!” Tôi trấn an Đường mẫu, bà dẫn tôi đến phòng bệnh, từ xa chợt nghe thấy tiếng kêu gào, còn cả bác sĩ và y tá bối rối ra ra vào vào.

Đến gần, bốn năm người đang ba chân bốn cẳng cột Đường Ti Lễ vào trên giường, Đường Ti Lễ bị trói, liều mạng giãy dụa, khản cự, hai mắt đỏ bừng, gào thét, tru lên!

“Dừng tay, dừng tay, các người dừng tay, buông cô ấy ra!” Đường Ti Lễ tê tâm liệt phế kêu thét, ánh mắt kích động. Đôi mắt sung đỏ ràn rụa nước mắt, máu chảy đầy tay hấn cũng không buông tha, vẫn găm rú. “Buông cô ấy ra, buông cô ấy ra... Không... Không!”

Tôi đương nhiên biết hấn nhìn thấy gì, con ác mộng cả đời của hấn.

Bác sĩ ấn cánh tay của hấn, muốn tiêm cho hấn một mũi thuốc an thần, nhưng lại lần lượt bị hấn phản kháng đá văng ra. Hấn càng không ngừng kêu gào, bộ dáng thê lương làm cho người xem không khỏi đau lòng chua xót.

Biết rõ hấn không đáng được thông cảm, nhưng hiện tại, tôi vẫn không thể không rơi nước mắt, đúng vậy, tra tấn lớn nhất trong đời người không ngừng lặp lại, con ác mộng khủng khiếp nhất của mình.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi!” Đường mẫu nhìn bộ dáng của em trai mình, khóc không thành tiếng, thân mình vô lực dựa vào tôi. Tôi ôm chặt thân thể của bà, an ủi bà, chính tôi cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng của Đường Ti Lễ, đành nhắm mắt lại.

Toàn bộ kéo dài hơn nửa giờ, bác sĩ mới thuận lợi tiêm thuốc an thần cho Đường Ti Lễ. Nhìn hấn lặng lẽ nằm trên giường, ánh mắt trở nên ngây dại.

Thật ra có đôi khi, nhớ rõ sự thật cũng không phải là một chuyện tốt. Ít nhất đối với Đường Ti Lễ, đối với tôi cũng vậy!

“Tiểu Phi, mẹ thật sự bắt đầu do dự, có lẽ thật sự không cần chữa trị hoàn toàn cho cậu, nhưng...” Đường mẫu ngồi bên cạnh tôi thì thào nói. “Hiện tại phải làm sao bây giờ, bác sĩ nói, ban đầu mất trí nhớ, nhưng bây giờ lại bắt đầu làm cho cậu ấy có khuynh hướng bạo lực, điều này chúng ta cũng không ngờ đến, hôm nay qua đi, không biết ngày sau sẽ thế nào...”

“Mẹ!” Tôi cũng không biết phải an ủi bà như thế nào, thực sự, đây là một vấn đề nan giải. Phục hồi như cũ có lẽ đối với Đường Ti Lễ thực sự quá đau đớn. Trong khi đó, tuy rằng điên dại làm cho những người bên cạnh hấn khó chịu, nhưng hấn sẽ không đau khổ!

“Mẹ, cứ thuận theo tự nhiên thôi!” Hiện tại, hãy để cho ông trời quyết định đi!

Đường mẫu khẽ gật đầu, lau nước mắt nơi khóe mắt. “Tiểu Phi, cảm ơn con!”

“Mẹ, chúng ta là người một nhà, cần gì phải khách sáo như vậy? Mẹ mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi, con sẽ tạm thời chăm sóc cậu!” Tôi nhìn Đường Ti Lễ, đưa Đường mẫu đến nghỉ ngơi ở một phòng bệnh chăm sóc đặc biệt khác.

“Nhưng... về muộn, Diệc Diễm có thể hay không...”

“Không sao, mẹ trước nghỉ ngơi một chút đi!” Tôi đỡ bà lên giường, đắp chăn cho bà.

Đường như là quá mệt mỏi, một lát sau, Đường mẫu nặng nề ngủ, tôi thở dài, lặng lẽ ngồi một bên, lấy di động gọi điện về nhà, nói với vú Trương, tôi cùng bạn học ăn cơm chiều, cũng không đợi sự đồng ý của Đường Diễm đã cúp máy, không muốn bận khoản nhiều như vậy, hẳn sẽ cáu giận, sẽ miên man suy nghĩ, chẳng nào buổi tối cũng gặp, đến lúc đó nói sau cũng được!

Cúp máy, tôi cảm giác được một đạo ánh mắt cực nóng, vội ngẩng đầu, Đường Ti Lễ đang nhìn tôi, ánh mắt kia... nhìn thẳng vào ánh mắt ấy khiến cho tôi cảm thấy rung mình. Là run rẩy, ánh mắt hẳn không giống vừa rồi, mà là chuyên chú nhìn tôi, sáng ngời, thậm chí, tôi có cảm giác hẳn đã trở lại là Đường Ti Lễ của trước đây, loại cảm giác này... Tôi nhủ mi nhìn Đường Ti Lễ, hô hấp trở nên dồn dập, hẳn... hẳn.

“Diệp Suong Phi!” Quà nhiên, Đường Ti Lễ phun ra vài từ, thân thể của tôi run lên, e sợ nhìn hẳn.

“Diệp Suong Phi, Diệp Suong Phi!” Hẳn không ngừng lặp lại tên tôi, giống như ma chú. Tôi đứng lên, hoảng sợ nhìn hẳn, hẳn vẫn tiếp tục nói: “Diệp Suong Phi... Diệp Suong Phi...” Tiếng nói dần dần trở nên nhanh hơn, càng không ngừng vờn quanh tai, làm tôi choáng váng!

Đừng gọi, không cần gọi! Tôi bịt tai lại. Ánh mắt Đường Ti Lễ lại bắt đầu trở nên điên loạn, những từ trong miệng hẳn ban đầu là rõ ràng, giờ đã bắt đầu trở nên mơ hồ, từ hồ hết biến thành thi thảo. Cuối cùng, sự âm hàn trên mặt hẳn rút đi, biến thành biểu tình hề hề đáng thương, nước mắt đảo quanh, giống đứa trẻ bị bắt nạt, vô hại nhìn tôi “Buông ra... Đau quá!” Hẳn mở miệng, giật giật khuỷu tay bị trói. “Đau quá, đau quá!”

Tôi thật sự hoang mang, hẳn rốt cuộc là hồi phục, hay là nghiêm trọng hơn? Tôi phòng bị nhìn hẳn, biểu tình của Đường Ti Lễ làm cho người ta thương hại, hẳn không ngừng muốn cời dây trói ở khuỷu tay, tiếng kêu khe khẽ mà đau đớn. Tôi nghĩ có lẽ hẳn thật sự rất khó chịu. Trước kia, hẳn không giống đứa nhỏ, làm sao có thể đánh lừa?

Tôi ngờ vực nhìn hẳn thật lâu, xác định là hẳn không giả ngây giả dại, mới cời bỏ dây thừng trói chân tay của hẳn.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài!” Đường Ti Lễ vừa được tự do tay chân, bèn chỉ ra bên ngoài bệnh viện, muốn đi ra ngoài một chút.

Đi ra ngoài? Nhưng vừa rồi hẳn còn... nhớ rõ bác sĩ vừa mới cảnh báo, nói tính cách bây giờ của hẳn có phần nguy hiểm, vẫn là không nên mạo hiểm thì tốt hơn.

“Hiện tại không thể đi đâu, bằng không y tá sẽ trói ông lại!”

“Tôi không muốn!” Đường Ti Lễ lập tức sợ tới mức vung tay lên, ngoan ngoãn lui vào giường. “Không đi ra, không đi ra!”

“Vậy mới đúng!” Nhìn bộ dáng giống trẻ con của hẳn, tôi lắc đầu, dùng khăn tay xoa xoa khuỷu tay sưng đỏ của hẳn. Thật là thiên biến vạn hóa, chúng tôi từng có thù hận sâu như biển, hiện tại lại ở chung? Không cần quá cố chấp!

Đường Ti Lễ ở trên giường nhàn nhã nao loạn một hồi, không biết có phải tác dụng của thuốc an thần hay không, hẳn bắt đầu ngáp liên tục, toàn bộ thân mình cao lớn cuộn lại ở trên giường. “Nước, uống nước!” Hẳn chỉ vào bình nước bên cạnh tôi, tôi xoay người rót nước cho hẳn. Thật sự giống như một đứa nhỏ!

Tôi cười, xoay người lại, không biết khi nào thì Đường Ti Lễ ở trên giường đã đi tới bên cạnh tôi, mà ánh mắt của hẳn...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 25

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Giọng ồm ồm của Đường Ti Lễ rít gào bên tai tôi. Hơi thở nóng bỏng phả trên mặt tôi. Hẳn kèm chặt hai bên người tôi, một đường xuyên thẳng qua hành lang gấp khúc, đi tới tầng cao nhất.

Tôi cảm giác được một chút lạnh lẽo ở cổ, có cái gì đó chậm rãi chảy xuống mang theo cảm giác đau đớn, nhưng vẫn không bằng nỗi đau như có ngàn vạn vết dao cứa vào tim. Tôi chết lặng, từ từ nhắm hai mắt lại, không khóc nháo, không kêu gào, để mặc người đàn ông phía sau mình điên cuồng bóp chặt bả vai, một tay khác của hẳn cầm dao kề sát cổ tôi. Máu dọc theo lưỡi dao lạnh lẽo chảy dài, rồi lại theo tay hẳn từng giọt từng giọt rơi xuống...

Cho dù bây giờ hẳn không giết tôi, thì không lâu nữa, tôi cũng sẽ chết vì mất quá nhiều máu, hoặc là, hẳn chỉ cần cử động một chút, trực tiếp cắt vào động mạch cổ, tôi sẽ chết càng nhanh hơn.

Đề tôi được giải thoát, đề linh hồn tôi có thể yên bình!

Tôi bất cần, lạnh lùng nhìn đám người đang kinh sợ ở trước mặt. Họ nhìn tôi bằng sự thương cảm, muốn tới gần, muốn khuyên can, rồi cả lo âu, kinh hãi. Những biểu tình đó lần lượt xuất hiện trên mặt họ.

Nhưng họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì người đàn ông đang kèm chặt bên người tôi là kẻ điên. Trong mắt hắn luôn ánh lên cái nhìn của người tâm thần, nói năng lộn xộn, một kẻ điên thực sự!

“Tuyệt đối đừng làm thế, anh bình tĩnh một chút, anh nhìn cho kĩ, cô ấy không phải là người anh muốn tìm sao, từ từ nào!” Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng cẩn thận dò dành, ý đồ muốn lừa gạt người đàn ông phía sau tôi. Đường Ti Lễ bỗng nhiên ngăn người, giống như đang tự hỏi, đầu nghiêng sang một bên, tay khẽ nhấc lên, lưỡi dao vô tình xẹt qua mặt tôi.

“A!” Tất cả đều kinh hãi kêu to. Cả đám người nín thở, sợ hãi trừng lớn mắt, tay cứng ngắc vươn ra giữa không trung, không dám nhúc nhích.

Thật... buồn cười!

Khoé miệng tôi từ từ kéo lên, ngực phập phồng một cách kịch liệt, cười không ra tiếng.

Mọi người khiếp sợ nhìn tôi, ánh mắt như đang muốn hỏi, tôi không phải là bị dọa cho choáng váng rồi đấy chứ?

Ngốc! Nếu tôi thật sự ngốc thì tốt biết bao. Hoặc là tôi bị điên giống như người đàn ông phía sau này. Như vậy, tôi sẽ không cần phải đau khổ đối diện với tất cả tội ác.

Nhưng không thể, tôi vô cùng tỉnh táo, thấy rõ ràng mọi thứ.

Sau lưng, hắn bắt đầu kéo tôi di chuyển lùi lại. Những tiếng kêu sợ hãi từ bốn phía nổi lên.

Tôi biết rõ tại sao. Phía sau chính là vực thẳm, là cái chết!

Tầng sáu, so với những toà nhà cao chót vót thì quả là thấp, nhưng cũng quá đủ để làm cho người ta ngã chết!

“Ha ha ha ha!” Đường Ti Lễ bắt đầu cười ngậy dại, từng bước lui về phía sau.

“Ta muốn bay, ta muốn bay...”

“Đừng như vậy, anh nghe này!”

“Lại đây đi, lại đây!”

Đường Ti Lễ chợt dừng thêm sức, tôi đã bắt đầu cảm giác được những trận gió đang thổi mạnh ở đằng sau. Chúng tôi từng bước lùi về, bọn họ lại từng bước tới gần.

“Anh hãy nghe tôi nói, phía sau rất nguy hiểm, chúng ta xuống dưới lầu bay, xuống dưới lầu nhé!” Bác sĩ lại dang rộng hai tay làm tư thế trấn an, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Nhưng ông ta hình như đã quên, người này là kẻ điên, sao có thể hiểu được lời khuyên của ông ta. Hơn nữa, ở mặt đất làm sao bay nổi, chỉ có ở chỗ cao, ở chỗ cao mới có thể giương cánh bay xa.

Đường Ti Lễ vẫn tiếp tục lao đảo lùi ra sau. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi tử thần tuyên án.

“A!” Đó là tiếng kêu sợ hãi, vụn vụn. Đường Ti Lễ ở phía sau đã nhanh chóng đặt tôi lên thành ban công. Chỉ cần hắn tiến thêm một chút nữa, tôi cũng sẽ ngã xuống theo hắn.

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, không dám tới gần. Bởi vì họ biết, một khi tới gần sẽ chỉ làm cho chúng tôi chết nhanh hơn.

Lúc này, cùng với tiếng hét chói tai, tôi còn nghe được những tiếng bước chân dồn dập, bối rối, còn có cả tiếng thờ dốt.

Trước cửa nhanh chóng xuất hiện một bóng người quen thuộc. Hắn đứng ở đó nhìn tôi, không dám thờ. Ánh mắt tròn to chứa đầy sự sợ hãi, trong mắt đều là bối rối. Hắn tới gần, cả người phát run.

Tôi chưa xót cười, nhìn hắn, dờ dặt khép mắt lại.

“A, đến đây, đến a! Sự xuất hiện của hắn làm cho Đường Ti Lễ lập tức trở nên kích động, tăng thêm lực, siết chặt lấy tay tôi, thân mình loạng choạng.

Sau đó là những tiếng hét chói tai. Hắn lại càng gấp, vươn tay ra như muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng lại bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của tôi.

“Không! Đừng!” Hắn dùng ánh mắt cầu xin hướng về phía tôi, từng bước tiến lại gần.

Vô dụng thôi! Tôi buồn bã cười, lạnh lùng liếc hắt một cái. Nếu hắt đã tới đây, vậy thì kết thúc mọi thứ đi. Kết thúc tất cả trước mặt hắt!

Hãy chăm sóc tốt cho Tinh Vũ! Trong khoảnh khắc cuối cùng, tôi nhẹ nhàng mấp máy khóe miệng, yên lặng hướng về phía Đường Diệc Diễm, tiếp theo, tôi biểu lộ với hắt những cảm xúc đã rất lâu rồi tôi không biểu lộ, ấm áp nhất, chân thành nhất, nở một nụ cười thật hạnh phúc, không có bi thương.

“Không!” Khi tôi xoay người thả mình nhảy xuống, phía sau vang lên tiếng kêu tê liệt, đau đớn.

Tôi bình tĩnh nhắm mắt lại, thong dong ngã người ra sau. Đã xong, tất cả mọi đau khổ... vĩnh biệt con, vĩnh biệt Đường Diệc Diễm!

“Không!”

Một đôi tay giật mạnh lấy thân thể tôi, tôi vội mở mắt ra, trừng lớn, phía trên, Đường Diệc Diễm đang gắt gao bắt lấy khuỷu tay của tôi, tay kia gian nan túm chặt lan can, không chịu buông, bởi vì cố sức mà gân xanh trên mặt hiện rõ, mà sau lưng, Đường Ti Lễ đang chậm rãi gờ dao lên.

Dao... loé lên ánh sáng chói mắt!

“Buông tay mau!” Tôi hướng về phía Đường Diệc Diễm hô to: “Phía sau!”

Đường Diệc Diễm thậm chí còn không thèm quay đầu, gắng hết sức kéo tôi lên...

Tại sao hắt không né, dao sắp đâm đến...

“Đừng!” Mắt nhìn thấy dao xẹt qua không trung tạo nên một đường cong lạnh như băng, ngay sau đó hạ xuống. Tôi sợ tới mức thét chói tai, nhắm mắt lại.

“Ba!” Đó là âm thanh của cái gì đó bị đâm, tôi nhắm mắt lại nhưng lại bị thứ gì đó che phủ, mang theo mùi vị của máu bay vào trong mũi. Tôi lập tức mở mắt ra, bị hình ảnh trước mắt làm cho hoảng sợ đến ngây người. Trước mặt, thân mình Đường Diệc Diễm che ở trên đỉnh đầu của tôi, máu tươi đỏ sẫm theo lưng hắt chảy xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ cả quần áo, phía sau, Đường Ti Lễ dùng bộ mặt dữ tợn nghiêng răng nghiêng lợi nắm chuôi dao còn đang cắm trên lưng Đường Diệc Diễm, thần trí bất ổn khẽ thì thào.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!” Tôi kinh hoàng hô lên, lệ rơi đầy mặt, mồ hôi còn lưu lại trên trán hắt rớt xuống khuôn mặt tôi, chua xót, nhưng phía sau như vậy mà hắt vẫn còn không chịu buông tay, gắt gao cắn khớp hàm, dùng hết toàn lực kéo tôi lên. Chờ đến khi chân tôi vừa chạm đất, hắt lập tức kiệt sức ngã xuống.

“Diệc Diễm!” Tôi đỡ lấy thân mình đang trượt xuống của hắt, máu tươi lập tức nhuộm đỏ cả tay tôi. “Diệc Diễm! Diệc Diễm!”

“Hung thủ! Đã chết, ha ha ha... ha ha ha ha...” Ngay khi Đường Diệc Diễm ngã xuống, Đường Ti Lễ cũng rút dao ra, máu càng tuôn xối xả, tôi vừa khóc vừa ôm thân mình Đường Diệc Diễm. “Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Đường Ti Lễ dường như nổi cơn điên hướng về phía chúng tôi đánh tới, tôi ra sức ngăn chặn, giằng co với hắt.

Ngay tại thời khắc đó, bác sĩ thừa cơ vọt lên, vài người khác vội giữ Đường Ti Lễ đang điên cuồng lại. Hắt vẫn tiếp tục điên cuồng mà la to, gào gào.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!” Tôi không ngừng gọi tên Đường Diệc Diễm, hắt nằm trong lòng tôi, nhìn tôi, cười một cách suy yếu: “Em rồi cuộc đã chịu gọi anh rồi!”

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!” Ngốc quá, tại sao lại ngốc như vậy, rõ ràng đã biết, rõ ràng biết em hận anh, tại sao còn đối xử tốt với em như vậy, tại sao!

“Bác sĩ, bác sĩ!” Tôi khóc hô, gắt gao ôm Đường Diệc Diễm, bác sĩ đang kìm giữ Đường Ti Lễ lập tức chạy đến bên người chúng tôi, ba chân bốn cẳng nâng thân mình Đường Diệc Diễm lên.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!” Tôi gắt gao theo sát bên người Đường Diệc Diễm, lo lắng gọi, nước mắt mờ hồ trong mắt tôi.

“Duyệt Vũ... Duyệt Duyệt...” Tiếng nói của Đường Diệc Diễm dần dần trở nên vô lực, nhưng hắt vẫn gắt gao nắm lấy tay tôi.

“...Anh trả bọn họ, đều trả hết, không cần tiếp tục...” Tiếng của hắt càng ngày càng trở nên nhỏ hơn.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm...” Tôi lớn tiếng hô, trơ mắt nhìn Đường Diệc Diễm khép mắt lại. “Không... Không... Diệc Diễm!”

“Diệc Diễm!” Tôi theo bên cạnh cáng, gắt gao nắm tay Đường Diệc Diễm, trên người, trên tay tất cả đều là máu của hắt, nhìn thấy ghê người, tôi lo lắng la lên, khóc rống, chạy, chạy, dưới chân bỗng nhiên trở nên run rẩy, một trận đau đớn cùng cực bắt đầu lan tràn khắp cơ thể tôi...

Trước khi té xỉu, tôi mơ hồ nhìn thấy bóng Đường mẩu đi nhanh về phía tôi, đau đau quá, đau kịch liệt. Một khắc trước khi ngã xuống, tôi cảm giác được cơ thể nhu nhuyễn của mình trượt mạnh, tiếp theo, cơ thể truyền đến những cơn đau kịch liệt, tôi chỉ nghe được những tiếng kêu bối rối truyền đến bên tai.

“Bác sĩ, có người ngã xuống lâu!”

“Tiểu Phỉ”

Nằm xuống nền đất, trên trán có thứ chất lỏng ấm áp lưu lại, đầu càng đau dữ dội, tựa như bị xé rách, trước mắt tối đen. Cuối cùng tôi không còn nghe được bất cứ thanh âm nào nữa...

“Hô hấp, hô hấp!” Bên tai là những âm thanh hỗn độn, đầu đau quá, đau quá. Tôi liều mạng muốn mở to mắt, nhưng lại vẫn bất lực, chỉ nghe thấy những tiếng vang không ngừng truyền đến bên tai, tiếng kêu la đầy trống rỗng, thanh âm hỗn loạn lạnh như băng của máy móc...

“Truyền máu, tiếp thêm máu!”

“Bác sĩ, huyết áp đang giảm xuống, tim đập rất chậm!”

“Máy tạo nhịp tim, chuẩn bị!”

“Vâng”

“Huyết áp 60, tim đập không ổn!”

“Lại một lần nữa!”

“Vâng”

Ồn quá, thật ồn ào! Tại sao lại ồn như vậy!

Rốt cuộc, tôi mở mắt, chậm rãi lướt qua nơi phát ra tiếng ồn, cách đó không xa, phòng giải phẫu còn chưa kịp ngăn ở bên kia, Đường Diệc Diễm đang được đeo ống thở, bác sĩ cầm trên tay máy tạo nhịp tim lần lượt đánh trên người hắn, thân mình hắn dường như đã hư thoát, dần suy yếu.

“Diệc... Diệc...” Tôi muốn vươn tay ra, muốn gọi tên hắn, nhưng như thế nào cũng không thể, chỉ biết rót nước mắt. Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn thân mình Đường Diệc Diễm lần lượt hạ xuống thật mạnh. Trên màn hình, đường cong biểu trưng cho nhịp tim của hắn đang dần chạy thành một đường thẳng.

Không, không... Diệc Diễm... Tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại! Đừng chết, không được chết! Tuy rằng em hận anh, nhưng em thà rằng chính mình chết đi, cũng không mong anh sẽ gặp chuyện không may!

Cho đến bây giờ, đau khổ đều là bởi vì em yêu anh, oán hận anh đến như vậy, nhưng lại yêu anh quá sâu đậm, yêu người làm tổn thương chính bản thân em!

Diệc Diễm... Diệc Diễm!

“Tiểu thư, tiểu thư!” Có vài bóng người thấp thoáng trước mắt tôi, nhưng ánh mắt của tôi lại thẳng tắp nhìn về vị trí của Đường Diệc Diễm.

“Tiểu thư... Tiểu thư...”

“Hô hấp, hô hấp...” Hô hấp? Là ai đang gọi tôi? Bảo tôi hô hấp?

Đúng vậy, tại sao lại cảm thấy lạnh thế này, tại sao tất cả dường như đều trở nên nhẹ bẫng, tại sao lại cảm thấy mờ mịt.

“Bác sĩ, cô ấy mở to mắt, nhưng không hiểu tại sao vẫn không có phản ứng?”

“Bác sĩ, huyết áp đã hạ xuống mức thấp nhất!”

“Tăng áp!”

Vì cái gì, càng ngày càng lạnh, dần dần, tai không còn nghe được bất cứ âm thanh nào nữa, chỉ có ong ong không ngừng, thân thể dường như trở nên thật nhẹ. Thậm chí tôi bắt đầu cảm giác được linh hồn không chịu khống chế muốn thoát ly thể xác.

Đúng vậy, sao tôi lại quên, sao lại quên mất, lúc giằng co với Đường Ti Lễ, hắn đã đâm một nhát rất sâu bên hông tôi, nhưng tôi không mở miệng, chỉ quan tâm đến Đường Diệc Diễm, hơn nữa lúc lăn từ trên lầu xuống, đầu tôi cũng bị va đập mạnh! Đúng vậy, bác sĩ đang bảo tôi hô hấp, không ngừng bảo tôi, gọi tôi. Nhưng tôi nghe không được, bắt đầu nghe không rõ ràng nữa.

Thứ gì đó trước mắt cũng bắt đầu biến thành một mảnh sương trắng đục ngầu, vô số khuôn mặt quen thuộc xuất hiện chớp nhoáng rồi lại biến mất trước mắt tôi.

Tôi cố gắng nhìn rõ, nhưng tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, bóng đen dần dần bao phủ, giây cuối cùng, tôi rốt cuộc cũng nghe được tiếng tim đập, ngay khi tưởng rằng cái gì cũng không thể nghe được nữa, lại truyền đến được tiếng nói không tưởng. “Sống lại rồi, sống lại rồi, bệnh nhân sống lại rồi!”

Tiếng kêu kinh hãi, thiết bị hiển thị tiếng tim đập nặng nề của Đường Diệc Diễm, một nhịp, lại một nhịp. Lẽ ra nên vui sướng mới đúng, nhưng tại sao, cuối cùng tôi lại nghe được tiếng cảnh báo phát ra từ thiết bị.

“Giọt...” Là ai. Ngừng hô hấp, tôi không còn khí lực để tìm hiểu nữa, tôi biết, hiện tại tôi mệt mỏi quá, rốt cuộc không tài nào mở mắt ra được. Rất muốn ngủ, rất muốn...

Trong đầu đã là một mảnh trắng xóa, không có giới hạn, không tìm thấy điểm cuối, tôi biết, đi qua đó, nhẹ nhàng mà bước vào, luôn luôn có một nơi thật ấm áp đang chờ tôi. Nơi ấm áp, không có đau khổ, chỉ có hạnh phúc!

Đây là cảm giác của cái chết sao? Phải không?

Như vậy...

Diệp Diễm, vĩnh biệt, người đàn ông cùng em đây đưa suốt chín năm!

Em hận anh, nhưng em lại yêu anh nhiều hơn cả, yêu vô cùng!

Xin lỗi anh, hãy để em được giải thoát trước!

“Diệp Diễm, nếu sau này em chết trước, anh sẽ thế nào?”

“Nói bậy, Diệp Sương Phi, anh không cho phép em chết trước anh!”

“Đương Diệp Diễm, anh tưởng anh là thần thánh? Chuyện gì cũng có thể quản sao!”

“Đương nhiên, anh không cho phép em tàn nhẫn như vậy, em biết rõ là anh không thể chịu đựng được, cho nên, không được!”

“Như vậy anh chết trước em thì được sao?”

“Chúng ta cùng nhau chết?”

“Ha ha ha, sao có thể chứ! Chẳng lẽ chúng ta hô 1,2,3, là sẽ chết?”

“Bà xã. Dù sao, anh muốn cả đời này, cả kiếp sau nữa, vĩnh viễn vĩnh viễn đều được cùng em ở một chỗ!”

“Được, ông xã, chúng ta ước định đời đời kiếp kiếp!”

“Đời đời kiếp kiếp...”

Em xin lỗi, Diệp Diễm, xem ra em phải bội ước rồi!

Em nợ anh, vậy thì cứ để em nợ đi, như thế, kiếp sau em mới có thể tìm được anh, tìm được hạnh phúc của chúng ta!

Sau đó...

oOo

Là ai, tôi là ai?

Tôi mê mẩn nhìn người phụ nữ trước mắt. Bà ấy nói, bà ấy là mẹ của tôi. Tôi đại nể ra nhìn bà ấy, nhưng lại không cảm giác được một chút ấm áp của người mẹ. Người phụ nữ này từ sau khi tôi mở mắt ra vẫn luôn canh giữ bên người tôi, khóc, mỗi lần nhìn tôi, hai mắt lại đỏ bừng, có lẽ bà ấy thật sự là mẹ của tôi, nếu không thì sao lại đau khổ như vậy?

Nhưng tôi thật sự không thể nhớ được, cái gì cũng không nhớ. Bao gồm cả bà ấy!

Nhưng bà ấy dường như cũng không hề phiền chán, không sợ phiền phức mà lần lượt nói cho tôi biết những chuyện trước đây, mỗi khi nhìn thấy sự chua xót trong mắt bà, lòng tôi lại dâng lên một sự khó chịu. Nhưng cũng gần như trong nháy mắt, tôi đã nói tôi không biết bản thân mình là ai, cho nên, nỗi buồn kia gần như cũng là bởi vì sự cố gắng của người phụ nữ này! Một người hết sức xa lạ lại kiên trì với tôi.

Sau khi tỉnh lại vài ngày, có rất nhiều người đến thăm tôi, nhưng một người tôi cũng không quen, mỗi một người trong số bọn họ khi nhìn tôi đều mang theo biểu tình quái dị. Trong ánh mắt có kinh ngạc, khiếp sợ, đáng thương, thậm chí là hoài nghi.

Hoài nghi? Hoài nghi tôi làm bộ mất trí nhớ sao? Nhưng tại sao cần phải làm bộ, nhớ không nổi bản thân mình là ai, nhớ không nổi những gì mình đã trải qua, thậm chí không biết mình có phải là người tốt hay không, loại cảm giác này, ai muốn làm bộ đây?

Hôm nay, bác sĩ nói rằng tôi có thể ra ngoài phơi nắng một chút, tỉnh lại cũng đã được hơn mười ngày, tôi rốt cuộc cũng có thể ra khỏi phòng bệnh buồn chán kia, không cần mỗi ngày đối mặt với bốn bức tường trắng.

Bên ngoài, trời xanh, mây trắng, ai mà không thích!

Tôi nhờ mẹ đẩy giúp xe lăn ra hoa viên. Ánh sáng mặt trời làm cho tôi nheo mắt lại, nâng tay lên để che.

Tôi theo bản năng lấy tay ngăn trở tầm nhìn. Cổ mở to mắt, đợi đến khi chậm rãi thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, tôi mới từ từ hạ tay xuống, một bóng người lại gắn lên đỉnh đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mắt... Người đàn ông này... bộ dạng thật đúng là đẹp. Tây trang giày da, ngũ quan xuất sắc, dáng người cao gầy, còn cả đôi mắt đẹp để thâm thúy lóe ra ánh sáng hồ phách.

Anh ta là...

Tôi nghi hoặc nhíu mi. Kỳ quái nhất chính là ánh mắt của người đàn ông này nhìn tôi..

Thâm tình!?

Không ngờ trong đầu tôi lại hiện lên từ đó. Tôi có chút quần bách củi đầu, anh ta làm gì mà nhìn người ta như vậy, không biết tôi sẽ thẹn thùng sao? Kì lạ!

“Tôi... quen anh sao?” Rốt cuộc, tôi nhìn không được mở miệng hỏi, môi khẽ nhếch. Nếu như tôi quen biết anh chàng đẹp trai này, số mệnh có phải đã đổi với tôi quá tốt rồi hay không?

Anh ta chưa xốt cười cười, lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Có ý gì?

Cuối cùng, anh ta không hề trả lời câu hỏi của tôi, mà ngồi xổm xuống bên người tôi. Tôi chú ý lúc anh ta ngồi xuống, lưng có hơi mất tự nhiên cứng đờ. Trên khuôn mặt hiện lên một chút đau đớn, giống như, anh ta cũng bị thương?

“Anh không khoẻ sao?” Tôi lại tò mò hỏi, không rõ vì sao lại có sự tò mò đối với người đàn ông này như vậy.

Thậm chí khi hai tay của anh ta đặt lên tay cầm của xe lăn, tôi cũng không cảm thấy phản cảm.

Anh ta lắc đầu, bao lấy bàn tay đang đặt trên tay vịn bên phải của tôi. “Anh tên là Đường Diệc Diễm. Từ nay... chúng ta có thể làm bạn được không?” Nói xong, ý cười theo khuôn miệng anh ta mở rộng, anh ta cười đến sáng lạn, tựa như lúc ánh mặt trời ngay lúc này đây, ấm áp lòng người!

Khoé miệng tôi cũng cong lên. Có gì không thể đâu!

Lúc này, ánh mặt trời thật sự rất sáng lạn!

Vĩ Thanh

Những ngày sau đó - những ngày của Đường Diệc Diễm...

Tiểu Phi đã hôn mê hơn nửa tháng, chất dinh dưỡng duy trì sinh mạng mong manh của con bé. Diệc Diễm từ khi tỉnh lại bắt đầu mặc kệ cơ thể bị thương, vẫn canh giữ ở bên cạnh Tiểu Phi, hết ngày này qua ngày khác.

Lúc đầu, nó phần nộ quát mọi người, thậm chí nói muốn giết chết Đường Ti Lễ, nhưng dần dần, bệnh tình của Tiểu Phi tiếp tục chuyển biến xấu, Diệc Diễm cũng giống như một con rối gỗ, dần dần đánh mất hơi thở, ngoại trừ việc canh giữ bên giường bệnh của Tiểu Phi, nó cái gì cũng không làm. Công ty, người nhà... tất cả, nó cô lập chính bản thân mình trong một thế giới, nơi chỉ có nó và Tiểu Phi, nó ngồi ở đó, vẫn nhìn Tiểu Phi như vậy!

Cho tới bây giờ, Diệc Diễm trong mắt tôi luôn luôn kiên cường, máu lạnh, châm chọc. Đối với nó, tôi cảm thấy sợ hãi nhiều hơn, sợ con của mình, đứa con do mình sinh ra!

Nhưng Diệc Diễm bây giờ, khiến tôi nhớ lại quá khứ, nó cũng từng là một đứa trẻ hiền lành, biết ở trong lòng người khác làm nũng, lúc bị bắt nạt sẽ tìm mẹ giúp, nhưng tôi cũng giống như những người trong nhà, biến nó trở thành bộ dáng như ngày hôm nay, trở nên tuyệt tình, trở nên tàn nhẫn!

Ngoài đoạt lấy, nó cái gì cũng không học được, kể cả tình yêu!

Tình yêu của nó đối với Tiểu Phi trở thành gánh nặng, tôi nhận ra con bé không vui, nhận ra sự bi thương của con bé, tất cả những điều này đều do Diệc Diễm, do con trai tôi tạo thành. Tôi từng nghĩ rằng Tiểu Phi sẽ là người cứu giúp Diệc Diễm, nhưng con bé lại bị thương tích đầy mình.

“Diệc Diễm!” Đứng bên ngoài phòng bệnh do dự hết nửa ngày, tôi mang theo cặp lồng com trong tay đi vào, Đường Diệc Diễm trước sau như một không để ý đến tôi, chỉ nắm tay của Tiểu Phi, lặng lẽ, nhẹ nhàng lần lượt vuốt ve trán của con bé.

Tôi nhẹ nhàng thở dài, chưa từng nghi ngờ tình yêu của con trai đối với Tiểu Phi, nhưng nếu yêu một người lại làm cho đối phương sống không bằng chết, yêu như vậy ai có thể chịu đựng nổi. Đường Diệc Diễm lúc ban đầu bao ngược bắt bác sĩ phải dốc hết toàn lực bảo vệ mạng sống mong manh của Tiểu Phi, nhưng họ lại vụng trộm nói cho tôi biết, nguyên do bệnh nhân vẫn không tỉnh lại có thể là do tiềm thức của bệnh nhân không muốn tỉnh lại.

Không muốn sống? Chúng tôi sao có thể nhẫn tâm nói điều này với Diệc Diễm?

Lo sợ nhìn con một lúc, tôi đem canh trong cặp lồng đổ vào trong bát. “Diệp Diễm ăn một chút đi!” Gần đây nó gầy đi nhiều, miệng vết thương cũng không khỏi hẳn, cả người thoát nhìn sa sút. Tôi có cảm giác, Diệp Diễm đang mặc kệ bản thân mình, nếu Tiểu Phi có gì bất trắc, nó nhất định cũng sẽ không muốn sống nữa!

Tình yêu như thế, rốt cuộc là họa hay là phúc?

“Nếu thân thể con suy sụp, Tiểu Phi tình lại thì làm sao bây giờ?” Tôi không thể trơ mắt nhìn con cam chịu.

Con bới vì lời nói của tôi, tay đang nắm bàn tay của Tiểu Phi mà khẽ giật giật, một lúc lâu sau, nó rốt cuộc cũng tiếp nhận bát nhỏ trong tay tôi, ăn thức ăn bên trong. Tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần nó chịu ăn, tất cả còn có hy vọng!

Nhưng, không đợi tôi yên tâm được bao lâu, thiết bị bên giường bệnh bỗng nhiên vang lên những thanh âm bén nhọn.

“Diệp Diễm!”

“Bác sĩ, bác sĩ!”

“Giọt giọt...”

“Bác sĩ, bác sĩ!”

“Diệp Diễm, con bình tĩnh một chút!” Trải qua một khoảng thời gian cấp cứu, Tiểu Phi cuối cùng cũng tạm ổn, bác sĩ nói chuyện ngoài ý muốn như vậy sau này không chừng sẽ thường xuyên xuất hiện, bệnh nhân hôn mê sợ nhất chính là một ít biến chứng của bệnh bỗng nhiên tấn công. Cho nên, người thân nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Chuẩn bị đối mặt với việc mất đi người thân?

Điều này rất tàn nhẫn!

Tôi nhìn sắc mặt của con đột nhiên ảm đạm. Diệp Diễm chậm rãi trở về phòng bệnh, nó vẫn không nói gì, im lặng làm cho người ta... sợ hãi!

Trong không khí tất cả đều là tĩnh lặng khiến tôi hít thở không thông.

“Diệp...”

“Diệp Sương Phi!” Con đứng trước giường bệnh của Tiểu Phi, bỗng nhiên mở miệng, đứng thẳng người, nhìn chăm chăm con bé nằm trên giường, mặt không có chút máu.

“Diệp Diễm...”

“Diệp Sương Phi...”

“Diệp Sương Phi, em đứng lên, đứng lên!” Con dùng sức kéo tay của Tiểu Phi.

“Diệp Diễm!” Nó điên rồi sao? Tôi không dám ngăn cản, Đường Diệp Diễm nhìn lên, tôi bị sốc, đột ngột ngẩn ra.

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy nước mắt của con.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Đường Diệp Diễm tất cả đều là đau đớn, ánh mắt thống khổ như vậy làm cho lòng tôi chua xót, làm cho tôi quên hành động của mình.

“Diệp Sương Phi, em đứng lên, đứng lên ngay, em tưởng như vậy là giải thoát sao? Anh cho dù có lỗi với cả thế giới, nhưng anh chưa từng nợ em, là em nợ anh, em nợ anh! Em phải trả anh, trả lại cho anh!”

“Diệp Sương Phi, em đứng lên. Anh nói rồi, cho dù em xuống địa ngục, anh cũng sẽ đuổi theo, em cho là như vậy có thể thoát khỏi anh sao? Anh cả đời cũng sẽ không buông tay, vĩnh viễn không buông tay!... Em không cần con nữa à? Em từ bỏ sao? Đứng lên!” Cuối cùng, tiếng nói của Diệp Diễm chậm rãi biến thành nức nở, thân mình cao lớn của nó dần dần gục xuống, nửa người dựa trước giường Tiểu Phi. “Duyệt Duyệt... Em đừng tra tấn anh như vậy, còn chưa đủ sao? Còn chưa đủ sao?”

Tôi đau đớn, quay đầu, không đành lòng nhìn cảnh tượng làm cho người ta chua xót này.

“Duyệt Duyệt, anh biết em không vui, biết em sống rất vất vả, anh cũng muốn em được vui vẻ, muốn em có thể cười hạnh phúc, nhưng anh luyến tiếc, anh làm không được, anh không có cách nào buông tay... Cả đời không bỏ xuống được!”

“Duyệt Duyệt... Anh nợ bọn họ, anh sẽ dùng chính máu của mình trả lại, tại sao em phải như vậy, em rốt cuộc muốn anh làm thế nào, anh có thể từ bỏ công ty, từ bỏ tất cả, chúng ta mang theo con đến một nơi không ai biết, bắt đầu lại lần nữa, tất cả mọi thứ của anh, chúng ta có thể tặng cho người khác, chỉ cần em tha thứ, anh cả đời sẽ ăn chay, em muốn như thế nào cũng được, chỉ là không cần đối với anh như vậy, Duyệt Duyệt... Em tình lại được không? Tình lại!”

“Cho anh một cơ hội nữa được không, một cơ hội nữa thôi... anh xin em, cầu xin em...”

“Bíp... bíp...”

Âm thanh ngoài ý muốn vang lên, tôi đột nhiên ngược lên, vui vẻ nhìn thấy những sóng ngắn trên máy hô hấp.

“Diệc Diệc, Diệc Diệc, Tiểu Phi!”

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt!”

“Bác sĩ, bác sĩ...”

Đêm khuya, trên hành lang bệnh viện vang lên tiếng người ồn ào, trong đó có âm thanh của sự vui sướng. Có đôi khi, vận mệnh có lẽ muốn đùa cợt với con người, đã kích con người, nhưng nó cũng sẽ cho bạn thêm một cơ hội để có cuộc sống mới!

Những ngày sau đó - Đường Tinh Vũ...

Tôi tên là Đường Tinh Vũ, năm nay sáu tuổi, tôi có một gia đình hạnh phúc! Thật ra tôi không biết hạnh phúc là gì, ba nói cho tôi biết, hạnh phúc chính là tôi và ba mẹ mỗi ngày ở cùng với nhau, đó chính là hạnh phúc.

Cho nên, tôi nghĩ bây giờ tôi cũng rất hạnh phúc! Bởi vì tôi có thể mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với họ!

Nhưng có một điều làm tôi khó chịu, thường thường sẽ có một ông lão kỳ quái đến nhà chúng tôi, bảo ba tôi về nhà. Thật sự là kỳ quái, nơi này không phải là nhà của chúng tôi sao? Hơn nữa ông ấy rất hung dữ, ba bảo tôi phải gọi ông ấy là tổ nội, tôi phụng phịu, tôi không thích ông ấy!

Tôi hỏi mẹ, mẹ nói cũng không biết “tổ nội” kỳ quái này.

Mẹ của tôi rất đẹp, thường xuyên cười với tôi, nụ cười của mẹ là điều đẹp nhất thế giới! Nhưng mẹ rất kỳ lạ, bởi vì mỗi khi tôi hỏi mẹ những chuyện trước đây, mẹ luôn nói rằng “không nhớ rõ”. Tôi nghĩ, chẳng lẽ mẹ không thông minh bằng tôi sao? Tôi đều nhớ rõ Tiểu Trư lớp bên cạnh cho tôi một cái bao cao su, nhưng mỗi lần tôi muốn hỏi mẹ nhiều một chút, ba luôn mắng tôi, có một lần, còn đánh mông của tôi! Đau quá! Tôi không bao giờ để ý ba nữa, chán ghét ba, ba muốn đánh mông của tôi, còn muốn tranh mẹ với tôi, mỗi lần ba đều không muốn tôi ngủ cùng mẹ, luôn nói tôi đã lớn rồi, nhưng ba cũng là người lớn, tại sao vẫn cần mẹ.

Còn nói với tôi bởi vì mẹ là vợ của ba!

Tôi ghét ba nhất, sau khi trưởng thành, tôi nhất định phải lấy mẹ làm vợ của tôi, như vậy ba sẽ không thể giành được mẹ!

Nhà của tôi là một cửa hàng hoa xinh đẹp, lúc ba đi làm, mẹ sẽ ở trong cửa hàng tiếp đón khách. Mẹ nói chờ tôi trưởng thành, sẽ làm cho tôi một bó hoa đẹp nhất thế giới, để tôi tặng cho người con gái tôi thích!

Tôi nhất định sẽ tặng cho mẹ, bởi vì mẹ chính là người tôi thích nhất! Đúng rồi, còn cả ba nữa, tuy rằng ba hay đánh mông của tôi, nhưng ba hay mang tôi đi chơi rất nhiều nơi, làm tôi vui, cho nên, tôi cũng có thể tạm thời thích ba!

Đây là nhà chúng tôi, tôi hy vọng có thể vĩnh viễn hạnh phúc, bởi vì như vậy, tôi vĩnh viễn có thể ở cùng một chỗ với ba mẹ!

Lời của tác giả

Nói thực, thật ra còn có rất nhiều vấn đề chưa thể giải quyết, ví dụ như tập đoàn Đại Hàn, Giang Minh, thậm chí là người phụ nữ mang thai đứa nhỏ ngoài ý muốn kia... Nhưng cuộc sống vốn dĩ đã lưu lại rất nhiều sự trì hoãn, ai nói cái gì cũng phải giải quyết hết mới là kết cục chân chính, mỗi người đều có cuộc sống riêng, đều do vận mệnh an bài. Cho nên, chỉ cần có thể hạnh phúc, có chút tiếc nuối, có chút không trọn vẹn, có gì không thể đâu!

Hy vọng mọi người thích “Cẩm Tinh” đều có thể hạnh phúc, ủng hộ Tử Tử Tú Nhi nhiều hơn [cúi đầu]!!!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 26: Phiên ngoại Đường Diệc Diễm

Tôi yêu em, yêu em vô cùng, dùng sinh mạng để yêu!

Nhưng em không yêu tôi, một chút cũng không.

Em hận tôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy em là khi tôi cùng mấy đứa bạn đến McDonald, nên gọi những người này là bạn bè của tôi sao? So với tôi, tôi nghĩ bọn họ vẫn yêu tiền của tôi hơn.

Tôi có rất nhiều tiền, phải nói là gia tộc của tôi rất giàu có, giống như bọn họ từng nói, tôi được ngâm chia khóa vàng ra đòi, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Tôi hẳn là nên vui vẻ, nên như vậy mới đúng!

Bởi vì tôi không biết cái gì mới được gọi là vui vẻ, là hạnh phúc thực sự!

Trái tim đã sớm chết lặng, vì thế, tôi bắt đầu tìm kiếm cảm giác kích thích.

Đầu tiên là đua xe, sau đó là lạnh lùng nhìn đám người ra vẻ đạo mạo kia biến thành bộ dáng vụn vẹo, nghiêm mặt tranh nhau những tờ tiền bay đầy trời, thật sự là phần khích!

Cuối cùng, chính là đàn bà!

Tôi gọi chính phục những cô gái tự cho mình là đúng, mỗi khi nhìn bọn họ tháo bỏ lớp mặt nạ cao ngạo nằm trong lòng tôi, tôi cảm thấy chỉ có đua xe mới mang lại cho tôi khoái cảm tột cùng!

Cho đến khi tôi gặp được em

Em không xinh đẹp, thậm chí so ra còn kém những cô gái mà tôi từng gặp gỡ, dáng người cứng nhắc gầy gầy, nét mặt thờ ơ.

Tôi không nên cảm thấy hứng thú với em.

Nhưng, tôi lại vui thích phát hiện ra một điều, cô gái có bề ngoài mềm mại này lại cất giấu một thứ gì đó mà ngay chính bản thân cô ấy cũng không biết.

Một cô gái quật cường.

Giống như một con nhím, khắp người phủ đầy gai nhọn!

Em khơi dậy khao khát chinh phục trong tôi, tôi muốn tự tay nhổ từng cây gai trên người của em, khiến em phải thần phục trong lòng tôi. Vì thế, tôi dùng mọi thủ đoạn để tiếp cận em.

Hoa tươi, trang sức, quần áo...

Nhưng em lại nói với tôi rằng, em là “hàng không bán”!

Buồn cười, trên thế giới này, còn có thứ gì đó mà Đường Diệc Diễm tôi không chiếm được ư?

Mềm dẻo không được, vậy thì đừng trách tôi tàn nhẫn!

Vì thế, tôi lại dùng tất cả những thủ đoạn ti bỉ để bức em đi vào khuôn khổ, thậm chí là cha mẹ của em!

Cuối cùng, em rung rung nước mắt quỳ gối trước mặt tôi, nói những lời trái với lương tâm rằng em muốn lấy lòng tôi.

Trong giây phút ấy, trái tim tôi bỗng rồi rãm một chút, sau đó tôi mới biết được, cảm giác ấy gọi là đau lòng.

Giống như sau khi tôi yêu em, mỗi thời khắc em dành cho tôi đều là đau lòng!

Tôi yêu em, vốn dĩ tôi tưởng rằng mình sẽ nhanh chóng chán ghét em, chỉ sợ là ngay cả em cũng nghĩ như vậy!

Nhưng không, em tựa như có ma lực, thu hút tôi, thậm chí trong mắt tôi đã không còn dung nổi bất cứ người con gái nào nữa, chỉ có em, nụ cười của em, nước mắt của em... Chỉ có em!

Nhưng ở bên tôi, em luôn đau thương, ánh mắt của em sắc bén tựa như dao nhọn, từng chút từng chút một cắt nát cơ thể tôi.

Cuối cùng tôi khuất phục, tôi nói cho em biết tôi yêu em.

Tôi muốn tặng cho người con gái này thật nhiều ước mơ và hứa hẹn.

Nhưng em lại không muốn!

Em chết tiệt lại không muốn!

Ánh mắt của em nói cho tôi biết, em không yêu tôi, em hận tôi!

Giờ khắc đó, cuối cùng tôi cũng biết được cái gì gọi là tuyệt vọng!

Cái gì gọi là không chiếm được!

Tôi vĩnh viễn cũng không chiếm được trái tim của em!

Giờ khắc đó, tôi dường như đã điên rồi, có lẽ, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã phát điên.

Diệp Sương Phi, là em tự tay đẩy tôi xuống địa ngục.

Như vậy, hãy để tôi đợi em dưới địa ngục đi!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 27: Diệp Sương Phi

Tên tôi là Diệp Sương Phi, vừa mới lên cấp 3, cha tôi là một giáo viên bình thường, từ nhỏ, cha đã giáo dục tôi, con người phải biết chừa mực, thỏa mãn với những gì bản thân đang có.

Tôi tin tưởng, thế giới này chỉ có hai loại người, một loại sinh ra đã bình thường. Họ sẽ theo quy luật tự nhiên của cuộc sống, học hành, kết hôn, sinh con, già đi. Một loại khác sinh ra đã ý thức được mình không giống những người bình thường, cuộc sống của bọn họ bởi vì giàu sang nên muôn màu muôn vẻ, vì thế chẳng cần phải tính toán cho cuộc sống hằng ngày giống loại người đầu tiên.

Hai loại này, mỗi khi suy nghĩ đến, có lẽ con người thường hướng tới loại thứ hai, nhưng tôi muốn nói cho mọi người, tôi sẽ lựa chọn loại thứ nhất, không phải tôi thanh cao, mà tôi hiểu được mình rất bình thường, tôi không có mơ ước hão huyền chìm đắm sẽ biến phượng hoàng, việc tôi muốn làm chỉ là học tập thật tốt, thi vào đại học, tìm được công việc ổn định, đi theo quỹ đạo của cuộc sống.

Nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, cuộc sống luôn theo khuôn phép của tôi cũng bị chệch đường ray, tôi bị cưỡng chế kéo vào một thế giới xa lạ, mờ mịt, sợ hãi, toàn bộ đều vì một người con trai, nói đúng hơn là một người con trai... bắt phạm!

Tôi biết trường học này là trường trung học trọng điểm của thành phố, gần như mất đến ba tháng chân chân trong sách giáo khoa, rốt cuộc, tôi cũng được như ý nguyện vào trường trung học lý tưởng này. Ngày đầu tiên đến trường, mẹ nói với tôi, vì lần đầu sống xa nhà, nên cố ý muốn đưa tôi đi, ba lại nói, tôi đã trưởng thành, độc lập chính là thể hiện tôi bắt đầu cuộc sống mới.

Cuộc sống mới?

Tôi rất ngạc nhiên.

Cho đến khi khai giảng, sau khi sinh hoạt trong một hoàn cảnh mới, tôi mới hiểu được, cái gọi là cuộc sống mới, nhưng hóa ra chỉ là cuộc sống mà bên cạnh không có cha mẹ làm bạn, tôi phải tự mình giặt quần áo, cùng một đám nữ sinh sống dưới một mái nhà, cùng nhau ăn cơm, đi học, trở về ký túc xá. Cuộc sống ngoài học tập ra thì không có “bất ngờ” gì xuất hiện.

Như vậy cũng tốt, dù sao, tôi không thích thay đổi, cuộc sống của tôi đã sớm được sắp đặt tốt rồi, tôi tha thiết ước mơ sống êm gió lạnh kéo dài, tôi cũng không cảm thấy nhàm chán!

“Tiểu Phi, cậu lại đây xem này!” Đồng Hân ghé vào cửa sổ phòng học, hướng về phía tôi ngoác tay, tôi buông sách giáo khoa xuống, chậm rãi đi đến bên cạnh cậu ấy, tò mò nhìn xuống.

Dưới lầu, một đám nữ sinh xinh đẹp ăn mặc sexy vui đùa ầm ĩ trong sân thể dục, nhìn họ mặc quần áo bình thường, trên mặt lại trang điểm khá đậm, thật sự khó có thể tưởng tượng họ là học sinh trung học!

“Bọn họ khẳng định là muốn cùng các “tinh uyển” ở trường đại học bên cạnh hèn hò.” Đồng Hân một bộ dáng chắc chắn, liếc mắt nhìn tôi một cái. “Tôi còn nghe những chị khóa trên nói, đám “tinh uyển” này thường là những công tử nhà giàu hư hỏng, họ dùng tiền để mua vui làm cho rất nhiều cô gái mang thai, vô cùng xấu xa!”

Đây là một thành phố kỳ lạ, trường trung học tốt nhất và học phí đắt nhất lại cùng ở một chỗ. Trong khi chúng tôi phải học hành chăm chỉ mới vào được

đây, còn lại là đám “tinh uyển” phần lớn là con cái nhà giàu kia, bọn họ chính là loại người thứ hai, được ngâm chia khóa vàng ra đời, đối với họ, cuộc sống chỉ cần chơi bời, ra sức tiêu xài tiền mà chúng tôi cả đời có lẽ cũng không kiếm đủ, nhưng bọn họ lại có được sự giàu có một cách dễ dàng!

Mà nơi có “hoàng tử, công chúa”, nhất định sẽ có những người ôm tâm lý chim sẻ biển phượng hoàng, “cô bé lọ lem”, bất luận là nam hay nữ, mỗi người đều ảo tưởng có một ngày, bỗng nhiên được đám “thiên chi kiều tử, kiều nữ” cách vách kia coi trọng.

Nhưng dù sao, danh sách cô bé lọ lem là có hạn, hiện thực không giống như trong cổ tích, nhưng để an ủi mình rằng nó có tồn tại, biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, tre già măng mọc, trong lòng mỗi người đều cho rằng mình không giống người thường, cho nên, hoàng tử, công chúa... có lẽ thật sự sẽ phát hiện ra mình trong cả biển người rộng lớn.

Chờ đợi rồi lại thất vọng, thực tế là một bài học tàn nhẫn đối với họ!

Tôi lắc đầu, ngồi vào vị trí phía trước cửa sổ. “Đồng Hân, cậu hâm mộ lắm à?”

Đồng Hân quay đầu, buồn cười nhún vai. “Hâm mộ, tớ làm sao phải hâm mộ, chỉ là tò mò, tò mò trong đầu bọn họ đang suy nghĩ cái gì?”

“Cũng giống như bọn họ không biết chúng ta đang suy nghĩ gì trong đầu!” Tôi nhẹ nhàng băng quơ, thản nhiên liếc Đồng Hân một cái.

“Cũng đúng, chúng ta cảm thấy bọn họ kì quái, không hoài nghi, bọn họ cũng xem chúng ta giống như yêu quái!” Đồng Hân ngồi xuống bên cạnh tôi, vẻ mặt nghiêm túc, giống như đang thảo luận một vấn đề quan trọng.

Tôi cười nhẹ: “Ừ, chúng ta bình thường như vậy, vừa không yêu đương làm náo động mọi người, cũng không phải con một sách!” Bình thường giống như mọi người, cũng là điều tôi hướng tới.

Cuộc sống học tập bình thường!

“Tiểu Phi, có đôi khi, tớ thật sự cảm thấy cậu rất kỳ quái, cảm giác nói không nên lời, dù sao ở chung cũng rất thoải mái!” Suy nghĩ một lúc Đồng Hân bỗng nhiên chuyển đề tài, nghiêng ngả nhìn tôi, chu miệng.

“Thế nào, chúng ta mới ở cùng một tuần đã hiểu rồi sao?”

“Đương nhiên, tớ cảm thấy những ngày tháng trung học có cậu làm bạn, tớ thực may mắn!”

“Có phải cậu đã quá khoa trương rồi không?” Tôi có “mị lực” lớn như vậy sao?

“Thật mà!”

...

Ngoài cửa sổ, gió nhẹ thổi vào phòng học, những trang sách giáo khoa trên bàn nhẹ nhàng bị lật tung, tiếng “xoát xoát xoát” vang lên, tôi nhìn Đồng Hân cười. Một ngày dễ chịu, tôi ở đây, ngay tại thời khắc yên tĩnh này, vô cùng yên bình!

Tuy nhiên, tôi không nghĩ rằng, sự yên ổn này vĩnh viễn chỉ dừng lại ở một năm đầu đó!

Cùng Đồng Hân vừa cười vừa đi từ cửa lớp ra, liếc mắt một cái đã thấy được một chiếc xe đất tiền đậu ngay trước cổng, một cô gái cao gầy từ trên xe bước xuống, tay vịn vào cửa xe, đưa lưng về phía chúng tôi, cúi xuống nói điều gì đó với người trong xe.

“Cô ấy là hoa khôi ban ba, nghe nói hẹn hò cùng với một công tử nhà giàu năm ba, mỗi ngày đều lái xe đến rước đón!” Đồng Hân nói khẽ bên tai tôi, giống như một cái loa nhỏ.

“Cậu rất thích nghe ngóng mấy tin tức này?” Cậu ấy luôn có thể nói ra tin tức chính xác mà cậu ấy biết ngay lúc chúng tôi còn đang tò mò.

“Không phải tớ muốn biết, mà căn bản là những điều này không phải bí mật, chỉ có cậu không thích nghe thôi!” Đồng Hân uể oải nhìn tôi. “Trong giờ giải lao trên lớp, tin tức bất quá thường xuyên được truyền tai nhau. Chỉ cần đứng tự nhiên có người nói cho cậu nghe.” Điều đó cho thấy, mỗi khi thời gian ngắn ngủi của giờ nghỉ đến, một nhóm nữ sinh sẽ tụ tập cùng nhau, tôi không tham dự, không thể ngờ rằng, đề tài này lại được bàn luận thường xuyên, chúng tôi là khoa văn, nơi có nhiều con gái, tự nhiên sẽ có nhiều thị phi!

Nhìn cô gái kia làm động tác tạm biệt, chiếc xe tăng tốc rồi đi, cô ta xoay người, trên mặt còn lộ nét cười đắc ý, thích thú hưởng thụ ánh mắt cực kì ngưỡng mộ của những người xung quanh, khóe miệng càng cong lên cao hơn.

Tự hào? Tôi nhếch môi, hẳn là tự hào, dù sao bản thân có thể tén dụng, có xe đưa đón thay vì phải đi bộ, muốn cái gì có cái nấy, điều này... chính là thước đo giá trị của một con người sao? Xét đến cùng, tiền mới là thứ quyết định tất cả mọi giá trị!

Cô gái ngẩng đầu đi qua người chúng tôi, nhìn thế nào cũng giống như một con chim kiêu ngạo, liễu mạng khoe cái đuôi diễm lệ của mình, thật đúng là không ai bì nổi!

Đồng Hân chịu không nổi đảo mắt, lẩm bẩm: “Chỉ sợ, cô nàng hiện tại ngay cả họ của mình là gì cũng quên rồi!”

Tôi nhún vai, không quan tâm “Ai biết được!”

Đồng Hân giống như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, thần bí nói với tôi: “Nói cho cậu biết, bên ngoài trường học còn có cá cược, chính là đoán khi nào thì cô gái đó bị đá, căn cứ vào những kinh nghiệm trước đó, tỷ lệ cá cược rất khác nhau, còn có cả nam sinh.”

“Cái gì?” Tôi bất khả tư nghị nhìn về phía cô ấy, rất khoa trương! Tôi thậm chí kinh ngạc đến quên khép miệng lại!

“Không cần dùng vẻ mặt này nhìn tớ, là thật, cậu mỗi ngày đều ở trong ký túc xá, phòng học, thư viện, đương nhiên là không biết!” Đồng Hân nhìn bộ dáng ngạc nhiên của tôi.

Thế giới này thật sự là vô kì bất hữu*, có lẽ tôi đã quá ngạc nhiên. “Không phải là... cậu cũng tham dự đấy chứ!” Cô nàng này...

*Chuyện lạ đây rồi

“Tớ còn có chút lợi nhuận!” Đồng Hân vô cùng đắc ý nói với tôi.

“Không thể nào!” Tôi nghiêm túc nhìn cậu ấy “... Thật à, không được, cậu phải mời com!”

“Cái gì? Tớ thắng được rất ít!” Đồng Hân âm ỉ chu miệng.

“Không được, mời com, mời com!”

“Được rồi, được rồi, McDonald!”

“Yeah!”

“Chỉ được một ly Coke!”

“Quý hẹp hòi!”

...

Cuối cùng, Đồng Hân vẫn không lay chuyển được tôi, phải đau lòng mời tôi ăn hamburger. Thật vất vả mới chiếm được hai vị trí, tôi ngồi trên ghế, nhìn hàng người đông đúc ở McDonald, hôm nay là cuối tuần, gần như toàn bộ học sinh ở các trường trung học gần đây đều tới. Nơi này rất ồn ào, nếu biết tình hình như vậy, tôi sẽ ăn thịt nướng, ít nhất cũng không đến nỗi đông thế này.

Đồng Hân đi mua, sao vẫn còn chưa trở về? Đôi mắt tôi càng không ngừng tìm kiếm, thân hình nhỏ gầy của Đồng Hân đã sớm lẫn ở trong đám người kia. Chỉ cần đám tình uyên ở đây, nơi này căn bản là không có thứ tự gì hết, tôi nhìn, đứng ở hàng đầu đều là đám người đó, thậm chí phía trước còn có người chủ động nhường đường. Nhưng tôi nhìn kiểu gì cũng không thấy Đồng Hân, ngay lúc tôi đang dãi cổ tìm kiếm thì bất ngờ nghe thấy tiếng la hét chói tai.

Tôi hoang mang quay đầu, một đám con trai “tình uyên” mặc đồng phục đi vào. Hầy tưởng tượng, một nhóm các chàng trai, tất cả đều cao to đẹp đẽ, thông dong đầy cửa kính nhà hàng, khiến cho tất cả mọi người phải chú ý. Họ ngẩng cao đầu, đây có lẽ là động tác để đánh giá bọn họ với những người bình thường, bọn họ nghĩ mình là thần tượng phim truyền hình hay sao!

Tôi cười nhạt, làm như không nghe thấy những tiếng la hét chói tai bên cạnh, tại sao cuối tuần lại mặc đồng phục, sợ người khác không biết mình là tình uyên nhà giàu chắc? Một đám ký sinh trùng chỉ biết tiêu tiền!

So với những người đó, tôi quan tâm đến hamburger của mình hơn, thật là, Đồng Hân, cậu ấy sẽ không vì xót tiền mà chạy mất rồi chứ! Tôi cố gắng tìm kiếm, đứng hẳn lên.

Cái tên kia rốt cuộc...

Một bóng người bỗng nhiên chặn ngang tầm mắt của tôi, tôi nhíu mi, ánh mắt chỉ chạm đến ngực đối phương.

Có bệnh sao, không thấy tôi đang tìm người ư?

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai đang mỉm cười nhìn tôi, tuy rằng hắn không mặc đồng phục, nhưng trực giác cho tôi biết hắn chính là tình uyên.

Mà hắn, cứ như vậy thông dong đứng ở trước mặt tôi, hào phóng đánh giá tôi, không kiêng nể gì!

Tôi ngây dại nhìn lại hắn, tôi không biết hắn, còn nữa... Tôi hình như cũng không trêu chọc hắn, nhìn bốn phía, giống như cũng không phải đến tìm người, nếu vậy...

Làm gì mà nhìn tôi kiểu đó, bộ dáng đẹp đẽ là có thể không lễ phép nhìn thẳng người khác như thế sao? Quan trọng nhất là, lúc ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào tôi, tôi lại không tự chủ được mà cả người run lên, ánh mắt hắn thâm thúy, màu hồ phách vô cùng quý dị, sâu tựa như... sư tử? Hình ảnh hiện lên trong đầu tôi là cảnh một con sư tử hoang dã đang lười nhác dựa vào rào chắn, thích ý hưởng thụ những cái nhìn tò mò của du khách.

Lúc ấy, tâm trí của tôi không hiểu sao lại dâng lên một sự lạnh lẽo, làm cho tôi cảm thấy.. sợ hãi! Đúng, chính là sợ hãi.

Đối diện với người con trai này tôi lại cảm thấy sợ hãi?

Bộ dạng của hắn không phải là thần ác sát, ngược lại là vô cùng đẹp đẽ, nhưng điều gì khiến tôi sợ hãi, tôi cũng không biết.

Tôi bất giác hít thở thật sâu, hắn vẫn nhìn tôi, chỉ là khóe miệng cười càng ngày càng sâu, đáng vẻ thân nhiên.

Trực giác nói cho tôi biết, không nên kích thích người con trai này, hắn muốn xem cứ để cho hắn xem đủ đi, cũng không mất miếng thịt nào, vì thế tôi nhẹ nhàng ngồi xuống, làm bộ không thấy cái nhìn chăm chú của hắn.

Đình đầu lập tức vang lên một tiếng cười khê, giây tiếp theo, khuôn mặt dễ nhìn của hắn đã xuất hiện ở trước mắt tôi, hắn ngồi đối diện với tôi.

Tôi nhìn thấy rất nhiều cô gái đều hướng về phía này... ánh mắt ngạc nhiên?

“Xin lỗi... Nơi này có người rồi!” Tôi không thích bị người khác chú ý, không mở miệng không được!

“Cậu rất khinh thường những người đó sao?” Hóa ra ông trời thật sự là không công bằng, ngoài bộ dạng đẹp mắt, giọng nói cũng không chê vào đâu được, tôi đương nhiên biết hắn hỏi ai, nhưng...

“Ai cơ?” Tôi giả ngu.

Hắn từ chối cho ý kiến, ngồi thẳng thân mình, nhàn nhã dựa vào lưng ghế, tâm tình dường như rất tốt, lặp lại: “Đám tinh uyển kia!”

“Sao có thể chứ!” Có thể vừa rồi hắn đã nhìn thấy biểu tình khinh thường của tôi, tôi chợt dạ cười: “Sao có thể chứ? Tôi chỉ là...”

“Làm bạn gái của tôi đi!”

Cái gì? Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, một giây trước hắn còn hỏi tôi... Bây giờ bỗng nhiên lại... suy nghĩ của hắn...

“Xin lỗi, cậu không phải nhận nhầm người đấy chứ?” Tôi cẩn thận nhìn hắn, hắn có bệnh chốc? Tôi cũng không phải quốc sắc thiên hương, hắn không thấy được đám mỹ nữ kia đều nhìn hắn đến chảy nước miếng sao? Cần gì phải...

Đám tinh uyển này có phải đều thích trêu đùa người khác hay không?

“Cậu tên gì?” Hắn không trả lời câu hỏi của tôi, hỏi thẳng

“Diệp... Strong Phi!” Tôi không biết tại sao mình lại lặng lẽ nói ra, nói xong, lại hận không thể cắn luôn đầu lưỡi của mình, ánh mắt của hắn làm cho tôi sợ hãi, vô tình đã bị hắn nắm thóp!

“Tôi tên Đường Diệc Diễm, sau này, cậu chính là của tôi!”

“Cái gì!” Có làm hay không, hắn thật sự nghĩ mình là thần thánh ư, cái gì cũng đều do hắn định đoạt, tôi không nghĩ mình có thể mê hoặc hắn. Hành vi tự quyết định của hắn khiến tôi thấy rất phản cảm, tôi theo thói quen áp chế sự tức giận của bản thân, nhưng vẫn có chút nhịn không được, bàn tay nắm chặt dưới gầm bàn.

“Tôi nghĩ cậu chắc chắn là đang hiểu lầm!” Đấu tranh trong lòng một trận, tôi vẫn quyết định thuyết phục, không muốn “cuộc hạnh ngộ mạc danh kỳ diệu” này làm cho tôi gặp phải phiền toái!

“Không hiểu lầm!” Hắn dường như rất quyết tâm, nhìn tôi, yếu ớt cười.

Tôi rốt cuộc có điều gì thu hút hắn, tôi nên thay đổi thế nào?

Tôi dờ khóc dờ cười.

“Tiểu Phi!” Cứu tinh rốt cuộc cũng xuất hiện, Đồng Hân bụng khay thức ăn đứng trước mặt tôi với vẻ hoang mang. “Cậu... chỗ ngồi của tớ đâu?”

Tôi chỉ chỉ người con trai trước mặt. “Đây...”

“Tớ nói cậu này...” Nhìn bộ dáng khó xử của tôi, Đồng Hân theo trực giác cho rằng đối phương chiếm vị trí của chúng tôi, nặng nề đem thức ăn đặt trên bàn, hai tay chống hông, bộ dáng như một người đàn bà chanh chua, cúi đầu chuẩn bị một trận thoả mạ đối với hắn ta. Tuy nhiên khi định nói thì cũng bất chợt nhìn thấy mặt đối phương, lập tức ngậm miệng lại, kinh hô: “Đường... Đường Diệc Diễm!”

Đúng vậy, Đường Diệc Diễm, hắn đã nói qua, chỉ là, cậu ấy quen biết hắn sao?

Hơn thế nữa, Đồng Hân thét một tiếng kinh hãi mà không để ý đến toàn bộ nữ sinh bởi vì tiếng “đê-xi-ben cao” của cậu ấy mà đều kinh ngạc quay đầu lại, lúc trước còn ồn ào là thế, mà bây giờ... im lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía này, nhìn tên con trai nhàn nhã ngồi trước mặt tôi...

Vì vậy... tôi bỗng nhiên nhớ tới, thành phố này... khi vừa tới đây tôi đã từng nghe nói, thành phố này có một tập đoàn đứng trong top 10 tập đoàn đa quốc gia – Đường thị! Hân cũng họ Đường, không lẽ...

Tôi có “vận may” như vậy sao? Họ Đường cũng rất bình thường mà, mọi người nhìn như vậy, nhất định là vì người con trai này có bộ dạng hơi xuất chúng một chút mà thôi...!

Tôi thậm chí cảm thấy ngay cả chính mình cũng không thuyết phục được bản thân, bởi vì ánh mắt của mọi người, ngay cả Đồng Hân cũng đều là một biểu hiện... sùng kính? Sợ hãi? Ngạc nhiên?...!

“Ngày mai tôi đến trường học đón cậu! Cuối cùng, nhân vật chính cũng mở miệng, thân mình cao lớn đứng lên, thoải mái phất góc áo hơi nhăn, chậm rãi đi ra cửa, có mấy người cũng vội vàng theo sau hân rồi đi, trong đó có người mặc đồng phục tình nguyện, quả nhiên, hân là tình nguyện!”

Cho đến khi bóng người kia biến mất một lúc lâu, mọi người trong nhà ăn mới bắt đầu phản ứng, không khí đều là những tiếng ồn ào, chỉ có điều đã có rất nhiều người nhìn về phía chúng tôi bằng ánh mắt phần nộ?

Tôi phiên toái chống tay lên trán, có thể coi như hân vừa vui đùa sao? Câu cuối cùng kia, tôi có thể làm như không nghe thấy, hoặc hân thuận miệng nói?

“Tiểu Phi, cậu có biết hân là ai không?”

Không phải là Đường Diệc Diễm sao? Hân thành công làm cho tôi nhớ kỹ tên của hân, hơn nữa, biểu tình của Đồng Hân khiến tôi có thể khẳng định phán đoán vừa rồi của mình là đúng, thái tử gia của Đường thị, không phải sao?

“Là thái tử gia của Đường thị, không thể ngờ hân cũng tới nơi này.” Quả nhiên, lòng của tôi trùng xuống, không ngừng hoang mang, một mảnh mờ mịt.

Tôi cái gì cũng không biết, sao có thể... trêu chọc đến ôn thần này đây!

Không sai, ôn thần, hân là kẻ phá hoại cuộc sống an bình lâu dài của tôi, đồ ôn thần, cứ trông ánh mắt của những nữ sinh đang nhìn tôi kia, tôi biết, sau này sẽ là những tháng ngày không yên bình!

“Đúng rồi, sao Đường Diệc Diễm lại ngồi ở chỗ này, hai người biết nhau sao? Trời ạ, không phải là cậu thân thích với Đường thị đấy chứ!”

Sức tưởng tượng của Đồng Hân thật đúng là phong phú, tôi có thể nói cho cậu ấy, hân chỉ là tới hỏi tôi WC ở nơi nào sao? Nếu nói Đường Diệc Diễm muốn tôi làm bạn gái của hân có lẽ sẽ càng khiến cho cậu ấy kinh ngạc hơn!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 28: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Thỏa Hiệp

“Tiểu Phi!” Đồng Hân đuổi theo tôi tới ký túc xá, lo lắng giữ chặt tay tôi. “Tiểu Phi... Tớ tin cậu, mặc kệ người khác nói thế nào chúng tớ đều tin tưởng cậu!”

Lúc này, tuy rằng các bạn ở cùng ký túc xá không học cùng lớp tôi nhưng vẫn chạy tới mở cửa, Đồng Hân ra hiệu cho họ.

“Tiểu Phi!”

Tôi đóng băng tại chỗ nhìn vào những khuôn mặt thân thuộc trước mắt. Nước mắt không ngừng chảy xuống, “Không phải tớ... Thật sự không phải tớ, những tấm ảnh đó không phải do tớ chụp. Tớ cũng không đi quyến rũ Đường Diệc Diễm, không có!” Tôi thông khổ ôm chặt lấy bả vai của Đồng Hân, tất cả chúng tôi đều ôm lấy nhau.

“Chúng tớ tin tưởng cậu, Tiểu Phi, chúng tớ tin cậu!” Vòng ôm này thật sự làm cho tôi cảm thấy ấm áp. Nhưng một chút khuất nhục vẫn nhói lên trong lòng, tôi run run ôm chặt cậu ấy. Mắt của các bạn đều đỏ hoe làm tôi thấy đau lòng, cũng khiến tôi không cam tâm!

“Linh linh linh...” Tiếng chuông điện thoại reo tựa như những thanh âm chết chóc!

Đồng Hân thấy được trong mắt tôi tràn đầy hoảng loạn và sợ hãi. Cậu ấy cắn răng, đi đến nhấn điện thoại, nhìn tôi, từ từ áp ống nghe vào tai, vài phút sau, lòng mày của cậu ấy càng nhíu chặt. Cuối cùng cậu ấy nhìn về phía tôi với vẻ lo lắng...

“Tiểu Phi. .... Mẹ cậu đang ở trong bệnh viện!”

“Ba!” Thân mình tôi lao đảo lui về phía sau, lưng va mạnh vào tường, không đau, đã sớm không có cảm giác rồi. Đề nén áp lực, tôi vội vàng tiếp nhận ống nghe từ tay Đồng Hân!

“Duyệt Duyệt...” Đầu dây bên kia là giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi của ba.

“Ba... Mẹ con sao rồi?”

“Mẹ con vì chuyện cậu của con có khả năng sẽ phải nhận hình phạt nên mới ngắt đi!” Sự tình cuối cùng vẫn bị bại lộ, ba đã biết, nhưng ba không tức giận sao? Bây giờ, ngoài việc phải tìm cách giải quyết, còn có thời gian để mà tức giận sao?

“Duyệt Duyệt... mẹ con nói bạn của con có thể giúp cậu con, mẹ con đã dặn ba rất nhiều lần rằng phải nói rõ tình hình cho con. Bạn của con là người như thế nào, cậu ấy thật sự có thể giúp đỡ chúng ta sao?”

Lời của ba lại một lần nữa vang lên bên tai tôi. Tôi nhắm mắt lại, tay nắm chặt ống nghe. “Dạ... Có thể... con sẽ nhờ cậu ấy, cậu ấy nói nhất định sẽ giúp được... Ba... chăm sóc mẹ cho thật tốt được không? Nhất định mọi chuyện sẽ được giải quyết!” Nhất định, tai bay vạ gió này chẳng qua chỉ là một trò chơi thương lượng mà thôi, chỉ cần... chỉ cần tôi từ bỏ tôn nghiêm, chỉ cần... tôi hạ mình, chỉ cần... tất cả sẽ chấm dứt!

“Ba... Con sẽ gọi lại cho ba sau, bây giờ con sẽ đi ra ngoài tìm cậu ấy!”

“Tiểu Phi... Không cần miễn cưỡng. Ba sẽ chăm sóc mẹ con thật tốt!”

“Vâng, ba!” Đúng vậy, vì ba mẹ, tôi nhất định phải kiên cường, kiên cường mà sống, cho dù có bị ác ma đùa bỡn!

Tôi suy sụp cúp điện thoại. Thỏa hiệp, nhận thua, đây chỉ là màn dạo đầu, nhưng tôi không đủ khả năng để “chơi” nữa rồi, mỗi một lễ vật đều “quý giá” như vậy khiến tôi không sao thở nổi. Tôi quyết định bỏ cuộc!

“Tiểu Phi!”

“Tớ... Tớ ra ngoài một lát... Không sao đâu...” Tôi cười khổ, càng muốn thể hiện đáng vẻ thoải mái, nước mắt lại càng tràn nhanh ra khỏi khoé mắt, lăn xuống dưới. Trong mắt tất cả mọi người đều là suy sụp, đau lòng!

“Tiểu Phi, chúng tớ sẽ đi giải thích với cô giáo, chúng tớ...” Đồng Hân muốn an ủi tôi, nhưng... có hiệu quả sao, người ta đã sớm bắt được tất cả nhược điểm của tôi, cô giáo sẽ tin tôi sao? Cho dù giải quyết được chuyện với cô giáo, còn chuyện trong nhà thì sao? Giải quyết được tất cả những việc này, nhưng những “món quà” vẫn tiếp tục được gửi đến thì sao, chung quy là vẫn không được, tôi còn có thể gặp đỡ hóa lành ư? Không thể nào, từ khi bắt đầu gặp hần, tất cả những điều tốt đẹp đều rời xa tôi!

“Đồng Hân, tớ không sao!” Lau nước mắt, tôi nghẹn ngào mím môi, tôi thỏa hiệp, chấp nhận số mệnh!

“Tiểu Phi!”

“Không sao, tớ biết nên làm như thế nào! Hần chỉ cần tớ thuận theo mà thôi!” Tôi cố làm ra vẻ kiên cường, mỉm cười với Đồng Hân, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng, mọi chuyện sẽ đơn giản như vậy sao? Chắc chắn là không!

“Tiểu Phi, tớ đưa cậu đi!”

“Không cần, thật sự không sao mà!” Không cần, đừng làm liên lụy đến người bạn duy nhất của tôi!

Huyền Vũ là quán bar nổi tiếng trong giới học sinh chúng tôi, ít nhất, trước đó bọn họ đã từng nói với tôi về điều đó, tôi không biết, cũng chẳng hiểu được tại sao lại có một cái tên kì lạ như vậy? Khi tôi đến, không biết có phải vì đã đoán được tôi sẽ tới hay không mà Đường Diệc Diễm đã sớm phái người đứng chờ tôi ở cửa, sau đó nói cho tôi biết, hãy đến Huyền Vũ tìm hần. Đối với tôi mà nói, quán bar giống như một thế giới khác biệt, hôm nay, tôi phải bước vào nơi hoàn toàn xa lạ này, hay là bắt đầu từ khi tôi biết hần, tôi cũng đã vô tình bước vào thế giới của hần, một thế giới quá lạ lẫm!

Lúc này đã là sáu giờ chiều, mọi người đều biết đây là thời điểm quán bar không có nhiều người lắm, tôi không rõ Đường Diệc Diễm bảo tôi đến nơi này làm gì, đi qua cửa quán bar, cũng không có người nào ngăn cản tôi, ánh sáng mờ mờ, sàn nhảy vắng vẻ, như ẩn như hiện, tôi nhìn thấy một bóng người cao gầy thư thái ngồi trước quầy rượu, ngón tay thon dài cầm lấy chân ly rượu, lắc lắc.

Tôi từ từ đi đến gần hần, hai tay đặt ở bên người nắm chặt lại, nhìn chăm chăm vào con người này, nhưng không nói gì.

Đường Diệc Diễm cũng không nhìn tôi, chỉ ra hiệu cho nhân viên pha chế, người đó lập tức đưa cho tôi một ly nước màu xanh gì đó.

“Tôi không uống rượu!” Tôi lạnh lùng nhìn chất lỏng trong ly, chỉ toàn một màu xanh, nhưng vẫn làm nổi bật sự quyến rũ giống như một tấm lưới vô hình trôi buộc người ta!

“Đường tiên sinh, tôi nghĩ rằng anh biết tôi tìm anh có chuyện gì!” Tôi đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt lướt qua ly nước kia, nhìn về phía Đường Diệc Diễm, hần không có biểu tình gì, chỉ dùng tay nâng ly rượu dưới ánh sáng.

“Nếu.. Nếu... Nếu!” Tôi thì thầm lo lắng, răng nghiến chặt, phải làm sao bây giờ, trước kia còn đồng dạc như vậy kia mà, thứ hân muốn không chỉ có lời xin lỗi của tôi, chắc chắn là còn nhiều hơn thế, tôi thực sự bối rối!

“Bây giờ tôi chỉ muốn uống rượu!” Đường Diệc Diễm ngăn cản sự áp úng của tôi, ngón tay nhẹ nhàng nâng lên, ly nước màu xanh kia đã vững vàng đặt ngay trước mặt tôi, ý của hân đã quá rõ ràng, tôi khẽ cắn môi, do dự một lát nhưng rồi cũng đành cầm lấy chiếc ly, nín thở, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, hương vị chua xót mang theo vị cay của ớt đi vào cổ họng, mùi vị này làm cho cổ họng tôi gai đến nghẹt thở, chảy cả nước mắt! Cổ họng đau đớn giống như bị lửa thiêu, tôi thống khổ che miệng lại, ho khan dữ dội, lơ đãng nhìn thấy ý cười trong mắt Đường Diệc Diễm, hân đang cười? Cười nhạo ư? Vui sướng khi người khác gặp họa? Hân cố ý, cố ý làm cho tôi phải xấu mặt một lần nữa, cố ý khiến tôi quẫn bách. Bởi vì tôi bất kính với hân, sự trêu đùa của hân chỉ vừa mới bắt đầu?

Tôi che ngực đang phập phồng kịch liệt lại, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy! Không phải muốn đánh lừa sao? Không phải vì trả thù sao? Không phải là muốn thể hiện khả năng của hân có bao nhiêu sao?

Tôi nghĩ rằng cái chết có lẽ chính là cảm giác như vậy ! Tự giễu nhếch nhếch khóe miệng, tôi nuốt nước miếng, tổng nốt thứ chất lỏng màu xanh còn lại kia vào miệng, gắt gao cắn môi, ngăn ngừa sự chua xót trong lòng hiện lên mặt! Tôi nhẹ nhàng buông tay xuống, “Còn cần uống gì nữa không?”

Đường Diệc Diễm liếc nhìn tôi một cái với vẻ kì lạ, ánh mắt mắt tự nhiên nhìn vào chiếc ly trống rỗng trong tay tôi, thế nào hả, rất kỳ quái sao? Mục đích của hân không phải là muốn tôi thuận theo sao? Bây giờ tôi đã thuận theo, cũng nghe lời rồi, tại sao hân... ngược lại, có bộ dáng không được tự nhiên như thế kia? Tôi yên lặng nhìn hân, nhìn một cách nghiêm túc, nếu nghe theo hân có thể giúp gia đình của tôi, tôi bằng lòng trở thành một con rối bị thao túng!

Đường Diệc Diễm lãnh đạm nhìn tôi, quay đầu, những người phục vụ ngay lập tức bắt đầu run rẩy, một lát sau, họ lại mang lên trước mặt tôi ba ly nước có màu sắc khác nhau, Đường Diệc Diễm nhìn tôi, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, ý tứ rất rõ ràng, tôi hít thở thật sâu, cắn răng, tay cầm một ly ngửa đầu lên uống, hầu như không dùng lưỡi để cảm nhận hương vị mà trực tiếp nuốt luôn vào cổ họng. Hương vị cũng không thể lan tỏa đến mũi, không cho mình thời gian để thở, tôi lại nắm lấy một ly khác ngửa đầu uống, sau đó uống đến ly cuối cùng, uống cạn ba ly, tôi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của nhân viên pha chế, cũng chưa kịp hiểu ý tứ trong ánh mắt của anh ta, tôi lập tức cảm thấy mọi thứ trước mắt bắt đầu rung chuyển, trong người có một dòng nhiệt khí đáng sợ, ngực đã không thể chịu đựng được nữa, dạ dày cuộn cuộn dâng lên một trận khó chịu, Đường Diệc Diễm đang đứng trước mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ. Tôi rót cuộc đã hiểu được ánh mắt của anh nhân viên kia, có lẽ, không ai có thể uống cạn nhiều rượu như vậy ngay một lúc, thân thể của tôi đã đứng không vững, trượt dọc theo quầy bar, nhưng Đường Diệc Diễm cũng không kéo tôi, hân vẫn ngồi ở đó, không nhúc nhích, giống như một đế vương, cho đến khi cơ thể của tôi trượt hẳn xuống sàn, vô lực dựa vào quầy bar mà thở mạnh, ngay cả một chút sức để nhấc ngón tay lên cũng không có, một đám người bắt đầu vây quanh tôi trơ mắt nhìn, tất cả đều mang vẻ mặt như đang xem kịch vui, mà nét mặt Đường Diệc Diễm lại vô cùng bí hiểm, tôi chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo dâng lên trong lòng. Tôi nhũn mảy, cắn môi nhưng vẫn vô lực!

“Không tôi!” Rót cuộc, Đường Diệc Diễm cũng mở miệng, giấy tiếp theo, thân thể của tôi đã bị cánh tay dài của hân chụp tới, xung quanh tôi tất cả đều là hương vị nồng đậm của hân, thân mình xụi lơ tụt vào ngực hân, một gương mặt xa lạ mà quen thuộc mang theo nụ cười châm chọc hé ra trước mắt tôi!

“Diễm thiếu gia, xem ra cũng chỉ là hạt tiêu mà thôi!”

“Dáng người bình thường, da cũng tạm tạm!”

“Ừm, rõ ràng là một xử nữ!”

Tôi giống như một vật phẩm bị đặt ở trên đài triển lãm để người ta soi mói, tất cả đều mang một bộ dáng sang quý, tôi thấy bọn họ loé ra những ánh nhìn dâm loạn, cơ thể tôi đã dần mất kiểm soát, nhiệt độ nóng bỏng kề sát trong ngực Đường Diệc Diễm, nhưng không cảm nhận được một chút nhiệt độ cơ thể của hân, tôi vô lực dựa vào hân, thờ dốt. Đường Diệc Diễm ôm lấy thân thể của tôi, nhìn những người đang đứng trước mặt kia, trong đầu tôi bỗng nhiên nhớ tới cuộc đối thoại ngày đó của Đường Diệc Diễm cùng một tên con trai tóc dài.

Yên tâm, chúng ta sẽ trao đổi phụ nữ để đùa!

Hân sẽ không, sẽ không...

Cho dù không nhìn thấy khuôn mặt mình, tôi cũng biết, sắc mặt của tôi lúc này nhất định là vô cùng khó coi, hân sẽ không định ném tôi cho đám người này đấy chứ...

Không! Không cần!

Tôi hoảng sợ nhìn về phía Đường Diệc Diễm, dường như hân cũng nhìn ra suy nghĩ của tôi, khóe miệng càng cong lên cao hơn, nhẹ nhàng đem môi kề sát bên tai tôi, nói bằng một giọng dịu dàng: “Sao hả... Thích người nào?”

Không! Tôi sợ hãi nói không nên lời, nhìn hân, muốn lác đầu, nhưng lại không có sức lực, chỉ có thể dùng đôi mắt đăm lẹ nhìn hân.

Không... Đừng... Đừng đối xử với tôi như vậy!

Xin anh! Cầu xin anh!

“Yên tâm, tôi vẫn chưa chán em, cho nên em sẽ không có việc gì hết!” Đường Diệc Diễm dường như rất vừa lòng với phản ứng của tôi, làm cho tôi “yên tâm” thả lỏng, hân ôm chặt tôi, nhếch mép cười!

Ác ma! Tôi khuat nhọc cắn chặt răng, nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 29: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Rơi Xuống

Những tiếng cười truyền đến bên tai càng lúc càng lớn, số người vây xung quanh hình như đang tăng dần lên, tôi để ý có rất nhiều gương mặt dường như có chút quen quen, phần nhiều là nữ sinh, tất cả đều dùng những ánh mắt không mấy tốt đẹp để nhìn tôi, tôi rất cuộc cũng nhớ ra những ánh mắt như vậy, khinh bỉ, thù hận, mỉa mai... Ngoài những nữ sinh từ trước tới nay luôn xa lánh tôi, đánh mắng, cảnh cáo, khi để tôi thì còn ai nữa chứ? Bây giờ, họ lại thấy tôi ở trong lòng Đường Diễm Diễm, không biết sẽ có biểu tình thế nào đây?

“Muốn trả thù à?” Đường Diễm Diễm ôm chặt lấy thân thể tôi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm tôi, ánh mắt loé ra, thế nào? Giờ lại muốn tôi trả thù tất cả sao? Hắn thay tôi dọn dẹp mấy “công cụ” mà hắn đã từng dùng để bức bách tôi ư? Có phải rất buồn cười hay không?

Điều này không phải muốn ám chỉ với tôi rằng, thuận theo hắn sẽ nhận được kết cục tốt đẹp như vậy hay sao?

Tôi không nói gì, quay đầu qua một bên, tránh những ánh mắt không mấy thiện cảm này, đám nữ sinh kia muốn thế nào thì cứ thế ấy, tôi và họ cũng có gì khác nhau đâu, đều là món đồ chơi để Đường Diễm Diễm đùa bỡn trong tay mà thôi, điểm khác biệt là tôi tự cho rằng bản thân không giống với người thường, nhưng kết quả cũng như nhau, Đường Diễm Diễm quả thực “rất tốt” khi đã dạy tôi một bài học, dễ dàng nói cho tôi biết bản thân mình ngu xuẩn đến đâu.

“Tôi không có hứng thú trả thù bất cứ ai, cũng chẳng hận người nào!” Tôi cắn môi, lạnh lùng nói. Đường Diễm Diễm buồn cười hừ hừ.

Hắn nhắc một ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn, lúc buông ly xuống còn dùng ánh mắt trêu tức liếc tôi một cái. “Rộng lượng như vậy cơ à?”

Tôi cúi đầu, không bình luận gì thêm. Không phải tôi rộng lượng, chỉ là không muốn hắn luôn luôn ở một bên xem kịch vui, nhìn chúng tôi tranh đấu, còn bản thân hắn lại tiêu điều tự tại, không đếm xỉa gì đến. Không thể tiếp tục bắt lặc, tôi cũng không muốn bị hắn chơi đùa công kích một cách dễ dàng!

“Tôi chỉ muốn cho em biết, làm người phụ nữ của tôi sẽ có đặc quyền gì!” Đường Diễm Diễm nhẹ nhàng lắc đầu, tựa như muốn nói việc tôi từ bỏ quyền lợi là ngu xuẩn đến thế nào.

Tôi nghĩ, nếu nghe theo ý của hắn mà đi trả thù từng nữ sinh khi để tôi, đó mới là điều ngu xuẩn nhất! Hơn nữa, đặc quyền như vậy tôi cũng không cần!

“Cám ơn anh, tôi đã cảm nhận được đầy đủ “ưu việt”!”

“Không tồi!” Đường Diễm Diễm không thể không nhận ra sự châm chọc của tôi, nhưng hắn vẫn không tức giận mà còn cười, hừ lạnh: “Phải biết rằng, nghe lời quá sớm, ngược lại sẽ chơi không thú vị nữa!”

Chơi? Tôi thật sự muốn đánh một quyền thật mạnh lên gương mặt của người con trai này, khuôn mặt đẹp đẽ kia, khuôn mặt luôn che kín ý cười kia... Tôi siết chặt tay lại, hít một hơi thật sâu. “Tất cả đều đã như anh mong muốn, bây giờ thì... có thể buông tha cho người nhà của tôi rồi chứ?” Tôi cũng không có khéo léo uyển chuyển gì hết, khuat phục chỉ là vì muốn bảo vệ người thân của tôi mà thôi!

“Em định nói chúng ta chỉ có giao dịch thôi sao?”

Chẳng lẽ không đúng? Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt Đường Diễm Diễm rõ ràng tỏ vẻ hắn đương nhiên biết điều này, nhưng tôi cũng thức thời mà không chỉ ra, chỉ lắc đầu: “Tôi chỉ muốn người thân của tôi được an toàn!” Giữa tôi và hắn, cho dù là dùng giao dịch để hình dung vẫn làm cho người ta cảm thấy buồn nôn!

Đường Diễm Diễm thấy tôi lắc đầu, cũng không tiếp tục ép hỏi nữa, chỉ tùy ý để đám con gái kia đến gần chúng tôi, hắn cũng không chút ngăn cản ánh mắt dò dẫm của họ dành cho tôi, tôi nghĩ có lẽ hắn chỉ muốn để đám người này chọc giận tôi, nhưng nếu là người không cần, tôi sẽ không có cảm giác. Có lẽ rất nhiều người thấy “hâm mộ” tôi, nhưng ai có thể hiểu được, cho tới bây giờ tôi vốn không có cảm giác mình là người may mắn!

“Uống rượu cùng tôi đi!” Đường Diễm Diễm rót cuộc cũng đi đến sảnh lớn, bóng tối dần dần buông xuống, người tới quán bar cũng ngày càng nhiều, hắn để tôi ngồi ngay bên cạnh, thích ý uống rượu rồi nhìn đám người trên sàn nhảy kia, hắn cũng đưa cho tôi một ly, tôi không kháng cự, đón lấy, cảm giác nóng bỏng trong cổ họng còn chưa hoàn toàn trôi đi, nhưng tôi hiểu được, cho dù tôi phản kháng hay là muốn uống, hắn cũng sẽ tuyệt đối không thương hương tiếc ngọc, hắn chỉ muốn thấy sự chật vật của tôi, vì thế tôi không có chút phản kháng nào, cầm lấy ly rượu, đồ thứ chất lỏng ấy vào miệng!

Tôi giương mắt nhìn, nâng tay lên, khẽ cúi đầu, lau quét một chút rượu còn dính lại bên khoé miệng, mọi động tác đều liền mạch lưu loát, trong mắt đám con gái đó phần nhiều là kinh ngạc, không nghĩ rằng tôi sẽ thân nhiên như vậy sao? Tôi giống hệt một con rối gỗ, Đường Diễm Diễm chỉ cần khẽ nhắc tay, tôi sẽ phải chiếu theo mệnh lệnh của hắn mà làm, không có chút cảm tình! Còn lại cũng chỉ có một khối thịt xác mà thôi!

“Không thôi, uống tiếp!” Nét mặt Đường Diễm Diễm không chút thay đổi, mở ra một chai rượu vang đỏ, đẩy tới trước mặt tôi, xem ra hẳn thật sự không cần biết đến sự sống chết của tôi! Tôi tự gấu, khóe miệng cong lên, nhú mi, cắn răng một cái, nắm chặt chai rượu, giữa những tiếng hít thở sâu kia, tôi không ngừng đổ chất lỏng màu đỏ sẫm như máu kia vào miệng, không muốn sống nữa.

Dạ dày co rút mạnh, dòng chất lỏng đang ào xuống trong cơ thể kia như muốn thoát ra khỏi khoang miệng, khi giọt rượu cuối cùng được rót vào trong miệng, tôi đã không thể nào chịu đựng nổi cơn khuấy động mãnh liệt của bao tử, lấy tay che miệng ngăn chặn dịch vị đang trực trào ra, nhanh chóng chạy tới hướng có toilet!

Vừa đẩy cửa ra, còn không kịp đi vào buồng trong, tôi đã nằm úp sấp trên bồn đá lưu ly nôn thốc nôn tháo, sự khó chịu khiến khóe mắt tôi tràn ra nước mắt, không chỉ có như thế, cảm giác đầu váng mắt hoa cũng làm cho chân tay tôi hoàn toàn không có chút sức nào, ngay cả ý thức cũng đang dần trở nên mơ hồ. “Đông” một tiếng, tôi ngồi phịch xuống nền, trước khi mất đi ý thức, tôi chỉ kịp nhìn thấy một đôi chân thon dài xuất hiện ngay trước mặt, tôi không còn sức để ngẩng đầu lên nữa, khuôn mặt ấy... như ẩn như hiện, hình như... hình như tôi đã từng gặp ở đâu đó... sương trắng... Tại sao tất cả đều là sương trắng, bốn phía đều là sương trắng, mờ mờ, cái gì cũng không thấy rõ, nhưng... tôi rõ ràng cảm giác được bốn phía có thứ gì đó, thứ gì đó không ngừng hiện ra trước mắt tôi, nhưng lại bởi vì sương mù mà nhìn không rõ! Một bóng đen giống như tấm lưới lớn cuốn tôi vào trong lòng, còn cả thanh âm quý mị kia nữa, giống như ma chú, không ngừng vang lên, ni non, than nhẹ bên tai tôi!

Không... Đừng... Trong đầu bỗng dâng lên cảm giác sợ hãi vô cùng mãnh liệt, tôi bắt đầu bỏ chạy không có mục đích, nhưng như thế nào cũng trốn không thoát bóng đen kia, “Nó” tựa như một cái bóng, dính liền với cơ thể tôi không thể tách rời!

“Không!” Tôi vội mở mắt ra, ngực phập phồng kịch liệt, ngay sau đó đầu bỗng dâng lên một cơn đau nhức, thở nhẹ mấy hơi, tôi mới nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, bốn phía đều là những vật bài trí lạ lẫm, trong lòng rất kinh hãi, tôi theo bản năng nắm chặt góc chăn, cúi đầu xuống, may mà quần áo vẫn đang được mặc chỉnh tề trên người. Tôi nhìn khắp bốn phía, nghe được âm thanh như tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, muốn nhớ lại cái gì đó, nhưng đầu lại đau vô cùng, nơi này là... Tôi rốt cuộc...

Tôi nhớ hình như mình đã miễn cưỡng uống rất nhiều rượu, sau đó... bóng đen, hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy ở toilet chính là một bóng đen! Ánh mắt đầy khinh miệt đó, hẳn tới gần thân thể của tôi...

Đau quá! Tôi lắc lắc đầu, bởi vì cảm giác đầu đau như muốn nổ tung, đúng lúc này, cửa phòng tắm bỗng mở ra, thân hình cao lớn của Đường Diễm Diễm hoàn toàn bại lộ trước mặt tôi, thân dưới của hắn chỉ đơn giản được vây quanh bằng một chiếc khăn tắm, mặt tôi phút chốc đỏ bừng lên, đầu óc trống rỗng... Sao hắn lại... Chẳng lẽ chúng tôi...

Tôi nghe được tiếng cười trầm thấp của Đường Diễm Diễm, ngay sau đó lập tức cảm giác được bên giường chợt lồm xồm, tôi theo bản năng kéo vội chăn lên, lui người về, nhưng lại bị Đường Diễm Diễm lôi lại. Cơ thể tôi có thể cảm nhận được rõ ràng được độ ẩm từ trên người hắn truyền đến!

“Tôi không được khỏe... Cho nên...” Tôi giãy dụa, không phải không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, chỉ là... đến lúc thật sự phải đối mặt lại là một chuyện khác!

“Thế thì sao?” Giọng nói của hắn rất lạnh lùng, Đường Diễm Diễm nói đúng, chỉ cần hắn có hưng trí, cảm giác của tôi thế nào đâu có quan trọng!

Nhưng thân mình kháng cự vẫn không chế không được mà trở nên cứng ngắc ở trong lòng hắn. Cơ thể chúng tôi đụng chạm một cách ái muội, cảm giác thật xa lạ, tôi chưa bao giờ cùng người con trai nào tiếp xúc gần đến vậy, đặc biệt là mùi hương trên người hắn tràn ngập khắp xung quanh, lan tràn quần quanh, tôi bất an mấp má, không quen với việc hắn ở gần như vậy.

“Như vậy... anh đồng ý giúp cậu tôi sao?”

Đường Diễm Diễm buồn cười ôm sát tôi. “Bây giờ tôi mới phát hiện ra em đúng là rất ngây thơ!”

“Anh...” Cảm giác quần bách khiến hai bên tai tôi trở nên nóng bỏng. “Phải thế nào anh mới bằng lòng buông tha cho họ?” Tôi không muốn tiếp tục quanh co lòng vòng. Hắn rõ ràng đang đem niềm vui của hắn chà đạp lên sự đau khổ của người khác!

“Còn nhớ tôi từng nói gì không? Hãy cầu xin tôi đi!” Đường Diễm Diễm cũng không muốn trì hoãn thêm nữa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua cổ tôi, xúc giác lạnh lẽo, không hiểu sao lại khiến cả người tôi run rẩy.

“Tôi... Tôi đã cầu xin anh rồi...” Hơi thở của hắn phả trên mặt tôi, hô hấp của tôi bắt đầu hỗn loạn, cảm giác xa lạ chưa từng có trong cơ thể càng làm cho tôi sợ hãi!

Ý cười trong mắt Đường Diễm Diễm càng đậm hơn, bàn tay còn lại của hắn vói thẳng vào trong áo tôi, ôm lấy nơi mềm mại kia.

“Không...” Tôi kinh hãi kêu to, theo bản năng bắt đầu kháng cự, vụng vụng, nghĩ cách trốn tránh, nhưng thân mình lại bị hắn ghì chặt. Giọng nói khàn khàn của Đường Diễm Diễm xuyên qua tai tôi: “Đừng... Đừng nhúc nhích!”

Tôi ngẩng đầu, trong mắt hắn đúng là sự nhẫn nhịn, dồn nén thứ tình tố xa lạ nào đó. Ánh sáng màu hổ phách đang dần trở nên u ám.

“Cầu xin thật sự, em vẫn không hiểu sao!” Đường Diễm Diễm túm lấy thân mình đang vụng vụng của tôi, ngón tay đang lục lọi trong áo bỗng nhiên giật mạnh lấy nội y của tôi.

“Không... Đừng...” Tôi lại càng kháng cự dữ dội, từng đợt tê dại trong cơ thể đang trào lên làm cho tôi cảm thấy như bị si nhục, đúng vậy, là si nhục,

tôi như thế nào có thể... có thể mềm nhũn người mà nằm trong lòng ác ma!

“Không được cựa quậy nữa!” Tiếng quát đầy phần nộ mang theo ả nhĩn chột vang lên, cánh tay hấn thắt chặt quanh lưng tôi, thân thể của tôi cứng đờ, nghe lời hấn, không tiếp tục lộn xộn nữa, nét âm u trên khuôn mặt Đường Diệc Diễm cũng dịu đi không ít, môi hấn bắt đầu di chuyển đầy khiêu khích, nhẹ nhàng vùi vào cổ tôi, mút lấy.

Một con đầu nhói từ cổ truyền đến. Tôi đau đến nhủu mi. Lúc này, hấn mới ngẩng đầu, biểu tình hết sức vừa lòng.

“Nói, đã từng có thằng nào chạm vào em chưa?” Tay hấn rút cuộc cũng dời khỏi bên trong áo tôi, nhưng chưa để tôi kịp thở, hấn lại ác liệt vói vào vào giữa hai chân tôi.

“Không...” Sao hấn có thể, tôi vội bắt lấy tay hấn. “Không có... Không có... Không có ai cả!”

Hấn xem xét đánh giá tôi kĩ càng một lượt, nhìn khuôn mặt nóng bỏng của tôi, dường như Đường Diệc Diễm có chút tin, hấn nói: “Tôi cũng không chơi trinh nữ bao giờ, nhưng mà, em là người đầu tiên!”

Thân thể của tôi cứng đờ, vốn dĩ còn tưởng rằng...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 30: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Võ

Cứ như vậy đi, dù sao cũng chạy không thoát, tôi cần gì phải... Tôi cắn răng nằm xuống giường, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần nhẫn nại, chỉ cần một lát thôi, tất cả sẽ chấm dứt, hoặc là sau đó, Đường Diệc Diễm sẽ nhanh chóng chán ghét tôi, vì người nhà, vì chính mình...

Nhưng... đúng vào lúc này, tiếng cười trầm thấp của hấn lại truyền đến bên tai, tôi mở mắt ra, nụ cười của Đường Diệc Diễm xuất hiện ngay trước mắt, tỏa sáng một cách kì lạ, tay hấn chuyển đến thắt lưng của tôi, động tác này làm tôi cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng trên người hấn truyền đến một lần nữa: “Em định cứ thế này mà chết đi đấy à, bỏ mặc tất cả sao?”

Tuy rằng hình dung như vậy thực buồn cười, nhưng điều đó cũng có chút chuẩn xác. Tôi thầm tự giễu ở trong lòng, không đáp lại lời nhạo báng của Đường Diệc Diễm.

“Em là cô gái đầu tiên ở trên giường của tôi mà lại có vẻ mặt này, em làm vậy là muốn lưu lại ấn tượng sâu sắc cho tôi sao?” Bàn tay Đường Diệc Diễm vươn tới, tôi bị hấn ôm vào trong ngực, cảm giác được phía sau vang lên những tiếng xoạt xoạt, tiếp theo tôi chỉ kịp nhìn thấy hấn cởi bỏ chiếc khăn đang quấn trên người, ném xuống tấm thảm cao cấp, không gây ra một tiếng động nào!

Tìm tôi đập mạnh, bản năng mách bảo tôi hãy chạy trốn khỏi nơi này, nhưng lại bị hấn ôm càng chặt, thân mình Đường Diệc Diễm từ từ ép xuống, tôi lập tức cảm giác được một cảm giác xa lạ đang chạy trong cơ thể, còn khiếp đảm hơn cả nỗi sợ hãi, tôi không không chế được, khẽ run rẩy, rất khó chịu và không mong muốn điều này xảy ra, cơ thể căng thẳng không biết phản ứng thế nào, chỉ muốn nó kết thúc... một cách nhanh chóng!

“Mở mắt ra!” Hơi thở nóng bỏng của Đường Diệc Diễm phả trên mặt tôi, tôi miễn cưỡng mở mắt, vừa vận nhìn thấy đôi ngươi màu hổ phách của hấn, cảm xúc kì lạ khiến tôi không hiểu sao lại cảm thấy khó thở. Hô hấp của tôi bắt đầu dồn dập, không ổn định, liên tục nuốt nước bọt, tôi sợ luồng ánh sáng trong mắt hấn!

“Em sẽ thích cảm giác này!” Khoé miệng Đường Diệc Diễm cong lên, ngón tay hấn nhẹ nhàng lần tới hàng cúc trước ngực tôi, lần lượt cởi từng chiếc một, tôi kinh ngạc, vội giữ chặt lấy cổ áo của mình, sợ hãi, tôi vẫn là sợ hãi, vẫn không muốn...

“Tôi...” Thực tế như vậy đã là tốt lắm rồi, nhưng... thật sự... rất khó khăn!

“Anh nên tuân thủ thỏa thuận của chúng ta!”

“Thỏa thuận?” Đường Diệc Diễm đặt hai tay lên mặt tôi, cúi đầu nhìn tôi. “Chúng ta có thỏa thuận sao?”

“Anh...” Hấn không ép buộc tôi, mà muốn tôi ngoan ngoãn khuất phục ư?

“Anh phải đồng ý với tôi... sẽ không quấy rầy người thân của tôi. Còn nữa... Tôi chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, không muốn trước mặt người khác có chút gì liên quan đến anh hết!” Nếu còn lại một mình, nếu một lần có thể chấm dứt, cứ như vậy đi!

“Ý của em là em muốn trở thành tình nhân của tôi?” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu lên, tôi không thể biết trong lòng hấn đang suy nghĩ điều gì. Tôi vô thức gật đầu, nếu... hấn có thể, tóm lại tôi không muốn để cho người khác biết, lại càng không muốn trở thành kẻ “nổi bật”!

“Vậy sao?” Rốt cuộc, tôi cũng nghe thấy tiếng cười của Đường Diệc Diễm, vẫn trầm thấp, quý dị như vậy, lập tức cảm giác được bên dưới truyền đến một trận đau đớn, tôi cúi đầu, Đường Diệc Diễm đang đặt tay bên eo tôi. “Em phải hiểu được, tình nhân trong bóng tối? Em còn chưa đủ tư cách! Nhiều nhất, em cũng chỉ có thể được coi là... công – cụ – phát – tiết của tôi mà thôi!”

Câu nói này của Đường Diệc Diễm giống như hàng vạn chiếc kim đâm vào trái tim tôi, hấn cố ý nói như vậy để xúc phạm tôi!

“Diệp Sương Phi, hãy nhớ kĩ những lời tôi nói! Đừng tưởng rằng em có gì khác biệt, tôi có thể dễ dàng chinh phục những cô gái bướng bỉnh khác, đừng cho là cơ thể em đủ sức làm cho em trở nên khác biệt, em cũng giống như họ thôi, quá dễ dàng để chinh phục!”

Thế nào, rốt cuộc đã bắt đầu rồi sao? Bắt đầu trả thù tôi, trả thù việc trước đây tôi đã bắt kính với hấn, bây giờ tôi không thể không khuất phục trước mặt hấn, hấn muốn dùng cách này làm tổn thương tôi, tra tấn tôi sao?

“...” Tôi cắn môi, không nói lời nào, yên lặng nhìn hấn, sức sinh!

“Hãy thay đổi ngay ánh mắt của em, nếu không, ngày mai em sẽ biết thế giới của em bị đảo lộn thế nào!” Đường Diệc Diễm thấy được sự lạnh lùng của tôi lại càng tức giận, lập tức dùng sức giật mạnh quần áo của tôi, chiếc áo sơ mi đáng thương đã bị hấn xé rách.

“Dừng lại...” Tôi túm chặt tay hấn, vẫn là nhìn không được mà hét lên, sau tất cả vẫn là nỗi sợ hãi, sợ hãi hành động của hấn, sợ hãi ánh mắt của hấn. “Dừng như vậy!”

“Vậy em sẽ chống trả sao, tôi nói rồi, em càng chống trả tôi càng hưng phấn!”

“Biến thái!” Tôi ra sức giãy dụa, bắt đầu né bên phải tránh bên trái!

“Đường Diệc Diễm, dừng tay!”

Hóa ra hấn hoàn toàn có chủ ý dùng hết sức đối đãi thô bạo với tôi như vậy. Không có chút thương tiếc, chỉ là muốn nhìn thấy bộ dạng khổ sở của tôi.

“Tại sao em vẫn không chịu ngoan ngoãn?” Đường Diệc Diễm nắm lấy tay tôi. Thân mình gắt gao áp lên cơ thể của tôi.

“Đường... Diệc Diễm!”

“Em sẽ không nghĩ rằng lúc này rồi mà tôi còn có thể buông tha cho em đấy chứ!” Đường Diệc Diễm lấy tay ngăn cản hai tay của tôi, tôi sợ hãi lắc mạnh cơ thể.

“Xin anh... Dừng như vậy!” Tôi vẫn là sợ hãi, vẫn là không dám, vẫn là... “Xin anh... cầu xin anh!”

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên ngừng mọi động tác, thân mình áp sát người tôi.

Dừng như vậy, không cần...

“Em nói xem...” Đường Diệc Diễm ấn nhẹ ngón tay vào khuôn mặt của tôi, tôi bối rối nhìn hấn, hấn lại cười đến quý dị, ngón tay tiếp tục di chuyển trên mặt tôi. “Em nói xem... em rốt cuộc có mị lực gì? Hừm? Làm cho tôi thật sự cảm thấy rất hứng thú, không biết... sau này, chúng ta sẽ kéo dài được bao lâu!”

“Dừng...” Tôi chống cự một cách dữ dội, nhưng những thanh âm kinh dị vẫn vờn quanh, tôi cảm giác được một phần cơ thể của hấn đang ở trong người tôi, dường như muốn xé rách tôi ra.

“Không! Không!” Tôi lập tức liều mạng vặn vẹo thân mình, dù biết rõ kết quả, nhưng vẫn muốn phản kháng.

“Đây là do em bức tôi!” Không hiểu tại sao trong mắt Đường Diệc Diễm lại có chút mây bụi, cho đến khi tôi ý thức được động tác ở thân dưới của hấn, còn chưa kịp hô lên, dưới thân đã truyền đến một trận đau như bị xé rách, cơn đau khi bị xuyên qua!

“Không...” Tôi khóc.

“Dừng... Không cần... Dừng lại, đau quá!” Tôi bật khóc, không ngừng dùng tay đánh lên người hấn, ác ma! Đau quá, cảm giác đau đớn này bắt đầu lan tràn khắp cơ thể.

“Đúng là không ngoan!” Đường Diệc Diễm nhanh chóng ghì chặt tay tôi, tùy tiện vớ luôn chiếc áo đã bị xé rách ở góc giường nhét vào miệng tôi. “Em thật sự rất ồn ào!”

Không cần... Dừng... Cảm giác như vậy, cả đời này tôi sẽ không quên, Đường Diệc Diễm giống như một con dã thú chuyển động trước mặt tôi, không có một chút thương tiếc, thậm chí, từ đầu tới cuối, hấn còn không thèm nhìn tôi, chỉ có phát tiết, chỉ có dục vọng.

Cho đến cuối cùng, tôi không chịu được nữa, không chống cự nữa, thân mình chỉ biết bất lực đong đưa theo hấn, sự đau đớn làm tôi dần mất đi cảm giác...

Tôi cảm thấy chóng mặt, khó chịu, đau đớn!

Tôi chết lặng mở to mắt, Đường Diệc Diễm vẫn còn ở trên người tôi, nặng nề thờ dốc, sau đó hấn bồng rời khỏi cơ thể của tôi, xoay người lại, nằm xuống bên cạnh, tôi chỉ yên lặng để không phát ra bất cứ một tiếng động nào, đôi mắt trống rỗng nhìn trần nhà, kết thúc rồi sao?

Đau đớn rồi cuộc cũng chấm dứt rồi đúng không?

Tôi lặng lẽ thở ra, cuộn mình lại, dùng chân quần chặt lấy cơ thể, nước mắt nơi khoé mắt còn chưa kịp khô cạn, những dòng lệ mới đã bắt đầu rơi xuống nhục nhã, xấu hổ!

Cảm giác được hấn đang ở bên cạnh bồng ngời dậy, một lần nữa đi vào phòng tắm, ngay sau đó tiếng nước cũng vang lên theo, thế nào, cũng cảm thấy bản sao? Sau khi ép buộc tôi như vậy, vẫn cảm thấy tôi thực bản phái không? Thật buồn cười!

Tôi vô lực chuyển động cơ thể đã tê cứng, nhưng khi vừa nâng được nửa người dậy, cơn đau lại bắt đầu lan tràn, thậm chí, khi tôi nhìn thấy những vết xanh tím giống như bị đầu độc trên da thịt, có lẽ lúc này, khắp người không có một chỗ nào không nhắc nhở tôi sự nhục nhã mà tôi vừa phải trải qua, tôi cắn răng, nghẹn ngào vùi mặt vào đầu gối, trong đầu chợt hiện lên lời sỉ nhục của Đường Diệc Diễm... công cụ phát tiết! Ha ha, thực chuẩn xác!

Hiện tại, hấn đã hài lòng, hấn rút cuộc đã khiến tôi thấy nhục nhã. Đặc ý chứ? Tiếp theo, hấn sẽ không chút nào lưu tình mà đá tôi đi!

Tất cả sắp kết thúc!

Tiếng nước trong phòng tắm chợt ngừng lại, tôi nằm xuống, nghiêng thân mình, đưa lưng về phía Đường Diệc Diễm. Tôi nghe thấy từng tiếng bước chân trầm ổn của hấn, sau đó bên giường lồm xồm. Một mùi hương tươi mát bay vào trong mũi! Là mùi hương của hấn, hấn ở phía sau tôi, sạch sẽ cao quý. Sau khi khiến tôi chật vật không chịu nổi, hấn lại thân thanh khí sáng xuất hiện!

Ác ma! Hấn muốn thế nào, muốn đẩy tôi xuống địa ngục như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 31: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Quán Quanh

Cả đêm, Đường Diệc Diễm không còn tới gần tôi thêm chút nào nữa, hai chúng tôi mỗi người nằm riêng một góc trên chiếc giường rộng lớn, tôi gần như mất ngủ suốt đêm, quay lưng về phía hấn, chịu đựng sự đau đớn trên thân thể, gặm nhắm nỗi bi thương, mở to mắt đợi bình minh đến!

“Đây là...” Nhìn viên thuốc màu trắng mà Đường Diệc Diễm vừa đưa, tôi nhú chặt mày, chần chừ chưa dám cầm. Vừa rồi hấn không cho phép tôi cự tuyệt, nói muốn đưa tôi đến trường, tôi vốn định từ chối, nhưng bộ dáng kiên quyết của hấn xem ra không thể nào lay động được. Lúc sáng, tâm tình của hấn rất phấn chấn, còn muốn tôi thêm một lần nữa, thật ghê tởm! Tôi chỉ muốn trở lại ký túc xá, tẩy rửa sạch sẽ cơ thể dơ bẩn này!

Nhưng bây giờ, hấn lại nửa đường dừng xe, đi xuống, lúc quay lại còn đưa cho tôi viên thuốc kỳ quái này, tôi mấp máy khoé miệng.

Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, thân nhiên nắm vô lăng. “Em không muốn vắc bưng bầu đi học đấy chứ!”

Mặt tôi bỗng chốc đỏ lên, nhìn viên thuốc hấn ném trên đệm ghế, tôi đã hiểu ý của hấn, sao tôi có thể quên được, trong cơn ác mộng đó chúng tôi không chỉ làm tình có một lần, mà cũng không hề dùng biện pháp phòng tránh nào, rất có khả năng...

Không... thật đáng sợ, tôi gần như ngay lập tức cầm viên thuốc lên, nhét vào miệng, hương vị chua xót khiến tôi nuốt xuống rất khó khăn, suýt nữa thì nôn ra, Đường Diệc Diễm đưa cho tôi một chai nước khoáng, tôi lập tức cầm lấy, uống vài ngụm, vị đắng trong miệng mới chậm rãi biến mất.

Tôi nặng nề thở ra một hơi, cẩn thận hướng về phía Đường Diệc Diễm hỏi: “Còn gì cần phải làm nữa không?” Tôi không muốn mang thai, tuyệt đối không được, cho nên tôi nhất định phải hết sức cẩn thận, chỉ cần không để xảy ra chuyện gì đáng sợ, cái gì tôi cũng đều đồng ý phối hợp.

“Hết rồi, sau này em chỉ cần uống thuốc tránh thai định kì là được!” Đường Diệc Diễm nói rất thoải mái, thong dong lái xe, tôi lại lấp bắp kinh hãi, ý của hấn là...

“Hôm nay sau khi tan học, em hãy dọn đến Thanh Viên đi, muốn thứ gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi!” Nói xong, hấn quăng cho tôi một chiếc di động, là hàng mới, thật đúng là hào phóng, chỉ là...

“Tôi...”

“Em nên biết rằng, em không có quyền cự tuyệt!” Đường Diệc Diễm dễ dàng ngắt lời tôi, quẹo xe vào đường nhỏ, trường học đã xuất hiện ở phía trước

không xa.

Ý của hấn chính là sẽ không đơn giản mà chấm dứt như vậy? Tôi lại đang nghĩ cái gì đây, hấn mất nhiều công sức như vậy để đùa bỡn tôi, sao có thể nhanh chóng buông tay được, hấn còn chưa chơi đủ?

Hoặc là, “công cụ” như tôi đây vẫn còn có thể làm cho hấn “vừa lòng”?

Một khi đã vậy...

“Tôi... có thể không cần uống thuốc được không... Anh không phải có thể...” Uống thuốc sẽ ảnh hưởng không tốt đến cơ thể, tôi nghĩ chẳng bao lâu nữa hấn cũng sẽ không còn cảm thấy hứng thú với tôi, nói vậy, đàn ông... không phải có thể dùng bao cao su hay sao?

Tôi không muốn cuộc sống của mình xảy ra bất cứ chuyển biến gì bất đắc dĩ, ngay cả cơ thể cũng không muốn bị thay đổi!

“Nếu em không ngại đi phá thai thì tôi thế nào cũng được!”

“Nhưng... Nhưng... Anh không phải có thể dùng... dùng... dùng bao cao su sao?” Nghẹn hết nửa ngày tôi mới dám nói ra.

“Vậy sẽ không thoải mái, sau này em sẽ hiểu, chẳng có thằng nào thích dùng cái đó đâu!” Đường Diệc Diễm cố tình nói một cách đầy ái muội, khiến tôi đỏ bừng cả mặt. Hấn dùng xe trước cổng trường rồi nói: “Buổi chiều, tôi sẽ gọi điện thoại cho em!”

Tôi có thể cự tuyệt sao? Liếc hấn một cái, tôi yên lặng quay đầu, nếu có thể... nếu tất cả chỉ là một giấc mơ thì tốt biết mấy!

Ác mộng nhất định sẽ có một ngày chấm dứt, nhưng nỗi đau lại không ngừng tiếp diễn trong cuộc sống của tôi!

Cầm lái đi động, tôi gần như chạy trốn, đẩy cửa xe bước xuống, cố ý lờ đi những ánh mắt không thể tránh khỏi đang bắn về phía chúng tôi. Đường Diệc Diễm cố ý đưa tôi đi, cố ý dùng xe ở chỗ này, điều hấn muốn, không phải là khiến cho mọi người đều biết rằng, lại có thêm một cô gái thần phục dưới chân hấn hay sao? Cho dù có nói với họ, tôi bị ép buộc, liệu có ai tin đây?

Tôi bây giờ, cũng đâu có khác gì mấy cô gái đó? Đều dựa vào những người đàn ông có quyền có tiền, đều bị họ đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Cảm thụ được từng cơn gió đang lướt qua mặt, tự do dường như đã muốn rời xa, tôi bây giờ chỉ là một khối cơ thể bị độc chiếm, chỉ là công cụ để phát tiết, còn có... còn có tư cách yêu cầu chút tôn nghiêm đáng thương kia ư?

Nghe rất buồn cười phải không!

Diệp Sương Phi, còn không chịu thừa nhận sao? Số mệnh của người đã sớm vì sự xuất hiện của ác ma này mà bị hủy diệt rồi!

Đã bị hủy hoại! Cơ thể và linh hồn cũng đều bị vấy bẩn!

Vì thế, tôi nhận mệnh, nghe lời hấn mà dọn đến Thanh Viên, căn hộ sang trọng, một nơi đầy đau khổ, nơi được gọi là “nhà” không có lúc nào là không nhắc tôi bản thân mình rơi bần đến thế nào! Dù sao Đường Diệc Diễm cũng luôn có cách, không phải sao? Sau ngày tôi được quang vinh “thị tẩm”, mẹ vui mừng hân hoan gọi điện thoại tới, nói rằng cậu đã được tha, “Đường tiên sinh” còn sắp xếp một công việc cho cậu nữa! Mẹ thậm chí còn không biết Đường tiên sinh mà mình nói hình dáng thế nào, bao nhiêu tuổi, vậy mà lại tràn đầy cảm kích, liệu mẹ có biết rằng, chính người con trai này đã hủy diệt con gái mẹ không?

Có điều... chỉ cần người thân không có chuyện gì, chỉ cần mẹ được vui vẻ, đáng giá, tất cả đều đáng giá! Việc tôi phải làm bây giờ chính là ngoan ngoãn đợi ở đây, đợi đến ngày bị đuổi ra khỏi nhà, nhưng điều khiến tôi không thể chịu đựng được nhất, chính là mỗi đêm Đường Diệc Diễm đều... Đây là việc tôi không thể nào chịu được, mỗi đêm, tôi đều có cảm giác như mình bị tra tấn. Có vài lần, Đường Diệc Diễm tức giận nắm lấy bả vai của tôi, nói rằng hấn không thích lên giường với một khúc gỗ. Nhưng cuối cùng, hấn vẫn xem như không có việc gì mà phát tiết trên người tôi, lại còn thích ý châm chọc một phen, sau đó tránh xa cơ thể của tôi mà ngủ. Điều may mắn duy nhất chính là, chỉ cần hấn phát tiết hết lửa giận trên người, tuyệt đối sẽ không ôm tôi nữa, chỉ sợ đây chính là một chút an ủi duy nhất dành cho tôi, thật đáng buồn!

Cứ đau khổ như vậy mà sống suốt một tháng, tôi vẫn không đạt được niềm khát vọng đã lâu, đó là sự chán ghét của hấn, ngược lại, Đường Diệc Diễm bắt đầu đưa tôi theo hấn ra ngoài chơi. Chỉ là, tôi thường phải ngồi một bên nhìn hấn cùng với mấy cô gái trang điểm lộng lẫy tán tỉnh nhau. Tôi không đố kị, mà là mừng thầm, tốt nhất lại có một nàng nào đó khiến hấn coi trọng, đòi tất cả mọi lực chú ý đi, có lẽ như vậy rất tì bĩ, nhưng tôi thật sự không có lúc nào không hy vọng ai đó có thể cứu tôi thoát khỏi “bê bối”, hoặc Đường đại thiếu gia có thể nhanh chóng chán ghét tôi. Chỉ là... ngày đó, rốt cuộc còn bao lâu nữa?

Tôi không biết những người đang ngồi ở trước mặt này, cũng chẳng cần phải quen biết làm gì.

Tôi theo Đường Diệc Diễm ngồi xuống, hấn dựa lưng vào đệm ghế mềm mại, hai mắt ngược lên nhìn những người kia, “Thế nào? Lại có trò gì thú vị à?”

Tôi âm thầm hít một hơi, biết đám biến thái này lại sắp sửa đùa bỡn người nào đó. Không biết ai lại bất hạnh gặp phải đàn ma quỷ rồi việc này đây.

“Nhìn thấy thằng ranh đang đánh đàn đờng kia không? Hấn là sinh viên của học viện nghệ thuật, xuất sắc lắm đấy, không biết có thể chịu được bao nhiêu đây!” Tên con trai vừa nói chuyện có đôi mắt hẹp dài, lúc hấn chỉ vào cậu nam sinh kia, lông mày khẽ nhếch lên. Thì ra ác ma đều giống nhau, cho dù bộ dạng có đẹp đến thế nào thì lòng dạ cũng vẫn thối nát, làm cho người ta phải nôn mửa.

“Sao hà cô nhóc, khó chịu lắm à?” Liếc thấy biểu hiện chán ghét của tôi, hần bỗng hướng về phía tôi bĩu môi, rồi lại nhìn sang bên Đường Diệc Diễm, trong mắt có sự uất giận. “Em nói Diễm thiếu nghe, anh nên bảo ban lại cô nàng của anh đi!” Sao rồi, ánh mắt đó của tôi làm hần thấy khó chịu, hay là cảm thấy xấu hổ?

Đường Diễm cười cười, tỏ vẻ không để ý, bất đắc dĩ nói: “Việc này chỉ sợ có chút khó khăn đấy, cô nhóc này ngay cả tiền của anh cũng không mua được đâu!” Nói xong còn trêu tức nhìn tôi một cái, khề cười.

Tôi quay mặt đi, không nói gì, chán ghét biểu tình như vậy.

Đúng lúc tên đó đang hùng hùng hổ hổ than thở vài câu, đột nhiên có người từ ngoài cửa tiến vào. Người này tôi có biết, không phải là kẻ lúc trước vẫn luôn nơm nớp Đường Diễm lưu tôi lại cho hần hay sao, thế nào, từ bỏ rồi à? Hôm nay hần mang theo một cô gái tóc dài rất đẹp, đáng vẻ dịu ngoan, các đường nét trên khuôn mặt vừa tao nhã lại yên tĩnh, thoạt nhìn có điểm vô tranh thế sự, chỉ là... nếu thật như vậy, tại sao lại đi cùng tên kia? Không phải lại là thân bất do kỷ đấy chứ? Nhóm người này đều muốn đi ép buộc người khác vậy sao?

Tên tóc dài ôm đầu vai cô gái kia đã đi tới, ý cười tràn đầy trong mắt, hần nhìn tôi. “Ồ, tiểu mỹ nữ cũng ở đây à? Vẫn là Diễm thiếu của chúng ta có mặt lớn, hừm!”

Tôi cũng chẳng buồn liếc hần một cái, chỉ chú ý tới khoe miệng cô gái đứng bên người hần bỗng mắt tự nhiên run rẩy một chút. Trước mặt bạn gái mình mà hần lại biểu hiện ra sự “hứng thú” nồng hậu đối với cô gái khác, hình như không được hay cho lắm!

“Cô nàng này chính là một khối đầu gỗ, thật chẳng hiểu nổi mấy người nữa!” Tên mất híp khinh thường nhìn tôi, biểu tình tựa như tôi và hần chất chứa oán hận rất sâu, không chút kiêng kỵ mà chửi bới tôi trước mặt mọi người. Hoặc là bọn họ vốn dĩ chính là luôn không kiêng nể gì như thế, không phải cả bạn gái cũng có thể trao đổi để đùa bỡn sao?

Súc sinh!

“Thiếu Đình, chú mày chẳng hiểu gì cả, phải có thứ gì đó gây kích thích thì mới khiêu chiến được, không phải sao?” Tên tóc dài liếc hần một cái, rồi lại nhìn về phía Đường Diễm. “Anh đang đợi để khiêu chiến một chút đấy!”

Đường Diễm không nói gì, chỉ ôm đầu vai của tôi, mắt khề đá về phía nam sinh đang đánh đàn kia, trong mắt dường như muốn ra hiệu “trò chơi bắt đầu”!

Tên tóc dài lập tức cười cười, nắm lấy tay bạn gái mình, đi về phía nam sinh kia, tôi nhìn thấy sự kinh hoàng trong mắt cô ấy. Khuôn mặt vốn không lộ ra một chút sợ hãi nào, bây giờ đều che kín sự bối rối, bước đi cũng lảo đảo.

Mà cậu nam sinh vốn dĩ đang chuyên tâm đánh đàn kia cũng đã chú ý có người tới gần, lơ đãng ngẩng đầu. Đôi mắt vốn vô thần lập tức trừng lớn, trong mắt đều là kinh ngạc, còn có bị thương, đau đớn, thậm chí bàn tay đang đặt trên những phím đàn cũng trở nên cứng đờ, tiếng đàn du dương đột ngột tắt lịm. Ba người cứ giằng co như vậy.

“Hần tưởng rằng mình có chút tài hoa âm nhạc chết tiệt gì đó là có thể không ai bì nổi à, ông đây sẽ nhìn xem, hần tự cho là thanh cao, đến lúc thấy bạn gái mình thay lòng đổi dạ, còn không phải cũng một loại về mặt này đấy sao?” Tên mất híp nhấp một ngụm rượu vang đỏ trong tay, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Tôi kinh ngạc nhìn hần, hoá ra là vậy, bọn họ hao tổn tâm tư tới nơi này chỉ là để xem “trò hay” kia thôi ư, mà lý do lại là vì người ta có tài, làm hần thấy chướng mắt? Cảm giác giống như khi tôi liêu mạng hỏi Đường Diễm tại sao lại chọn tôi, hần nói một cách vô tình: “Chỉ là tò mò thôi”. Buồn cười, buồn cười quá đi mất, đúng là không thể nói lý!

Nhóm người này, thường bởi vì một lý do nực cười nào đó mà khuấy đảo cuộc sống của người khác đến long trời lở đất. Thật sự là biến thái! Lúc này, tôi nhìn thấy tên tóc dài rút ra một xấp tiền mặt, một đường cong quý dị màu hồng nhẹ nhàng xẹt qua không trung, sau đó nặng nề đáp xuống chiếc đàn dương cầm. Hần nói cái gì đó, nhưng nam sinh kia vẫn không hề động một ngón tay, cũng không thèm liếc đến chỗ tiền đó, ánh mắt chỉ cố chấp nhìn về phía cô “bạn gái” đang bị người con trai khác ôm vào ngực.

Chỉ sợ tất cả mọi cảm xúc trong lòng lúc này đều là bị thương và thất vọng. Vốn tưởng rằng cô gái mình lựa chọn nhất định không giống với người thường, thế nhưng...

Buồn cười, cậu ta lại để đám người mình khinh thường nhất dùng cách tàn nhẫn nhất đùa cợt! Lúc này, quản lý nhà hàng cũng đã đi tới, trước tiên là đối với tên tóc dài kia cúi đầu khom lưng, sau đó lại xoa người, về mặt hung dữ răn dạy nam sinh đó. Nghe không rõ ràng lắm, nhưng đại khái có thể đoán được họ nói gì. Quả nhiên, một lát sau, những ngón tay thon dài của cậu ta lại bắt đầu lướt trên phím đàn, thỏa hiệp rồi sao? Trong mắt nam sinh đó mặc dù là bất đắc dĩ nhưng vẫn tiếp tục đàn. Cậu ta thỏa hiệp!

Tên tóc dài đã trở lại, trên mặt tất cả đều là vẻ đắc ý giống tên mất híp kia. “Số tiền kia đủ để thăng nhóc đó đàn đến gãy tay!”

“Ha ha ha, thì ra học sinh xuất sắc cũng vẫn cần tiền đấy!”

Ghê tởm, tôi nhìn cô gái từ đầu đến cuối vẫn không nói câu nào kia, bây giờ trong mắt cô ấy là cái gì? Hối hận, xấu hổ, giận dữ, ảo não? Tóm lại, cô ấy tựa như một con búp bê vô hồn ngồi yên lặng ở đó. So với lúc đầu, dường như cô ấy đã sớm bị vấy bẩn bởi sự hỗn loạn của thế tục, bàn tay đặt trên đầu gối kia nắm chặt lại, sắc mặt bởi vì cuộc nói chuyện của tên tóc dài và đám người này mà trở nên thâm đậm.

“Không đói bụng sao?” Đường Diệc Diễm bỗng đưa cho tôi một chiếc bánh. Giờ tôi mới nhận ra, dường như mình đã quên hẳn hân đang ở ngay bên cạnh, hơn nữa, từ lúc bắt đầu đến tận bây giờ, hân gần như không có biểu tình gì, trên mặt cũng không hề có sự hưng phấn như đồng bạn của hân. Hân chỉ thản nhiên liếc nhìn tôi, dường như quan tâm đến việc tôi có đói bụng hay không hơn?

Tôi nhận bánh, nhưng không ăn, tôi quả thực không đói bụng, đã sớm xem đến nó rồi, ngược lại, nhìn thấy hai khuôn mặt đáng ghê tởm kia, tôi lại thấy muốn nôn!

“Huân, em muốn về!” Cô gái đó rốt cuộc cũng ngồi không yên, sắc mặt trắng bệch, vừa đứng dậy đã bị tên tóc dài cầm tay kéo lại, hân cũng chẳng thèm nhìn cô ấy lấy một cái, chỉ lạnh lùng phán: “Ngồi xuống!” Nụ cười trên khuôn mặt hân cũng lập tức bị dập tắt!

Thân mình cô gái khẽ run lên một chút, không nói gì, chậm rãi ngồi xuống. Trong nháy mắt, tôi dường như đã gặp được một người, một người cũng bị bức bách phải khuất phục. Đó chính là tôi, biểu tình, động tác của cô gái kia hiện giờ chỉ làm cho tôi nghĩ đến chính mình, linh hồn phải thỏa hiệp giống hệt nhau.

Thật đáng thương, thật đáng buồn!

Tôi hạ mi mắt xuống, không nhìn nữa, mà cũng nhìn chẳng nổi.

Tên tóc dài lại bắt đầu nói chuyện cùng đám bạn, phần lớn đều quay xung quanh chủ đề “công to nghiệp lớn” để tán dương Đường Diệc Diễm.

Về mặt của bọn họ thật sự làm cho người ta chán ghét. Tôi bắt đầu nhám chán khuấy khuấy ly nước!

“Đi đua xe đi!” Không biết ai đề nghị, đến lúc tôi có phản ứng đã nhận ra mình đang cùng Đường Diệc Diễm ra khỏi nhà hàng. Ở đằng xa, tôi nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đi về phía chúng tôi, là hoa khôi năm ba của trường, là con không tước luôn kiêu ngạo đó sao? Nhưng lúc này, một chút thần thái khi xưa cũng không có, trên mặt trừ bỏ mỗi một, thì phần nhiều cũng là... quần bách!

Đặc biệt khi lướt qua người tôi, tầm mắt vừa chạm nhau, khuôn mặt phấn điều ngọc ngâm của cô nàng lập tức lộ ra một chút xấu hổ, tôi thậm chí còn nhìn thấy cơ thể của cô ta hơi lão đạo, trong mắt lóe ra thứ gì đó trong suốt sáng bóng.

Tôi theo tầm mắt của cô ta nhìn về phía sau, là tên mất híp cùng với cô bạn gái mà hân mang đến. Không lẽ, bạn trai tin đồn của cô ta là hân, là người đã dùng chiếc xe thể thao đình đám đưa cô ta tới trường?

“Thiếu Đình, sao anh không nhận điện thoại của em?” Tôi nghĩ các cô gái bị cho là ngu xuẩn nhất chính là ở chỗ quá mức mơ tưởng đại dốt, có đôi khi rõ ràng đã biết đáp án, nhưng vẫn cố chấp muốn hỏi, hi vọng sẽ có kỳ tích xảy ra? Nhưng sự thật vẫn luôn tàn khốc, không phải sao?

“Rất đơn giản, chúng ta đã kết thúc rồi!” Tên đó quả thực rất tuyệt tình, về mặt hân nhìn nàng hoa khôi kia so với người xa lạ còn ngờ ngác hơn, hơn nữa không chút nào kiêng kỵ mà ôm chặt cô bạn gái mới vào lòng. Mỗi một kẻ thể chỗ đều giống nhau, ngây thơ nghĩ rằng bản thân mình đã khoá chặt được trái tim của các chàng, nhưng họ làm sao biết được, có lẽ ngày hôm nay của họ cũng đã từng là ngày hôm qua của cô hoa khôi đó, và thực tại của cô hoa khôi kia cũng sẽ là tương lai của họ!

Cô gái mới này lại kiêu ngạo đến như vậy, ghé sát vào ngực của tên mất híp, đàn hoàng biểu lộ sự sùng ái được ban tặng. Sắc mặt của hoa khôi càng ngày càng trở nên âm u, bàn tay siết chặt lại, thân mình loạng choạng. Phong thái yêu kiều lúc xưa đã sớm không nhìn ra được nửa phần, nhưng vẫn không cam lòng nhìn người con trai đã tuyệt tình với mình, rồi lại bị thương muốn được đến một chút triu mến.

“Thiếu Đình, em đã làm sai cái gì, em có thể sửa!” Cô ta vẫn không chịu từ bỏ, có lẽ là vì không hiểu tại sao kẻ lúc trước hao hết tâm tư theo đuổi mình, bây giờ lại dễ dàng buông tay như vậy. Nhưng cô ta sao có thể hiểu được rằng, đây vốn dĩ là quy tắc của trò chơi, là nỗi bi ai khi yêu phải loại đàn ông như vậy!

Đúng, là yêu, tôi thấy rõ trong mắt cô ta sự lưu luyến, có lẽ ban đầu là vì gia thế của đôi phương, nhưng một người con trai điều kiện trác tuyệt như vậy, có thể nào lại không khiến cho cô ấy động lòng!

Mà con gái một khi đã yêu rồi, sẽ trở nên thật đáng buồn, cho dù họ đã từng kiêu ngạo mà khinh thường cả thế giới, thì giờ khắc này, họ cũng sẽ không chút để ý mà khuất phục bên chân của những người đàn ông mình yêu. Đó là lúc bi ai nhất của người phụ nữ, và một khi đàn ông đã mất đi hưng trí, sẽ dễ dàng giẫm nát tình yêu của họ dưới lòng bàn chân. Cho dù họ có khấn cầu như thế nào, anh ta cũng sẽ chỉ cảm thấy họ không đáng một đồng!

Vĩnh viễn không được quên rằng, những chàng bạch mã hoàng tử trong tiểu thuyết khi bước ra đời thực sẽ mang hình dáng của ma quỷ! ... Ác ma!

Đặc biệt là những ác ma giàu có này. Kết quả của việc yêu bọn họ sẽ chỉ khiến cho các cô gái biến thành kẻ đáng thương nhất trên thế giới này mà thôi!

Tôi rất muốn qua đó giúp đỡ cô ấy, nhưng tôi có thể giúp cái gì đây? Bây giờ, cô ấy còn nghe được điều gì? Có lẽ, đối với cô ấy mà nói, tôi mới là người cô ấy khinh thường nhất!

Không muốn tiếp tục nhìn bọn họ dây dưa, tôi xoay người qua chỗ khác, Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn tôi một cái, sau đó hân kéo tay tôi, đi thẳng đến chỗ đậu xe thể thao của hân. Hân quả thực rất giàu! Chỉ trong vòng một tháng, tôi đã thấy hân đổi đến ba, bốn chiếc xe rồi, lại càng chưa nói gì đến những quần áo, vật phẩm, phụ kiện hay một vài món đồ chơi không biết tên, khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt! Mà hân đã như vậy, ngoại hình lại xuất sắc, hân là rất được chào đón, nhưng tại sao...

Một tháng rồi, tôi muốn bị vứt bỏ mà vẫn chưa được, tôi không rõ, giống như bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi tại sao lúc trước lại có thể hấp dẫn hẳn!

Hắn đối với tôi... là yêu? Hay là mê luyến? Hoặc là...

Nếu là yêu, hẳn lại không để ý đến mong muốn của tôi sao? Là mê luyến, tôi cũng đâu có làm ra chuyện điên cuồng gì khiến hẳn chú ý. Vậy thì đáp án chỉ có thể là... Chính phục!

Việc tôi cự tuyệt ngay từ đầu khiến một kẻ chưa bao giờ phải chịu đả kích như hẳn cảm thấy mới mẻ và hưng trí, như vậy... Nếu tôi có thể làm bộ như bao cô gái đang mê luyến quanh quẩn bên hẳn, có khi nào tôi sẽ nhanh chóng bị hẳn chán ghét hay không? Nghĩ đến đây, tôi có chút đắm chiều nhìn thoáng qua Đường Diệc Diễm, ngay cả ở góc độ này hẳn cũng quá mức hoàn mỹ. Chỉ là, một người như vậy sao lại coi trọng cô gái bình thường như tôi? Đây cũng đâu phải thể giới cô tích, sao có thể có kỳ tích chứ?

Tôi khẽ thở dài. Phía xa kia, mấy bóng người đang khúc mắc vừa rồi giờ đã tách ra, tên mất híp ôm cô bạn gái mới đi đến, để lại hoa khôi vẫn sững sờ ở đó. Tôi không nhìn thấy biểu tình của cô ấy, nhưng vẫn cảm giác được nỗi chua xót, đau khổ trong lòng người ta! Thậm chí còn cả không cam lòng... Đúng, là không cam lòng! Tôi cảm giác được sự cố chấp của cô ấy!

Có lẽ, cô ấy sẽ có cách gì đó, có lẽ cô ấy còn chưa muốn bỏ cuộc. Nhưng mặc kệ như thế nào, cô ấy nhất định đang cảm thấy bị ai cho chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 32: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Cuộc Sống

Đưa xe? Đây là đưa xe? Hay là liều mạng?

Nhìn những chiếc xe thể thao đang lao đi với vận tốc cực lớn, ánh sáng chói mắt loé ra, còn cả những tiếng lốp xe ma sát với mặt đất, mỗi một âm thanh đều khiến lòng tôi trĩu nặng!

Tôi đứng cạnh Đường Diệc Diễm, nghe hẳn nói chuyện cùng những người khác, có một số từ tôi không hiểu lắm, cái gì mà chuyển số, rồi động cơ, tôi không hiểu, cũng chẳng dám quan tâm. Nhưng tôi vừa phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ, những chiếc xe vừa đua xong đều có hai người, ngồi bên cạnh mỗi một người điều khiển đều là... một cô gái?

Hơn nữa, ánh mắt của hẳn và những người bên cạnh, cùng mấy cô gái kia càng làm tôi có dự cảm không tốt!

Lòng bàn tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi. Đường Diệc Diễm đang cùng bọn họ bàn luận chuyện gì đó, ý cười ngày càng sâu sắc, hơn nữa, khi hẳn nhìn về phía những chiếc xe thể thao phóng qua đây, trong mắt loé ra ánh sáng rất quý dị khiến da đầu người ta run lên!

Nếu tôi đoán không lầm, những kẻ điên này còn muốn người khác phải liều mạng theo họ. Tôi quả thực không dám tưởng tượng. Khi bắt gặp ánh mắt Đường Diệc Diễm có ý nhìn về phía này, tôi bỗng cảm nhận được một trận lạnh buốt ở lưng. Chỉ mới nghe những thanh âm bên nhón đó, dạ dày tôi đã cảm thấy nôn nao, nếu Đường đại thiếu gia “hảo tâm” muốn tôi cùng ngồi trên xe với hẳn...

“Lên xe!” Rốt cuộc, Đường Diệc Diễm cũng ngừng cuộc nói chuyện, tất cả các xe khác đều đã trở về vị trí xuất phát, lời nói của hẳn cũng giống như bản án tử hình dành cho tôi. Lên xe... Tôi không nghe lắm lắm, hẳn muốn tôi cùng ngồi trên chiếc xe thể thao màu đen kia ư? Chỉ cần nghe tiếng nổ của động cơ xe, cho dù tôi là người thường cũng biết chiếc xe này đã được cách tân, hơn nữa nếu như tôi nhớ không lầm, tự tiện cải biến xe là phạm pháp. Nhưng dám công khai đua xe ở đây còn không lo, vậy thì bọn họ sợ gì pháp luật chứ? Cho dù gây ra hậu quả cũng đã có người ở phía sau chống lưng cho họ!

“Nhưng tôi...” Dạ dày khuấy đảo kịch liệt, tôi nhìn không được muốn cự tuyệt, tuy rằng biết rõ hẳn sẽ không chấp nhận bất cứ lý do nào của tôi, nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng của mình, cho nên cũng phải cẩn thận một chút!

“Tôi bị say xe... nên...”

“Lên xe!” Đường Diệc Diễm đeo gang tay vào, biểu tình không chút nhượng bộ. Phong độ đó của hẳn chỉ toát ra khi ngồi trên xe, bên đường là những tiếng hét chói tai càng ngày càng lớn, và gần như đều là của đám con gái cùng với một số kẻ muốn vượt mông ngựa! Còn rất nhiều cô nàng ăn mặc mát mẻ cũng đứng quanh hàng đầu. Tôi thật sự là không có đủ dũng khí, chần chừ không chịu lên xe.

“Lên xe!” Đường Diệc Diễm đã đặt hai tay lên vô lăng, trong mắt là sự thiếu kiên nhẫn cực độ. Trái tim hẳn thật tàn nhẫn, tôi khẽ cắn môi, ngồi vào trong xe, lập tức cảm giác được thứ gì đó cuộn cuộn dâng lên trong dạ dày. Tôi gất gao co người lại, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một người đàn ông đi ra giữa đường băng, tất cả các động cơ xe bắt đầu nổ vang. Nhóm người này thật sự táo bạo, tuy lúc này mới chạng vạng, nhưng cả một đám đông thể này lại dám trắng trợn đua xe, không chỉ nguy hiểm, mà còn là phạm pháp. Nhưng tôi có thể nhận thấy, càng kích thích, nhóm

người này lại càng hưng phấn, bọn họ không có chút sợ hãi, người nào người nấy ánh mắt đều sáng ngời tham dự trận đấu đáng sợ này, thậm chí còn coi nó chỉ như một trò chơi.

Cuối cùng, người đàn ông đang đứng phía trước giường cò lên, tất cả xe đều đồng loạt lao lên, tôi lập tức cảm giác được một lực cực lớn kéo mạnh cơ thể tôi về phía trước. Tôi siết chặt những ngón tay vốn dĩ đã bắt đầu trở nên trắng bệch, liều mạng cúi đầu, cắn chặt răng, những thanh âm không ngừng nổ vang bên tai làm cho tôi nhìn không được muốn hét chói tai, nhưng quan trọng nhất là, tôi thật sự rất muốn nôn, dạ dày của tôi đã chịu không nổi, mà thân xe vào lúc này lại điên cuồng xóc nảy, va chạm. Tôi nhìn Đường Diệc Diễm thuần thục xoay tròn vô lăng, bàn chân thành thạo đạp chân ga, hết né rồi lại vượt, động tác đẹp không thua gì những tay đua xe chuyên nghiệp, nhưng tôi...

“Nôn...” Chung quy vẫn là nhìn không được, tôi cúi người về phía trước, dựa vào thành xe nôn thốc ra, đau quá!

Tôi gặp người lại, không gian nhỏ hẹp này càng làm tôi thêm đau đớn, khó chịu!

Ngay lúc tôi tưởng như không trụ được nữa, bỗng nghe thấy một tiếng chửi thề vang lên ngay bên tai, giây tiếp theo, chiếc xe đột ngột dừng lại như một điều kì diệu. Không kịp tự hỏi tại sao, tôi chạy như bay xuống xe, tìm một cái cây ven đường để vịn lấy, ngồi xuống nôn hết ra. Nôn xong, tôi kiệt sức ngồi bệt dưới đất. Những chiếc xe thể thao ở phía sau vẫn tiếp tục phóng vèo vèo, dần dần bỏ cách rất xa.

Nghỉ ngơi một lúc, tôi lau miệng, chống thân mình suy yếu đứng dậy. Vừa xoay người mới bắt chợt phát hiện, Đường Diệc Diễm vẫn luôn đứng bên cạnh, nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, hẳn không đi sao? Tôi vốn tưởng rằng hẳn đã sớm đi rồi, nhưng tại sao còn ở lại chỗ này nhìn tôi?

“Đi thôi!” Đường Diệc Diễm nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói.

Tôi hoảng sợ lắc đầu. Cái gì? Còn muốn tôi ngồi lên xe đi tiếp sao? Hẳn định làm cho tôi nôn cả dạ dày ra hay sao?

“Tôi sẽ không tăng tốc nữa!” Thấy rõ sắc mặt suy yếu của tôi, Đường Diệc Diễm đi lên mở cửa xe, hẳn dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của tôi. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Nhưng vừa rồi tôi hình như thấy được Đường Diệc Diễm... có chút lo lắng, tuy chỉ trong thoáng chốc, nhưng rõ ràng trong mắt hẳn lộ ra... lo lắng?

Có khả năng đó sao? Chẳng lẽ, hẳn cũng biết quan tâm đến món đồ chơi của mình?

oOo

“A...!” Tôi hét chói tai, từ trên giường ngồi bật dậy, thở hổn hển, mồ hôi chảy ròng ròng. Một cánh tay quấn chặt lấy eo tôi, giọng nói của Đường Diệc Diễm cũng đồng thời vang lên bên tai: “Chuyện gì?”

Tôi liếc nhìn hẳn bằng vẻ sợ hãi. Ác mộng, và chỉ có trong ác mộng, trong giấc mơ đó, tôi bị Đường Diệc Diễm đẩy từ mái nhà xuống, tôi ngã trên mặt đất, máu chảy, vô cùng thảm hại! Ác mộng suốt một tuần tới tận bây giờ vẫn chưa chấm dứt!

“Em làm cái gì thế?” Thấy tôi sợ hãi nhìn hẳn, Đường Diệc Diễm cau mày không vui. Người con trai này rất quái lạ, lúc đi ngủ không bao giờ tắt đèn, luôn để lại một chút ánh sáng. Tôi đã từng tình cờ xem một quyển sách nói về điều này, hình như là cảm giác thiếu an toàn, luôn đề phòng người khác. Bất tri bất giác tôi mới phát hiện, người con trai này ngoài mặt vui cười, thực ra trong thâm tâm luôn có sự cảnh giác rất cao, hơn nữa hẳn cũng là người cực kì máu lạnh!

“Không...” Mặc dù hình ảnh hẳn đẩy tôi xuống lầu trong cơn ác mộng kia vẫn rõ ràng như vậy, nhưng tôi buộc bản thân phải đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, miễn cưỡng cười với hẳn. Hơn một tháng ở chung giúp tôi ngộ ra được, chỉ có thuận theo, cho dù là giả dối, vẫn còn hơn chống đối lại hẳn. Người con trai này đã hoàn toàn biến tôi trở nên vâng lời!

Đường Diệc Diễm vẫn hoài nghi nhìn tôi, bàn tay đặt trên lưng tôi dùng thêm một chút lực, tôi lập tức ngã vào lòng hẳn, trong mũi tất cả đều là mùi hương của hẳn. Tôi bất an nhui mi, không biết từ khi nào hẳn vốn chưa bao giờ ôm tôi ngủ, giờ lại muốn quấn lấy tôi, không cho phép tôi cự tuyệt!

Càng ngày tôi càng có cảm giác bất lực. Có lẽ... tôi sẽ không chờ được đến ngày hẳn chán ghét tôi!

Nghĩ đến điều này, sắc mặt của tôi trở nên tái nhợt, không cần... tuyệt đối không được để cho điều đó xảy ra! Sao có thể chứ, tôi căn bản không có sức hút gì mà quyến rũ được hẳn. Tôi cũng không phải mỹ nữ giai nhân... Tôi nằm trong lòng Đường Diệc Diễm, vụng trộm an ủi chính mình. Nhưng... nhưng những thay đổi này, những chuyện xảy ra từ đầu cho đến tận bây giờ phải giải thích như thế nào? Hiện giờ hẳn vẫn nói những lời châm chọc tôi như trước, lại càng không kiêng nể gì mà thân thiết với những cô gái khác ngay trước mặt tôi, nhưng... tôi lại cảm giác được sự đặc biệt của bản thân mình!

Đúng, chính là việc hẳn đối xử với tôi đặc biệt.

Tuy nhiên tôi không cảm thấy vinh hạnh vì sự đặc biệt mà hẳn dành cho tôi, bởi vì tôi vĩnh viễn nhớ rõ hẳn là người như thế nào, tàn nhẫn đối xử với tôi, bức bách tôi!

Tiếng hít thở đều đều của Đường Diệc Diễm truyền đến bên tai, tôi nhìn không được mở mắt ra, khuôn mặt của hẳn gần sát bên tôi. Khuôn mặt đẹp, nhưng lại mang trái tim của ác quỷ!

Tôi... Rốt cuộc khi nào mới có thể thoát khỏi ác ma này đây?

Lặng lẽ thờ dài, tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngay cả khi nhắm mắt lại rồi, xung quanh vẫn toàn là mùi hương của hắn, làm cách nào cũng không thể thoát khỏi!

Đường Diệc Diễm, tại sao... tại sao lại là tôi?

oOo

Lại là quán bar, nơi mà tôi cực kì chán ghét. Đường Diệc Diễm thực sự là một con cú đêm điển hình, hay nói đúng hơn là đám tinh uyên nhà giàu ngoài việc vui chơi giải trí, căn bản chẳng có việc gì để làm. Bọn họ không cần cố sức học hành để có một tương lai tốt đẹp hơn, tìm kiếm một công việc ổn định. Từ lúc sinh ra, cho dù họ có ngu ngốc, cũng vẫn có thể làm ông chủ của các tập đoàn lớn, sự cố gắng duy nhất của họ có lẽ là lúc chào đời!

Tôi khinh thường nhìn đám người bao gồm cả nam lẫn nữ đang điên loạn kia, thật đúng là sa đọa! Nhìn gương mặt vụn vỡ đầy hưng phấn của họ, trong lòng tôi bỗng nổi lên một sự chán ghét, muốn nôn, nhưng... giờ đây, cho dù tôi có thanh cao đến đâu, một khi đã ngồi ở chỗ này, trong cùng một không gian với ma quỷ, trên người cũng mặc quần áo đắt tiền mà Đường Diệc Diễm “ban cho”, những người khác sẽ thấy tôi khác biệt sao? Tôi khác với bọn họ ư?

Đều đã sa đọa, giống những người giàu có, giống họ ở việc làm cho người ta vừa nhìn thấy đã e sợ tránh không kịp!

Trên thực tế, từ sau khi theo Đường Diệc Diễm, tôi gần như lập tức trở thành một bức tranh phong cảnh ở trường, đi đến đâu cũng là tiêu điểm của sự chú ý, thậm chí cả những kẻ ác ý cũng sà vào nịnh hót tôi, mặc dù trước kia họ vốn đối xử với tôi chẳng ra gì. Đây là sức mạnh của Đường Diệc Diễm, chính xác phải là sức mạnh của đồng tiền.

Càng cùng hắn ở một chỗ lâu, tôi lại càng cảm giác được bản thân mình đang thay đổi. Hoặc là bất tri bất giác, hoặc là do hắn bắt ép tôi phải thay đổi. Cái gọi là hàng hóa “giả rẻ” trong miệng hắn, tôi đều không thể mặc, từ đầu đến chân đều phải thuận mắt đại thiếu gia, thậm chí trước đó tôi còn không có sản phẩm chăm sóc da, thì giờ đây đã có hẳn một bộ mỹ phẩm đắt tiền. Thật sự là hào phóng! Hắn đích thực không keo kiệt với món đồ chơi của mình!

Nếu vậy tại sao không thuận tiện mang tôi đi phẫu thuật thẩm mỹ? Như vậy không phải cũng giống y như những cô gái kia ư!

Tôi lặng lẽ ngồi một bên tự giễu, khóe mắt thân nhiên nhìn một mỹ nữ xa lạ đang tán tỉnh Đường Diệc Diễm. À ta thân nhiên làm nũng trong lòng hắn, nhưng cũng không quên chú ý đến biểu hiện của tôi. Tôi hừ lạnh, thật sự là một cô gái ngu ngốc! Giống như những cô gái khác, luôn coi tôi như kẻ thù, tại sao không chịu đổ lỗi cho người con trai hoa tâm này?

Phụ nữ thật sự rất ngốc, sau khi biết người đàn ông của mình có nhân tình ở bên ngoài thì nổi trận lôi đình đi tìm bên thứ ba tranh cãi âm ỉ, mà luôn quên mất kẻ đầu sỏ gây chuyện đã lừa dối mình và người phụ nữ kia như thế nào!

Và những điều lố bịch đó chỉ có những người này mới làm được, hoặc có thể nói là “lãng nhăng”! Trong mắt hắn, tôi và cô gái kia... còn cả những người có lẽ đã bị hắn sớm quên mất tên, quên mất dáng vẻ, rồi biết bao cô gái mới nữa, chúng tôi cũng không thể xem như bạn gái của hắn, chỉ có thể được coi là món đồ chơi mà thôi! Đồ chơi!

Đồ chơi để giải khuây cho cuộc sống buồn tẻ của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 33: Phiên ngoại Diệp Sương Phi - Ân Tình

Mà chúng tôi lại ở trong này tự cho là đúng, càng đấu đến người chết ta sống, có ý nghĩa sao? Cho nên đối với ánh mắt thị uy của những cô gái đó, tôi vẫn thường làm như không thấy, cô nàng kia đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Tôi cúi đầu, không muốn tiếp tục đối diện với cô ta nữa, nhưng lại vô tình cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng chiếu đến, lần theo đó nhìn lại, quả nhiên là tên tóc dài kia. Hắn tên là Trần Huân thì phải! Lúc này hắn đang nhìn tôi với vẻ mặt hết sức nghiền ngẫm, thấy tôi liếc về phía đó, những ngón tay thon dài đang nắm ly rượu của hắn bỗng nhẹ nhàng nâng lên, hắn cười cười, hướng về phía tôi làm động tác kính rượu.

Tôi phiên chán nhú mi, quay người lại một chút, không thích hắn không kiêng nể gì mà nhìn tôi như vậy, giống hệt ánh mắt của Đường Diệc Diễm, tràn ngập đoạt lấy, đều khiến cho người ta thấy ghê tởm!

Vừa chuyển tầm mắt đã chạm ngay với Đường Diệc Diễm đang ngồi ở phía đối diện, tim tôi bỗng run lên. Đôi mắt màu hổ phách của Đường Diệc Diễm như ẩn như hiện trong ánh đèn mờ ảo, xuyên một đường thẳng tắp về phía tôi, tưởng như lơ đãng nhìn thoáng qua, nhưng lại khiến thân mình tôi run lên dữ dội. Tại sao tôi bỗng nhiên cảm giác được một trận rét lạnh, mang theo ý cảnh cáo?

Cảnh cáo, cảnh cáo tôi cái gì chứ? Kỳ quái, lạ thật!

Sau đó, tôi không nhìn thêm bất cứ ai nữa, chỉ biết cúi đầu xuống, đùa nghịch những ngón tay của mình. Đúng, chính là ngón tay, tôi đã nhàm chán đến mức phải lấy tay phải quần quít lấy tay trái, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến sự âm ỷ xung quanh, chơi một mình cũng không phải tệ lắm!

Không biết nghịch bao lâu, mí mắt dần trở nên nặng hơn, ngay cả những âm thanh ồn ào bên cạnh cũng không vực dậy được tôi. Tôi vụng trộm ngả người ra phía sau, lưng dựa vào đệm ghế mềm mại, dù sao những người này vốn đang chơi đến quên trời đất, làm gì có ai chú ý đến tôi đâu? Vì thế tôi yên tâm lớn mật nhắm mắt lại, lợi dụng ánh sáng yếu ớt của đèn mà trộm ngủ, ngày mai còn phải đi học nữa. Đám người này không cần lo chuyện học hành nên có thể chơi đến tận sáng, nhưng tôi vẫn phải đến trường!

Mặc kệ mùi rượu, mùi thuốc lá khắp bốn phía, tôi vẫn chìm sâu vào trong giấc ngủ, thân mình cũng vô thức dựa vào vật mềm mại gì đó, cho đến khi mơ màng cảm giác được có ai đó khẽ chuyển người tôi khỏi vị trí không thoải mái, tôi xê dịch thân mình một chút, tìm một tư thế thoải mái tại chỗ nằm khá tốt này mà tiếp tục ngủ... .

Ngủ bao lâu cũng chẳng rõ, chỉ biết là bỗng có ai hô to một tiếng, tôi giật mình bừng tỉnh, ngơ ngác ngẩng đầu lên, lại thấy mình đang nằm trong lòng ai đó, trong lòng sao?

Trần Huân! Cảnh tượng trước mắt, cơ thể của tôi thậm chí còn dán một nửa trên người hắn, khuôn mặt của Trần Huân vẫn giữ nét cười trong suốt nhìn tôi, hần như ông may: “Tỉnh rồi à?”

Tôi như bị điện giật, vội đẩy hắn ra, mặt bỗng chốc đỏ bừng lên. Sao lại, sao có thể nằm trong lòng hắn cơ chứ!

Tôi kinh hách, tiếp tục lùi lại một chút, nhìn bốn phía xung quanh, chỗ này ngoài hai người chúng tôi ra, những kẻ khác đều không thấy đâu, Đường Diệc Diễm đâu rồi? Không phải tôi muốn nhìn thấy hắn, mà thật sự tôi có vẻ quen thuộc với hắn hơn. Tôi cũng không muốn vừa thoát khỏi ổ sói đã phải chui ngay vào hang hổ, biến thành món đồ chơi của một mình hắn đã là đủ lắm rồi, tôi không muốn làm đồ chơi cho cả nhóm người này!

Nhưng bây giờ hắn rút cuộc đã đi chỗ nào rồi?

Tôi khẩn trương nhìn khắp xung quanh, lại cảm giác được Trần Huân đang dần áp sát người tôi. “Anh muốn làm gì?” Tôi gần như hét chói tai, nhìn hắn một cách phòng bị.

“Có làm gì đâu? Sớm hay muộn em vẫn phải cùng tôi thôi!” Trần Huân cười đến bất cần đời, bộ dáng như đang tuyên thệ, giống như hắn đã từng nói, bọn họ thường xuyên trao đổi bạn gái để chơi? Tôi không muốn!

“Vĩnh viễn sẽ không!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi trừng hắn. “Đường Diệc Diễm ở đâu?” Tôi muốn rời đi, rời khỏi kẻ mê gái này ngay lập tức! Tôi thật không biết mình đã trêu chọc hắn ra làm sao, cũng như không hiểu đã hấp dẫn Đường Diệc Diễm như thế nào!

“Hắn?” Trần Huân cười, cười đến quỷ dị. “Chỉ sợ bây giờ mà đi, sẽ quấy rầy đến nhã hứng của hắn đấy!” Dứt lời, hắn chỉ về căn phòng ở phía xa. Tôi hoang mang nhìn hắn, không rõ ý cười trong mắt hắn là sao, chỉ cảm thấy khuôn mặt của hắn làm cho người ta cảm thấy khó hiểu! Trùng mắt nhìn hắn một cái, tôi lập tức đi về phía căn phòng kia, tôi muốn đến để nói với tên chẳng ra gì đó rằng tôi muốn rời đi, không thể tiếp tục ngốc nghếch ở trong này thêm một giây phút nào nữa! Kỳ lạ là, Trần Huân lại không hề ngăn cản tôi, nhưng ngăn lại, tại sao hắn phải ngăn cản tôi chứ! Bây giờ tôi đang là món đồ chơi đương nhiệm bên cạnh Đường Diệc Diễm, cho nên việc đi tìm hắn cũng là đương nhiên thôi!

Nhưng còn chưa đến gần căn phòng đó, tôi chợt nghe thấy một loạt tiếng rên khẽ, tôi lập tức dừng chân, đã sớm không còn là một cô gái ngây thơ, cho nên tôi rất rõ âm thanh này nói lên điều gì. Biết rõ không cần tới gần nữa, nhưng không hiểu tại sao tôi lại không khống chế được mà bước đến, biết rõ xuyên qua lớp cửa kính trong suốt kia sẽ nhìn thấy cảnh gì... .

“Nôn!” Nhìn hai khối cơ thể bên trong kia, dạ dày tôi lại dâng lên một trận buồn nôn, vội che miệng lại, tôi xoay người đến một bên, ói ra!

Hai người kia thật sự là biến thái, biết rằng người qua đây sẽ nhìn thấy, vậy mà còn ngang nhiên làm như vậy... . Tôi xoay người trở về, dạ dày vẫn chưa hết khó chịu, lại cúi đầu va vào ngực ai đó.

Trần Huân!

Hắn dùng vẻ mặt cột nhà nhìn tôi, tựa như đã sớm đoán trước được phản ứng của tôi. “Sao rồi, không vui à?”

Là ghê tởm! Tôi trừng nhìn hắn, hắn cố ý, rút cuộc cũng hiểu được trong mắt hắn vừa rồi là... . trêu chọc!

“Muốn rời khỏi đây sao?” Hắn làm ra vẻ tốt bụng nói, làm tư thế “mơ” với tôi. Không hề do dự, tôi theo hắn ra ngoài, không phải bởi vì hắn, mà là lúc này, ai đứng trước mặt tôi, tôi cũng sẽ theo người đó đi ra. Nơi này chỉ khiến cho người ta muốn nôn!

Vừa ra khỏi quán bar, từng trận gió ủa tới mon tron hai má tôi. Thật thoải mái, tôi thở mạnh một hơi, lại cảm giác được một chút tự do.

“Xem ra đi theo Diễm thiếu, em cũng không vui về gì!” Giọng Trần Huân ở ngay bên cạnh chậm rãi vang lên. Tôi liếc hắn một cái, đương nhiên là hiểu được ý của hắn, nhưng nếu đổi thành hắn, tôi cũng sẽ không vui, các người căn bản chính là cá mè một lứa.

“Vui về, không phải dựa trên tiền tài hay hưởng thụ mà có, như vậy chỉ biết lộ ra cho người khác biết, nội tâm của mấy người khôn cùng đến thế nào!”

Trần Huân nghe xong lời tôi nói, bỗng buồn cười hờ hững: “Nhưng... rất nhiều người không phải đều vô cùng ngưỡng mộ bọn này sao? Bọn này từ nhỏ đã có được những thứ mà người ta phải dùng cả một đời để theo đuổi!”

“Không phải ai cũng theo đuổi tiền tài và hưởng thụ!” Không phải tôi thanh cao, tôi không có tư cách nói bất cứ ai, nhưng quả thực, tôi tin trên thế giới này vẫn còn có người cho rằng tiền không phải là thứ quan trọng nhất.

“Ha ha, em biết không? Em rất đặc biệt!” Trần Huân nở nụ cười, cười đến nằng nề, thông thả bước đến bên xe, dựa người vào đó. “Tiểu mỹ nữ, có gan đi hóng gió với tôi không?”

Hóng gió, có gì mà không thể? Bỗng nhiên tôi cảm thấy sau cái vẻ bất cần đời kia của hắn là ẩn tình gì đó. Có lẽ, mỗi người trên thế giới này đều giống nhau, không cần biết là nghèo hèn hay sang giàu, trong lòng vẫn có một chút hoặc thậm chí nhiều hơn những vết thương không muốn người khác chạm vào.

Đúng lúc này, di động trong túi tôi bỗng rung lên, ngoài hắn ra, tôi nghĩ không còn ai gọi điện thoại cho tôi vào lúc này nữa. Nhưng tôi cũng không lấy ra, nhìn Trần Huân đang nghiền ngẫm cười, trong đầu bỗng hiện lên một suy nghĩ, phóng túng. Đứng, không chịu sự khống chế của hắn nữa, để bản thân có một chút thời gian tự do. Hạ quyết tâm, tôi hít một hơi, đi nhanh về phía xe thể thao của Trần Huân, mở cửa, ngồi vào trong. “Xuất phát đi!”

Thực ra, gọi là đi hóng gió, không bằng nói rằng để cho tâm hồn được giải thoát. Xe chạy với một tốc độ vừa phải, chúng tôi đều không nói với nhau bất cứ điều gì. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thích ý hưởng thụ cảm giác gió lướt qua mặt, tận tình cảm thụ mùi vị của tự do. Bao lâu rồi tôi không có những thời khắc thoải mái như vậy? Từ lúc ác ma mạnh mẽ xâm nhập vào cuộc sống của tôi, sự thanh bình lúc ban đầu đã không còn, cảnh yên tĩnh cũng bị những thứ lung tung gì đó thay thế, tôi vẫn là... vẫn là Diệp Sương Phi trước đây ư? Vẫn là cô gái vô tư vô ưu trước đây sao? Không có đáp án, tôi biết bản thân mình đã sớm lạc lối, lạc giữa tầm lưới mệnh mông vô tận!

Chất lỏng lạnh lẽo kia vẫn là nhìn không được mà chảy xuống hai bên má, nhưng lập tức bị gió thổi tan, tôi gần như đã nhìn thấy nước mắt xẹt qua một đường cong quý dị giữa không trung, rồi phân ra thành vô số hạt nước thật nhỏ, biến mất, giống một linh hồn đã bị tàn phá.

Tôi là ai, rốt cuộc tôi đang làm cái gì đây? Tại sao lại biến thành như vậy? Vô số nghi vấn nhưng không có đáp án, chỉ có hỗn loạn, chỉ có khuất nhục!

Ngay cả Trần Huân cũng nói tôi đặc biệt, như vậy tôi đặc biệt ở chỗ nào?

“Tại sao khóc?” Giọng Trần Huân bỗng nhiên vang lên trong không gian nhỏ hẹp, hắn thậm chí không hề quay đầu cũng biết rõ tôi đang khóc?

“Có đôi khi, nước mắt không cần dùng mắt vẫn có thể nhìn được!” Dùng tâm, dùng tâm để nhìn, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi. Tôi kinh ngạc nhìn người con trai đang lái xe này, bỗng nhiên cảm thấy hắn cũng không khiến người ta chán ghét như vậy. Thậm chí tôi còn có chút tò mò, hắn thoát nhìn vẫn luôn nhăn nhó nhớ, rốt cuộc... rốt cuộc đằng sau lớp mặt nạ kia đã cất giấu một trái tim mong manh yếu ớt đến thế nào? Bị thương sao? Tôi cảm thấy hắn từng phải chịu thương tổn!

“Đúng vậy, vết thương đau đớn nhất, bên ngoài không thể nhìn được! Thường là, trốn tránh so với quên càng đau khổ hơn!” Tôi thì thầm, cảm giác được thân mình của hắn khẽ cứng đờ, tiếp đó, hắn rốt cuộc cũng quay đầu nhìn tôi, trong mắt lóe lên một chút ngạc nhiên rồi lập tức biến mất. Sau đó hắn nhanh chóng dùng nụ cười mỉa mai để thay thế. “Nhưng biết rõ rồi, muốn làm được cũng rất khó khăn!”

Đúng vậy, hắn nói đúng, tôi biết, hắn cũng biết, nhưng không ai trong hai chúng tôi có thể làm được!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 34: Phiên ngoại Diệp Sương Phi -Trùng Phạt

“Đúng vậy, vết thương đau đớn nhất, bên ngoài không thể nhìn được! Thường là, trốn tránh so với quên càng đau khổ hơn!” Tôi thì thầm, cảm giác được thân mình của hắn chợt cứng đờ, tiếp đó, hắn rốt cuộc cũng quay đầu nhìn tôi, trong mắt lóe lên một chút ngạc nhiên rồi lập tức biến mất. Sau đó hắn nhanh chóng dùng nụ cười mỉa mai để thay thế. “Nhưng biết rõ rồi, muốn làm được cũng rất khó khăn!”

Đúng vậy, hắn nói đúng, tôi biết, hắn cũng biết, nhưng không ai trong hai chúng tôi có thể làm được!

Không ai có đủ khả năng để làm điều đó.

Tôi quái dị liếc Trần Huân một cái, những lời hắn nói làm tôi cảm thấy có chút bất ngờ. Nhưng tôi cũng không tỏ ra quá kinh ngạc, chỉ phóng tầm mắt ra ngoài cửa xe, nhìn phong cảnh đang lướt qua rất nhanh.

Thực ra sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi này, tôi và Trần Huân không còn nói với nhau thêm lời nào nữa, hắn chỉ bình tĩnh lái xe. Có lẽ cả hai đều không

muốn cho đối phương biết quá nhiều về mình, có lẽ hai bên vẫn còn có chút dè chừng, cũng không muốn khai quật những điều được giấu tận sâu trong lòng. Chúng tôi đều tự đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình, cho đến khi trời bắt đầu sáng, tôi mới ý thức được rằng, mình đã ở một đêm bên ngoài với hân?

Nhưng thực sự, tôi vẫn muốn trốn chạy khỏi nơi đó. Sau khi tạm biệt Trần Huân, tôi không trở về Thanh Viên mà đến ký túc xá thay quần áo. Đồng Hân lo lắng nhìn tôi, tôi lắc đầu, nói với cậu ấy: “Đi học trước đi!”

Tôi nghĩ có lẽ hân đang cùng người phụ nữ kia quần quýt lấy nhau, có lẽ hân cũng không trở về, có lẽ hân căn bản chẳng cảm thấy gì!

Ngồi vào chỗ, tôi mới nhớ tới việc đã tắt di động, nên mở ra, vừa khởi động máy, trên màn hình bỗng hiện lên liên tiếp những cuộc gọi nhờ vả và rất nhiều tin nhắn. Tất cả đều là của Đường Diệc Diễm.

“Em ở đâu?”

“Nghe điện thoại đi!”

“Có chuyện gì? Tại sao lại tắt máy?”

“Diệp Surong Phi!”

“Đang ở chỗ nào, anh tới đón em!”

“Diệp Surong Phi, đọc tin nhắn đi!”

Xem xong, tôi xóa chúng đi, trong lòng bỗng nổi lên một chút băn khoăn, hân... lo lắng cho tôi sao? Có khả năng ư? Hân chỉ đang lo món đồ chơi của hân gặp phải bất trắc gì đó thôi, nếu vậy hân sẽ không thể chơi đến lúc tận hưởng được, hân là người như thế, làm sao có thể quan tâm đến người khác được.

Khẽ nhếch môi, tôi khinh thường bỏ đi động vào cặp sách, tự cổ vũ bản thân mình rằng phải học tập thật tốt, không được suy nghĩ bậy bạ. Hít một hơi thật sâu, tôi ngẩng đầu, tập trung tinh thần nghe cô giáo giảng bài, ghi chép cẩn thận. Nhưng đúng vào lúc này, trên hành lang bỗng vang lên những tiếng ầm ỹ, tôi tò mò nhìn ra, lập tức thấy được dáng người cao lớn của Đường Diệc Diễm đã đứng ngay trước cửa phòng học. “Diệp Surong Phi, ra đây!”

Đường Diệc Diễm, tại sao hân lại đến đây?

Tôi sợ tới mức co rúm người lại, theo bản năng nhìn cô giáo, nét mặt cô cũng không được tự nhiên, mang đầy vẻ lúng túng. Đường Diệc Diễm ngang nhiên đi vào, cô giáo cũng tức giận nhưng không dám nói gì, chỉ nín thở nhìn tôi. “Diệp Surong Phi, có người tìm em, ra ngoài một lát đi!”

Tôi chậm chạp đứng lên, miễn cưỡng bước đến cửa, lập tức cảm giác được sau lưng phóng tới hàng loạt mũi lao, tôi đương nhiên biết đó là cái gì, chính là ánh mắt ghen tị của đám nữ sinh kia. Họ ghen tị, nhưng lại không dám trút sự giận dữ của họ lên người tôi, bây giờ, người con trai khiến tôi lâm vào tai kiếp lại trở thành ô dù của tôi, thật buồn cười!

Ra ngoài cửa, tôi khẽ liếc Đường Diệc Diễm một cái, hân lập tức mở mắt, không nói gì thêm, nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng học. Mới chỉ thoáng nhìn mà tôi đã thấy rõ sự cảnh cáo trong mắt hân, nên đành ngoan ngoãn đi theo hân.

Im lặng suốt dọc đường. Tôi không rõ Đường Diệc Diễm lại muốn thế nào, chỉ biết xung quanh chúng tôi là bầu không khí làm cho người ta hít thở không thông, cho đến khi chúng tôi đi tới cạnh xe của hân, thân mình cao lớn của Đường Diệc Diễm dựa vào cửa xe, hân nhìn về phía tôi: “Đi hóng gió vui lắm phải không?”

Thân mình tôi cứng đờ. Tại sao hân lại biết, chẳng lẽ là do Trần Huân nói? Tôi lo lắng liếc hân, không dám nhìn thẳng vào sự tức giận trong đôi mắt của hân. Tức giận? Hân tức giận? Hân ghen tị? Sao có thể chứ!

“Lên xe!” Đường Diệc Diễm không trả lời, mở cửa xe ngồi vào, tôi cũng theo hân ngồi vào trong, khăn trang nắm chặt vải quần, trực giác cho tôi biết, hân không hề bình tĩnh như vẻ ngoài hân đang thể hiện, sự trừng phạt hân dành cho tôi vẫn còn chưa bắt đầu. Đường Diệc Diễm từng nói, hân không thích chung đụng đồ đạc với người khác, trừ phi hân từ bỏ, nhưng hiện giờ tôi vẫn còn thuộc về hân, cho nên... Tôi sẽ bị trừng phạt, bởi vì... tôi đã đi ra ngoài cùng với bạn hân mà không có sự cho phép?

“Tôi...” Tôi muốn mở miệng biện minh cho mình, nhưng chiếc xe lại đột ngột tăng tốc, tôi bị mất thăng bằng, khuỷu tay đập vào cửa xe, rất đau! Tôi cắn răng, không để cho bản thân kêu lên.

Nhưng thật sự là rất đau! Hân bỗng nhiên siết chặt lấy vô lăng, tôi thậm chí còn nghe được tiếng răng rắc của những đốt xương trên bàn tay hân.

Đường Diệc Diễm vẫn không thèm để ý đến tôi, liên tục nhấn chân ga, tốc độ xe càng lúc càng nhanh. Bởi vì không có thời gian thắt dây an toàn, tôi chỉ có thể ôm chặt lấy mình, gắt gao nắm tay lại, ổn định cơ thể đang lắc lư, cũng không dám mở miệng ra nói chuyện, mặc dù tốc độ xe điên cuồng đã làm cho dạ dày của tôi bắt đầu chao đảo, cổ họng dâng lên từng trận cảm giác như nôn mửa, tôi cố nén xuống, không muốn chọc ngoáy thêm vào... cơn thịnh nộ của ma quỷ!

Đường Diệc Diễm vẫn lái xe, liên tục tăng tốc, sự bất an trong lòng tôi cũng theo đó mà tăng dần lên.

Rốt cuộc, khi tôi không còn chịu được nữa, định mở miệng nói thì Đường Diễm Diễm bỗng nhiên dừng xe. Vì phanh đột ngột mà gây nên âm thanh ma sát rất lớn với mặt đất, làm những tia lửa nhỏ vàng khắp nơi.

“Tôi không có hứng thú với phụ nữ đã bị vấy bẩn!” Đường Diễm Diễm nói xong, bèn bước xuống xe. Tôi vội vàng đi theo hán, mỗi một động tác đều rất cẩn thận.

Nhưng xuống xe rồi tôi mới phát hiện, nơi này quá mức u tĩnh, ngoài một biệt thự sang trọng ở phía trước, bốn xung quanh đều tràn ngập những cánh đồng xanh biếc, nơi này là...

“Đường Diễm Diễm, tôi...” Tôi do dự dừng bước, hướng về phía Đường Diễm Diễm hô to: “Tôi...”

“Vào đi, tôi đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho cô rồi!” Đường Diễm Diễm còn không thèm xoay người, chỉ ném lại một câu, sau đó dọc theo cầu thang của biệt thự mà bước lên trên. Hán thậm chí không lo tôi sẽ chạy trốn, bởi vì tôi không biết lái xe là điều đầu tiên, thứ hai, tôi cũng chẳng có cái gan này. Tôi nhận thức được sâu sắc về hậu quả nếu như mình lỡ vi phạm, nhưng đáng tiếc, tối hôm qua tôi vẫn làm như vậy. Bây giờ tôi cảm thấy mình thật đáng cảm khi theo hán đến đây, mặc dù đã biết rõ bản thân chẳng thể gánh vác nổi hậu quả. Lúc này, tôi hối hận đến mức muốn cho mình một cái tát, ngoan ngoãn nghe lời không phải tốt sao, đã chấp nhận số phận rồi còn gì? Tại sao còn muốn phản kháng, tại sao biết rõ mà còn dám phạm phải?

Hít một hơi thật sâu, tôi theo Đường Diễm Diễm bước lên cầu thang, bàn tay vịn trên thành gỗ không ngừng run rẩy.

Cánh cửa hoa lệ kia một chút cũng không làm cho tôi có cảm giác kinh ngạc, tôi chỉ cảm thấy nó giống như cánh cổng địa ngục, chậm rãi giương móng vuốt nuốt chửng lấy tôi...

Bước vào bên trong, không gian sáng bừng, khắp nơi đều được bài trí bằng những vật dụng có giá trị xa xỉ, nhìn những kẻ đứng người ngồi trong đây, tôi bỗng nhiên cảm thấy “điều tốt” của Đường Diễm Diễm là thứ... khủng khiếp đến thế nào!

Tôi bị đóng băng tại đó, nhìn những cô gái trang điểm xinh đẹp và mấy người mặc âu phục trong phòng khách của căn biệt thự này, chợt dạ liếc Trần Huân một cái, tôi oán hận cắn chặt môi, bỗng nhiên có cảm giác hán không giống hôm qua. Hán cũng không giống như bình thường, sự ưu thương trong mắt hán hiện lên rõ ràng đến như vậy, làm cho người ta thấy thương hại, nhưng... lúc này, nếu nhìn một cách tổng quát, lại thấy đây giống như một trò chơi, và tôi chính là món đồ chơi của hán và Đường Diễm Diễm.

Tôi không cam lòng trừng mắt nhìn hán, trong mắt Trần Huân bỗng lóe ra một tia sáng khó hiểu, hán khép mắt lại, tránh cái nhìn của tôi, quả nhiên đã bị tôi đoán trúng sao?

“Mọi người, nhân vật chính đến rồi, cùng chúc Diễm thiếu gia sinh nhật vui vẻ nào!” Không khí trong phòng khách bỗng chốc trở nên náo nhiệt, mọi người đều lấy ra một hộp quà, cầm trong tay, hân hoan la hét. Vì sinh nhật của thiếu gia ư? Sinh nhật? Hôm nay là sinh nhật của Đường Diễm Diễm? Tất nhiên là tôi không biết, lại càng không muốn biết, cho dù biết cũng chẳng muốn chúc mừng. Thậm chí tôi có thể nói rằng, suốt 17 năm qua, hôm nay là ngày đau khổ nhất của tôi, bởi vì hôm nay chính là ngày kẻ hủy hoại cuộc sống của tôi đã được sinh ra!

Khiếp sợ đi tới, tôi cố tỏ ra điềm tĩnh đứng ở đó, nhìn đám người đang hân hoan nhảy nhót kia, nhìn những khuôn mặt a dua nịnh nọt kia, nhìn Đường Diễm Diễm lạnh lùng cười... Không sai, hán vĩnh viễn đều khoác lên mình một bộ dáng không ai bì nổi, tựa như cả thế giới đều bị hán dẫm nát dưới chân, rất tự mãn, rất kiêu ngạo!

Lúc này, một vài cô gái xinh đẹp cố ý xẹt qua người tôi, dùng cảm tiến đến gần Đường Diễm Diễm, dùng thân thể làm vũ khí, không chút nào che giấu bộ ngực của mình, mỗi một động tác quyến rũ vận vẹo đều là vì muốn hấp dẫn người con trai không ai sánh bằng này! Đường Diễm Diễm cũng không lãng phí “mỹ thực” đã đưa tới cửa. Hán ngồi trên ghế sofa, trái ôm phải ủng hai mỹ nữ, một đám người ngồi vây xung quanh sofa của hán, tìm hoan mua vui. Mà từ đầu tới cuối, Đường Diễm Diễm cũng chẳng thêm để ý đến tôi. Tôi giống như một người vô hình bị đám người kia quên lãng một cách vô cùng ảm ảm, cứ đứng ở đó như một con ngốc.

Nhưng tôi càng cảm thấy mừng rỡ khi được thảnh thơi như vậy. Nếu “con bão” chỉ là thế này, nếu Đường Diễm Diễm cứ buông tha cho tôi như vậy, tôi đã cảm thấy không thể hạnh phúc hơn rồi, cho dù có phải ở trong thế giới lạnh lẽo này đi chăng nữa! Vì vậy, tôi thản nhiên đứng xa nhóm người trong phòng khách kia, một mình vui vẻ mà thưởng thức đồ nội thất trong căn biệt thự này. Không phải dùng tiền mà đã xây được một “lâu đài” tráng lệ như vậy, không phải ngôi biệt thự nào cũng có thể sánh được với nó, có tiền thật tốt, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thậm chí là hủy diệt cuộc sống, hủy diệt mọi thứ của người khác cũng hết sức dễ dàng. Tôi mĩa mai nhếch khóe miệng lên, âm thầm đánh giá những đồ nội thất có lẽ chỉ bằng một ngón chân của gia tộc Đường thị trong căn phòng này. Ai đó đã từng nói với tôi, Đường Diễm Diễm sinh ra trong gia tộc Đường thị, không chỉ xưng bá ở thành phố này, mà thậm chí toàn bộ thương giới đều không thể xem nhẹ gia tộc ấy. Vì vậy, đối với người bình thường mà nói, ngôi biệt thự này quả thực giống như một toà lâu đài. Thế nhưng đối với hán, nó chỉ là một thứ hết sức bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cám Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 35: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Hỗn Loạn

Nhưng tôi thật sự đã quên, hẳn là ác ma, sao có thể dễ dàng buông tha cho tôi?

Ngay lúc tôi đang hưng trí bừng bừng nhìn khắp xung quanh “lâu đài” xinh đẹp này, ác ma bỗng hướng về phía tôi vurun “móng vuốt” tôi, thực hiện lời hứa hẹn...tốt đẹp hẳn vừa nói!

“Diệp Surong Phi!” Tôi thật sự rất bội phục Đường Diệc Diễm có thể ngồi giữa đám mỹ nữ kia mà còn ngẩng đầu “quan tâm” tới tôi một chút.

“Diệp Surong Phi!” Hẳn lại gọi, vỗ vỗ vị trí ngay bên cạnh hẳn, những người đẹp đang gần như dính trên người hẳn bắt đầu bắn những ánh mắt không mấy thiện cảm về phía tôi, tôi mím môi do dự, vẫn là nhận mệnh mà ngồi bên người Đường Diệc Diễm. Vừa ngồi xuống, Đường Diệc Diễm bèn ôm chầm lấy đầu vai của tôi, vô cùng thân thiết khẽ hôn lên tai tôi một cái. Người khác thì thấy mềm nhẹ, săn sóc, nhưng chỉ có tôi mới biết, hẳn dùng âm lượng đủ để hai chúng tôi nghe được, nói: “Diệp Surong Phi, chờ trừng phạt đi!”

Trừng phạt? Hẳn muốn như thế nào? Muốn làm gì? Thân mình tôi cứng đờ, thậm chí không dám nhìn hẳn, chỉ cảm thấy bàn tay Đường Diệc Diễm đặt trên người tôi khẽ buông, thân mình nặng nề dựa vào lưng ghế, mang theo tiếng cười trầm thấp.

“Được rồi, mọi người, trò chơi bắt đầu!” Giọng nói của Đường Diệc Diễm vang lên, thân mình cao lớn của hẳn cũng đã đứng dậy, phòng khách lập tức im phăng phắc, mỗi người đều mang vẻ moi mắt mong chờ, chỉ có tôi lảng lảng ở đó, không biết phải làm sao. Trò chơi? Trò chơi gì?

Tôi bất an liếc về phía đám người đang hưng phấn dị thường kia, lơ đãng nhìn thấy Trần Huân, vẻ mặt của hẳn rất quái lạ, lúc nhìn về phía tôi, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng hẳn muốn nói gì chứ? Hôm nay, hẳn đứng ở chỗ này như một người ngoài cuộc đã nói lên tất cả, hết thấy đều là trò chơi của Đường Diệc Diễm, là trò chơi của hẳn, và cũng là trò chơi của đám ác ma đang khoác trên mình những bộ quần áo chỉnh tề kia.

Cho nên, như thế nào cũng được, thân thể, linh hồn đều đã bị vấy bẩn, tôi cũng chẳng còn thứ gì tốt đẹp để mất nữa, cứ như vậy đi, chỉ là trò chơi mà thôi, không phải sao?

“Như vậy, bây giờ bắt đầu từ tôi, tiền đặt cược à, dĩ nhiên là món đồ chơi mới của tôi rồi!” Đường Diệc Diễm khẽ liếc tôi một cái, khóe miệng cong lên, nói đến là nhẹ nhàng, nhưng lại tàn nhẫn tuyên phán vận mệnh của tôi. Tiền đặt cược? Tiền đặt cược gì chứ?

“Diễm thiếu, bé này áy à?” Có một tên khinh thường mở miệng, ánh mắt hẳn nhìn tôi tựa như đang đánh giá hàng hóa, khiến người ta buồn nôn. Cũng đúng, ngoài Đường Diệc Diễm ra, tôi nghĩ không ai có ánh mắt “kỳ lạ” mà xem trọng tôi!

Mà bây giờ thì sao, đem tôi làm như tiền đặt cược? Thế nào, Đường Diệc Diễm, ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng của tôi, anh cũng muốn đập đổ sao? Anh chán ghét phải không?

“Bé này tuyệt đối sẽ làm chủ mày không ngờ được!” Đường Diệc Diễm chậm rãi kéo tôi, ngón tay thon dài vuốt ve chiếc cằm của tôi, liếc nhìn tôi một cái, rồi xoay người, hất mặt hỏi tên kia: “Của chủ mày đâu?”

“Đương nhiên đồ chơi mới nhất của em rồi!” Dứt lời, hẳn bèn đẩy một cô gái lên, hàng hóa của hẳn. Điều đáng buồn nhất là, ngay cả cô gái kia dường như cũng hiểu được mình chỉ là đồ chơi, bị tên đó đối xử như vậy, nhưng lại không có một chút buồn giận, ngược lại, còn cười hi hi đứng ở đó triển lãm bản thân.

Nếu có một ngày, tôi cũng đạt tới “cảnh giới” như cô ta, nói không chừng sẽ thật sự tốt hơn một chút!

“Vậy bắt đầu đi!” Lời Đường Diệc Diễm nói tựa như tuyên án tử hình cho tôi, một loạt các hàng rượu màu được mang ra, lớp trang trí hoa mỹ bên ngoài bao lấy thứ “độc dược” làm cho người ta điên cuồng. Tôi lạnh lùng nhìn chỗ rượu lạnh như băng kia, bên người, Đường Diệc Diễm vẫn đang ôm eo tôi. “Diệp Surong Phi, muốn tự do phải không? Cứ theo đó mà làm đi, tôi sẽ tha cho em!”

Tôi ngạc nhiên nhìn lại hẳn, không phải nói là trừng phạt ư? Sao bỗng nhiên...

“Thoả thuận chứ?” Đường Diệc Diễm nhướn mày nhìn tôi.

Tự do, tôi đã mong muốn thứ không thể có được này đến thế nào, tôi... thật sự có thể lại có được sao?

Tôi đại ra nhìn hẳn một lúc thật lâu, gật đầu, dùng hết sức để gật. Tự do, tôi muốn, muốn đến phát điên, cho dù bị hẳn lừa bịp, cho dù bị hẳn xem như tiền đặt cược, chỉ cần có một tia hy vọng, tôi cũng thử!

“Tốt!” Rốt cuộc, Đường Diệc Diễm vừa lòng nở nụ cười.

Sau đó, hai tên con trai khác thích ý ngồi xuống sofa. Tất cả mọi người đều nhìn tôi và cô gái kia, tôi hiểu bọn họ muốn làm gì, toàn bộ rượu được đổ ra, bày lên trước mặt chúng tôi, nhưng tôi không biết uống rượu, mà điểm này, Đường Diệc Diễm rõ ràng cũng biết, cho nên hẳn mới cố ý, đây là trừng phạt ư?

Tôi siết chặt tay, nhìn thứ chất lỏng ngay trước mặt này, mà cô gái kia đã bắt đầu sàng khoái uống rượu trên bàn giữa những tiếng huyền ảo, chỉ có tôi vẫn còn đại ra ở đó, khẽ ngẩng đầu, xuyên qua đám người kia, tôi nhìn thấy Đường Diệc Diễm đang ngồi, tay phải nhẹ nhàng giương lên, khóe miệng nhếch cười.

“Làm đi, Diệp Surong Phi!”

Tôi đương nhiên biết hắn đang nói gì. Tôi cắn chặt răng, vì lời hứa hẹn của hắn, vì tự do, tôi ngẩng đầu lên, cảm ly rượu trên bàn uống, thứ rượu cay độc chua xót dọc theo yết hầu của tôi trôi thẳng một đường xuống dưới, cổ họng bỏng rát, nước mắt đau đớn cũng theo đó mà tràn ra. Tôi há miệng uống, không thêm để ý trước mặt rốt cuộc là rượu gì, trực giác đối với tôi đã không còn quan trọng nữa rồi, chỉ cần đem tất cả những thứ khó uống này nuốt xuống là điều duy nhất tôi có thể làm trong lúc này!

Tiếng huyền não bốn xung quanh càng ngày càng cuồng loạn, không biết có phải bởi vì sự can đảm của tôi hay không, mà tất cả mọi người đều hưng phấn hò ga, la hét. Nhưng cùng với độ ẩm của cơ thể đang dần cao lên, mọi âm thanh cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, trở nên chậm chạp, mọi thứ trước mắt đang xoay tròn giống ngựa gỗ, tôi nhắm mắt lại, để mặc tất cả cứ chao đảo xung quanh mình, tay lại cố chấp nhắc một ly rượu đưa đến bên miệng.

Khó chịu, khô nóng, choáng váng, là toàn bộ cảm giác tôi có vào lúc này. Liếc nhìn cô gái kia một cái, dường như cô ta cũng uống quá nhiều, thân mình đã không có cách nào giữ vững, ý cười thông dong trên mặt đã không còn, thay vào đó là vẻ mặt rất khó coi. Khi cô ta nhìn tôi, ánh mắt còn mang theo khiếp sợ, có lẽ không nghĩ rằng nhìn tôi nhu nhược như vậy mà có thể so rượu với cô ta cho đến tận bây giờ. Có lẽ, ngay cả Đường Diệc Diễm cũng không nghĩ tôi có thể chịu đựng được lâu như vậy. Lúc này, tôi bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy bộ dạng của Đường Diệc Diễm, nhưng đầu óc đã choáng váng đến mức không biết phải điều chỉnh tầm mắt như thế nào nữa, bởi vì mọi thứ đã dần trở nên mơ hồ. Tôi lập tức cảm giác được dạ dày quặn thắt, co rút từng đợt, dịch rượu ghê tởm đang dâng lên trong khoang miệng, tôi cố nén lại, vì tự do, vì tôi quá khát vọng tự do!

“Đủ rồi!” Ngay khi tôi đã không thể duy trì được nữa, dịch rượu sắp trào ra, một tiếng gầm giận dữ bỗng vang lên bên tai, những tiếng ồn lập tức im bặt, tất cả dường như trở nên yên ắng, có một đôi tay vươn tới ôm lấy thân mình lung lay sắp đổ của tôi. Nhưng tôi còn chưa kịp ngẩng đầu lên, đã gập mạnh xuống, vịn vào mép bàn, phun ra tất cả, mỗi một lần nôn như xé nát ruột gan, cảm giác khó chịu như dạ dày bị đào rỗng.

“Cậu làm gì đây?” Một giọng nói khác bỗng gào thét bên tai tôi, là giọng của người tôi đã quá quen thuộc. Giây tiếp theo giây, tôi bị một lực rất lớn gạt mạnh, tôi nhắm mắt, ý thức vẫn mờ mịt đục ngầu, căn bản là không rõ mình giống như một con búp bê bị hai người con trai giằng qua giằng lại.

“Trần Huân, cậu làm gì đây? Cô ấy là của tôi!”

“Nếu đã để ý như vậy, thì đừng có làm tổn thương cô ấy!”

“Tổn thương? Còn không tới phiên cậu nói với tôi đâu, buồn cười!”

“Đường Diệc Diễm, cậu sẽ hối hận, có một ngày, cậu sẽ phải hối hận!”

“Trần Huân, Diễm thiếu, đừng gây nhau nữa, đàn bà thôi mà! Trước kia chúng ta không phải vẫn thương...”

“Câm miệng!” “Câm miệng!”

“Đường Diệc Diễm, cậu vĩnh viễn sẽ không hiểu được nỗi đau của sự mất đi, bởi vì cậu căn bản là máu lạnh!”

“A...” Ngay lúc tôi đang mơ mơ màng màng, bốn phía bỗng vang lên những tiếng hét chói tai, cơ thể của tôi càng bị người ta dùng sức giằng kéo, đau quá!

“Bỏ ra, Đường Diệc Diễm, cậu là đồ điên!”

“Cậu mau buông tay cho tôi!”

Bỗng nhiên, lực đạo đang đặt trên người tôi biến mất, tôi cảm giác được cơ thể mình được đặt ở nơi mềm mại nào đó, thật thoải mái! Nhưng đầu đau quá, để tôi yên ổn ngủ một giấc đã, mắt đã nhắm không nhìn rõ mọi thứ, nặng nề khép lại, theo bản năng nắm chặt thứ gì đó, tìm một vị trí thoải mái. Thật dễ chịu, ngủ thôi! Nhưng tại sao lại ồn ào như vậy, ồn quá!

Bốn xung quanh đều là những tiếng huyền não, tiếng la hét, rống giận, giằng co...

Tôi không quản đâu, tôi chỉ muốn ngủ, chỉ muốn nhắm mắt lại, không cần thức dậy nữa. Chỉ có ở trong mộng, ở đó tôi mới có thể hạnh phúc, mới có thể vui vẻ, bởi vì trong hiện thực, chúng đã rời bỏ tôi lâu rồi!

oOo

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, luồng ánh sáng mãnh liệt khiến tôi không quen, tôi cau mày, nhắm mắt lại, lập tức cảm giác được đầu đau nhức, đau quá, cả cơ thể như bị nghiền nát, đau đầu, thân mình cũng đau!

“Tỉnh rồi thì mở mắt ra!” Một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên bên tai tôi. Giọng điệu nói chuyện này, khẩu khí này, ngoài hắn ra thì còn ai vào đây?

Tôi nhận mệnh mở mắt, dòng ánh sáng mạnh nhanh chóng qua đi, tôi đã có thể nhìn rõ tất cả, Đường Diệc Diễm ngồi bên giường nhìn tôi, xác thực phải nói là nhìn một cách căm tức, phẫn nộ!

Tôi lại chọc giận hắn sao?

Nhìn bốn phía xung quanh, nơi này là Thanh Viên. Chúng tôi đã trở lại khi nào vậy? Trong trí nhớ chỉ mơ hồ động lại những tiếng tranh cãi, la hét, ngoài ra không còn nhớ thêm được điều gì nữa. Nhưng mà trước đó, không phải chúng tôi đang ở biệt thự ư? Tại sao lại trở về, mà về lúc nào chứ?

“À!” Tôi muốn chuyển động thân mình để ngồi dậy. Nhưng vừa động khẽ một chút, cơ thể lập tức dùng sự đau đớn đưa ra “kháng nghị”, đầu cũng co rút một trận. Tôi đành nằm trở lại giường, nhìn khuôn mặt trước sau vẫn không hề thay đổi của Đường Diệc Diễm. Tại sao trên mặt hắn nếu không là nụ cười châm chọc thì cũng là vẻ lạnh như băng, cho tới bây giờ vẫn chưa cho người khác một chút hoà nhã. Hắn phạt cũng đã phạt rồi, tôi còn chưa được tha tội sao?

Đúng rồi, tự do, hắn nói tự do!

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới, cõi lòng đầy hy vọng nhìn về phía Đường Diệc Diễm, chờ đợi. “Anh đã nói nếu tôi nghe lời, tôi có thể...”

“Em không thắng, không phải sao?” Đường Diệc Diễm lạnh lùng ngắt lời tôi, ánh mắt bỗng lóe ra một chút không vui. “Kẻ thất bại còn có tư cách gì yêu cầu người khác thực hiện lời hứa?”

Nhưng lúc đó rõ ràng hắn cũng đâu có nhắc gì đến chuyện thắng thua, chỉ nói tôi nghe lời thì... Nhưng tôi có năng lực gì để tranh cãi đây? Tôi âm thầm hạ mi mắt xuống, cho dù biết rõ hắn đang đùa giỡn, tôi có cách gì để lên án chứ? Tôi cái gì cũng không thể, chỉ biết nhận mệnh, bởi vì làm đồ chơi không có tư cách, chỉ có thể chết lặng!

“Không có gì để nói với tôi phải không?” Hôm nay, dường như tâm tình của Đường Diệc Diễm không tệ, hướng về kẻ trước nay hắn chẳng bao giờ muốn giao tiếp nói hết câu này đến câu khác. Tôi ngẩng đầu, chợt phát hiện trên cằm hắn có một chỗ thâm tím? Thâm tím, trong đầu dường như hiện lên hình ảnh gì đó, nhưng rất mơ hồ, chỉ nhớ rõ những tiếng gào thét bén nhọn.

“Nói chuyện đi!”

Tôi và hắn có cái gì để nói đây, tôi cảm thấy hắn yêu cầu như vậy so với việc bức tôi lên giường với hắn còn khó chịu hơn.

“Cô không thèm nói chuyện với tôi, nhưng lại cùng người khác trò chuyện vui vẻ thế à?” Đường Diệc Diễm thấy tôi im lặng, ngữ khí bắt đầu tăng thêm, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được sự bất mãn của hắn. Hắn hung hăng nhìn tôi, xoay người tôi lại, ép tôi nhìn thẳng hắn. “Cô khẩn cấp lao vào vòng tay Trần Huân thế sao?”

Trần Huân? Hắn đang nói cái gì? Tại sao bỗng nhiên lại liên quan đến cậu ta, đây không phải trò chơi của bọn họ sao? Không phải là bọn họ liên hợp lại đùa bỡn tôi sao? Không phải đã nói mọi người trao đổi bạn gái để chơi đùa ư?

Biểu tình hung tợn của hắn lúc này nói lên điều gì, bọn họ nội chiến?

“Tôi bảo cô nói chuyện cơ mà!” Đường Diệc Diễm hoàn toàn phần nộ rồi, hắn dùng sức siết chặt cánh tay của tôi.

“Không... Không có!” Tôi đau đến nhúm mày. Hắn làm sao vậy, tại sao tôi bỗng cảm thấy hắn rất kì lạ.

“Tôi nói cho cô biết, sau này không được gặp tên tiểu tử kia nữa!” Đường Diệc Diễm thấy tôi trả lời, rốt cuộc cũng buông lỏng tay ra, nhưng lại hung tợn cảnh cáo ngay sau đó.

Thực ra hắn là bạn của anh, nếu không phải do anh, tôi có thể có cơ hội gặp hắn sao? Dù gì lần gặp gỡ đó cũng là tôi tự nguyện? Tôi rất muốn cãi lại hắn, nhưng vẫn là khôn ngoan không mở miệng. Chỉ là tò mò, tại sao hắn lại nói như vậy, hắn cảm thấy tôi và Trần Huân... mờ ám?

Đánh nhau! Trong đầu tôi bỗng hiện lên một hình ảnh, dần dần trở nên rõ ràng. Đúng rồi, đánh nhau, lúc tôi say đến bất tỉnh, hình như đã thấy Đường Diệc Diễm giằng co với Trần Huân. Bọn họ đánh nhau vì tôi?

Chuyện này thật quá khó hiểu!

“Ngủ!” Ngay lúc tôi đang kinh ngạc, Đường Diệc Diễm bỗng nhiên nói một câu, tiếp theo, hắn nằm lên giường, ôm chầm lấy đầu vai của tôi, làm cho cơ thể tôi nằm trong lòng hắn, hắn đây là... hắn không phải chưa bao giờ ôm tôi ngủ sao? Bây giờ sao lại...

“Nhắm mắt lại!” Đường Diệc Diễm cúi đầu liếc tôi một cái, tôi kinh ngạc nhìn thẳng khiến hắn mất tự nhiên mấp máy môi, tiếp theo vẫn là ngữ khí lãnh đạm ngàn năm không thay đổi.

Tôi lập tức nhắm mắt lại, thân mình bất an giật giật trong lòng hắn, vẫn không sao quen được hắn đột nhiên như vậy. Có phải sau này hắn sẽ luôn ôm tôi ngủ như vậy không? Hay đây chỉ là sự hưng trí nhất thời của đại thiếu gia?

Đường Diệc Diễm, anh rốt cuộc đang nghĩ gì?

Mặc kệ thế nào, tôi vĩnh viễn phải nhớ rõ, hắn là ác ma, là ác ma hủy diệt chúng sinh, chỉ có rời đi tôi mới được giải thoát! Chỉ có rời đi tôi mới có thể hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 36: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Mê Mang

Tôi nghĩ rằng Đường Diệc Diễm đang thay đổi, hay là tôi thay đổi? Thực ra dường như đã có gì đó giữa hai chúng tôi, nhưng cũng không hẳn là vậy!

Sau ngày hôm đó, tôi không còn gặp lại Trần Huân nữa, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi giữa tôi và Đường Diệc Diễm. Nên nói là hắn thay đổi hay tôi thay đổi đây, bây giờ ngoài việc đưa đón tôi đi học, hầu như ngày nào hắn cũng cùng tôi ăn cơm. Thậm chí một số thói quen khác của hắn cũng thay đổi, hắn còn ôm tôi ngủ cho đến tận bình minh, vốn dĩ hắn và tôi cũng không có gì để nói, nhưng đôi khi hắn lại “tâm sự” với tôi, điều đó làm tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Không sai, cho dù hắn thay đổi như thế nào, cảm giác của tôi đối với hắn cũng chỉ có chán ghét chứ không hề chuyển biến, cùng hắn ở một chỗ luôn khiến tôi cảm thấy khó chịu, đau khổ và áp lực!

Mọi thứ cũng trở nên vô vị!

Giống như ở bên hắn lúc này đây, tôi cầm đũa trong tay, khó khăn cắn một miếng thịt, mà Đường Diệc Diễm ngồi đối diện lại ăn uống vui vẻ, hình như hôm nay tâm trạng của đại thiếu gia rất tốt, hoặc là gần đây thiếu gia đều có tâm trạng tốt? Thật đúng là kỳ lạ! Không biết hắn đã gặp việc “phúc” gì, dù sao bây giờ thái độ của hắn đối với tôi so với trước kia cũng dịu đi không ít, ngược lại, tôi cảm thấy không được tự nhiên.

“Ăn nhiều một chút, anh không thích con gái quá gầy!” Đường Diệc Diễm dùng đũa gấp thức ăn cho tôi, khẩu khí bá đạo. Tôi không phản bác, trờ biết, ngay từ đầu tôi luôn là bộ dáng như bây giờ, tại sao hắn lại thích? Tại sao lại khiến thiếu gia dao động, tốn phí nhiều tâm tư như vậy để ép tôi phục tùng?

Tôi dờ daim nhìn thức ăn trong bát, không muốn nhìn vào mắt Đường Diệc Diễm, đầu như muốn rụt vào mai.

“Em thích Canada không?”

“Hả?” Tôi không hiểu lời hắn nói, bèn ngẩng đầu lên, nhíu mi nhìn Đường Diệc Diễm.

“Anh nói Canada, kì nghỉ sắp tới, chúng ta sẽ đi Canada!” Hắn hỏi tôi? Nhưng tôi cảm thấy ngữ khí của hắn giống quyết định nhiều hơn là hỏi. Hắn không phải đang hỏi ý kiến của tôi, rõ ràng chỉ là nói cho tôi biết hành trình kế tiếp.

Nhưng kì nghỉ sắp tới là sau khi kết thúc kì thi cuối cùng, tôi vốn muốn về nhà thăm ba mẹ.

“Nhưng... em không có hộ chiếu!” Tôi ập a ập ứng muốn phản bác, chần chờ nửa ngày, vậy mà lại tìm một lý do tồi tệ nhất. Vừa dứt lời, tôi lập tức hận không thể cắn đầu lưỡi của mình.

“Không thành vấn đề!” Đương nhiên không thành vấn đề, hắn sẽ gọi người đi làm, hơn nữa, còn với tốc độ nhanh nhất!

“Nhưng...” Bình thường ở cùng hắn đã khiến cho tôi... Ngay cả ngày nghỉ hắn cũng muốn sao?

“Còn ba mẹ của em nữa...” Tôi phải nói với ba mẹ như thế nào đây.

“Hãy nói là trường học tổ chức trại hè!” Đường Diệc Diễm đã nhanh chóng tìm ra một cái cớ. Tôi liếc mắt nhìn hắn, thật sự bội phục khả năng nói dối của con người này. Chỉ là căn bản tôi không muốn đi cùng hắn. Nhưng tôi có thể cự tuyệt sao? Tôi cắn một miếng thịt, không nói nữa, quyết định của hắn, tôi còn có thể thay đổi sao?

Sau đó, hai người chúng tôi lặng lẽ ăn, không nói thêm điều gì nữa, tôi vốn đã không có cảm giác ngon miệng, sau khi biết được kì nghỉ hè của mình cũng bị hắn sắp xếp, lại càng không có tâm tư mà ăn, trong lòng không ngừng suy tính làm sao để có thể thay đổi kế hoạch này, bị bệnh hay là bị thương?

Sau khi ăn xong, cảm xúc phiền muộn đã khiến tôi cảm thấy không thoải mái, đi theo Đường Diệc Diễm ra khỏi nhà hàng, không biết thiếu gia lại muốn đến nơi nào. Gần đây hắn vẫn đi đưa xe, vào club như lúc trước, nhưng chỉ đi một mình, và bạn bè của hắn cũng thay đổi, nói đúng hơn, tôi không còn gặp được Trần Huân nữa. Từ sau ngày hôm đó...

Trần Huân và Đường Diệc Diễm đã xảy ra chuyện gì rồi? Là vì tôi sao?

Tôi rất muốn biết, nhưng không dám hỏi Đường Diệc Diễm. Trực giác mách bảo tôi, tôi sẽ phải chịu thêm đau khổ, dù sao ở trước mặt hắn, tôi không thể có bất cứ câu hỏi hay ý kiến gì.

“Lên xe đi!” Thấy tôi chần chờ đứng ngoài xe, Đường Diệc Diễm liếc nhìn tôi.

Lại đến chỗ đó, tại sao tính lực của hắn luôn tràn đầy như vậy?

Tôi âm thầm thở dài, ngồi lên xe. Nửa giờ sau, chúng tôi đã đến quán bar quen thuộc của Đường Diệc Diễm. Hắn thật sự là một con cú đêm, hàng ngày tiêu diêu tự tại, sống phóng túng chẳng cần phải lo cái ăn cái mặc. Điều này khiến cho cuộc sống của tôi bị đảo lộn. Tuy đã ở trong hoàn cảnh này nhiều lần, nhưng tôi vẫn không thể thích ứng được, thậm chí còn chán ghét không khí của quán bar, không gian mờ ảo nơi đây khiến tôi không thể thoải mái!

Đường Diễm Diễm ngồi trên sofa, thích ý uống rượu và nghe những kẻ xung quanh tăng bốc, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười như thường lệ. Hắn luôn như vậy, dễ dàng đem đám người đang vây quanh kia biến thành một lũ hề, còn hắn ở một bên thích thú hưởng thụ. Tôi nhàm chán ngồi một góc, bởi vì đám hề này cùng với những cô gái hạn không thể dính trên người Đường Diễm Diễm kia, ngay cả góc áo của Đường Diễm Diễm cũng không thể chạm tới. Nhưng ngược lại, tôi càng cảm thấy vui vẻ, thậm chí trước mặt Đường Diễm Diễm họ cũng phải nể sợ tôi vài phần? Bây giờ tôi đang được xem như “người phụ nữ” của hắn, nhưng hắn lại không ngần ngại thân thiết với những cô gái khác ngay trước mặt tôi, thật ra tôi cũng không để ý!

Thậm chí trong lòng còn luôn cầu nguyện, nếu một ngày nào đó lại có một cô gái hấp dẫn hắn, vậy thì không còn gì bằng. Cho nên tôi sẽ không ghen tị, càng không thể ghen tị!

Liếc mắt nhìn một cô gái xinh đẹp đang quán lấy hắn, có đôi khi tôi nhìn không được mà tò mò, rốt cuộc hắn là người thế nào? Ở chung lâu như vậy, tôi đại khái hiểu được tính cách của hắn rất bá đạo, mãnh liệt, trong tư tưởng của hắn không có gì là không thể, nhưng có đôi khi, tôi lại mơ hồ cảm giác được hắn không giống với vẻ bên ngoài, có lẽ chỉ có thể nói rằng, người con trai này thật sự rất kỳ quái, rất ngạo mạn, không ai bì nổi!

Cuối cùng, mùi nước hoa tràn ngập khắp bốn phía làm tôi chịu không nổi nữa! Liếc mắt nhìn Đường Diễm Diễm, lúc này đại thiếu gia vẫn đang ôm một nữ, tôi không nghĩ rằng cần phải báo cáo với hắn, nhưng căn cứ vào lần giáo huấn trước, tôi kiên nhẫn chen qua đám sơn phần này, nói: “Em đi toilet một chút!”

Đường Diễm Diễm khẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi, thần nhiên gật đầu, thuận tay nhận chiếc ly một nữ bên cạnh đưa tới, vô cùng thân thiết ôm một nữ kia vào lòng. Thấy đại thiếu gia gật đầu, tôi xem như có thể “danh chính ngôn thuận” rời khỏi, gần như dùng tốc độ nhanh nhất, tôi cúi đầu thoát đi nơi khiến tôi hít thở không thông này, nhưng bỗng nhiên lại va phải một người.

“Xin lỗi!” Tôi vội vã giải thích, ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy rõ người trước mặt. “Trần Huân!” Trước mặt tôi đúng là Trần Huân đã nhiều ngày không gặp, bạn tốt của Đường Diễm Diễm!

“Anh...”

“Như em đã thấy, tôi tuyệt giao với hắn rồi!” Nhưng về mặt Trần Huân lại rất bình tĩnh, thần nhiên nhún vai. “Vì em!”

Tôi nhìn hắn, vì tôi, vì giúp tôi, ngày đó, lúc tôi uống say... “Cảm ơn anh!” Tôi vẫn còn nhớ mang máng ngày đó hắn đã giúp tôi giải vây. Tôi nghĩ mình đã nợ hắn.

Trần Huân chỉ hừ hừ, nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái. “Tôi không cần cảm ơn, có hứng thú... nghe chuyện cũ của tôi không?” Trong mắt Trần Huân hiện lên một chút khác thường, loại ánh mắt này giống lần mà tôi vô tình phát hiện được. Bị thương, hối hận?

Tôi có hứng thú sao? Tôi hỏi chính mình, người con trai có bề ngoài hoang dã này rốt cuộc có một trái tim như thế nào? Một người có trái tim khiến người ta khó nắm bắt giống như Đường Diễm Diễm chăng?

Lúc ý thức được mình lại đi cùng Trần Huân ra ngoài, tôi đã ngồi trong xe của hắn. Tôi nghĩ tôi không nên nói chuyện với hắn, thậm chí là cả gặp mặt, nhưng chỉ là ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại ngồi trên xe của hắn.

“Em biết không? Một thời gian dài trước khi tôi quen biết Đường Diễm Diễm, gia tộc nhà tôi nổi tiếng nhất thành phố này. Toàn bộ thương giới đều biết đến gia tộc tôi, đại diện cho một gia tộc chính là tiền tài, địa vị, nhưng có mấy ai biết, đây chính là một nhà giam bằng kim cương. Chỉ có những thứ hoa lệ lạnh như băng đối mặt với tôi, người hầu nói gì nghe nấy, thậm chí nếu muốn gặp ba mẹ mình cũng phải hẹn trước... Buồn cười không? Chúng tôi vẫn luôn cô đơn như vậy! Trong những lần tụ tập của những người quen biết, Đường Diễm Diễm dần dần trở thành trung tâm. Lúc đầu, chúng tôi chỉ thỉnh thoảng nghịch ngợm một chút, phung phí tiền bạc của ba mẹ, nhưng sau đó, chúng tôi bắt đầu trở nên không thể dễ dàng thỏa mãn, con người một khi đã lớn lên, dục vọng cũng sẽ lớn mạnh theo...” Trần Huân nói đến đây bỗng dừng lại một chút, nhẹ nhàng thở dài, rút ra một điều thuốc từ trong túi, mở cửa sổ xe. “Không ngại chứ, đột nhiên tôi rất muốn hút thuốc!”

Tôi lắc đầu, tôi không thích mùi thuốc lá, may mà Đường Diễm Diễm không hút, hắn nói hút thuốc là hình thức tự tử một cách chậm rãi. Nhưng lúc này, nếu một người đang hé mở vết thương trong lòng mình cho người khác xem, hắn muốn hút thuốc, tôi có thể chịu được. Dù sao, hắn cũng đang mở lòng mình với tôi.

Trần Huân hít một hơi, khói từ trong miệng hắn lượn lờ tràn ra, làm cho bộ dáng của hắn thoát nhìn càng mơ hồ không giống thật.

“Không biết từ khi nào, chúng tôi bắt đầu chơi đùa với phụ nữ. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt khát khao của đám con gái đó, tôi lại cảm thấy buồn cười. Họ thật sự tin rằng mình là chim sẻ có thể biến thành phượng hoàng, ngu xuẩn trả giá tất cả, thật quá nực cười! Chúng tôi lựa chọn trong số họ, thậm chí còn đùa bỡn trao đổi với nhau. Sau đó chính là đua xe, tất cả làm cho chúng tôi không còn cảm giác cô đơn nữa... Cuộc sống của chúng tôi chính là như vậy, sống phóng túng, hủy diệt cuộc sống của người khác... Cho đến... cho đến khi cô ấy xuất hiện...” Trần Huân nói tới đây, tôi bỗng cảm giác được một cách rõ ràng giọng hắn nghẹn ngào, thậm chí còn cả tiếng khóc vụng trộm đầy đau đớn trong trái tim hắn.

“Cô ấy tên là Linh Sa, là con gái của giám đốc một xí nghiệp nhỏ. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy là lúc cô ấy đi theo ba tôi tới nhà tôi, cầu xin ba tôi giúp đỡ công ty nhà cô ấy. Cô ấy rất trong sáng, rất xinh đẹp, chỉ lặng lẽ đứng ở đó, cả người đều tỏa ra một mùi hương khiến người ta thấy thoải mái... một mùi hương dễ chịu!” Trần Huân chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như đang chìm đắm trong hồi ức. “Giống như... bách hợp... hương thơm thuần khiết của hoa bách hợp!”

“Nhưng khi đó, tôi đã không biết quý trọng. Tôi thậm chí còn cảm thấy cô ấy đang giả bộ, cái gì mà trong sáng, cái gì mà thiện lương đều là chó má. Vì thế, tôi sử dụng cách dễ tiện nhất thế giới để hủy hoại cô ấy, tôi dùng bất cứ thủ đoạn nào để uy hiếp cô ấy ở bên cạnh tôi, đùa bỡn cô ấy, thương

tổn cô ấy. Thậm chí vì sĩ diện, tôi còn ném cô ấy cho Đường Diệc Diễm và đám bạn chơi đùa. ... Trời biết, khi đó tôi rất hối hận, nhưng buồn cười là lòng tự trọng lại làm tôi cứng rắn chống lại. Còn cô ấy, vì công ty của ba mình mà chịu đựng tất cả, ánh mắt của cô ấy khi đó... tôi cả đời cũng không thể nào quên được. Cô ấy dờ dẩn nhìn tôi, nhưng lại khiến người ta có thể cảm giác được trong lòng cô ấy đang rỉ máu.”

“Biết không?” Trần Huân dừng một chút, quay đầu nhìn tôi. “Lúc cô ấy trở về, tôi đã hạ quyết tâm sẽ thổ lộ với cô ấy, muốn nói cho cô ấy biết tôi yêu cô ấy, tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy nữa. Nhưng... nhưng... em biết không? Ngày đó, ngay khi trở về, cô ấy đã ở trong... ở trong phòng tắm tự sát... chết...!” Trần Huân nói xong đã muốn khóc không thành tiếng, cổ họng hần lặn lộn, tay nắm điều thuốc chợt run rẩy, trái tim của tôi cũng trở nên rối rắm. Một người con trai như vậy... hần bắt cần đời như vậy, thế nhưng đằng sau...

“Sau đó tôi đọc thư tuyệt mệnh của cô ấy, cô ấy bảo tôi đừng gây khó khăn cho ba cô ấy, cô ấy dùng mạng của mình để trả cho nhà chúng tôi!... Ha ha ha, hóa ra, ngay từ đầu cô ấy đã nghĩ như vậy. Mà chính tôi, chính tôi đã bức tử cô ấy, tôi bức tử cô gái mình yêu! Ngu xuẩn nhất, đáng hổ thẹn nhất chính là tôi!”

Tôi nên an ủi hần như thế nào đây? Tôi nhìn bộ dạng đau khổ của Trần Huân, muốn an ủi hần, nhưng tôi có thể nói cái gì, có thể làm cái gì bây giờ?

“Cho nên... khi nghĩ đến cảm giác tội lỗi của mình, cả đời này tôi sẽ không bao giờ thoát ra được. Tôi nhìn thấy Đường Diệc Diễm và em, hai người giống như tôi và Linh Sa năm đó, tôi không muốn Đường Diệc Diễm giống như tôi, bức em vào con đường chết, để rồi phải hối hận!”

Tôi và Đường Diệc Diễm? Chúng tôi giống họ sao? Ít nhất Đường Diệc Diễm cũng không giống như Trần Huân, Đường Diệc Diễm... yêu tôi sao? Hần yêu tôi ư? Điều này thật bất thường, không có khả năng, ác ma kia không thể nào như vậy được! Đường Diệc Diễm không giống với Trần Huân, không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 37: Phiên ngoại Diệp Sương Phi – Giả Bộ

“Ba!” Đường Diệc Diễm hung hăng siết chặt tay tôi, vừa bước vào phòng, hần đã nặng nề tung một cước đá văng bình hoa trước mặt, tiếng rơi vỡ quá lớn khiến thân thể tôi run lên, sợ đèn mức ngay cả giường mắt nhìn cũng không dám. Khắp người Đường Diệc Diễm đều là lửa giận, chỉ mới đứng bên cạnh hần mà đã cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng.

“Không phải bảo cô không được gặp hần à?” Đường Diệc Diễm kéo cổ tay áo, nặng nề ngồi phịch xuống ghế sofa, giọng nói đầy phẫn nộ. Kề luôn luôn lãnh đạm như hần, hiếm khi có thời khắc nào nóng nảy đến như vậy.

“Bọn em chỉ là tình cờ chạm mặt thôi!”

“Chạm mặt? Còn ngồi vào trong xe rồi đẩy thôi, là xe của hần so với xe của tôi thoải mái hơn phải không? Cô thích được ở cạnh hần như vậy hả?” Đường Diệc Diễm cười nhạt, xem nhẹ lời giải thích của tôi, hừ lạnh: “Lại đây!”

Tôi liếc nhìn hần, do dự một lát, đành phải thông thả đi đến trước mặt hần, đứng yên.

“Ngồi xuống!” Hần ngồi đó tựa như bậc đế vương, ngón tay chỉ chỉ vào vị trí bên người, tôi lại giống một con rối gỗ, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Cởi quần áo ra!” Đường Diệc Diễm thậm chí không thèm nhìn tôi, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm về phía trước.

Cơ thể của tôi run lên, hần muốn làm gì?

“Bảo cô cởi ra cơ mà!” Đường Diệc Diễm thấy tôi không chịu thỏa hiệp, đích thân tiến đến giật kéo quần áo của tôi, tôi sợ hãi gắt gao túm chặt lấy. “Đừng, anh muốn làm gì?” Hai mắt hần đỏ đến dọa người, tôi biết mình lại chọc giận ác ma này, nhưng tôi không muốn, không thể lại bị hần giẫm đạp lên tôn nghiêm được!

“Bây giờ mới biết sợ sao, vậy lúc không nghe lời tại sao lại không nghĩ đến?” Đường Diệc Diễm chỉ dùng một chút sức đã xé tan áo khoác của tôi, hần còn không chịu bỏ qua, giống như phát điên mà giật mạnh quần áo của tôi.

Hần muốn làm gì, định ép buộc tôi sao?

“Bỏ ra, anh điên à? Buông tay ra!” Bộ dạng của hần khiến người ta thấy sợ hãi, tôi vẫn không chịu thỏa hiệp, Đường Diệc Diễm dùng một bàn tay túm chặt lấy hai cánh tay của tôi, đè lại một chỗ, khiến tôi không thể động đậy.

“Đường... Diệc Diễm!”

“Tôi đã nói rồi, không được gọi cả họ lẫn tên của tôi!” Đường Diệc Diễm hướng về phía tôi rít gào, hơi thở nóng bỏng phả lên khuôn mặt tôi, tôi càng phản kháng hẳn lại càng dùng sức đè cơ thể của tôi xuống.

“Đau quá, bỏ ra!” Hấn điên rồi sao?

“Diệp Surong Phi, sau này đừng có làm chuyện gì chọc tức tôi, bằng không tôi sẽ cho cô biết cái gì mới gọi là hủy diệt cuộc đời cô!”

“Thế à? Là biến tôi thành hàng hóa rồi đem tặng cho đám bạn của anh sao? Tôi không quan tâm!” Được rồi, muốn điên thì tất cả cùng nhau điên luôn đi, tôi không để ý nữa, cũng không sợ sẽ chọc giận ác ma này. Hấn vốn dĩ chính là một kẻ không thể nói lý, tự đại, tự mãn, đã man!

“Diệp Surong Phi, cô to gan lắm!” Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn nhìn tôi. “Nhưng cô còn chưa đủ tư cách đâu, vẫn là học được cách hầu hạ tôi như thế nào trước đã!” Đường Diệc Diễm phớt lờ sự phản kháng của tôi, kéo dây lưng của tôi ra. Tôi biết hấn muốn làm gì, nhưng tôi không muốn.

“Buông ra, Đường Diệc Diễm!”

“Buông ra!”

“Diệp Surong Phi!” Có lẽ chưa từng thấy tôi phản kháng như vậy bao giờ, Đường Diệc Diễm đang đè lên thân thể tôi bỗng nhiên dỗi đi, không tiếp tục gây khó dễ cho tôi nữa, ngược lại, hấn kỳ quái nhìn tôi. “Diệp Surong Phi, lá gan của cô trở nên lớn rồi phải không?”

Là nói việc tôi dám phản kháng hấn sao? Đó cũng là vì hấn bức tôi!

Tôi không nói gì, ngêng đón ánh nhìn chăm chăm của Đường Diệc Diễm, trong mắt hấn bỗng có một chút kinh ngạc, bỗng nhiên hấn cười cười, buông tôi ra, đứng thẳng người dậy.

“Diệp Surong Phi, cô cho là có Trần Huân làm chỗ dựa cho cô rồi phải không? Tìm được núi để dựa dẫm rồi, nói chuyện cũng khác đi?”

Tôi biết trong đầu hấn sẽ không có ý tưởng gì sạch sẽ, hấn muốn nghĩ sao cũng được.

“Diệp Surong Phi, em càng như vậy, tôi càng có hứng thú chậm rãi chinh phục em, chúng ta... cứ từ từ... vui đùa đi!” Dứt lời, Đường Diệc Diễm đứng thẳng người lên, nhìn tôi từ trên cao xuống, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên. “Anh sẽ chờ mong đấy, bảo bối!”

“Ông” Trong đầu là một mảnh hỗn độn, tôi liều mạng áp chế nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng, gắt gao túm chặt đệm sofa. Khẩu khí như vậy, ánh mắt như vậy, Đường Diệc Diễm, anh lại muốn bắt đầu không từ thủ đoạn bức bách, dạy dỗ tôi sao?

oOo

“Giả bộ?” Tôi kinh ngạc nhìn Đồng Hân. Không rõ rốt cuộc lời cậu ấy nói có ý gì. Tôi không nghe lầm đấy chứ, cậu ấy vừa bảo tôi thuận theo Đường Diệc Diễm, ngoan ngoãn phục tùng, làm bộ?

“Đúng, Tiểu Phi, người như Đường Diệc Diễm chính là như vậy, giống như trong tiểu thuyết đã viết, từ nhỏ đến lớn, tất cả những người tiếp xúc đều kính sợ gia thế quyền lực của hấn, ngoan ngoãn phục tùng hấn. Còn cậu lại khác với tất cả mọi người, cậu càng phản kháng, có lẽ hấn sẽ càng cảm thấy thú vị, càng có cảm giác muốn khiêu chiến, càng cảm thấy cậu không giống với người thường, cho nên, hấn vẫn chưa buông tha cho cậu. Nếu vậy tại sao chúng ta không học theo những cô gái xem hấn như mạng sống kia, có lẽ khi hấn cảm thấy cậu cũng giống như bao đứa con gái khác, hấn sẽ chán ghét cậu chẳng?” Đồng Hân nháy mắt mấy cái với tôi. Mỗi lần chịu áp lực khó chịu, tôi cũng chỉ có người bạn tốt này để bộc bạch. Mà sau khi nói cho cậu ấy vụ “giăng co” gần đây nhất giữa tôi và Đường Diệc Diễm, Đồng Hân lại đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng kì quái cho tôi.

“Diệp Surong Phi, em càng như vậy, tôi càng có hứng thú chậm rãi chinh phục em, chúng ta... cứ từ từ... vui đùa đi!”. Trong đầu tôi bỗng vang lên câu nói của Đường Diệc Diễm. Đồng Hân nói cũng không phải không có lý, nhưng...

Trước mặt một kẻ khiến mình chán ghét mà phải giả bộ thuận theo, quả thật có chút khó khăn.

Nhưng... là như thế này sao?

Tôi mếu máo nhìn vẻ tin tưởng tôi của Đồng Hân, trong lòng có một góc đã bắt đầu chậm rãi lồi lõng...

oOo

“Đi đâu ăn cơm đây?” Ngồi vào xe Đường Diệc Diễm, tôi liếc nhìn hấn đang ngồi ở vị trí lái xe. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động mở miệng nói chuyện với Đường Diệc Diễm mỗi khi hấn đón tôi lúc tan học, cho nên, khi trong mắt hấn xuất hiện một chút kinh ngạc, tôi cũng không hề giật mình. Tôi âm thầm nhếch môi, thấy Đường Diệc Diễm không trả lời, tôi lại tiếp tục nói: “Không phải muốn đi ăn cơm sao?”

Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, một lúc lâu sau, khéo miệng hấn mới nhếch lên: “Đi ăn đồ Nhật Bản!”

“Được thôi!” Tôi cài dây an toàn, thản nhiên cười với Đường Diệc Diễm. Vừa chuyển ánh mắt về phía trước, xe cũng bắt đầu khởi động. Tôi biết là Đường Diệc Diễm thất thần, hình như đây là lần đầu tiên tôi cười với hấn. Tuy rằng không phải tình nguyện, tuy rằng không biết nụ cười này có phải quá cứng nhắc hay không, nhưng tóm lại, tôi vẫn nở nụ cười với Đường Diệc Diễm!

Bởi vì tôi đã quyết định nghe theo lời đề nghị của Đồng Hân, thuận theo, phục tùng, để cuối cùng có thể rời đi!

Tôi âm thầm hít một hơi, được rồi, cứ làm như vậy đi, tôi dường như thật sự nhìn thấy điểm hy vọng. Cố lên Diệp Surong Phi!

Liều mạng ngăn chặn sự chán ghét trong lòng, giả bộ thuận theo là được!

“Món này rất ngon! Anh... nếm thử xem?” Do dự nửa ngày, tôi vẫn gắp một miếng sushi vào bát của Đường Diệc Diễm, thậm chí đôi đũa nắm trong tay còn khẽ rung một chút. Đường Diệc Diễm ngồi ở phía đối diện giương mắt nhìn tôi, ánh mắt chăm chú, hơi hơi nheo lại, nhìn đến mức lòng tôi thấp thỏm không yên. Không sợ, phải tiếp tục kiên trì!

“Các món ăn của nhà hàng Nhật Bản này nghe nói rất nổi tiếng, quả nhiên mùi vị rất được!” Tôi dùng can đảm tiếp tục nói. Thần sắc Đường Diệc Diễm khẽ lóe ra một chút, hân hân gật đầu, “ừ” một tiếng, đưa sushi đến bên miệng. Tình cảnh lại lập tức trở nên im lặng. Tôi liều mạng âm thầm tìm một đề tài gì đó, nhưng vì trầm mặc quá lâu, hoặc có thể do chưa từng nghĩ tới việc trò chuyện với hân, bây giờ tôi mới phát hiện, thì ra trước kia khi chúng tôi ở cùng một chỗ, không khí lại nặng nề như vậy.

“Hôm nay em rất kỳ quái!” Đường Diệc Diễm tỏ ra không chút để ý, vừa cúi đầu ăn vừa nói một câu, nhưng lại lộ ra sự hoang mang trước nay chưa từng có.

“Vậy sao?” Tôi đương nhiên vẫn làm như bị tổn thương. Mục đích của tôi là vậy. Hân cảm thấy kỳ quái, tôi càng cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng vì tôi khát vọng tự do, tôi tình nguyện thử, kể cả việc biến mình trở nên xấu hổ, chật vật như thế!

“Em nghĩ có lẽ nên thay đổi một chút. Quan hệ của chúng ta rất ổn, hơn nữa, thời gian qua anh đối xử với em quá tốt, em hẳn là phải học được cách quý trọng mới đúng!” Nói những lời dối lòng, tôi khẽ hắng giọng, khẩn trương liếc Đường Diệc Diễm một cái. Không biết tôi “biến hóa” như vậy hân sẽ có biểu tình gì.

Mà phản ứng của Đường Diệc Diễm tuyệt đối nằm ngoài dự kiến của tôi, hân hừ lạnh một tiếng, buồn cười khẽ lắc đầu. “Diệp Surong Phi, em thật sự rất thú vị!”

Thú vị, tôi làm vậy, hân lại cảm thấy thú vị? Những cô gái bám dính lấy hân trước đây, xem hân như mạng sống, hân cũng thấy thích thú ư? Sao có thể?

Hân biết hân đang nói cái gì sao? Thực ra ngay chính bản thân tôi cũng không biết, không phải sao?

“Chỉ cần anh thích, thú vị cũng hay mà!” Tôi xấu hổ cười cười, trong lòng lại càng ngày càng không nắm chắc.

“Không tệ!” Khoé miệng Đường Diệc Diễm càng lúc càng cong lên, hân ăn vài miếng thức ăn rồi thần nhiên nói: “Ít nhất cũng biết được chúng ta có chuyển biến, mặc kệ là tốt hay xấu, không phải sao?” Dứt lời, hân nhìn về phía tôi, ý cười tràn ngập trong đôi mắt. Tôi xấu hổ mỉm cười theo hân.

Ác ma này không biết là đang nghĩ cái gì, hay là tôi giả bộ quá miễn cưỡng?

Dù có thể nào đi nữa, tôi nghĩ, cũng như kế hoạch của tôi mà cũng như lời hân nói, chúng tôi sẽ có chuyển biến. Mặc dù không biết là tốt hay xấu!

Tôi nói vài câu dứt quãng không đầu không cuối với Đường Diệc Diễm, sau khi ăn xong và ra khỏi nhà hàng, trong đầu tôi vẫn không ngừng băn khoăn, thuận theo, thích, rốt cuộc đám con gái đó còn có thể làm gì nữa đây? Trời ạ, tại sao tôi một chút cũng không nghĩ ra? Rốt cuộc phải như thế nào mới biểu hiện được rằng mình thích hân?

“Diệc... Diệc Diễm... Còn muốn đi đâu nữa không? Hay là... về nhà?” Tôi mở miệng hỏi, cảm giác được giọng mình thậm chí còn đang run run, tay siết chặt lại, giấu sau người.

Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, lấy chìa khóa ra, ấn nút mở khóa xe. “Về thôi!”

Tôi theo sau hân, âm thầm thở ra một hơi, trở về là tốt nhất, dù sao tôi cũng không muốn nhiều người nhìn thấy sự “chuyển biến” hay “kỳ quái” của tôi. Tôi nghĩ, ít nhất Đường Diệc Diễm cũng vì điều này.

Nhưng trở lại Thanh Viên, tôi mới nhận thấy ý nghĩ của mình ngây thơ đến thế nào. Hoá ra hai người ở chung mới là xấu hổ nhất. Tôi ngồi trong lòng Đường Diệc Diễm, còn hân thì xem ti vi. Tôi ngồi đó mà cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, trời ạ, sao cảm giác lại như không thể thở nổi thế này. Bây giờ nên làm cái gì đây?

Trời ơi, chỉ bảo cho tôi điều gì đi!

Bản thân tôi còn cảm nhận được sự cứng nhắc của cơ thể, hướng chỉ là Đường Diệc Diễm đang ôm tôi. Tôi thử nhẹ nhàng hô hấp, bình ổn nhịp tim đang đập cuồng loạn, ánh mắt cũng nhìn về phía ti vi. Nhưng trời ạ, hình ảnh trên màn hình lại là cảnh một đôi nam nữ đang hôn nhau. Hai bên tai tôi lập tức đỏ lên, trong đầu không tự chủ được mà phát ra cảnh tượng tôi và hân trước đây... Trời ơi, tôi đang nghĩ cái gì thế này! Tôi khẽ nuốt nước miếng, thật sự cảm thấy mình sắp nghẹt thở. Đang định lấy cơ rời khỏi bầu không khí áp lực này một lát, tôi bỗng nhiên cảm giác được cánh tay Đường Diệc Diễm ôm tôi đột ngột buộc chặt, thậm chí, hơi thở nóng bỏng của hân còn phả lên khuôn mặt tôi. Tôi giương mắt, bỗng nhìn thấy đôi mắt đang nhiệt tình nghiên cứu của hân, ngón cái của hân vuốt nhẹ cánh môi tôi, tiếp theo, môi hân thay thế ngón cái đang ma sát kia. Hân hôn tôi.

Cơ thể tôi lập tức không chịu sự khống chế mà trở nên căng thẳng, bất kể bao nhiêu lần, cơ thể vẫn sẽ không tự chủ được mà bài xích. Tôi theo bản

nặng lui người về sau, Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng dịch tay kéo lại, tôi lại gắt gao dựa trở về vòng ôm ấp của hắn. Lần này dường như hắn có chút khác lạ, dịu dàng hơn tôi, thậm chí bàn tay đang vuốt ve cơ thể tôi cũng khác, trước kia hắn luôn không thêm để ý đến cảm thụ của tôi, chỉ đơn thuần phát tiết, còn bây giờ, hắn lại ve vuốt. Nụ hôn của hắn, tất cả những tiếp xúc cơ thể của hắn lên tôi đều mang theo dụ hoặc vô cùng sâu sắc!

“Ừm!” Tay hắn lui tiến đến cơ thể tôi, tôi nhẹ nhàng buông ra tiếng thở dài. Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi, đi nhanh về phía phòng ngủ, vừa đặt tôi lên giường, hắn lập tức cởi hết quần áo trên người, hình như có chút khẩn cấp?

Tôi nhắm mắt lại, tay gắt gao nắm chặt chần, thực ra... trong lòng vẫn kháng cự, cho dù lần này cảm giác khác biệt, lần này hắn thậm chí có thể được coi là dịu dàng, nhưng sự bài xích trong thâm tâm dường như vẫn không giảm bớt. Tôi sẽ không quên người trước mặt mình là ai, càng không được phép quên.

Ngay lúc tôi đang thất thần, thân mình Đường Diệc Diễm đã đè ép lên cơ thể tôi. Lúc này nên chuyển tâm một chút thì hơn, coi ác ma này như người đàn ông... tôi yêu!

“Gọi... gọi tên anh!” Đường Diệc Diễm nâng người tôi lên, giọng nói khàn khàn, khẽ thăm thì bên tai tôi. Thân mình tôi không khống chế được mà khẽ run rẩy, lần này là toàn thân tê dại. Tôi mê mang mờ to mắt, cảm thấy trước mắt mờ hồ mà lại sáng lạn. Thử cảm thụ đi! Nhưng tôi lại cảm giác được một loại... khoái cảm trước nay chưa từng có!

“Diệc... Diệc Diễm!” Tôi thử gọi tên hắn, cảm giác được cơ thể Đường Diệc Diễm ở trên người tôi khẽ run rẩy một chút.

Đường Diệc Diễm co rúm càng lúc càng nhanh, tôi căn bản không thể đuổi kịp tốc độ của hắn, chỉ có thể bắt lực ôm lấy đầu vai hắn, vô lực thừa nhận sự va chạm mãnh liệt này. Khoái cảm xa lạ lan tràn khắp tứ chi. Tôi nhắm mắt lại, sâu sắc cảm nhận loại cảm giác tội ác này, rõ ràng là chán ghét nhưng lại có chút không tự chủ được mà hưởng thụ?

Đây là điều hắn đã nói sao, dục và ái có thể tách ra ư?

“Diệp Sương Phi... A!”

Tôi và hắn cùng đồng thời thả lỏng thân mình, cùng thở gấp, tuy rằng vẫn đang nằm, nhưng thân mình lại bị động tham dự vào cuộc “vận động” này. Cảm giác nhấp nháy giữa hai chân khiến tôi thấy khó chịu, muốn xoay người, nhưng Đường Diệc Diễm bỗng đè tôi lại. “Diệp Sương Phi, hình như, anh càng ngày càng không thể thiếu em!”

Cái gì? Câu nói tưởng như vô tình của Đường Diệc Diễm lại làm dậy lên một trận sóng lớn trong đầu tôi, tôi thậm chí còn bị kích động đến mức muốn đẩy khỏi cơ thể ngay trước mắt này ra. Hắn nói càng ngày càng không thể thiếu tôi? Tôi không nghe lầm đấy chứ? Cách làm của tôi lại khiến hắn càng ngày càng không thể rời khỏi tôi? Buồn cười! Sao có thể chứ, bây giờ đi theo hắn, ngay cả khi ở trên giường, tôi cũng giống một con cá chết như hắn đã từng nói... Nhưng hắn nói cái gì, tôi làm tất cả để rồi hắn nói không thể rời khỏi tôi? Tôi sai lầm rồi sao? Đây không phải kết quả mà tôi muốn!

“Em rất... mệt!” Tôi bất an di chuyển thân thể, Đường Diệc Diễm lập tức xoay người, nhưng lại vươn tay ra, ôm chặt tôi vào lòng, bàn tay hắn nhẹ nhàng mon trón vàng trán đang ẩm thấp của tôi, còn giúp tôi lau mồ hôi, tình ý kéo dài. “Mệt muốn chết rồi phải không?” Trong ánh mắt lại mang theo một chút yêu chiều?

Rối loạn, đây cũng không phải là kết quả tôi dự đoán. Diệp Sương Phi, sai ở chỗ nào rồi? Chẳng lẽ tôi và Đồng Hân đã đoán sai, hoặc là, thời gian còn chưa đủ, có lẽ cần một khoảng thời gian dài hơn nữa hắn mới có thể mất đi cảm giác mới mẻ?

Tôi khẽ dịch chuyển thân mình, cố gắng để cơ thể tách một chút khỏi vòng ôm của Đường Diệc Diễm. Lòng tôi đang pha tạp ngũ vị. Tiếp tục hay là từ bỏ? Đúng hay là sai? Rốt cuộc Đường Diệc Diễm đối với tôi là loại cảm tình như thế nào?

Trời ạ, tại sao cảm giác càng ngày càng loạn, chút hy vọng mong manh vừa tìm được cũng hoàn toàn tan biến, nỗi bất an trong lòng lại càng ngày càng rõ rệt...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 38: Phiên ngoại cuối - Vận Mệnh

Đã một tuần trôi qua, mọi chuyện vẫn không phát triển theo hướng mà tôi và Đồng Hân dự đoán, càng ngày tôi càng cảm thấy ý tưởng này của mình hết sức ngốc nghếch và ngây thơ.

Sự thuận theo của tôi, “tình yêu” của tôi chẳng những không làm cho Đường Diệc Diễm nhanh chóng chán ghét, ngược lại, thời gian hắn dằng dặc với tôi càng ngày càng dài. Thậm chí hắn còn thường xuyên tặng cho tôi những món quà đắt tiền, khi tâm trạng vui vẻ sẽ dẫn tôi đi chơi khắp nơi, lại càng mong ngóng chuyến đi Canada sắp tới mà tận tâm chuẩn bị. Cho nên, kết quả là ngoài sự chật vật ra, tôi cái gì cũng không đạt được chứ chưa nói gì đến sự tự

do mà mình khao khát!

Nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Sai ở chỗ nào rồi? Hay là hần đã biết rõ trò lừa bịp này của tôi? Nhưng nói cho cùng, tôi vẫn cố gắng ép buộc bản thân mình phải thích ứng, chỉ là thường hay lộ ra vẻ cứng ngắc.

Có một số việc cho dù nguy trạng thế nào cũng vẫn để lộ ra sơ hở, ví dụ như giả vờ yêu một người!

“Sao thế?” Có lẽ thấy tôi ngẩn người, Đường Diệc Diễm đang ngồi bên cạnh bỗng quay đầu qua, nắm lấy tay tôi như một thói quen, ngón tay nhẹ nhàng vẽ loạn trong lòng bàn tay. Tôi nghĩ, trong khoảng thời gian này, điều thay đổi duy nhất giữa hai chúng tôi chính là Đường Diệc Diễm bắt đầu đối xử dịu dàng với tôi, thậm chí có đôi khi, hần còn cố ý làm một vài chuyện để lấy lòng tôi. Nhưng kết quả như vậy không hề khiến tôi cảm thấy tự hào, ngược lại rất châm chọc. Đúng vậy, sự việc đã phát triển hoàn toàn trái với tưởng tượng của tôi, còn có cái gì để mà vui vẻ nữa đây!

Tôi yên lặng lắc đầu, ngay cả tâm trạng nói chuyện cũng không có, để mặc Đường Diệc Diễm nắm lấy tay mình, tầm mắt từ từ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tiết trời xanh thẳm, bầu trời rộng lớn, nhưng nó đang ở rất xa tâm với của tôi.

Diệp Surong Phi, từ bao giờ này lại trở nên thương tâm như thế, không còn là mình. Từ bao giờ này đã trở nên chết lặng, không còn hi vọng. Được rồi, hãy chấm dứt màn “biểu diễn” nực cười này đi!

“Đi ăn cơm thôi, buổi tối anh sẽ đưa em đến một nơi rất thú vị!” Đường Diệc Diễm dường như không nhận thấy sự bất thường của tôi, vui vẻ khởi động xe. Từ trước đến nay, hần đã quen với việc tự ý định đoạt, nào có để ý đến quyết định của người khác? Còn về sự thú vị mà hần nói, tôi nghĩ đó là thiên đường của hần, còn với tôi mà nói, đó là địa ngục, tôi có thể mong chờ cái gì kia chứ?

Sau bữa tối thịnh soạn, không ngoài dự đoán, Đường Diệc Diễm đưa tôi đến một quán bar. Hần vẫn luôn thích đến những nơi ồn ào huyền ảo, còn tôi hoàn toàn ngược lại, tôi không thể hiểu nổi, chúng tôi khác nhau như vậy, tôi cũng chẳng thú vị, tại sao lại có mị lực lớn đến thế? Tôi nghĩ mình vĩnh viễn sẽ không tìm được câu trả lời, giống như việc tôi vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi nhà giam của Đường Diệc Diễm.

Bị mắc kẹt trong đó, tôi dần trở nên nực cười, trở nên buồn rầu, trở nên tê liệt, trên người không thể tìm thấy bất cứ dấu vết nào của ánh sáng.

“Thích nơi này không?” Trong tiếng nhạc ồn ào, Đường Diệc Diễm ôm tôi, đứng ở trung tâm của quán bar, tôi đưa mắt nhìn quanh, trang hoàng sa hoa, mọi thứ đều đẹp, thực sự rất hoa lệ, rất hợp với hần.

“Tuyệt lắm!” Tôi dờ dẩn gật đầu, bắt giác lui người về phía sau, tôi không thích nơi này, cũng như không thích thứ mùi khiến cho người ta ngộp thở trong đó. Tôi vẫn luôn ghét nó!

“Tặng cho em đây!” Đường Diệc Diễm quay đầu nhìn tôi, mỉm cười, không phải kiểu ngoài cười nhưng trong không cười như trước kia, mà là ý cười tràn ngập trong đôi mắt, nụ cười thực sự?

Tôi giật mình, đầu óc nhất thời vẫn chưa thể tiêu hóa được lời nói của Đường Diệc Diễm, tặng... tặng cho tôi? Tặng cái gì? Quán bar ư?

“Đây là quán bar anh mua, đứng tên em!” Đường Diệc Diễm dường như nhận thấy sự ngỡ ngàng trong mắt tôi, bèn ôm lấy vai tôi, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên trán của tôi. “Vui không?”

Quán bar, đứng tên tôi? Thật đúng là hào phóng, một quán bar cao cấp như vậy, chắc chắn phải bỏ ra rất nhiều tiền, tôi không phải nên mừng rỡ như điên sao? Nói cho cùng, nếu dựa theo việc sau này tôi sẽ làm công bình thường mà tính, chỉ sợ cả đời cũng chẳng thể mua nổi một quán bar như vậy. Nhưng bây giờ, tôi không cần phải cố gắng gì hết, chỉ cần mỉm cười với người con trai này, ngoan ngoãn nghe theo hần, tôi đã nhận được một quán bar mà biết bao người ao ước?

Là mị lực của tôi quá lớn, hay do tôi quá may mắn? Hoặc là, nó được dùng như một phần thưởng để biểu thị sự hài lòng của hần đối với những biểu hiện của tôi trong khoảng thời gian gần đây?

Buồn cười, thật đúng là rất buồn cười! Bỗng nhiên tôi muốn cười thật to, ngay cả nước mắt cũng sắp sửa rơi xuống.

Nhìn đi Diệp Surong Phi, mày nhìn xem bản thân mình lợi hại tới cỡ nào, dùng thân thể, dùng linh hồn, dùng u sầu để đổi lấy vật chất. Không cần phần đầu cũng dễ dàng có được những thứ này.

Không phải tôi nên vui vẻ sao? Tôi siết chặt tay lại, hô hấp ngày càng nặng nề, nhìn những thân thể điên cuồng xung quanh, những ánh mắt thiện chí có, ghen tị có, mà bất bình cũng có... Âm nhạc dường như cũng bị khoá ở nơi nào đó bên tai, linh hồn dường như đã muốn thoát ly thể xác, chậm rãi tan đi, chậm rãi cuộn mình ở trong góc, đóng lại tất cả, không muốn nghe, không muốn hoạt động.

“Tại sao, tại sao?” Tôi dán chặt vào tường, lưng dọc theo đó mà từ từ trượt xuống, cuối cùng, tôi vùi đầu lên đầu gối, toàn thân không không chế được sự run rẩy vì khóc nức lên.

Tại sao lại khóc, tại sao lại là tôi, tại sao hần lại chọn tôi? Tôi không vui, một chút cũng không vui, bị một kẻ cường thế như vậy chiếm giữ, tôi không thể nào chấp nhận nổi! Cho dù hần cho tôi tất cả mọi thứ quý giá, tôi cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ, tôi không cần, không cần tiền bạc đó, quần áo đó, không cần trang sức đó, tôi chỉ muốn tự do, chỉ cần sự ấm áp.

Đúng vậy, ở nơi này chỉ có rét lạnh và trống rỗng đến vô tận!

“Hu...” Tôi xiết chặt ống quần, liều mạng co chặt người lại, cứ như vậy đi, ở nơi không có ai, ở nơi hẻo lánh này, hãy để cho bản thân mình được bộc phát tất cả. Chịu đựng, tôi cũng đã sắp không chịu đựng thêm được nữa, sắp thở không nổi.

“Linh linh...” Không biết qua bao lâu, chỉ biết là nước mắt đã dần khô cạn, rồi lại tiếp tục ướt đầm, di động bỗng vang lên.

Tôi lấy di động ra, vừa rồi tìm cơ chạy ra khỏi nơi hít thở không thông kia, trốn trong một góc nhỏ sau quán bar, rốt cuộc cũng không nén nổi nỗi bi thương trong lòng, mà lúc này, có lẽ đại thiếu gia lại nhớ đến tôi, nhớ đến món đồ chơi của hắn.

“A lô!” Tôi nghe điện thoại, áp chế thanh âm run rẩy xuống.

“Sao lâu vậy!”

“Ừm, em quay lại ngay đây!” Tôi khẽ nói, đầu dây bên kia đã cúp máy, tôi đứng thẳng người dậy, lau sạch nước mắt, thở đều, nhưng không sao làm cho nỗi buồn bực trong lòng tan đi được.

Tôi cúi đầu, chật vật đi về phía quán bar, thật sự muốn thời gian trôi đi chậm một chút, nếu có thể dừng lại có phải tốt hơn không?

Ở khúc rẽ, bỗng có một bóng người đột ngột xuất hiện, tôi ngẩng đầu, bất ngờ va vào người đó.

“Thật không phải!” Người đó xin lỗi tôi. Một đôi mắt vô cùng quen thuộc xuất hiện khi cái nhìn đầu tiên va chạm lẫn nhau.

Trước mặt tôi là một người con trai cao lớn, ngoại hình đẹp đẽ, có thể nói là không tầm thường. Khi vừa va vào tôi, cánh tay của anh ta nhanh chóng đỡ lấy thân mình đang bị ngã ra sau của tôi, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ xin lỗi. Tôi lập tức ngửi được một mùi hương thanh mát, rất tự nhiên.

Tôi căn bản không nên nảy sinh tâm ý với bất cứ người con trai nào, đúng vậy, chỉ một lần bất cẩn đã khiến tôi phải gánh chịu hậu quả, hơn nữa còn khiến những người khác bị liên lụy. Nhưng tại sao anh ta lại có đôi mắt như vậy, một đôi mắt giống như của ác ma.

Đôi mắt kia chỉ lơ đãng nhìn tôi, nhưng thực sự làm cho người ta cảm thấy vô cùng quen thuộc. Đường Diệc Diễm.

Đúng vậy, chính là Đường Diệc Diễm, cũng là đôi mắt ấy.

“Không sao!” Tôi khẽ nói, nhẹ nhàng tách khỏi anh ta, lui người về sau, lắc đầu rồi đi thẳng về phía trước. Tôi cảm giác được dường như anh ta còn muốn nói điều gì nữa, nhưng tôi không dừng lại mà vẫn bước tiếp. Đây chẳng qua chỉ là một lần chạm mặt tình cờ.

Trên thế giới này có rất nhiều người, cho dù là người không có duyên phận, cũng sẽ bởi vì ngẫu nhiên mà gặp gỡ nhau, giống như nơi bạn sống mỗi ngày luôn xuất hiện những người cùng phối hợp diễn một vai với bạn trong cuộc đời mình. Rõ ràng gặp gỡ thường xuyên, nhưng có thể vĩnh viễn sẽ không hiểu nhau, thậm chí chỉ là nói một câu.

Lí do tôi không để ý, cũng không suy nghĩ tại sao trong con hẻm sâu này lại gặp gỡ người con trai ấy, là vì thế giới của tôi đã bị xé nát, tôi đã không còn tâm tư để ý đến những việc ngoài ý muốn kia biểu trưng cho điều gì. Đây dựa vào một ác ma đã đủ rồi!

Mà vận mệnh thường là vậy, lúc bước vào cửa quán bar, trong lòng tôi đang nghĩ xem nên ứng phó với Đường Diệc Diễm như thế nào, sao có thể nghĩ đến chuyện người con trai tôi vô tình đụng phải kia trong tương lai sẽ làm cho tôi vui cười, mà cũng khiến tôi đau đớn.

Cuộc sống thú vị ở chỗ, bạn sẽ không bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, những bất ngờ gì sẽ đến với bạn, còn cả đau khổ cũng là bởi vì bạn vĩnh viễn không thể đoán trước được vận mệnh của chính mình.

=====Hoàn=====

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.